HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE
pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal

În temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 1 alin. (1) şi art. 5 alin. (3) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 2. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri se abrogă:

a) Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 112 din 6 februarie 2004, cu modificările şi completările ulterioare;

b) Hotărârea Guvernului nr. 314/2007 privind marcarea şi colorarea unor produse energetice, precum şi prorogarea termenului privind marcarea produselor energetice prevăzut în Hotărârea Guvernului nr. 1.861/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 217 din 30 martie 2007.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOŞ

Contrasemnează:
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu
Viceprim-ministru, ministrul dezvoltării regionale
şi administrației publice,
Vasile Dîncu
Viceprim-ministru, ministrul economiei,
comerțului şi relațiilor cu mediul de afaceri,
Costin Grigore Borc
Ministrul afacerilor interne,
Petre Tobă
Ministrul apărării naționale,
Mihnea Ioan Motoc
Ministrul agriculturii şi dezvoltării rurale,
Achim Irimescu
Ministrul sănătății,
Patriciu-Andrei Achimaş-Cadariu
Ministrul muncii, familiei, protecției sociale
şi persoanelor vârstnice,
Claudia-Ana Costea
Ministrul energiei,
Victor Vlad Grigorescu
Ministrul transporturilor,
Dan Marian Costescu
Ministrul educației naționale şi cercetării ştiințifice,
Adrian Curaj
Ministrul tineretului şi sportului,
Elisabeta Lipă
Ministrul culturii,
Vlad Tudor Alexandrescu
Ministrul mediului, apelor şi pădurilor,
Cristiana Paşca Palmer
Ministrul comunicațiilor şi pentru societatea informațională,
Marius-Raul Bostan
Ministrul afacerilor externe,
Lazăr Comănescu

Bucureşti, 6 ianuarie 2016.
Nr. 1.

ANEXĂ

N O R M E M E T O D O L O G I C E
de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal

TITLUL I
Dispoziții generale

CAPITOLUL I
Definiții

SECȚIUNEA 1
Activitatea independentă

1. (1) În aplicarea prevederilor art. 7 pct. 3 din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare (*Codul fiscal*), se are în vedere ca raportul juridic încheiat între părți să conțină, în mod obligatoriu, clauze contractuale clare privind obiectul contractului, drepturile şi obligațiile părților, astfel încât să nu rezulte existența unei relații de subordonare, ci libertatea persoanei fizice de a dispune în ceea ce priveşte desfăşurarea activității. La încadrarea unei activități ca activitate independentă, părțile vor avea în vedere ca raportul juridic încheiat să reflecte conținutul economic real al tranzacției/activității.

(2) Criteriul privind libertatea persoanei de a alege locul, modul de desfăşurare a activității, precum şi programul de lucru este îndeplinit atunci când cele trei componente ale sale sunt îndeplinite cumulativ. În raportul juridic părțile pot conveni asupra datei, locului şi programului de lucru în funcție de specificul activității şi de celelalte activități pe care prestatorul le desfăşoară.

(3) Persoana fizică dispune de libertatea de a desfăşura activitatea chiar şi pentru un singur client, dacă nu există o clauză de exclusivitate în desfăşurarea activității.

(4) Riscurile asumate de prestator pot fi de natură profesională şi economică, cum ar fi: incapacitatea de adaptare la timp şi cu cele mai mici costuri la variațiile mediului economico-social, variabilitatea rezultatului economic, deteriorarea situației financiare, în funcție de specificul activității.

(5) În desfăşurarea activității persoana fizică utilizează predominant bunurile din patrimoniul afacerii.

SECȚIUNEA a 2-a
Persoane afiliate

2. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 7 pct. 26 din Codul fiscal, se consideră că o persoană controlează în mod efectiv o persoană juridică dacă se stabileşte faptul că, atât din punct de vedere faptic cât şi legal, prin utilizarea informațiilor şi/sau a documentelor, administratorul/personalul de conducere, are capacitatea de decizie asupra activității persoanei juridice vizate, prin încheierea de tranzacții cu alte persoane juridice care sunt sub controlul aceluiaşi administrator/personal de conducere sau că persoana de conducere din cadrul persoanei juridice este acționar sau administrator în cadrul persoanei juridice vizate. Pentru justificarea controlului exercitat în mod efectiv sunt luate în considerare contractele încheiate între persoanele vizate, drepturile atribuite prin: acte constitutive ale persoanelor juridice, procuri, contracte de muncă sau de prestări de servicii.

(2) Prevederile art. 7 pct. 26 lit. d) din Codul fiscal stabilesc o relație de afiliere între două persoane juridice pentru cazul în care o persoană terță deține, în mod direct sau indirect, inclusiv deținerile persoanelor sale afiliate, minimum 25% din valoarea/numărul titlurilor de participare sau al drepturilor de vot atât la prima persoană juridică, cât şi la cea de-a doua.

SECȚIUNEA a 3-a
Definiția sediului permanent

3. (1) În aplicarea prevederilor art. 8 din Codul fiscal, sintagma „loc prin care se desfăşoară integral sau parțial activitatea” acoperă orice fel de clădiri, echipamente sau instalații utilizate pentru desfăşurarea activității nerezidentului, indiferent dacă acestea sunt ori nu utilizate exclusiv în acest scop. Un loc de activitate există şi dacă nerezidentul dispune doar de un spațiu, nefiind necesare clădiri pentru desfăşurarea activității sale. Nu este important dacă clădirile, echipamentele sau instalațiile sunt deținute în proprietate, sunt închiriate ori se găsesc în alt fel la dispoziția nerezidentului. Un loc de activitate poate fi constituit de o tarabă în piață sau poate fi situat în clădirea unei alte societăți, atunci când un nerezident are în permanență la dispoziție clădirea sau părți ale acesteia.

(2) Este suficient ca un nerezident să aibă la dispoziția sa un spațiu utilizat pentru activități economice pentru ca acesta să constituie un loc de activitate, nefiind necesar niciun înscris prin care să se facă referință la dreptul de utilizare a respectivului spațiu.

(3) Deşi nu este necesar niciun înscris prin care să se facă referință la dreptul de utilizare a respectivului spațiu, pentru ca locul respectiv să constituie sediu permanent, simpla prezență a unui nerezident într-o anumită locație nu înseamnă că locația respectivă se găseşte la dispoziția acelui nerezident. Acest principiu este ilustrat de următoarele situații în care reprezentanți ai unui nerezident sunt prezenți în spațiile unei alte societăți:

a) Un vânzător care îşi vizitează cu regularitate un client principal pentru a primi comenzi şi se întâlneşte cu directorul de achiziții sau persoana care ocupă o funcție similară în biroul acestuia. În acest caz, clădirea clientului nu se află la dispoziția societății pentru care lucrează vânzătorul şi nu constituie un loc fix de activitate prin care se desfăşoară activitățile nerezidentului. Cu toate acestea, în funcție de situația existentă, se poate aplica art. 8 alin. (5) din Codul fiscal pentru a considera că există un sediu permanent.

b) Un angajat al unei societăți căruia i se permite, pe o perioadă lungă de timp, să utilizeze un birou în sediul unei alte societăți pentru a asigura respectarea de către societatea din urmă a obligațiilor asumate prin contractul încheiat cu prima societate. În acest caz, angajatul desfăşoară activități legate de obiectul primei societăți, iar biroul ce se găseşte la dispoziția sa în sediul celeilalte societăți va constitui un sediu permanent al angajatorului său, dacă biroul este pus la dispoziția sa pe o perioadă de timp suficient de lungă pentru a constitui un „loc de activitate” şi dacă activitățile efectuate acolo nu intră în categoriile de activități precizate la art. 8 alin. (4) din Codul fiscal.

c) O societate de transport rutier care foloseşte zilnic, o perioadă limitată, o platformă de livrare din depozitul clientului său, pentru a livra mărfuri achiziționate de acel client. În acest caz, nu se consideră că societatea de transport rutier are acel loc la dispoziția sa pentru a fi considerat sediu permanent.

d) Un zugrav care, timp de 2 ani, petrece 3 zile pe săptămână într-o clădire de birouri ce aparține principalului lui client. În acest caz, prezența zugravului în acea clădire de birouri în care îşi desfăşoară activitatea, respectiv zugrăveşte, constituie un sediu permanent al zugravului.

(4) Cuvintele „prin care” trebuie să se aplice în toate situațiile în care activitățile economice sunt desfăşurate într-o anumită locație ce este la dispoziția societății în acest scop.Astfel, se va considera că o societate angajată pentru pavarea unui drum îşi desfăşoară activitatea „prin” locația în care are loc activitatea.

(5) Locul de activitate trebuie să fie „fix”, astfel încât să existe o legătură între locul de activitate şi un anumit punct geografic. Nu este importantă perioada de timp în care o societate a unui stat contractant operează în celălalt stat contractant dacă nu face acest lucru într-un loc distinct, dar nu înseamnă că echipamentul ce constituie locul de activitate trebuie să fie efectiv fixat pe sol. Este suficient ca echipamentul să rămână într-un anumit loc. Dacă există mai multe locuri de activitate şi dacă celelalte condiții ale sediului permanent sunt îndeplinite, la fiecare dintre aceste locuri, societatea va avea mai multe sedii permanente. Se consideră că există un singur loc de activitate atunci când o anumită locație, în interiorul căreia sunt deplasate activitățile, poate fi identificată ca formând un tot unitar din punct de vedere comercial şi geografic, în ceea ce priveşte activitatea respectivă. Acest principiu poate fi ilustrat prin exemple:

a) O mină constituie un singur loc de activitate, chiar dacă activitățile pot fi deplasate dintr-o locație în alta în interiorul acelei mine, deoarece mina respectivă constituie o singură unitate geografică şi comercială din punct de vedere al activității miniere. Un „hotel de birouri” în care o firmă de consultanță închiriază în mod regulat diferite birouri este considerat ca fiind un singur loc de activitate pentru acea firmă, deoarece, în acest caz, clădirea constituie un tot unitar din punct de vedere geografic, iar hotelul este unicul loc de activitate al acelei firme de consultanță. O stradă pietonală, o piață deschisă sau un târg în care îşi fixează standul un comerciant reprezintă unicul loc de activitate al respectivului comerciant.

b) Faptul că activitățile pot fi desfăşurate într-o zonă geografică limitată nu are ca rezultat considerarea acelei zone geografice ca fiind loc unic de activitate. Astfel, atunci când un zugrav lucrează succesiv în cadrul unei serii de contracte fără legătură între ele pentru mai mulți clienți diferiți, într-o clădire de birouri, fără să existe contract pentru zugrăvirea întregii clădiri, clădirea nu este considerată ca unic loc de activitate. Dacă însă un zugrav efectuează, în cadrul unui singur contract, lucrări în toată clădirea pentru un singur client, acest contract reprezintă un singur proiect şi clădirea în ansamblul său este un singur loc de activitate pentru lucrările de zugrăvit, deoarece constituie un tot unitar din punct de vedere comercial şi geografic.

c) O zonă în care activitățile sunt desfăşurate ca parte a unui singur proiect ce constituie un tot unitar din punct de vedere comercial şi care nu întruneşte aceleaşi condiții din punct de vedere geografic nu constituie un loc unic de activitate. Astfel, atunci când un consultant lucrează în diferite sucursale din locații diferite în cadrul unui singur proiect de instruire profesională a angajaților unei bănci, fiecare sucursală este considerată separat. Dacă însă respectivul consultant se deplasează dintr-un birou în altul în cadrul aceleiaşi sucursale, se va considera că el rămâne în acelaşi loc de activitate. Locația unică a sucursalei se încadrează în condiția de tot unitar din punct de vedere geografic, situație care lipseşte în cazul în care consultantul se deplasează între sucursale aflate în locații diferite.

(6) Deoarece locul de activitate trebuie să fie fix, se consideră sediu permanent dacă acel loc de activitate are permanență. Se consideră astfel că există un sediu permanent atunci când locul de activitate a fost menținut pe o perioadă mai lungă de 6 luni. Astfel, în cazul activităților a căror natură este repetitivă, fiecare perioadă în care este utilizat locul de activitate trebuie analizată în combinație cu numărul de ocazii în care s-a utilizat respectivul loc, care se pot întinde pe un număr de ani.

Un loc de activitate poate totuşi să constituie un sediu permanent, chiar dacă există doar pentru o perioadă scurtă de timp. Astfel:

a) Întreruperile temporare de activitate nu determină încetarea existenței sediului permanent. Când un anumit loc de activitate este utilizat numai în intervale scurte de timp, dar aceste utilizări au loc cu regularitate pe perioade lungi, locul de activitate nu trebuie considerat ca fiind de natură strict temporară.

b) Situațiile în care un loc de activitate este utilizat pe perioade foarte scurte de timp de mai multe societăți conduse de aceeaşi persoană sau de persoane asociate.

c) Atunci când un loc de activitate care a fost la început conceput pentru a fi utilizat pe o perioadă de timp scurtă, încât nu constituia sediu permanent, dar a fost menținut mai mult, devine un loc fix de activitate şi se transformă retroactiv în sediu permanent. Un loc de activitate poate de asemenea constitui un sediu permanent de la înființarea sa, chiar dacă a existat doar pe o perioadă scurtă de timp, dacă acesta a fost lichidat înainte de termen datorită unor situații deosebite, cum ar fi eşecul investiției.

(7) Pentru ca un loc de activitate să constituie sediu permanent, societatea ce îl utilizează trebuie să îşi desfăşoare integral sau parțial activitățile prin acel loc de activitate. Activitatea nu trebuie să fie permanentă în sensul că nu există întreruperi ale operațiunilor, ci operațiunile trebuie desfăşurate cu regularitate.

(8) Atunci când activele corporale, precum utilajele, echipamentele industriale, comerciale sau ştiințifice, clădirile, ori activele necorporale, precum brevetele, procedurile şi alte proprietăți similare, sunt închiriate sau acordate în leasing unor terți printr-un loc fix de activitate menținut de o persoană juridică străină în România, această activitate va conferi locului de activitate caracterul de sediu permanent. Acelaşi lucru este valabil şi atunci când printr-un loc fix de activitate este furnizat capital. Dacă o persoană juridică străină închiriază sau acordă în leasing utilaje, echipamente, clădiri sau proprietăți necorporale unei societăți din România fără ca pentru această închiriere să mențină un loc fix de activitate, atunci utilajele, echipamentele, clădirea sau proprietățile necorporale închiriate nu constituie un sediu permanent al locatorului, cu condiția ca obiectul contractului să fie limitat la simpla închiriere a utilajelor sau echipamentelor. Acesta este şi cazul când locatorul furnizează personal, ulterior instalării, pentru a opera echipamentul, cu condiția ca responsabilitatea acestuia să fie limitată la operarea şi întreținerea echipamentului sub conducerea, responsabilitatea şi controlul locatarului. Dacă personalul are responsabilități mai largi, cum ar fi participarea la deciziile privind lucrările în care va fi utilizat echipamentul, sau dacă operează, asigură service, inspectează şi întreține echipamentul sub responsabilitatea şi controlul locatorului, atunci activitatea locatorului poate depăşi simpla închiriere a echipamentului şi poate constitui o activitate antreprenorială. În acest caz se consideră că există un sediu permanent dacă este îndeplinit criteriul permanenței.

(9) Activitatea unei societăți este desfăşurată în principal de către antreprenor sau de către personal aflat într-o relație de angajare retribuită cu societatea. Acest personal include angajați şi alte persoane care primesc instrucțiuni de la societate ca agenți dependenți. Prerogativele acestui personal în relațiile sale cu terții sunt irelevante. Nu are nicio importanță dacă agentul dependent este autorizat sau nu să încheie contracte, dacă lucrează la locul fix de activitate. Un sediu permanent este considerat şi dacă activitatea societății este desfăşurată în principal cu ajutorul echipamentului automatizat, activitățile personalului fiind limitate la montarea, operarea, controlarea şi întreținerea acestui echipament. Deci, maşinile cu câştiguri,

automatele cu vânzare şi celelalte echipamente similare instalate de o societate a unui stat în celălalt stat constituie un sediu permanent în funcție de desfăşurarea de către societate şi a altor activități în afară de instalarea inițială a maşinilor . Nu există un sediu permanent atunci când societatea doar instalează maşinile şi apoi le închiriază altor societăți. Un sediu permanent există atunci când societatea care instalează maşinile se ocupă pe cont propriu şi de operarea acestora şi de întreținerea lor. Acelaşi lucru este valabil şi atunci când maşinile sunt operate şi întreținute de un agent dependent al societății.

(10) Un sediu permanent există imediat ce societatea începe să îşi desfăşoare activitatea printr-un loc fix de activitate. Acesta este cazul atunci când societatea pregăteşte activitatea pentru care va servi permanent locul de activitate. Perioada de timp în care locul fix de activitate este înființat de către societate nu trebuie luată în calcul, cu condiția ca această activitate să difere substanțial de activitatea pentru care va servi permanent locul de activitate. Sediul permanent va înceta să existe odată cu renunțarea la locul fix de activitate sau odată cu încetarea oricărei activități desfăşurate prin acesta, respectiv atunci când toate actele şi măsurile ce au legătură cu activitățile anterioare ale sediului permanent sunt încheiate, cum ar fi finalizarea tranzacțiilor curente, întreținerea şi repararea utilajelor . O întrerupere temporară a operațiunilor nu poate fi privită însă ca o încetare a activității. Dacă locul fix de activitate este închiriat unei alte societăți, acesta va servi numai activităților acelei societăți, nu şi activităților locatorului. Sediul permanent al locatorului încetează să existe, cu excepția situațiilor în care acesta continuă să îşi desfăşoare activitatea pe cont propriu prin locul fix de activitate.

(11) Deşi o locație în care echipamentul automat este operat de către o societate poate constitui un sediu permanent în țara în care este situat, trebuie făcută o distincție între un computer, ce poate fi instalat într-o locație astfel încât în anumite condiții poate constitui sediu permanent, şi datele şi software-ul utilizat de respectivul echipament sau stocat pe el. Astfel, un site web internet, care reprezintă o combinație de software şi date electronice, nu constituie un activ corporal, nu are o locație care să poată constitui un „loc de activitate” şi nu există „un amplasament, cum ar fi clădiri sau, în unele cazuri, echipamente sau utilaje” în ceea ce priveşte software-ul şi datele ce constituie site-ul web. Serverul pe care este stocat acel site web şi prin intermediul căruia acesta este accesibil este un echipament ce are o locație fizică şi locația fizică poate constitui un „loc fix de activitate” al societății care operează serverul.

(12) Distincția dintre site-ul web şi serverul pe care acesta este stocat şi utilizat este importantă, deoarece societatea care operează serverul poate fi diferită de societatea care desfăşoară activități prin site-ul web. Este frecventă situația ca un site web prin care o societate desfăşoară activități să fie găzduit pe serverul unui furnizor de servicii internet. Deşi onorariile plătite unui furnizor de servicii internet în cadrul acestui aranjament pot avea la bază dimensiunea spațiului pe disc utilizat pentru a stoca software-ul şi datele necesare site-ului web, prin aceste contracte serverul şi locația acestuia nu sunt la dispoziția societății, chiar dacă respectiva societate a putut să stabilească că site-ul său web va fi găzduit pe un anumit server dintr-o anumită locație. În acest caz, societatea nu are nicio prezență fizică în locația respectivă, deoarece site-ul web nu este corporal. În aceste cazuri nu se poate considera că respectiva societate a dobândit un loc de activitate prin aranjamentul de găzduire a site-ului. În cazul în care societatea care desfăşoară activități printr-un site web are serverul la dispoziția sa, aceasta deține în proprietate sau închiriază serverul pe care este stocat şi utilizat site-ul web şi operează acest server , locul în care se află serverul constituie un sediu permanent al societății, dacă sunt îndeplinite celelalte condiții ale art. 8 din Codul fiscal.

(13) Computerul într-o anumită locație poate constitui un sediu permanent numai dacă îndeplineşte condiția de a avea un loc fix de activitate. Un server trebuie să fie amplasat într-un anumit loc, pentru o anumită perioadă de timp, pentru a fi considerat loc fix de activitate.

(14) Pentru a se stabili dacă activitatea unei societăți este desfăşurată integral sau parțial printr-un astfel de echipament trebuie să se analizeze de la caz la caz dacă datorită acestui echipament societatea are la dispoziție facilități acolo unde sunt îndeplinite funcțiile de activitate ale societății.

(15) Atunci când o societate operează un computer într-o anumită locație, poate exista un sediu permanent, chiar dacă nu este necesară prezența niciunui angajat al societății în locația respectivă pentru a opera computerul. Prezența personalului nu este necesară pentru a se considera că o societate îşi desfăşoară activitățile parțial sau total într-o locație, atunci când nu se impune prezența personalului pentru a desfăşura activități în acea locație. Această situație se aplică comerțului electronic în aceeaşi măsură în care se aplică şi altor activități în care echipamentul funcționează automat, cum ar fi în cazul echipamentului automat de pompare utilizat în exploatarea resurselor naturale.

(16) Un alt aspect este cel legat de faptul că nu se poate considera că există un sediu permanent atunci când operațiunile de comerț electronic desfăşurate prin computer într-o anumită locație dintr-o țară sunt limitate la activitățile pregătitoare sau auxiliare descrise în art. 8 alin. (4) din Codul fiscal. Pentru a se stabili dacă anumite activități efectuate într-o astfel de locație intră sub incidența art. 8 alin. (4) din Codul fiscal, ele trebuie analizate de la caz la caz, ținând seama de diversele funcții îndeplinite de societate prin respectivul echipament. Activitățile pregătitoare sau auxiliare includ în special:

a) furnizarea unei legături de comunicații — foarte asemănătoare cu o linie telefonică — între furnizori şi clienți;

b) publicitatea pentru bunuri sau servicii;

c) transmiterea informațiilor printr-un server-oglindă în scopuri de securitate şi eficiență;

d) culegerea de date de piață pentru societate;

e) furnizarea de informații.

(17) Există un sediu permanent când aceste funcții constituie partea esențială şi semnificativă a activității de afaceri a societății sau când alte activități principale ale societății sunt realizate prin computer, echipamentul constituind un loc fix de activitate al societății, întrucât aceste funcții depăşesc activitățile prevăzute la art. 8 alin. (4) din Codul fiscal.

(18) Activitățile principale ale unei anumite societăți depind de natura activității de afaceri desfăşurate de respectiva societate. Unii furnizori de servicii internet au ca obiect de activitate operarea serverelor lor în scopul găzduirii site-urilor web sau a altor aplicații pentru alte societăți. Pentru aceşti furnizori de servicii internet, operarea serverelor ce oferă servicii clienților reprezintă o componentă a activității comerciale care nu este considerată o activitate pregătitoare sau auxiliară.

În cazul unei societăți denumite „e-tailer” sau „e-comerciant” ce are ca activitate vânzarea de produse prin internet şi nu are ca obiect de activitate operarea serverelor, efectuarea serviciilor printr-o locație nu este suficientă pentru a concluziona că activitățile desfăşurate în acel loc sunt mai mult decât activități pregătitoare şi auxiliare. Într-o astfel de situație trebuie să se analizeze natura activităților desfăşurate din perspectiva activității derulate de societate. Dacă aceste activități sunt strict pregătitoare sau auxiliare față de activitatea de vânzare de produse pe internet şi locația este utilizată pentru a opera un server ce găzduieşte un site web care este utilizat exclusiv pentru promovare, pentru prezentarea catalogului de produse sau pentru furnizarea de informații potențialilor clienți, se aplică art. 8 alin. (4) din Codul fiscal şi locația nu va constitui un sediu

permanent. Dacă funcțiile tipice aferente vânzării sunt realizate în acea locație, cum ar fi prin încheierea contractului cu clientul, procesarea plății şi livrarea produselor care sunt efectuate automat prin echipamentul amplasat în acel loc, aceste activități nu pot fi considerate strict pregătitoare sau auxiliare.

(19) Unui furnizor de servicii internet care oferă serviciul de a găzdui pe server site-urile web ale altor societăți nu-i sunt aplicate prevederile art. 8 alin. (5) din Codul fiscal, deoarece furnizorii de servicii internet nu sunt considerați agenți ai societăților cărora le aparțin site-urile web, nu au autoritatea de a încheia contracte în numele acestor societăți şi nu încheie în mod obişnuit astfel de contracte, ei sunt considerați agenți cu statut independent ce acționează conform activității lor obişnuite, lucru evidențiat şi de faptul că ei găzduiesc site-uri web pentru societăți diferite. Întrucât site-ul web prin care o societate îşi desfăşoară activitatea nu este în sine o „persoană", conform definiției prevăzute la art. 7 din Codul fiscal, art. 8 alin. (5) din Codul fiscal nu se poate aplica pentru a considera că există un sediu permanent, în virtutea faptului că site-ul web este un agent al societății, în sensul acelui alineat.

(20) Prin sintagma „orice alte activități" din art. 8 alin. (8) din Codul fiscal se înțelege serviciile prestate în România, care generează venituri impozabile.

(21) Atunci când nu este încheiat contract în formă scrisă, se înregistrează documentele care justifică prestările efective de servicii pe teritoriul României: situații de lucrări, procese-verbale de recepție, rapoarte de lucru, studii de fezabilitate, studii de piață sau orice alte documente corespunzătoare.

CAPITOLUL II
Reguli de aplicare generală

SECȚIUNEA 1
Reguli pentru reîncadrarea tranzacțiilor/activităților

4. În sensul prevederilor art. 11 alin. (1) din Codul fiscal, prin tranzacție fără scop economic se înțelege orice tranzacție/activitate care nu este destinată să producă avantaje economice, beneficii, profituri şi care determină, în mod artificial ori conjunctural, o situație fiscală mai favorabilă. În situația reîncadrării formei unei tranzacții/activități pentru ajustarea efectelor fiscale se aplică regulile de determinare specifice impozitelor, taxelor şi a contribuțiilor sociale obligatorii reglementate de Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a
Reguli pentru aplicarea principiului valorii de piață

5. (1) În aplicarea prevederilor art. 11 alin. (4) din Codul fiscal, la ajustarea/estimarea prețului de piață al tranzacțiilor se utilizează metoda cea mai adecvată dintre următoarele:

a) metoda comparării prețurilor , care se bazează pe compararea prețului tranzacției analizate cu prețurile practicate de alte entități independente de aceasta, atunci când sunt vândute produse sau servicii comparabile. Pentru transferul de bunuri, mărfuri sau servicii între persoane afiliate, prețul de piață este acel preț pe care l-ar fi convenit persoane independente, în condițiile existente pe piețe, comparabile din punct de vedere comercial, pentru transferul de bunuri sau de mărfuri identice ori similare, în cantități comparabile, în acelaşi punct din lanțul de producție şi de distribuție şi în condiții comparabile de livrare şi de plată. În acest sens, pentru stabilirea valorii de piață se poate recurge la compararea internă a prețurilor utilizate de persoana juridică vizată în tranzacțiile cu persoane independente sau la compararea externă a prețurilor utilizate în tranzacții convenite între persoane independente. În cazul în care cantitățile nu sunt comparabile, se utilizează prețul de vânzare pentru mărfurile şi serviciile identice sau similare, vândute în cantități diferite. Pentru aceasta, prețul de vânzare se corectează cu diferențele în plus sau în minus care ar putea fi determinate de diferența de cantitate;

b) metoda cost plus, care se bazează pe majorarea costurilor principale cu o marjă de profit corespunzătoare domeniului de activitate al contribuabilului. Punctul de plecare pentru această metodă, în cazul transferului de produse, mărfuri sau de servicii între persoane afiliate, este reprezentat de costurile producătorului sau ale furnizorului de servicii. Aceste costuri sunt stabilite folosindu-se aceeaşi metodă de calcul pe care persoana care face transferul îşi bazează şi politica de stabilire a prețurilor față de persoane independente. Suma care se adaugă la costul astfel stabilit va avea în vedere o marjă de profit care este corespunzătoare domeniului de activitate al contribuabilului. În acest caz, prețul de piață al tranzacției controlate reprezintă rezultatul adăugării profitului la costuri. În cazul în care produsele, mărfurile sau serviciile sunt transferate printr-un număr de persoane afiliate, această metodă urmează să fie aplicată separat pentru fiecare stadiu, luându-se în considerare rolul şi activitățile concrete ale fiecărei persoane afiliate. Profitul care majorează costurile furnizorului într-o tranzacție controlată va fi stabilit în mod corespunzător prin referință la marja de profit utilizată de un furnizor independent în tranzacții comparabile;

c) metoda prețului de revânzare, prin care prețul pieței este determinat pe baza prețului de revânzare al produselor şi serviciilor către entități independente, diminuat cu cheltuielile de distribuție, alte cheltuieli ale contribuabilului şi o marjă de profit. Această metodă se aplică pornindu-se de la prețul la care un produs cumpărat de la o persoană afiliată este revândut unei persoane independente. Acest preț este redus cu o marjă brută corespunzătoare, denumită marja prețului de revânzare, reprezentând valoarea din care ultimul vânzător din cadrul grupului îşi acoperă cheltuielile de vânzare şi alte cheltuieli de operare în funcție de operațiunile efectuate, luând în considerare activele utilizate şi riscul asumat, şi să realizeze un profit corespunzător. În acest caz, prețul de piață pentru transferul bunului între persoane afiliate este prețul care rămâne după scăderea marjei şi după ajustarea cu alte costuri asociate achiziționării produsului. Marja prețului de revânzare a ultimului vânzător într-o tranzacție controlată poate fi determinată prin referință la marja profitului de revânzare pe care acelaşi ultim vânzător o câştigă pentru bunurile procurate şi vândute în cadrul tranzacțiilor necontrolate comparabile. De asemenea, se poate utiliza şi marja profitului ultimei vânzări realizate de o persoană independentă în cadrul unor tranzacții necontrolate comparabile. La stabilirea valorii marjei prețului de revânzare trebuie să se aibă în vedere următoarele aspecte:

(i) factorii referitori la perioada de timp dintre cumpărarea inițială şi revânzare, inclusiv cei referitori la schimbările survenite pe piață în ceea ce priveşte cheltuielile, ratele de schimb valutar şi inflația;
(ii) modificările survenite în starea şi gradul de uzură al bunurilor ce fac obiectul tranzacției, inclusiv modificările survenite prin progresul tehnologic dintr-un anumit domeniu;
(iii) dreptul exclusiv al revânzătorului de a vinde anumite bunuri sau drepturi, care ar putea influența decizia asupra unei schimbări a marjei de preț.

Metoda prețului de revânzare este utilizată în cazul în care persoana care revinde nu majorează substanțial valoarea produsului. Metoda poate fi utilizată şi atunci când, înainte de revânzare, bunurile sunt nesemnificativ prelucrate şi, în aceste circumstanțe, se poate stabili marja adecvată;

d) metoda marjei nete, implică calcularea marjei nete a profitului, obținută de o persoană în urma uneia sau a mai multor tranzacții cu persoane afiliate, şi estimarea acestei marje pe

baza nivelului obținut de către aceeaşi persoană în tranzacții cu persoane independente sau pe baza marjei obținute în tranzacții comparabile efectuate de persoane independente. Metoda marjei nete presupune efectuarea unei comparații între anumiți indicatori financiari ai persoanelor afiliate şi aceiaşi indicatori ai persoanelor independente care activează în cadrul aceluiaşi domeniu de activitate. În efectuarea comparației este necesar să se ia în considerare diferențele dintre persoanele ale căror marje sunt comparabile, avându-se în vedere factori cum sunt: competitivitatea persoanelor şi a bunurilor echivalente pe piață, eficiența şi strategia de management, poziția pe piață, diferența în structura costurilor, precum şi nivelul experienței în afaceri;

e) metoda împărțirii profitului presupune estimarea profitului obținut de persoanele afiliate în urma uneia sau a mai multor tranzacții şi împărțirea acestor profituri între persoanele afiliate, proporțional cu profitul care ar fi fost obținut de către persoane independente. Aceasta se foloseşte atunci când tranzacțiile efectuate între persoane afiliate sunt interdependente, astfel încât nu este posibilă identificarea unor tranzacții comparabile. Împărțirea profiturilor trebuie să se realizeze printr-o estimare adecvată a veniturilor realizate şi a costurilor suportate în urma uneia sau mai multor tranzacții de către fiecare persoană. Profiturile trebuie împărțite astfel încât să reflecte funcțiile efectuate, riscurile asumate şi activele folosite de către fiecare dintre părți;

f) orice altă metodă recunoscută în Liniile directoare privind prețurile de transfer emise de către Organizația pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică pentru societățile multinaționale şi administrațiile fiscale, cu amendamentele, modificările şi completările ulterioare.

(2) În cazul comparării tranzacțiilor dintre persoane afiliate şi cele independente se au în vedere:

a) diferențele determinate de particularitățile bunurilor materiale, nemateriale sau ale serviciilor ce fac obiectul tranzacțiilor comparabile, în măsura în care aceste particularități influențează prețul de piață al obiectului respectivei tranzacții;

b) funcțiile îndeplinite de persoane în tranzacțiile respective.

(3) La analiza funcțiilor persoanelor participante într-o tranzacție vor fi avute în vedere: importanța economică a funcțiilor îndeplinite de fiecare participant, împărțirea riscurilor şi a responsabilităților între părțile ce participă la tranzacție, volumul resurselor angajate, al utilajelor şi echipamentelor , valoarea activelor necorporale folosite.

(4) La stabilirea prețului de piață al tranzacțiilor dintre persoane afiliate se foloseşte una dintre metodele prevăzute mai sus. În vederea stabilirii celei mai adecvate metode se au în vedere următoarele elemente:

a) metoda care se apropie cel mai mult de împrejurările în care sunt stabilite prețurile supuse liberei concurențe pe piețe comparabile din punct de vedere comercial;

b) metoda pentru care sunt disponibile date rezultate din funcționarea efectivă a persoanelor afiliate implicate în tranzacții supuse liberei concurențe;

c) gradul de precizie cu care se pot face ajustări în vederea obținerii comparabilității;

d) circumstanțele cazului individual;

e) activitățile desfăşurate efectiv de diferitele persoane afiliate;

f) metoda folosită trebuie să corespundă împrejurărilor date ale pieței şi ale activității contribuabilului;

g) documentația care poate fi pusă la dispoziție de către contribuabil.

(5) Circumstanțele cazului individual care urmează să fie luat în considerare în examinarea prețului de piață sunt:

a) tipul, starea, calitatea, precum şi gradul de noutate al bunurilor, mărfurilor şi serviciilor transferate;

b) condițiile pieței pe care bunurile, mărfurile sau serviciile sunt folosite, consumate, tratate, prelucrate sau vândute unor persoane independente;

c) activitățile desfăşurate şi stadiile din lanțul producției şi distribuției ale entităților implicate;

d) clauzele cuprinse în contractele de transfer privind: obligațiile, termenele de plată, rabaturile, reducerile, garanțiile acordate, asumarea riscului;

e) în cazul unor relații de transfer pe termen lung, avantajele şi riscurile legate de acestea;

f) condițiile speciale de concurență.

(6) În aplicarea metodelor se iau în considerare datele şi documentele înregistrate în momentul în care a fost încheiat contractul. În cazul contractelor pe termen lung este necesar să se aibă în vedere dacă părți terțe independente țin seama de riscurile asociate, încheind contractele corespunzătoare.

(7) În aplicarea metodelor se iau în considerare aranjamente financiare speciale, cum sunt: condiții de plată sau facilități de credit pentru client diferite de practica comercială obişnuită. De asemenea, în cazul furnizării de către client de materiale sau de servicii auxiliare, la determinarea prețului de piață trebuie să se ia în considerare şi aceşti factori.

(8) La aplicarea metodelor nu se iau în considerare prețurile care au fost influențate de situații competitive speciale, cum ar fi:

a) prețuri practicate pe piețe speciale închise, unde aceste prețuri sunt stabilite diferit de condițiile de pe piața din care se face transferul;

b) prețuri care sunt supuse reducerilor speciale legate de introducerea de produse noi pe piață;

c) prețuri care sunt influențate de reglementările autorităților publice.

(9) Atunci când se stabileşte prețul de piață al serviciilor în cadrul tranzacțiilor dintre persoane afiliate, autoritățile fiscale examinează în primul rând dacă persoanele independente, cu un comportament adecvat, ar fi încheiat o asemenea tranzacție în condițiile stabilite de persoanele afiliate, luând în considerare tarifele obişnuite pentru fiecare tip de activitate sau tarifele standard existente în anumite domenii, cum sunt: transport, asigurare. În cazul în care nu există tarife comparabile se foloseşte metoda „cost plus”.

(10) În cazul costurilor de publicitate, acestea se deduc de către acele persoane afiliate care urmează să beneficieze de pe urma publicității făcute sau, dacă este necesar , sunt alocate proporțional cu beneficiul. La calculul rezultatului fiscal, autoritățile fiscale estimează cheltuielile efectuate de persoanele afiliate cu publicitatea, proporțional cu beneficiile câştigate de aceste persoane din publicitate.

Dacă un contribuabil efectuează cheltuieli cu publicitatea de care beneficiază şi o persoană afiliată, se presupune că prima persoană a furnizat celei de-a doua persoane servicii comerciale, proporțional cu natura şi sfera serviciilor furnizate de o companie de publicitate independentă. Pentru a stabili mai clar proporțiile cheltuielilor efectuate de fiecare persoană cu publicitatea, de care beneficiază două sau mai multe persoane afiliate, trebuie luate în considerare piețele pe care s-a făcut publicitatea şi cota de piață a respectivelor persoane afiliate în vânzările de bunuri şi servicii cărora li s-a făcut reclama. În situația în care costurile de publicitate sunt asumate de societatea-mamă în numele grupului ca un tot unitar , acestea sunt nedeductibile la persoana afiliată.

(11) Când un contribuabil acordă un împrumut/credit unei persoane afiliate sau atunci când acesta primeşte un astfel de împrumut/credit, indiferent de scopul şi destinația sa, prețul pieței pentru asemenea serviciu este constituit din dobânda care ar fi fost agreată de persoane independente pentru astfel de servicii furnizate în condiții comparabile, inclusiv comisionul de

administrare a creditului, respectiv împrumutului. În cazul serviciilor de finanțare între persoane afiliate, pentru alocarea veniturilor se analizează:

a) dacă împrumutul dat este în interesul desfăşurării activității beneficiarului şi a fost utilizat în acest scop;

b) dacă a existat o schemă de distribuție a profitului.

Încadrarea împrumutului în schema de distribuție a profitului se va efectua dacă la data acordării împrumutului nu se aşteaptă în mod cert o rambursare a împrumutului sau dacă contractul conține clauze defavorabile pentru plătitor.

Atunci când se analizează cheltuielile/veniturile cu dobânda, trebuie luate în considerare: suma şi durata împrumutului, natura şi scopul împrumutului, garanția implicată, valuta implicată, riscurile de schimb valutar şi costurile măsurilor de asigurare a ratei de schimb valutar, precum şi alte circumstanțe de acordare a împrumutului.

Raportarea condițiilor de împrumut are în vedere ratele dobânzii aplicate în împrejurări comparabile şi în aceeaşi zonă valutară de o persoană independentă. De asemenea, trebuie să se țină seama de măsurile pe care persoanele independente le-ar fi luat pentru a împărți riscul de schimb valutar , de exemplu: clauze care mențin valoarea împrumutului în termeni reali, încheierea unui contract de acoperire a riscului valutar sau pentru plata la termen pe cheltuiala împrumutătorului.

În cazul dobânzilor aferente furnizorilor de bunuri şi de servicii este necesar să se examineze dacă costul dobânzii reprezintă o practică comercială obişnuită sau dacă părțile care fac tranzacția cer dobândă acolo unde, în tranzacții comparabile, bunurile şi serviciile sunt transferate reciproc. Aceste elemente de analiză se au în vedere şi la alte forme de venituri sau costuri asimilate dobânzilor.

(12) Atunci când se stabileşte prețul de piață al drepturilor de proprietate intelectuală în cadrul tranzacțiilor dintre persoane afiliate, autoritățile fiscale examinează în primul rând dacă persoanele independente, cu un comportament adecvat, ar fi încheiat o asemenea tranzacție în condițiile stabilite de persoane afiliate.

În cazul transferului de drepturi de proprietate intelectuală, cum sunt: drepturile de folosire a brevetelor , licențelor, know-how şi altele de aceeaşi natură, costurile folosirii proprietății nu sunt deduse separat dacă drepturile sunt transferate în legătură cu furnizarea de bunuri sau de servicii şi dacă sunt incluse în prețul acestora.

(13) În cazul serviciilor de administrare şi conducere din interiorul grupului se au în vedere următoarele:

a) între persoanele afiliate costurile de administrare, management, control, consultanță sau funcții similare sunt deduse la nivel central sau regional prin intermediul societății-mamă, în numele grupului ca un tot unitar. Nu poate fi cerută o remunerație pentru aceste activități, în măsura în care baza lor legală este relația juridică ce guvernează forma de organizare a afacerilor sau orice alte norme care stabilesc legăturile dintre entități. Cheltuielile de această natură pot fi deduse numai dacă astfel de entități furnizează în plus servicii persoanelor afiliate sau dacă în prețul bunurilor şi în valoarea tarifelor serviciilor furnizate se iau în considerare şi serviciile sau costurile administrative. Nu pot fi deduse costuri de asemenea natură de către o filială care foloseşte aceste servicii luând în considerare relația juridică dintre ele, numai pentru propriile condiții, ținând seama că nu ar fi folosit aceste servicii dacă ar fi fost o persoană independentă;

b) serviciile trebuie să fie prestate în fapt. Simpla existență a serviciilor în cadrul unui grup nu este suficientă, deoarece, ca regulă generală, persoanele independente plătesc doar serviciile care au fost prestate în fapt.

(14) Ajustarea/Estimarea evidențelor, realizată de autoritatea fiscală în scopul reflectării principiului valorii de piață a produselor, mărfurilor şi serviciilor, se efectuează şi la cealaltă persoană afiliată.

Pentru ajustări/estimări efectuate între persoane române afiliate se aplică şi procedura pentru eliminarea dublei impuneri între persoane române afiliate stabilită, potrivit Legii nr 207/2015 privind Codul de procedură fiscală (*Codul de procedură fiscală*), iar pentru ajustări/estimări efectuate între persoane române afiliate cu persoane nerezidente se aplică şi procedura amiabilă stabilită potrivit Codului de procedură fiscală.

(15) Ajustarea/Estimarea prețurilor de transfer , pentru a reflecta principiul valorii de piață în cadrul tranzacțiilor derulate între persoane al produselor, mărfurilor sau serviciilor furnizate în cadrul tranzacției, va fi efectuată de organele de inspecție fiscală la nivelul tendinței centrale a pieței. Tendința centrală a pieței va fi considerată valoarea mediană a intervalului de comparare a indicatorilor financiari ai societăților/tranzacțiilor comparabile identificate sau în situația în care nu se găsesc suficiente societăți/tranzacții comparabile, pentru a putea stabili un interval de comparabilitate, se vor identifica cel mult trei societăți sau tranzacții comparabile şi se va utiliza media aritmetică a indicatorilor financiari ai acestora sau a tranzacțiilor identificate.

SECȚIUNEA a 3-a

Prevederi privind respectarea regulilor de ajutor de stat

6. Facilitățile fiscale de natura ajutorului de stat, aşa cum acesta este definit la art. 2 alin. (1) lit. d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 77/2014 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, precum şi pentru modificarea şi completarea Legii concurenței nr . 21/1996, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 20/2015, cu modificările ulterioare, se acordă cu respectarea prevederilor naționale şi comunitare în domeniul ajutorului de stat.

TITLUL II
Impozitul pe profit

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1

Contribuabili

1. (1) În aplicarea prevederilor art. 13 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, din categoria persoanelor juridice române fac parte companiile naționale, societățile naționale, regiile autonome, indiferent de subordonare, societățile, indiferent de forma juridică de organizare şi de forma de proprietate, inclusiv cele cu participare cu capital străin sau cu capital integral străin, societățile agricole şi alte forme de asociere agricolă cu personalitate juridică, cooperativele agricole, societățile cooperative, instituțiile financiare şi instituțiile de credit, fundațiile, asociațiile, organizațiile, precum şi orice altă entitate care are statutul legal de persoană juridică constituită potrivit legislației române, cu excepțiile prevăzute la art. 13 alin. (2) din Codul fiscal. În cazul persoanelor juridice române care dețin participații în capitalul altor societăți şi care întocmesc situații financiare consolidate, calculul şi plata impozitului pe profit se fac la nivelul fiecărei persoane juridice din grup.

(2) În aplicarea prevederilor art. 13 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, persoanele juridice străine, cum sunt: companiile, fundațiile, asociațiile, organizațiile şi orice entități similare, înființate şi organizate în conformitate cu legislația unei alte țări, devin subiect al impunerii atunci când îşi desfăşoară activitatea, integral sau parțial, prin intermediul unui sediu permanent în România, aşa cum este definit acesta în Codul fiscal, de la începutul activității sediului permanent.

(3) În sensul art. 13 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal, fundația constituită ca urmare a unui legat, în condițiile legii, este subiectul de drept înființat de una sau mai multe persoane, care, pe baza unui act juridic pentru cauză de moarte, constituie un patrimoniu afectat în mod permanent şi irevocabil realizării unui scop de interes general sau, după caz, în interesul unor colectivități.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli speciale de impozitare

2. Veniturile obținute de către contribuabilii prevăzuți la art. 15 alin. (1) lit. a), b), c) şi d) din Codul fiscal, care sunt utilizate în alte scopuri decât cele expres menționate la literele respective, sunt venituri impozabile la calculul rezultatului fiscal. În vederea stabilirii bazei impozabile, din veniturile respective se scad cheltuielile efectuate pentru realizarea acestora, proporțional cu ponderea veniturilor impozabile în totalul veniturilor înregistrate de contribuabil.

3. (1) Organizațiile nonprofit care obțin venituri, altele decât cele menționate la art. 15 alin. (2) din Codul fiscal, şi care depăşesc limita prevăzută la alin. (3) plătesc impozit pe profit pentru profitul impozabil corespunzător acestora. Determinarea rezultatului fiscal se face în conformitate cu prevederile titlului II din Codul fiscal. În acest sens se vor avea în vedere şi următoarele:

a) stabilirea veniturilor neimpozabile prevăzute la art. 15 alin. (2) din Codul fiscal;

b) determinarea veniturilor neimpozabile prevăzute la art. 15 alin. (3) din Codul fiscal, prin parcurgerea următorilor paşi:

(i) calculul sumei în lei reprezentând echivalentul a 15.000 euro prin utilizarea cursului mediu de schimb valutar EUR/RON comunicat de Banca Națională a României pentru anul fiscal respectiv;

(ii) calculul valorii procentului de 10% din veniturile prevăzute la lit. a);

(iii) stabilirea veniturilor neimpozabile prevăzute la art. 15 alin. (3) din Codul fiscal ca fiind valoarea cea mai mică dintre sumele stabilite conform precizărilor anterioare;

c) stabilirea veniturilor neimpozabile prin adunarea sumelor de la lit. a) şi b);

d) determinarea veniturilor impozabile prin scăderea din totalul veniturilor a celor de la lit. c), precum şi a celorlalte venituri neimpozabile prevăzute de titlul II din Codul fiscal;

e) determinarea valorii deductibile a cheltuielilor corespunzătoare veniturilor impozabile de la lit. d), avându-se în vedere următoarele:

(i) stabilirea cheltuielilor corespunzătoare veniturilor impozabile de la lit. d) prin scăderea din totalul cheltuielilor a celor aferente activității nonprofit şi a unei părți din cheltuielile comune, determinată prin utilizarea unei metode raționale de alocare, potrivit reglementărilor contabile aplicabile;

(ii) ajustarea cheltuielilor determinate conform regulilor de la pct. i), luându-se în considerare prevederile art. 25 din Codul fiscal;

f) stabilirea rezultatului fiscal ca diferență între veniturile impozabile de la lit. d) şi cheltuielile deductibile stabilite la lit. e); la stabilirea rezultatului fiscal se iau în calcul şi elementele similare veniturilor şi cheltuielilor, deducerile fiscale, precum şi pierderile fiscale care se recuperează în conformitate cu prevederile art. 31 din Codul fiscal;

g) calculul impozitului pe profit prin aplicarea cotei prevăzute la art. 17 sau la art. 18 din Codul fiscal, după caz, asupra rezultatului fiscal pozitiv stabilit potrivit lit. f).

(2) Veniturile realizate de organizațiile nonprofit din transferul sportivilor sunt venituri impozabile la determinarea rezultatului fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Regimul special pentru contribuabilii care desfăşoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor, cazinourilor

4. Intră sub incidența prevederilor art. 18 din Codul fiscal contribuabilii care desfăşoară activități de natura barurilor de noapte, cluburilor de noapte, discotecilor sau cazinourilor , încadrați potrivit dispozițiilor legale în vigoare; aceştia trebuie să organizeze şi să conducă evidența contabilă pentru stabilirea veniturilor şi cheltuielilor corespunzătoare activităților vizate. La determinarea profitului aferent acestor activități se iau în calcul şi cheltuielile de conducere şi administrare, precum şi alte cheltuieli comune ale contribuabilului, proporțional cu veniturile obținute din activitățile vizate în veniturile totale realizate de contribuabil. În cazul în care impozitul pe profit datorat este mai mic decât 5% din veniturile înregistrate în conformitate cu reglementările contabile aplicabile, aferente activităților vizate, contribuabilul este obligat la plata unui impozit de 5% din aceste venituri. Acest impozit se adaugă la valoarea impozitului pe profit aferent celorlalte activități, impozit calculat potrivit prevederilor titlului II din Codul fiscal.

CAPITOLUL II
Calculul rezultatului fiscal

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

5. (1) În aplicarea art. 19 alin. (1) din Codul fiscal, pentru calculul rezultatului fiscal, veniturile şi cheltuielile sunt cele înregistrate în contabilitate potrivit reglementărilor contabile date în baza Legii contabilității nr . 82/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi orice alte sume care, din punct de vedere fiscal, sunt elemente similare veniturilor şi cheltuielilor.

(2) Exemple de elemente similare veniturilor:

a) diferențele favorabile de curs valutar , rezultate în urma evaluării creanțelor şi datoriilor în valută, înregistrate în evidența contabilă în rezultatul reportat, ca urmare a retratării sau transpunerii, potrivit reglementărilor contabile aplicabile;

b) rezervele din reevaluarea mijloacelor fixe şi a imobilizărilor necorporale, potrivit prevederilor art. 26 alin. (6) şi (7) din Codul fiscal;

c) rezerva legală şi rezervele reprezentând facilități fiscale, potrivit prevederilor art. 26 alin. (8) şi (9) din Codul fiscal;

d) sumele înregistrate în soldul creditor al contului „Rezultatul reportat din provizioane specifice”, potrivit art. 46 din Codul fiscal, reprezentând rezervele devenite impozabile în conformitate cu art. 26 alin. (5) din Codul fiscal;

e) sumele înregistrate în rezultatul reportat care se impozitează potrivit art. 21 din Codul fiscal;

f) sumele reprezentând reducerea sau anularea filtrelor prudențiale care au fost deductibile la determinarea profitului impozabil, în conformitate cu prevederile art. 26 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal;

g) câştigurile legate de vânzarea sau anularea titlurilor de participare proprii dobândite/răscumpărate.

(3) Exemple de elemente similare cheltuielilor:

a) sumele înregistrate în rezultatul reportat care se deduc la calculul rezultatului fiscal în conformitate cu prevederile art. 21 din Codul fiscal;

b) diferențele nefavorabile de curs valutar, rezultate în urma evaluării creanțelor şi datoriilor în valută, înregistrate în evidența

contabilă în rezultatul reportat, ca urmare a retratării sau transpunerii, potrivit reglementărilor contabile aplicabile;

c) valoarea neamortizată a cheltuielilor de dezvoltare care a fost înregistrată în rezultatul reportat. În acest caz, această valoare este deductibilă fiscal pe perioada rămasă de amortizat a acestor imobilizări, respectiv durata inițială stabilită conform legii, mai puțin perioada pentru care s-a calculat amortizarea;

d) pierderea înregistrată la data vânzării titlurilor de participare proprii reprezentând diferența dintre prețul de vânzare al titlurilor de participare proprii şi valoarea lor de dobândire/răscumpărare. Pierderile din anularea titlurilor de participare proprii, reprezentând diferența dintre valoarea de răscumpărare a titlurilor de participare proprii anulate şi valoarea lor nominală, nu reprezintă elemente similare cheltuielilor;

e) pentru sumele transferate din contul 233 „Imobilizări necorporale în curs de execuție" în creditul contului 1 176 „Rezultatul reportat provenit din trecerea la aplicarea reglementărilor contabile conforme cu directivele europene", potrivit reglementărilor contabile aplicabile, se au în vedere următoarele:

(i) sumele de natura cheltuielilor specifice localizării, explorării, dezvoltării sau oricărei activități pregătitoare pentru exploatarea resurselor naturale reprezintă elemente similare cheltuielilor potrivit prevederilor art. 28 alin. (15) din Codul fiscal;

(ii) sumele de natura cheltuielilor , altele decât cele prevăzute la pct. i), sunt elemente similare cheltuielilor numai dacă acestea sunt deductibile în conformitate cu prevederile art. 25 şi 28 din Codul fiscal.

(4) La scoaterea din gestiune a titlurilor de participare se poate utiliza una dintre metodele folosite pentru scoaterea din evidență a stocurilor.

(5) La calculul rezultatului fiscal al contribuabililor care plătesc trimestrial impozit pe profit, limitele cheltuielilor deductibile se aplică trimestrial, astfel încât, la finele anului acestea să se încadreze în prevederile titlului II din Codul fiscal. Pentru contribuabilii care plătesc impozitul pe profit anual, limitele cheltuielilor deductibile prevăzute de titlul II din Codul fiscal se aplică anual. În cazul contribuabililor care intră sub incidența art. 16 alin. (5) din Codul fiscal, pentru determinarea rezultatului fiscal al anului fiscal modificat care cuprinde atât perioade din anul 2015, cât şi din anul 2016, se au în vedere următoarele:

a) pentru veniturile, cheltuielile sau orice alte elemente, înregistrate până la data de 31 decembrie 2015, se aplică regimul fiscal prevăzut de Legea nr . 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare; pentru determinarea bazei de calcul a rezultatului fiscal se iau în considerare veniturile, cheltuielile şi elementele înregistrate până la data de 31 decembrie 2015;

b) pentru veniturile, cheltuielile sau orice alte elemente, înregistrate începând cu 1 ianuarie 2016, al căror regim fiscal, limită de deducere şi/sau metodologie de calcul au fost modificate, se aplică prevederile în vigoare începând cu data de 1 ianuarie 2016 luând în considerare regimul fiscal, limită de deducere şi/sau metodologia de calcul, astfel cum au fost reglementate începând cu această dată; pentru determinarea bazei de calcul a rezultatului fiscal se iau în considerare veniturile, cheltuielile şi elementele înregistrate începând cu data de 1 ianuarie 2016.

(6) Pentru calculul rezultatului fiscal, dobânzile penalizatoare/ penalitățile/daunele-interese contractuale anulate prin convenții încheiate între părțile contractante sunt cheltuieli deductibile/ venituri impozabile, în anul fiscal în care se înregistrează în evidența contabilă anularea acestora, în condițiile în care dobânzile penalizatoare/penalitățile/daunele-interese, stabilite în cadrul contractelor inițiale încheiate în derularea activității economice, pe măsura înregistrării lor , au reprezentat venituri impozabile/cheltuieli deductibile.

6. Intră sub incidența prevederilor art. 19 alin. (5) din Codul fiscal contribuabilii care desfăşoară activități de servicii internaționale şi care aplică regulile de evidență şi decontare a veniturilor şi cheltuielilor stabilite prin regulamente de aplicare a convențiilor la care România este parte, de exemplu: convenția în domeniul serviciilor poştale, comunicațiilor electronice, transporturilor internaționale etc.

7. În aplicarea prevederilor art. 19 alin. (1) şi (6) din Codul fiscal, pe baza deciziei de ajustare/estimare a veniturilor sau cheltuielilor uneia din persoanele afiliate, emise de organul fiscal competent, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală, ajustările/estimările de prețuri de transfer astfel stabilite se iau în calcul, de către persoana juridică română afiliată, la determinarea rezultatului fiscal al perioadei în care s-a derulat tranzacția, după cum urmează:

a) venitul/cheltuiala stabilite la nivelul unuia dintre contribuabili reprezintă cheltuială/venit la nivelul celuilalt contribuabil;

b) venitul stabilit suplimentar din ajustare/estimare este luat în calcul prin intermediul unui element similar venitului, respectiv cheltuiala stabilită suplimentar din ajustare/estimare este luată în calcul prin intermediul unui element similar cheltuielii, şi prin aplicarea tratamentului fiscal, de impozitare sau de deducere, corespunzător celui aplicat venitului/cheltuielii inițial/inițiale în legătură cu care aceste ajustări/estimări au fost efectuate, venitul/cheltuiala suplimentară reprezentând o diferență de preț a unei tranzacții anterioare şi nu o tranzacție nouă.

8. În aplicarea prevederilor art. 19 alin. (7) din Codul fiscal, pentru calculul rezultatului fiscal contribuabilii sunt obligați să întocmească un registru de evidență fiscală, ținut în formă scrisă sau electronică, cu respectarea dispozițiilor Legii nr . 82/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, referitoare la utilizarea sistemelor informatice de prelucrare automată a datelor. În registrul de evidență fiscală trebuie înscrise veniturile şi cheltuielile înregistrate conform reglementărilor contabile aplicabile, potrivit art. 19 alin. (1) din Codul fiscal, veniturile neimpozabile potrivit art. 23 din Codul fiscal, deducerile fiscale, elementele similare veniturilor, elementele similare cheltuielilor, cheltuielile nedeductibile, potrivit art. 25 din Codul fiscal, precum şi orice informație cuprinsă în declarația fiscală, obținută în urma unor prelucrări ale datelor furnizate de înregistrările contabile. Evidențierea veniturilor şi a cheltuielilor aferente se efectuează pe natură economică, prin totalizarea acestora pe trimestru şi/sau an fiscal, după caz.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli fiscale pentru contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară

9. În aplicarea prevederilor art. 21 lit. a) pct. 3 din Codul fiscal, sumele înregistrate în creditul contului rezultatul reportat provenite din actualizarea cu rata inflației a mijloacelor fixe amortizabile şi a terenurilor nu reprezintă elemente similare veniturilor la momentul înregistrării, acestea fiind tratate ca rezerve şi impozitate potrivit art. 26 alin. (5) din Codul fiscal, cu condiția evidențierii în soldul creditor al acestuia, analitic distinct, potrivit art. 21 lit. a) pct. 1 din Codul fiscal.

Exemplu — Retratarea mijloacelor fixe amortizabile ca urmare a trecerii de la modelul reevaluării la modelul bazat pe cost.

Un contribuabil prezintă următoarea situație cu privire la un mijloc fix amortizabil:

— cost de achiziție: 1.000.000 lei;

— rezervă din reevaluare înregistrată la 31 decembrie 2003: 300.000 lei;

— rezervă din reevaluare înregistrată la 31 decembrie 2004: 500.000 lei;

— amortizarea rezervelor din reevaluare cumulată la momentul retratării este de 350.000 lei, din care:

— suma de 150.000 lei a fost dedusă potrivit prevederilor Codului fiscal în vigoare pentru perioadele respective şi nu a intrat sub incidența prevederilor art. 22 alin. (5 1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, în vigoare până la data de 31 decembrie 2015, respectiv art. 26 alin. (6) din Codul fiscal;

— suma de 200.000 lei nu a fost dedusă potrivit prevederilor Codului fiscal;

— actualizarea cu rata inflației a mijlocului fix, evidențiată în contul rezultatul reportat, este de 200.000 lei (suma brută), iar amortizarea cumulată aferentă costului actualizat cu rata inflației este de 50.000 lei;

— metoda de amortizare utilizată: amortizare liniară.

Pentru simplificare considerăm că durata de amortizare contabilă este egală cu durata normală de utilizare fiscală.

Operațiuni efectuate la momentul retratării

În situația în care se trece de la modelul reevaluării la modelul bazat pe cost, au loc următoarele operațiuni:

Etapa I: Eliminarea efectului reevaluărilor:

1. eliminarea surplusului din reevaluare în sumă de 800.000 lei;

2. anularea sumelor reprezentând amortizarea reevaluării în sumă de 350.000 lei.

Operațiunea de anulare a rezervei nu are impact fiscal, deoarece, în acest caz, impozitarea se efectuează ca urmare a anulării sumelor reprezentând amortizarea reevaluării în sumă de 350.000 lei. Pentru sumele provenite din anularea amortizării rezervelor de reevaluare, din punct de vedere fiscal, se va face distincția dintre amortizarea rezervei din reevaluare care a fost dedusă la calculul profitului impozabil şi amortizarea rezervei din reevaluare care nu a fost dedusă la calculul profitului impozabil, astfel:

— suma de 150.000 lei care provine din anularea unor cheltuieli pentru care s-a acordat deducere reprezintă element similar veniturilor, conform prevederilor art. 21 lit. b) pct. 1 din Codul fiscal;

— suma de 200.000 lei care provine din anularea unor cheltuieli pentru care nu s-a acordat deducere nu reprezintă element similar veniturilor, conform prevederilor art. 21 lit. b) pct. 4 din Codul fiscal.

Etapa II: Înregistrarea actualizării cu rata inflației:

1. actualizarea cu rata inflației a valorii mijlocului fix cu suma de 200.000 lei;

2. actualizarea cu rata inflației a valorii amortizării mijlocului fix cu suma de 50.000 lei.

Conform art. 21 lit. a) pct. 1 din Codul fiscal, sumele brute înregistrate în creditul contului rezultatul reportat, provenite din actualizarea cu rata inflației a mijloacelor fixe amortizabile şi a terenurilor, sunt tratate ca rezerve şi impozitate potrivit art. 26 alin. (5) din Codul fiscal, cu condiția evidențierii în soldul creditor al acestuia, analitic distinct.

Prin urmare, suma de 200.000 lei este tratată ca rezervă dacă aceasta este evidențiată în soldul creditor al contului rezultatul reportat, analitic distinct.

Suma de 50.000 lei reprezintă element similar cheltuielilor, potrivit art. 21 lit. a) pct. 4 din Codul fiscal.

În situația în care suma de 50.000 lei diminuează soldul creditor al contului rezultatul reportat, analitic distinct, în care sunt înregistrate sumele brute din actualizarea cu rata inflației a mijloacelor fixe amortizabile şi a terenurilor, concomitent cu deducerea acesteia, se impozitează suma de 50.000 lei din suma brută de 200.000 lei, deoarece o parte din rezervă este utilizată.

10. Contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară şi care la momentul retratării utilizează valoarea justă drept cost presupus vor avea în vedere şi următoarele reguli:

a) valoarea fiscală a mijloacelor fixe amortizabile şi a terenurilor este cea stabilită potrivit prevederilor art. 7 pct. 45 din Codul fiscal;

b) regimul fiscal al rezervelor din reevaluarea mijloacelor fixe amortizabile şi a terenurilor este prevăzut la art. 26 alin. (5) şi (6) din Codul fiscal;

c) transferul sumelor aferente reevaluării din contul 105 „Rezerve din reevaluare” în contul 1 178 „Rezultatul reportat provenit din utilizarea, la data trecerii la aplicarea IFRS, a valorii juste drept cost presupus”, respectiv al sumelor din contul 1065 „Rezultatul reportat reprezentând surplusul realizat din rezerve din reevaluare” în contul 1175 „Rezultatul reportat reprezentând surplusul realizat din rezerve din reevaluare” nu se impozitează, cu condiția evidențierii şi menținerii sumelor respective în soldul creditor al conturilor 1178, respectiv 1175, analitice distincte. În situația în care sumele respective nu sunt menținute în soldul creditor al conturilor 1178, respectiv 1175, analitice distincte, acestea se impozitează astfel:

(i) sumele care au fost anterior deduse şi care nu au fost impozitate potrivit art. 22 alin. (5 1) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, în vigoare până la data de 31 decembrie 2015, respectiv art. 26 alin. (6) din Codul fiscal, se impozitează la momentul utilizării potrivit art. 26 alin. (5); diminuarea soldului creditor al conturilor de rezultat reportat, analitice distincte, se consideră utilizare a rezervei;

(ii) sumele care sunt deduse ulterior prin intermediul amortizării fiscale sau al cheltuielilor privind activele cedate şi/sau casate se impozitează concomitent cu deducerea amortizării fiscale, respectiv la momentul scăderii din gestiune a mijloacelor fixe şi terenurilor, după caz.

Contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară utilizează referințele pentru simbolul şi denumirea conturilor corespunzător reglementărilor contabile aplicabile.

SECȚIUNEA a 3-a

Scutirea de impozit a profitului reinvestit

11. (1) În aplicarea prevederilor art. 22 alin. (1) din Codul fiscal, pentru profitul investit în calculatoare electronice şi echipamente periferice, maşini şi aparate de casă, de control şi de facturare, precum şi în programe informatice, scutirea de impozit se aplică pentru cele produse şi/sau achiziționate şi puse în funcțiune în perioada 1 ianuarie 2016—31 decembrie 2016 inclusiv.

(2) În aplicarea prevederilor art. 22 alin. (2) din Codul fiscal, profitul contabil brut cumulat de la începutul anului este profitul contabil la care se adaugă cheltuielile cu impozitul pe profit, înregistrat până în trimestrul punerii în funcțiune a activelor menționate la art. 22 alin. (1) din Codul fiscal, fără a lua în considerare sursele proprii sau atrase de finanțare ale acestora. Pentru activele menționate la art. 22 alin. (1) din Codul fiscal, achiziționate în baza contractelor de leasing financiar, scutirea de impozit pe profit se aplică de către utilizator, cu condiția respectării prevederilor art. 22 alin. (8) din Codul fiscal.

(3) Determinarea scutirii de impozit pe profit — exemple de calcul:

Exemplul 1 — Calculul scutirii de impozit pentru profitul reinvestit de către contribuabilii care aplică sistemul trimestrial de declarare şi plată a impozitului pe profit

Societatea A achiziționează şi pune în funcțiune în luna octombrie 2016 un echipament tehnologic în valoare de 70.000 lei Profitul contabil brut aferent perioadei 1 ianuarie 2016—31 decembrie 2016 este 500.000 lei.

La sfârşitul anului 2016 societatea înregistrează un profit impozabil în sumă de 600.000 lei.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului reinvestit se parcurg următoarele etape:

— se calculează impozitul pe profit aferent anului 2016:

600.000 x 16% = 96.000 lei, din care impozitul pe profit aferent trimestrului IV este 40.000 lei;

— se calculează impozitul pe profit aferent profitului reinvestit: având în vedere faptul că profitul contabil aferent perioadei 1 ianuarie 2016—31 decembrie 2016 în sumă de 500.000 lei acoperă investiția realizată, impozitul pe profit scutit este:

70.000 x 16% = 11.200 lei; impozit pe profit scutit = 11.200 lei;

— repartizarea la rezerve a sumei profitului pentru care s-a beneficiat de scutire de impozit pe profit, mai puțin partea aferentă rezervei legale:

a) determinarea sumei aferente rezervei legale, dacă contribuabilul are obligația constituirii acesteia potrivit legii. Presupunem, în acest caz, că societatea A repartizează 5% din profitul contabil pentru constituirea rezervei legale, partea alocabilă profitului reinvestit fiind 3.500 lei;

b) determinarea sumei profitului scutit care va fi repartizat la rezerve:

70.000 – 3.500 = 66.500 lei.

Valoarea fiscală a echipamentului tehnologic este 70.000 lei care se amortizează linear sau degresiv potrivit art. 28 din Codul fiscal. Pentru acest echipament tehnologic contribuabilul nu poate opta pentru amortizarea accelerată.

Exemplul 2 — Calculul scutirii de impozit pentru profitul reinvestit de către contribuabilii care aplică sistemul anual de declarare şi plată a impozitului pe profit

La sfârşitul anului 2016 o societate înregistrează un profit impozabil în sumă de 2.500.000 lei. Profitul contabil brut aferent anului 2016 este de 1.900.000 lei. Societatea achiziționează şi pune în funcțiune în luna martie 2016 un echipament tehnologic în valoare de 70.000 lei, în luna iulie un echipament tehnologic în valoare de 1 10.000 lei şi în luna octombrie mai multe calculatoare în valoare totală de 30.000 lei.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului reinvestit se parcurg următoarele etape:

— se calculează impozitul pe profit aferent anului 2016:

2.500.000 x 16% = 400.000 lei;

— se determină valoarea totală a investițiilor realizate în echipamente tehnologice şi calculatoare:

70.000 + 110.000 + 30.000 = 210.000 lei;

— având în vedere faptul că profitul contabil brut acoperă investițiile realizate, impozitul pe profit aferent profitului reinvestit este:

210.000 x 16% = 33.600 lei; impozit pe profit scutit = 33.600 lei;

— repartizarea la rezerve a sumei profitului pentru care s-a beneficiat de scutire de impozit pe profit, mai puțin partea aferentă rezervei legale. Presupunem, în acest caz, că societatea repartizează 5% din profitul contabil pentru constituirea rezervei legale, partea alocabilă profitului reinvestit fiind 10.500 lei;

— determinarea sumei profitului scutit care va fi repartizat la rezerve:

210.000 – 10.500 = 199.500 lei.

Valoarea fiscală a activelor respective se amortizează linear sau degresiv potrivit art. 28 din Codul fiscal. Pentru aceste active contribuabilul nu poate opta pentru amortizarea accelerată.

Exemplul 3 — Calculul scutirii de impozit pentru profitul reinvestit în echipamente tehnologice care se realizează pe parcursul mai multor ani consecutivi. Contribuabilul aplică sistemul trimestrial de declarare şi plată a impozitului pe profit.

În perioada 1 ianuarie 2016—31 martie 2016 o societate înregistrează profit impozabil în sumă de 2.000.000 lei. Profitul contabil brut aferent perioadei 1 ianuarie 2016—31 martie 2016 este de 600.000 lei.

Societatea efectuează investiții într-un echipament tehnologic: în luna septembrie 2014 în valoare de 50.000 lei, în luna ianuarie 2015 în valoare de 80.000 lei şi în luna februarie 2016 în valoare de 90.000 lei. Pentru echipamentul tehnologic respectiv nu sunt puneri în funcțiune parțiale, punerea în funcțiune a întregii investiții realizându-se în luna martie 2016.

Pentru determinarea scutirii de impozit pe profit aferent profitului reinvestit şi a impozitului pe profit datorat după aplicarea facilității, se parcurg următoarele etape:

— se calculează impozitul pe profit aferent trimestrului I al anului 2016:

2.000.000 x 16% = 320.000 lei;

— se determină valoarea totală a investițiilor realizate în echipamente tehnologice:

50.000 + 80.000 + 90.000 = 220.000 lei;

— având în vedere faptul că profitul contabil brut din trimestrul punerii în funcțiune al investiției acoperă investițiile anuale realizate, impozitul pe profit aferent profitului reinvestit este:

220.000 x 16% = 35.200 lei; impozit pe profit scutit = 35.200 lei;

— repartizarea la rezerve a sumei profitului pentru care s-a beneficiat de scutire de impozit pe profit, mai puțin partea aferentă rezervei legale. Presupunem, în acest caz, că la sfârşitul anului societatea repartizează 5% din profitul contabil pentru constituirea rezervei legale, partea alocabilă profitului reinvestit fiind 11.000 lei;

— determinarea sumei profitului scutit care va fi repartizat la rezerve:

220.000 – 11.000 = 209.000 lei.

Valoarea fiscală a activelor respective se amortizează linear sau degresiv potrivit art. 28 din Codul fiscal. Pentru aceste active contribuabilul nu poate opta pentru amortizarea accelerată.

(4) În aplicarea prevederilor art. 22 alin. (6) din Codul fiscal, scutirea se acordă pentru valoarea echipamentelor tehnologice menționate la art. 22 alin. (1) din Codul fiscal, în curs de execuție, înregistrate în perioada 1 iulie 2014—31 decembrie 2016 şi puse în funcțiune în anul 2016. În cazul în care echipamentele tehnologice respective sunt înregistrate parțial în imobilizări corporale în curs de execuție înainte de data de 1 iulie 2014 şi parțial după data de 1 iulie 2014, scutirea de impozit pe profit se aplică numai pentru partea înregistrată în imobilizări corporale în curs de execuție începând cu data de 1 iulie 2014 şi care este cuprinsă în valoarea echipamentelor tehnologice puse în funcțiune în anul 2016.

(5) În înțelesul prevederilor art. 22 alin. (7) din Codul fiscal, activele considerate noi sunt cele care nu au fost utilizate anterior datei achiziției.

SECȚIUNEA a 4-a

Venituri neimpozabile

12. (1) În aplicarea prevederilor art. 23 lit. b) din Codul fiscal, pentru dividendele primite de la o persoană juridică străină plătitoare de impozit pe profit sau a unui impozit similar impozitului pe profit, situată într-un stat terț, astfel cum acesta este definit la art. 24 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal, cu care România are

încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri, persoana juridică română care primeşte dividendele trebuie să dețină:

a) certificatul de atestare a rezidenței fiscale a persoanei juridice străine, emis de autoritatea competentă din statul terț al cărui rezident fiscal este;

b) declarația pe propria răspundere a persoanei juridice străine din care să rezulte că aceasta este plătitoare de impozit pe profit sau a unui impozit similar impozitului pe profit în statul terț respectiv;

c) documente prin care să facă dovada îndeplinirii condiției de deținere, pe o perioadă neîntreruptă de 1 an, a minimum 10% din capitalul social al persoanei juridice care distribuie dividende.

(2) În aplicarea prevederilor art. 23 lit. c) din Codul fiscal, titlurile de participare sunt cele definite potrivit art. 7 pct. 40 din Codul fiscal. În cazul majorării capitalului social la persoana juridică la care se dețin titlurile de participare, se au în vedere următoarele:

a) valoarea fiscală a titlurilor de participare noi este valoarea de înregistrare, potrivit reglementărilor contabile aplicabile;

b) sumele reprezentând majorarea valorii nominale a titlurilor de participare existente se adaugă la valoarea de achiziție sau de aport a acestora.

(3) Exemple privind aplicarea art. 23 lit. c) din Codul fiscal:

Exemplul 1:

În anul 2016, societatea A a achiziționat de pe piața reglementată un număr de 5.000 de acțiuni ale societății B la un preț unitar de 100 lei/acțiune.

Societatea B comunică societății A faptul că, în conformitate cu hotărârea adunării generale a acționarilor , se majorează capitalul social al societății B prin încorporarea profitului în sumă de 400.000 lei. Majorarea se efectuează prin emiterea de titluri de participare noi, societatea A primind 4.000 de acțiuni la valoarea nominală de 100 de lei. Societatea A deține 5% din titlurile de participare ale societății B.

Veniturile înregistrate de societatea A ca urmare a majorării capitalului social la societatea B reprezintă venituri neimpozabile potrivit art. 23 lit. c) din Codul fiscal, acestea urmând să fie impozitate la momentul vânzării titlurilor de participare respective.

Ulterior, societatea A vinde titlurile deținute la societatea B la o valoare de 350 lei/acțiune, realizând venituri din vânzarea titlurilor de participare în sumă de 1.750.000 lei.

Având în vedere faptul că valoarea fiscală a titlurilor de participare primite ca urmare a majorării capitalului social la societatea B este 400.000 lei, iar la momentul înregistrării acestora acestea au reprezentat venituri neimpozabile, la momentul vânzării titlurilor, întrucât nu sunt îndeplinite condițiile de la art. 23 lit. i) din Codul fiscal, profitul impozabil este:

Profit impozabil = 1.750.000 – 900.000 + 400.000 = 1.250.000 lei

Exemplul 2:

Societatea A a achiziționat de pe piața reglementată un număr de 4.000 de acțiuni ale societății B la un preț unitar de 150 lei/acțiune.

Societatea B comunică societății A faptul că, în conformitate cu hotărârea adunării generale a acționarilor , se majorează capitalul social al societății B prin încorporarea rezervelor în sumă de 500.000 lei. Majorarea se efectuează prin emiterea de titluri de participare noi, societatea A primind 5.000 de acțiuni la valoarea nominală de 100 lei. Societatea A deține 5% din titlurile de participare ale societății B.

Sumele reprezentând valoarea titlurilor de participare noi, înregistrate de societatea A în rezerve, potrivit reglementărilor contabile, ca urmare a majorării capitalului social la societatea B nu reprezintă elemente similare veniturilor potrivit art. 23 lit. c) din Codul fiscal, acestea urmând să fie impozitate la momentul vânzării titlurilor de participare respective.

Ulterior, societatea A vinde titlurile deținute la societatea B la o valoare de 250 lei/acțiune, realizând venituri din vânzarea titlurilor de participare în sumă de 2.250.000 lei.

Având în vedere faptul că nu sunt îndeplinite condițiile de la art. 23 lit. i) din Codul fiscal, sumele reprezentând valoarea titlurilor de participare noi primite de societateaA se impozitează la momentul vânzării titlurilor de participare.

Profit impozabil = 2.250.000 – 1.100.000 + 500.000 = 1.650.000 lei

Veniturile reprezentând anularea rezervei potrivit reglementărilor contabile, sunt venituri neimpozabile potrivit art. 23 lit. d) din Codul fiscal.

(4) În aplicarea prevederilor art. 23 lit. h) din Codul fiscal, contribuabilii pentru care prin acorduri şi memorandumuri aprobate prin acte normative s-a prevăzut faptul că profitul aferent anumitor activități nu este impozabil sunt obligați să organizeze şi să conducă evidența contabilă pentru delimitarea veniturilor şi a cheltuielilor aferente acestora. În situația în care evidența contabilă nu asigură informația necesară delimitării cheltuielilor comune, la determinarea profitului aferent acestor activități, cheltuielile comune se iau în calcul proporțional cu ponderea veniturilor obținute din aceste activități în veniturile totale realizate de contribuabil.

(5) Veniturile din evaluarea/reevaluarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română sau la o persoană juridică străină situată într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri, în aplicarea prevederilor art. 23 lit. i) din Codul fiscal, sunt cele înregistrate potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

(6) În aplicarea prevederilor art. 23 lit. o) din Codul fiscal, se vor avea în vedere următoarele:

a) sumele în bani sau în natură primite de către acționarii/asociații inițiali, ca urmare a reducerii capitalului social la persoana juridică la care se dețin acțiunile/părțile sociale, sunt venituri neimpozabile dacă reprezintă capital aportat de acționari/asociați din patrimoniul personal;

b) în cazul restituirilor în bani sau în natură, efectuate cu ocazia reducerii capitalului social către acționarii/asociații care au achiziționat ulterior acțiunile/părțile sociale, sunt venituri neimpozabile sumele primite până la nivelul costului de achiziție a acțiunilor/părților sociale respective.

SECȚIUNEA a 5-a

Cheltuieli

13. (1) În aplicarea prevederilor art. 25 alin. (1) din Codul fiscal, sunt cheltuieli efectuate în scopul desfăşurării activității economice, fără a se limita la acestea, următoarele:

a) cheltuielile de reclamă şi publicitate efectuate în scopul popularizării firmei, produselor sau serviciilor, precum şi costurile asociate producerii materialelor necesare pentru difuzarea mesajelor publicitare. Se includ în categoria cheltuielilor de reclamă şi publicitate şi bunurile care se acordă în cadrul unor campanii publicitare ca mostre, pentru încercarea produselor şi demonstrații la punctele de vânzare, precum şi alte bunuri şi servicii acordate cu scopul stimulării vânzărilor;

b) cheltuielile de transport şi de cazare în țară şi în străinătate şi pentru alte persoane fizice în condițiile în care cheltuielile respective sunt efectuate în legătură cu lucrări executate sau servicii prestate de acestea în scopul desfăşurării activității economice a contribuabilului;

c) cheltuielile pentru marketing, studiul pieței, promovarea pe piețele existente sau noi, participarea la târguri şi expoziții, la misiuni de afaceri, editarea de materiale informative proprii;

d) cheltuielile de cercetare, precum şi cheltuielile de dezvoltare care nu îndeplinesc condițiile de a fi recunoscute ca imobilizări necorporale din punct de vedere contabil;

e) cheltuielile pentru perfecționarea managementului, a sistemelor informatice, introducerea, întreținerea şi perfecționarea sistemelor de management al calității, obținerea atestării conform cu standardele de calitate;

f) cheltuielile pentru protejarea mediului şi conservarea resurselor;

g) cheltuielile efectuate cu editarea publicațiilor care sunt înregistrate ca retururi în perioada de determinare a profitului impozabil pe baza documentelor justificative şi în limita cotelor prevăzute în contractele de distribuție;

h) cheltuielile generate de taxa pe valoarea adăugată ca urmare a aplicării prevederilor titlului VII „T axa pe valoarea adăugată" din Codul fiscal, în situația în care taxa pe valoarea adăugată este aferentă unor bunuri sau servicii achiziționate în scopul desfăşurării activității economice, de exemplu: aplicare pro rată, efectuare de ajustări, taxa pe valoarea adăugată plătită într-un stat membru al UE;

i) cheltuielile reprezentând valoarea creanțelor înstrăinate, potrivit legii;

j) cheltuielile reprezentând dobânzi penalizatoare, penalități şi daune-interese, stabilite în cadrul contractelor încheiate, în derularea activității economice, cu persoane rezidente/ nerezidente, pe măsura înregistrării lor;

k) cheltuielile privind serviciile care vizează eficientizarea, optimizarea, restructurarea operațională şi/sau financiară a activității contribuabilului;

l) cheltuielile rezultate din deprecierea titlurilor de participare şi a obligațiunilor, înregistrate potrivit reglementărilor contabile aplicabile, dacă la data evaluării/reevaluării nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 23 lit. i) din Codul fiscal;

m) cheltuielile generate de evaluarea ulterioară şi executarea instrumentelor financiare derivate, înregistrate potrivit reglementărilor contabile.

(2) În aplicarea prevederilor art. 25 alin. (1) din Codul fiscal, sunt cheltuieli deductibile la calculul rezultatului fiscal şi cheltuielile reglementate prin acte normative în vigoare. De exemplu:

a) cheltuielile efectuate pentru securitate şi sănătate în muncă, potrivit legii;

b) cheltuielile cu primele de asigurare pentru asigurarea de riscuri profesionale efectuate potrivit legislației specifice;

c) cheltuielile înregistrate ca urmare a restituirii subvențiilor primite, potrivit legii, de la Guvern, agenții guvernamentale şi alte instituții naționale şi internaționale.

14. În aplicarea prevederilor art. 25 alin. (2) din Codul fiscal, cheltuielile cu salariile şi cele asimilate salariilor, astfel cum sunt definite potrivit titlului IV „Impozitul pe venit" din Codul fiscal, sunt cheltuieli deductibile pentru determinarea rezultatului fiscal, indiferent de regimul fiscal aplicabil acestora la nivelul persoanei fizice.

15. (1) Cheltuielile efectuate în baza contractului colectiv de muncă, ce intră sub incidența prevederilor art. 25 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, sunt cheltuielile de natură socială stabilite în cadrul contractelor colective de muncă la nivel național, de ramură, grup de unități şi unități, altele decât cele menționate în mod expres în cadrul art. 25 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 25 alin. (3) lit. j) din Codul fiscal, în cazul locuinței de serviciu date în folosința unui salariat sau administrator, cheltuielile pentru funcționarea, întreținerea şi repararea acesteia sunt deductibile în limita corespunzătoare raportului dintre suprafața construită prevăzută de Legea locuinței nr. 114/1996, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, majorată cu 10%, şi totalul suprafeței construite a locuinței de serviciu respective.

(3) În cazul în care sediul unui contribuabil se află în locuința proprietate a unei persoane fizice, în aplicarea art. 25 alin. (3) lit. k) din Codul fiscal, cheltuielile de funcționare, întreținere şi reparații aferente sediului sunt deductibile în limita determinată pe baza raportului dintre suprafața pusă la dispoziție contribuabilului, menționată în contractul încheiat între părți, şi suprafața totală a locuinței. Contribuabilul va justifica cheltuielile de funcționare, întreținere şi reparații aferente sediului cu documente legale, cum sunt contractele încheiate cu furnizorii de utilități şi alte documente.

16. (1) În sensul prevederilor art. 25 alin. (3) lit. l) din Codul fiscal, regulile de deducere, termenii şi expresiile utilizate, condițiile în care vehiculele rutiere motorizate, supuse limitării fiscale, sunt cele prevăzute la pct. 68 din normele metodologice date în aplicarea art. 298 al titlului VII „T axa pe valoarea adăugată" din Codul fiscal.

(2) Justificarea utilizării vehiculelor , în sensul acordării deductibilității integrale la calculul rezultatului fiscal, se efectuează pe baza documentelor financiar-contabile şi prin întocmirea foii de parcurs care trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul şi locul deplasării, kilometrii parcurşi, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

(3) În cadrul cheltuielilor aferente vehiculelor rutiere motorizate supuse limitării fiscale se cuprind cheltuielile direct atribuibile unui vehicul, cum sunt: impozitele locale, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, inspecțiile tehnice periodice, rovinieta, chiriile, partea nedeductibilă din taxa pe valoarea adăugată, dobânzile, comisioanele, diferențele de curs valutar înregistrate ca urmare a derulării altor contracte decât cele de leasing. În cazul cheltuielilor reprezentând diferențe de curs valutar înregistrate ca urmare a derulării unui contract de leasing, limita de 50% se aplică asupra diferenței nefavorabile dintre veniturile din diferențe de curs valutar/veniturile financiare aferente datoriilor cu decontare în funcție de cursul unei valute, rezultate din evaluarea sau decontarea acestora, şi cheltuielile din diferențe de curs valutar/cheltuielile financiare aferente.

Aplicarea limitei de 50% pentru stabilirea valorii nedeductibile la determinarea rezultatului fiscal se efectuează după aplicarea limitării aferente taxei pe valoarea adăugată, respectiv aceasta se aplică şi asupra taxei pe valoarea adăugată pentru care nu s-a acordat drept de deducere din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată.

Exemplul 1. Determinarea valorii nedeductibile a cheltuielilor cu întreținerea şi reparațiile aferente unui vehicul care nu este utilizat exclusiv în scopul activității economice

— cheltuielile cu întreținerea şi reparațiile — 2.000 lei

— partea de TVA nedeductibilă — 200 lei

— baza de calcul al valorii nedeductibile a cheltuielilor cu întreținerea şi reparațiile — 2.200 lei (2.000 + 200)

— valoarea nedeductibilă a cheltuielilor cu întreținerea şi reparațiile — 2.200 x 50% = 1.100 lei.

Exemplul 2. Determinarea valorii nedeductibile a cheltuielilor privind combustibilul aferente unui vehicul care nu este utilizat exclusiv în scopul activității economice

— cheltuieli privind combustibilul — 1.000 lei

— partea de TVA nedeductibilă — 100 lei

— baza de calcul al valorii nedeductibile a cheltuielilor privind combustibilul — 1.100 lei (1.000 + 100)

— valoarea nedeductibilă a cheltuielilor privind combustibilul — 1.100 x 50% = 550 lei.

17. (1) Prin autorități române/străine, în sensul art. 25 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, se înțelege totalitatea instituțiilor , organismelor şi autorităților din România şi din străinătate care urmăresc şi încasează amenzi, dobânzi/majorări şi penalități de întârziere, execută confiscări, potrivit prevederilor legale.

(2) În sensul prevederilor art. 25 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal, cheltuielile privind stocurile şi mijloacele fixe amortizabile distruse ca urmare a unor calamități naturale sau a altor cauze de forță majoră sunt considerate cheltuieli deductibile la calculul

rezultatului fiscal, în măsura în care acestea se găsesc situate în zone declarate afectate, potrivit prevederilor legale pentru fiecare domeniu. Cauzele de forță majoră pot fi: epidemii, epizootii, accidente industriale sau nucleare, incendii, fenomene sociale sau economice, conjuncturi externe şi în caz de război.

(3) În sensul art. 25 alin. (4) lit. c) pct. 3 din Codul fiscal, condiția referitoare la distrugerea stocurilor sau a mijloacelor fixe amortizabile se consideră îndeplinită atât în situația în care distrugerea se efectuează prin mijloace proprii, cât şi în cazul în care stocurile sau mijloacele fixe amortizabile sunt predate către unități specializate.

(4) În sensul prevederilor art. 25 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, sunt considerate cheltuieli făcute în favoarea acționarilor sau asociaților, fără a se limita la acestea, următoarele:

a) bunurile, mărfurile şi serviciile acordate acționarilor sau asociaților, precum şi lucrările executate în favoarea acestora;

b) cheltuielile cu chiria şi întreținerea spațiilor puse la dispoziție acestora.

(5) Dificultățile financiare majore care afectează întregul patrimoniu al debitorului, în sensul prevederilor art. 25 alin. (4) lit. h) pct. 5 din Codul fiscal, sunt cele care rezultă din situații excepționale determinate de calamități naturale, epidemii, epizootii, accidente industriale sau nucleare, incendii, fenomene sociale sau economice, conjuncturi externe şi în caz de război.

18. (1) În aplicarea prevederilor art. 25 alin. (4) lit. i) din Codul fiscal, în cazul în care reglementările contabile aplicabile nu definesc „cifra de afaceri", aceasta se determină astfel:

a) pentru contribuabilii care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară, cu excepția instituțiilor de credit — persoane juridice române şi sucursalele din România ale instituțiilor de credit — persoane juridice străine, „cifra de afaceri" cuprinde veniturile din vânzarea de bunuri şi prestarea de servicii din care se scad sumele reprezentând reduceri comerciale acordate şi se adaugă subvențiile de exploatare aferente cifrei de afaceri;

b) pentru instituțiile de credit — persoane juridice române şi sucursalele din România ale instituțiilor de credit — persoane juridice străine, „cifra de afaceri" cuprinde:

(i) venituri din dobânzi;
(ii) venituri din dividende;
(iii) venituri din taxe şi comisioane;
(iv) câştiguri/pierderi realizate aferente activelor şi datoriilor financiare care nu sunt evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere — net;
(v) câştiguri sau pierderi privind activele şi datoriile financiare deținute în vederea tranzacționării — net;
(vi) câştiguri sau pierderi privind activele şi datoriile financiare desemnate ca fiind evaluate la valoarea justă prin profit sau pierdere — net;
(vii) câştiguri sau pierderi din contabilitatea de acoperire — net;
(viii) diferențe de curs de schimb — câştig/pierdere — net;
(ix) câştiguri/pierderi din derecunoaşterea activelor, altele decât cele deținute în vederea vânzării — net;
(x) alte venituri din exploatare;

c) pentru instituțiile prevăzute la art. 2 lit. a)—d) din Ordinul Băncii Naționale a României nr. 6/2015 pentru aprobarea Reglementărilor contabile conforme cu directivele europene, „cifra de afaceri" cuprinde:

(i) venituri din dobânzi şi venituri asimilate;
(ii) venituri privind titlurile: venituri din acțiuni şi din alte titluri cu venit variabil, venituri din participații, venituri din părți în cadrul societăților legate;
(iii) venituri din comisioane;
(iv) profit sau pierdere netă din operațiuni financiare;
(v) alte venituri din exploatare.

(2) Exemplu de calcul privind scăderea din impozitul pe profit datorat a cheltuielilor reprezentând sponsorizarea.

Un contribuabil plătitor de impozit pe profit încheie un contract de sponsorizare conform legii privind sponsorizarea, în calitate de sponsor, care are ca obiect plata unei sume de 15.000 lei. Contractul de sponsorizare se încheie în data de 2 noiembrie 2016, în aceeaşi lună efectuându-se şi plata sumei de 15.000 lei.

La calculul profitului impozabil pentru anul 2016, contribuabilul prezintă următoarele date financiare:

Venituri din vânzarea mărfurilor	=	1.000.000 lei
Venituri din prestări de servicii	=	2.000 lei
Total cifră de afaceri	=	1.002.000 lei
Cheltuieli privind mărfurile	=	750.000 lei
Cheltuieli cu personalul	=	20.000 lei
Alte cheltuieli de exploatare din care: 15.000 lei sponsorizare	=	90.000 lei
Total cheltuieli		860.000 lei

Calculul profitului impozabil pentru anul 2016:

Profitul impozabil = 1.002.000 – 860.000 + 15.000 = 157.000 lei.

Impozitul pe profit înainte de scăderea cheltuielii cu sponsorizarea:

157.000 x 16% = 25.120 lei.

Având-se în vedere condițiile de deducere prevăzute la art. 25 alin. (4) lit. i) din Codul fiscal, prin aplicarea limitelor, valorile sunt:

— 0,5% din cifra de afaceri reprezintă 5.010 lei;

— 20% din impozitul pe profit înainte de deducerea cheltuielilor de sponsorizare reprezintă 5.024 lei.

Suma de scăzut din impozitul pe profit este 5.010 lei.

Pentru anul 2016 impozitul pe profit datorat este de:

25.120 — 5.010 = 20.110 lei.

Suma care nu s-a scăzut din impozitul pe profit, respectiv suma de 9.990 lei, se reportează în următorii 7 ani consecutivi. Recuperarea acestei sume se va efectua, în aceleaşi condiții, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit.

SECȚIUNEA a 6-a

Provizioane/Ajustări pentru depreciere şi rezerve

19. (1) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, rezerva se calculează cumulat de la începutul anului şi este deductibilă la calculul rezultatului fiscal trimestrial sau anual, după caz. Rezervele astfel constituite se majorează sau se diminuează în funcție de nivelul profitului contabil din perioada de calcul. De asemenea, majorarea sau diminuarea rezervelor astfel constituite se efectuează şi în funcție de nivelul capitalului social subscris şi vărsat sau al patrimoniului. În situația în care, ca urmare a efectuării unor operațiuni de reorganizare, prevăzute de lege, rezerva legală a persoanei juridice beneficiare depăşeşte a cincea parte din capitalul social sau din patrimoniul social, după caz, diminuarea rezervei legale la nivelul prevăzut de lege nu este obligatorie.

În cazul în care rezerva legală este utilizată pentru acoperirea pierderilor sau este distribuită sub orice formă, inclusiv pentru majorarea capitalului social, rezerva reconstituită ulterior acestei utilizări, în aceeaşi limită, este deductibilă la calculul rezultatului fiscal.

(2) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) pentru lucrările de construcții care necesită garanții de bună execuție, conform prevederilor din contractele încheiate, astfel de provizioane se constituie trimestrial, în limita cotelor prevăzute în contracte, cu condiția reflectării integrale la venituri a valorii lucrărilor executate şi confirmate de beneficiar pe baza situațiilor de lucrări;

b) înregistrarea la venituri a provizioanelor constituite pentru garanțiile de bună execuție se face pe măsura efectuării cheltuielilor cu remedierile sau la expirarea perioadei de garanție înscrise în contract;

c) aceleaşi prevederi se aplică şi în cazul provizioanelor pentru garanții de bună execuție a contractelor externe, acordate în condițiile legii producătorilor şi prestatorilor de servicii, în cazul exporturilor complexe, proporțional cu cota de participare la realizarea acestora, cu condiția ca acestea să se regăsească distinct în contractele încheiate sau în tariful lucrărilor executate/facturile emise.

(3) În aplicarea art. 26 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) creanțele, altele decât creanțele asupra clienților reprezentând sumele datorate de clienții interni şi externi pentru produse, semifabricate, materiale, mărfuri etc. vândute, lucrări executate şi servicii prestate, sunt cele înregistrate după data de 1 ianuarie 2016;

b) ajustările pentru deprecierea creanțelor sunt deductibile, în limita prevăzută de lege, la nivelul valorii creanțelor neîncasate, inclusiv taxa pe valoarea adăugată;

c) în cazul creanțelor în valută, provizionul este deductibil la nivelul valorii influențate cu diferențele de curs favorabile sau nefavorabile ce apar cu ocazia evaluării acestora;

d) ajustările pentru deprecierea creanțelor sunt luate în considerare la determinarea rezultatului fiscal începând cu trimestrul în care sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 26 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal şi nu poate depăşi valoarea acestora, înregistrată în contabilitate în anul fiscal curent sau în anii anteriori.

(4) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, sumele reprezentând reducerea sau anularea filtrelor prudențiale înregistrate potrivit reglementărilor emise de Banca Națională a României, care au fost deduse la calculul rezultatului fiscal se impozitează în ordinea inversă înregistrării acestora.

(5) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, în cazul societăților din domeniul asigurărilor şi reasigurărilor sunt deductibile rezervele tehnice calculate conform prevederilor Legii nr. 237/2015 privind autorizarea şi supravegherea activității de asigurare şi reasigurare. Conform dispozițiilor acestei legi rezervele de prime şi de daune se constituie din cote-părți corespunzătoare sumelor aferente riscurilor neexpirate în anul în care s-au încasat primele.

(6) În aplicarea art. 26 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, creanțele, altele decât creanțele asupra clienților reprezentând sumele datorate de clienții interni şi externi pentru produse, semifabricate, materiale, mărfuri etc. vândute, lucrări executate şi servicii prestate, sunt cele înregistrate după data de 1 ianuarie 2016. De asemenea, pentru deducerea ajustărilor pentru deprecierea creanțelor se au în vedere şi regulile prevăzute la alin. (3).

(7) Pentru aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, companiile aeriene din România deduc, la calculul rezultatului fiscal, provizioane constituite pentru acoperirea cheltuielilor de întreținere şi reparare a parcului de aeronave şi a componentelor aferente, potrivit programelor de întreținere ale aeronavelor aprobate corespunzător de către Autoritatea Aeronautică Civilă Română, la un nivel stabilit pe baza tipului de aeronavă, numărului de ore de zbor aprobat şi al tarifului practicat de prestator, prevăzut în contractul încheiat cu acesta.

(8) În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (1) lit. n) pct. 1 din Codul fiscal, starea de calamitate naturală sau alte cauze de forță majoră sunt cele reglementate la pct. 17 alin. (2), reprezentând evenimente produse după data de 1 ianuarie 2016.

20. În sensul art. 26 alin. (2) din Codul fiscal, domeniul exploatării zăcămintelor naturale este reprezentat de exploatarea de resurse minerale şi petroliere, potrivit legii.

21. În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (5) din Codul fiscal, în cazul operațiunilor de reorganizare, contribuabilul cedent şi contribuabilul beneficiar efectuează şi următoarele operațiuni:

a) contribuabilul cedent transmite contribuabilului beneficiar un înscris care trebuie să cuprindă informații fiscale referitoare la rezervele/provizioanele transferate, care au fost deduse şi neimpozitate;

b) contribuabilul beneficiar înregistrează în registrul de evidență fiscală, distinct, rezervele/provizioanele preluate în baza înscrisului transmis de contribuabilul cedent.

22. În aplicarea prevederilor art. 26 alin. (6) din Codul fiscal, în cazul mijloacelor fixe, inclusiv a terenurilor , transferate în cadrul operațiunilor de reorganizare, potrivit legii, prin utilizarea metodei valorii globale, rezervele aferente reevaluărilor efectuate după data de 1 ianuarie 2004 cuprinse în valoarea cheltuielilor cu activele cedate se impozitează la persoana juridică cedentă, în situația în care nu se aplică prevederile art. 33, respectiv art. 34 din Codul fiscal.

23. Intră sub incidența art. 26 alin. (9) din Codul fiscal următoarele sume înregistrate în conturi de rezerve sau surse proprii de finanțare, în conformitate cu reglementările privind impozitul pe profit:

a) sumele reprezentând diferențele nete rezultate din evaluarea disponibilului în devize, în conformitate cu actele normative în vigoare, care au fost neimpozabile;

b) scutirile şi reducerile de impozit pe profit aplicate asupra profitului reinvestit potrivit prevederilor legii, inclusiv suma profitului investit, diferența dintre cota redusă de impozit pentru exportul de bunuri şi/sau servicii şi cota standard, precum şi cele prevăzute în legi speciale.

SECȚIUNEA a 7-a

Cheltuieli cu dobânzile şi diferențele de curs valutar

24. (1) În aplicarea prevederilor art. 27 din Codul fiscal se au în vedere următoarele:

a) creditele şi împrumuturile se includ în capitalul împrumutat, indiferent de data la care acestea au fost contractate;

b) capitalul propriu cuprinde: capitalul social, rezervele legale, alte rezerve, profitul nedistribuit, rezultatul exercițiului şi alte elemente de capital propriu constituite potrivit reglementărilor legale. Rezultatul exercițiului financiar luat în calcul la determinarea capitalului propriu, pentru sfârşitul perioadei, este cel înregistrat de contribuabil înainte de calculul impozitului pe profit. În cazul sediilor permanente, capitalul propriu cuprinde capitalul de dotare pus la dispoziție de persoana juridică străină pentru desfăşurarea activității în România, potrivit documentelor de autorizare, rezervele legale, alte rezerve, rezultatul exercițiului şi alte elemente de capital propriu constituite potrivit reglementărilor legale;

c) cheltuielile cu dobânzile însumate cu pierderea netă din diferențele de curs valutar aferente creditelor şi împrumuturilor cu termen de rambursare mai mare de un an, luate în considerare la calculul gradului de îndatorare, sunt deductibile la determinarea rezultatului fiscal în condițiile prevăzute la art. 27 alin. (1) din Codul fiscal;

d) în vederea determinării valorii deductibile a cheltuielilor cu dobânzile se au în vedere şi următoarele:

(i) pentru împrumuturile angajate de la alte entităţi, cu excepţia celor prevăzute la art. 27 alin. (6) din Codul fiscal, se aplică limita prevăzută la art. 27 alin. (7) din Codul fiscal. Valoarea cheltuielilor cu dobânzile care excede nivelul de deductibilitate prevăzut la art. 27 alin. (7) din Codul fiscal este nedeductibilă, fără a mai fi luată în calcul în perioadele fiscale următoare;

(ii) modul de calcul al dobânzii, conform art. 27 alin. (7) din Codul fiscal, va fi cel corespunzător modului de calcul al dobânzii aferente împrumuturilor;

e) gradul de îndatorare se calculează ca raport între media capitalului împrumutat şi media capitalului propriu, prin utilizarea valorilor existente la începutul anului şi la sfârşitul perioadei, după cum urmează:

$$\text{Gradul de îndatorare} = \frac{\text{Capital împrumutat (începutul anului fiscal)} + \text{Capital împrumutat (sfârşitul perioadei)}}{\text{Capital propriu (începutul anului fiscal)} + \text{Capital propriu (sfârşitul perioadei)}}$$

(i) în cazul în care gradul de îndatorare astfel determinat este mai mic sau egal cu 3, cheltuielile cu dobânzile şi cu pierderea netă de curs valutar sunt deductibile integral după ce s-au efectuat ajustările prevăzute la art. 27 alin. (7) din Codul fiscal;

(ii) dacă gradul de îndatorare astfel determinat este mai mare decât 3 sau capitalul propriu are o valoare negativă, suma cheltuielilor cu dobânzile şi cu pierderea netă din diferenţe de curs valutar este nedeductibilă în perioada de calcul al impozitului pe profit. Acestea se reportează în perioada următoare, în condiţiile prevăzute la art. 27 alin. (1) din Codul fiscal, până la deductibilitatea integrală a acestora.

(2) În sensul prevederilor art. 27 alin. (6) din Codul fiscal, băncile internaţionale de dezvoltare şi organizaţiile similare sunt, fără a se limita la acestea, următoarele:

a) Banca Internaţională pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (B.I.R.D.);

b) Banca Europeană de Investiţii (B.E.I.);

c) Banca Europeană pentru Reconstrucţie şi Dezvoltare (B.E.R.D.);

d) Banca Internaţională de Cooperare Economică (B.I.C.E.);

e) Banca Internaţională de Investiţii (B.I.I.);

f) Corporaţia Financiară Internaţională (C.F.I.);

g) Asociaţia pentru Dezvoltare Internaţională (A.D.I.).

(3) Intră sub incidenţa prevederilor art. 27 alin. (6) din Codul fiscal şi dobânzile/pierderile din diferenţe de curs valutar, aferente împrumuturilor obţinute în baza obligaţiunilor emise, potrivit legii, de către societăţi, cu respectarea cerinţelor specifice de admitere la tranzacţionare pe o piaţă reglementată din România, potrivit prevederilor Legii nr. 297/2004 privind piaţa de capital, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi cele admise la tranzacţionare pe pieţe străine de valori mobiliare reglementate de autoritatea în domeniu a statelor respective.

SECŢIUNEA a 8-a

Amortizarea fiscală

25. Exemplu de calcul al amortizării prin utilizarea regimului de amortizare degresivă, în aplicarea art. 28 alin. (7) din Codul fiscal. Pentru un mijloc fix se dau următoarele date:

— valoarea de intrare: 350.000 lei;
— durata normală de funcţionare conform catalogului: 10 ani;
— cota anuală de amortizare: 10%;
— cota anuală de amortizare degresivă: 10% x 2,0 = 20%;

Amortizarea anuală se va calcula astfel:

An	Modul de calcul	Amortizarea anuală degresivă (lei)	Valoarea rămasă (lei)
1	350.000 x 20%	70.000	280.000
2	280.000 x 20%	56.000	224.000
3	224.000 x 20%	44.800	179.200
4	179.200 x 20%	35.840	143.360
5	143.360 x 20%	28.672	114.688
6	114.688/5 ani	22.937,6	91.750,4
7		22.937,6	68.812,8
8		22.937,6	45.875,2
9		22.937,6	22.937,6
10		22.937,6	0

26. În aplicarea prevederilor art. 28 alin. (12) lit. c) din Codul fiscal, amortizarea fiscală a cheltuielilor cu investiţiile efectuate la mijloacele fixe care fac obiectul unor contracte de închiriere, concesiune, locaţie de gestiune, se calculează astfel:

a) pe baza perioadei iniţiale/duratei rămase din perioada iniţială a contractului, indiferent dacă acesta se prelungeşte ulterior, în cazul investiţiilor efectuate în cadrul perioadei iniţiale a contractului de închiriere, concesiune, locaţie de gestiune;

b) pe baza perioadei prelungite/duratei rămase din perioada prelungită a contractului, în cazul investiţiilor efectuate în cadrul perioadei prelungite a contractului de închiriere, concesiune, locaţie de gestiune;

c) pe durata normală de funcţionare, potrivit opţiunii contribuabilului, începând cu luna următoare finalizării investiţiei, în cazul investiţiilor ce pot fi identificate potrivit Catalogului privind clasificarea şi duratele normale de funcţionare a mijloacelor fixe.

27. În aplicarea prevederilor art. 28 alin. (14) din Codul fiscal, la momentul scăderii din gestiune a mijloacelor de transport din categoria M1, valoarea rămasă neamortizată este deductibilă în limita a 1.500 lei înmulţită cu numărul de luni rămase de amortizat din durata normală de funcţionare stabilită de contribuabil potrivit Catalogului privind clasificarea şi duratele normale de funcţionare a mijloacelor fixe.

28. Pentru determinarea valorii fiscale a mijloacelor fixe se au în vedere următoarele:

a) în cazul mijloacelor fixe care au fost reevaluate, înregistrându-se o creştere a valorii acestora, şi la care, ulterior se efectuează o reevaluare care determină o descreştere a valorii acestora, se procedează la o scădere a rezervei din reevaluare în limita soldului creditor al rezervei, în ordinea descrescătoare înregistrării rezervei, iar valoarea fiscală a terenurilor şi valoarea fiscală rămasă neamortizată a mijloacelor fixe amortizabile se recalculează corespunzător. În aceste situaţii, partea din rezerva din reevaluare care a fost anterior dedusă şi nu a fost impozitată reprezintă elemente similare veniturilor în perioada în care se efectuează operaţiunile de reevaluare;

b) în valoarea fiscală a mijloacelor fixe, la data intrării în patrimoniu, se include şi taxa pe valoarea adăugată devenită nedeductibilă, potrivit prevederilor titlului VII „Taxa pe valoarea adăugată” din Codul fiscal.

29. (1) În aplicarea prevederilor art. 28 alin. (17) din Codul fiscal, cheltuielile înregistrate ca urmare a casării unui mijloc fix cu valoarea fiscală incomplet amortizată sunt cheltuieli efectuate în scopul desfăşurării activităţii economice.

(2) Prin casarea unui mijloc fix se înţelege operaţia de scoatere din funcţiune a activului respectiv, urmată de dezmembrarea acestuia şi valorificarea părţilor componente rezultate, prin vânzare sau prin folosirea în activitatea curentă a contribuabilului.

30. Valoarea imobilizărilor necorporale/corporale în curs de execuție care nu se mai finalizează şi se scot din evidență pe seama conturilor de cheltuieli, în baza aprobării/deciziei de sistare, precum şi valoarea rămasă a investițiilor efectuate la mijloacele fixe concesionate, închiriate sau luate în locație de gestiune, în situația în care contractele se reziliază înainte de termen, reprezintă cheltuieli nedeductibile, dacă nu au fost valorificate prin vânzare sau casare.

31. În aplicarea art. 28 alin. (21) din Codul fiscal, opțiunea se efectuează la data intrării imobilizării corporale în patrimoniul contribuabilului şi determină efecte din punct de vedere al calculului rezultatului fiscal, în funcție de abordarea pentru care s-a optat, fie la data punerii în funcțiune prin deducerea întregii valori fiscale de la data intrării în patrimoniu, fie începând cu luna următoare celei în care imobilizarea corporală este pusă în funcțiune, prin efectuarea de deduceri de amortizare fiscală, potrivit dispozițiilor art. 28 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 9-a

Contracte de leasing

32. În aplicarea art. 29 din Codul fiscal, încadrarea operațiunilor de leasing se realizează avându-se în vedere prevederile art. 7 pct. 7 şi 8 din Codul fiscal şi clauzele contractului de leasing.

SECȚIUNEA a 10-a

Pierderi fiscale

33. (1) În aplicarea prevederilor art. 31 alin. (1) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) recuperarea pierderilor fiscale anuale se face în ordinea înregistrării acestora, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit, potrivit prevederilor legale în vigoare din anul înregistrării acestora;

b) pierderea fiscală reprezintă suma înregistrată în declarația de impunere a anului precedent.

(2) În aplicarea prevederilor art. 31 alin. (2) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) pierderile fiscale anuale din anii precedenți anului operațiunilor de fuziune, divizare sau desprindere a unei părți din patrimoniul acestuia, nerecuperate de contribuabilul cedent şi transmise contribuabilului beneficiar , se recuperează, la fiecare termen de plată a impozitului pe profit care urmează datei la care aceste operațiuni produc efecte, potrivit legii, pe perioada de recuperare rămasă din perioada inițială de 7 ani, în ordinea în care au fost înregistrate acestea de către contribuabilul cedent;

b) pierderile fiscale înregistrate de contribuabilul cedent în perioada din anul fiscal curent, cuprinsă între data începerii anului fiscal şi data la care operațiunea respectivă produce efecte, transmise contribuabilului beneficiar, se recuperează la fiecare termen de plată a impozitului pe profit care urmează datei la care aceste operațiuni produc efecte, potrivit legii. Această pierdere este luată în calcul de către contribuabilul beneficiar, la stabilirea rezultatului fiscal din anul fiscal respectiv, înaintea recuperării pierderilor fiscale din anii precedenți;

c) în scopul recuperării pierderii fiscale transferate sau menținute, după caz, contribuabilul cedent şi contribuabilul beneficiar efectuează şi următoarele operațiuni:

(i) contribuabilul cedent calculează pierderea fiscală pe perioada cuprinsă între data începerii anului fiscal şi data la care operațiunea de desprindere a unei părți din patrimoniu produce efecte, în vederea stabilirii părții de pierdere transmise contribuabilului beneficiar, respectiv părții pe care continuă să o recupereze, proporțional cu activele transferate/ menținute;

(ii) contribuabilul cedent evidențiază partea de pierdere fiscală din anul curent, precum şi din anii precedenți transferată/menținută, în registrul de evidență fiscală;

(iii) contribuabilul cedent transmite contribuabilului beneficiar un înscris care trebuie să cuprindă informații fiscale referitoare la pierderile fiscale anuale transferate contribuabilului beneficiar , înregistrate în declarațiile sale de impozit pe profit, inclusiv cea pentru anul în care operațiunea de reorganizare produce efecte, detaliate pe fiecare an fiscal, iar în cazul operațiunilor de desprindere a unei părți din patrimoniu, transmite şi partea din pierderea fiscală înregistrată în anul curent, stabilită prin ajustarea pierderii fiscale calculate la pct. i), precum şi pierderile fiscale din anii precedenți, proporțional cu activele transmise contribuabilului beneficiar , potrivit proiectului de divizare;

d) contribuabilul beneficiar înregistrează, în registrul de evidență fiscală, pierderile fiscale preluate pe baza înscrisului transmis de contribuabilul cedent, în care evidențiază distinct şi perioada de recuperare pentru fiecare pierdere fiscală transferată.

(3) În cazul operațiunilor menționate la art. 33 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, prevederile alin. (2) se aplică, în mod corespunzător, şi pentru recuperarea pierderii fiscale înregistrate de societatea cedentă, de către sediul permanent al societății beneficiare.

(4) În scopul aplicării prevederilor art. 31 alin. (2) din Codul fiscal, prin parte de patrimoniu transferată ca întreg în cadrul unei operațiuni de desprindere efectuate potrivit legii, se înțelege ramura de activitate aşa cum aceasta este definită de art. 32 alin. (2) lit. g), respectiv de art. 33 alin. (2) pct. 1 1 din Codul fiscal. Caracterul independent al unei ramuri de activitate se apreciază potrivit prevederilor pct. 34. În situația în care partea de patrimoniu desprinsă nu este transferată ca întreg, în sensul identificării unei ramuri de activitate independente, pierderea fiscală înregistrată de contribuabilul cedent înainte ca operațiunea de desprindere să producă efecte potrivit legii se recuperează integral de către acest contribuabil.

SECȚIUNEA a 11-a

Regimul fiscal care se aplică fuziunilor, divizărilor totale, divizărilor parțiale, transferurilor de active şi achizițiilor de titluri de participare între persoane juridice române

34. În aplicarea prevederilor art. 32 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) criteriile de apreciere a caracterului independent al ramurii de activitate se verifică la societatea cedentă şi vizează îndeplinirea în mod cumulativ a unor condiții referitoare la:

(i) existența ca structură organizatorică distinctă de alte diviziuni organizatorice ale societății cedente;

(ii) diviziunea să funcționeze ca un ansamblu independent, în condiții normale pentru sectorul economic de activitate al acesteia, prin verificarea existenței clientelei proprii, activelor corporale şi necorporale proprii, stocurilor proprii, personalului propriu, precum şi a altor active şi pasive care sunt legate în mod indirect de ramura transferată. Dacă este cazul, ramura cuprinde şi servicii administrative proprii, de exemplu serviciul de contabilitate, serviciul descentralizat de personal etc.;

(iii) exercitarea efectivă a activității la momentul aprobării operațiunii de transfer de către adunările generale ale celor două societăți, cedentă şi beneficiară, sau la data la care operațiunea are efect, dacă aceasta este diferită;

b) ramura de activitate independentă nu cuprinde:
(i) elemente de activ şi/sau de pasiv aferente altor ramuri de activitate ale societăţii cedente;
(ii) elemente de activ şi/sau de pasiv referitoare la gestiunea patrimonială a societăţii cedente;
(iii) elemente izolate de activ şi/sau de pasiv.

SECŢIUNEA a 12-a

Regimul fiscal comun care se aplică fuziunilor, divizărilor totale, divizărilor parţiale, transferurilor de active şi schimburilor de acţiuni între societăţi din România şi societăţi din alte state membre ale Uniunii Europene

35. În scopul aplicării prevederilor art. 33 alin. (2) pct. 11 din Codul fiscal, se au în vedere criteriile de apreciere a caracterului independent al ramurii de activitate prevăzute la pct. 34. Nu se consideră active şi pasive aparţinând unei ramuri de activitate independente elementele de activ şi/sau de pasiv aparţinând altor ramuri de activitate, activele şi/sau pasivele izolate, precum şi cele care se referă la gestiunea patrimonială a persoanei juridice care efectuează transferul.

SECŢIUNEA a 13-a

Asocieri cu personalitate juridică

36. În aplicarea prevederilor art. 34 alin. (3) din Codul fiscal, pentru situaţia în care profitul obţinut de persoana juridică română, participantă într-o asociere cu personalitate juridică înregistrată într-un alt stat, a fost impozitat în acel stat, acordarea creditului fiscal se efectuează similar cu procedura de acordare a creditului fiscal pentru persoanele juridice române care desfăşoară activităţi prin intermediul unui sediu permanent într-un alt stat, reglementată conform normelor metodologice date în aplicarea art. 39 din Codul fiscal.

CAPITOLUL III
Aspecte fiscale internaţionale

SECŢIUNEA 1

Rezultatul fiscal al unui sediu permanent

37. (1) În aplicarea prevederilor art. 36 alin. (3) din Codul fiscal, persoanele juridice străine care desfăşoară activităţile menţionate la art. 8 din Codul fiscal datorează impozit pe profit de la începutul activităţii, în măsura în care se determină depăşirea duratei legale de 6 luni sau termenele prevăzute în convenţiile de evitare a dublei impuneri, după caz. În situaţia în care nu se determină înainte de sfârşitul anului fiscal dacă activităţile din România vor fi pe o durată suficientă pentru a deveni un sediu permanent, veniturile acelui an fiscal vor fi luate în considerare în următorul an fiscal, în situaţia în care durata specificată este depăşită.

(2) Pentru încadrarea unui şantier de construcţii sau a unui proiect de construcţie, ansamblu ori montaj sau activităţi de supervizare legate de acestea şi a altor activităţi similare ca sedii permanente se va avea în vedere data începerii activităţii din contractele încheiate cu persoanele juridice române beneficiare sau alte informaţii ce probează începerea activităţii. Perioadele consumate pentru realizarea unor contracte conexe care sunt legate în mod direct cu primul contract ce a fost executat se adaugă la perioada care s-a consumat pentru realizarea contractului de bază.

(3) În scopul deducerii cheltuielilor alocate unui sediu permanent de către persoana juridică străină care îşi desfăşoară activitatea prin intermediul acestuia, precum şi de către orice altă persoană afiliată acelei persoane juridice străine, pentru serviciile furnizate, trebuie îndeplinite următoarele condiţii:

a) serviciul furnizat să fie efectiv prestat. Pentru a justifica prestarea efectivă a serviciului, sediul permanent trebuie să prezinte autorităţilor fiscale orice documente justificative din care să rezulte date privitoare la:
(i) natura şi valoarea totală a serviciului prestat;
(ii) părţile implicate;
(iii) criteriile proprii de împărţire a costurilor pe fiecare beneficiar al serviciului respectiv, dacă este cazul; acestea trebuie să fie adecvate naturii serviciului şi activităţii desfăşurate de sediul permanent;
(iv) prezentarea oricăror alte elemente de recunoaştere a cheltuielilor care pot să ateste prestarea serviciului respectiv.

Justificarea prestării efective a serviciului se efectuează cu situaţiile de lucrări, procesele-verbale de recepţie, rapoartele de lucru, studiile de fezabilitate, de piaţă sau cu orice alte asemenea documente;

b) serviciul prestat trebuie să fie justificat şi prin natura activităţii desfăşurate la sediul permanent.

(4) La stabilirea preţului de piaţă al transferurilor efectuate între persoana juridică străină şi sediul său permanent, precum şi între acesta şi orice altă persoană afiliată acesteia, vor fi utilizate regulile preţurilor de transfer, astfel cum sunt acestea detaliate în normele metodologice pentru aplicarea art. 1 1 din Codul fiscal, completate cu liniile directoare privind preţurile de transfer, emise de Organizaţia pentru Cooperare şi Dezvoltare Economică.

SECŢIUNEA a 2-a

Veniturile unei persoane juridice străine obţinute din transferul proprietăţilor imobiliare situate în România sau al oricăror drepturi legate de aceste proprietăţi, veniturile din exploatarea resurselor naturale situate în România şi veniturile din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deţinute la o persoană juridică română

38. (1) În aplicarea art. 38 din Codul fiscal, persoanele juridice străine care obţin venituri din proprietăţi imobiliare situate în România au obligaţia de a plăti impozit pe profit pentru profitul impozabil aferent acestor venituri.

(2) În cazul vânzării de proprietăţi imobiliare situate în România, rezultatul fiscal reprezintă diferenţa dintre valoarea realizată din vânzarea acestor proprietăţi imobiliare şi costul de cumpărare, construire sau îmbunătăţire a proprietăţii, redus cu amortizarea fiscală aferentă, după caz. V aloarea realizată din vânzarea acestor proprietăţi imobiliare se reduce cu comisioanele, taxele sau cu alte sume plătite, aferente achiziţionării/vânzării.

(3) Rezultatul fiscal rezultat din închirierea sau cedarea folosinţei proprietăţii imobiliare situate în România se calculează ca diferenţă între veniturile obţinute şi cheltuielile efectuate în scopul realizării acestora. Nu intră sub incidenţa acestor prevederi veniturile care sunt subiecte ale impozitului cu reţinere la sursă.

(4) Rezultatul fiscal rezultat din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare se determină ca diferenţă între veniturile realizate din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare şi valoarea fiscală de achiziţie a acestora, inclusiv orice comisioane, taxe sau alte sume plătite, aferente achiziţionării/vânzării unor astfel de titluri de participare.

SECȚIUNEA a 3-a

Evitarea dublei impuneri

39. (1) În aplicarea prevederilor art. 39 din Codul fiscal, impozitul plătit unui stat străin este dedus, dacă se aplică prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate între România şi statul străin.

(2) Din punct de vedere fiscal, la sfârşitul anului fiscal, operațiunile efectuate prin intermediul unor sedii permanente din străinătate ale persoanelor juridice române, înregistrate în cursul perioadei în monedă străină, respectiv veniturile, cheltuielile, alte sume impozabile sau deductibile, cât şi impozitul plătit se convertesc în lei prin utilizarea cursului valutar mediu anual, comunicat de Banca Națională a României.

(3) O persoană juridică română care desfăşoară activități printr-un sediu permanent într-un alt stat calculează rezultatul fiscal la nivelul întregii societăți, potrivit dispozițiilor titlului II din Codul fiscal. În scopul acordării creditului fiscal aferent unui sediu permanent contribuabilul calculează profitul impozabil şi impozitul pe profit aferente acelui sediu permanent, în conformitate cu reglementările fiscale din România.

(4) Documentul pe baza căruia se calculează deducerea din impozitul pe profit datorat în România, potrivit dispozițiilor acestui articol, este cel care atestă plata, confirmat de autoritatea fiscală străină. În cazul în care documentul pe baza căruia se calculează deducerea din impozitul pe profit datorat în România este prezentat după depunerea la autoritățile fiscale a declarației privind impozitul pe profit, creditul fiscal se acordă pentru anul la care se referă, prin depunerea, în acest sens, a unei declarații rectificative.

(5) Limitarea prevăzută la art. 39 alin. (6) din Codul fiscal va fi calculată separat pentru fiecare sursă de venit. În scopul aplicării acestei prevederi, toate veniturile persoanei juridice române a căror sursă se află în aceeaşi țară străină vor fi considerate ca având aceeaşi sursă.

(6) Exemplu: un contribuabil desfăşoară activități atât în România, cât şi în țara străină X unde realizează venituri printr-un sediu permanent, precum şi din alte surse, în mod independent de sediul permanent. Contribuabilul aplică prevederile convenției de evitare a dublei impuneri, iar respectiva convenție prevede ca metodă de evitare a dublei impuneri metoda creditului. Sumele au fost transformate în lei prin utilizarea cursului valutar mediu anual, comunicat de Banca Națională a României.

Pentru activitatea desfăşurată în țara străină X situația este următoarea:

Pentru sediul permanent:

— profitul impozabil aferent anului 2016, conform regulilor din țara străină X, este de 100.000 lei;

— impozitul pe profit pentru anul 2016, conform regulilor din țara străină X, este de 30.000 lei, cota de impozit fiind de 30%;

— profitul impozabil aferent anului 2016, conform regulilor din legea română, este de 80.000 lei, deoarece legislația română privind impozitul pe profit permite deducerea unor cheltuieli care nu sunt deductibile în țara străină X;

— impozitul pe profit pentru anul 2016, conform prevederilor din legea română, este de 12.800 lei, cota de impozit fiind de 16%;

Alte venituri realizate din țara X:

— venituri din dobânzi: 10.000 lei;

— impozit de 10% cu reținere la sursă pentru veniturile din dobânzi: 1.000 lei.

Pentru activitatea desfăşurată atât în România, cât şi în țara străină X situația este următoarea:

— profitul impozabil aferent anului 2016, conform regulilor din legea română, este de 1.000.000 lei, respectiv 80.000 lei profit impozabil al sediului permanent şi 920.000 lei profit impozabil pentru activitatea din România;

— impozitul pe profit pentru anul 2016, conform regulilor din legea română, este de 160.000 lei, cota de impozit fiind de 16%.

Potrivit situației prezentate mai sus, suma maximă reprezentând creditul fiscal extern ce i se poate acorda contribuabilului este de 13.800 lei, respectiv 12.800 lei impozit pe profit plus 1.000 lei impozit cu reținere la sursă.

Deoarece impozitul plătit în străinătate în sumă de 31.000 lei este mai mare decât limita maximă de 13.800 lei care poate fi acordată sub forma creditului fiscal extern, contribuabilul va putea scădea din impozitul pe profitul întregii activități suma de 13.800 lei.

(7) Când o persoană juridică rezidentă în România obține venituri/profituri care în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu statul străin sunt supuse impozitării în statul străin, pentru evitarea dublei impuneri se va aplica metoda prevăzută în convenție, respectiv metoda creditului sau metoda scutirii, după caz.

(8) Când o persoană juridică rezidentă în România realizează profituri dintr-un stat străin prin intermediul unui sediu permanent care, potrivit prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un alt stat, pot fi impuse în celălalt stat, iar respectiva convenție prevede ca metodă de evitare a dublei impuneri „metoda scutirii", profiturile vor fi scutite de impozit pe profit în România. Aceste profituri sunt scutite de impozit pe profit dacă se prezintă documentul justificativ, eliberat de autoritatea competentă a statului străin, care atestă impozitul plătit în străinătate. În scopul aplicării „metodei scutirii", pentru determinarea rezultatului fiscal la nivelul persoanei juridice române, veniturile şi cheltuielile înregistrate prin intermediul sediului permanent reprezintă venituri neimpozabile, potrivit art. 23 lit. n) din Codul fiscal, respectiv cheltuieli nedeductibile potrivit art. 25 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 4-a

Pierderi fiscale externe

40. Potrivit art. 40 din Codul fiscal, pierderile realizate din activitatea desfăşurată printr-un sediu permanent situat într-un stat care nu este stat membru al Uniunii Europene, alAsociației Europene a Liberului Schimb sau situat într-un stat cu care România nu are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri se recuperează numai din profitul impozabil realizat de acel sediu permanent. În sensul aplicării acestei prevederi, prin sursă de venit se înțelege țara în care este situat sediul permanent. Recuperarea pierderii se va realiza conform normelor prevăzute pentru aplicarea art. 31 din Codul fiscal, în următorii 5 ani fiscali consecutivi.

CAPITOLUL IV

Plata impozitului şi depunerea declarațiilor fiscale
Declararea şi plata impozitului pe profit

41. (1) Contribuabilii nou-înființați în cursul unui an fiscal, alții decât cei prevăzuți la art. 41 alin. (4) şi (5) din Codul fiscal, aplică, pentru anul înființării, sistemul trimestrial de declarare şi plată a impozitului pe profit prevăzut la art. 41 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) Încadrarea în activitățile prevăzute la art. 41 alin. (5) lit. b) din Codul fiscal este cea stabilită prin Hotărârea Guvernului nr. 656/1997 privind aprobarea Clasificării activităților din economia națională — CAEN, cu modificările ulterioare. Verificarea ponderii veniturilor obținute de contribuabili din cultura cerealelor, a plantelor tehnice şi a cartofului, pomicultură şi viticultură se face la sfârşitul fiecărui an fiscal, iar în situația în care veniturile majoritare se obțin din alte activități decât cele

menționate, aceştia vor aplica pentru anul fiscal următor sistemul trimestrial de declarare şi plată a impozitului pe profit prevăzut la art. 41 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) În situația în care, în cursul anului pentru care se efectuează plățile anticipate, impozitul pe profit aferent anului precedent se modifică şi se corectează în condițiile prevăzute de Codul de procedură fiscală, plățile anticipate care se datorează începând cu trimestrul efectuării modificării se determină în baza impozitului pe profit recalculat.

(4) În aplicarea prevederilor art. 41 alin. (19) din Codul fiscal, regiile autonome din subordinea consiliilor locale şi a consiliilor județene, precum şi societățile în care consiliile locale şi/sau județene sunt acționari majoritari, care realizează proiecte cu asistență financiară din partea Uniunii Europene sau a altor organisme internaționale, în baza unor acorduri/contracte de împrumut ratificate, respectiv aprobate prin acte normative, au obligația de a plăti impozitul pe profit la bugetul local respectiv, pe întreaga perioadă în care intervine obligația de a contribui, potrivit legii, cu impozitul pe profit la Fondul de întreținere, înlocuire şi dezvoltare.

(5) În aplicarea prevederilor art. 41 alin. (15) din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) contribuabilii care declară şi plătesc impozitul pe profit trimestrial, pentru primul an fiscal modificat, aplică şi următoarele reguli de declarare şi plată a impozitului pe profit:

(i) în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua lună a trimestrului calendaristic, prima lună a trimestrului calendaristic respectiv va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării şi plății impozitului pe profit până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv;

(ii) în cazul în care anul fiscal modificat începe în a treia lună a trimestrului calendaristic, primele două luni ale trimestrului calendaristic respectiv vor constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării şi plății impozitului pe profit până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv;

b) contribuabilii care declară şi plătesc impozitul pe profit anual, cu plăți anticipate efectuate trimestrial, pentru primul an fiscal modificat, aplică şi următoarele reguli de declarare şi plată a impozitului pe profit:

(i) în cazul în care anul fiscal modificat începe în a doua lună a trimestrului calendaristic, prima lună a trimestrului calendaristic respectiv va constitui un trimestru pentru care contribuabilul are obligația declarării şi efectuării plăților anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv;

(ii) în cazul în care anul fiscal modificat începe în a treia lună a trimestrului calendaristic, primele două luni ale trimestrului calendaristic respectiv vor constitui un trimestru pentru care contribuabilul are obligația declarării şi efectuării plăților anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul precedent, pentru fiecare lună a trimestrului, până la data de 25 inclusiv a primei luni următoare încheierii trimestrului calendaristic respectiv.

(6) Exemplu privind calculul şi plata impozitului pe profit în cazul contribuabililor care au optat pentru anul fiscal diferit de anul calendaristic:

Un contribuabil a optat, în conformitate cu legislația contabilă în vigoare, în anul 2016, pentru un exercițiu financiar diferit de anul calendaristic. Astfel, contabil, exercițiul financiar este perioada 1 august 2016—31 iulie 2017. Potrivit art. 16 alin. (5) din Codul fiscal, optează şi pentru modificarea anului fiscal. Contribuabilul comunică organelor fiscale competente, în data de 10 august 2016, opțiunea ca anul fiscal să corespundă exercițiului financiar.

În acest caz, în funcție de sistemul de declarare şi plată a impozitului pe profit, contribuabilul aplică următoarele reguli de declarare şi plată a impozitului pe profit:

a) pentru primul an fiscal modificat:

1. în cazul în care aplică sistemul trimestrial de declarare şi plată a impozitului pe profit:

(i) luna iulie 2016 va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării şi plății impozitului pe profit, până la data de 25 octombrie 2016;

(ii) declarația privind impozitul pe profit, formularul „101” va cuprinde veniturile şi cheltuielile aferente perioadei 1 ianuarie 2016—31 iulie 2017, iar termenul de depunere a declarației şi de plată a impozitului pe profit aferent este până la data de 25 octombrie 2017, inclusiv;

2. în cazul în care aplică sistemul anual de declarare şi plată a impozitului pe profit, cu plăți anticipate efectuate trimestrial:

(i) luna iulie 2016 va constitui un trimestru, pentru care contribuabilul are obligația declarării şi efectuării plății anticipate, în sumă de 1/12 din impozitul pe profit datorat pentru anul 2015, până la data de 25 octombrie 2016;

(ii) declarația privind impozitul pe profit, formularul „101” va cuprinde veniturile şi cheltuielile aferente perioadei 1 ianuarie 2016—31 iulie 2017, iar termenul de depunere a declarației şi de plată a impozitului pe profit aferent este până la data de 25 octombrie 2017, inclusiv;

b) perioada 1 august 2017—31 iulie 2018 reprezintă următorul an fiscal modificat, format din trimestrele august—octombrie 2017, noiembrie 2017—ianuarie 2018, februarie—aprilie 2018, mai—iulie 2018.

(7) În aplicarea prevederilor art. 41 alin. (16) din Codul fiscal, la calculul rezultatului fiscal al contribuabililor care îşi încetează existența în urma operațiunilor de lichidare nu sunt impozitate: rezervele constituite din profitul net, sumele aferente unor reduceri ale cotei de impozit sau ale unor scutiri de impozit, repartizate ca rezerve, rezervele constituite din diferențe de curs favorabile capitalului social în devize sau din evaluarea disponibilului în devize, în conformitate cu actele normative în vigoare, dacă legea nu prevede altfel.

CAPITOLUL V

Impozitul pe dividende
Declararea, reținerea şi plata impozitului pe dividende

42. Nu intră sub incidența prevederilor art. 43 din Codul fiscal, nefiind considerate dividende, distribuirile cuprinse în excepțiile prevăzute la art. 7 pct. 11 din Codul fiscal.

TITLUL III

Impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

SECȚIUNEA 1

Definiția microîntreprinderii

1. (1) Pentru încadrarea în condițiile privind nivelul veniturilor realizate în anul precedent, prevăzute la art. 47 lit. b) şi c) din Codul fiscal, se vor lua în calcul aceleaşi venituri care constituie baza impozabilă prevăzută la art. 53 din Codul fiscal, iar cursul

de schimb pentru determinarea echivalentului în euro este cel de la închiderea aceluiaşi exercițiu financiar.

(2) Încadrarea în categoria veniturilor din consultanță şi management se efectuează prin analiza contractelor încheiate şi a altor documente care justifică natura veniturilor.

(3) Pentru încadrarea în sistemul de impunere pe veniturile microîntreprinderilor în anul 2016, verificarea condiției prevăzute la art. 47 lit. c) din Codul fiscal, respectiv încadrarea în nivelul veniturilor realizate de 100.000 euro, se verifică pe baza veniturilor care constituie baza impozabilă prevăzută la art. 53 din Codul fiscal, realizate la data de 31 decembrie 2015.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli de aplicare a sistemului de impunere pe veniturile microîntreprinderii

2. Persoanele juridice române care nu intră sub incidența sistemului de impunere pe veniturile microîntreprinderilor, potrivit art. 48 alin. (6) din Codul fiscal, sunt următoarele:

a) persoanele juridice care se organizează şi funcționează potrivit legilor de organizare şi funcționare din domeniul bancar, cum sunt: instituțiile de credit, respectiv băncile, organizațiile cooperatiste de credit, băncile de economisire şi creditare în domeniul locativ, băncile de credit ipotecar etc.;

b) persoanele juridice care se organizează şi funcționează potrivit legilor de organizare şi funcționare din domeniul asigurărilor, respectiv din domeniu pieței de capital, cum sunt:

(i) societăți de asigurare, societăți de reasigurare, societăți de asigurare-reasigurare;

(ii) burse de valori sau de mărfuri, societăți de servicii de investiții financiare, societăți de registru, societăți de depozitare;

c) persoanele juridice care desfăşoară activități în domeniul jocurilor de noroc;

d) persoanele juridice care desfăşoară activități de explorare, dezvoltare, exploatare a zăcămintelor petroliere şi gazelor naturale.

SECȚIUNEA a 3-a

Anul fiscal

3. (1) În cazul înființării unei microîntreprinderi într-un an fiscal, perioada impozabilă începe:

a) de la data înregistrării acesteia la registrul comerțului, dacă are această obligație;

b) de la data înregistrării în registrul ținut de instanțele judecătoreşti sau alte autorități competente, dacă are această obligație, potrivit legii.

(2) Perioada impozabilă a unei microîntreprinderi se încheie, în cazul divizărilor sau al fuziunilor care au ca efect juridic încetarea existenței persoanei juridice prin dizolvare fără lichidare, la una dintre următoarele date:

a) la data înregistrării în registrul comerțului/registrul ținut de instanțele judecătoreşti competente a noii societăți sau a ultimei dintre ele, în cazul constituirii uneia sau a mai multor societăți noi;

b) la data înregistrării hotărârii ultimei adunări generale care a aprobat operațiunea sau la altă dată stabilită prin acordul părților, în cazul în care se stipulează că operațiunea va avea efect la o altă dată, potrivit legii.

(3) Perioada impozabilă a microîntreprinderii se încheie, în cazul dizolvării urmate de lichidare, la data depunerii situațiilor financiare la registrul unde a fost înregistrată, potrivit legii, înființarea persoanei juridice respective.

(4) În cazul microîntreprinderilor care îşi încetează existența în cursul anului, data până la care se depune declarația de impozit pe veniturile microîntreprinderilor este una dintre datele menționate la alin. (2) şi (3), la care se încheie perioada impozabilă.

SECȚIUNEA a 4-a

Cotele de impozitare

4. (1) Intră sub incidența prevederilor art. 51 alin. (2) din Codul fiscal microîntreprinderile nou-înființate începând cu 1 ianuarie 2016.

(2) Perioada de 60 de zile nu se raportează la anul fiscal.

SECȚIUNEA a 5-a

Baza impozabilă

5. (1) Baza impozabilă asupra căreia se aplică cotele de impozitare prevăzute la art. 51 alin. (1) şi (2) din Codul fiscal este reprezentată de totalul veniturilor trimestriale care sunt înregistrate în creditul conturilor din clasa a 7-a „Conturi de venituri”, potrivit reglementărilor contabile aplicabile, din care se scad categoriile de venituri menționate la art. 53 alin. (1) şi se adaugă elementele menționate la art. 53 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) Microîntreprinderile care îşi încetează existența în urma unei operațiuni de reorganizare sau de lichidare, potrivit legii, şi care pe parcursul perioadei de funcționare au fost şi plătitoare de impozit pe profit, la calculul impozitului pe veniturile microîntreprinderilor, nu includ în baza impozabilă: rezervele constituite din profitul net, rezervele constituite din diferențe de curs favorabil aferente capitalului social în devize sau disponibilului în devize, precum şi sumele aferente unor reduceri ale cotei de impozit pe profit sau ale unor scutiri de impozit, repartizate ca rezerve, potrivit legii, care au fost constituite în perioada în care au fost plătitoare de impozit pe profit.

(3) În cazul în care se achiziționează case de marcat, din baza impozabilă se scade valoarea caselor de marcat, în conformitate cu documentul justificativ , în luna punerii în funcțiune. Punerea în funcțiune se face potrivit prevederilor legale.

TITLUL IV
Impozitul pe venit

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1

Scutiri

1. În înțelesul art. 60 pct. 1 lit. a)—d) din Codul fiscal, scutirea de la plata impozitului pe venit se aplică pentru veniturile realizate începând cu data încadrării contribuabilului în gradul de handicap grav sau accentuat, conform documentelor justificative. Pentru a beneficia de prevederile art. 60 pct. 1 din Codul fiscal contribuabilii au obligația de a depune, după caz, la organul fiscal competent sau la angajatorul/plătitorul de venituri documentele care atestă încadrarea în gradul de handicap grav sau accentuat. Documentele vor fi prezentate în original şi în copie, organul fiscal competent, angajatorul/plătitorul de venituri păstrând copia după ce verifică conformitatea cu originalul.

2. Potrivit prevederilor art. 60 pct. 2 din Codul fiscal, încadrarea în activitatea de creare de programe pentru calculator se efectuează de către angajator, în conformitate cu reglementările ordinului comun al ministrului muncii, familiei, protecției sociale şi persoanelor vârstnice, al ministrului comunicațiilor şi pentru societatea informațională, al ministrului educației naționale şi cercetării ştiințifice şi al ministrului finanțelor publice. În acest sens, nu este necesar avizul instituțiilor emitente ale actului normativ menționat.

SECȚIUNEA a 2-a

Venituri neimpozabile

3. (1) În categoria veniturilor neimpozabile prevăzute la art. 62 lit. a) din Codul fiscal se cuprind veniturile obținute de persoanele fizice, potrivit legii, cum sunt:

a) alocația de stat pentru copii;

b) alocația lunară de plasament, acordată pentru fiecare copil, potrivit legii;

c) indemnizația lunară primită de persoanele cu handicap grav şi accentuat, potrivit legii;

d) indemnizația lunară, respectiv indemnizația de însoțitor prevăzute la art. 43, respectiv la art. 58 alin. (3) din Legea nr. 448/2006 privind protecția şi promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

e) contravaloarea serviciilor hoteliere acordate membrilor de familie care însoțesc în spital copii cu handicap sau copii bolnavi, potrivit legii;

f) ajutorul pentru încălzirea locuinței;

g) indemnizația lunară pentru activitatea de liber-profesionist a artiştilor interpreți sau executanți din România, acordată potrivit Legii nr. 109/2005 privind instituirea indemnizației pentru activitatea de liber-profesionist a artiştilor interpreți sau executanți din România, republicată;

h) ajutorul social acordat potrivit legii;

i) ajutorul de urgență acordat de Guvern şi de primari în situații de necesitate, ca urmare a calamităților naturale, incendiilor, accidentelor, precum şi altor situații deosebite stabilite prin lege;

j) ajutoarele pentru procurarea de dispozitive medicale;

k) ajutorul lunar primit de personalul militar trecut în rezervă, polițişti şi funcționari publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, ale căror raporturi de serviciu au încetat şi care nu îndeplinesc condițiile de pensie, fiind clasați „apt limitat" sau ca urmare a împlinirii limitei de vârstă în grad, a reorganizării unor unități, a reducerii unor funcții din statele de organizare ori pentru alte motive sau nevoi ale instituțiilor din sistemul de apărare, ordine publică şi securitate națională, apte de muncă, dar care nu se pot încadra din lipsă de locuri de muncă corespunzătoare pregătirii lor;

l) indemnizația de şomaj şi alte drepturi neimpozabile acordate conform legislației în materie;

m) echivalentul salariului primit de membrii familiei funcționarului public, care au dreptul la pensie de urmaş, în caz de deces al acestuia;

n) indemnizațiile acordate în baza Legii recunoştinței pentru victoria Revoluției Române din Decembrie 1989 şi pentru revolta muncitorească anticomunistă de la Braşov din noiembrie 1987 nr. 341/2004, cu modificările şi completările ulterioare;

o) indemnizațiile acordate în baza Decretului-Lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum şi celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările şi completările ulterioare;

p) indemnizațiile acordate în baza Legii nr . 8/2006 privind instituirea indemnizației pentru pensionarii sistemului public de pensii, membri ai uniunilor de creatori legal constituite şi recunoscute ca persoane juridice de utilitate publică, cu modificările şi completările ulterioare;

q) suma fixă pentru îngrijire primită de invalizii şi accidentații de război, marii mutilați şi cei încadrați în gradul I de invaliditate, potrivit legii;

r) indemnizația lunară primită de magistrații care în perioada anilor 1945—1989 au fost înlăturați din justiție din motive politice, potrivit legii;

s) indemnizațiile şi sporurile invalizilor , veteranilor şi văduvelor de război, precum şi alte sume acordate în baza Legii nr. 49/1991 privind acordarea de indemnizații şi sporuri invalizilor, veteranilor şi văduvelor de război, cu modificările şi completările ulterioare;

t) renta lunară acordată, potrivit legii, veteranilor de război;

u) ajutorul anual pentru acoperirea unei părți din costul chiriei, energiei electrice şi energiei termice, acordat veteranilor de război şi văduvelor de război, precum şi altor persoane defavorizate, potrivit legii;

v) sprijinul material lunar primit de soțul supraviețuitor , precum şi de copiii minori, urmaşi ai membrilor titulari, corespondenți şi de onoare din țară ai Academiei Române, acordat în conformitate cu legea privind acordarea unui sprijin material pentru soțul supraviețuitor şi pentru urmaşii membrilor Academiei Române;

w) ajutoarele acordate emigranților politici potrivit legislației în vigoare;

x) ajutorul nerambursabil pentru refugiați sau pentru persoanele cărora li s-a acordat protecție subsidiară;

y) ajutoarele umanitare, medicale şi sociale;

z) ajutorul de deces acordat potrivit legislației privind sistemul public de pensii şi alte drepturi de asigurări sociale, precum şi ajutorul pentru procurarea de proteze, orteze şi de alte produse ortopedice, acordate în baza legislației de pensii;

aa) ajutorul lunar pentru soțul supraviețuitor, acordat potrivit legii;

bb) renta viageră acordată de la bugetul de stat, bugetele locale şi din alte fonduri publice, potrivit legii;

cc) indemnizația de merit acordată în condițiile Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale Hotărârii Guvernului nr. 859/2003 privind aprobarea Normelor de aplicare a Legii nr. 118/2002 pentru instituirea indemnizației de merit şi a Regulamentului de funcționare a Comisiei naționale pentru acordarea indemnizației de merit, cu modificările şi completările ulterioare;

dd) drepturi reprezentând transportul gratuit urban şi interurban, acordate, potrivit legii, pentru adulții cu handicap accentuat sau grav şi pentru asistenții personali, asistenții personali profesionişti şi însoțitorii acestora, precum şi pentru asistenții personali şi însoțitorii copiilor cu handicap grav sau accentuat;

ee) indemnizația lunară de invaliditate acordată cadrelor militare, soldaților şi gradaților profesionişti, precum şi rezerviştilor voluntari şi personalului civil, potrivit legii, ca urmare a participării la acțiuni militare;

ff) drepturile, reprezentând ajutoare, indemnizații şi orice forme de sprijin, acordate potrivit reglementărilor în vigoare personalului participant la misiuni şi operațiuni în afara teritoriului statului român, personalului participant la acțiuni militare, pentru cazurile de invaliditate survenite în timpul sau din cauza serviciului, potrivit legii;

gg) alte asemenea venituri acordate potrivit normelor legale în vigoare.

(2) Prin alte persoane în sensul art. 62 lit. a) se înțelege, cu titlu de exemplu, casa de ajutor reciproc a pensionarilor, pentru ajutoarele umanitare, medicale şi sociale acordate membrilor din contribuțiile acestora, organizațiile umanitare, organizațiile sindicale, Crucea Roşie, unitățile de cult recunoscute în România şi alte entități care pot acorda ajutoare umanitare sau sociale.

(3) Potrivit prevederilor art. 62 lit. a) din Codul fiscal, în categoria veniturilor neimpozabile se cuprind şi formele de sprijin cu destinație specială acordate din bugetul de stat şi din fonduri externe nerambursabile în conformitate cu legislația internă şi reglementările europene, de exemplu:

a) forme de sprijin acordate producătorilor agricoli din sectorul vegetal sub forma schemelor de plăți directe şi ajutoarelor naționale tranzitorii în conformitate cu Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 3/2015 pentru aprobarea schemelor de plăți care se aplică în agricultură în perioada 2015—2020 şi pentru modificarea art. 2 din Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole şi alte forme de asociere în agricultură, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr 104/2015, cu modificările şi completările ulterioare;

b) ajutoare de stat şi forme de sprijin acordate fermierilor din sectorul zootehnic potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1.179/2014 privind instituirea unei scheme de ajutor de stat în sectorul creşterii animalelor, cu modificările ulterioare, şi Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 3/2015, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 104/2015, cu modificările şi completările ulterioare;

c) sprijinul nerambursabil acordat potrivit Programului Național pentru Dezvoltare Rurală 2014—2020, aprobat prin Decizia de punere în aplicare a Comisiei Europene nr. C(2015) 3.508 din mai 2015, de aprobare a Programului de Dezvoltare Rurală al României pentru sprijin din Fondul European Agricol pentru dezvoltare rurală;

d) forme de sprijin nerambursabil acordate potrivit Programului Operațional pentru Pescuit 2007—2013, aprobat prin Decizia Comisiei Europene nr. C(2007) 6.664 din 14 decembrie 2007 şi Programului Operațional pentru Pescuit şi Afaceri Maritime 2014—2020, aprobat prin Decizia Comisiei Europene nr. C(2015) 8416 din 25 noiembrie 2015;

e) formele de sprijin acordate în cadrul operațiunilor finanțate prin Programul operațional sectorial „Dezvoltarea resurselor umane 2007—2013", în bani şi în natură, primite de către cursanți pentru participarea la cursuri, precum şi bursele acordate în cadrul acestui program.

(4) În aplicarea prevederilor art. 62 lit. g) din Codul fiscal sunt neimpozabile despăgubirile, sumele asigurate şi orice alte drepturi acordate asiguraților, beneficiarilor sau terților persoane păgubite, din asigurările de orice fel, potrivit legislației privind societățile de asigurare şi supravegherea asigurărilor. Sumele reprezentând alte drepturi acordate asiguraților pot avea, printre altele, următoarele forme: răscumpărări parțiale în contul persoanei asigurate, plăți eşalonate, rente, venituri rezultate din fructificarea rezervelor constituite din primele plătite de asigurați, precum şi orice alte sume de aceeaşi natură, indiferent de denumirea sau forma sub care sunt plătite, în contul persoanei asigurate. În cazul în care suportatorul primei de asigurare este o persoană fizică independentă, persoană juridică sau orice altă entitate care desfăşoară o activitate, atunci contravaloarea primelor de asigurare reprezintă venituri impozabile pentru persoana fizică beneficiară.

(5) În sensul prevederilor art. 62 lit. j) din Codul fiscal, în această categorie se includ, cu titlu de exemplu:

a) produsele oferite gratuit producătorilor agricoli individuali care au suferit pagube ca urmare a calamităților naturale potrivit prevederilor din contractul încheiat între părți;

b) despăgubirile acordate în cazurile de invaliditate sau de deces pentru personalul militar încadrat în instituțiile publice de apărare, ordine publică şi securitate națională, participant la misiuni şi operații în afara teritoriului statului român;

c) despăgubirile acordate în cazurile de invaliditate sau de deces produse ca urmare a unor acțiuni militare, prin accidente, catastrofe sau alte asemenea evenimente survenite în timpul sau din cauza serviciului militar pe teritoriul național;

d) despăgubirile acordate polițiştilor sau, în cazul decesului, pentru familiile acestora, în situația producerii riscurilor specifice activității de poliție.

(6) În sensul prevederilor art. 62 lit. n) din Codul fiscal, în această categorie se includ, dar nu sunt limitate:

a) drepturile în bani primite de elevii şi studenții din instituțiile militare de învățământ;

b) indemnizația lunară şi indemnizația suplimentară stabilită în raport cu anul de studiu şi funcția îndeplinită pentru persoanele care urmează cursurile de formare a cadrelor militare şi militarilor în termen;

c) indemnizația lunară primită de soldații profesionişti în perioada programului de instruire.

(7) Prin cadru instituționalizat menționat la art. 62 lit. o) din Codul fiscal se înțelege orice entitate care are ca obiect de activitate educația şcolară, universitară, pregătirea şi/sau perfecționarea profesională, recunoscută de autorități ale statului român.

(8) Veniturile reprezentând avantaje în bani şi/sau în natură prevăzute la art. 62 lit. v) din Codul fiscal, sunt acordate prin legi speciale şi cuprind, printre altele:

a) contravaloarea protezelor acordate gratuit pentru marii mutilați şi persoanele care şi-au pierdut total sau parțial capacitatea de muncă, a medicamentelor gratuite, accesului gratuit la sanatorii şi baze de tratament aparținând Ministerului Sănătății, Ministerului Apărării Naționale, Ministerului Afacerilor Interne şi altor instituții potrivit legii;

b) contravaloarea transportului urban gratuit cu mijloacele de transport în comun şi altele asemenea, prevăzute a fi acordate persoanelor care intră sub incidența prevederilor art. 5 alin. (1) lit. f) din Legea nr. 341/2004, cu modificările şi completările ulterioare;

c) contravaloarea asistenței medicale şi a medicamentelor acordate în mod gratuit şi prioritar, atât în tratament ambulatoriu, cât şi pe timpul spitalizărilor, a transportului gratuit cu mijloacele de transport în comun şi pe calea ferată română, contravaloarea biletului gratuit, pentru tratament într-o stațiune balneoclimaterică şi altele asemenea, prevăzute a fi acordate persoanelor care intră sub incidența prevederilor Decretului-lege nr. 118/1990 privind acordarea unor drepturi persoanelor persecutate din motive politice de dictatura instaurată cu începere de la 6 martie 1945, precum şi celor deportate în străinătate ori constituite în prizonieri, republicat, cu modificările şi completările ulterioare;

d) contravaloarea călătoriilor gratuite pe calea ferată, gratuitățile pe mijloacele de transport în comun în mediul urban, a lemnelor de foc sau echivalent cărbuni, a asistenței medicale gratuite în toate instituțiile medicale civile de stat sau militare şi asigurarea de medicamente gratuite atât în tratamentele ambulatorii, cât şi pe timpul spitalizării, a biletelor de tratament gratuite, în limita posibilităților existente, în stațiuni balneoclimaterice, a protezelor, a cârjelor, a ghetelor ortopedice, a fotoliilor rulante, a aparatelor auditive şi implanturilor cardiace, mijloacelor moto şi auto speciale pentru persoanele cu handicap fizic şi altele asemenea, potrivit Legii nr. 44/1994 privind veteranii de război, precum şi unele drepturi ale invalizilor şi văduvelor de război, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

e) contravaloarea transportului gratuit urban şi interurban, acordate, potrivit legii, pentru adulții cu handicap accentuat sau grav, pentru asistenții personali, asistenții personali profesionişti şi însoțitorii acestora, precum şi pentru asistenții personali şi însoțitorii copiilor cu handicap grav sau accentuat, asistență medicală gratuită în conformitate cu prevederile Legii nr. 448/2006 privind protecția şi promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

Persoanele fizice prevăzute la art. 62 lit. v) din Codul fiscal datorează impozit pe venit pentru categoriile de venituri prevăzute la art. 61 din Codul fiscal.

(9) Beneficiază de prevederile art. 62 lit. w) din Codul fiscal următorii specialişti din domeniul sportiv: profesorii cu diplomă de licență sau de absolvire, instructorii şi managerii din domeniu, precum şi alte persoane calificate pentru asistență medicală, cercetare şi asistență ştiințifică, organizare şi conducere tehnică şi alte ocupații complementare, potrivit reglementărilor în materie.

(10) În categoria veniturilor neimpozabile menționate la art. 62 lit. x) din Codul, fiscal se cuprind:

a) premii obținute la concursuri pe obiecte sau discipline de învățământ, pe meserii, cultural-ştiințifice, festivaluri, simpozioane, concursuri tehnico-ştiințifice, premii obținute la campionate şi concursuri sportive şcolare, naționale şi internaționale;

b) contravaloarea avantajelor sub formă de masă, cazare şi transport;

c) alte drepturi primite de participanți cu ocazia acestor manifestări.

SECȚIUNEA a 3-a

Cotele de impozitare

4. În aplicarea prevederilor art. 64 din Codul fiscal, la determinarea impozitului anual/lunar, la plățile anticipate cu titlu de impozit calculat pentru veniturile prevăzute la art. 61 din Codul fiscal, bazele de calcul al impozitului vor fi stabilite prin rotunjire la un leu, prin neglijarea fracțiunilor de până la 50 de bani inclusiv sau prin majorarea fracțiunilor ce depăşesc 50 de bani.

SECȚIUNEA a 4-a

Perioada impozabilă

5. (1) În aplicarea prevederilor art. 65 alin. (1) din Codul fiscal, anul fiscal corespunde cu perioada celor 12 luni ale unui an calendaristic în care se realizează venituri.

(2) În aplicarea prevederilor art. 65 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul decesului contribuabilului, perioada impozabilă este inferioară anului calendaristic, cuprinzând numărul de luni din anul calendaristic până la data decesului.

CAPITOLUL II
Venituri din activități independente

SECȚIUNEA 1

Definirea veniturilor din activități independente

6. (1) În aplicarea prevederilor art. 67 din Codul fiscal, se supun impozitului pe veniturile din activități independente persoanele fizice care realizează aceste venituri în mod individual şi/sau într-o formă de asociere constituită potrivit dispozițiilor legale şi care nu dă naştere unei persoane juridice, în vederea desfăşurării de activități în scopul obținerii de venituri.

(2) Exercitarea unei activități independente, reglementată prin art. 67 din Codul fiscal, presupune desfăşurarea acesteia cu regularitate, în mod continuu, pe cont propriu şi urmărind obținerea de venituri.

(3) O activitate desfăşurată de către o persoană fizică în scopul obținerii de venituri, care îndeplineşte cel puțin 4 din criteriile prevăzute la art. 7 pct. 3 din Codul fiscal este o activitatea independentă.

(4) Activitățile care generează venituri din activități independente cuprinse în cadrul art. 67 alin. (1) din Codul fiscal sunt, cu titlu de exemplu:

a) activități de producție;

b) activități de cumpărare efectuate în scopul revânzării;

c) organizarea de spectacole culturale, sportive, distractive şi altele asemenea;

d) activități al căror scop este facilitarea încheierii de tranzacții printr-un intermediar, cum ar fi: contract de comision, de mandat, de reprezentare, de agenție, de agent de asigurare şi alte asemenea contracte încheiate în conformitate cu prevederile Codului civil, precum şi a altor acte normative, indiferent de perioada pentru care a fost încheiat contractul;

e) vânzarea în regim de consignație a bunurilor cumpărate în scopul revânzării sau produse pentru a fi comercializate;

f) activități de editare, imprimerie, multiplicare, indiferent de tehnica folosită, şi altele asemenea;

g) transport de bunuri şi de persoane;

h) activități de prestări de servicii.

(5) Veniturile reglementate la art. 67 din Codul fiscal obținute din valorificarea în regim de consignație sau prin vânzare directă către agenți economici şi alte instituții a bunurilor rezultate în urma unei prelucrări sau procurate în scopul revânzării sunt considerate venituri din activități independente. În această situație consignatarul/cumpărătorul va solicita documente care atestă proveniența bunurilor respective, precum şi cele care atestă desfăşurarea unei activități independente. Nu se încadrează în aceste prevederi bunurile din patrimoniul personal.

(6) Persoanele fizice nerezidente sunt supuse impozitării în România pentru veniturile obținute din desfăşurarea în România, potrivit legii, a unei activități independente în conformitate cu reglementările art. 67 din Codul fiscal, printr-un sediu permanent.

(7) În aplicarea art. 67 din Codul fiscal, pentru persoanele fizice asociate impunerea se face la nivelul fiecărei persoane asociate din cadrul asocierii fără personalitate juridică, potrivit contractului de asociere, inclusiv al societății civile profesionale, asupra venitului net distribuit.

(8) În sensul art. 67 alin. (2) din Codul fiscal, în categoria venituri din profesii liberale sunt cuprinse, cu titlu de exemplu, veniturile obținute de către: medici, avocați, notari publici, executori judecătoreşti, experți tehnici şi contabili, contabili autorizați, auditori financiari, consultanți fiscali, arhitecți, traducători, sportivi, precum şi alte persoane fizice cu profesii reglementate în condițiile legii şi a îndeplinirii a cel puțin 4 din criteriile prevăzute la art. 7 pct. 3 din Codul fiscal.

(9) Potrivit prevederilor art. 67 din Codul fiscal, veniturile din drepturi de proprietate intelectuală sunt venituri realizate din valorificarea drepturilor industriale, cum ar fi: invenții, know-how, mărci înregistrate, francize şi altele asemenea, recunoscute şi protejate prin înscrisuri ale instituțiilor specializate, precum şi a drepturilor de autor, inclusiv a drepturilor conexe dreptului de autor. Veniturile de această natură se supun regulilor de determinare pentru veniturile din activități independente şi în situația în care drepturile respective fac obiectul unor contracte de cesiune, închiriere, colaborare, cercetare, licență, franciză şi altele asemenea, precum şi cele transmise prin succesiune, indiferent de denumirea sub care se acordă, cum ar fi: remunerație directă, remunerație secundară, onorariu, redevență şi altele asemenea. Veniturile rezultate din cesiunile de drepturi de proprietate intelectuală prevăzute în mod expres în contractul încheiat între părți reprezintă venituri din drepturi de proprietate intelectuală. De asemenea, sunt incluse în categoria veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală şi veniturile din cesiuni pentru care reglementările în materie stabilesc prezumția de cesiune a drepturilor în lipsa unei prevederi contrare în contract.

SECȚIUNEA a 2-a

Reguli generale de stabilire a venitului net anual din activități independente, determinat în sistem real, pe baza datelor din contabilitate

7. (1) Potrivit prevederilor art. 68 din Codul fiscal, în venitul brut se includ toate veniturile în bani şi în natură, cum ar fi: venituri din vânzarea de produse şi de mărfuri, venituri din prestarea de servicii şi executarea de lucrări, venituri din vânzarea sau închirierea bunurilor din patrimoniul afacerii, şi orice alte venituri obținute din exercitarea activității, inclusiv încasările efectuate în avans care se referă la alte exerciții fiscale, precum şi veniturile din dobânzile primite de la bănci pentru disponibilitățile băneşti aferente afacerii, din alte activități adiacente şi altele asemenea. În venitul brut se includ şi veniturile încasate ulterior încetării activității independente, pe baza facturilor emise şi neîncasate până la încetarea activității.

Prin activități adiacente se înțelege toate activitățile care au legătură cu obiectul de activitate autorizat.

(2) În venitul brut al afacerii se include şi suma reprezentând contravaloarea bunurilor şi drepturilor din patrimoniul afacerii care trec pe parcursul exercitării activității în patrimoniul personal al contribuabilului, operațiune considerată din punct de vedere fiscal o înstrăinare. Evaluarea acestora se face la prețurile practicate pe piață sau stabilite prin expertiză tehnică.

În cazul schimbării modalității de exercitare a unei activități, precum şi al transformării formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, în condițiile continuării activității, se include în venitul brut al afacerii care urmează să se transforme/schimbe şi contravaloarea bunurilor şi drepturilor care trec în patrimoniul afacerii în care s-a transformat/schimbat.

În cazul bunurilor şi al drepturilor amortizabile care trec în patrimoniul altei afaceri prin schimbarea modalității de exercitare a unei activități şi/sau transformarea formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, se aplică următoarele reguli:

a) cele cu valoare rămasă de amortizat se înscriu în Registrul-inventar la această valoare, care constituie şi bază de calcul al amortizării;

b) cele complet amortizate se înscriu în Registrul-inventar la valoarea stabilită prin expertiză tehnică sau la prețul practicat pe piață; pentru acestea nu se calculează amortizare şi valoarea acestora nu constituie cheltuială deductibilă din veniturile noii activități.

În cazul bunurilor şi al drepturilor neamortizabile care trec în patrimoniul altei afaceri prin schimbarea modalității de exercitare a unei activități şi/sau transformarea formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, acestea se înscriu în Registrul-inventar la valoarea înscrisă în evidența contabilă din care provin şi nu constituie cheltuială deductibilă din veniturile noii activități.

În cazul începerii unei activități ca urmare a schimbării modalității de exercitare a activității şi/sau transformării formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, aporturile aduse în noul patrimoniu nu constituie venit brut.

(3) În cazul schimbării modalității de exercitare a unei activități şi/sau al transformării formei de exercitare a acesteia într-o altă formă, potrivit legislației în materie, în timpul anului, venitul net/pierderea se determină separat pentru fiecare perioadă în care activitatea independentă a fost desfăşurată de contribuabil într-o formă de organizare prevăzută de lege.

Venitul net anual/Pierderea anuală se determină prin însumarea venitului net/pierderii înregistrat/înregistrate în toate perioadele fiscale din anul fiscal în care a avut loc schimbarea şi/sau transformarea formei de exercitare a activității.

Venitul net anual/Pierderea anuală se înscrie în declarația privind venitul realizat.

Pierderea fiscală înregistrată în anul în care a avut loc schimbarea modalității de exercitare a activității şi/sau transformarea formei de exercitare a activității se reportează şi se compensează potrivit regulilor de reportare prevăzute la art. 118 din Codul fiscal.

(4) Din venitul brut realizat se admit la deducere numai cheltuielile efectuate în scopul realizării de venituri, astfel cum rezultă din evidențele contabile conduse de contribuabili, cu respectarea prevederilor art. 68 alin. (4)—(7) din Codul fiscal.

(5) Sunt cheltuieli deductibile, cu titlul de exemplu următoarele:

a) cheltuielile cu achiziționarea de materii prime, materiale consumabile, obiecte de inventar şi mărfuri;

b) cheltuielile cu lucrările executate şi serviciile prestate de terți;

c) cheltuielile efectuate de contribuabil pentru executarea de lucrări şi prestarea de servicii pentru clienți;

d) chiria aferentă spațiului în care se desfăşoară activitatea, cea aferentă utilajelor şi altor instalații utilizate în desfăşurarea activității, în baza unui contract de închiriere;

e) dobânzile aferente creditelor bancare;

f) cheltuielile cu comisioanele şi cu alte servicii bancare;

g) cheltuielile cu primele de asigurare care privesc active corporale şi/sau necorporale, inclusiv pentru stocurile deținute, precum şi primele de asigurare efectuate pentru asigurarea de risc profesional;

h) cheltuielile cu primele de asigurare pentru bunurile (activele) din patrimoniul personal/patrimoniul afacerii, când acestea reprezintă garanție bancară pentru creditele utilizate în desfăşurarea activității pentru care este autorizat contribuabilul;

i) cheltuielile poştale şi taxele de telecomunicații;

j) cheltuielile cu energia şi apa;

k) cheltuielile cu transportul de bunuri şi de persoane, altele decât cele prevăzute la art. 68 alin. (5) lit. j) din Codul fiscal;

l) cheltuieli de natură salarială;

m) cheltuielile cu impozitele, taxele, altele decât impozitul pe venit;

n) cheltuielile cu amortizarea, în conformitate cu prevederile art. 28 din Codul fiscal, după caz;

o) valoarea rămasă neamortizată a bunurilor şi drepturilor amortizabile înstrăinate, determinată prin deducerea din prețul de cumpărare a amortizării incluse pe costuri în cursul exploatării şi limitată la nivelul venitului realizat din înstrăinare;

p) cheltuielile efectuate de utilizator, reprezentând chiria/rata de leasing în cazul leasingului operațional, respectiv cheltuielile cu amortizarea şi dobânzile în cazul leasingului financiar , stabilite în conformitate cu reglementările în materie privind operațiunile de leasing şi societățile de leasing;

q) cheltuielile pentru pregătirea profesională şi perfecționarea contribuabilului şi a salariaților acestuia;

r) cheltuielile cu funcționarea şi întreținerea aferente bunurilor imobile care fac obiectul unui contract de comodat, potrivit înțelegerii din contract, pentru partea aferentă utilizării în scopul afacerii;

s) cheltuielile ocazionate de participarea la congrese şi alte întruniri cu caracter profesional;

t) cheltuielile efectuate pentru salariați pe perioada delegării/detaşării în altă localitate, în țară şi în străinătate, în interesul serviciului, reprezentând indemnizațiile plătite acestora, precum şi cheltuielile de transport şi cazare;

u) cheltuielile de reclamă şi publicitate reprezintă cheltuielile efectuate pentru popularizarea numelui contribuabilului, produsului sau serviciului, precum şi costurile asociate producerii materialelor necesare pentru difuzarea mesajelor

publicitare când reclama şi publicitatea se efectuează prin mijloace proprii. Se includ în categoria cheltuielilor de reclamă şi publicitate şi bunurile care se acordă în cadrul unor campanii publicitare ca mostre, pentru încercarea produselor şi demonstrații la punctele de vânzare, precum şi alte bunuri acordate cu scopul stimulării vânzărilor;

v) contravaloarea cotei de 10% aplicată la venitul brut din activitatea de expertiză contabilă şi tehnică, judiciară şi extrajudiciară, datorată biroului de expertiză locală, potrivit legislației privind organizarea activității de expertiză tehnică judiciară şi extrajudiciară;

w) alte cheltuieli efectuate în scopul realizării veniturilor.

Sunt cheltuieli deductibile şi cele efectuate pentru întreținerea şi funcționarea spațiilor folosite pentru desfăşurarea afacerilor chiar dacă documentele sunt emise pe numele proprietarului, şi nu pe numele contribuabilului.

(6) Limita echivalentului în euro a cheltuielilor deductibile limitat, prevăzută la art. 68 din Codul fiscal, se transformă în lei la cursul mediu comunicat de Banca Națională a României pentru anul în care s-a efectuat plata.

(7) În sensul prevederilor art. 68 alin. (7) lit. k) din Codul fiscal, regulile de deducere, termenii şi expresiile prevăzute, condițiile în care vehiculele rutiere motorizate, supuse limitării fiscale, se consideră a fi utilizate exclusiv în scopul desfăşurării activității au semnificațiile prevăzute la pct. 68 din normele metodologice date în aplicarea art. 298 alin. (6) din Codul fiscal din titlul VII „Taxa pe valoarea adăugată".

Dacă vehiculele respective nu sunt utilizate exclusiv în scopul desfăşurării activității, se limitează la 50% dreptul de deducere a cheltuielilor efectuate conform art. 68 alin. (4) şi (5) din Codul fiscal legate de aceste vehicule, cu excepția cheltuielilor privind amortizarea pentru care se aplică regulile privind amortizarea prevăzute la art. 28 titlul II din Codul fiscal, după caz. În cadrul cheltuielilor supuse limitării fiscale se cuprind cheltuielile direct atribuibile fiecărui vehicul, inclusiv cele reprezentând: impozitele locale, asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto, inspecțiile tehnice periodice, rovinieta etc.

În vederea acordării deductibilității integrale la calculul venitului net anual, justificarea utilizării vehiculelor se efectuează pe baza documentelor justificative şi prin întocmirea foii de parcurs care trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul şi locul deplasării, kilometrii parcurşi, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

(8) În aplicarea prevederilor art. 68 din Codul fiscal, toate bunurile, drepturile şi obligațiile aferente desfăşurării activității se înscriu în Registrul-inventar şi constituie patrimoniul afacerii.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea venitului net anual pe baza normelor de venit

8. (1) În sensul prevederilor art. 69 din Codul fiscal, pentru contribuabilii care realizează venituri din desfăşurarea activităților de producție, comerț şi prestări servicii cuprinse în nomenclatorul elaborat de Ministerul Finanțelor Publice, venitul net se determină pe bază de norme anuale de venit. Pentru determinarea venitului net anual se aplică criteriile specifice de corecție asupra normei de venit. La stabilirea normelor anuale de venit de către direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, respectiv a municipiului Bucureşti vor fi consultate consiliile județene/Consiliul General al Municipiului Bucureşti, după caz.

(2) În situația în care un contribuabil desfăşoară aceeaşi activitate în două sau mai multe locuri diferite pentru care venitul net se determină pe baza normelor anuale de venit, stabilirea venitului net anual se efectuează prin însumarea nivelului normelor de venit, corectate potrivit criteriilor specifice de la fiecare loc de desfăşurare a activității.

(3) În cazul în care un contribuabil desfăşoară mai multe activități pentru care venitul net se determină pe baza normelor de venit, stabilirea venitului net anual se efectuează prin însumarea nivelului normelor de venit corectate potrivit criteriilor specifice.

(4) Pentru contribuabilii persoane fizice care desfăşoară o activitate independentă ca întreprindere individuală, venitul net se poate determina pe bază de norme anuale de venit, cu respectarea prevederilor art. 69 din Codul fiscal.

(5) În aplicarea art. 69 din Codul fiscal, în cazul în care activitatea se desfăşoară în cadrul unei asocieri fără personalitate juridică, norma anuală de venit corespunzătoare fiecărui asociat din cadrul asocierii nu poate fi mai mică decât salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, în vigoare la momentul stabilirii acesteia, înmulțit cu 12. Pentru determinarea venitului net anual al fiecărui membru asociat se aplică criteriile specifice de corecție asupra normei de venit.

(6) La stabilirea coeficienților de corecție a normelor de venit se vor avea în vedere următoarele criterii:

a) vadul comercial şi clientela;

b) vârsta contribuabililor;

c) timpul afectat desfăşurării activității, cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (7) şi (8) al prezentei secțiuni;

d) gradul de handicap sau de invaliditate a contribuabilului;

e) activitatea se desfăşoară într-un spațiu proprietate a contribuabilului sau închiriat;

f) realizarea de lucrări, prestarea de servicii şi obținerea de produse cu material propriu sau al clientului;

g) folosirea de maşini, dispozitive şi scule, acționate manual sau de forță motrice;

h) caracterul sezonier al unor activități;

i) durata concediului legal de odihnă;

j) desfăşurarea activității cu salariați;

k) contribuția fiecărui asociat în cazul activității desfăşurate în cadrul unei asocieri;

l) informațiile cuprinse în declarația informativă depusă în scop de TVA potrivit prevederilor art. 324 din Codul fiscal;

m) alte criterii specifice.

Diminuarea normelor de venit ca urmare a îndeplinirii criteriului de vârstă a contribuabilului se operează începând cu anul următor celui în care acesta a împlinit numărul de ani care îi permite reducerea normei. Corectarea normelor de venit pentru contribuabilii care au şi calitatea de salariat sau îşi pierd această calitate se face începând cu luna următoare încheierii/desfacerii contractului individual de muncă.

(7) Venitul net din activități independente, determinat pe bază de norme anuale de venit, în sensul art. 69 din Codul fiscal se reduce proporțional cu:

a) perioada de la începutul anului şi până la momentul autorizării din anul începerii activității;

b) perioada rămasă până la sfârşitul anului fiscal, în situația încetării activității, la cererea contribuabilului.

(8) Pentru întreruperile temporare de activitate în cursul anului, datorate unor accidente, spitalizării sau altor cauze obiective, inclusiv cele de forță majoră, dovedite cu documente justificative, normele de venit se reduc proporțional cu perioada nelucrată, la cererea contribuabililor. În situația încetării activității în cursul anului, respectiv a întreruperii temporare, persoanele fizice autorizate şi asociațiile fără personalitate juridică sunt obligate să înştiințeze în scris, în termen de 5 zile, organele fiscale în a căror rază teritorială aceştia îşi desfăşoară activitatea.

(9) Pentru contribuabilii impuşi pe bază de norme de venit, care îşi exercită activitatea o parte din an, în situațiile prevăzute la alin. (7) şi (8) din prezenta secțiune, venitul net aferent perioadei efectiv lucrate se determină prin raportarea normei

anuale de venit la 365 de zile, iar rezultatul se înmulţeşte cu numărul zilelor de activitate.

În acest scop organul fiscal întocmeşte o notă de constatare care va cuprinde date şi informaţii privind:

a) situaţia care a generat corectarea normei de venit, cum ar fi: începutul/sfârşitul activităţii, întreruperea temporară, conform alin. (8) din prezenta secţiune şi altele asemenea;

b) perioada în care nu s-a desfăşurat activitate;

c) documentele justificative depuse de contribuabil;

d) recalcularea normei, conform prezentului alineat.

(10) Venitul net din activităţi independente desfăşurate de persoana fizică cu handicap grav sau accentuat, în mod individual şi/sau într-o formă de asociere, se reduce proporţional cu numărul de zile calendaristice pentru care venitul este scutit de la plata impozitului. Plăţile anticipate de impozit vor fi calculate pentru venitul net anual redus proporţional cu numărul de zile. Prevederea se aplică atât în cazul contribuabilului încadrat, în cursul perioadei impozabile, în gradul de handicap grav sau accentuat, cât şi în cazul contribuabilului care în cursul perioadei impozabile nu se mai încadrează în gradul de handicap respectiv, potrivit legii.

(11) În sensul art. 69 din Codul fiscal, pentru contribuabilul care optează să fie impus pe bază de normă de venit şi care anterior a fost impus în sistem real, având investiţii în curs de amortizare, valoarea amortizării nu diminuează norma de venit. Veniturile realizate din valorificarea investiţiilor respective sau trecerea lor în patrimoniul personal în cursul perioadei de desfăşurare a activităţii sau în caz de încetare a activităţii majorează norma de venit proporţional cu valoarea amortizată în perioada impunerii în sistem real.

În cazul contribuabilului impus pe bază de normă de venit, care pe perioada anterioară a avut impunere în sistem real şi a efectuat investiţii care au fost amortizate integral, veniturile din valorificarea sau trecerea acestora în patrimoniul personal ca urmare a încetării activităţii vor majora norma de venit.

(12) În aplicarea prevederilor art. 69 din Codul fiscal, contribuabilii care în cursul anului fiscal îşi completează obiectul de activitate cu o altă activitate care nu este cuprinsă în nomenclator vor fi impuşi în sistem real, pentru veniturile realizate din întreaga activitate, de la data respectivă, venitul net anual urmând să fie determinat prin însumarea fracţiunii din norma de venit aferentă perioadei de impunere pe bază de normă de venit cu venitul net rezultat din evidenţa contabilă.

SECŢIUNEA a 4-a

Stabilirea venitului net anual din drepturile de proprietate intelectuală

9. (1) Potrivit prevederilor art. 70 din Codul fiscal, venitul net din drepturi de proprietate intelectuală se determină ca diferenţă între venitul brut şi comisionul cuvenit organismelor de gestiune colectivă sau altor plătitori care, conform legii, au atribuţii de colectare şi de repartizare a veniturilor între titularii de drepturi, în următoarele situaţii:

a) venituri din drepturi de proprietate intelectuală transmise prin succesiune;

b) venituri din exercitarea dreptului de suită;

c) venituri reprezentând remuneraţia compensatorie pentru copia privată.

(2) În sensul art. 70 din Codul fiscal, venitul brut din drepturi de proprietate intelectuală cuprinde atât sumele încasate în cursul anului, cât şi reţinerile în contul plăţilor anticipate efectuate cu titlu de impozit.

În cazul veniturilor din drepturi de proprietate intelectuală se includ în venitul brut atât veniturile în bani, cât şi echivalentul în lei al veniturilor în natură. Evaluarea veniturilor în natură se face la preţul pieţei sau la preţul stabilit prin expertiză tehnică, la locul şi la data primirii acestora.

(3) În cazul în care determinarea venitului net din drepturi de proprietate intelectuală se face pe bază de cote forfetare de cheltuieli, nu există obligativitatea înregistrării în evidenţa contabilă a cheltuielilor efectuate în scopul realizării venitului.

Cheltuielile forfetare includ comisioanele şi alte sume care revin organismelor de gestiune colectivă sau altor plătitori de venituri drept plată a serviciilor prestate pentru gestiunea drepturilor de către aceştia din urmă către titularii de drepturi.

SECŢIUNEA a 5-a

Opţiunea de a stabili venitul net anual utilizându-se datele din contabilitate

10. În sensul art. 71 din Codul fiscal, opţiunea de a determina venitul net în sistem real se face astfel:

a) în cazul contribuabililor prevăzuţi la art. 69 alin. (1) din Codul fiscal, care au desfăşurat activitate în anul precedent şi au fost impuşi pe bază de norme de venit, prin completarea corespunzătoare a declaraţiei privind venitul estimat/norma de venit şi depunerea acesteia până la data de 31 ianuarie inclusiv;

b) în cazul contribuabililor prevăzuţi la art. 69 alin. (1) din Codul fiscal, care încep activitatea în cursul anului fiscal, prin completarea corespunzătoare a declaraţiei privind venitul estimat/norma de venit şi depunerea acesteia în termen de 30 de zile de la data începerii activităţii.

SECŢIUNEA a 6-a

Reţinerea la sursă a impozitului reprezentând plăţi anticipate pentru veniturile din drepturile de proprietate intelectuală

11. (1) Plătitorii veniturilor prevăzute la art. 72 alin. (1) din Codul fiscal au obligaţia de a calcula, de a reţine şi de a vira în cursul anului fiscal impozitul reprezentând plată anticipată în contul impozitului anual datorat de contribuabili. Plata anticipată se calculează prin aplicarea cotei de 10% asupra venitul brut. Reţinerea impozitului reprezentând plată anticipată se efectuează din veniturile plătite în baza contractului încheiat în formă scrisă între plătitorul de venit şi beneficiarul venitului, contribuabil potrivit titlului IV din Codul fiscal.

Plătitorii de venituri din drepturi de proprietate intelectuală, cărora le revine obligaţia calculării şi reţinerii impozitului anticipat, sunt, după caz:

a) utilizatorii de opere, invenţii, know-how şi altele asemenea, în situaţia în care titularii de drepturi îşi exercită drepturile de proprietate intelectuală în mod personal, iar relaţia contractuală dintre titularul de drepturi de proprietate intelectuală şi utilizatorul respectiv este directă;

b) organismele de gestiune colectivă sau alte entităţi, care, conform dispoziţiilor legale, au atribuţii de gestiune a drepturilor de proprietate intelectuală, a căror gestiune le este încredinţată de către titulari. În această situaţie se încadrează şi producătorii şi agenţii mandataţi de titularii de drepturi, prin intermediul cărora se colectează şi se repartizează drepturile respective.

(2) În sensul art. 72 din Codul fiscal, în situaţia în care sumele reprezentând venituri din exploatarea drepturilor de proprietate intelectuală se colectează prin mai multe organisme de gestiune colectivă sau prin alte entităţi asemănătoare, obligaţia calculării şi reţinerii impozitului anticipat revine organismului sau entităţii care efectuează plata către titularul de drepturi de proprietate intelectuală.

(3) În cazul contribuabililor ale căror plăţi anticipate sunt calculate în conformitate cu prevederile art. 72 alin. (1) din Codul fiscal pentru veniturile de această natură realizate în alte condiţii, aceştia au obligaţia să le evidenţieze în contabilitate separat şi să efectueze în cursul anului plăţi anticipate trimestriale, în conformitate cu art. 121 din Codul fiscal.

CAPITOLUL III
Venituri din salarii şi asimilate salariilor

SECŢIUNEA 1
Definirea veniturilor din salarii şi asimilate salariilor

12. (1) În sensul art. 76 alin (1) şi (2) din Codul fiscal, veniturile brute din salarii sau considerate asimilate salariilor cuprind totalitatea sumelor încasate ca urmare a unei relaţii contractuale de muncă, raport de serviciu, act de detaşare precum şi orice sume de natură salarială primite în baza unor statute speciale prevăzute de lege, indiferent de perioada la care se referă, şi care sunt realizate din:

a) sume primite pentru munca prestată ca urmare a contractului individual de muncă, a contractului colectiv de muncă, precum şi pe baza actului de numire:

(i) salariile de bază;

(ii) sporurile şi adaosurile de orice fel;

(iii) indemnizaţii pentru trecerea temporară în altă muncă, pentru reducerea timpului de muncă, pentru carantină, precum şi alte indemnizaţii de orice fel, altele decât cele menţionate la pct. 3 alin. (1), având aceeaşi natură;

(iv) recompensele şi premiile de orice fel;

(v) sumele reprezentând premiul anual şi stimulentele acordate, potrivit legii, personalului din instituţiile publice, cele reprezentând stimulentele acordate salariaţilor agenţilor economici;

(vi) sumele primite pentru concediul de odihnă, cu excepţia sumelor primite de salariat cu titlu de despăgubiri reprezentând contravaloarea cheltuielilor salariatului şi familiei sale necesare în vederea revenirii la locul de muncă, precum şi eventualele prejudicii suferite de acesta ca urmare a întreruperii concediului de odihnă;

(vii) sumele primite în caz de incapacitate temporară de muncă;

(viii) valoarea nominală a tichetelor de masă, tichetelor de creşă, voucherelor de vacanţă, acordate potrivit legii;

(ix) orice alte câştiguri în bani şi în natură, primite de la angajatori de către angajaţi, ca plată a muncii lor;

b) indemnizaţiile, precum şi orice alte drepturi acordate persoanelor din cadrul organelor autorităţii publice, alese sau numite în funcţie, potrivit legii, precum şi altora asimilate cu funcţiile de demnitate publică, determinate potrivit sistemului de stabilire a indemnizaţiilor pentru persoane care ocupă funcţii de demnitate publică;

c) drepturile personalului militar în activitate, poliţiştilor şi funcţionarilor publici cu statut special din sistemul administraţiei penitenciare reprezentând solda lunară/salariul lunar acordat potrivit legii;

d) sumele reprezentând plăţile compensatorii acordate personalului militar trecut în rezervă sau al cărui contract încetează ca urmare a nevoilor de reducere şi de restructurare, ajutoarele acordate acestuia la trecerea în rezervă sau direct în retragere, cu drept de pensie, precum şi ajutoarele sau plăţile compensatorii primite de poliţişti şi funcţionari publici cu statut special din sistemul administraţiei penitenciare aflaţi în situaţii similare, acordate potrivit legislaţiei în materie.

e) indemnizaţiile, primele şi alte asemenea sume acordate membrilor aleşi ai unor entităţi, cum ar fi: organizaţii sindicale, organizaţii patronale, alte organizaţii neguvernamentale;

f) veniturile obţinute de condamnaţii care execută pedepse la locul de muncă;

g) sumele plătite sportivilor ca urmare a participării în competiţii sportive, precum şi sumele plătite sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor şi altor specialişti în domeniu pentru rezultatele obţinute la competiţiile sportive, de către structurile sportive cu care aceştia au relaţii contractuale de muncă, indiferent de forma sub care se plătesc, inclusiv prima de joc, cu excepţia celor prevăzute la art. 62 lit. w) din Codul fiscal;

h) compensaţii băneşti individuale, acordate persoanelor disponibilizate prin concedieri colective, din fondul de salarii, potrivit dispoziţiilor prevăzute în contractul de muncă;

i) sumele reprezentând plăţile compensatorii calculate pe baza salariilor medii nete pe unitate, primite de persoanele ale căror contracte individuale de muncă au fost desfăcute ca urmare a concedierilor colective, conform legii;

j) indemnizaţii sau alte drepturi acordate angajaţilor cu ocazia angajării sau mutării acestora într-o altă localitate, stabilite potrivit contractelor de muncă, statutelor sau altor dispoziţii legale, cu excepţia celor prevăzute la art. 76 alin. (4) lit. m) şi n) din Codul fiscal;

k) indemnizaţii prevăzute în contractul de muncă plătite de angajator pe perioada suspendării contractului de muncă ca urmare a participării la cursuri sau la stagii de formare profesională ce presupune scoaterea integrală din activitate, conform legii;

l) indemnizaţii lunare brute şi alte avantaje de natură salarială acordate membrilor titulari, corespondenţi şi membrilor de onoare ai Academiei Române;

m) indemnizaţii primite la data încetării raporturilor de serviciu;

n) remuneraţia plătită avocatului coordonator numit/ales pentru activitatea de coordonare desfăşurată în cadrul societăţii civile profesionale de avocaţi şi societăţii profesionale cu răspundere limitată, potrivit legii;

o) ajutorul acordat la trecerea în rezervă sau direct în retragere, respectiv la încetarea raporturilor de serviciu, cu drept la pensie, personalului militar, poliţiştilor şi funcţionarilor publici cu statut special din sistemul administraţiei penitenciare, pentru activitatea depusă;

p) indemnizaţia lunară acordată, potrivit reglementărilor în vigoare, soţilor sau soţiilor cadrelor militare mutate într-o altă garnizoană, care au fost încadrate în muncă şi au întrerupt activitatea datorită mutării împreună cu soţii sau soţiile, până la o nouă angajare sau până la prestarea unei activităţi autorizate aducătoare de venituri, dar nu mai mult de 9 luni de la data mutării cadrului militar;

q) orice alte sume sau avantaje în bani ori în natură.

În categoria persoanelor juridice fără scop patrimonial prevăzute la art. 76 alin. (2) lit. b) se cuprind, cu titlu de exemplu, entităţi, persoane juridice, care potrivit legilor proprii de organizare şi funcţionare desfăşoară activităţi nonprofit, cum ar fi: asociaţii, fundaţii, partide politice, organizaţii patronale, organizaţii sindicale, case de ajutor reciproc, culte religioase.

(2) Avantajele în bani şi în natură prevăzute la art. 76 alin. (3) din Codul fiscal sunt considerate a fi orice foloase primite de angajat de la terţi sau ca urmare a prevederilor contractului individual de muncă ori a unei relaţii contractuale între părţi, după caz.

(3) La stabilirea venitului impozabil se au în vedere şi avantajele primite de persoana fizică, în conformitate cu prevederile art. 76 alin. (3) din Codul fiscal, cum ar fi:

a) folosirea vehiculelor de orice tip din patrimoniul afacerii, în scop personal;

b) acordarea de produse alimentare, îmbrăcăminte, cherestea, lemne de foc, cărbuni, energie electrică, termică şi altele;

c) abonamentele la radio şi televiziune, pentru mijloacele de transport, abonamentele şi costul convorbirilor telefonice, inclusiv cartelele telefonice;

d) permisele de călătorie pe diverse mijloace de transport;

e) cadourile, inclusiv tichetele cadou primite cu diverse ocazii, cu excepția celor menționate la art. 76 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal;

f) contravaloarea folosinței unei locuințe în scop personal şi a cheltuielilor conexe de întreținere, cum sunt cele privind consumul de apă, consumul de energie electrică şi termică şi altele asemenea, cu excepția celor prevăzute în mod expres la art. 76 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal;

g) cazarea şi masa acordate în unități proprii de tip hotelier;

h) contravaloarea primelor de asigurare suportate de persoana juridică sau de o altă entitate (angajator), pentru angajații proprii, precum şi pentru alți beneficiari, cu excepția primelor de asigurare obligatorii potrivit legislației în materie şi cele care se încadrează în condițiile prevăzute la art. 76 alin. (4) lit. t) din Codul fiscal.

Tratamentul fiscal al avantajului reprezentând contravaloarea primelor de asigurare este următorul:

a) pentru beneficiarii care obțin venituri salariale şi asimilate salariilor de la suportatorul primelor de asigurare acestea sunt impuse prin cumularea cu veniturile de această natură ale lunii în care sunt plătite primele de asigurare;

b) pentru alți beneficiari care nu au o relație generatoare de venituri salariale şi asimilate salariilor cu suportatorul primelor de asigurare, acestea sunt impuse în conformitate cu prevederile art. 114 din Codul fiscal;

c) contravaloarea contribuțiilor la un fond de pensii facultative potrivit legii, suportate de angajator pentru angajații proprii, precum şi pentru alți beneficiari, cu excepția celor care se încadrează în condițiile prevăzute la art. 76 alin (4) lit. ş) din Codul fiscal sunt impuse prin cumularea cu veniturile de natură salarială ale lunii în care sunt plătite.

Avantajele în bani pot fi sumele primite pentru procurarea de bunuri şi servicii, precum şi sumele acordate pentru distracții sau recreere.

Avantajele în bani şi echivalentul în lei al avantajelor în natură sunt impozabile, indiferent de forma organizatorică a entității care le acordă.

Fac excepție veniturile care sunt expres menționate ca fiind neimpozabile, în limitele şi în condițiile prevăzute la art. 76 alin. (4) din Codul fiscal.

(4) Veniturile în natură, precum şi avantajele în natură primite cu titlu gratuit sunt evaluate la prețul pieței la locul şi data acordării avantajului. Avantajele primite cu plata parțială sunt evaluate ca diferență între prețul pieței la locul şi data acordării avantajului şi suma reprezentând plata parțială.

(5) Evaluarea avantajelor în natură sub forma folosirii numai în scop personal a bunurilor din patrimoniul afacerii se face astfel:

a) evaluarea folosinței cu titlu gratuit a vehiculului se face aplicându-se un procent de 1,7% pentru fiecare lună, la valoarea de intrare a acestuia. În cazul în care vehiculul este închiriat de la o terță persoană, avantajul este evaluat la nivelul chiriei;

b) evaluarea folosinței cu titlu gratuit a locuinței primite se face la nivelul chiriei practicate pentru suprafețele locative deținute de stat. Avantajele conexe, cum ar fi: apă, gaz, electricitate, cheltuieli de întreținere şi reparații şi altele asemenea, sunt evaluate la valoarea lor efectivă;

c) evaluarea folosinței cu titlu gratuit a altor bunuri decât vehiculul şi locuința se face la nivelul totalului cheltuielilor aferente fiecărui bun pe unitate de măsură specifică sau la nivelul prețului practicat pentru terți.

(6) Evaluarea utilizării în scop personal a bunurilor din patrimoniul afacerii cu folosință mixtă se face astfel:

a) pentru vehicule evaluarea se face conform alin. (5) lit. a), iar avantajul se determină proporțional cu numărul de kilometri parcurşi în interes personal din totalul kilometrilor;

b) pentru alte bunuri evaluarea se face conform prevederilor alin. (5) şi avantajul se determină proporțional cu numărul de metri pătrați folosiți pentru interes personal sau cu numărul de ore de utilizare în scop personal.

(7) Nu sunt considerate avantaje:

a) contravaloarea abonamentelor pe mijloacele de transport în comun pentru angajații a căror activitate presupune deplasarea frecventă în interiorul localității;

b) reducerile de prețuri practicate în scopul vânzării, de care pot beneficia clienții persoane fizice;

c) costul abonamentelor telefonice şi al convorbirilor telefonice efectuate, precum şi utilizarea autoturismului de serviciu pentru îndeplinirea sarcinilor de serviciu;

d) diferențele de tarif la cazare în locațiile reprezentând amenajări recreative şi sportive din dotarea instituțiilor publice de care beneficiază personalul propriu, conform legii;

e) primele de asigurare aferente contractelor de asigurare civilă profesională pentru administratori/directori, încheiate şi suportate de societate pentru care desfăşoară activitatea, potrivit prevederilor Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

f) cazarea gratuită în centrele de refacere a capacității de muncă/cabanele militare pentru personalul armatei, potrivit legii.

(8) Angajatorul stabileşte partea corespunzătoare din convorbirile telefonice reprezentând folosința în scop personal, care reprezintă avantaj impozabil, în condițiile art. 76 alin. (3) din Codul fiscal, şi se va impozita prin cumulare cu veniturile salariale ale lunii în care salariatul primeşte acest avantaj. În acest scop angajatorul stabileşte limita convorbirilor telefonice aferente sarcinilor de serviciu pentru fiecare post telefonic, urmând ca ceea ce depăşeşte această limită să fie considerat avantaj în natură, în situația în care salariatului în cauză nu i s-a imputat costul convorbirilor respective.

(9) La evaluarea avantajului folosirii în scop personal a vehiculului din patrimoniul angajatorului cu folosință mixtă, pus la dispoziție unui angajat, nu se iau în considerare distanța dus-întors de la domiciliu sau reşedință la locul de muncă/locul desfăşurării activității, precum şi cheltuielile efectuate pentru realizarea sarcinilor de serviciu.

(10) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. a), ajutoarele de înmormântare sunt venituri neimpozabile atât în cazul angajatului, cât şi în cazul altor persoane, potrivit clauzelor din contractele de muncă sau prevederilor din legi speciale.

(11) În sensul prevederilor art. 76 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal limita de 150 lei se aplică separat pentru cadourile, inclusiv tichetele cadou, acordate pentru fiecare ocazie din cele prevăzute, pentru fiecare angajat şi pentru fiecare copil minor al angajatului, chiar şi în cazul în care părinții lucrează la acelaşi angajator. Partea care depăşeşte limita de 150 lei reprezintă venit impozabil din salarii.

(12) Nu sunt incluse în veniturile salariale şi nu sunt impozabile nici veniturile primite de persoanele fizice în baza unor legi speciale şi finanțate din buget, cu respectarea destinațiilor şi cuantumului prevăzute la art. 76 alin. (4) lit. a) paragrafele 1 şi 2 din Codul fiscal, cum ar fi:

a) ajutorul acordat soției sau soțului supraviețuitor ori copiilor, iar în lipsa acestora, părinților, în cazul decesului personalului militar, polițiştilor şi funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare;

b) ajutorul suplimentar, în cuantum de două solde lunare/salarii de bază brute, acordat la decesul cadrelor militare în activitate, polițiştilor şi funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare.

(13) În sensul prevederilor art. 76 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, în categoria drepturilor de hrană acordate de angajatori angajaților, potrivit legii, se cuprind:

a) alocațiile zilnice de hrană pentru activitatea sportivă de performanță, internă şi internațională, diferențiată pe categorii de acțiuni;

b) contravaloarea hranei, alimentelor sau numerarul acordat sportivilor pentru asigurarea alimentației de efort necesare în perioada de pregătire;

c) drepturile de hrană în timp de pace, primite de personalul din sectorul de apărare națională, ordine publică şi securitate națională, precum şi valoarea financiară a normei de hrană, atunci când nu beneficiază de drepturi în natură, acordată personalului militar şi civil, polițiştilor şi funcționarilor publici cu statut special şi personalul civil din sistemul administrației penitenciare în conformitate cu legislația în vigoare;

d) alte drepturi de această natură primite potrivit actelor normative specifice, cum ar fi: alocația de hrană zilnică pentru personalul navigant şi auxiliar îmbarcat pe nave; alocația zilnică de hrană pentru consumurile colective din unitățile bugetare şi din regiile autonome/societățile cu specific deosebit; alocația de hrană acordată donatorilor onorifici de sânge; alocația de hrană pentru consumurile colective din unitățile sanitare publice şi altele asemenea.

(14) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. d) prin *locuințe acordate ca urmare a specificității activității* se înțelege acele locuințe asigurate angajaților când activitatea se desfăşoară în locuri izolate, precum stațiile meteo, stațiile pentru controlul mişcărilor seismice, sau în condițiile în care este solicitată prezența permanentă pentru supravegherea unor instalații, utilaje şi altele asemenea.

(15) Potrivit prevederilor art. 76 alin. (4) lit. f), nu sunt venituri impozabile:

a) contravaloarea echipamentelor tehnice primite de angajat sub formă de aparatură, dispozitive, unelte, alte mijloace asemănătoare, necesare în procesul muncii;

b) contravaloarea echipamentului individual de protecție cu care este dotat fiecare participant în procesul muncii pentru a fi protejat împotriva factorilor de risc;

c) contravaloarea echipamentului individual de lucru care cuprinde mijloacele primite de un angajat în vederea utilizării lor în timpul procesului muncii pentru a-i proteja îmbrăcămintea şi încălțămintea;

d) contravaloarea alimentației de protecție primite în mod gratuit de persoanele fizice care lucrează în locuri de muncă cu condiții grele şi vătămătoare;

e) contravaloarea materialelor igienico-sanitare primite în mod gratuit de persoanele fizice care îşi desfăşoară activitatea în locuri de muncă al căror specific impune o igienă personală deosebită;

f) contravaloarea medicamentelor primite de cadrele militare în activitate, funcționarii publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare în activitate, sportivi, personalul navigant şi alte categorii de personal, potrivit legii;

g) contravaloarea echipamentului şi a materialelor de resortul echipamentului, cum ar fi: materiale de spălat şi de igienă, materiale de gospodărie, materiale pentru atelierele de reparații şi întreținere, rechizite şi furnituri de birou, primite în mod gratuit de personalul din sectorul de apărare națională, ordine publică şi securitate națională, în condițiile legii;

h) valoarea financiară anuală a normelor de echipare, valoarea financiară a drepturilor de echipament, precum şi materiale de resortul echipamentului în timp de pace, ale personalului din sectorul de apărare națională, ordine publică şi securitate națională;

i) altele asemenea.

(16) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. h), în categoria cheltuielilor de delegare şi detaşare se cuprind cheltuielile cu transportul, cazarea, precum şi indemnizația de delegare şi de detaşare în țară şi în străinătate, stabilite în condițiile prevăzute de lege sau în contractul de muncă aplicabil.

(17) În sensul prevederilor art. 76 alin. (4) lit. m), prin *cheltuieli de mutare în interesul serviciului* se înțelege cheltuielile cu transportul personal şi al membrilor de familie ai angajatului, precum şi al bunurilor din gospodărie, cu ocazia mutării salariatului într-o altă localitate decât cea de domiciliu, în situația în care, potrivit legii, se decontează de angajator.

(18) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. n), sunt considerate venituri neimpozabile:

a) indemnizația de instalare acordată elevilor şi studenților militari la absolvirea instituțiilor de învățământ militar;

b) indemnizația de mutare acordată personalului militar, polițiştilor şi funcționarilor publici cu statut special din sistemul administrației penitenciare, mutați sau transferați, în interes de serviciu, într-o altă localitate decât cea de domiciliu;

c) indemnizațiile de instalare şi mutare primite de beneficiarii de astfel de venituri, acordate în conformitate cu prevederile legilor speciale.

(19) În aplicarea prevederilor art. 76 alin. (4) lit. o) din Codul fiscal, veniturile din activități dependente desfăşurate în străinătate şi plătite de un angajator nerezident nu sunt impozabile şi nu se declară în România potrivit prevederilor Codului fiscal.

(20) Veniturile din salarii obținute de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal pentru activitatea desfăşurată într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri şi care sunt plătite de către sau în numele unui angajator care este rezident în România sau are sediul permanent în România sunt impozabile în România dacă persoana fizică este prezentă în acel stat pentru o perioadă care nu depăşeşte perioada prevăzută în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul în care se desfăşoară activitatea şi veniturile din salarii nu sunt suportate de un sediu permanent al angajatorului care este rezident în România.

(21) În situația în care contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal care au desfăşurat activitatea dependentă în alt stat pentru o perioadă mai mică decât perioada prevăzută în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul în care se desfăşoară activitatea îşi prelungesc ulterior perioada de şedere în statul respectiv peste perioada prevăzută de convenție, dreptul de impunere asupra veniturilor din salarii revine statului străin.

După expirarea perioadei prevăzute în convenție, angajatorul care este rezident în România sau are sediul permanent în România nu mai calculează, nu mai reține şi nu mai virează impozitul pe venitul din salarii. Contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal datorează în statul străin impozit din prima zi pentru veniturile realizate ca urmare a desfăşurării activității în acel stat.

(22) Pentru veniturile din salarii obținute de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal pentru activitatea desfăşurată într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri şi care sunt plătite de către sau în numele unui angajator care este rezident în România sau are sediul permanent în România, dreptul de impunere revine statului străin dacă persoana fizică este prezentă în acel stat pentru o perioadă care depăşeşte perioada prevăzută în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul în care se desfăşoară activitatea. În această situație, angajatorul care este rezident în România sau are sediul permanent în România şi care efectuează plata veniturilor din salarii către contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi

alin. (2) din Codul fiscal nu are obligația calculării, reținerii şi virării impozitului pe venitul din salarii, întrucât dreptul de impunere revine statului străin în care persoana fizică îşi desfăşoară activitatea.

(23) În situația în care contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal urmează să desfăşoare activitatea dependentă în alt stat într-o perioadă mai mare decât perioada prevăzută în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul în care se desfăşoară activitatea, dar detaşarea acestora încetează înainte de perioada prevăzută în convenție, dreptul de impunere a veniturilor din salarii revine statului român, astfel:

a) în situația în care persoana fizică îşi continuă relația contractuală generatoare de venituri din salarii cu angajatorul, veniturile aferente perioadelor anterioare pentru care nu s-a calculat, nu s-a reținut şi nu s-a virat impozitul pe salarii se impun separat față de drepturile lunii curente, prin aplicarea cotei de impozit asupra bazei de calcul determinate separat pentru fiecare lună. Impozitul astfel calculat se reține de către angajator din veniturile din salarii începând cu luna încetării detaşării şi până la lichidarea impozitului. Impozitul se recuperează într-o perioadă cel mult egală cu perioada în care persoana fizică a fost detaşată în străinătate.

Angajatorul, la solicitarea autorității fiscale, prezintă documente care atestă încetarea detaşării, respectiv documentul/documente care atestă data sosirii în România a persoanei detaşate;

b) în situația în care persoana fizică nu mai are relații contractuale generatoare de venituri din salarii cu angajatorul şi acesta din urmă nu poate efectua reținerea diferențelor de impozit, regularizarea impozitului datorat de persoana fizică se realizează de către organul fiscal competent pe baza declarației privind veniturile realizate din străinătate.

(24) Pentru veniturile din salarii obținute de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal pentru activitatea desfăşurată într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri şi care sunt plătite de către sau în numele unui angajator care este rezident în România prin sediul său permanent stabilit în statul în care persoana fizică îşi desfăşoară activitatea şi salariul este suportat de către acest sediu permanent, dreptul de impunere revine statului străin indiferent de perioada de desfăşurare a activității în străinătate.

(25) Pentru veniturile din salarii obținute de contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal pentru activitatea desfăşurată într-un stat cu care România nu are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri sau persoanele respective nu sunt vizate de o convenție de evitare a dublei impuneri şi care sunt plătiți de către sau în numele unui angajator care este rezident în România sau are sediul permanent în România, dreptul de impunere revine statului român, indiferent de perioada de desfăşurare a activității în străinătate.

SECȚIUNEA a 2-a

Deducere personală

13. (1) În sensul art. 77 din Codul fiscal, deducerea din venitul net lunar din salarii a unei sume sub formă de deducere personală se acordă pentru fiecare lună a perioadei impozabile numai pentru veniturile din salarii la locul unde se află funcția de bază, în limita venitului realizat.

Deducerea personală este stabilită în funcție de venitul brut lunar din salarii realizat la funcția de bază de către contribuabil şi numărul de persoane aflate în întreținerea acestuia.

(2) Obligația stabilirii persoanelor aflate în întreținerea contribuabilului în funcție de care se atribuie deducerea personală este în sarcina plătitorului de venit din salarii, la funcția de bază.

Persoana aflată în întreținere poate avea sau nu domiciliu comun cu contribuabilul în a cărui întreținere se află.

Sunt considerate persoane aflate în întreținere soțul/soția contribuabilului, copiii acestuia, precum şi alți membri de familie până la gradul al doilea inclusiv.

(3) În sensul art. 77 alin. (3) din Codul fiscal, în categoria „alt membru de familie aflat în întreținere" se cuprind rudele contribuabilului şi ale soțului/soției acestuia până la gradul al doilea inclusiv.

(4) Sunt considerate persoane aflate în întreținere militarii în termen, studenții şi elevii militari ai instituțiilor de învățământ militare şi civile, peste vârsta de 18 ani, dacă veniturile obținute sunt mai mici sau egale cu 300 lei lunar.

(5) Nu sunt considerate persoane aflate în întreținere persoanele majore condamnate, care execută pedepse privative de libertate.

(6) Copilul minor este considerat întotdeauna întreținut, cu excepția celor încadrați în muncă, indiferent dacă se află în unități speciale sanitare sau de protecție specială şi altele asemenea, precum şi în unități de învățământ, inclusiv în situația în care costul de întreținere este suportat de aceste unități. În acest caz eventualele venituri obținute de copilul minor nu se au în vedere la încadrarea în venitul de 300 lei lunar.

Pentru copilul minor aflat în întreținerea părinților sau a tutorelui, deducerea personală se acordă fiecăruia dintre părinți, respectiv tutorelui.

Pentru copilul minor provenit din căsătorii anterioare, dreptul la deducerea personală revine părintelui căruia i-a fost încredințat copilul şi unuia dintre soți care formează noua familie.

Pentru copilul minor pentru care s-a dispus plasamentul, în condițiile Legii nr. 272/2004 privind protecția şi promovarea drepturilor copilului, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, dreptul de a fi preluat ca persoană aflată în întreținere pentru acest copil se acordă:

a) persoanei căreia i s-a dat în plasament copilul; sau

b) ambilor soți care formează familia căreia i s-a dat în plasament copilul.

În situația în care într-o familie sunt mai mulți copii aflați în întreținere, cu excepția copiilor minori, aceştia vor fi preluați în întreținerea unuia dintre părinți conform înțelegerii dintre părți. În aceste situații contribuabilii vor prezenta plătitorului de venit fie o declarație pe propria răspundere din partea soțului/soției, fie o adeverință emisă de plătitorul de venit din salarii al acestuia/acesteia, după caz, din care să rezulte numărul şi identitatea copiilor care sunt preluați în întreținere de fiecare soț/soție.

Copilul minor cu vârsta cuprinsă între 16 şi 18 ani, încadrat în muncă în condițiile Legii nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, devine contribuabil şi beneficiază de deducerea personală, situație în care, pentru perioada respectivă, părinții nu mai beneficiază de deducerea personală.

Verificarea încadrării veniturilor acestor persoane în sumă de 300 lei lunar se realizează prin compararea acestui plafon cu veniturile brute realizate de persoana fizică aflată în întreținere.

(7) În cursul anului fiscal, în cazul în care angajatul obține venituri la funcția de bază, pentru a stabili dreptul acestuia la deducere pentru persoane aflate în întreținere, se compară venitul lunar realizat de persoana aflată în întreținere cu suma de 300 lei lunar, astfel:

a) în cazul în care persoana aflată în întreținere realizează venituri lunare de natura pensiilor, indemnizațiilor, alocațiilor şi

altele asemenea, venitul lunar realizat de persoana întreţinută rezultă din însumarea tuturor drepturilor de această natură realizate într-o lună;

b) în cazul în care venitul este realizat sub formă de câştiguri la jocuri de noroc, premii la diverse competiţii, dividende, dobânzi şi altele asemenea, venitul lunar realizat de persoana fizică aflată în întreţinere se determină prin împărţirea venitului realizat la numărul de luni rămase până la sfârşitul anului, exclusiv luna de realizare a venitului;

c) în cazul în care persoana întreţinută realizează atât venituri lunare, cât şi aleatorii, venitul lunar se determină prin însumarea acestor venituri.

La stabilirea venitului lunar, în sumă de 300 lei, al persoanei aflate în întreţinere nu se iau în calcul veniturile prevăzute la art. 62 lit. o), w), x) şi/sau pensiile de urmaş cuvenite conform legii, precum şi prestaţiile sociale acordate potrivit art. 58 din Legea nr. 448/2006 privind protecţia şi promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(8) Dacă venitul unei persoane aflate în întreţinere depăşeşte 300 lei lunar, ea nu este considerată întreţinută.

În funcţie de venitul lunar al persoanei întreţinute, plătitorul veniturilor din salarii va proceda după cum urmează:

a) în situaţia în care una dintre persoanele aflate în întreţinere, pentru care contribuabilul beneficiază de deducere personală, obţine în cursul anului un venit lunar mai mare de 300 lei lunar, plătitorul veniturilor din salarii va reconsidera nivelul deducerii personale corespunzătoare pentru persoanele rămase în întreţinere începând cu luna următoare celei în care a fost realizat venitul, indiferent de data la care se face comunicarea către angajator/plătitor;

b) în situaţia în care contribuabilul solicită acordarea deducerii personale pentru persoana aflată în întreţinere ca urmare a situării venitului lunar al acesteia din urmă sub 300 lei lunar, plătitorul de venituri din salarii va începe acordarea deducerii personale reconsiderate pentru persoana în întreţinere odată cu plata drepturilor lunare ale lunii în care contribuabilul a depus documentele justificative.

(9) Pentru stabilirea deducerii personale la care are dreptul, contribuabilul va depune la plătitorul de venituri din salarii o declaraţie pe propria răspundere, care trebuie să cuprindă următoarele informaţii:

a) datele de identificare a contribuabilului care realizează venituri din salarii (numele şi prenumele, domiciliul, codul numeric personal);

b) datele de identificare a fiecărei persoane aflate în întreţinere (numele şi prenumele, codul numeric personal).

În ceea ce priveşte copiii aflaţi în întreţinere care nu sunt minori, la această declaraţie contribuabilul care realizează venituri din salarii va anexa şi adeverinţa de la plătitorul de venituri din salarii a celuilalt soţ sau declaraţia pe propria răspundere a acestuia că nu beneficiază de deducere personală pentru acel copil.

(10) Declaraţia pe propria răspundere a persoanei aflate în întreţinere, cu excepţia copilului minor , trebuie să cuprindă următoarele informaţii:

a) datele de identificare a persoanei aflate în întreţinere, cum ar fi: numele, prenumele, domiciliul, codul numeric personal;

b) datele de identificare a contribuabilului care beneficiază de deducerea personală corespunzătoare, cum ar fi: numele, prenumele, domiciliul, codul numeric personal;

c) acordul persoanei întreţinute ca întreţinătorul să o preia în întreţinere;

d) nivelul şi natura venitului persoanei aflate în întreţinere, inclusiv menţiunea privind suprafeţele de teren agricol şi silvic deţinute, precum şi declaraţia cu privire la desfăşurarea de activităţi agricole, silvicultură şi/sau piscicultură;

e) angajarea persoanei aflate în întreţinere de a comunica persoanei care contribuie la întreţinerea sa orice modificări în situaţia venitului realizat.

Declaraţiile pe propria răspundere depuse în vederea acordării de deduceri personale nu se emit ca formulare tipizate.

(11) Contribuabilul va prezenta plătitorului de venituri din salarii documentele justificative care să ateste persoanele aflate în întreţinere, cum sunt: certificatul de căsătorie, certificatele de naştere ale copiilor, adeverinţa de venit a persoanei întreţinute sau declaraţia pe propria răspundere şi altele. Documentele vor fi prezentate în original şi în copie, plătitorul de venituri din salarii păstrând copia după ce verifică conformitatea cu originalul.

(12) Dacă la un contribuabil intervine o schimbare care are influenţă asupra nivelului reprezentând deducerea personală acordată şi această schimbare duce la diminuarea deducerii personale, contribuabilul este obligat să înştiinţeze plătitorul de venituri din salarii în termen de 15 zile calendaristice de la data la care s-a produs evenimentul care a generat modificarea, astfel încât angajatorul/plătitorul să reconsidere nivelul deducerii începând cu luna următoare celei în care s-a produs evenimentul.

(13) În situaţia în care depunerea documentelor justificative privind acordarea deducerii personale se face ulterior apariţiei evenimentului care modifică, în sensul majorării, nivelul acesteia, angajatorul/plătitorul de venituri din salarii va acorda deducerea personală reconsiderată odată cu plata drepturilor salariale aferente lunii în care contribuabilul a depus toate documentele justificative.

(14) Deducerea personală nu se fracţionează în funcţie de numărul de ore în cazul veniturilor realizate în baza unui contract de muncă cu timp parţial, la funcţia de bază.

SECŢIUNEA a 3-a

Determinarea impozitului pe veniturile din salarii şi asimilate salariilor

14. (1) Venitul brut lunar din salarii reprezintă totalitatea veniturilor realizate într-o lună conform art. 76 alin. (1)—(3) din Codul fiscal de o persoană fizică, pe fiecare loc de realizare, indiferent de denumirea acestora sau de forma sub care sunt acordate.

Pentru persoanele fizice care desfăşoară activităţi pe teritoriul României sunt considerate venituri din salarii realizate din România sumele primite de la angajatori cu sediul sau cu domiciliul în România, precum şi de la angajatori cu sediul sau cu domiciliul în străinătate, indiferent unde este primită suma.

(2) Contribuabilii care realizează venituri din salarii datorează un impozit lunar final, calculat şi reţinut de către plătitorul de venituri.

Pentru impunerea veniturilor din salarii se utilizează cota de impozit de 16%, luându-se în calcul pentru determinarea bazei de calcul a impozitului la funcţia de bază şi deducerea personală stabilită potrivit art. 77 din Codul fiscal, după caz.

(3) Drepturile salariale acordate în natură, precum şi avantajele acordate angajaţilor se evaluează conform pct. 12 alin. (4)—(6) şi se impozitează în luna în care au fost primite. Documentele referitoare la calculul contravalorii veniturilor şi avantajelor în natură primite de angajat se vor anexa la statul de plată.

(4) Valoarea tichetelor de masă, tichetelor de creşă, tichetelor cadou, voucherelor de vacanţă, acordate potrivit legii, luată în calcul la determinarea impozitului pe veniturile din salarii, este valoarea nominală. V eniturile respective se impozitează ca venituri din salarii în luna în care acestea sunt primite.

(5) Transformarea în lei a sumelor obţinute, potrivit legii, în valută, reprezentând venituri din salarii realizate în România, se

face la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României, astfel:

a) în situația în care veniturile din salarii sunt plătite în cursul lunii sau în cazul încetării raporturilor de muncă, se utilizează cursul de schimb valutar în vigoare în ziua precedentă celei în care se face plata; sau

b) în celelalte cazuri, cursul de schimb valutar în vigoare în ultima zi a lunii pentru care se face plata acestor drepturi.

(6) Pentru calculul impozitului lunar aferent venitului realizat, cota de impozit de 16% se aplică asupra bazei de calcul determinate astfel:

a) pentru veniturile obținute la locul unde se află funcția de bază, ca diferență între venitul net din salarii, calculat prin deducerea din venitul brut a contribuțiilor sociale obligatorii aferente unei luni, datorate potrivit legii în România sau în conformitate cu instrumentele juridice internaționale la care România este parte, precum şi, după caz, a contribuției individuale la bugetul de stat datorată potrivit legii, şi următoarele:

(i) deducerea personală acordată pentru luna respectivă;

(ii) cotizația sindicală plătită în luna respectivă;

(iii) contribuțiile la fondurile de pensii facultative potrivit Legii nr. 204/2006 privind pensiile facultative, cu modificările şi completările ulterioare, şi cele la scheme de pensii facultative, calificate astfel în conformitate cu legislația privind pensiile facultative de către Autoritatea de Supraveghere Financiară, administrate de către entități autorizate stabilite în state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European, suportate de angajați, astfel încât la nivelul anului să nu se depăşească echivalentul în lei al sumei de 400 euro;

(iv) primele de asigurare voluntară de sănătate conform Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare, suportate de angajați, astfel încât la nivelul anului să nu se depăşească echivalentul în lei al sumei de 400 euro.

Deducerea contribuțiilor reținute pentru fonduri de pensii facultative calificate astfel în conformitate cu legislația privind pensiile facultative se realizează numai pe baza documentelor privind calificarea fondurilor de pensii facultative respective, emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară, la solicitarea angajatorului.

Pe parcursul anului plătitorul de venituri din salarii cumulează sumele în euro, prevăzute la art. 78 alin. (2) lit. a) pct. (iii) şi (iv) din Codul fiscal, şi verifică încadrarea în plafonul deductibil prevăzut de lege. Pentru verificarea încadrării în plafonul anual, cursul de schimb utilizat pentru determinarea echivalentului în euro este cursul leu/euro comunicat de Banca Națională a României, în vigoare în ultima zi a lunii pentru care se plătesc drepturile salariale.

În cazul în care un angajat care obține venituri din salarii la funcția de bază se mută în cursul anului la un alt angajator , verificarea încadrării în plafonul anual a sumelor reprezentând contribuțiile la fondurile de pensii facultative şi primele de asigurare voluntară de sănătate, pentru care se acordă deducerea, se efectuează în baza documentelor justificative eliberate de către angajatorul anterior prin care se atestă nivelul deducerilor acordate până la momentul mutării;

b) pentru veniturile obținute în celelalte cazuri, ca diferență între venitul brut şi contribuțiile sociale obligatorii aferente unei luni, datorate potrivit legii în România sau în conformitate cu instrumentele juridice internaționale la care România este parte, precum şi, după caz, a contribuției individuale la bugetul de stat datorată potrivit legii, pe fiecare loc de realizare a acestora.

Această regulă se aplică şi în cazul veniturilor sub forma:

(i) drepturilor de natură salarială acordate de angajator persoanelor fizice ulterior încetării raporturilor de muncă;

(ii) sumelor reprezentând drepturile prevăzute la pct. 12 alin. (1) lit. d) şi i);

(iii) veniturilor prevăzute la pct. 12 alin. (1) lit. n).

În sensul prevederilor art. 78 alin. (2) din Codul fiscal, prin *instrumente juridice internaționale* se înțelege regulamentele europene privind coordonarea sistemelor de securitate socială, precum şi acordurile şi convențiile în domeniul securității sociale la care România este parte.

(7) În cazul sumelor plătite direct de către angajat care are calitatea de participant la un fond de pensii facultative, pentru determinarea bazei de calcul al impozitului pe veniturile din salarii, contribuțiile la fondurile de pensii facultative potrivit Legii nr. 204/2006, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi la fondurile de pensii facultative calificate astfel în conformitate cu legislația privind pensiile facultative de către Autoritatea de Supraveghere Financiară şi efectuate către entități autorizate, stabilite în state membre ale Uniunii Europene sau aparținând Spațiului Economic European, plătite se deduc din veniturile lunii în care s-a efectuat plata contribuției, în limita venitului realizat, pe baza documentelor justificative emise de către fondul de pensii facultative. Deducerea acestor contribuții se realizează numai pe baza documentelor privind calificarea fondurilor de pensii facultative respective, emise de Autoritatea de Supraveghere Financiară, la solicitarea angajatului.

(8) În cazul sumelor plătite direct de către angajat, membru de sindicat, pentru determinarea bazei de calcul al impozitului pe veniturile din salarii, cotizația sindicală plătită se deduce, în limitele stabilite potrivit legii, din veniturile lunii în care s-a efectuat plata cotizației, pe baza documentelor justificative emise de către organizația de sindicat.

(9) În scopul determinării impozitului pe veniturile salariale, prin *locul unde se află funcția de bază* se înțelege:

a) pentru persoanele fizice angajate la un singur loc de muncă, locul unde are încheiat contractul individual de muncă sau alte documente specifice, potrivit legii;

b) în cazul în care activitatea se desfăşoară pentru mai mulți angajatori, locul declarat de persoanele fizice angajate. Angajatul are obligația să declare numai angajatorului la care a ales funcția pe care o consideră de bază, pentru un singur loc de muncă, prin depunerea declarației pe propria răspundere. Declarația pe propria răspundere nu reprezintă un formular tipizat.

Funcția de bază poate fi declarată de angajat şi la locul de muncă la care acesta realizează venituri din salarii în baza unui contract individual de muncă cu timp parțial. La schimbarea locului unde se află funcția de bază, angajatul are obligația depunerii unei declarații pe propria răspundere de renunțare la funcția de bază la angajatorul ales inițial.

(10) Suma care reprezintă prima de vacanță sau o parte din aceasta se cumulează cu veniturile de natură salarială ale lunii în care se plăteşte această primă.

(11) Indemnizațiile aferente concediilor de odihnă se defalcă pe lunile la care se referă şi se impun cumulat cu veniturile realizate în aceste luni.

(12) Contribuțiile sociale obligatorii luate în calcul la determinarea impozitului lunar potrivit alin. (6) pentru persoanele fizice care realizează venituri din salarii sunt cele datorate potrivit reglementărilor în domeniu, astfel:

a) contribuția individuală de asigurări sociale;

b) contribuția individuală pentru asigurările sociale de sănătate;

c) contribuția individuală la bugetul asigurărilor pentru şomaj;

d) alte contribuții individuale obligatorii stabilite prin lege.

SECȚIUNEA a 4-a

Acordarea dreptului contribuabilului de a dispune asupra destinației unei sume din impozit

15. În înțelesul art. 79 din Codul fiscal, în categoria entităților nonprofit se cuprind, de exemplu: asociațiile, fundațiile, organizațiile sindicale, patronatele, camerele de comerț, partidele politice, asociațiile de proprietari, casele de ajutor reciproc ale salariaților, în măsura în care, potrivit legilor proprii de organizare şi funcționare, desfăşoară activități nonprofit, iar sumele primite din impozit sunt folosite în acest scop.

SECȚIUNEA a 5-a

Termenul de plată a impozitului

16. (1) În sensul art. 80 veniturile în natură se consideră plătite la ultima plată a drepturilor salariale pentru luna respectivă. Impozitul aferent veniturilor şi avantajelor în natură se reține din salariul primit de angajat în numerar pentru aceeaşi lună.

(2) Impozitul pe veniturile din salarii şi asimilate salariilor se calculează şi se reține lunar de angajatori/plătitori pe baza statelor de salarii/plată.

(3) Calculul şi reținerea impozitului lunar se efectuează de către plătitori, la data ultimei plăți a veniturilor din salarii aferente fiecărei luni, conform prevederilor art. 78 din Codul fiscal, indiferent dacă veniturile din salarii se plătesc o singură dată pe lună sau sub formă de avans şi lichidare.

În situația în care în cursul unei luni se efectuează plăți de venituri cum sunt: premii, stimulente de orice fel, sume acordate potrivit legii pentru concediul de odihnă neefectuat şi altele asemenea, reprezentând plăți intermediare, impozitul se calculează şi se reține la fiecare plată, prin aplicarea cotei asupra plăților intermediare diminuate cu contribuțiile sociale obligatorii, după caz.

La data ultimei plăți a drepturilor salariale aferente unei luni impozitul se calculează potrivit art. 78 din Codul fiscal, asupra veniturilor totale din luna respectivă, prin cumularea drepturilor salariale respective cu plățile intermediare.

Impozitul de reținut la această dată reprezintă diferența dintre impozitul calculat asupra veniturilor totale şi suma impozitelor reținute la plățile intermediare.

(4) În cazul în care un angajat care obține venituri din salarii la funcția de bază se mută în cursul unei luni la un alt angajator, calculul impozitului se face pentru fiecare sursă de venit (loc de realizare a venitului).

Deducerea personală se acordă numai de primul angajator, în limita veniturilor realizate în luna respectivă, până la data lichidării.

Dacă reangajarea are loc în aceeaşi lună cu lichidarea, la stabilirea bazei de calcul pentru determinarea impozitului lunar aferent veniturilor realizate în această lună de la angajatorul următor nu se va lua în calcul deducerea personală.

(5) Impozitul calculat şi reținut lunar se virează la bugetul de stat până la data de 25, inclusiv, a lunii următoare celei pentru care se plătesc aceste venituri, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 80 alin. (2) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 6-a

Obligații declarative ale plătitorilor de venituri din salarii

17. (1) În aplicarea prevederilor art. 81 declarațiile privind calcularea şi reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit se completează de plătitorul de venit şi se depun la organul fiscal la care plătitorul de venit este înregistrat în evidență fiscală.

(2) Declarațiile privind calcularea şi reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit pentru angajații care au fost detaşați la o altă entitate se completează de către angajator sau de către plătitorul de venituri din salarii în cazul în care angajatul detaşat este plătit de entitatea la care a fost detaşat.

(3) În situația în care plata venitului salarial se face de entitatea la care angajații au fost detaşați, angajatorul care a detaşat comunică plătitorului de venituri din salarii la care aceştia sunt detaşați date referitoare la deducerea personală la care este îndreptățit fiecare angajat.

Pe baza acestor date plătitorul de venituri din salarii la care angajații au fost detaşați întocmeşte statele de salarii şi calculează impozitul, în scopul completării declarației privind calcularea şi reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit.

(4) Fiecare angajator/plătitor de venituri din salarii şi asimilate salariilor este obligat, potrivit prevederilor art. 78 alin. (5) din Codul fiscal, să determine impozitul anual pe veniturile din salarii, pentru fiecare contribuabil, prin însumarea impozitului aferent venitului fiecărei luni din anul fiscal, indiferent de numărul de luni în care contribuabilul a realizat venituri din salarii şi asimilate salariilor de la acesta.

(5) Plătitorii de venituri din salarii şi asimilate salariilor au obligația de a completa declarațiile privind calcularea şi reținerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit şi pentru veniturile din salarii plătite angajaților pentru activitatea desfăşurată de aceştia în străinătate, indiferent dacă impozitul aferent acestor venituri a fost sau nu calculat, reținut şi virat. La completarea declarației, plătitorii de venituri din salarii identifică persoanele care în cursul anului precedent au desfăşurat activitate salariată în străinătate.

(6) Pentru contribuabilii prevăzuți la art. 82 din Codul fiscal care realizează venituri din salarii şi asimilate salariilor şi pentru care plătitorul de venituri nu a optat să îndeplinească obligațiile privind calculul, reținerea şi virarea impozitului aferent acestor venituri, obligația determinării impozitului anual pe venitul din salarii, pe sursa respectivă, revine contribuabilului.

(7) În situația în care se constată elemente care generează modificarea veniturilor din salarii şi asimilate salariilor şi/sau a bazei de impunere aferente veniturilor unei persoane fizice, pentru care angajatorul/plătitorul a efectuat calculul impozitului lunar, recalcularea drepturilor respective şi stabilirea diferențelor de impozit constatate se efectuează pentru luna la care se referă, iar diferențele de impozit rezultate vor majora/diminua impozitul datorat începând cu luna constatării.

SECȚIUNEA a 7-a

Plata impozitului pentru anumite venituri salariale şi asimilate salariilor

18. (1) În sensul art. 82 din Codul fiscal, contribuabilii care desfăşoară activitatea în România şi obțin venituri sub formă de salarii şi asimilate salariilor din străinătate, care, potrivit acestui titlu, se impun în România, precum şi persoanele fizice române angajate ale misiunilor diplomatice şi ale posturilor consulare acreditate în România, pentru care angajatorul nu îndeplineşte obligațiile privind calculul, reținerea şi plata impozitului pe salarii, au obligația să depună lunar o declarație la organul fiscal competent.

Persoanele fizice, juridice sau orice altă entitate la care îşi desfăşoară activitatea contribuabilii prevăzuți la art. 82 alin. (1) din Codul fiscal au obligația să depună o declarație informativă privind începerea/încetarea activității acestor contribuabili. Declarația informativă se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială este înregistrată în evidența fiscală persoana fizică, juridică sau orice altă entitate la care îşi desfăşoară activitatea contribuabilul.

Declarația informativă se depune ori de câte ori apar modificări de natura începerii/încetării activității în documentele care atestă raporturile de muncă, în termen de 30 de zile de la data producerii evenimentului.

(2) În înțelesul art. 82 alin. (6) din Codul fiscal, sfera de cuprindere a entităților nonprofit este cea prevăzută la pct. 15.

CAPITOLUL IV
Venituri din cedarea folosinței bunurilor

SECȚIUNEA 1
Definirea veniturilor impozabile din cedarea folosinței bunurilor

19. (1) În categoria veniturilor impozabile din cedarea folosinței bunurilor, în înțelesul art. 83 din Codul fiscal, se cuprind veniturile din închirieri şi subînchirieri de bunuri mobile şi imobile, precum şi veniturile din arendarea bunurilor agricole, din patrimoniul personal.

(2) Veniturile obținute din închirieri şi subînchirieri de bunuri imobile, în sensul art. 83 alin. (1) din Codul fiscal, sunt cele din cedarea folosinței locuinței, caselor de vacanță, garajelor , terenurilor şi altora asemenea, inclusiv a unor părți din acestea, utilizate în scop de reclamă, afişaj şi publicitate, a căror folosință este cedată în baza unor contracte de închiriere/subînchiriere, uzufruct şi altele asemenea.

SECȚIUNEA a 2-a
Stabilirea venitului net anual din cedarea folosinței bunurilor

20. (1) În aplicarea art. 84 din Codul fiscal, în vederea determinării venitului brut, la sumele reprezentând chiria sau arenda în bani şi/sau la echivalentul în lei al veniturilor în natură se adaugă, dacă este cazul, şi valoarea cheltuielilor ce sunt, conform dispozițiilor legale sau înțelegerii contractuale, în sarcina proprietarului, uzufructuarului sau a altui deținător legal, dar sunt efectuate de cealaltă parte contractantă.

(2) Reprezintă venit brut şi valoarea investițiilor la bunurile mobile şi imobile ale proprietarului, uzufructuarului sau ale altui deținător legal, care fac obiectul unor contracte de cedare a folosinței bunurilor, inclusiv al contractelor de comodat, şi care sunt efectuate de cealaltă parte contractantă. În termen de 30 de zile de la finalizarea investițiilor, partea care a efectuat investiția este obligată să comunice proprietarului, uzufructuarului sau altui deținător legal valoarea investiției. Proprietarul, uzufructuarul sau alt deținător legal are obligația să declare la organul fiscal competent valoarea investiției, în declarația privind venitul realizat.

(3) Proprietarul are obligația de a efectua cheltuielile referitoare la întreținerea şi repararea locuinței închiriate, potrivit reglementărilor legale în vigoare.

(4) În cazul efectuării de către chiriaş a unor astfel de cheltuieli care cad în sarcina proprietarului şi se încadrează în cota forfetară de cheltuieli, cu diminuarea corespunzătoare a chiriei, impunerea rămâne nemodificată.

(5) În situația în care chiria reprezintă echivalentul în lei al unei valute, venitul brut anual se determină pe baza chiriei lunare evaluate la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României, valabil pentru ultima zi a fiecărei luni, corespunzător lunilor din perioada de impunere.

(6) Venitul net se determină ca diferență între sumele reprezentând chiria în bani şi/sau echivalentul în lei al veniturilor în natură, prevăzute în contractul încheiat între părți, şi cota de cheltuială forfetară de 40% reprezentând cheltuieli deductibile aferente venitului.

Pentru recunoaşterea deductibilității cheltuielii stabilite forfetar proprietarul nu este obligat să prezinte organului fiscal documente justificative.

Cheltuiala deductibilă aferentă venitului, stabilită în cota forfetară de 40% aplicată la venitul brut, reprezintă uzura bunurilor închiriate şi cheltuielile ocazionate de întreținerea şi repararea acestora, impozitele şi taxele pe proprietate datorate potrivit legii, comisionul reținut de intermediari, primele de asigurare plătite pentru bunul cedat spre folosință, respectiv eventuale nerealizări ale veniturilor din arendare scontate, generate de condiții naturale nefavorabile, cum ar fi: grindina, seceta, inundații, incendii şi altele asemenea.

SECȚIUNEA a 3-a
Reguli aplicabile contribuțiilor sociale aferente veniturilor realizate din cedarea folosinței bunurilor

21. În sensul art. 90 alin. (1) contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate potrivit titlului V „Contribuții sociale obligatorii” se deduc de organul fiscal competent din veniturile realizate pe fiecare sursă din categoria venituri din cedarea folosinței bunurilor, indiferent dacă determinarea venitului net se efectuează în sistem real, pe baza normelor de venit sau prin utilizarea cotelor forfetare de cheltuieli.

În cazul în care veniturile luate în calcul la stabilirea bazei anuale de calcul al contribuției de asigurări sociale de sănătate depăşesc plafonul corespunzător anului fiscal respectiv, stabilit potrivit prevederilor titlului V „Contribuții sociale obligatorii”, sunt deductibile sumele reprezentând contribuții de asigurări sociale de sănătate alocate venitului corespunzător fiecărei surse, potrivit regulilor de la pct. 17 prevăzute în normele metodologice date în aplicarea prevederilor art. 175 alin. (3) din Codul fiscal.

Organul fiscal competent are obligația recalculării venitului net/bazei impozabile şi determinării impozitului pe venit datorat.

CAPITOLUL V
Venituri din investiții

SECȚIUNEA 1
Definirea veniturilor din investiții

22. (1) În aplicarea art. 91 lit. b) din Codul fiscal sunt considerate venituri din dobânzi, fără a fi limitate, următoarele:

a) dobânzi obținute din obligațiuni;

b) dobânzi obținute pentru conturile curente, conturi escrow, depozitele la vedere, colaterale şi la termen, inclusiv la certificatele de depozit;

c) suma primită sub forma de dobândă pentru împrumuturile acordate;

d) dobânzi obținute din instrumente alternative de investire de tipul structurilor (depozite structurate) în care este legat un instrument derivat cu un depozit;

e) alte venituri obținute din deținerea de titluri de creanță.

(2) În aplicarea art. 91 lit. c) din Codul fiscal în cadrul instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe piața la buna înțelegere (OTC) se includ, fără a se limita, următoarele:

a) forward pe cursul de schimb fără livrare la scadență;

b) swap pe cursul de schimb;

c) swap pe rata dobânzii;

d) opțiuni pe cursul de schimb fără livrare la scadență;

e) opțiuni pe rata dobânzii;

f) opțiuni pe acțiuni sau indici bursieri;

g) opțiuni pe alte active suport (de exemplu: mărfuri);

h) opțiuni binare;

i) forward rate agreement;

j) swap pe acțiuni;

k) sau orice combinații ale acestora.

Pentru scopuri fiscale, sunt incluse în categoria instrumentelor financiare derivate tranzacționate pe piața la buna înțelegere (OTC) şi tranzacțiile în marjă.

SECȚIUNEA a 2-a
Determinarea câştigului/pierderii din transferul titlurilor de valoare, altele decât instrumentele financiare derivate, precum şi din transferul aurului financiar

23. (1) În cazul transferurilor titlurilor de valoare exprimate în valută, prevăzute la art. 94 din Codul fiscal, cursul de schimb

valutar utilizat în vederea determinării câştigului şi a impozitului aferent este cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României valabil pentru ziua determinării câştigului.

(2) În sensul art. 94 alin. (11) în cazul lichidării unei persoane juridice, la transmiterea universală a patrimoniului societății către asociați/acționari activele din situațiile financiare vor fi evaluate la valoarea justă, respectiv prețul de piață.

Baza impozabilă în cazul lichidării unei persoane juridice se stabileşte astfel:

a) determinarea sumei reprezentând diferența între valoarea elementelor de activ şi sumele reprezentând datoriile societății;

b) determinarea excedentului sumei stabilite la lit. a) peste aportul la capitalul social al persoanei fizice beneficiare.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea venitului din operațiuni cu instrumentele financiare derivate

24. (1) Câştigul/pierderea obținută din operațiuni de tip repo/reverse repo care au la bază transferul instrumentelor financiare derivate se determină conform regulilor de la art. 95 din Codul fiscal.

(2) Venitul realizat din operațiuni cu instrumente financiare derivate îl reprezintă încasările efective din toate aceste operațiuni realizate în cursul unui an şi evidențiate în contul contribuabilului din aceste operațiuni, mai puțin încasările de principal.

Costurile aferente tranzacției reprezintă plățile efective din toate aceste operațiuni realizate în cursul unui an şi evidențiate în contul contribuabilului din aceste operațiuni, mai puțin plățile de principal.

Prima încasată în cadrul opțiunilor încheiate pe piețe la buna înțelegere (OTC) se include în veniturile realizate, iar prima plătită se include în costurile aferente.

În cazul contractelor forward pe cursul de schimb fără livrare la scadență, baza de impozitare o reprezintă diferență favorabilă dintre cursul forward la care se încheie tranzacția inițială şi cursul spot/forward la care tranzacția se închide printr-o operațiune legată de sens contrar , multiplicată cu suma contractului şi evidențiată ca atare în contul clientului la închiderea tranzacției.

Schimbul valutar la vedere sau la termen nu este inclus în operațiuni cu instrumente financiare derivate, dacă prin natura lor aceste tranzacții nu sunt asimilate contratelor forward sau opțiuni pe cursul de schimb fără livrare la scadență.

În cazul tranzacțiilor în marjă, câştigul/pierderea din aceste tranzacții reprezintă diferența pozitivă/negativă realizată între prețul de vânzare şi prețul de cumpărare evidențiată în contul de marjă al beneficiarului de venit, diminuată cu costurile aferente tranzacției dovedite prin documente justificative.

Pentru opțiunile cu profit fix (binare), în cazul în care opțiunea se exercită, baza de impozitare o reprezintă diferența favorabilă dintre suma încasată/plătită în urma exercitării opțiunii şi prima plătită/încasată pentru cumpărarea/vânzarea opțiunii. În cazul în care opțiunea nu se exercită, baza impozabilă o reprezintă suma încasată pentru vânzarea opțiunii.

SECȚIUNEA a 4-a

Reținerea impozitului din veniturile din investiții

25. În aplicarea art. 97 alin. (5), în cazul lichidării unei persoane juridice obligația calculării, reținerii şi virării impozitului revine reprezentantului legal al persoanei juridice.

Impozitul calculat şi reținut la sursă se virează până la data depunerii situației financiare finale la oficiul registrului comerțului, întocmită de reprezentantul legal al persoanei juridice.

CAPITOLUL VI

Venituri din pensii

SECȚIUNEA 1

Reținerea impozitului din venitul din pensii

26. (1) În sensul art. 101 din Codul fiscal drepturile primite în conformitate cu prevederile Legii nr. 411/2004 privind fondurile de pensii administrate privat, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale Legii nr. 204/2006, cu modificările şi completările ulterioare, reprezintă venituri din pensii.

(2) La stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plată unică potrivit Legii nr. 411/2004, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi Legii nr . 204/2006, cu modificările şi completările ulterioare, se va acorda un singur plafon de venit neimpozabil stabilit potrivit art. 100 din Codul fiscal, de la fiecare fond de pensii.

(3) La stabilirea venitului impozabil lunar pentru sumele primite ca plăți eşalonate în rate, în conformitate cu prevederile Legii nr. 411/2004, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale Legii nr . 204/2006, cu modificările şi completările ulterioare, plafonul de venit neimpozabil stabilit potrivit art. 100 din Codul fiscal se acordă pentru fiecare rată lunară de la fiecare fond de pensii.

(4) Diferențele de venituri din pensii, prevăzute la art. 101 alin. (8) din Codul fiscal, primite de la acelaşi plătitor şi stabilite pentru perioadele anterioare se impozitează separat față de drepturile de pensie ale lunii curente, prin aplicarea cotei de impozit asupra venitului impozabil lunar din pensii. Venitul lunar impozabil din pensii se stabileşte prin deducerea din suma totală, reprezentând diferențele de venituri din pensii, a contribuției individuale de asigurări sociale de sănătate, datorată potrivit legii, şi a plafonului neimpozabil lunar stabilit potrivit art. 100 din Codul fiscal.

(5) Impozitul pe veniturile din pensii se calculează, se reține lunar de către administratorii fondurilor de pensii şi se plăteşte de către unitățile plătitoare ale acestor venituri până la data de 25 a lunii următoare celei pentru care se face plata pensiilor, la organul fiscal în a cărui rază îşi au sediul plătitorii de venituri.

(6) Administratorii fondurilor de pensii vor emite norme interne specifice privind aplicarea prevederilor alin. (5).

SECȚIUNEA a 2-a

Acordarea dreptului contribuabilului de a dispune asupra destinației unei sume din impozit

27. În înțelesul art. 102 alin. (1) din Codul fiscal, sfera de cuprindere a entităților nonprofit este cea prevăzută la pct. 15.

CAPITOLUL VII

Venituri din activități agricole, silvicultură şi piscicultură

SECȚIUNEA 1

Definirea veniturilor

28. (1) În aplicarea art. 103 din Codul fiscal, veniturile din activități agricole realizate individual sau într-o formă de asociere fără personalitate juridică, stabilite pe baza normelor de venit, se supun impunerii potrivit prevederilor cap. VII al titlului IV din Codul fiscal, indiferent de forma de organizare a activității. Veniturile din activități agricole supuse impunerii pe bază de norme de venit în conformitate cu prevederile art. 106 din Codul fiscal cuprind veniturile rezultate din cultivarea terenurilor, creşterea şi exploatarea animalelor, deținute cu orice titlu, inclusiv cele luate în arendă.

(2) Veniturile din activități agricole menționate la art. 103 alin. (1) lit. a)—c) din Codul fiscal, pentru care sunt stabilite norme de venit conform art. 106 din Codul fiscal, sunt impozabile indiferent dacă se face sau nu dovada valorificării produselor.

(3) Terminologia folosită pentru definirea grupelor de produse vegetale şi animale prevăzute la art. 105 alin. (2) din Codul fiscal pentru care venitul se determină pe baza normelor de venit este cea stabilită potrivit legislației în materie, astfel:

a) Produsele vegetale cuprinse în grupele pentru care venitul se stabileşte pe baza normelor de venit sunt prevăzute în Catalogul oficial al soiurilor de plante de cultură din România, aprobat prin ordinul ministrului agriculturii şi dezvoltării rurale.

În cadrul grupei de produse vegetale — leguminoase pentru boabe se cuprind:

(i) mazăre pentru boabe;
(ii) fasole pentru boabe;
(iii) bob;
(iv) linte;
(v) năut;
(vi) lupin.

b) Grupele de produse animale pentru care venitul se stabileşte pe baza normelor de venit sunt definite după cum urmează:

1. vaci şi bivolițe:
   (i) vaci — femele din specia taurine care au fătat cel puțin o dată;
   (ii) bivolițe — femele din specia bubaline care au fătat cel puțin o dată;
2. ovine şi caprine:
   (i) oi — femele din specia ovine care au fătat cel puțin o dată;
   (ii) capre — femele din specia caprine care au fătat cel puțin o dată;
3. porci pentru îngrăşat — porci peste 35 de kg, inclusiv scroafele de reproducție;
4. albine — familii de albine;
5. păsări de curte — totalitatea păsărilor din speciile găini, rațe, gâşte, curci, bibilici, prepelițe.

(4) În vederea stabilirii regimului fiscal aplicabil veniturilor din activități agricole, la încadrarea în limitele stabilite pentru fiecare grupă de produse vegetale şi fiecare grupă de animale vor fi avute în vedere suprafețele/capetele de animal însumate în cadrul grupei respective.

(5) Sunt considerate în stare naturală produsele agricole vegetale obținute după recoltare, precum şi produsele de origine animală: lapte, lână, ouă, piei crude, carne în viu şi carcasă, miere şi alte produse apicole definite potrivit legislației în materie, precum şi altele asemenea.

Preparatele din lapte şi din carne sunt asimilate produselor de origine animală obținute în stare naturală.

Norma de venit stabilită în condițiile prevăzute la art. 106 din Codul fiscal include şi venitul realizat din înstrăinarea produselor vegetale, a animalelor şi a produselor de origine animală, în stare naturală.

(6) Modificarea structurii suprafețelor destinate producției agricole vegetale/numărului de capete de animale/familiilor de albine, intervenite după data de 25 mai, nu conduce la ajustarea normelor de venit, respectiv a venitului anual impozabil.

În cazul suprafețelor destinate produselor vegetale hamei, pomi şi vie, suprafețele declarate cuprind numai grupele de produse vegetale intrate pe rod începând cu primul an de intrare pe rod. Suprafețele din grupa pomii pe rod cuprind numai pomii plantați în livezi.

Norma de venit corespunzătoare veniturilor realizate din creşterea şi exploatarea animalelor, precum şi din valorificarea produselor de origine animală în stare naturală, în conformitate cu prevederile art. 106 din Codul fiscal, include şi venitul realizat din:

a) exemplarele feminine din speciile respective care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (3) lit. b);

b) exemplarele masculine din speciile respective reprezentând animale provenite din propriile fătări şi cele achiziționate numai în scop de reproducție pentru animalele deținute de contribuabili şi supuse impunerii potrivit prevederilor art. 106 din Codul fiscal (de exemplu: viței, tauri, bivoli, miei, berbeci, purcei).

Veniturile din activități agricole generate de exemplarele prevăzute la lit. a) şi b) incluse în norma de venit nu se impozitează distinct față de veniturile realizate din creşterea şi exploatarea animalelor din grupele prevăzute la alin. (3) lit. b). Contribuabilii au obligații declarative numai pentru animalele cuprinse în grupele care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (3) lit. b).

Veniturile din activități agricole realizate din creşterea şi exploatarea exemplarelor masculine din speciile taurine, bubaline, ovine, caprine, indiferent de vârstă, se supun impunerii potrivit prevederilor cap. II „Venituri din activități independente" al titlului IV din Codul fiscal, venitul net anual fiind determinat în sistem real, pe baza datelor din contabilitate, numai în cazul în care acestea au fost achiziționate în scopul creşterii şi valorificării lor sub orice formă.

(7) Contribuabilii care obțin doar venituri din activități agricole pentru care au fost stabilite norme de venit nu au obligații contabile.

(8) În cazul în care un contribuabil desfăşoară o activitate agricolă pentru care venitul net se determină pe bază de normă de venit şi o altă activitate agricolă pentru care nu există obligația stabilirii normelor de venit potrivit art. 104 alin. (3) cheltuielile efectuate în comun, care sunt aferente veniturilor pentru care există regimuri fiscale diferite, vor fi alocate proporțional cu suprafețele de teren/numărul de capete de animale/numărul de familii de albine deținute.

(9) În cazul în care un contribuabil desfăşoară o activitate agricolă pentru care venitul net se determină pe bază de normă de venit şi o altă activitate independentă pentru care venitul net anual se determină în sistem real, pe baza datelor din contabilitate se aplică regimul fiscal specific fiecărei activități în parte.

SECȚIUNEA a 2-a

Venituri neimpozabile

29. (1) În aplicarea prevederilor art. 105 nu au obligații de declarare şi nu datorează impozit potrivit prevederilor cap. VII al titlului IV din Codul fiscal:

a) persoanele fizice/membrii asocierilor fără personalitate juridică ce dețin cu orice titlu suprafețe de teren destinate producției agricole, pentru cele necultivate, pentru cele cultivate cu plante furajere graminee şi leguminoase pentru producția de masă verde, destinate furajării animalelor deținute de contribuabilii respectivi, pentru care venitul se determină pe baza normelor de venit şi a celor prevăzute la art. 105 alin. (2) din Codul fiscal;

b) persoanele fizice/membrii asocierilor fără personalitate juridică care obțin venituri din exploatarea păşunilor şi fânețelor naturale, în conformitate cu prevederile art. 105 alin. (3);

c) contribuabilii arendatori, care realizează venituri din cedarea folosinței bunurilor supuse impunerii potrivit prevederilor cap. IV al titlului IV din Codul fiscal;

d) contribuabilii care obțin venituri din activități agricole şi îşi desfăşoară activitatea în mod individual, în limitele stabilite potrivit tabelului prevăzut la art. 105 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în cazul în care veniturile sunt obținute din exploatarea bunurilor deținute în comun sau în devălmăşie şi sunt atribuite conform pct. 30 alin. (2). Suprafețele de teren/animalele respective sunt considerate din punct de vedere fiscal ca fiind incluse în patrimoniul personal şi generează venituri neimpozabile conform art. 62 lit. m) din Codul fiscal.

(2) În cazul contribuabililor care obțin venituri din activități agricole şi îşi desfăşoară activitatea sub forma unei asocieri fără personalitate juridică, plafonul neimpozabil se acordă la nivel de asociere.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea venitului anual din activități agricole pe bază de norme de venit

30. (1) În aplicarea art. 106 din Codul fiscal, pentru persoanele prevăzute la art. 60 pct. 1 lit. d) din Codul fiscal, venitul net anual/norma de venit se reduce proporțional cu numărul de zile calendaristice pentru care venitul este scutit de la plata impozitului. Impozitul anual/Plățile anticipate cu titlu de impozit stabilite conform deciziei de impunere va/vor fi calculat/calculate pentru venitul net anual/norma de venit, reduse proporțional cu numărul de zile.

Prevederea se aplică atât în cazul persoanei fizice încadrate, în cursul anului fiscal, în gradul de handicap grav sau accentuat, cât şi în cazul contribuabilului care în cursul perioadei impozabile nu se mai încadrează în gradul de handicap respectiv, potrivit legii.

(2) Veniturile din activități agricole determinate pe bază de norme de venit, realizate din exploatarea bunurilor (suprafețe destinate producției vegetale/cap de animal/familie de albine), deținute în comun sau în devălmăşie de proprietari, uzufructuari sau de alți deținători legali, înscrişi într-un document oficial, se atribuie proporțional cu cotele-părți pe care aceştia le dețin în acea proprietate sau contribuabilului care realizează venituri din activități agricole, în situația în care acestea nu se cunosc. În cazul persoanelor fizice pentru care nu a fost finalizată procedura succesorală, veniturile corespunzătoare suprafețelor destinate producției vegetale/cap de animal/familie de albine se atribuie contribuabilului care realizează venituri din activități agricole.

SECȚIUNEA a 4-a

Calculul şi plata impozitului aferent veniturilor din activități agricole

31. (1) În sensul art. 107 din Codul fiscal, perioada de declarare a suprafețelor cultivate/cap de animal/familie de albine este până la data de 25 mai inclusiv a anului fiscal pentru anul în curs şi cuprinde informații privind suprafețele cultivate/capetele de animal/familiile de albine deținute la data declarării.

În cazul contribuabililor care realizează venituri din activități agricole atât individual, cât şi într-o formă de asociere, în declarația depusă până la data de 25 mai inclusiv contribuabilii vor completa numai informații referitoare la activitatea desfăşurată în mod individual.

Contribuabilii/asocierile fără personalitate juridică care au depus declarația prevăzută la art. 107 alin. (2) din Codul fiscal pot depune o nouă declarație pentru anul în curs, până la data de 25 mai a anului respectiv , în situația modificării structurii suprafețelor destinate producției agricole vegetale/numărului de capete de animale/familii de albine.

(2) În cazul contribuabililor/asocierilor fără personalitate juridică care depun cu întârziere declarația pentru anul în curs, după data de 25 mai, informațiile cuprinse în declarație vizează suprafețele cultivate/capetele de animale/familiile de albine deținute la data de 25 mai.

(3) Pe baza declarațiilor depuse de contribuabili/asocieri fără personalitate juridică, organul fiscal competent stabileşte impozitul anual datorat. Impozitul determinat de organul fiscal competent reprezintă impozit final şi nu se recalculează.

(4) Nu au obligații declarative contribuabilii care obțin venituri din activități agricole şi îşi desfăşoară activitatea sub forma unei asocieri fără personalitate juridică, obligațiile declarative fiind îndeplinite de asociatul care răspunde pentru îndeplinirea obligațiilor asociației față de autoritățile publice.

CAPITOLUL VIII

Venituri din premii şi din jocuri de noroc

32. (1) În sensul aplicării prevederilor art. 108 alin. (1) din Codul fiscal în această categorie se cuprind venituri în bani şi/sau în natură, ca de exemplu:

a) venituri sub formă de premii de orice fel, acordate oamenilor de cultură, ştiință şi artă la gale, simpozioane, festivaluri, concursuri naționale sau internaționale, concursuri pe meserii sau profesii;

b) venituri sub formă de premii în bani şi/sau în natură acordate sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor şi altor specialişti prevăzuți în legislația în materie, pentru rezultatele obținute la competiții sportive interne şi internaționale, altele decât:

(i) veniturile prevăzute la art. 62 din Codul fiscal;

(ii) veniturile plătite de entitatea cu care aceştia au relații generatoare de venituri din salarii potrivit cap. III al titlului IV din Codul fiscal;

c) venituri impozabile obținute din jocuri de noroc.

(2) În scopul delimitării veniturilor din premii de veniturile din jocuri de noroc, sunt considerate câştiguri de natura jocurilor de noroc cele acordate participanților la joc de către orice persoană juridică autorizată să exploateze astfel de jocuri de noroc, conform legislației în materie.

CAPITOLUL IX

Venituri din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal

SECȚIUNEA 1

Definirea venitului din transferul proprietăților imobiliare din patrimoniul personal

33. (1) În aplicarea prevederilor art. 1 11 alin. (1) din Codul fiscal se definesc următorii termeni:

a) prin *contribuabil*, în sensul art. 1 11 din Codul fiscal, se înțelege persoana fizică căreia îi revine obligația de plată a impozitului.

În cazul transferului dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia prin acte juridice între vii, contribuabil este cel din patrimoniul căruia se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrămintele acestuia: vânzătorul, credirentierul, transmițătorul în cazul contractului de întreținere, al actului de dare în plată, al contractului de tranzacție etc., cu excepția transferului prin donație.

În contractele de schimb imobiliar calitatea de contribuabil o au toți copermutanții, coschimbaşii, cu excepția schimbului unui bun imobil, proprietate imobiliară, cu un bun mobil, situație în care calitatea de contribuabil o are numai proprietarul bunului imobil.

În cazul transferului dreptului de proprietate prin donație, calitatea de contribuabil revine donatarului, în situația în care acesta este contribuabil potrivit prevederilor titlului IV „Impozitul pe venit” din Codul fiscal.

Contribuabil este şi persoana fizică din patrimoniul căreia se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrăminte ale acestuia cu titlu de aport la capitalul social.

În cazul transferului dreptului de proprietate pentru cauză de moarte, prin succesiune legală sau testamentară, calitatea de contribuabil revine moştenitorilor legali sau testamentari, precum şi legatarilor cu titlu particular;

b) prin *construcții de orice fel* se înțelege:

(i) construcții cu destinația de locuință;

(ii) construcții cu destinația de spații comerciale;

(iii) construcții industriale, hale de producție, sedii administrative, platforme industriale, garaje, parcări;

(iv) orice construcție sau amenajare subterană ori supraterană cu caracter permanent, pentru a cărei edificare este necesară autorizația de construcție în condițiile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

c) prin *terenul aferent construcțiilor* se înțelege terenuri-curți, construcții şi anexele acestora, conform titlului de proprietate, identificat printr-un identificator unic — numărul cadastral — sau care constituie un singur corp funciar;

d) prin terenuri de orice fel, fără construcții, se înțelege terenurile situate în intravilan sau extravilan, indiferent de categoria de folosință, cum ar fi: curți, grădini, teren arabil, păşune, fâneață, teren forestier, vii, livezi şi altele asemenea pe care nu sunt amplasate construcții şi nu pot fi încadrate în categoria terenurilor aferente construcțiilor în înțelesul lit. c);

e) prin transferul dreptului de proprietate sau al dezmembrămintelor acestuia se înțelege înstrăinarea, prin acte juridice între vii, a dreptului de proprietate sau a dezmembrămintelor acestuia, indiferent de tipul sau natura actului prin care se realizează acest transfer: vânzare-cumpărare, donație, rentă viageră, întreținere, schimb, dare în plată, tranzacție, aport la capitalul social, inclusiv în cazul când transferul se realizează în baza unei hotărâri judecătoreşti şi altele asemenea;

f) nu constituie transfer impozabil constatarea prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă/hotărâre judecătorească definitivă şi executorie a dobândirii dreptului de proprietate ca efect al uzucapiunii;

g) data de la care începe să curgă termenul este data dobândirii, iar calculul termenului se face în condițiile dreptului comun.

Termenul în raport cu care se calculează data dobândirii este:

(i) pentru construcțiile noi şi terenul aferent acestora, termenul curge de la data încheierii procesului-verbal de recepție finală, în condițiile prevăzute de lege;

(ii) pentru construcțiile neterminate şi terenul aferent acestora, termenul se calculează de la data dobândirii dreptului de proprietate sau dezmembrămintelor sale asupra terenului;

h) data dobândirii se consideră:

(i) pentru imobilele dobândite prin reconstituirea sau constituirea dreptului de proprietate în baza legilor fondului funciar: Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole şi a celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 şi ale Legii nr. 169/1997, cu modificările şi completările ulterioare, Legea nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății şi justiției, precum şi unele măsuri adiacente, cu modificările şi completările ulterioare, data dobândirii este considerată data validării, prin hotărârea comisiei județene de aplicare a legilor de mai sus, a propunerilor făcute de comisiile locale de aplicare a acestor legi. Numărul şi data hotărârii sunt înscrise în adeverințele eliberate de comisiile locale fiecărui solicitant îndreptățit la restituire ori constituire;

(ii) pentru imobilele atribuite, restituite, retrocedate etc. în baza următoarelor legi: Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, cu modificările ulterioare, Legea nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945—22 decembrie 1989, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, Legea nr. 247/2005, cu modificările şi completările ulterioare, data dobândirii este considerată data emiterii actului administrativ, respectiv ordinul prefectului, dispoziția de restituire sau orice alt act administrativ în materie;

(iii) în cazul în care foştii proprietari sau moştenitorii acestora au dobândit dreptul de proprietate prin hotărâre judecătorească, data dobândirii este considerată data rămânerii definitive şi irevocabile/definitive şi executorie a hotărârii judecătoreşti;

(iv) pentru imobilele dobândite cu titlu de uzucapiune, constatat prin hotărâre judecătorească definitivă şi irevocabilă, data dobândirii este considerată data la care a început să curgă termenul de uzucapiune;

(v) în cazul înstrăinării unor imobile rezultate din dezmembrarea, respectiv dezlipirea unui imobil, data dobândirii acestor imobile este data dobândirii imobilului inițial care a fost supus dezlipirii, respectiv dezmembrării;

(vi) în cazul înstrăinării terenurilor alipite şi ulterior dezmembrate, respectiv dezlipite, data dobândirii este considerată data la care a fost dobândit imobilul cu suprafața cea mai mare din operația de alipire;

(vii) în cazul înstrăinării unor imobile rezultate din alipirea unora dobândite la date diferite, impozitul se va calcula în funcție de data dobândirii parcelei cu suprafața cea mai mare;

(viii) în cazul în care parcelele alipite au suprafețele egale, data dobândirii este considerată data la care a fost dobândită ultima parcelă;

(ix) în cazul schimbului, data dobândirii imobilelor care fac obiectul schimbului va fi data la care fiecare copermutant, respectiv coschimbaş, a dobândit proprietatea.

(2) În aplicarea art. 1 11 alin. (2) din Codul fiscal, nu se datorează impozit la dobândirea dreptului de proprietate asupra terenurilor şi construcțiilor de orice fel, prin reconstituirea dreptului de proprietate în temeiul următoarelor legi speciale: Legea nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, Legea nr. 1/2000, cu modificările şi completările ulterioare, Legea nr. 112/1995, cu modificările ulterioare, Legea nr. 10/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi orice alte acte normative cu caracter reparatoriu.

Este exceptată de la plata impozitului transmiterea dreptului de proprietate prin donație între rude ori afini până la gradul al III-lea inclusiv, precum şi între soți. Dovada calității de soț, rudă sau afin se face cu acte de stare civilă.

Înstrăinarea ulterioară a proprietăților imobiliare dobândite în condițiile prevăzute la paragrafele 1 şi 2 va fi supusă impozitării, cu excepția transmiterii dreptului de proprietate prin donație între rude ori afini până la gradul al III-lea inclusiv, precum şi între soți.

Face excepție de la impunere transmiterea dreptului de proprietate sau a dezmembrămintelor acestuia pentru proprietățile imobiliare din patrimoniul afacerii definite conform pct. 7 alin. (8) din normele metodologice date în aplicarea art. 68 din Codul fiscal, acestea fiind incluse în categoriile de venituri pentru care venitul net anual se determină pe baza datelor din contabilitate.

În cazul partajului judiciar sau voluntar, precum şi al regimului separației de bunuri nu se datorează impozit.

(3) În cazul procedurii succesorale se aplică următoarele reguli:

a) finalizarea procedurii succesorale are loc la data întocmirii încheierii de finalizare a succesiunii;

b) impozitul datorat va fi achitat de către contribuabil la data întocmirii încheierii finale de către notarul public;

c) în situația în care succesiunea legală sau testamentară este dezbătută şi finalizată prin întocmirea încheierii de finalizare a succesiunii în termen de 2 ani de la data decesului autorului succesiunii, nu se datorează impozit. Nu se datorează impozit nici în situația în care, după finalizarea succesiunii, se solicită certificat de moştenitor suplimentar şi se întocmeşte încheierea finală suplimentară înainte de expirarea termenului de 2 ani;

d) în cazul finalizării succesiunii prin întocmirea încheierii finale după expirarea termenului de 2 ani, moştenitorii datorează impozitul de 1% prevăzut în art. 111 alin. (3) din Codul fiscal;

e) în cazul în care succesiunea a fost finalizată prin întocmirea încheierii de finalizare înainte de expirarea termenului de 2 ani şi se solicită certificat de moştenitor suplimentar după expirarea termenului de 2 ani, calculat de la data decesului autorului succesiunii, moştenitorii datorează impozit în condițiile art. 111 alin. (3) din Codul fiscal numai pentru proprietățile imobiliare ce se vor declara şi menționa în încheierea finală suplimentară;

f) în cazul succesiunilor vacante şi al partajului succesoral nu se datorează impozit;

g) impozitul se calculează şi se încasează la valoarea proprietăților imobiliare cuprinse în masa succesorală.

Masa succesorală, din punct de vedere fiscal şi în condițiile art. 111 alin. (1) şi (3) din Codul fiscal, cuprinde numai activul net imobiliar declarat de succesibili. În cazul în care aceştia nu au cunoştință sau nu declară valoarea bunurilor imobile ce compun masa succesorală, la stabilirea valorii masei succesorale vor fi avute în vedere valorile bunurilor din studiul de piață. În scop fiscal, prin *activul net imobiliar* se înțelege valoarea proprietăților imobiliare după deducerea pasivului succesoral corespunzător acestora. În pasivul succesiunii se includ obligațiile certe şi lichide dovedite prin acte autentice şi/sau executorii, precum şi cheltuielile de înmormântare până la concurența sumei de 1.000 lei, care nu trebuie dovedite cu înscrisuri.

În cazul în care în activul succesoral se cuprind şi bunuri mobile, drepturi de creanță, acțiuni, certificate de acționar etc., se va stabili proporția valorii proprietăților imobiliare din totalul activului succesoral, iar pasivul succesoral se va deduce din valoarea bunurilor mobile, respectiv imobile, proporțional cu cota ce revine fiecăreia din categoriile de bunuri mobile sau imobile.

După deducerea pasivului succesoral corespunzător bunurilor imobile, din valoarea acestora se determină activul net imobiliar reprezentând baza impozabilă;

h) în cazul în care procedura succesorală se finalizează prin hotărâre judecătorească, se aplică dispozițiile prezentului alineat.

(4) În sensul prevederilor art. 111 alin. (4) din Codul fiscal la transmiterea dreptului de proprietate, impozitul prevăzut la art. 111 alin. (1) şi (3) din Codul fiscal se calculează la valoarea declarată de părți.

În cazul proprietăților imobiliare transferate cu titlu de aport la capitalul social, valoarea la care se va stabili impozitul este aceea din actul prin care s-a realizat aducerea bunului imobil ca aport în natură la capitalul social, astfel:

a) în cazul în care legislația în materie impune întocmirea unei expertize de evaluare, impozitul se va stabili la valoarea din act, dar nu mai puțin de valoarea rezultată din expertiza de evaluare;

b) în cazul în care legislația în materie nu impune întocmirea unei expertize de evaluare, impozitul se va stabili la valoarea din act.

Pentru construcțiile neterminate, la înstrăinarea acestora, valoarea se va stabili pe baza unui raport de expertiză/evaluare, care va cuprinde valoarea construcției neterminate la care se adaugă valoarea terenului aferent declarată de părți. Raportul de expertiză/evaluare va fi întocmit pe cheltuiala contribuabilului de un expert/evaluator autorizat în condițiile legii.

La schimb imobiliar, impozitul se calculează la valoarea fiecăreia din proprietățile imobiliare transmise.

În cazul schimbului unui bun imobil, proprietate imobiliară, cu un bun mobil, impozitul se calculează la valoarea bunului imobil, calitatea de contribuabil fiind a persoanei fizice care transmite proprietatea imobiliară.

Studiul de piață reprezintă colectarea informațiilor de pe piața imobiliară în ceea priveşte oferta/cererea şi valorile de piață corespunzătoare proprietăților imobiliare care fac obiectul transferului dreptului de proprietate potrivit prevederilor art. 111 din Codul fiscal. Acesta trebuie să conțină informații privind valorile minime consemnate pe piața imobiliară în anul precedent în funcție de tipul proprietății imobiliare, de categoria localității unde se află situată aceasta, respectiv zone în cadrul localității/rangul localității. Studiile de piață sunt comunicate de către Camerele Notarilor Publici, după fiecare actualizare, direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, pentru a fi utilizate începând cu data de întâi a lunii următoare primirii acestora.

În anul 2016, expertizele privind valoarea de circulație a proprietăților imobiliare pentru anul 2015, actualizate pentru anul 2016, sunt asimilate studiului de piață.

În cazul în care valoarea declarată de părți în actul prin care se transferă dreptul de proprietate sau dezmembrămintele sale este inferioară valorii minime stabilite prin studiul de piață, notarul public transmite o notificare organului fiscal competent cu privire la respectiva tranzacție, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare semestrului în care a avut loc aceasta. Notificarea trebuie să cuprindă cel puțin următoarele elemente:

a) părțile contractante;

b) numărul actului notarial;

c) valoarea înscrisă în actul de transfer;

d) valoarea stabilită în studiul de piață.

(5) În aplicarea art. 111 alin. (6) din Codul fiscal, impozitul se va calcula şi se va încasa de către notarul public, anterior autentificării actului sau semnării încheierii de finalizare a procedurii succesorale.

Impozitul poate fi plătit de către contribuabil fie în numerar pe chitanță, la sediul biroului notarului public, fie prin virament bancar, într-un cont al biroului notarial. În cazul plății impozitului prin virament bancar, dovada achitării se face cu ordinul de plată.

Documentul de plată a impozitului de către contribuabil se va menționa în încheierea de autentificare, respectiv în încheierea de finalizare a procedurii succesorale şi în certificatul de moştenitor.

Modelul chitanțelor ce vor fi utilizate de către notarii publici la încasarea impozitului se va stabili şi se va tipări de Uniunea Națională a Notarilor Publici din România.

În situația în care instanțele judecătoreşti nu transmit în termenul legal documentația prevăzută de lege, organul fiscal poate stabili impozitul datorat, la solicitarea contribuabilului, pe baza documentației prezentate de acesta. În situația în care la primirea documentației transmise de instanțele judecătoreşti constată diferențe care conduc la modificarea bazei de impunere, organul fiscal emite o decizie de impunere, conform procedurii legale.

Baza de calcul al impozitului datorat este cea stabilită potrivit hotărârii judecătoreşti sau documentației aferente hotărârii, în situația în care acestea includ valoarea imobilului stabilită de un expert autorizat în condițiile legii.

În cazul în care în hotărârea judecătorească nu este precizată valoarea imobilului stabilită de un expert autorizat în condițiile legii sau în documentația aferentă hotărârii nu este

cuprinsă expertiza privind stabilirea valorii de circulație a imobilului, baza de calcul a impozitului se va stabili în condițiile art. 111 alin. (5) din Codul fiscal.

În cazul transferurilor prin executare silită, după expirarea termenului de 10 zile inclusiv, în care contribuabilul are obligația declarării venitului la organul fiscal competent, pentru transferurile prin alte modalități decât procedura notarială sau judecătorească, organul de executare silită trebuie să solicite organului fiscal competent stabilirea impozitului şi emiterea deciziei de impunere, conform procedurilor legale, prin depunerea documentației aferente transferului.

CAPITOLUL X
Venituri din alte surse

34. (1) În aplicarea art. 1 14 alin. (1) din Codul fiscal, în această categorie se includ, de exemplu, următoarele venituri realizate de persoanele fizice:

a) remunerațiile pentru munca prestată în interesul unităților aparținând Administrației Naționale a Penitenciarelor, precum şi în atelierele locurilor de deținere, acordate, potrivit legii, condamnaților care execută pedepse privative de libertate;

b) veniturile primite de studenți sub forma indemnizațiilor pentru participarea la şedințele senatului universitar;

c) sumele plătite de către organizatori persoanelor care însoțesc elevii la concursuri şi alte manifestări şcolare;

d) indemnizațiile acordate membrilor birourilor electorale, statisticienilor, informaticienilor şi personalului tehnic auxiliar pentru executarea atribuțiilor privind desfăşurarea alegerilor prezidențiale, parlamentare şi locale;

e) veniturile obținute de persoanele care fac figurație la realizarea de filme, spectacole, emisiuni televizate şi altele asemenea;

f) tichetele cadou acordate persoanelor fizice în afara unei relații generatoare de venituri din salarii;

g) venituri sub forma anumitor bunuri, servicii şi alte drepturi, primite de persoanele fizice pensionari, foşti salariați, şi membrii de familie ai acestora, potrivit clauzelor contractului de muncă sau în baza unor legi speciale;

h) sume rămase disponibile după acoperirea cheltuielilor din fondul de conservare şi regenerare a pădurilor şi a căror restituire a fost solicitată de proprietarii de păduri persoane fizice, în conformitate cu prevederile Legii nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările ulterioare;

i) veniturile obținute de persoanele fizice sub forma bacşişului, potrivit prevederilor legale.

(2) În veniturile din activitățile prevăzute la art. 114 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal sunt cuprinse veniturile realizate de contribuabilii care nu sunt înregistrați fiscal potrivit legislației în materie şi care desfăşoară activități de producție, comerț, prestări de servicii, profesii liberale, din drepturi de proprietate intelectuală, precum şi venituri din activități agricole, silvicultură şi piscicultură, fără a avea caracter de continuitate şi pentru care nu sunt aplicabile prevederile cap. II „V enituri din activități independente” şi cap. VII „V enituri din activități agricole, silvicultură şi piscicultură” din titlul IV al Codului fiscal.

CAPITOLUL XI
Venitul net anual impozabil

SECȚIUNEA 1
Stabilirea venitului net anual impozabil

35. (1) În aplicarea art. 118 din Codul fiscal, venitul net anual se determină de către contribuabil, pe fiecare sursă, din următoarele categorii:

a) venituri din activități independente;

b) venituri din cedarea folosinței bunurilor;

c) venituri din activități agricole impuse în sistem real, venituri din silvicultură şi piscicultură.

(2) Venitul net anual impozabil/Câştigul net anual impozabil se determină de organul fiscal competent.

(3) Venitul impozabil ce se realizează într-o fracțiune de an sau în perioade diferite, ce reprezintă fracțiuni ale aceluiaşi an, se consideră venit anual impozabil.

(4) Impozitul pe venitul anual impozabil se calculează pentru veniturile din România şi/sau din străinătate.

(5) Pentru determinarea venitului net anual impozabil se procedează astfel:

a) se determină venitul net anual/pierderea fiscală anuală pentru activitatea desfăşurată în cadrul fiecărei surse din categoriile de venit menționate la alin. (1) al prezentului punct, potrivit regulilor proprii. Pentru persoanele fizice asociate venitul net/pierderea anuală luat/luată în calcul la determinarea venitului net anual impozabil este venitul net/pierderea distribuit/distribuită;

b) venitul net anual impozabil se determină pe fiecare sursă de venit prin deducerea din venitul net anual a pierderilor fiscale din aceeaşi sursă admise la report pentru anul fiscal de impunere.

Dacă pierderile fiscale reportate aferente unei surse sunt mai mari decât venitul net anual al sursei respective, rezultatul reprezintă pierdere de reportat.

(6) Rezultatul negativ dintre venitul brut şi cheltuielile aferente deductibile, înregistrate pentru fiecare sursă de venit din categoriile de venituri, reprezintă pierdere fiscală pentru acea sursă de venit.

(7) În aplicarea art. 118 alin. (4) din Codul fiscal, dacă în urma compensării admise pentru anul fiscal rămâne o pierdere necompensată, aceasta reprezintă pierdere fiscală reportată pe anii următori până la al şaptelea an inclusiv.

(8) Regulile de compensare şi reportare a pierderilor sunt următoarele:

a) reportarea pierderilor se va face an după an, pe sursa respectivă, începând cu pierderea cea mai veche;

b) dreptul la reportul pierderii este personal şi supus identității contribuabilului; nu poate fi transmis moştenitorilor sau oricărei alte persoane, în scopul reducerii sarcinii fiscale ce revine acesteia, şi reprezintă pierdere definitivă a contribuabilului decedat.

SECȚIUNEA a 2-a
Declarații privind venitul estimat/norma de venit

36. (1) În sensul art. 120 din Codul fiscal contribuabilii care încep o activitate independentă, precum şi cei care realizează venituri din activități agricole impuse în sistem real, silvicultură şi piscicultură, pentru care sunt aplicabile regulile de impunere proprii veniturilor din activități independente, au obligația declarării veniturilor şi cheltuielilor estimate a se realiza în anul de impunere, pe fiecare sursă şi categorie de venit. Declararea veniturilor şi a cheltuielilor estimate se face prin depunerea declarației privind venitul estimat/norma de venit, pe fiecare sursă şi categorie de venit, la organul fiscal competent, în termen de 30 de zile de la data producerii evenimentului.

Obligația depunerii declarațiilor privind venitul estimat/norma de venit revine atât contribuabililor care determină venitul net în sistem real şi desfăşoară activitatea în mod individual sau într-o formă de asociere care nu dă naştere unei persoane juridice, cât şi contribuabililor pentru care venitul net se determină pe bază de norme de venit, cu excepția veniturilor din activități agricole impuse pe bază de norme de venit.

Contribuabilii care în anul 2015 au realizat venituri din activități independente impozitate prin metoda de reținere la sursă, altele decât cele din drepturi de proprietate intelectuală, iar începând cu anul 2016 pentru aceste venituri se schimbă

regimul fiscal prin efectul legii, au obligația depunerii declarației privind venitul estimat/norma de venit până la data de 31 ianuarie 2016 inclusiv.

Nu depun declarații privind venitul estimat/norma de venit contribuabilii care desfăşoară activități independente pentru care plățile anticipate se realizează prin reținere la sursă de către plătitorul de venit.

În cazul în care contribuabilul obține venituri într-o formă de asociere, fiecare asociat va declara veniturile estimate rezultate din distribuirea venitului net estimat al asocierii fără personalitate juridică, cu excepția asociațiilor care realizează venituri din activități agricole pentru care venitul se stabileşte pe baza normelor de venit, precum şi a asocierilor prevăzute la art. 125 alin. (10) din Codul fiscal.

(2) Asocierile fără personalitate juridică ce încep o activitate independentă au obligația să depună o declarație privind venitul estimat/norma de venit la organul fiscal în a cărui rază teritorială îşi are sediul asociația, în termen de 30 de zile de la încheierea contractului de asociere, odată cu înregistrarea acestuia la organul fiscal.

(3) Contribuabilii care obțin venituri din cedarea folosinței bunurilor din patrimoniul personal au obligația depunerii la organul fiscal competent a declarației privind venitul estimat/norma de venit pe fiecare sursă de realizare a venitului, odată cu înregistrarea contractului de cedare a folosinței bunurilor, în termen de 30 de zile de la încheierea acestuia.

Nu depun declarație privind venitul estimat/norma de venit contribuabilii care realizează venituri din arendă.

(4) Contribuabilii care realizează venituri din activități independente impuse pe bază de norme de venit şi care solicită trecerea pentru anul fiscal următor la impunerea în sistem real vor depune declarația privind venitul estimat/norma de venit până la data de 31 ianuarie, completată corespunzător . Contribuabilii care încep o activitate impusă pe bază de norme de venit şi optează pentru determinarea venitului net în sistem real vor depune declarația privind venitul estimat/norma de venit în termen de 30 de zile de la producerea evenimentului, completată corespunzător.

(5) Organul fiscal competent este definit potrivit legislației în materie.

(6) În sensul art. 120 alin. (3) din Codul fiscal, prin *motive obiective care conduc la depunerea unei noi declarații privind venitul estimat/norma de venit în vederea recalculării nivelului plăților anticipate* se înțelege: întreruperi temporare de activitate în cursul anului din motive medicale justificate cu documente, situații de forță majoră, alte cauze care generează modificarea veniturilor.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea plăților anticipate de impozit

37. (1) în aplicarea prevederilor art. 121 din Codul fiscal, plățile anticipate se stabilesc de către organul fiscal competent definit potrivit legislației în materie.

Plata sumelor astfel stabilite se efectuează la organul fiscal competent.

Pentru stabilirea plăților anticipate se va utiliza cota de impunere prevăzută la art. 64 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) Sumele reprezentând plăți anticipate se achită în 4 rate egale, până la data de 25 inclusiv a ultimei luni din fiecare trimestru, respectiv 25 martie, 25 iunie, 25 septembrie şi 25 decembrie.

(3) În cazul contribuabililor impuşi pe bază de norme de venit, stabilirea plăților anticipate se face pe baza normelor de venit aprobate pentru anul de impunere, corespunzător activității desfăşurate.

(4) Solicitarea emiterii unei noi decizii de plată anticipată, potrivit art. 120 alin. (3) din Codul fiscal, se face prin depunerea de către contribuabil a unei declarații privind venitul estimat/ norma de venit.

(5) În cazul contribuabililor care obțin venituri de aceeaşi natură, pentru care plățile anticipate se stabilesc atât de organul fiscal, cât şi prin reținere la sursă, la stabilirea plăților anticipate de către organul fiscal se exclud din venitul net veniturile pentru care plățile anticipate se realizează prin reținere la sursă, proporțional cu ponderea acestora în totalul veniturilor brute.

(6) În aplicarea prevederilor art. 121 alin. (8) şi (9) din Codul fiscal, contribuabilii care reziliază contractele de închiriere în cursul anului au obligația să înştiințeze în scris în termen de 5 zile organul fiscal competent. În acest sens se vor anexa, în copie, documentele din care să rezulte rezilierea contractelor de închiriere, cum ar fi declarația pe propria răspundere.

SECȚIUNEA a 4-a

Declarația privind venitul realizat

38. (1) În sensul prevederilor art. 122 declarațiile privind venitul realizat sunt documentele prin care contribuabilii declară veniturile şi cheltuielile deductibile efectuate în scopul realizării veniturilor, pe fiecare categorie de venit şi pe fiecare sursă, în vederea stabilirii de către organul fiscal a plăților anticipate.

(2) Declarațiile privind venitul realizat se depun, în intervalul 1 ianuarie—25 mai inclusiv al anului următor celui de realizare a venitului, la organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.

(3) Contribuabilii care realizează venituri din străinătate impozabile în România au obligația să declare în România veniturile respective până la data de 25 mai inclusiv a anului următor celui de realizare a venitului.

(4) Contribuabilii care încetează să mai aibă domiciliul fiscal în România vor depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială au avut domiciliul fiscal o declarație privind venitul realizat.

Declarațiile vor cuprinde veniturile şi cheltuielile aferente anului fiscal curent, pentru perioada în care contribuabilii au avut domiciliul în România.

SECȚIUNEA a 5-a

Stabilirea şi plata impozitului anual datorat

39. (1) Sfera de cuprindere a entităților nonprofit este cea prevăzută pct. 15 dat în aplicarea art. 79 din Codul fiscal.

(2) Organul fiscal competent stabileşte venitul net anual impozabil/câştigul net anual impozabil şi impozitul anual datorat pe baza declarației privind venitul realizat şi emite decizia de impunere la termenul şi în forma stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Decizia de impunere anuală se emite de organul fiscal competent, definit potrivit legislației în materie.

SECȚIUNEA a 6-a

Proprietatea comună şi asociațiile fără personalitate juridică

40. (1) În sensul prevederilor art. 124 din Codul fiscal, venitul net obținut din exploatarea drepturilor de proprietate intelectuală deținute în comun se atribuie proporțional cu cotele-părți pe care titularii acestora le dețin în acea proprietate, determinate conform regulilor în vigoare specifice fiecărui domeniu.

În cazul în care cotele-părți nu se cunosc, repartizarea veniturilor se face în mod egal.

(2) Venitul net din cedarea folosinței bunurilor deținute în comun pe cote-părți se repartizează între coproprietari proporțional cu cotele deținute de aceştia în coproprietate. Venitul net din cedarea folosinței bunurilor deținute în comun în devălmăşie se repartizează în mod egal între proprietarii comuni. Repartizarea venitului net conform prevederilor de mai sus se face în condițiile în care în contractul de cedare a folosinței se menționează că partea contractantă care cedează

folosința este reprezentată de coproprietari. În condițiile în care coproprietarii decid asupra unei alte împărțiri, se va anexa la contract un act autentificat din care să rezulte voința părților.

SECȚIUNEA a 7-a

Reguli privind asocierile fără personalitate juridică

41. (1) În sensul art. 125 sunt supuse obligației de încheiere şi înregistrare a unui contract de asociere atât asociațiile fără personalitate juridică, ale căror constituire şi funcționare sunt reglementate prin acte normative speciale, respectiv asociații familiale, cabinete medicale grupate, cabinete medicale asociate, societate civilă medicală, cabinete asociate de avocați, societate civilă profesională de avocați, notari publici asociați, asociații în participațiune constituite potrivit legii, cât şi orice asociere fără personalitate juridică constituită în baza Codului civil.

(2) Asociatul desemnat conform prevederilor art. 125 alin. (2) din Codul fiscal are şi următoarele obligații:

a) să asigure organizarea şi conducerea evidențelor contabile, în conformitate cu prevederile cap. II al titlului IV din Codul fiscal;

b) să determine venitul net/pierderea obținut/obținută în cadrul asociației, precum şi distribuirea venitului net/pierderii pe asociați potrivit prevederilor art. 125 alin. (5) din Codul fiscal;

c) să depună o declarație privind veniturile şi cheltuielile estimate, la termenele stabilite, la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală, în conformitate cu prevederile art. 121 din Codul fiscal;

d) să înregistreze contractul de asociere, precum şi orice modificare a acestuia la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală, în termen de 30 de zile de la data încheierii acestuia. Prin *sediul asociației* se înțelege locul principal de desfăşurare a activității asociației;

e) alte obligații ce decurg din aplicarea titlului IV din Codul fiscal.

(3) În cazul asocierilor care realizează venituri din activități agricole impuse pe bază de norme de venit, asociatul desemnat are următoarele obligații:

a) să înregistreze contractul de asociere, precum şi orice modificare a acestuia la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală, în termen de 30 de zile de la data încheierii acestuia. Prin sediul asociației se înțelege locul principal de desfăşurare a activității asociației;

b) să determine venitul impozabil obținut în cadrul asociației, precum şi distribuirea acestuia pe asociați potrivit prevederilor art. 107 alin. (2);

c) alte obligații ce decurg din aplicarea titlului IV din Codul fiscal.

(4) Asociația, cu excepția celor care realizează venituri din activități agricole impuse pe baza normelor de venit, prin asociatul desemnat, depune, până la data de 15 martie a anului următor, la organul fiscal la care asociația este înregistrată în evidența fiscală o declarație anuală care cuprinde venitul net/pierderea realizat/realizată pe asociație, precum şi distribuția venitului net/pierderii pe fiecare asociat, conform prevederilor art. 125 alin. (4)

O copie de pe declarație se transmite de către asociatul desemnat fiecărui asociat. Pe baza acestei copii asociații vor cuprinde venitul net/pierderea ce le revine din activitatea asociației în declarația privind venitul realizat.

(5) Venitul net se consideră distribuit şi dacă acesta rămâne la asociație sau este pus la dispoziție asociaților.

(6) În cazul modificării cotelor de participare în cursul anului, pentru distribuirea venitului net anual se va proceda astfel:

a) se determină un venit net/o pierdere intermediar/intermediară la sfârşitul lunii în care s-au modificat cotele pe baza venitului brut şi a cheltuielilor , astfel cum acestea sunt înregistrate în evidențele contabile;

b) venitul net/pierderea intermediar/intermediară se alocă fiecărui asociat, în funcție de cotele de participare, până la data modificării acestora;

c) la sfârşitul anului, din venitul net/pierderea anual/anuală se deduce venitul net/pierderea intermediar/intermediară, iar diferența se alocă asociaților, în funcție de cotele de participare ulterioare modificării acestora;

d) venitul net/pierderea anual/anuală distribuit/distribuită fiecărui asociat se determină prin însumarea veniturilor nete/pierderilor intermediare determinate potrivit lit. b) şi c).

(7) În cazul societății civile cu personalitate juridică, constituită potrivit legii speciale şi care este supusă regimului transparenței fiscale, potrivit legii, se aplică regulile de determinare a venitului net din activități independente.

În cazul filialei constituite potrivit legii speciale prin asocierea unei societăți profesionale cu răspundere limitată cu una sau mai multe persoane fizice, filiala fiind supusă regimului transparenței fiscale, potrivit legii, determinarea venitului obținut în cadrul entității se efectuează în sistem real, pe baza datelor din contabilitate.

Pentru membrii asociați în cadrul filialei se aplică următoarele reguli:

1. persoanele fizice asociate au obligația să asimileze acest venit distribuit în funcție de cota de participare venitului net anual din activități independente;

2. societatea profesională cu răspundere limitată asociată în cadrul filialei va include venitul distribuit în funcție de cota de participare în venitul brut al activității independente, pentru anul fiscal respectiv.

Persoanele fizice care obțin venituri dintr-o activitate desfăşurată într-o formă de organizare cu personalitate juridică constituită potrivit legii speciale şi care este supusă regimului transparenței fiscale, potrivit legii, au obligația să asimileze acest venit distribuit venitului net anual din activități independente.

CAPITOLUL XII
Aspecte fiscale internaționale

SECȚIUNEA 1

Venituri ale persoanelor fizice nerezidente din activități independente

42. (1) În aplicarea prevederilor art. 126 din Codul fiscal pentru veniturile realizate de un nerezident din activități independente, atribuibile unui sediu permanent definit potrivit art. 8 din Codul fiscal, impozitul se determină prin aplicarea cotei de impozitare asupra venitului net anual impozabil aferent acestuia.

(2) Pentru calculul impozitului pe veniturile din activități independente, altele decât cele prevăzute la art. 74 din Codul fiscal, sumele reprezentând plăți anticipate în contul impozitului anual pe venit se stabilesc de către organul fiscal pe a cărui rază teritorială se realizează în întregime sau cu preponderență venitul.

(3) După încheierea anului fiscal organul fiscal va elibera documentul care atestă venitul realizat şi impozitul plătit.

SECȚIUNEA a 2-a

Venituri ale persoanelor fizice nerezidente din activități dependente

43. (1) În sensul prevederilor art. 127 din Codul fiscal, veniturile obținute de persoanele fizice nerezidente din România din activități dependente se impozitează separat pe fiecare sursă/loc de realizare, impozitul lunar calculat fiind impozit final. După încheierea anului fiscal, organul fiscal va elibera documentul care atestă venitul realizat şi impozitul plătit pentru anul fiscal respectiv, la cererea contribuabilului.

(2) Profesorii şi cercetătorii nerezidenți care desfăşoară o activitate în România ce depăşeşte perioada de scutire stabilită prin convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu diverse state se impun pentru veniturile realizate în intervalul de timp ce depăşeşte perioada de scutire, potrivit titlului VI din Codul fiscal.

(3) Veniturile din activități dependente obținute ca urmare a desfăşurării activității în România de persoane fizice rezidente ale unor state cu care România nu are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri şi plătite de angajatori rezidenți sau nerezidenți se impozitează în România din prima zi de desfăşurare a activității. De asemenea, se impun din prima zi de desfăşurare a activității dependente în România şi veniturile obținute de persoanele fizice care nu fac dovada rezidenței într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri.

(4) a) În aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un stat străin, veniturile din activități dependente realizate de persoane fizice nerezidente care îşi desfăşoară activitatea în România se impun dacă persoana fizică este prezentă în România una sau mai multe perioade de timp ce depăşesc în total 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada şi condițiile menționate în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul străin şi numai dacă respectiva persoană fizică face dovada rezidenței în statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri.

b) În aplicarea prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un stat străin, veniturile din activități dependente realizate de persoane fizice nerezidente care îşi desfăşoară activitatea în România şi sunt prezente în România o perioadă mai mică de 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză sau în perioada şi condițiile menționate în convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul străin se impun în România dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

(i) salariul este plătit de un angajator care este rezident sau în numele acestuia;

(ii) salariul este suportat de un sediu permanent pe care angajatorul nerezident îl are în România (veniturile salariale reprezintă cheltuiala deductibilă a unui sediu permanent în România).

c) Veniturile din salarii se impozitează începând cu prima zi de la data sosirii persoanei fizice, dovedită cu viza de intrare în România de pe paşaport, după caz.

La determinarea impozitului se va avea în vedere principiul celor 183 de zile care sfârşesc în anul calendaristic în cauză. Modul de calcul al celor 183 de zile se va face aplicându-se metoda zilelor de prezență. Contribuabilul are posibilitatea să furnizeze dovezi referitoare la prezența sa, pe baza datelor din documentele de transport, paşaport şi alte documente prin care se atestă intrarea în România. În calculul celor 183 de zile se includ: ziua de sosire, ziua de plecare şi toate celelalte zile petrecute pe teritoriul României. Orice fracțiune de zi în care contribuabilul este prezent în România contează drept zi de prezență pentru calculul celor 183 de zile.

(5) Contribuabilii prevăzuți la alin. (4) al prezentului punct sunt obligați ca în termen de 15 zile de la data începerii activității să se adreseze organului fiscal în a cărui rază teritorială se realizează venitul, în vederea stabilirii regimului fiscal aplicabil acestor venituri, în conformitate cu prevederile convențiilor de evitare a dublei impuneri, încheiate de România cu alte state.

Astfel, contribuabilul va depune la organul fiscal, după caz, următoarele:

a) cerere;

b) copie de pe documentul care reglementează raportul de muncă şi traducerea acestuia în limba română, certificată de traducători autorizați;

c) certificatul de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală competentă a statului al cărui rezident este sau un alt document prin care se atestă rezidența fiscală, document vizat de organul fiscal al statului său de rezidență, tradus şi legalizat de organul autorizat din România;

d) documentele care atestă dreptul de muncă şi de şedere, după caz, pe teritoriul României.

Dacă persoanele fizice nerezidente nu prezintă în termenul stabilit documentele prevăzute la alineatul precedent, acestea datorează impozit pe veniturile din salarii din prima zi de desfăşurare a activității. În situația în care persoanele respective depun ulterior documentele solicitate, organul fiscal va efectua regularizarea impozitului plătit.

(6) Contribuabilii plătiți din străinătate de un angajator nerezident care îşi prelungesc perioada de şedere în România, precum şi cei care, prin prezențe repetate în România, depăşesc 183 de zile sau perioada menționată în convențiile de evitare a dublei impuneri sunt obligați să înştiințeze în scris organul fiscal competent despre depăşirea acestui termen, caz în care datorează impozit din prima zi pentru veniturile realizate ca urmare a desfăşurării activității în România.

(7) În situația în care persoanele fizice care au desfăşurat activitatea în România într-o perioadă mai mică de 183 de zile în orice perioadă de 12 luni consecutive care se încheie în anul calendaristic în cauză ori în perioada şi condițiile menționate în convențiile de evitare a dublei impuneri şi au fost plătite din străinătate îşi prelungesc perioada de şedere în România peste 183 de zile sau peste perioada menționată în convenție, impozitul pe veniturile din salarii pentru activitatea desfăşurată în România este datorat începând cu prima zi de sosire în România. În acest caz, contribuabilul depune la organul fiscal competent declarații lunare de impunere, care vor cuprinde veniturile lunare realizate în perioada anterioară prelungirii şederii în România, în termen de 15 zile de la ultima zi a perioadei de 183 de zile expirate sau a perioadei menționate în convenție.

În situația în care beneficiarul venitului realizează salariul într-o sumă globală pe un interval de timp, după ce a expirat perioada de 183 de zile sau perioada menționată în convenție, sumele înscrise în declarații se pot stabili la nivelul unei medii lunare, respectiv suma globală a salariului declarat împărțită la numărul de luni din acea perioadă.

(8) Sintagma activități dependente desfăşurate în Romania include şi activitățile desfăşurate de persoane fizice nerezidente în cadrul transportului internațional efectuat de întreprinderi cu locul conducerii efective sau rezidentă în România.

(9) Persoanele fizice care realizează venituri din România şi care au rezidență într-un stat contractant cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri se impun în România conform titlului IV din Codul fiscal pentru venituri, altele decât cele supuse impunerii potrivit titlului VI din Codul fiscal, atunci când nu prezintă certificatul de rezidență fiscală sau un alt document prin care se atestă rezidența fiscală.

În aceleaşi condiţii şi pentru aceleaşi categorii de venituri se impun şi persoanele fizice care realizează venituri din România şi sunt rezidente ale unor state cu care România nu are încheiate convenţii de evitare a dublei impuneri.

(10) În situaţia în care există convenţii de evitare a dublei impuneri, persoana fizică cu dublă rezidenţă — română şi a unui stat cu care România are încheiată convenţie de evitare a dublei impuneri —, cu domiciliul în România, se va impune în România, coroborat cu prevederile convenţiilor de evitare a dublei impuneri.

Pentru aplicarea prevederilor convenţiilor de evitare a dublei impuneri persoana fizică respectivă va prezenta autorităţilor fiscale române certificatul de rezidenţă fiscală sau un alt document prin care se atestă rezidenţa fiscală, precum şi traducerea acestuia în limba română, certificată de traducători autorizaţi.

Pentru a stabili al cărui rezident este persoana fizică respectivă, contribuabilul va face dovada „centrului intereselor vitale”, respectiv va prezenta organului fiscal documentele necesare prin care se atestă că veniturile obţinute în celălalt stat sunt superioare celor realizate în România şi autoritatea fiscală a statului respectiv îşi rezervă dreptul de a-l considera rezident fiscal din punct de vedere al impunerii veniturilor mondiale, caz în care impunerea acestui contribuabil în România se va face numai pentru veniturile din România.

Prin *documente necesare* se înţelege: copiile declaraţiilor de impunere din celălalt stat, declaraţia pe propria răspundere privind situaţia copiilor şcolarizaţi, situaţia de avere, după caz, a familiei şi altele asemenea. În situaţia în care veniturile din celălalt stat nu sunt la nivelul care să conducă la acordarea rezidenţei fiscale în acest stat şi autoritatea fiscală română apreciază că sunt întrunite condiţiile pentru impunerea veniturilor în România, acestui contribuabil i se vor impune în România veniturile mondiale şi, prin schimb de informaţii, autorităţile competente române şi din celălalt stat se vor informa asupra acestui caz.

(11) Contribuabilii persoane fizice române care locuiesc în străinătate şi care îşi menţin domiciliul în România se impun în România pentru veniturile impozabile conform prevederilor titlului IV din Codul fiscal, realizate atât în România, cât şi în străinătate, iar obligaţiile fiscale se exercită direct sau, în situaţia în care nu îşi îndeplinesc obligaţiile în mod direct, prin desemnarea unui împuternicit sau reprezentant fiscal.

(12) Cetăţenii străini refugiaţi şi care sunt prezenţi în România, potrivit autorizărilor specifice acordate, se impozitează pentru veniturile realizate pe teritoriul României.

SECŢIUNEA a 3-a

Alte venituri ale persoanelor fizice nerezidente

44. În aplicarea prevederilor art. 129 din Codul fiscal, persoanele fizice nerezidente care realizează venituri din România şi cărora le revin potrivit titlului IV din Codul fiscal obligaţii privind declararea acestora depun declaraţiile privind venitul realizat la organul fiscal competent, definit potrivit legislaţiei în materie.

SECŢIUNEA a 4-a

Venituri obţinute din străinătate

45. Contribuabilii care obţin venituri din străinătate potrivit art. 130 alin. (1) din Codul fiscal au obligaţia declarării acestora.

Pentru veniturile din pensii şi sume asimilate acestora, obţinute din străinătate, pentru care România are drept de impunere, contribuabilii au obligaţia să completeze şi să depună declaraţia privind veniturile realizate din străinătate.

Impozitul datorat în România se determină prin aplicarea cotei de impunere asupra venitului brut anual diminuat cu suma lunară neimpozabilă, stabilită potrivit prevederilor art. 100 din Codul fiscal, calculată la nivelul anului. Suma lunară neimpozabilă se acordă pentru fiecare sursă de venit din pensii.

SECŢIUNEA a 5-a

Evitarea dublei impuneri prin metoda creditului fiscal sau metoda scutirii

46. (1) În aplicarea art. 131 persoanele fizice rezidente române cu domiciliul în România şi persoanele fizice prevăzute la art. 59 alin. (2) din Codul fiscal sunt supuse impozitării în România pentru veniturile din orice sursă, atât din România, cât şi din străinătate.

În situaţia în care, pentru veniturile din străinătate de natura celor prevăzute la art. 61 lit. a), c) şi f) din Codul fiscal, statul cu care România are încheiată convenţie de evitare a dublei impuneri şi-a exercitat dreptul de impunere, aceste persoane au dreptul să deducă, pentru fiecare sursă de venit, din impozitul pe venit datorat în România impozitul pe venit plătit în străinătate, în condiţiile prevăzute de Codul fiscal.

Veniturile din străinătate realizate de contribuabilii prevăzuţi la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal, precum şi impozitul aferent, a cărui plată în străinătate este atestată cu document justificativ eliberat de autoritatea competentă a statului străin cu care România are încheiată convenţie de evitare a dublei impuneri, exprimate în unităţile monetare proprii fiecărui stat, se vor transforma în lei la cursul de schimb mediu anual comunicat de Banca Naţională a României din anul de realizare a venitului respectiv.

(2) Impozitul plătit în străinătate, care se deduce din impozitul pe venit datorat în România, este limitat la partea de impozit pe venit datorat în România.

Prin *venit mondial* se înţelege suma veniturilor impozabile din România şi din străinătate din categoriile de venituri realizate de persoanele fizice prevăzute la art. 59 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal şi de cele care îndeplinesc condiţia menţionată la art. 59 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Pentru veniturile menţionate la art. 61 lit. a), c) şi f) din Codul fiscal, care au fost globalizate în străinătate, creditul fiscal extern pentru fiecare venit este limitat la impozitul pe venit calculat prin aplicarea cotei medii de impozit din străinătate, aplicată asupra fiecărei surse de venit obţinut în străinătate, dar nu mai mult decât cota de impozit prevăzută la titlul IV din Codul fiscal, aferentă venitului respectiv.

Cota medie de impozit se calculează astfel:

$$\text{Cota medie de impozit} = \frac{\text{impozit plătit în străinătate}}{\text{venit global obţinut în străinătate}}$$

Venitul global obţinut în străinătate reprezintă toate categoriile de venituri care, conform legii din statul respectiv, se globalizează în străinătate.

(4) Pentru veniturile realizate în statul cu care România are încheiată convenţie de evitare a dublei impuneri şi care nu au fost globalizate în vederea impozitării, creditul fiscal extern este limitat la impozitul pe venit plătit în străinătate, dar nu mai mult decât cel datorat pentru un venit similar în România, potrivit Codului fiscal.

(5) Dacă suma reprezentând creditul fiscal extern este mai mare decât impozitul plătit în statul cu care România are încheiată convenţie de evitare a dublei impuneri, suma recunoscută care se deduce este la nivelul impozitului plătit în străinătate. În situaţia în care suma reprezentând creditul fiscal extern este mai mică decât impozitul plătit în statul cu care România are încheiată convenţie de evitare a dublei impuneri, suma recunoscută reprezentând creditul fiscal extern acordat este la nivelul sumei calculate conform alin. (2) al prezentului punct.

(6) Calcularea creditului fiscal extern se face de către organul fiscal competent, separat pe fiecare sursă de venit. În situația în care contribuabilul în cauză obține venituri din străinătate din mai multe state cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri, creditul extern admis a fi dedus din impozitul datorat în România se va calcula, potrivit procedurii prevăzute mai sus, pentru fiecare sursă de venit şi pe fiecare țară.

(7) În cazul veniturilor prevăzute la art. 61 lit. b), d), e), g) şi h) din Codul fiscal, creditul fiscal extern se acordă pentru fiecare venit similar din România. Creditul fiscal extern pentru veniturile din statul cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri, a căror impunere în România este finală, se va acorda astfel:

a) în situația în care în străinătate cota de impozit este mai mare decât cea prevăzută în titlul IV din Codul fiscal pentru un venit similar, creditul fiscal extern este limitat la impozitul pe venit calculat, aplicându-se cota prevăzută în acest titlu;

b) în situația în care cota de impozit este mai mică în străinătate decât cota de impozit pentru un venit similar din România, creditul fiscal extern este calculat la nivelul impozitului plătit în străinătate, iar impozitul anual rămas de achitat în România se calculează ca diferență între impozitul pe venit calculat aplicându-se cota de impozit prevăzută la titlul IV din Codul fiscal şi impozitul pe venit plătit în străinătate pentru venitul realizat în străinătate.

Pentru veniturile prevăzute la art. 61 lit. b), d), e), g) şi h) din Codul fiscal, creditul fiscal se acordă potrivit prevederilor alin. (4).

(8) a) În situația prevăzută la pct. 12 alin. (19) al normelor date în aplicarea art. 76 alin. (4) lit. o) din Codul fiscal, plătitorul de venit din salarii restituie contribuabilului impozitul reținut pe venitul din salarii potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

b) În vederea regularizării de către organul fiscal a impozitului pe salarii datorat în România pentru activitatea desfăşurată în străinătate, contribuabilii prevăzuți la art. 59 alin. (1) lit. a) şi alin. (2) din Codul fiscal care sunt plătiți pentru activitatea salarială desfăşurată în străinătate de către sau în numele unui angajator care este rezident în România sau are sediul permanent în România au obligația de a declara în România veniturile respective potrivit declarației privind veniturile realizate din străinătate la termenul prevăzut de lege, cu excepția contribuabililor care realizează venituri de această natură în condițiile prevăzute la pct. 12 alin. (20),alin. (23) lit. a) şi alin. (25), pentru care impozitul este final.

c) Declarația privind veniturile realizate din străinătate se depune la organul fiscal competent însoțită de următoarele documente justificative:

(i) documentul menționat la art. 81 alin. (2) din Codul fiscal întocmit de angajatorul rezident în România ori de către un sediu permanent în România care efectuează plăți de natură salarială din care să rezulte venitul bază de calcul al impozitului;
(ii) contractul de detaşare;
(iii) documente justificative privind încetarea raportului de muncă, după caz;
(iv) certificatul de atestare a impozitului plătit în străinătate de contribuabil, eliberat de autoritatea competentă a statului străin, sau orice alt document justificativ privind venitul realizat şi impozitul plătit în celălalt stat, eliberat de autoritatea competentă din țara în care s-a obținut venitul, precum şi orice alte documente care pot sta la baza determinării sumei impozitului plătit în străinătate, pentru situația în care dreptul de impunere a revenit statului străin.

(9) Când o persoană fizică rezidentă în România obține venituri care în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu statul străin sunt supuse impozitului pe venit în statul străin, pentru evitarea dublei impuneri se va aplica metoda prevăzută în convenție, respectiv metoda creditului sau metoda scutirii, după caz.

(10) Persoanele fizice prevăzute la art. 59 alin. (1) lit. a) şi cele prevăzute la art. 59 alin. (2) din Codul fiscal care realizează un venit şi care, potrivit prevederilor convenției de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu un alt stat pot fi impuse în celălalt stat, iar respectiva convenție prevede ca metodă de evitare a dublei impuneri „metoda scutirii", respectivul venit va fi scutit de impozit în România. Acest venit se declară în România, dar este scutit de impozit dacă se anexează documentul justificativ eliberat de autoritatea competentă a statului străin, care atestă impozitul plătit în străinătate.

(11) La sfârşitul anului fiscal vizat, contribuabilul anexează la declarația privind venitul realizat documentele justificative privind venitul realizat şi impozitul plătit, eliberate de autoritatea competentă din țara în care s-a obținut venitul şi cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri. Aceste documente sunt utilizate pentru aplicarea metodelor de evitare a dublei impuneri prevăzute în convențiile de evitare a dublei impuneri.

TITLUL V
Contribuții sociale obligatorii

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1
Definiții

1. În înțelesul titlului V din Codul fiscal, prin *legislație europeană aplicabilă în domeniul securității sociale* se înțelege regulamentele europene privind coordonarea sistemelor de securitate socială pe care România le aplică.

CAPITOLUL II
Contribuțiile de asigurări sociale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat

SECȚIUNEA 1
Contribuabilii/Plătitorii de venit la sistemul public de pensii

2. (1) Prin *cetățenii români, cetățenii altor state şi apatrizii care nu au domiciliul sau reşedința în România*, astfel cum sunt prevăzuți la art. 136 lit. b) din Codul fiscal, se înțelege acele persoane fizice care potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum şi a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează contribuția de asigurări sociale în România.

(2) În categoria persoanelor prevăzute la art. 136 lit. c) din Codul fiscal se includ şi persoanele fizice şi juridice care au calitatea de angajatori şi care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reşedința în România şi care, potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum şi acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuțiile de asigurări sociale pentru salariații lor care sunt supuşi legislației de asigurări sociale din România.

(3) În sensul art. 136 lit. a), b) şi c) din Codul fiscal, persoanele care potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum şi acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte,

datorează contribuția de asigurări sociale în statele respective, precum şi persoanele fizice care desfăşoară activitate dependentă într-un stat care nu intră sub incidența legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale şi a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, la angajatori din aceste state, care nu au sediu social, sediu permanent sau reprezentanță în România, nu au calitatea de contribuabili/plătitori de venit la sistemul public de pensii din România.

SECȚIUNEA a 2-a

Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate bugetului asigurărilor sociale de stat în cazul persoanelor care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, precum şi în cazul persoanelor pentru care plata unor prestații sociale se achită de instituții publice

3. (1) Sumele care se includ în câştigul brut realizat din salarii şi în veniturile asimilate salariilor, care reprezintă baza lunară de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale, sunt cele prevăzute la art. 139 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1)—(3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției de asigurări sociale potrivit prevederilor art. 141 şi 142 din Codul fiscal.

(2) În categoria sumelor prevăzute la art. 139 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se includ indemnizațiile persoanelor alese în consiliul de administrație/comitetul director/consiliul superior, comitetul executiv/biroul permanent, comisia de disciplină şi altele asemenea, cu excepția indemnizațiilor cenzorilor, care se încadrează la art. 139 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.

(3) În categoria persoanelor prevăzute la art. 139 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se includ administratorii, membrii consiliului de administrație, consiliului de supraveghere şi comitetului consultativ, precum şi reprezentanții statului sau reprezentanții membrilor consiliului de administrație, fie în adunarea generală a acționarilor, fie în consiliul de administrație, după caz.

(4) Sumele care depăşesc limita prevăzută la art. 139 alin. (1) lit. j)—m) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor şi se cuprind în baza de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale determinată prin cumularea cu veniturile din salarii şi asimilate salariilor aferente lunii respective, potrivit regulilor prevăzute la art. 76 alin. (6) din Codul fiscal.

(5) În înțelesul prevederilor art. 139 alin. (1) lit. j)—m) din Codul fiscal, prin *străinătate* se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum şi orice stat care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

(6) În categoria sumelor prevăzute la art. 139 alin. (1) lit. n) din Codul fiscal se includ remunerațiile acordate în baza contractului de mandat preşedintelui şi membrilor comitetului executiv; remunerația cenzorului cu contract de mandat se încadrează la art. 139 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.

4. În baza lunară de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de angajatori sau de persoanele asimilate acestora, prevăzută la art. 140 din Codul fiscal, se includ sumele care fac parte din baza lunară de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale, ținându-se seama de excepțiile prevăzute la art. 141 şi 142 din Codul fiscal.

Încadrarea locurilor de muncă în condiții deosebite, speciale şi alte condiții de muncă se realizează potrivit Legii nr 263/2010 privind sistemul unitar de pensii publice, cu modificările şi completările ulterioare.

Exemplu de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de angajator

Se folosesc următoarele simboluri:

N = cota de contribuție pentru condiții normale de muncă (26,3%);

D = cota de contribuție pentru condiții deosebite de muncă (31,3%);

S = cota de contribuție pentru condiții speciale de muncă şi pentru alte condiții de muncă (36,3%);

BCA = baza de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale (câştig brut realizat, dar nu mai mult de 5 ori câştigul salarial mediu brut);

TV = suma câştigurilor realizate la nivel de angajator;

TVN = suma câştigurilor realizate în condiții normale de muncă la nivel de angajator;

TVD = suma câştigurilor realizate în condiții deosebite de muncă la nivel de angajator;

TVS = suma câştigurilor realizate în condiții speciale de muncă şi în alte condiții de muncă la nivel de angajator;

NA = cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții normale de muncă, 15,8% (26,3% – 10,5%);

DA = cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții deosebite de muncă, 20,8% (31,3% – 10,5%);

SA = cota de contribuție datorată de angajator pentru condiții speciale de muncă şi pentru alte condiții de muncă, 25,8%, (36,3% – 10,5%);

BCP = baza de calcul plafonată pentru calculul contribuției de asigurări sociale datorate de angajator (numărul de asigurați x 5 câştiguri salariale medii brute);

CMB = câştigul salarial mediu brut utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat şi aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat;

CAS datorată de asigurat = BCA x 10,5%;

CAS datorată de angajator:

Varianta I. Dacă suma câştigurilor realizate nu depăşeşte BCP:

CAS datorată de angajator = TVN x NA + TVD x DA + TVS x SA

Varianta II. Dacă suma câştigurilor realizate depăşeşte BCP:

CAS datorată de angajator = (TVN x NA + TVD x DA + TVS x SA) x BCP / TV

CMB = 2.415 lei (pentru anul 2015)

Se presupune că angajatorul are 4 salariați. În aceste condiții:

BCP este: 4 salariați x 5 x 2.415 lei = 48.300 lei

Nr. crt. asigurați	Suma câştigurilor realizate (lei)	Suma câştigurilor realizate în condiții normale de muncă (lei)	Suma câştigurilor realizate în condiții deosebite de muncă (lei)	Suma câştigurilor realizate în condiții speciale şi în alte condiții de muncă (lei)	CAS datorată pentru asigurat [col. (2)x10,5%] (lei)
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
1.	1.200	1.200	0	0	126
2.	3.000	1.500	800	700	315
3.	25.000	15.000	10.000	0	1.268*
4.	28.000	0	0	28.000	1.268*
Total	57.200	17.700	10.800	28.700	—

* 1.268 lei = 2.415 lei x 5 x 10,5%. Întrucât, în acest caz, câştigul brut lunar total, realizat de angajat, depăşeşte plafonul maxim reprezentând echivalentul a 5 câştiguri salariale medii brute, contribuția individuală se calculează prin aplicarea cotei asupra acestui plafon.

CAS datorată de angajator:

(17.700 x 15,8% + 10.800 x 20,8% + 28.700 x 25,8%) x 48.300 / 57.200 = (2.797 lei + 2.246 lei + 7.405 lei) x 0,844 = 10.506 lei

5. (1) În aplicarea prevederilor art. 142 lit. b) din Codul fiscal, partea care depăşeşte limita de 150 lei reprezintă venit din salarii şi se cuprinde în baza de calcul al contribuțiilor sociale obligatorii.

(2) În sensul art. 142 lit. r) din Codul fiscal, nu se cuprind în baza lunară de calcul al contribuțiilor sociale obligatorii tichetele cadou acordate potrivit legii, altele decât cele acordate pentru ocaziile prevăzute la art. 142 lit. b) din Codul fiscal.

(3) La încadrarea în categoria veniturilor din salarii şi asimilate salariilor care nu se cuprind în bazele de calcul al contribuțiilor sociale obligatorii, a sumelor sau avantajelor acordate, prevăzute la art. 142 din Codul fiscal, primite în legătură cu o activitate dependentă, se aplică, după caz, regulile stabilite prin normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (4) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Stabilirea, plata şi declararea contribuțiilor de asigurări sociale în cazul persoanelor fizice şi juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora, instituțiilor prevăzute la art. 136 lit. d)—f) din Codul fiscal, precum şi în cazul persoanelor fizice care realizează în România venituri din salarii sau asimilate salariilor de la angajatori din alte state

6. (1) În sensul art. 146 alin. (6) din Codul fiscal, în cazul în care persoanele prevăzute la art. 136 lit. a) şi b) din Codul fiscal obțin venituri ca urmare a încheierii mai multor raporturi juridice cu acelaşi angajator, aceste venituri se cumulează, după care se plafonează în vederea obținerii bazei lunare de calcul al contribuției individuale de asigurări sociale. În cazul în care persoanele prevăzute la art. 136 lit. a) şi b) din Codul fiscal obțin venituri ca urmare a încheierii mai multor raporturi juridice cu angajatori diferiți, veniturile obținute se plafonează separat de către fiecare angajator în parte.

(2) În sensul art. 146 alin. (10) şi (11) din Codul fiscal, în cazul în care au fost acordate cumulat sume reprezentând indemnizații de şomaj sau indemnizații de asigurări sociale de sănătate stabilite pentru perioade anterioare conform legii, în vederea stabilirii prestațiilor acordate de sistemul de asigurări sociale, sumele respective se defalcă pe lunile la care se referă şi se utilizează cotele de contribuții de asigurări sociale care erau în vigoare în acea perioadă.

SECȚIUNEA a 4-a

Baza de calcul al contribuției de asigurări sociale datorate de persoanele fizice care realizează venituri din activități independente

7. (1) În sensul art. 148 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din activități independente şi care determină venitul net anual pe baza normelor anuale de venit, se aplică prevederile stabilite prin Normele metodologice de aplicare a art. 69 din Codul fiscal. În cazul în care un contribuabil desfăşoară mai multe activități pentru care venitul net se determină pe baza normelor de venit sau în situația în care un contribuabil desfăşoară aceeaşi activitate în două sau mai multe locuri diferite pentru care venitul net se determină pe baza normelor anuale de venit, determinarea valorii anuale a normei de venit se efectuează prin însumarea nivelului normelor de venit corectate potrivit criteriilor specifice de la fiecare loc de desfăşurare a activității.

(2) Pentru contribuabilii care îşi exercită activitatea o parte din an, norma anuală de venit redusă proporțional cu perioada din anul calendaristic în care a fost desfăşurată activitatea potrivit regulilor stabilite prin Normele metodologice de aplicare a art. 69 din Codul fiscal se raportează la numărul de luni în care se desfăşoară activitatea, inclusiv luna în care începe, încetează sau se suspendă activitatea.

SECȚIUNEA a 5-a

Plăți anticipate cu titlu de contribuții de asigurări sociale

8. (1) În sensul art. 151 alin. (8) din Codul fiscal, persoanele fizice care realizează venituri din activități independente şi care în cursul anului fiscal nu se mai încadrează în categoria persoanelor care au obligația plății contribuției de asigurări sociale sunt cele care intră în categoria persoanelor care au calitatea de pensionari sau în categoria persoanelor asigurate în sisteme proprii de asigurări sociale, care nu au obligația asigurării în sistemul public de pensii potrivit art. 150 din Codul fiscal, începând cu luna în care acestea se încadrează în categoriile respective de persoane.

(2) În aplicarea art. 151 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din activități independente, care în cursul anului fiscal îşi încetează activitatea, nu se mai încadrează în categoria persoanelor care au obligația plății contribuției de asigurări sociale sau intră în suspendare temporară a activității, se aplică, după caz, prevederile normelor metodologice de aplicare a art. 121 din Codul fiscal, precum şi regulile reglementate prin procedura de aplicare a prevederilor art. 121 alin. (10) din Codul fiscal, stabilită prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

CAPITOLUL III
Contribuțiile de asigurări sociale de sănătate datorate bugetului Fondului național unic de asigurări sociale de sănătate

SECȚIUNEA 1

Contribuabilii/Plătitorii de venit la sistemul de asigurări sociale de sănătate

9. (1) În categoria persoanelor prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se includ cetățenii străini şi apatrizii care au solicitat şi au obținut prelungirea dreptului de şedere temporară ori au domiciliul în România, în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Persoanele care intră sub incidența prevederilor art. 153 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal sunt cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European şi Confederației Elvețiene care nu dețin o asigurare încheiată pe teritoriul altui stat membru care produce efecte pe teritoriul României, care au solicitat şi au obținut dreptul de rezidență în România pentru o perioadă mai mare de 3 luni, în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr . 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene şi Spațiului Economic European şi a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(3) În categoria persoanelor prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se includ cetățenii statelor membre ale Uniunii Europene, Spațiului Economic European şi Confederației Elvețiene care îndeplinesc condițiile de lucrător frontalier şi cărora li s-a atribuit cod numeric personal de către autoritățile române, fără eliberarea unui document care să ateste rezidența pe teritoriul României, în baza prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 102/2005 privind libera circulație pe teritoriul României a cetățenilor statelor membre ale Uniunii Europene şi Spațiului Economic European şi a cetățenilor Confederației Elvețiene, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(4) Persoanele care intră sub incidența prevederilor art. 153 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal sunt pensionarii din sistemul public de pensii care nu mai au domiciliul în România şi care îşi

stabilesc reşedinţa pe teritoriul unui stat membru al Uniunii Europene, al unui stat aparţinând Spaţiului Economic European sau al Confederaţiei Elveţiene, respectiv domiciliul pe teritoriul unui stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială cu prevederi pentru asigurarea de boală-maternitate, care nu deţin o asigurare încheiată pe teritoriul altui stat membru care produce efecte pe teritoriul României, pentru care reţinerea contribuţiei de asigurări sociale de sănătate se realizează potrivit prevederilor Ordinului Casei Naţionale de Pensii Publice şi al Casei Naţionale de Asigurări de Sănătate nr. 1.285/437/2011 privind reţinerea contribuţiilor la Fondul naţional unic de asigurări sociale de sănătate în cazul pensionarilor sistemului public de pensii din România având reşedinţa sau domiciliul declarat pe teritoriul altui stat.

(5) Persoanele fizice şi juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal includ şi contribuabilii care au calitatea de angajatori, respectiv persoanele fizice şi juridice, care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reşedinţa în România şi care, potrivit legislaţiei europene aplicabile în domeniul securităţii sociale, precum şi a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuţiile de asigurări sociale de sănătate pentru salariaţii lor care sunt supuşi legislaţiei de asigurări sociale de sănătate din România.

(6) În sensul art. 153 alin. (1) lit. a)—d) din Codul fiscal, persoanele fizice care desfăşoară activitate dependentă într-un stat care nu intră sub incidenţa legislaţiei europene aplicabile în domeniul securităţii sociale şi a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, la angajatori din aceste state, care nu au sediu social, sediu permanent sau reprezentanţă în România, nu au calitatea de contribuabili/plătitori de venit la sistemul de asigurări sociale de sănătate din România.

10. (1) Persoanele prevăzute la art. 154 alin. (1) lit. d) şi e) din Codul fiscal sunt exceptate de la plata contribuţiei de asigurări sociale de sănătate numai pentru drepturile acordate de actele normative în baza cărora sunt încadrate în categoriile respective de persoane. Pentru veniturile realizate, altele decât cele exceptate, se datorează contribuţie.

(2) În cazul persoanelor prevăzute la art. 154 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, verificarea condiţiei privind nivelul venitului realizat se efectuează de către organul fiscal, în anul următor celui de realizare a venitului, pe baza informaţiilor din declaraţia privind venitul realizat sau din declaraţia privind calcularea şi reţinerea impozitului pentru fiecare beneficiar de venit, precum şi pe baza informaţiilor din evidenţa fiscală a organului fiscal, după caz.

SECŢIUNEA a 2-a

Baza de calcul al contribuţiei de asigurări sociale de sănătate datorate în cazul persoanelor care realizează venituri din salarii sau asimilate salariilor, precum şi în cazul persoanelor aflate sub protecţia sau în custodia statului

11. (1) Sumele care se includ în câştigul brut realizat din salarii şi în veniturile asimilate salariilor, care reprezintă baza lunară de calcul al contribuţiei individuale de asigurări sociale de sănătate, sunt cele prevăzute la art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1)—(3) din Codul fiscal, cu excepţia veniturilor asupra cărora nu există obligaţia plăţii contribuţiei de asigurări sociale de sănătate potrivit prevederilor art. 157 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) Pentru veniturile realizate începând cu data de 1 ianuarie 2017, din salarii sau asimilate salariilor prevăzute la art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, în situaţia în care totalul veniturilor lunare realizate este mai mare decât valoarea a de 5 ori câştigul salarial mediu brut prevăzut la art. 139 alin. (3), contribuţia individuală de asigurări sociale de sănătate se calculează în limita acestui plafon.

(3) Pentru veniturile realizate începând cu data de 1 ianuarie 2017, baza de calcul lunară al contribuţiei de asigurări sociale de sănătate datorată de angajatori sau de persoane asimilate acestora, prevăzute la art. 153 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal, reprezintă totalul câştigurilor brute realizate din veniturile din salarii sau asimilate salariilor prevăzute la art. 157 alin. (1) din Codul fiscal, asupra cărora s-a calculat contribuţia individuală plafonată potrivit alin. (2).

(4) În categoria sumelor prevăzute la art. 157 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se includ indemnizaţiile persoanelor alese în consiliul de administraţie/comitetul director/consiliul superior, comitetul executiv/biroul permanent, comisia de disciplină şi altele, cu excepţia indemnizaţiilor cenzorilor, care se încadrează la art. 157 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal.

(5) În categoria persoanelor prevăzute la art. 157 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal se includ administratorii, membrii consiliului de administraţie, consiliului de supraveghere şi comitetului consultativ, precum şi reprezentanţii statului sau reprezentanţii membrilor consiliului de administraţie, fie în adunarea generală a acţionarilor, fie în consiliul de administraţie, după caz.

(6) Sumele care depăşesc limita prevăzută la art. 157 alin. (1) lit. m)—p) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor şi se cuprind în baza de calcul al contribuţiei de asigurări sociale de sănătate individuală, determinată prin cumularea cu veniturile din salarii şi asimilate salariilor aferente lunii respective.

(7) În înţelesul prevederilor art. 157 alin. (1) lit. m)—p) din Codul fiscal, prin *străinătate* se înţelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spaţiului Economic European sau al Confederaţiei Elveţiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum şi orice stat (non-UE) care nu face parte din Uniunea Europeană, Spaţiul Economic European sau din Confederaţia Elveţiană.

(8) În categoria sumelor prevăzute la art. 157 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal se includ remuneraţiile acordate în baza contractului de mandat preşedintelui şi membrilor comitetului executiv, iar remuneraţia cenzorului cu contract de mandat se încadrează la art. 157 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal.

(9) Sumele prevăzute la art. 158 alin. (2) din Codul fiscal care se cuprind în baza lunară de calcul al contribuţiei de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator reprezintă:

a) indemnizaţiile de asigurări sociale de sănătate, acordate în baza Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 158/2005 privind concediile şi indemnizaţiile de asigurări sociale de sănătate, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările şi completările ulterioare, numai pentru primele 5 zile de incapacitate temporară de muncă, suportate de angajator;

b) indemnizaţiile de incapacitate temporară de muncă ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, acordate în baza Legii nr. 346/2002 privind asigurarea pentru accidente de muncă şi boli profesionale, republicată, numai pentru primele 3 zile de incapacitate, suportate de angajator.

SECŢIUNEA a 3-a

Stabilirea şi declararea contribuţiilor de asigurări sociale de sănătate în cazul veniturilor obţinute de persoanele fizice aflate sub protecţia sau în custodia statului şi în cazul veniturilor din pensii, inclusiv a celor provenite din alte state

12. În sensul art. 168 alin. (10) din Codul fiscal, în cazul în care au fost acordate cumulat sume reprezentând ajutor social, indemnizaţii de şomaj, venituri din pensii, precum şi indemnizaţii pentru creşterea copilului stabilite pentru perioade anterioare

conform legii, sumele respective se defalcă pe lunile la care se referă şi se utilizează cotele de contribuţii de asigurări sociale de sănătate care erau în vigoare în acea perioadă.

13. (1) În aplicarea art. 169 alin. (5) din Codul fiscal, persoanele fizice care realizează venituri din pensii provenite dintr-un alt stat, cu respectarea prevederilor legislaţiei europene aplicabile în domeniul securităţii sociale, precum şi a acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, completează declaraţia prevăzută la art. 120 din Codul fiscal cu venitul estimat calculat ca produs între venitul lunar din pensie evaluat la cursul de schimb al pieţei valutare comunicat de Banca Naţională a României, din ziua precedentă depunerii declaraţiei, şi numărul de luni din anul fiscal în care se realizează venitul din pensie.

(2) În cazul impunerilor efectuate după expirarea termenelor de plată prevăzute la art. 169 alin. (7) din Codul fiscal, contribuţia de asigurări sociale de sănătate datorată se repartizează la termenele de plată următoare.

SECŢIUNEA a 4-a

Baza de calcul al contribuţiei de asigurări sociale de sănătate datorate de persoanele fizice care realizează venituri din activităţi independente

14. În sensul art. 170 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul persoanelor fizice care realizează venituri din activităţi independente şi care determină venitul net anual pe baza normelor anuale de venit, se aplică prevederile pct. 7 dat în aplicarea art. 148 alin. (2) din Codul fiscal.

SECŢIUNEA a 5-a

Plăţi anticipate cu titlu de contribuţii de asigurări sociale de sănătate

15. În sensul art. 174 alin. (6) din Codul fiscal, pentru persoanele fizice care realizează venituri din activităţi independente, din agricultură, silvicultură sau pisicultură, precum şi persoanele fizice care realizează venituri din cedarea folosinţei bunurilor, cu excepţia veniturilor din arendă, care în cursul anului fiscal îşi încetează activitatea sau intră în suspendare temporară a activităţii, se aplică, după caz, prevederile normelor metodologice de aplicare a art. 121 din Codul fiscal, precum şi regulile reglementate prin procedura de aplicare a prevederilor art. 121 alin. (10) din Codul fiscal, stabilită prin ordin al preşedintelui Agenţiei Naţionale de Administrare Fiscală.

SECŢIUNEA a 6-a

Stabilirea contribuţiei de asigurări sociale de sănătate pentru veniturile din activităţi independente, din activităţi agricole, silvicultură, pisicultură, din asocieri fără personalitate juridică, precum şi din cedarea folosinţei bunurilor

16. Salariul de bază minim brut pe ţară, prevăzut la art. 175 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, este salariul de bază minim brut pe ţară garantat în plată aferent lunilor pentru care se stabileşte contribuţia.

17. În aplicarea prevederilor art. 175 alin. (3) din Codul fiscal, pentru stabilirea obligaţiilor anuale de plată a contribuţiei de asigurări sociale de sănătate, precum şi pentru încadrarea bazei lunare de calcul în plafoanele prevăzute la art. 175 alin. (2) şi la art. 173 din Codul fiscal, se determină baza anuală de calcul ca sumă a bazelor de calcul anuale aferente veniturilor din cedarea folosinţei bunurilor, asupra cărora se datorează contribuţia de asigurări sociale de sănătate. Baza anuală de calcul nu poate fi mai mică decât valoarea a douăsprezece salarii de bază minime brute pe ţară şi nici mai mare decât valoarea a de 5 ori câştigul salarial mediu brut înmulţită cu 12 luni. Dacă baza anuală de calcul, determinată ca sumă a bazelor de calcul anuale aferente veniturilor din cedarea folosinţei bunurilor , asupra cărora se datorează contribuţia de asigurări sociale de sănătate, este sub nivelul plafonului minim, organul fiscal stabileşte, prin decizia de impunere anuală, contribuţia de asigurări sociale de sănătate datorată la nivelul contribuţiei anuale aferentă plafonului anual minim. În cazul veniturilor din cedarea folosinţei bunurilor, dacă baza anuală de calcul, determinată ca sumă a bazelor de calcul anuale aferente veniturilor din cedarea folosinţei bunurilor , asupra cărora se datorează contribuţia de asigurări sociale de sănătate, este mai mare decât plafonul maxim, organul fiscal stabileşte, prin decizia anuală, contribuţia anuală datorată calculată prin aplicarea cotei individuale asupra plafonului maxim. Contribuţia anuală datorată se alocă venitului corespunzător fiecărei surse, proporţional cu ponderea în baza anuală de calcul a bazelor de calcul anuale aferente fiecărei surse, în vederea acordării deducerii potrivit prevederilor titlului IV „Impozitul pe venit” din Codul fiscal.

SECŢIUNEA a 7-a

Stabilirea contribuţiei de asigurări sociale de sănătate datorate de persoanele fizice care realizează venituri din investiţii şi din alte surse

18. Salariul de bază minim brut pe ţară, prevăzut la art. 178 alin. (4) din Codul fiscal, este salariul de bază minim brut pe ţară garantat în plată, aferent lunilor pentru care se stabileşte contribuţia.

SECŢIUNEA a 8-a

Stabilirea contribuţiei anuale de asigurări sociale de sănătate

19. Salariul de bază minim brut pe ţară, prevăzut la art. 179 alin. (3) din Codul fiscal, este salariul de bază minim brut pe ţară garantat în plată, aferent lunilor pentru care se stabileşte contribuţia, iar câştigul salarial mediu brut este cel utilizat la fundamentarea bugetului asigurărilor sociale de stat şi aprobat prin legea bugetului asigurărilor sociale de stat pentru anul fiscal pentru care se stabileşte contribuţia anuală de asigurări sociale de sănătate.

SECŢIUNEA a 9-a

Stabilirea contribuţiei de asigurări sociale de sănătate în cazul persoanelor care nu realizează venituri

20. În sensul art. 180 alin. (3) din Codul fiscal, dacă perioada în care nu s-au realizat venituri este mai mică de 6 luni şi nu s-a efectuat plata contribuţiei lunare pentru această perioadă, contribuţia datorată pentru luna în care solicită înregistrarea se raportează la numărul de luni în care nu s-au realizat venituri, începând cu luna următoare celei în care s-au realizat venituri.

Salariul de bază minim brut pe ţară, utilizat la stabilirea bazei de calcul al contribuţiei, este salariul de bază minim brut pe ţară garantat în plată, aferent lunii în care se solicită înregistrarea.

CAPITOLUL IV
Contribuţiile asigurărilor pentru şomaj datorate bugetului asigurărilor pentru şomaj

SECŢIUNEA 1

Contribuabilii/plătitorii de venit la sistemul de asigurări pentru şomaj

21. (1) Prin *cetăţenii români, cetăţenii altor state sau apatrizii care nu au domiciliul sau reşedinţa în România*, astfel cum sunt prevăzuţi la art. 184 lit. a) din Codul fiscal, se înţelege acele persoane fizice care potrivit legislaţiei europene aplicabile în domeniul securităţii sociale, precum şi acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează contribuţia de asigurări pentru şomaj în România.

(2) În categoria persoanelor prevăzute la art. 184 lit. b) din Codul fiscal se includ şi persoanele fizice şi juridice care au calitatea de angajatori şi care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reşedinţa în România şi care, potrivit legislaţiei europene aplicabile în domeniul securităţii sociale, precum şi acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuţiile de asigurări pentru şomaj pentru salariaţii lor , care sunt supuşi legislaţiei de asigurări sociale din România.

(3) În sensul art. 184 lit. a) şi b) din Codul fiscal, persoanele care potrivit legislaţiei europene aplicabile în domeniul securităţii sociale, precum şi acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează contribuţia de asigurări pentru şomaj în statele respective, precum şi persoanele fizice care desfăşoară activitate dependentă într-un stat care nu intră sub incidenţa legislaţiei europene aplicabile în domeniul securităţii sociale şi acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, la angajatori din statele respective, care nu au sediu social, sediu permanent sau reprezentanţă în România, nu au calitatea de contribuabili/plătitori de venit la sistemul de asigurări pentru şomaj din România.

SECŢIUNEA a 2-a

Veniturile pentru care se datorează contribuţia, cotele de contribuţii şi bazele de calcul

22. (1) Sumele care se includ în câştigul brut realizat din salarii şi în veniturile asimilate salariilor , care reprezintă baza lunară de calcul al contribuţiei individuale de asigurări pentru şomaj, sunt cele prevăzute la art. 187 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1)—(3) din Codul fiscal, cu excepţia veniturilor asupra cărora nu există obligaţia plăţii contribuţiei de asigurări pentru şomaj potrivit prevederilor art. 187 alin. (2) şi art. 189 din Codul fiscal.

(2) În categoria sumelor prevăzute la art. 187 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se includ indemnizaţiile persoanelor alese în comitetul director/consiliul superior , comitetul executiv/biroul permanent, comisia de disciplină şi altele asemenea.

(3) Sumele care depăşesc limita prevăzută la art. 187 alin. (1) lit. g)—j) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor şi se cuprind în baza de calcul al contribuţiei individuale de asigurări pentru şomaj, pentru salariaţi, manageri şi directori, determinată prin cumularea cu veniturile din salarii şi asimilate salariilor aferente lunii respective.

(4) În înţelesul prevederilor art. 187 alin. (1) lit. g)—j) din Codul fiscal, prin *străinătate* se înţelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spaţiului Economic European sau al Confederaţiei Elveţiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum şi orice stat (non-UE) care nu face parte din Uniunea Europeană, Spaţiul Economic European sau din Confederaţia Elveţiană.

CAPITOLUL V
Contribuţia pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate

SECŢIUNEA 1

Contribuabilii/plătitorii de venit la sistemul de asigurări sociale de sănătate, în cazul veniturilor supuse contribuţiei pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate

23. În categoria persoanelor prevăzute la art. 192 lit. a) din Codul fiscal se includ şi contribuabilii care au calitatea de angajatori, respectiv persoanele fizice şi juridice care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reşedinţa în România şi care, potrivit legislaţiei europene aplicabile în domeniul securităţii sociale, precum şi acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuţia pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate pentru salariaţii lor care sunt supuşi legislaţiei de asigurări sociale de sănătate din România.

SECŢIUNEA a 2-a

Veniturile pentru care se datorează contribuţia, cotele de contribuţii şi bazele de calcul

24. (1) Sumele care se includ în câştigul brut realizat din salarii şi în veniturile asimilate salariilor , care reprezintă baza lunară de calcul al contribuţiei pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate, sunt cele prevăzute la art. 195 alin. (1) şi art. 196 din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1)—(3) din Codul fiscal, cu excepţia veniturilor asupra cărora nu există obligaţia plăţii contribuţiei pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate potrivit prevederilor art. 195 alin. (2) şi 197 din Codul fiscal.

(2) În categoria sumelor prevăzute la art. 195 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal se includ indemnizaţiile persoanelor alese în consiliul de administraţie/comitetul director/consiliul superior , comitetul executiv/biroul permanent, comisia de disciplină şi altele.

(3) În categoria persoanelor prevăzute la art. 195 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal se includ administratorii, membrii consiliului de administraţie, consiliului de supraveghere şi comitetului consultativ, precum şi reprezentanţii statului sau reprezentanţii membrilor consiliului de administraţie, fie în adunarea generală a acţionarilor, fie în consiliul de administraţie, după caz.

(4) Sumele care depăşesc limita prevăzută la art. 195 alin. (1) lit. h)—k) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor şi se cuprinde în baza de calcul al contribuţiei pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate, determinată prin cumularea cu veniturile din salarii şi asimilate salariilor aferente lunii respective.

(5) În înţelesul prevederilor art. 195 alin. (1) lit. h)—k) din Codul fiscal, prin *străinătate* se înţelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spaţiului Economic European sau al Confederaţiei Elveţiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum şi orice stat care nu face parte din Uniunea Europeană, Spaţiul Economic European sau din Confederaţia Elveţiană.

25. (1) Sumele prevăzute la art. 196 alin. (1) din Codul fiscal, care se cuprind în baza lunară de calcul al contribuţiei pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate datorată de angajator reprezintă:

a) indemnizaţiile de asigurări sociale de sănătate suportate de angajator, numai pentru primele 5 zile de incapacitate temporară de muncă;

b) indemnizaţiile de incapacitate temporară de muncă ca urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale.

(2) Baza lunară de calcul al contribuţiei pentru concedii şi indemnizaţii de asigurări sociale de sănătate se plafonează potrivit art. 195 alin. (3) din Codul fiscal, luând în calcul numărul asiguraţilor din luna pentru care se calculează contribuţia şi valoarea corespunzătoare a 12 salarii minime brute pe ţară garantate în plată.

26. În sensul art. 199 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul în care au fost acordate cumulat sume reprezentând indemnizaţii de şomaj, stabilite pentru perioade anterioare conform legii, în vederea stabilirii prestaţiilor acordate de sistemul de asigurări sociale de sănătate, sumele respective se defalcă pe lunile la care se referă şi se utilizează cota de contribuţie pentru concedii şi indemnizaţii care era în vigoare în acea perioadă.

CAPITOLUL VI

Contribuția de asigurare pentru accidente de muncă şi boli profesionale

SECȚIUNEA 1

Contribuabilii/plătitorii de venit la sistemul de asigurări sociale de stat, în cazul veniturilor supuse contribuției de asigurare pentru accidente de muncă şi boli profesionale

27. În categoria persoanelor fizice şi juridice care au calitatea de angajatori sau sunt asimilate acestora, prevăzute la art. 201 lit. a) din Codul fiscal, se includ şi persoanele fizice şi juridice care au calitatea de angajatori şi care nu au sediul, respectiv domiciliul sau reşedința în România şi care, potrivit legislației europene aplicabile în domeniul securității sociale, precum şi acordurilor privind sistemele de securitate socială la care România este parte, datorează în România contribuția de asigurare pentru accidente de muncă şi boli profesionale pentru salariații lor, care sunt supuşi legislației de asigurări sociale din România.

SECȚIUNEA a 2-a

Veniturile pentru care se datorează contribuția, cotele de contribuții şi bazele de calcul

28. (1) Sumele care se includ în câştigul brut care reprezintă baza lunară de calcul al contribuției de asigurare pentru accidente de muncă şi boli profesionale sunt cele prevăzute la art. 204 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1)—(3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției de asigurare pentru accidente de muncă şi boli profesionale potrivit prevederilor art. 204 alin. (2) şi art. 205 din Codul fiscal.

(2) Sumele care depăşesc limita prevăzută la art. 204 alin. (1) lit. f)—g) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor şi se cuprind în baza de calcul al contribuției de asigurare pentru accidente de muncă şi boli profesionale, determinată prin cumularea cu veniturile din salarii şi asimilate salariilor aferente lunii respective.

(3) În înțelesul prevederilor art. 204 alin. (1) lit. f)—g) din Codul fiscal, prin *străinătate* se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum şi orice stat care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

(4) Pe perioada în care persoanele fizice pentru care angajatorii acestora sau persoanele asimilate angajatorilor , prevăzute la art. 201 lit. a) din Codul fiscal, beneficiază de indemnizații de asigurări sociale de sănătate, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările şi completările ulterioare, baza de calcul al contribuției pentru accidente de muncă şi boli profesionale o reprezintă salariul de bază minim brut pe țară garantat în plată, corespunzător numărului zilelor lucrătoare din concediul medical.

CAPITOLUL VII

Contribuția la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, datorată de persoanele fizice şi juridice care au calitatea de angajator potrivit art. 4 din Legea nr. 200/2006 privind constituirea şi utilizarea Fondului de garantare pentru plata creanțelor salariale, cu modificările ulterioare

SECȚIUNEA 1

Veniturile pentru care se datorează contribuția, cota de contribuție şi baza de calcul

29. (1) În câştigul brut realizat de un salariat încadrat cu contract individual de muncă, potrivit legii, inclusiv salariatul care cumulează pensia cu salariul, atât pe perioada în care sunt încadrate în muncă, cât şi în perioadele de suspendare ca urmare a statutului de salariat pe care îl dețin, se includ sumele prevăzute la art. 212 alin. (1) din Codul fiscal, inclusiv cele prevăzute în normele metodologice de aplicare a art. 76 alin. (1)—(3) din Codul fiscal, cu excepția veniturilor asupra cărora nu există obligația plății contribuției la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale potrivit prevederilor art. 212 alin. (2) şi art. 213 din Codul fiscal.

(2) Sumele care depăşesc limita prevăzută la art. 212 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal reprezintă venit asimilat salariilor şi se cuprind în baza de calcul al contribuției la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale determinată prin cumularea cu veniturile din salarii şi asimilate salariilor aferente lunii respective.

(3) În înțelesul prevederilor art. 212 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, prin *străinătate* se înțelege orice alt stat, respectiv orice stat membru al Uniunii Europene, al Spațiului Economic European sau al Confederației Elvețiene, orice stat cu care România aplică un acord bilateral de securitate socială, precum şi orice stat care nu face parte din Uniunea Europeană, Spațiul Economic European sau din Confederația Elvețiană.

(4) Sumele prevăzute la art. 212 alin. (1) lit. d) şi e) din Codul fiscal, care se cuprind în baza lunară de calcul al contribuției la Fondul de garantare pentru plata creanțelor salariale, reprezintă indemnizațiile de asigurări sociale de sănătate, acordate în baza Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 158/2005, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 399/2006, cu modificările şi completările ulterioare, numai pentru primele 5 zile de incapacitate, suportate de angajator, şi, respectiv, indemnizațiile de incapacitate temporară de muncă drept urmare a unui accident de muncă sau a unei boli profesionale, acordate în baza Legii nr. 346/2002, republicată, cu modificările ulterioare, numai pentru primele 3 zile de incapacitate, suportate de angajator.

TITLUL VI

Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți şi impozitul pe reprezentanțele firmelor străine înființate în România

CAPITOLUL I

Impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți

SECȚIUNEA 1

Venituri impozabile obținute din România

1. În sensul prevederilor art. 223 alin. (1) lit. c), e) şi g) din Codul fiscal, veniturile de natura dobânzilor , redevențelor sau comisioanelor realizate de către nerezidenți şi care sunt cheltuieli atribuibile sediului permanent din România al unui nerezident sunt venituri impozabile în România potrivit titlului VI din Codul fiscal.

2. În aplicarea prevederilor art. 223 alin. (1) lit. d) şi e) din Codul fiscal:

(1) Termenul redevență cuprinde orice sumă care trebuie plătită în bani sau în natură pentru folosirea sau dreptul de a folosi orice proprietate sau drept prevăzut la art. 7 pct. 36 din Codul fiscal, indiferent dacă suma trebuie plătită conform unui contract sau ca urmare a copierii ilegale sau a încălcării drepturilor legale ale unei alte persoane.

(2) Nu reprezintă redevențe, potrivit art. 7 pct. 36 din Codul fiscal, sumele plătite în schimbul obținerii drepturilor exclusive de distribuție a unui produs sau serviciu, deoarece acestea nu sunt efectuate în schimbul folosinței sau dreptului de folosință a unui

element de proprietate inclus în definiție. Intermediarul distribuitor rezident nu plăteşte dreptul de a folosi marca sau numele sub care sunt vândute bunurile, el obține doar dreptul exclusiv de a vinde bunurile pe care le cumpără de la producător.

(3) În cazul unei tranzacții care implică transferul de software, încadrarea ca redevență a sumei care trebuie plătită depinde de natura drepturilor transferate.

(4) În cazul unui transfer parțial al dreptului de autor asupra unui software, suma care trebuie plătită este o redevență dacă primitorul dobândeşte dreptul de a utiliza acel software, astfel încât lipsa acestui drept constituie o încălcare a dreptului de autor. Exemple de astfel de tranzacții sunt transferurile de drepturi de a reproduce şi distribui către public orice software, precum şi transferurile de drept de a modifica şi a face public orice software.

(5) În analiza caracterului unei tranzacții care implică transferul de software nu se ține cont de dreptul de a copia un program exclusiv în scopul de a permite exploatarea efectivă a programului de către utilizator . În consecință, o sumă care trebuie plătită nu este o redevență dacă singurul drept transferat este un drept limitat de a copia un program, în scopul de a permite utilizatorului să-l exploateze. Acelaşi rezultat se aplică şi pentru „drepturi de rețea sau site", în care primitorul obține dreptul de a face multiple copii ale unui program, exclusiv în scopul de a permite exploatarea programului pe mai multe computere sau în rețeaua primitorului.

(6) Nu reprezintă redevențe sumele plătite de intermediarii distribuitori ai unui software în baza unui contract prin care se acordă frecvent dreptul de distribuție a unor exemplare ale software-ului, fără a da dreptul de reproducere. Distribuția poate fi făcută pe suporturi tangibile sau pe cale electronică, fără ca distribuitorul să aibă dreptul de a reproduce software-ul. De asemenea, nu reprezintă redevență suma plătită pentru un software ce urmează a fi supus unui proces de personalizare în vederea instalării sale. În aceste tranzacții, intermediarii distribuitori plătesc numai pentru achiziționarea exemplarelor de software şi nu pentru a exploata un drept de autor pentru software.

(7) Suma care trebuie plătită pentru folosirea sau dreptul de a folosi ideile sau principiile cu privire la un software, cum ar fi schemele logice, algoritmii sau limbajele de programare, este o redevență.

(8) Software este orice program sau serie de programe care conține instrucțiuni pentru un computer , atât pentru operarea computerului (software de operare), cât şi pentru îndeplinirea altor sarcini (software de aplicație).

(9) În cazul unei tranzacții care permite unei persoane să descarce electronic imagini, sunete sau texte, suma care trebuie plătită nu este redevență dacă folosirea acestor materiale se limitează la drepturile necesare pentru a permite descărcarea, stocarea şi exploatarea computerului, rețelei sau a altui echipament de stocare, operare sau afişare a utilizatorului. În caz contrar, suma care trebuie plătită pentru transferul dreptului de a reproduce şi a face public un produs digital este o redevență.

(10) Tranzacțiile ce permit clientului să descarce electronic produse digitale pot duce la folosirea dreptului de autor de către client, deoarece un drept de a efectua una sau mai multe copii ale conținutului digital este acordat prin contract. Atunci când compensația este esențial plătită pentru altceva decât pentru folosirea sau pentru dreptul de a folosi drepturile de autor, cum ar fi pentru dobândirea altor tipuri de drepturi contractuale, date sau servicii, şi folosirea dreptului de autor este limitată la drepturile necesare pentru a putea descărca, stoca şi opera pe computerul, rețeaua sau alte medii de stocare, rulare sau proiectare ale clientului, această folosire a dreptului de autor nu trebuie să influențeze analiza caracterului plății atunci când se urmăreşte aplicarea definiției „redevenței".

(11) Se consideră redevență plata făcută în scopul acordării dreptului de folosință a dreptului de autor asupra unui produs digital ce este descărcat electronic. Aceasta ar fi situația unei edituri care plăteşte pentru a obține dreptul de a reproduce o fotografie protejată de drept de autor pe care o va descărca electronic în scopul includerii ei pe coperta unei cărți pe care o editează. În această tranzacție, motivația esențială a plății este achiziționarea dreptului de a folosi dreptul de autor asupra produsului digital, adică a dreptului de a reproduce şi distribui fotografia, şi nu simpla achiziție a conținutului digital.

(12) În cazul unui contract care implică folosirea sau dreptul de a folosi orice proprietate sau drept prevăzut la art. 7 pct. 36 din Codul fiscal, precum şi transferul unei alte proprietăți sau altui serviciu, suma care trebuie plătită conform contractului trebuie să fie împărțită, conform diverselor porțiuni de contract, pe baza condițiilor contractului sau pe baza unei împărțiri rezonabile, fiecărei porțiuni aplicându-i-se tratamentul fiscal corespunzător. Dacă totuşi o anumită parte din ceea ce urmează a se asigura prin contract constituie de departe scopul principal al contractului, cealaltă porțiune fiind auxiliară, tratamentul aplicat porțiunii principale de contract se aplică întregii sume care trebuie plătită conform contractului.

(13) Este considerată redevență şi suma plătită în cadrul contractului de know-how, în baza căruia vânzătorul acceptă să împărtăşească cunoştințele şi experiența sa cumpărătorului, astfel încât cumpărătorul să le poată folosi în interesul său şi să nu le dezvăluie publicului. În acelaşi timp vânzătorul nu joacă niciun rol în aplicarea cunoştințelor puse la dispoziție cumpărătorului şi nu garantează rezultatele aplicării acestora.

(14) În cazul contractului de prestări de servicii în care una dintre părți se angajează să utilizeze cunoştințele sale pentru executarea unei lucrări pentru cealaltă parte, suma plătită nu constituie redevență.

(15) Sumele plătite operatorilor de sateliți de către societățile de radio, televiziune sau de către societățile de telecomunicații ori de către alți clienți, în baza unor contracte de închiriere de transponder care permit utilizarea capacității de a transmite în mai multe zone geografice, nu reprezintă redevență dacă nu este transferată nicio tehnologie legată de satelit şi dacă clientul nu se află în posesia satelitului când realizează transmisiile, ci are numai acces la capacitatea de transmisie a acestuia. În situația în care proprietarul satelitului închiriază satelitul unei alte părți, suma plătită de operatorul de satelit proprietarului este considerată ca reprezentând închirierea unui echipament industrial, comercial sau ştiințific. Un tratament similar se aplică sumelor plătite pentru închirierea ori achiziționarea capacității unor cabluri pentru transmiterea energiei sau pentru comunicații ori a unor conducte pentru transportul gazului sau al petrolului.

(16) Sumele plătite de un operator de rețea de telecomunicații către un alt operator , în baza unor acorduri clasice de roaming, nu reprezintă redevențe dacă nu este utilizată sau transferată o tehnologie secretă. Sumele plătite în cadrul acestui tip de contract nu pot fi interpretate ca fiind sume plătite pentru utilizarea unui echipament comercial, industrial sau ştiințific, dacă nu este utilizat efectiv un echipament. Aceste sume reprezintă o taxă pentru utilizarea serviciilor de telecomunicații furnizate de operatorul de rețea din străinătate. În mod similar sumele plătite pentru utilizarea sau dreptul de a utiliza frecvențele radio nu reprezintă redevențe.

(17) Sumele plătite pentru difuzarea unor filme la cinematograf sau prin televiziune reprezintă redevență.

3. (1) Potrivit art. 223 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, veniturile obținute de nerezidenți din România din prestări de servicii de management sau de consultanță în orice domeniu de la un rezident sau veniturile de această natură obținute de nerezidenți

şi care sunt cheltuieli ale sediului permanent din România al unui nerezident, indiferent dacă sunt sau nu prestate în România, sunt considerate venituri impozabile în România potrivit titlului VI din Codul fiscal, atunci când nu sunt încheiate convenții de evitare a dublei impuneri între România şi statul de rezidență al beneficiarului de venit sau când beneficiarul de venit nu prezintă dovada rezidenței sale fiscale.

(2) Încadrarea în categoria veniturilor din prestări servicii de consultanță şi de management se efectuează prin analiza contractelor încheiate şi a altor documente care justifică natura veniturilor.

4. În aplicarea art. 223 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal, prin *transport internațional* se înțelege orice activitate de transport pasageri sau bunuri efectuat de o societate în trafic internațional, precum şi activitățile auxiliare, strâns legate de această activitate de transport şi care nu constituie activități separate de sine stătătoare. Nu reprezintă transport internațional cazurile în care mijlocul de transport este operat exclusiv între locuri aflate pe teritoriul României.

5. În aplicarea prevederilor art. 223 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, *venituri din proprietăți imobiliare* înseamnă venituri din vânzarea, precum şi din cedarea dreptului de folosință asupra proprietății imobiliare sau a unei cote-părți din această proprietate (închiriere, concesionare sau arendare).

6. Potrivit prevederilor art. 223 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal, prin *cedarea dreptului de folosință a unei proprietăți imobiliare*se înțelege şi arendarea sau concesionarea proprietății imobiliare sau a unei cote-părți din această proprietate.

SECȚIUNEA a 2-a

Reținerea impozitului din veniturile impozabile obținute din România

7. În aplicarea art. 224 alin. (1) din Codul fiscal:

(1) Pentru veniturile obținute de nerezidenți din România, plătitorii de venituri au obligația calculării şi reținerii impozitelor datorate prin stopaj la sursă, declarării şi plății lor la bugetul de stat în termenul stabilit la art. 224 alin. (5) din Codul fiscal.

(2) În cazurile prevăzute la art. 223 alin. (1) lit. c), e) şi g) din Codul fiscal, plătitorul venitului prevăzut la titlul VI din Codul fiscal care are obligația calculării şi reținerii impozitelor datorate prin stopaj la sursă, declarării şi plății lor la bugetul de stat este nerezidentul care are sediul permanent în România în evidența căruia sunt înregistrate respectivele cheltuieli deductibile.

8. În aplicarea art. 224 alin. (3) din Codul fiscal, sumele plătite cu titlu de dobândă negativă nu se consideră o plată de venit pentru scopurile cap. I din titlul VI.

9. (1) Se aplică o cotă de impozit de 50%, potrivit art. 224 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal veniturilor prevăzute la art. 223 alin. (1) lit. b)—g), i), k), l) şi o) din Codul fiscal plătite într-un stat cu care România nu are încheiat un instrument juridic în baza căruia să se realizeze schimbul de informații şi aceste tranzacții sunt calificate ca fiind artificiale, indiferent dacă rezidența persoanei beneficiare a acestor venituri este într-un stat cu care România are încheiată convenție pentru evitarea dublei impuneri sau nu.

(2) Cota de impozit de 50% prevăzută la art. 224 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal se aplică veniturilor realizate sub formă de dobânzi la depozitele la vedere/conturi curente, la depozitele la termen, certificate de depozit şi alte instrumente de economisire la bănci şi la alte instituții de credit autorizate şi situate în România, plătite într-un stat cu care România nu are încheiat un instrument juridic în baza căruia să se realizeze schimbul de informații şi aceste tranzacții sunt calificate ca fiind artificiale, indiferent de data constituirii raportului juridic.

(3) Cota de 50% prevăzută la art. 224 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal se aplică şi altor venituri de natura dobânzilor plătite într-un stat cu care România nu are încheiat un instrument juridic în baza căruia să se realizeze schimbul de informații, cum ar fi dobânzile la credite, dobânzile în cazul contractelor de leasing financiar, dobânzile la creditele intragrup, precum şi dobânzilor aferente depozitelor colaterale, conturilor escrow, considerate dobânzi pentru depozite la termen potrivit normelor Băncii Naționale a României, dar numai dacă aceste tranzacții sunt calificate ca fiind artificiale.

(4) În sensul art. 224 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal, instrumentele juridice încheiate de România în baza cărora se realizează schimbul de informații reprezintă acordurile/convențiile bilaterale/multilaterale în baza cărora România poate realiza un schimb de informații care este relevant pentru aplicarea acestor prevederi legale. Lista acordurilor/convențiilor se publică pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice şi se actualizează periodic.

10. (1) În aplicarea art. 224 alin (4) lit. d) din Codul fiscal, veniturile sub formă de dobânzi la depozitele la vedere/conturi curente, la depozitele la termen, certificate de depozit şi alte instrumente de economisire la bănci şi la alte instituții de credit autorizate şi situate în România se impun cu o cotă de 16% din suma acestora atunci când veniturile de această natură sunt plătite într-un stat cu care România are încheiat un instrument juridic în baza căruia se realizează schimbul de informații şi beneficiarul sumelor nu face dovada rezidenței fiscale.

(2) Cota de 16% prevăzută la art. 224 alin (4) lit. d) din Codul fiscal se aplică şi altor venituri de natura dobânzilor, cum ar fi dobânzile la credite, dobânzile în cazul contractelor de leasing financiar, dobânzile la creditele intragrup, precum şi dobânzilor aferente depozitelor colaterale, conturilor escrow, considerate dobânzi pentru depozite la termen potrivit normelor Băncii Naționale a României, atunci când veniturile de această natură sunt plătite într-un stat cu care România are încheiat un instrument juridic în baza căruia se face schimbul de informații şi beneficiarul sumelor nu face dovada rezidenței fiscale.

11. În aplicarea art. 224 alin. (5) din Codul fiscal:

(1) Conversia în lei a impozitului în valută aferent veniturilor obținute din România de nerezidenți se face la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României, pentru ziua în care se plăteşte venitul către nerezident şi impozitul în lei rezultat se plăteşte la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a plătit venitul.

(2) Pentru impozitul în valută aferent dobânzilor capitalizate realizate din România de nerezidenți, conversia se face, de asemenea, la cursul de schimb al pieței valutare comunicat de Banca Națională a României, pentru ziua în care s-a capitalizat dobânda, respectiv la cursul valutar din momentul înregistrării în contul curent sau în contul de depozit al titularului dobânzii capitalizate sau din momentul răscumpărării, în cazul unor instrumente de economisire, ori în momentul în care dobânda se transformă în împrumut. Impozitul în lei astfel calculat se plăteşte la bugetul de stat până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei în care s-a înregistrat venitul/răscumpărat instrumentul de economisire.

(3) În cazul dividendelor distribuite, dar care nu au fost plătite acționarilor sau asociaților până la sfârşitul anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, impozitul pe dividende se declară şi se plăteşte până la data de 25 a primei luni a anului fiscal următor anului în care s-au aprobat situațiile financiare anuale, iar nerezidentul prezintă certificatul de rezidență fiscală valabil pentru anul pentru care s-au aprobat situațiile financiare anuale pentru a i se aplica în vederea impozitării cota mai favorabilă din Codul fiscal sau din convenția de evitare a dublei impuneri încheiată de România cu statul de rezidență al nerezidentului, beneficiar al dividendului. Cota de impozit de 5% prevăzută la art. 224 alin (4) lit. b) din Codul fiscal se aplică asupra veniturilor din dividende distribuite începând cu data de 1 ianuarie 2016.

SECȚIUNEA a 3-a

Tratamentul fiscal al veniturilor din dobânzi obținute din România de persoane juridice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European

12. (1) Opțiunea de regularizare a impozitului plătit conform art. 224 sau art. 225 alin. (1) din Codul fiscal, după caz, poate fi realizată de persoana nerezidentă în perioada de prescripție stabilită potrivit Codului de procedură fiscală.

(2) La declarația fiscală care se depune în vederea regularizării impozitului plătit conform art. 224, respectiv a art. 225 alin. (1) din Codul fiscal se anexează două certificate de rezidență fiscale în original sau copie legalizată, însoțite de o traducere autorizată în limba română. Un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală în anul în care s-a obținut venitul din România într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European şi un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European în anul în care a exercitat opțiunea pentru a-şi regulariza în România impozitul pe profit.

(3) În cazul obținerii veniturilor de natura dobânzilor de către persoane juridice străine rezidente într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European, se au în vedere în principal următoarele cheltuieli pentru determinarea rezultatului fiscal aferent veniturilor din dobânzi : costuri de refinanțare direct legate de dobânda obținută în baza împrumutului, pierderi de schimb valutar direct legate de împrumutul în valută, comisioane direct atribuibile împrumutului, alte costuri cum ar fi costurile de asigurare, de acoperire a riscului sau costuri operaționale cu condiția urmăririi şi regăsirii acestor costuri în acordul de împrumut.

SECȚIUNEA a 4-a

Tratamentul fiscal al categoriilor de venituri din activități independente impozabile în România obținute de persoane fizice rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European

13. Opțiunea de regularizare a impozitului plătit conform art. 224, respectiv a art. 226 alin. (1) din Codul fiscal poate fi realizată de persoana nerezidentă în perioada de prescripție stabilită potrivit Codului de procedură fiscală. La declarația fiscală care se depune în vederea regularizării impozitului plătit conform art. 224, respectiv a art. 226 alin. (1) din Codul fiscal se anexează două certificate de rezidență fiscale în original sau copie legalizată, însoțite de o traducere autorizată în limba română. Un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală în anul în care s-a obținut venitul din România într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European şi un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală într-un stat al Uniunii Europene sau al Spațiului Economic European în anul în care a exercitat opțiunea pentru a-şi regulariza în România impozitul pe venit.

SECȚIUNEA a 5-a

Reținerea impozitului din veniturile obținute din România de persoane rezidente într-un stat membru al Uniunii Europene sau într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri din activități desfăşurate de artişti şi sportivi

14. Opțiunea de regularizare a impozitului plătit conform art. 227 alin. (1) din Codul fiscal poate fi realizată de persoana nerezidentă în perioada de prescripție stabilită potrivit Codului de procedură fiscală. La declarația fiscală care se depune în vederea regularizării impozitului plătit conform art. 227 alin. (1) din Codul fiscal se anexează două certificate de rezidență fiscale în original sau copie legalizată, însoțite de o traducere autorizată în limba română. Un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală în anul în care s-a obținut venitul din România într-un stat al Uniunii Europene sau într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri şi un certificat de rezidență fiscală în care se menționează că beneficiarul venitului a avut rezidența fiscală într-un stat al Uniunii Europene sau într-un stat cu care România are încheiată o convenție de evitare a dublei impuneri în anul în care a exercitat opțiunea, pentru a-şi regulariza în România impozitul pe profit sau pe venit, după caz.

SECȚIUNEA a 6-a

Scutiri de la impozitul prevăzut în prezentul capitol

15. În aplicarea prevederilor art. 229 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal:

(1) Condiția privitoare la perioada minimă de deținere de 1 an va fi înțeleasă luându-se în considerare hotărârea Curții Europene de Justiție în cazurile conexate: Denkavit International BV, VITIC Amsterdam BV and Voormeer BV v Bundesamt fur Finanzen — C-283/94, C-291/94 şi C-292/94, şi anume: dacă la data plății perioada minimă de deținere de 1 an nu este încheiată, scutirea prevăzută în Codul fiscal nu se va acorda.

(2) În situația în care persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România poate face dovada că perioada minimă de deținere de 1 an a fost îndeplinită după data plății, beneficiarul efectiv persoană nerezidentă poate solicita restituirea impozitelor plătite în plus, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

16. Premiile prevăzute la art. 229 alin. (1) lit. d) şi e) din Codul fiscal sunt premii de natura celor plătite de la bugetul de stat sau de la bugetele consiliilor locale prin intermediul instituțiilor publice centrale şi locale.

17. În aplicarea prevederilor art. 229 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal:

(1) Condiția privitoare la perioada minimă de deținere de 2 ani prevăzută la art. 255 alin. (10) din Codul fiscal va fi înțeleasă luându-se în considerare hotărârea Curții Europene de Justiție în cazurile conexate: Denkavit International BV, VITIC Amsterdam BV and Voormeer BV v Bundesamt fur Finanzen — C-283/94, C-291/94 şi C-292/94, şi anume: dacă la data plății perioada minimă de deținere de 2 ani nu este încheiată, scutirea prevăzută în Codul fiscal nu se va acorda.

(2) În situația în care persoana juridică română, respectiv sediul permanent din România poate face dovada că perioada minimă de deținere de 2 ani a fost îndeplinită după data plății, beneficiarul efectiv persoană nerezidentă poate solicita restituirea impozitelor plătite în plus, potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală.

SECȚIUNEA a 7-a

Coroborarea prevederilor Codului fiscal cu cele ale convențiilor de evitare a dublei impuneri şi a legislației Uniunii Europene

18. În aplicarea art. 230 alin. (1) din Codul fiscal:

(1) Dispozițiile alin. 2 ale art. „Dividende", „Dobânzi", „Comisioane", „Redevențe" din convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu alte state, care reglementează impunerea în țara de sursă a acestor venituri, se aplică cu prioritate. În cazul când legislația internă prevede în mod expres o cotă de impozitare mai favorabilă sunt aplicabile prevederile legislației interne.

(2) Dispozițiile alin. 2 ale art. „Dividende", „Dobânzi", „Comisioane", „Redevențe" din convențiile de evitare a dublei impuneri derogă de la prevederile paragrafului 1 al acestor articole din convențiile respective.

(3) Aplicarea alin. 2 al art. „Dividende", „Dobânzi", „Comisioane", „Redevențe" din convențiile de evitare a dublei impuneri care prevăd impunerea în statul de sursă nu conduce la o dublă impunere pentru acelaşi venit, întrucât statul de rezidență acordă credit fiscal/scutire pentru impozitul plătit în România, în conformitate cu prevederile convenției de evitare a dublei impuneri.

(4) Dispozițiile titlurilor II şi IV din Codul fiscal reprezintă legislația internă şi se aplică atunci când România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri cu statul al cărui rezident este beneficiarul venitului realizat din România şi acesta prezintă certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1). În acest sens, se vor avea în vedere veniturile menționate la art. 223 alin. (2) din Codul fiscal, precum şi alte venituri pentru care România are potrivit convențiilor de evitare a dublei impuneri drept de impozitare.

(5) Prevederile titlului VI din Codul fiscal se aplică atunci când beneficiarul venitului obținut din România este rezident al unui stat cu care România nu are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri sau când beneficiarul venitului obținut din România, rezident al unui stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri, nu prezintă certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1) ori atunci când impozitul datorat de nerezident este suportat de către plătitorul de venit.

(6) Prevederile Acordului încheiat între Comunitatea Europeană şi Confederația Elvețiană de stabilire a unor măsuri echivalente cu cele prevăzute de Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi se aplică de la data aderării la Uniunea Europeană.

(7) În cazul României, societățile pentru care sunt aplicabile prevederile art. 15 pct. (1), respectiv pct. (2) ale Acordului încheiat între Comunitatea Europeană şi Confederația Elvețiană de stabilire a unor măsuri echivalente cu cele prevăzute de Directiva 2003/48/CE a Consiliului din 3 iunie 2003 privind impozitarea veniturilor din economii sub forma plăților de dobânzi sunt cele menționate la art. 229 alin. (1) lit. c) pct. 3 din Codul fiscal, respectiv cele menționate la art. 263 lit. x) din Codul fiscal.

(8) În situația în care pentru acelaşi venit sunt cote diferite de impunere în legislația internă, legislația europeană sau în convențiile de evitare a dublei impuneri, se aplică cota de impozit mai favorabilă, dacă beneficiarul venitului face dovada rezidenței într-un stat cu care România are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri şi, după caz, îndeplineşte condiția de beneficiar al legislației Uniunii Europene.

19. În scopul aplicării art. 230 alin. (2) din Codul fiscal:

(1) Pentru a beneficia de prevederile convenției de evitare a dublei impuneri încheiate între România şi statul său de rezidență, precum şi de cele ale legislației Uniunii Europene, nerezidentul beneficiar al veniturilor din România trebuie să prezinte certificatul de rezidență fiscală eliberat de autoritatea fiscală din statul respectiv sau un alt document eliberat de către o altă autoritate decât cea fiscală, care are atribuții în domeniul certificării rezidenței conform legislației interne a acelui stat.

(2) Nerezidenții care sunt beneficiarii veniturilor din România depun la plătitorul de venit originalul sau copia legalizată a certificatului de rezidență fiscală ori a documentului menționat la alin. (1), însoțite de o traducere autorizată în limba română. În situația în care autoritatea competentă străină emite certificatul de rezidență fiscală în format electronic sau online, acesta reprezintă originalul certificatului de rezidență fiscală avut în vedere pentru aplicarea convenției de evitare a dublei impuneri încheiate între România şi statul de rezidență al beneficiarului veniturilor obținute din România, respectiv pentru aplicarea legislației Uniunii Europene, după caz.

(3) În ipoteza în care nerezidentul beneficiar al veniturilor din România transmite un singur original al certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1) unui plătitor de venituri rezident român care are filiale, sucursale ori puncte de lucru în diferite localități din România şi care fac plăți, la rândul lor, către beneficiarul de venituri nerezident, primitorul originalului certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1) va transmite la fiecare subunitate o copie legalizată a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la alin. (1), însoțită de o traducere autorizată în limba română. Pe copia legalizată primitorul originalului certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1) va semna cu mențiunea că deține originalul acestuia.

(4) Prevederile alin. (3) sunt valabile şi în situația în care nerezidentul beneficiar al veniturilor din România are înființată o filială în România care are relații contractuale cu diverşi clienți din localități diferite din România şi care primeşte un singur original al certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1). Filiala aparținând persoanei nerezidente va face copii legalizate pe care le va distribui clienților români.

(5) Nerezidenții, beneficiari ai veniturilor obținute din România care au deschise conturi de custodie la agenții custode, definiți potrivit legii române, vor depune la aceşti agenți custode originalul certificatului de rezidență fiscală ori a documentului menționat la alin. (1). Agentul custode va transmite, la cererea nerezidentului, copia legalizată a certificatului de rezidență fiscală ori a documentului menționat la alin. (1), însoțită de o traducere autorizată în limba română, fiecărei persoane care a făcut plăți către beneficiarul de venituri nerezident. Pe copia legalizată, agentul custode, primitor al originalului certificatului de rezidență fiscală sau al documentului prevăzut la alin. (1), va semna cu mențiunea că deține originalul acestuia.

(6) Un nerezident poate fi considerat rezident al unui stat şi ca urmare a informațiilor primite pe baza schimbului de informații inițiat/procedurii amiabile declanşate de o țară parteneră de convenție de evitare a dublei impuneri.

(7) În certificatul de rezidență fiscală sau în documentul prevăzut la alin. (1), prezentat de nerezidenții care au obținut venituri din România, trebuie să se ateste că aceştia au fost rezidenți în statele cu care România are încheiate convenții de evitare a dublei impuneri, în anul/perioada obținerii veniturilor sau în anul/perioada pentru care a fost emis certificatul de rezidență fiscală ori documentul prevăzut la alin. (1).

(8) Plătitorul de venit este răspunzător pentru primirea în termenul stabilit a originalului sau a copiei legalizate a certificatului de rezidență fiscală ori a documentului prevăzut la alin. (1) şi pentru aplicarea prevederilor din convențiile de evitare a dublei impuneri încheiate de România cu diverse state.

(9) Forma şi conținutul certificatului de rezidență fiscală sau ale documentului prevăzut la alin. (1) pentru nerezidenți sunt cele emise de autoritatea din statul de rezidență al beneficiarului venitului. Certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la alin. (1) trebuie să cuprindă, în principal, elemente de identificare a nerezidentului, precum şi a autorității care a emis certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la alin. (1), de exemplu: numele, denumirea, adresa, codul de identificare fiscală, mențiunea că este rezident fiscal în statul emitent, precum şi data emiterii certificatului sau a documentului.

20. Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri şi ale art. 230 alin. (5) din Codul fiscal:

(1) În cazul câştigurilor din transferul titlurilor de valoare realizate printr-un intermediar , definit potrivit legislației în materie, rezident în România, originalul sau copia legalizată a certificatului de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1), însoțit/însoțită de o traducere autorizată în

limba română se depune de persoana fizică nerezidentă la intermediar pentru îndeplinirea obligațiilor fiscale şi declarative.

(2) Pentru aplicarea prevederilor convențiilor de evitare a dublei impuneri în cazul persoanelor fizice nerezidente care obțin câştiguri din transferul titlurilor de valoare şi operațiunea nu se efectuează printr-un intermediar , precum şi în cazul persoanelor juridice străine care obțin câştiguri din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română, certificatul de rezidență fiscală sau documentul prevăzut la pct. 19 alin. (1) se depune la societatea ale cărei titluri de valoare/titluri de participare sunt transferate, respectiv sunt vândute-cesionate. O copie legalizată a certificatului de rezidență fiscală sau a documentului prevăzut la pct. 19 alin. (1), însoțită de o traducere autorizată în limba română, se va anexa la declarația de venit sau la declarația privind impozitul pe profit, după caz, care se depune la organul fiscal competent.

21. Prevederile titlului II sau IV din Codul fiscal, în ceea ce priveşte determinarea, stabilirea, declararea şi plata impozitului asupra rezultatului fiscal din vânzarea-cesionarea titlurilor de participare deținute la o persoană juridică română, respectiv a câştigului/pierderii din transferul titlurilor de valoare sunt aplicabile persoanelor nerezidente în condițiile neprezentării certificatului de rezidență fiscală sau atunci când România nu are încheiată convenție de evitare a dublei impuneri cu statul de rezidență al beneficiarului acestor profituri/câştiguri ori în cazul în care, prin convenție, România are dreptul de impunere asupra profitului/câştigului. Declarația de venit sau declarația privind impozitul pe profit, după caz, se depune de persoana nerezidentă la organul fiscal competent.

SECȚIUNEA a 8-a

Declarații anuale privind reținerea la sursă

22. (1) În aplicarea art. 231 alin. (1) din Codul fiscal, modelul şi conținutul declarației informative privind impozitul reținut pentru veniturile cu regim de reținere la sursă/venituri scutite, pe beneficiari de venit nerezidenți, se aprobă prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit Codului de procedură fiscală.

(2) Declarația depusă de plătitorii de venituri, potrivit art. 231 alin. (1) din Codul fiscal, care au obligația să rețină la sursă impozitul pentru veniturile obținute de nerezidenți din România în anul 2015 este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) Plătitorii de venituri sub forma dobânzilor depun până în ultima zi a lunii februarie inclusiv a anului 2016, respectiv până în ultima zi a lunii februarie inclusiv a anului 2017 în relația cu Austria declarația informativă prevăzută la art. 231 alin. (2) din Codul fiscal, pentru veniturile din dobânzile realizate din România de către persoane fizice rezidente în state membre ale Uniunii Europene în anul 2015, respectiv în anul 2016 în relația cu Austria.

SECȚIUNEA a 9-a

Certificatele de atestare a impozitului plătit de nerezidenți

23. În aplicarea art. 232 din Codul fiscal:

(1) Cererea de eliberare a certificatului de atestare a impozitului plătit de nerezidenți se depune la organul fiscal teritorial în raza căruia plătitorul de venit este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe.

(2) Certificatul de atestare a impozitului plătit de nerezidenți se eliberează de către organul fiscal teritorial în raza căruia plătitorul de venit este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, pe baza cererii depuse de beneficiarul venitului sau de plătitorul de venit în numele acestuia.

(3) Forma cererii şi a certificatului de atestare a impozitului plătit de nerezident, precum şi instrucțiunile de completare şi eliberare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

CAPITOLUL II

Impozitul pe reprezentanțe

SECȚIUNEA 1

Contribuabili

24. În scopul aplicării art. 235 din Codul fiscal:

(1) Persoanele juridice străine, prin reprezentanțe înființate în România, nu sunt abilitate să desfăşoare activități de producție, comerț sau prestări de servicii, aceste reprezentanțe neavând calitatea de persoană juridică.

(2) Persoanele juridice străine care doresc să îşi înființeze o reprezentanță în România trebuie să obțină autorizația prevăzută de lege.

(3) Autorizația obținută poate fi retrasă în condițiile care sunt stabilite prin acelaşi act normativ.

SECȚIUNEA a 2-a

Stabilirea impozitului

25. Potrivit art. 236 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul persoanelor juridice străine care înființează o reprezentanță în România în cursul unei luni din anul de impunere, impozitul pentru anul de impunere se calculează începând cu data de 1 a lunii în care reprezentanța a fost înființată până la sfârşitul anului respectiv. Pentru reprezentanțele care se desființează în cursul anului de impunere impozitul anual se recalculează pentru perioada de activitate de la începutul anului până la data de 1 a lunii următoare celei în care a avut loc desființarea reprezentanței.

SECȚIUNEA a 3-a

Plata impozitului şi depunerea declarației fiscale

26. În aplicarea art. 237 din Codul fiscal:

(1) Impozitul datorat până la data de 25 iunie de reprezentanțele care sunt înființate în primul semestru al anului este proporțional cu numărul de luni de activitate desfăşurată de reprezentanță în cursul semestrului I. Pentru semestrul II, impozitul reprezentând echivalentul în lei al sumei de 2.000 de euro se va plăti până la data de 25 decembrie inclusiv.

(2) Forma declarației fiscale care va fi depusă anual la autoritatea fiscală competentă şi instrucțiunile de completare se aprobă prin ordin al ministrului finanțelor publice.

Declarația anuală de impunere, precum şi declarația fiscală în cazul înființării sau desființării reprezentanței în cursul anului pot fi depuse în numele persoanei juridice străine şi de reprezentantul reprezentanței la organul fiscal teritorial în raza căruia reprezentanța îşi desfăşoară activitatea.

(3) Forma declarației fiscale care va fi depusă la autoritatea fiscală competentă în caz de înființare sau de desființare a reprezentanței şi instrucțiunile de completare vor fi aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(4) În termen de 30 de zile de la data depunerii declarației fiscale de înființare sau de desființare a reprezentanței, organul fiscal teritorial stabileşte sau recalculează impozitul stabilit pentru perioada în care reprezentanța va desfăşura sau îşi va înceta activitatea, după caz.

ANEXĂ
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VI din Codul fiscal

☐ Declarație rectificativă

DECLARAȚIE INFORMATIVĂ
privind impozitul reținut pentru veniturile cu regim de reținere la sursă/venituri scutite, pe beneficiari de venit nerezidenți

Anul .....

A. Datele de identificare a plătitorului de venit

Denumirea/Numele şi prenumele	Codul de identificare fiscală/CNP

Adresa: Județ/	Sectorul	Localitatea

Strada	Nr.	Bl.	Sc.	Et.	Ap.

Cod poştal	Telefon fix	Telefon mobil	Fax	E-mail

B. Datele de identificare a beneficiarului de venit nerezident

Nr. crt.	Denumirea statului de rezidență a beneficiarului de venit	Denumirea/Numele şi prenumele	Codul de identificarea fiscală atribuit de autoritatea din România*

C. Date informative privind impozitul reținut la sursă/venituri scutite pe beneficiari de venit nerezidenți

Nr. crt.	Denumirea/Numele şi prenumele beneficiarului de venit nerezident	Natura venitului	Venitul beneficiarului de venit nerezident (suma brută)	Impozit reținut/ scutire de impozit	Actul normativ care reglementează impunerea/scutirea

Sub sancțiunile aplicate faptei de fals în acte publice, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete.

Numele şi prenumele ..... Semnătura
Funcția .....
Loc rezervat organului fiscal Număr de înregistrare .....

Data

Declarația se completează în două exemplare:
— originalul se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al plătitorului de venit;
— copia se păstrează de către plătitorul de venit.

* Dacă pentru veniturile obținute din România în anul 2015 nerezidentului nu i-a fost atribuit cod de identificare fiscală, această rubrică se completează cu datele de identificare ale beneficiarului de venit nerezident.

TITLUL VII
Taxa pe valoarea adăugată

CAPITOLUL I
Definiții

SECȚIUNEA 1
Semnificația unor termeni şi expresii

1. (1) Potrivit art. 266 alin. (1) pct. 9 din Codul fiscal, atunci când intervin modificări în Nomenclatura combinată, se realizează corespondența dintre codurile NC prevăzute în titlul VII din Codul fiscal, în normele, ordinele şi instrucțiunile date în aplicarea acestuia şi noile coduri din nomenclatura adoptată în temeiul art. 12 din Regulamentul (CEE) nr . 2.658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară şi statistică şi Tariful Vamal Comun.

(2) În aplicarea prevederilor art. 266 alin. (2) din Codul fiscal, locul în care o persoană impozabilă şi-a stabilit sediul activității economice este locul în care se desfăşoară funcțiile de administrare centrală a societății. Pentru a stabili locul unde o persoană impozabilă îşi are stabilit sediul activității sale economice se iau în considerare locul în care se iau deciziile principale legate de managementul general al societății, locul în care se află sediul social al societății şi locul în care se întâlneşte conducerea societății. În cazul în care aceste criterii nu permit determinarea cu certitudine a locului de stabilire a sediului unei activități economice, locul în care se iau deciziile principale legate de managementul general al societății este criteriul care prevalează. O persoană impozabilă poate avea sediul activității economice într-un stat membru chiar dacă nu realizează efectiv activități economice în statul respectiv . Prezența unei cutii poştale sau a unor reprezentanțe comerciale nu poate fi considerată ca sediu al activității economice a unei persoane impozabile, dacă nu sunt îndeplinite condițiile menționate în tezele anterioare.

(3) În cazul persoanelor fizice care sunt persoane impozabile pentru care nu poate fi identificat un sediu al activității economice în sensul alin. (2), domiciliul stabil al acestor persoane este considerat sediul activității economice, în scopul determinării statului în care acestea sunt stabilite, în sensul art. 266 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal.

(4) În aplicarea titlului VII al Codului fiscal, „domiciliul stabil" al unei persoane fizice, impozabile sau nu, înseamnă adresa înregistrată în registrul de evidență a populației ori într-un registru similar sau adresa indicată de persoana respectivă autorităților fiscale competente, cu excepția cazului în care există dovada că această adresă nu reflectă realitatea.

(5) „Reşedința obişnuită" a unei persoane fizice, impozabile sau nu, menționată în titlul VII al Codului fiscal reprezintă locul în care persoana fizică respectivă locuieşte în mod obişnuit, ca rezultat al unor legături personale şi profesionale. Atunci când există legături profesionale într-o altă țară decât cea în care există legături personale sau când nu există legături profesionale, locul „reşedinței obişnuite" se determină pe baza legăturilor personale care indică existența unor legături strânse între persoana respectivă şi locul în care locuieşte.

(6) În scopul aplicării prevederilor art. 266 alin. (2) lit. c) şi art. 307 din Codul fiscal:

a) dacă sediul fix din România al unei persoane impozabile care are sediul activității economice în afara României nu participă la livrarea de bunuri sau prestarea de servicii, respectiv resursele tehnice şi/sau umane din România nu sunt utilizate pentru realizarea acestor operațiuni, se consideră că persoana impozabilă nu este stabilită în România pentru respectivele operațiuni;

b) dacă sediul fix din România al unei persoane impozabile care are sediul activității economice în afara României participă la livrarea de bunuri sau prestarea de servicii înainte sau în timpul realizării acestor operațiuni sau conform unor înțelegeri este prevăzut că sediul fix poate să intervină ulterior derulării operațiunilor pentru operațiuni postvânzare ori pentru respectarea unor clauze contractuale de garanție şi această potențială participare nu constituie o operațiune separată din perspectiva TVA, măsura în care sunt utilizate resursele umane şi/sau materiale în legătură cu aceste operațiuni nu este relevantă, deoarece se consideră că în orice situație acest sediu fix participă la realizarea operațiunilor respective;

c) atunci când resursele tehnice şi/sau umane ale sediului fix din România al unei persoane impozabile care are sediul activității economice în afara României sunt utilizate numai pentru scopuri administrative suport, cum sunt serviciile de contabilitate, de emitere a facturilor şi colectarea titlurilor de creanță, utilizarea acestor resurse nu se consideră ca participare la realizarea de livrări de bunuri sau prestări de servicii, fiind tratate doar ca servicii-suport necesare îndeplinirii obligațiilor legate de aceste operațiuni. În această situație, se consideră că persoana impozabilă nu este stabilită în România pentru aceste operațiuni;

d) atunci când factura este emisă indicând codul de înregistrare în scopuri de TVA al sediului fix din România, acesta se consideră că a participat la livrarea de bunuri sau la prestarea de servicii, cu excepția situației în care persoana impozabilă poate face dovada contrariului.

(7) Atunci când gazul sau energia electrică sunt livrate de o persoană impozabilă sau către o persoană impozabilă care deține în România o licență care îi permite să desfăşoare activitatea economică în sectorul gazului sau al energiei electrice, incluzând şi cumpărări şi revânzări ale gazului natural sau ale energiei electrice, existența licenței în sine nu este suficientă pentru a considera că respectiva persoană impozabilă are un sediu fix în România. Pentru ca sediul fix să existe în România este necesar ca persoana impozabilă să îndeplinească condițiile art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a
Aplicare teritorială

2. (1) Bunurile de origine din teritoriile excluse prevăzute la art. 267 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal trebuie importate din perspectiva taxei, dacă sunt transportate în teritoriul Uniunii Europene.

(2) Insula Man, Principatul Monaco şi zonele aflate sub suveranitatea Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord de la Akrotiri şi Dhekelia sunt considerate teritorii ale statelor membre, iar operațiunile cu originea sau destinația în:

a) Insula Man sunt considerate cu originea sau destinația în Regatul Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord;

b) Principatul Monaco sunt considerate cu originea sau destinația în Republica Franceză;

c) zonele aflate sub suveranitatea Regatului Unit al Marii Britanii şi Irlandei de Nord de la Akrotiri şi Dhekelia sunt considerate cu originea sau cu destinația în Republica Cipru.

(3) Zona contiguă a României şi zona economică exclusivă a României, astfel cum sunt delimitate prin Legea nr . 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue şi al zonei economice exclusive ale României, republicată, se consideră că fac parte din teritoriul României din punct de vedere al TVA, pentru operațiunile legate de activitățile desfăşurate în exercitarea drepturilor prevăzute de art. 56 şi 77 din Convenția Națiunilor Unite asupra dreptului mării, încheiată la Montego Bay (Jamaica) la 10 decembrie 1982, ratificată prin Legea nr. 110/1996.

CAPITOLUL II

Operațiuni impozabile

3. (1) Dacă o operațiune îndeplineşte cumulativ condițiile prevăzute la art. 268 alin. (1) lit. a), c) şi d) din Codul fiscal, dar nu îndeplineşte condiția prevăzută la art. 268 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, operațiunea nu este impozabilă în România.

(2) Condiția referitoare la „plată" prevăzută la art. 268 alin.(1) lit. a) din Codul fiscal implică existența unei legături directe între operațiune şi contrapartida obținută. O livrare de bunuri sau o prestare de servicii este impozabilă în condițiile în care această operațiune aduce un avantaj clientului, iar contrapartida obținută, este aferentă avantajului primit, după cum urmează:

a) condiția referitoare la existența unui avantaj pentru un client este îndeplinită în cazul în care furnizorul de bunuri sau prestatorul de servicii se angajează să furnizeze bunuri şi/sau servicii determinabile persoanei ce efectuează plata sau, în absența plății, când operațiunea a fost realizată pentru a permite stabilirea unui astfel de angajament. Această condiție este compatibilă cu faptul că serviciile au fost colective, nu au fost măsurabile cu exactitate sau au făcut parte dintr-o obligație legală;

b) condiția existenței unei legături între operațiune şi contrapartida obținută este îndeplinită chiar dacă prețul nu reflectă valoarea normală a operațiunii, respectiv ia forma unor cotizații, bunuri sau servicii, reduceri de preț, sau nu este plătit direct de beneficiar, ci de un terț.

(3) Achiziția intracomunitară de mijloace noi de transport efectuată de orice persoană impozabilă ori neimpozabilă, prevăzută la art. 268 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, este întotdeauna considerată o operațiune impozabilă în România, pentru care nu sunt aplicabile regulile referitoare la plafonul de achiziții intracomunitare prevăzut la art. 268 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, dacă locul respectivei achiziții intracomunitare este în România, conform art. 276 din Codul fiscal.

(4) Achiziția intracomunitară de produse accizabile efectuată de o persoană impozabilă sau de o persoană juridică neimpozabilă, prevăzută la art. 268 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, este întotdeauna considerată o operațiune impozabilă în România, pentru care nu sunt aplicabile regulile referitoare la plafonul de achiziții intracomunitare prevăzut la art. 268 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, dacă locul respectivei achiziții intracomunitare este în România, conform art. 276 din Codul fiscal.

(5) Echivalentul în lei al plafonului pentru achiziții intracomunitare de bunuri de 10.000 euro, prevăzut la art. 268 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, aplicabil în cursul unui an calendaristic, se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării şi se rotunjeşte la cifra miilor. Rotunjirea se face prin majorare când cifra sutelor este egală sau mai mare decât 5 şi prin reducere când cifra sutelor este mai mică de 5, prin urmare plafonul este de 34.000 lei.

(6) În aplicarea art. 268 alin. (5), pentru calculul plafonului de achiziții intracomunitare de bunuri se iau în considerare următoarele elemente:

a) valoarea tuturor achizițiilor intracomunitare de bunuri, cu excepția achizițiilor prevăzute la alin. (7);

b) valoarea tranzacției ce conduce la depăşirea plafonului pentru achiziții intracomunitare de bunuri;

c) valoarea oricărui import efectuat de persoana juridică neimpozabilă în alt stat membru, pentru bunurile transportate în România după import.

(7) La calculul plafonului pentru achiziții intracomunitare de bunuri nu se vor lua în considerare:

a) valoarea achizițiilor intracomunitare de produse accizabile;

b) valoarea achizițiilor intracomunitare de mijloace noi de transport;

c) valoarea achizițiilor de bunuri a căror livrare a fost o livrare de bunuri cu instalare sau montaj, pentru care locul livrării se consideră a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) valoarea achizițiilor de bunuri a căror livrare a fost o vânzare la distanță, pentru care locul livrării se consideră a fi în România, în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal;

e) valoarea achizițiilor de bunuri second-hand, de opere de artă, de obiecte de colecție şi antichități, aşa cum sunt definite la art. 312 din Codul fiscal, în cazul în care aceste bunuri au fost taxate conform unui regim special similar celui prevăzut la art. 312 din Codul fiscal în statul membru din care au fost livrate;

f) valoarea achizițiilor de gaze naturale, energie electrică, energie termică sau agent frigorific a căror livrare a fost efectuată în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (1) lit. e) şi f) din Codul fiscal.

(8) În cazul în care plafonul pentru achiziții intracomunitare de bunuri este depăşit, persoana prevăzută la art. 268 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, care nu este înregistrată în scopuri deTVA conform art. 316 din Codul fiscal, trebuie să solicite înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. Înregistrarea va rămâne valabilă pentru perioada până la sfârşitul anului calendaristic în care a fost depăşit plafonul de achiziții şi cel puțin pentru anul calendaristic următor sau, după caz, până la data la care persoana respectivă se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, dacă această dată este anterioară acestui termen.

(9) Persoana prevăzută la art. 268 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal poate solicita anularea înregistrării oricând după încheierea anului calendaristic următor celui în care s-a înregistrat, conform art. 317 alin. (5) din Codul fiscal. Prin excepție, persoana respectivă rămâne înregistrată în scopuri de TVA conform art. 317 din Codul fiscal pentru toate achizițiile intracomunitare de bunuri efectuate cel puțin pentru încă un an calendaristic, dacă plafonul pentru achiziții de bunuri este depăşit şi în anul calendaristic care a urmat celui în care persoana a fost înregistrată.

(10) Dacă după expirarea anului calendaristic următor celui în care persoana a fost înregistrată persoana respectivă efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri în baza codului de înregistrare în scopuri de TVA obținut conform art. 317 din Codul fiscal, se consideră că persoana a optat conform art. 268 alin. (6) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care este obligată să rămână înregistrată în urma depăşirii plafonului pentru achiziții de bunuri în anul următor anului în care s-a înregistrat, situație în care se aplică prevederile alin. (9).

(11) Conform prevederilor art. 268 alin. (6) din Codul fiscal, persoanele impozabile care efectuează numai operațiuni pentru care taxa nu este deductibilă şi persoanele juridice neimpozabile, care nu sunt înregistrate şi nu au obligația de a fi înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, care nu depăşesc plafonul pentru achiziții intracomunitare, pot opta pentru regimul general prevăzut la art. 268 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. Aceste persoane sunt obligate la plata taxei în România pentru toate achizițiile intracomunitare de bunuri de la data la care îşi exercită opțiunea şi vor solicita un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (2) din Codul fiscal. Aceste persoane pot solicita anularea înregistrării oricând după încheierea a 2 ani calendaristici ce urmează celui în care s-au înregistrat, conform art. 317 alin. (6) din Codul fiscal.

(12) În cazul în care după încheierea a 2 ani calendaristici consecutivi de la înregistrare persoanele prevăzute la alin. (11) efectuează o achiziție intracomunitară de bunuri în baza codului de înregistrare în scopuri de TVA obținut conform art. 317 din Codul fiscal, se consideră că aceste persoane şi-au reexercitat

opțiunea în condițiile art. 268 alin. (6) şi art. 317 alin. (7) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care aceste persoane sunt obligate să rămână înregistrate în urma depăşirii plafonului pentru achiziții intracomunitare de bunuri în anul calendaristic anterior, situație în care se aplică prevederile alin. (9).

(13) În scopul aplicării prevederilor art. 268 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, relația de transport al bunurilor din primul stat membru în România trebuie să existe între furnizor şi cumpărătorul revânzător, oricare dintre aceştia putând fi responsabil pentru transportul bunurilor , în conformitate cu condițiile Incoterms sau în conformitate cu prevederile contractuale. Dacă transportul este realizat de beneficiarul livrării ulterioare, nu sunt aplicabile măsurile de simplificare pentru operațiuni triunghiulare. Obligațiile ce revin beneficiarului livrării ulterioare, dacă România este al treilea stat membru:

a) să plătească taxa aferentă livrării efectuate de cumpărătorul revânzător care nu este stabilit în România, indiferent dacă este sau nu înregistrat în scopuri de TVA în România, în conformitate cu prevederile art. 307 alin. (4) şi art. 326 alin. (1) sau (2) din Codul fiscal, după caz;

b) să înscrie achiziția efectuată în rubricile alocate achizițiilor intracomunitare de bunuri din decontul de taxă prevăzut la art. 323 sau art. 324 din Codul fiscal, precum şi în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal.

(14) În cazul operațiunilor triunghiulare efectuate în condițiile art. 268 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal, dacă România este al doilea stat membru al cumpărătorului revânzător şi acesta a transmis furnizorului din primul stat membru codul său de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 316 din Codul fiscal, cumpărătorul revânzător trebuie să îndeplinească următoarele obligații:

a) să emită factura prevăzută la art. 319 din Codul fiscal, în care să fie înscrise codul său de înregistrare în scopuri de TVA în România şi codul de înregistrare în scopuri de TVA din al treilea stat membru al beneficiarului livrării;

b) să nu înscrie achiziția intracomunitară de bunuri care ar avea loc în România ca urmare a transmiterii codului de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 316 din Codul fiscal în declarația recapitulativă privind achizițiile intracomunitare, prevăzută la art. 325 din Codul fiscal, aceasta fiind neimpozabilă. În decontul de taxă aceste achiziții se înscriu la rubrica rezervată achizițiilor neimpozabile;

c) să înscrie livrarea efectuată către beneficiarul livrării din al treilea stat membru în rubrica rezervată livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă a decontului de taxă şi în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal următoarele date:

1. codul de înregistrare în scopuri de TVA, din al treilea stat membru, al beneficiarului livrării;

2. codul T în rubrica corespunzătoare;

3. valoarea livrării efectuate.

CAPITOLUL III
Persoane impozabile

4. (1) În sensul art. 269 alin. (2) din Codul fiscal, exploatarea bunurilor corporale sau necorporale, în concordanță cu principiul de bază al sistemului de TVA potrivit căruia taxa trebuie să fie neutră, se referă la orice tip de tranzacții, indiferent de forma lor juridică, astfel cum se menționează în constatările Curții Europene de Justiție în cazurile C-186/89 Van Tiem, C-306/94 Regie dauphinoise, C-77/01 Empresa de Desenvolvimento Mineiro SA (EDM).

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), persoanele fizice nu se consideră că realizează o activitate economică în sfera de aplicare a taxei atunci când obțin venituri din vânzarea locuințelor proprietate personală sau a altor bunuri, care au fost folosite de către acestea pentru scopuri personale. În categoria bunurilor utilizate în scopuri personale se includ construcțiile şi, după caz, terenul aferent acestora, proprietate personală a persoanelor fizice care au fost utilizate în scop de locuință, inclusiv casele de vacanță, orice alte bunuri utilizate în scop personal de către persoana fizică, precum şi bunurile de orice natură moştenite sau dobândite ca urmare a măsurilor reparatorii prevăzute de legile privind reconstituirea dreptului de proprietate.

(3) Persoana fizică, care nu a devenit deja persoană impozabilă pentru alte activități, se consideră că realizează o activitate economică din exploatarea bunurilor corporale sau necorporale, dacă acționează ca atare, de o manieră independentă, şi activitatea respectivă este desfăşurată în scopul obținerii de venituri cu caracter de continuitate, în sensul art. 269 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) În cazul construirii de bunuri imobile de către o persoană fizică, în vederea vânzării, activitatea economică este considerată începută în momentul în care persoana fizică respectivă intenționează să efectueze o astfel de activitate, iar intenția acesteia trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri şi/sau să facă investiții pregătitoare inițierii activității economice. Activitatea economică este considerată continuă din momentul începerii sale, incluzând şi livrarea bunului sau părților din bunul imobil construit, chiar dacă este un singur bun imobil.

(5) În cazul achiziției de terenuri şi/sau de construcții de către persoana fizică în scopul vânzării, livrarea acestor bunuri reprezintă o activitate cu caracter de continuitate dacă persoana fizică realizează mai mult de o singură tranzacție în cursul unui an calendaristic. Dacă persoana fizică realizează o singură livrare într-un an aceasta este considerată ocazională şi nu este considerată o livrare impozabilă. Dacă intervine o a doua livrare în cursul aceluiaşi an, prima livrare nu se impozitează, dar este luată în considerare la calculul plafonului prevăzut la art. 310 din Codul fiscal. Totuşi, dacă persoana fizică derulează deja construcția unui bun imobil în vederea vânzării, conform alin. (4), activitatea economică fiind deja considerată începută şi continuă, orice alte tranzacții efectuate ulterior nu mai au caracter ocazional. Livrările de construcții şi terenuri, scutite de taxă conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, sunt avute în vedere atât la stabilirea caracterului de continuitate al activității economice, cât şi la calculul plafonului de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal. În situația în care persoana fizică nu se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, dar începe activitatea economică, se consideră că aplică regimul special de scutire pentru întreprinderile mici conform art. 310 din Codul fiscal, obligativitatea înregistrării în scopuri de TVA intervenind la termenul prevăzut la art. 310 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1: O persoană fizică, care nu a mai realizat tranzacții cu bunuri imobile în anii precedenți, a livrat în cursul anului 2015 două terenuri care nu sunt construibile. Aceste terenuri au fost achiziționate în cursul anului 2012, în vederea revânzării şi nu pentru a fi utilizate în scopuri personale. Deşi persoana fizică a devenit persoană impozabilă pentru aceste livrări, totuşi livrările respective fiind scutite de taxă conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, persoana fizică nu are obligația înregistrării în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal. Dacă aceeaşi persoană fizică ar fi livrat în cursul anului 2015 o construcție nouă în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, ar fi avut obligația să solicite înregistrarea în scopuri de taxă dacă valoarea livrării respective cumulată cu valoarea livrărilor anterioare ar fi depăşit plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, cel mai târziu în termen de 10 zile de la data depăşirii plafonului, respectiv de la data de 1 a lunii următoare celei în care plafonul a fost depăşit, conform prevederilor art. 310 alin. (6) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 2: O persoană fizică vinde în luna ianuarie 2016 un teren construibil sau o construcție nouă în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal. Deşi în principiu operațiunea nu ar fi scutită de taxă conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, indiferent de valoarea livrării, dacă persoana fizică nu realizează şi alte operațiuni pentru care ar deveni persoană impozabilă în cursul anului 2016, această operațiune este considerată ocazională şi persoana fizică nu datorează TVA pentru respectiva livrare. Dacă în acelaşi an, în luna martie, aceeaşi persoană fizică livrează un teren sau o construcție, indiferent dacă livrarea este taxabilă sau scutită conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, respectiva persoană va deveni persoană impozabilă după cea de-a doua tranzacție. Dacă a doua tranzacție este taxabilă şi valoarea cumulată a acesteia cu cea a primei livrări depăşeşte plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, persoana fizică are obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA, cel târziu în termen de 10 zile de la data depăşirii plafonului, respectiv de la data de 1 a lunii următoare celei în care plafonul a fost depăşit, conform art. 310 alin. (6) din Codul fiscal. Dacă a doua tranzacție este scutită, persoana fizică nu are obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA. Dacă în acelaşi an, după a doua operațiune care a fost scutită, intervine a treia operațiune în luna septembrie, care este taxabilă (de exemplu, livrarea unui teren construibil), iar valoarea cumulată a celor trei operațiuni depăşeşte plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, obligativitatea înregistrării în scopuri de TVA intervine la termenul prevăzut la art. 310 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 3: O persoană fizică realizează în cursul anului 2015 cinci livrări care ar fi scutite conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal. Deşi în anul 2015 persoana fizică a devenit în principiu persoană impozabilă, nu a avut obligația de a solicita înregistrarea în scopuri de TVA deoarece a realizat numai operațiuni scutite. Dacă în anul 2016, în luna februarie, persoana fizică va livra o construcție nouă sau un teren construibil în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, chiar dacă este prima tranzacție din acest an, aceasta nu mai este considerată ocazională, deoarece persoana fizică devenise deja persoană impozabilă în anul precedent şi va avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de taxă până pe 10 martie 2016, dacă valoarea livrării respective va depăşi plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 4: O persoană fizică a început în cursul anului 2015 construcția unui bun imobil cu intenția de a vinde această construcție, devenind astfel persoană impozabilă. În cursul anului 2015 nu a încasat avansuri şi în principiu nu are obligația să solicite înregistrarea în scopuri de taxă. Dacă în anul 2016, înainte să înceapă să încaseze avansuri sau înainte să facă livrări ale unor părți ale bunului imobil sau livrarea respectivului imobil în integralitatea sa, livrează un teren construibil sau o altă construcție nouă în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, persoana fizică ar avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de taxă cel mai târziu până pe data de 10 a lunii următoare celei în care depăşeşte plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal. Această livrare nu este considerată ocazională, activitatea economică fiind considerată continuă din momentul începerii construcției, respectiv din anul 2015.

Exemplul nr. 5: În luna martie 2015 o persoană fizică vinde o casă pe care a utilizat-o în scop de locuință, operațiunea fiind neimpozabilă. În luna aprilie vinde o casă pe care a moştenit-o, nici această operațiune nefiind impozabilă. În luna mai, aceeaşi persoană fizică cumpără o construcție nouă pe care o vinde în luna iulie. Nici după această vânzare persoana fizică nu devine persoană impozabilă, deoarece această tranzacție, fiind prima vânzare a unui bun care nu a fost utilizat în scopuri personale, este considerată ocazională. Dacă persoana fizică va mai livra de exemplu un teren construibil în luna august, aceasta este considerată a doua tranzacție în sfera TVA, iar persoana fizică va deveni persoană impozabilă şi va avea obligația să solicite înregistrarea cel mai târziu până pe data de 10 septembrie, dacă livrarea din luna iulie cumulată cu cea din luna august depăşesc plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal. Primele două vânzări din lunile martie şi aprilie nu sunt luate în calculul plafonului de scutire deoarece nu sunt în sfera de aplicare a TVA.

Exemplul nr. 6: O familie deține un teren situat într-o zonă construibilă pe care l-a utilizat pentru cultivarea de produse agricole. În luna ianuarie 2016 familia respectivă împarte în loturi terenul în vederea vânzării. Pentru a analiza dacă terenul a fost utilizat în scop personal sau pentru activități economice trebuie să se constate dacă produsele cultivate erau folosite numai pentru consumul familiei sau şi pentru comercializare. În situația în care cantitatea de produse obținute nu justifică numai consumul în scop personal, se consideră că terenul a fost utilizat în scopul unei activități economice şi livrarea lui intră în sfera de aplicare a TVA consecință, dacă livrarea primului lot are loc în luna februarie nu se consideră o operațiune ocazională şi dacă depăşeşte plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, familia respectivă ar avea obligația să se înregistreze în scopuri de TVA, prin unul dintre soți. Înregistrarea în scopuri de TVA trebuie solicitată cel mai târziu în termenul prevăzut la art. 310 alin. (6) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 7: În cursul anului 2015 o persoană fizică începe să construiască un bun imobil. Încasează avansuri care depăşesc plafonul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal în luna decembrie 2015. Fiind avansuri încasate pentru livrarea de părți de construcție noi, operațiunile sunt taxabile, dar persoana respectivă poate aplica regimul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal până la depăşirea plafonului. Astfel, persoana respectivă va avea obligația să solicite înregistrarea în scopuri de TVA cel mai târziu până pe data de 10 ianuarie 2016. Dacă livrarea unor apartamente din construcția respectivă are loc în luna martie 2016, avansurile încasate în regim de scutire în anul 2015 vor trebui să fie regularizate la data livrării prin aplicarea cotei de TVA corespunzătoare.

(6) În cazul exemplelor prezentate la alin. (5) au fost avute în vedere numai persoanele fizice care nu sunt considerate persoane impozabile pentru alte activități economice desfăşurate şi faptul că orice livrare de locuințe personale, de case de vacanță sau de alte bunuri prevăzute la alin. (2) nu este luată în considerare pentru stabilirea caracterului de continuitate al activității nefiind considerată operațiune în sfera de aplicare a taxei.

(7) În cazul în care bunurile imobile sunt deținute în coproprietate de o familie, dacă există obligația înregistrării în scopuri de taxă pentru vânzarea acestor bunuri imobile, unul dintre soți va fi desemnat să îndeplinească această obligație.

(8) Transferul în patrimoniul afacerii al bunurilor sau serviciilor achiziționate sau dobândite de persoanele fizice şi care au fost folosite în scopuri personale, în vederea utilizării pentru desfăşurarea de activități economice, nu este o operațiune asimilată unei livrări de bunuri/prestări de servicii, efectuate cu plată, iar persoana fizică nu poate deduce taxa aferentă bunurilor/serviciilor respective prin aplicarea procedurii de ajustare prevăzută la art. 304 şi 305 din Codul fiscal.

(9) Persoanele care nu sunt legate de angajator printr-un contract individual de muncă, ci prin alte instrumente juridice, nu acționează de o manieră independentă în condițiile prevăzute la art. 269 alin. (4) din Codul fiscal, respectiv atunci când activitatea este exercitată de o persoană care nu dispune de o libertate de organizare corespunzătoare în ceea ce priveşte resursele materiale şi umane folosite pentru exercițiul activității în discuție, cum ar fi libertatea de a alege colaboratorii, orarul de lucru, baza materială necesare desfăşurării activității sale, şi riscul economic inerent acestei activități nu este suportat de

această persoană. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-202/90 Ayuntamiento de Sevilla împotriva Recaudadores de Tributos de las Zonas primera y segunda.

(10) Nu sunt considerate activități economice:

a) acordarea de bunuri şi/sau servicii în mod gratuit de organizațiile fără scop patrimonial;

b) livrarea de către organismele de cult religios a următoarelor obiecte: vase liturgice, icoane metalice sau litografiate, cruci, crucifixe, cruciulițe şi medalioane cu imagini religioase specifice cultului, obiecte de colportaj religios, calendare religioase, produse necesare exercitării activității de cult religios, precum tămâia, lumânările, cu excepția celor decorative şi a celor pentru nunți şi botezuri.

(11) În sensul art. 269 alin. (5) din Codul fiscal, distorsiuni concurențiale rezultă atunci când aceeaşi activitate este desfăşurată de mai multe persoane, dintre care unele beneficiază de un tratament fiscal preferențial, astfel încât contravaloarea bunurilor livrate şi/sau a serviciilor prestate de acestea nu este grevată de taxă, față de alte persoane care sunt obligate să greveze cu taxă contravaloarea livrărilor de bunuri şi/sau a prestărilor de servicii efectuate.

(12) În situația în care instituția publică desfăşoară activități pentru care este tratată ca persoană impozabilă, este considerată persoană impozabilă în legătură cu acele activități sau, după caz, cu partea din structura organizatorică prin care sunt realizate acele activități. Prin excepție, în scopul stabilirii locului prestării serviciilor conform art. 278 din Codul fiscal, o persoană juridică neimpozabilă care este înregistrată în scopuri de TVA este considerată persoană impozabilă.

(13) În sensul art. 269 alin. (8) din Codul fiscal, persoana fizică devine persoană impozabilă în cazul unei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi. De asemenea, orice altă persoană juridică neimpozabilă se consideră persoană impozabilă pentru livrarea intracomunitară de mijloace de transport noi. Aceste persoane nu sunt obligate să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal pentru aceste livrări intracomunitare de mijloace de transport noi, în conformitate cu prevederile art. 316 alin. (3) din Codul fiscal.

5. (1) În sensul art. 269 alin. (9) din Codul fiscal, grupul de persoane impozabile stabilite în România, independente din punct de vedere juridic şi aflate în strânsă legătură din punct de vedere financiar, economic şi organizatoric, poate opta să fie tratat drept grup fiscal unic, cu următoarele condiții cumulative:

a) o persoană impozabilă nu poate face parte decât dintr-un singur grup fiscal;

b) opțiunea trebuie să se refere la o perioadă de cel puțin 2 ani;

c) toate persoanele impozabile din grup trebuie să aplice aceeaşi perioadă fiscală.

(2) Opțiunea prevăzută la alin. (1) lit. b) se referă la grup, nu la fiecare membru al grupului.

(3) Grupul fiscal se poate constitui din minimum două persoane impozabile.

(4) Organul fiscal competent în administrarea persoanelor impozabile care fac parte dintr-un grup fiscal este organul fiscal central desemnat în acest scop, în conformitate cu prevederile art. 30 alin. (5) din Legea nr . 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, denumită în continuare *Codul de procedură fiscală*.

(5) Se consideră, conform alin. (1), în strânsă legătură din punct de vedere financiar, economic şi organizatoric persoanele impozabile al căror capital este deținut direct sau indirect în proporție de mai mult de 50% de către aceeaşi asociați. Termenul „asociați" include şi acționarii, conform Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare. Îndeplinirea acestei condiții se dovedeşte prin certificatul constatator eliberat de către registrul comerțului şi/sau, după caz, alte documente justificative.

(6) În vederea implementării grupului fiscal se depune la organul fiscal competent prevăzut la alin. (4) o cerere semnată de către reprezentanții legali ai tuturor membrilor grupului, care să cuprindă următoarele:

a) numele, adresa, obiectul de activitate şi codul de înregistrare în scopuri de TVA al fiecărui membru;

b) dovada că membrii sunt în strânsă legătură conform alin. (5);

c) numele membrului numit reprezentant.

(7) Organul fiscal competent trebuie să ia o decizie oficială prin care să aprobe sau să refuze implementarea grupului fiscal şi să comunice acea decizie reprezentantului grupului, în termen de 60 de zile de la data primirii documentației complete, respectiv a cererii completate potrivit alin. (6), însoțită de documentele justificative.

(8) Implementarea grupului fiscal intră în vigoare:

a) în prima zi din luna următoare datei comunicării deciziei prevăzute la alin. (7), în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică;

b) în prima zi a perioadei fiscale următoare datei comunicării deciziei prevăzute la alin. (7), în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică.

(9) Reprezentantul grupului trebuie să notifice organului fiscal competent oricare dintre următoarele evenimente:

a) încetarea opțiunii prevăzute la alin. (1) de a forma un grup fiscal unic, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

b) neîndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1)—(5), care conduc la anularea tratamentului persoanelor impozabile ca grup fiscal sau a unei persoane ca membru al grupului fiscal, în termen de 15 zile de la producerea evenimentului care a generat această situație;

c) numirea unui alt reprezentant al grupului fiscal cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

d) părăsirea grupului fiscal de către unul dintre membri, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului;

e) intrarea unui nou membru în grupul fiscal, cu cel puțin 30 de zile înainte de producerea evenimentului.

(10) În situațiile prevăzute la alin. (9) lit. a) şi b), organul fiscal competent anulează tratamentul persoanelor impozabile ca grup fiscal sau, după caz, al unei persoane ca membru al grupului fiscal, astfel:

a) în cazul prevăzut la alin. (9) lit. a), de la data de 1 a lunii următoare celei în care a încetat opțiunea în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care a încetat opțiunea, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică;

b) în cazul prevăzut la alin. (9) lit. b), de la data de 1 a lunii următoare celei în care s-a produs evenimentul care a generat această situație în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care s-a produs evenimentul, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică.

(11) În situațiile prevăzute la alin. (9) lit. c)—e) organul fiscal competent trebuie să ia o decizie oficială în termen de 30 de zile de la data primirii notificării şi să comunice această decizie reprezentantului. Această decizie intră în vigoare din prima zi a lunii următoare celei în care a fost transmisă reprezentantului, în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică. Până la intrarea în vigoare a deciziei, persoanele impozabile care au solicitat părăsirea sau intrarea

în grup a unui membru sunt tratate ca grup fiscal unic format din membri care au depus inițial opțiunea de a fi tratați ca grup fiscal unic şi au fost acceptați în acest sens de către organul fiscal competent. În situația în care se solicită numirea unui alt reprezentant al grupului, organul fiscal competent anulează calitatea reprezentantului grupului fiscal şi în aceeaşi decizie va aproba numirea unui alt reprezentant propus de membrii grupului.

(12) Prin excepție de la prevederile alin. (1) lit. b), organul fiscal competent, în urma verificărilor efectuate sau la cererea persoanei impozabile:

a) anulează, din oficiu sau, după caz, la cerere, tratamentul unei persoane ca membru al unui grup fiscal în cazul în care acea persoană nu mai întruneşte criteriile de eligibilitate pentru a fi considerată un asemenea membru în conformitate cu prevederile alin. (1). Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organul fiscal competent în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică;

b) anulează, din oficiu sau, după caz, la cerere, tratamentul persoanelor impozabile ca grup fiscal în cazul în care acele persoane impozabile nu mai întrunesc criteriile de eligibilitate pentru a fi considerate un asemenea grup. Această anulare va intra în vigoare începând cu prima zi a lunii următoare celei în care situația a fost constatată de organul fiscal competent, în cazul în care membrii grupului au perioadă fiscală luna calendaristică, respectiv în prima zi a perioadei fiscale următoare celei în care situația a fost constatată de organele fiscale competente, în cazul în care membrii grupului nu au perioadă fiscală luna calendaristică.

(13) De la data implementării grupului fiscal unic conform alin. (8):

a) fiecare membru al grupului fiscal, altul decât reprezentantul:

1. raportează în decontul de taxă menționat la art. 323 din Codul fiscal orice livrare de bunuri, prestare de servicii, import sau achiziție intracomunitară de bunuri sau orice altă operațiune realizată de sau către acesta pe parcursul perioadei fiscale;

2. trimite decontul său de taxă reprezentantului;

3. nu plăteşte nicio taxă datorată şi nu solicită nicio rambursare conform decontului său de taxă;

b) reprezentantul:

1. preia, în primul decont consolidat, soldurile taxei de plată de la sfârşitul perioadei fiscale anterioare, neachitate până la data depunerii acestui decont, precum şi soldurile sumei negative a taxei pentru care nu s-a solicitat rambursarea din deconturile de TVA ale membrilor grupului aferente perioadei fiscale anterioare;

2. raportează în propriul decont de taxă, menționat în art. 323 din Codul fiscal, orice livrare de bunuri, prestare de servicii, import sau achiziție intracomunitară de bunuri ori de servicii, precum şi orice altă operațiune realizată de sau către acesta pe parcursul perioadei fiscale;

3. raportează într-un decont consolidat rezultatele din toate deconturile de TVA primite de la alți membri ai grupului fiscal, precum şi rezultatele din propriul decont de taxă pentru perioada fiscală respectivă;

4. depune la organul fiscal competent toate deconturile de taxă ale membrilor, precum şi formularul de decont de taxă consolidat;

5. plăteşte sau, după caz, solicită rambursarea taxei care rezultă din decontul de taxă consolidat.

(14) Fiecare membru al grupului fiscal trebuie:

a) să depună declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal, la organul fiscal competent;

b) să se supună controlului organului fiscal competent;

c) să răspundă separat şi în solidar pentru orice taxă datorată de el sau de orice membru al grupului fiscal pentru perioada cât aparține respectivului grup fiscal;

d) să întocmească primul decont de TVA, după părăsirea grupului fiscal, doar pe baza operațiunilor efectuate în perioada ulterioară părăsirii grupului, fără preluarea soldului din decontul aferent perioadei fiscale anterioare, depus în vederea întocmirii decontului consolidat.

(15) Livrările de bunuri şi prestările de servicii realizate de fiecare membru al grupului sunt supuse regimului normal de impozitare prevăzut de titlul VII din Codul fiscal, indiferent dacă sunt realizate către terți sau către ceilalți membri ai grupului fiscal, fiecare membru al grupului fiind considerat o persoană impozabilă separată.

6. Obligațiile şi drepturile din punct de vedere al taxei pentru operațiunile derulate de asocierile prevăzute la art. 269 alin. (11) din Codul fiscal sunt prevăzute la pct. 102.

CAPITOLUL IV
Operațiuni cuprinse în sfera de aplicare a taxei

SECȚIUNEA 1
Livrarea de bunuri

7. (1) Preluarea de bunuri produse de către o persoană impozabilă pentru a fi folosite în cursul desfăşurării activității sale economice sau pentru continuarea acesteia nu se consideră ca fiind o livrare de bunuri în sensul art. 270 alin. (1) din Codul fiscal, cu excepția situației prevăzute la art. 270 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. Aceleaşi prevederi se aplică şi prestărilor de servicii.

(2) Valorificarea produselor scoase din rezerva de mobilizare constituie livrare de bunuri în sensul art. 270 alin. (1) din Codul fiscal.

(3) În sensul art. 270 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă care nu deține proprietatea bunurilor dar primeşte facturi pe numele său de la furnizor şi emite facturi pe numele său către client, pentru respectivele bunuri se consideră că acționează în nume propriu. Persoana respectivă este considerată din punctul de vedere al taxei cumpărător şi revânzător al bunurilor. Indiferent de natura contractului încheiat de părți, dacă o persoană impozabilă primeşte şi/sau emite facturi pe numele său, acest fapt o transformă în cumpărător revânzător din punctul de vedere al taxei.

(4) Prevederile alin. (3) se aplică sub denumirea de structură de comisionar în cazurile prevăzute la pct. 31 alin. (4).

(5) Bunurile constatate lipsă din gestiune nu sunt considerate livrări de bunuri, fiind aplicabile prevederile art. 304, 305 şi 306 din Codul fiscal şi ale pct. 78, 79 şi 80.

(6) În sensul art. 270 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor în urma executării silite se consideră livrare de bunuri numai dacă debitorul executat silit este o persoană impozabilă.

(7) Distribuirea de produse agricole de către societățile agricole reglementate de Legea nr. 36/1991 privind societățile agricole şi alte forme de asociere în agricultură, cu modificările ulterioare, către asociații acestora este asimilată din punct de vedere al TVA unei livrări de bunuri efectuate cu plată, în sensul art. 270 alin. (5) din Codul fiscal, dacă taxa aferentă bunurilor respective a fost dedusă total sau parțial.

Exemplu: O societate agricolă înregistrată în scopuri deTVA conform art. 316 din Codul fiscal achiziționează semințe, îngrăşăminte, servicii de arat şi semănat pentru realizarea

producției agricole. Societatea deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă tuturor achizițiilor de bunuri şi servicii. După recoltare, societatea distribuie o parte din produsele agricole către asociații săi. Întrucât societatea a dedus taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri şi servicii destinate realizării întregii producții agricole, distribuirea de produse agricole din producția realizată către asociații săi este asimilată din punctul de vedere al TVA unei livrări de bunuri efectuate cu plată, pentru care societatea are obligația de a colecta TVA, aplicând cota corespunzătoare.

(8) Transferul de active prevăzut la art. 270 alin. (7) din Codul fiscal este un transfer universal de bunuri şi/sau servicii, acestea nemaifiind tratate individual, ci ca un tot unitar la persoana impozabilă cedentă, indiferent dacă este un transfer total sau parțial de active. Se consideră transfer parțial de active, în sensul art. 270 alin. (7) din Codul fiscal, transferul tuturor activelor sau al unei părți din activele investite într-o anumită ramură a activității economice, dacă acestea constituie din punct de vedere tehnic o structură independentă, capabilă să efectueze activități economice separate. De asemenea, se consideră că transferul parțial are loc şi în cazul în care bunurile imobile în care sunt situate activele transferate de cedent nu sunt înstrăinate, ci realocate altor ramuri ale activității aflate în uzul cedentului. Simplul transfer al unor active nu garantează posibilitatea continuării unei activități economice în orice situație. Pentru ca o operațiune să poată fi considerată transfer de active, în sensul art. 270 alin. (7) din Codul fiscal, primitorul activelor trebuie să facă dovada intenției de a desfăşura activitatea economică sau partea din activitatea economică care i-a fost transferată, şi nu să lichideze imediat activitatea respectivă şi, după caz, să vândă eventualele stocuri. Primitorul activelor are obligația să transmită cedentului o declarație pe propria răspundere din care să rezulte îndeplinirea acestei condiții. Pentru calificarea unei activități ca transfer de active nu este relevant dacă primitorul activelor este autorizat pentru desfăşurarea activității care i-a fost transferată sau dacă are în obiectul de activitate respectiva activitate. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C — 497/01 — Zita Modes. Cerințele prevăzute de prezentul alineat nu se aplică în cazul divizării şi fuziunii, care sunt în orice situație considerate transfer de active conform art. 270 alin. (7) din Codul fiscal.

(9) Persoana impozabilă care este beneficiarul transferului prevăzut la alin. (7) este considerată ca fiind succesorul cedentului, indiferent dacă este înregistrată în scopuri de taxă sau nu. Beneficiarul va prelua toate drepturile şi obligațiile cedentului, inclusiv pe cele privind livrările către sine prevăzute la art. 270 alin. (4) din Codul fiscal, ajustările deducerii prevăzute la art. 304 şi 305 din Codul fiscal. Dacă beneficiarul transferului este o persoană impozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal şi nu se va înregistra în scopuri de TVA ca urmare a transferului, va trebui să plătească la bugetul de stat suma rezultată ca urmare a ajustărilor conform art. 270 alin. (4), art. 304, 305, 306 sau 332 din Codul fiscal, după caz, şi să depună în acest sens declarația prevăzută la art. 324 alin. (8) din Codul fiscal. Momentul de referință pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, nu este data transferului, ci data obținerii bunului de către cedent, conform art. 305 sau 332 din Codul fiscal, după caz. Cedentul va trebui să transmită cesionarului o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obținute după data aderării.Aplicarea regimului de taxare pentru transferul de active de către persoanele impozabile nu implică anularea dreptului de deducere a taxei la beneficiar, dacă operațiunile în cauză sunt taxabile prin efectul legii sau prin opțiune, cu excepția situației în care se constată că tranzacția a fost taxată în scopuri fiscale.

(10) În sensul art. 270 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal:

a) se cuprind în categoria bunurilor acordate în mod gratuit în scopul stimulării vânzărilor bunurile care sunt produse de persoana impozabilă în vederea vânzării sau sunt comercializate în mod obişnuit de către persoana impozabilă, acordate în mod gratuit clientului, numai în măsura în care sunt bunuri de acelaşi fel ca şi cele care sunt, au fost ori vor fi livrate clientului. Atunci când bunurile acordate gratuit în vederea stimulării vânzărilor nu sunt produse de persoana impozabilă şi/sau nu sunt bunuri comercializate în mod obişnuit de persoana impozabilă şi/sau nu sunt de acelaşi fel ca şi cele care sunt ori au fost livrate clientului, acordarea gratuită a acestora nu se consideră livrare de bunuri dacă:

1. se poate face dovada obiectivă a faptului că acestea pot fi utilizate de către client în legătură cu bunurile/serviciile pe care le-a achiziționat de la respectiva persoană impozabilă; sau

2. bunurile/serviciile sunt furnizate către consumatorul final şi valoarea bunurilor acordate gratuit este mai mică decât valoarea bunurilor/serviciilor furnizate acestuia;

b) bunurile acordate în scop de reclamă cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile oferite în mod gratuit în cadrul campaniilor promoționale, mostre acordate pentru încercarea produselor sau pentru demonstrații la punctele de vânzare.

(11) Pe lângă situațiile prevăzute la alin. (10), nu constituie livrare de bunuri conform prevederilor art. 270 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal bunurile acordate în mod gratuit pentru scopuri legate de desfăşurarea activității economice a persoanei impozabile. În această categorie se cuprind, fără a se limita la acestea, bunurile pe care persoana impozabilă le acordă gratuit angajaților săi şi care sunt legate de desfăşurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt, de exemplu: echipamentul de protecție şi uniformele de lucru, pentru contravaloarea care nu este suportată de angajați, materiale igienico-sanitare în vederea prevenirii îmbolnăvirilor . Nu se încadrează în această categorie orice gratuități acordate propriilor angajați sau altor persoane, dacă nu există nicio legătură cu desfăşurarea în condiții optime a activității economice, cum sunt: cotele gratuite de energie electrică acordate persoanelor pensionate din sectorul energiei electrice, abonamentele de transport acordate gratuit pentru diverse categorii de persoane şi altele de aceeaşi natură.

Exemplu: Pentru facilitarea accesului la un centru comercial o societate a depus diligențele necesare pentru construirea unui sens giratoriu. O parte a sensului giratoriu a fost construită pe terenul aparținând domeniului public, iar o parte pe terenul societății. După finalizarea lucrărilor , pentru care primăria a obținut autorizație de construire, sensul giratoriu şi partea din terenul aferent aparținând societății vor fi donate primăriei. Deşi contractul prevede că sensul giratoriu va fi donat primăriei, întrucât bunurile construite pe domeniul public aparțin unității administrativ-teritoriale, din punctul de vedere al TVA nu se consideră că are loc o livrare de bunuri de la societate la primărie pentru lucrările efectuate pe terenul primăriei. Acestea reprezintă din punctul de vedere al TVA servicii acordate gratuit. În ceea ce priveşte donația părții din sensul giratoriu construite pe terenul societății şi a terenului aferent, aceasta reprezintă din punctul de vedere al TVA o livrare de bunuri cu titlu gratuit. Atât prestările de servicii, cât şi livrarea de bunuri, acordate gratuit, se consideră că au fost efectuate în scopul desfăşurării activității economice, respectiv pentru facilitarea accesului la centrul comercial, nefiind în sfera de aplicare a TVA. Societatea în cauză beneficiază de dreptul de deducere a TVA conform prevederilor art. 297 din Codul fiscal.

(12) În sensul art. 270 alin. (8) lit. c) din Codul fiscal:

a) bunurile de mică valoare acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea fiecărui cadou oferit este mai mică sau egală cu

plafonul de 100 lei, exclusiv TVA. Cadoul cuprinde unul sau mai multe bunuri oferite gratuit. În situația în care persoana impozabilă a oferit şi cadouri care depăşesc individual plafonul de 100 lei, exclusiv TVA, însumează valoarea depăşirilor de plafon aferente unei perioade fiscale, care constituie livrare de bunuri cu plată, şi colectează taxa, dacă taxa aferentă bunurilor respective este deductibilă total sau parțial. Se consideră că livrarea de bunuri are loc în ultima zi lucrătoare a perioadei fiscale în care au fost acordate bunurile gratuit şi a fost depăşit plafonul. Baza impozabilă, respectiv valoarea depăşirilor de plafon, şi taxa colectată aferentă se înscriu în autofactura prevăzută la art. 319 alin. (8) din Codul fiscal, care se include în decontul întocmit pentru perioada fiscală în care persoana impozabilă a acordat bunurile gratuit în cadrul acțiunilor de protocol şi a depăşit plafonul;

b) bunurile acordate gratuit în cadrul acțiunilor de sponsorizare sau mecenat nu sunt considerate livrări de bunuri dacă valoarea totală în cursul unui an calendaristic se încadrează în limita a 3 la mie din cifra de afaceri constituită din operațiuni taxabile, scutite cu sau fără drept de deducere, precum şi din operațiuni pentru care locul livrării/prestării este considerat a fi în străinătate potrivit prevederilor art. 275 şi 278 din Codul fiscal. Încadrarea în plafon se determină pe baza datelor raportate prin deconturile de taxă depuse pentru un an calendaristic. Nu se iau în calcul pentru încadrarea în aceste plafoane sponsorizările şi acțiunile de mecenat, acordate în numerar, şi nici bunurile pentru care taxa nu a fost dedusă. Depăşirea plafoanelor constituie livrare de bunuri cu plată, respectiv se colectează taxa. Taxa colectată aferentă depăşirii se include în decontul întocmit pentru ultima perioadă fiscală a anului respectiv.

(13) Transferul prevăzut la art. 270 alin. (10) din Codul fiscal este o operațiune asimilată unei livrări intracomunitare cu plată de bunuri, fiind obligatoriu să fie respectate toate condițiile şi regulile aferente livrărilor intracomunitare, inclusiv cele referitoare la scutirea de taxă. Caracteristic acestei operațiuni este faptul că în momentul expedierii bunurilor dintr-un stat membru în alt stat membru acestea nu fac obiectul unei livrări în sensul art. 270 alin. (1) din Codul fiscal şi, pe cale de consecință, aceeaşi persoană impozabilă care declară transferul în statul membru unde începe transportul bunurilor trebuie să declare şi achiziția intracomunitară de bunuri asimilată în statul membru în care aceasta are loc. Exemple de transferuri: transportul în alt stat membru de bunuri importate în România, efectuat de persoana care a realizat importul, în lipsa unei tranzacții în momentul expedierii, transportul/expedierea de bunuri mobile corporale din România în alt stat membru în vederea constituirii unui stoc care urmează a fi vândut în respectivul stat membru, transportul de bunuri în alt stat membru în vederea încorporării într-un bun mobil sau imobil în respectivul stat membru în situația în care persoana respectivă prestează servicii în respectivul stat membru, transportul/expedierea unui bun mobil corporal din România în alt stat membru în vederea reparării şi care, ulterior, nu se mai întoarce în România, situație în care nontransferul inițial devine transfer, transportul/expedierea din România de materii prime în vederea prelucrării în alt stat membru şi care, ulterior, nu se mai întorc în România, situație în care nontransferul inițial al materiilor prime devine transfer.

(14) Nontransferul cuprinde şi expedierea sau transportul de produse accizabile din România în alt stat membru de către persoana impozabilă sau de altă persoană în contul său, în vederea efectuării unei vânzări la distanță către persoane neimpozabile din acel stat membru, altele decât persoanele juridice neimpozabile.

(15) Furnizarea de programe informatice software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, însoțită de licență obişnuită care interzice copierea şi distribuirea acestora şi care permite doar instalarea lor, constituie livrare de bunuri conform art. 270 din Codul fiscal. Programele informatice software standard reprezintă orice software produs ca un bun de folosință generală care conține date preînregistrate, este comercializat ca atare şi, după instalare şi eventual o perioadă scurtă de training, poate fi utilizat în mod independent de către clienți în formatul standard pentru aceleaşi aplicații şi funcții.

(16) Procesarea fotografiilor digitale constituie:

a) livrare de bunuri, în sensul art. 270 din Codul fiscal, în măsura în care se limitează la reproducerea fotografiilor pe suporturi, dreptul de a dispune de acestea fiind transferat de la procesator la clientul care a comandat copiile după original;

b) prestare de servicii, în sensul art. 271 din Codul fiscal, atunci când procesarea este însoțită de prestări de servicii complementare care pot avea, ținând seama de importanța pe care o au pentru client, de timpul necesar pentru executarea lor, de tratamentul necesar pentru documentele originale şi de partea din costul total pe care o reprezintă aceste prestări de servicii, un caracter predominant în raport cu operațiunea de livrare de bunuri, astfel încât acestea să constituie un scop în sine pentru client.

(17) În cazul contractelor de construire, al antecontractelor de vânzare-cumpărare şi al contractelor de promisiune de vânzare a unui imobil neconstruit, finalizate prin transferul titlului de proprietate asupra construcțiilor rezultate prin contract de vânzare-cumpărare, se consideră că are loc o livrare de bunuri imobile în sensul art. 270 alin. (1) din Codul fiscal. În cazul în care nu are loc transferul titlului de proprietate asupra construcțiilor rezultate, are loc o prestare de servicii în sensul art. 271 alin. (1) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Prestarea de servicii

8. (1) Prestările de servicii prevăzute la art. 271 din Codul fiscal cuprind orice operațiuni care nu sunt considerate livrări de bunuri conform art. 270 din Codul fiscal, inclusiv vânzarea de active imobilizate necorporale.

(2) În sensul art. 271 alin. (2) din Codul fiscal, când pentru aceeaşi prestare de servicii intervin mai multe persoane impozabile care acționează în nume propriu, prin tranzacții succesive, indiferent de natura contractului, se consideră că fiecare persoană este cumpărător şi revânzător , respectiv a primit şi a prestat în nume propriu serviciul respectiv . Fiecare tranzacție se consideră o prestare separată şi se impozitează distinct, chiar dacă serviciul respectiv este prestat direct către beneficiarul final.

Exemplu: Societatea A prestează servicii de publicitate pentru produsele societății B. Serviciile sunt facturate către societatea C şi aceasta le facturează către societatea B. Societatea C se consideră că a primit şi a prestat în nume propriu servicii de publicitate.

(3) Prevederile alin. (2) se aplică sub denumirea de structură de comisionar în cazurile prevăzute la pct. 31 alin. (4).

(4) Transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing este considerată prestare de servicii conform art. 271 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. La sfârşitul perioadei de leasing, dacă locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului, la solicitarea acestuia, operațiunea reprezintă o livrare de bunuri pentru valoarea la care se face transferul. Se consideră a fi sfârşitul perioadei de leasing şi data la care locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului înainte de sfârşitul perioadei de leasing, situație în care valoarea de transfer va cuprinde şi suma ratelor care nu au mai ajuns la scadență, inclusiv toate cheltuielile accesorii facturate odată cu rata de leasing. Dacă transferul dreptului de proprietate asupra bunului către locatar/utilizator se realizează înainte de derularea

a 12 luni consecutive de la data începerii contractului de leasing, se consideră că nu a mai avut loc o operațiune de leasing, ci o livrare de bunuri la data la care bunul a fost pus la dispoziția locatarului/utilizatorului. Dacă în cursul derulării unui contract de leasing financiar intervine o cesiune între utilizatori cu acceptul locatorului/finanțatorului, operațiunea nu constituie livrare de bunuri, considerându-se că persoana care preia contractul de leasing continuă persoana cedentului. Operațiunea este considerată în continuare prestare de servicii, persoana care preia contractul de leasing având aceleaşi obligații ca şi cedentul în ceea ce priveşte taxa.

(5) Este considerată prestare de servicii, conform art. 271 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal, intermedierea efectuată de o persoană care acționează în numele şi în contul altei persoane atunci când intervine într-o livrare de bunuri sau o prestare de servicii. În sensul prezentelor norme, intermediarul care acționează în numele şi în contul altei persoane este persoana care se obligă față de client să îl pună în legătură cu un terț, în vederea încheierii unui contract, fiind remunerat cu un comision. Pentru livrarea de bunuri/prestarea de servicii intermediată, furnizorul/prestatorul emite factura direct către beneficiar, în timp ce intermediarul emite factura de comision care reprezintă contravaloarea serviciului de intermediere prestat către clientul său, care poate fi furnizorul/prestatorul sau beneficiarul livrării de bunuri/prestării de servicii intermediate.

(6) Emiterea de către intermediar a unei facturi în numele său către cumpărător/beneficiar , pentru livrarea de bunuri/prestarea de servicii intermediată, este suficientă pentru a-l transforma în cumpărător revânzător din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată. De asemenea, intermediarul devine din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată un cumpărător revânzător, dacă primeşte de la furnizor/prestator o factură întocmită pe numele său.

(7) În sensul art. 271 alin. (4) din Codul fiscal, nu sunt asimilate unei prestări de servicii efectuate cu plată utilizarea bunurilor, altele decât bunurile de capital, care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile pentru a fi puse la dispoziție în vederea utilizării în mod gratuit altor persoane, precum şi prestarea de servicii în mod gratuit, pentru scopuri legate de desfăşurarea activității sale economice. Sunt asimilate unei prestări de servicii efectuate cu plată utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile în folosul propriu sau serviciile prestate în mod gratuit de către persoana impozabilă pentru uzul propriu, dacă taxa pentru bunurile respective a fost dedusă total sau parțial, cu excepția bunurilor a căror achiziție face obiectul limitării la 50% a dreptului de deducere potrivit prevederilor art. 298 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1: O societate comercială care produce frigidere pe care le pune la dispoziția grădiniței de copii organizate în cadrul societății comerciale se consideră că utilizează în folosul propriu bunurile respective, pentru alte scopuri decât desfăşurarea activității sale economice.

Exemplul nr. 2: O societate comercială care distribuie apă minerală pune gratuit frigidere la dispoziția magazinelor care comercializează apa minerală. Având în vedere scopul urmărit de distribuitor, şi anume expunerea mai bună a produselor sale şi vânzarea acestora la o temperatură optimă consumului, operațiunea nu este asimilată unei prestări de servicii cu plată, fiind considerată o prestare legată de activitatea economică a acestuia, care nu intră în sfera de aplicare a taxei.

Exemplul nr. 3: În cazul unor contracte prin care o persoană impozabilă pune la dispoziția altei persoane impozabile bunuri pe care aceasta din urmă le utilizează pentru prestarea de servicii în beneficiul persoanei care i-a pus bunurile la dispoziție, în măsura în care prestatorul utilizează bunurile exclusiv pentru prestarea de servicii în beneficiul persoanei care deține bunul, se consideră că are loc o prestare de servicii legată de activitatea economică a persoanei care a pus bunul gratuit la dispoziția altei persoane, care nu este asimilată unei prestări cu plată. Nu are loc transferul dreptului de proprietate a bunurilor către persoana care utilizează bunurile respective.

Exemplul nr. 4: În cazul contractelor prin care o persoană impozabilă având calitatea de prestator de servicii, pentru realizarea unor bunuri în beneficiul altei persoane, utilizează o matriță sau alte echipamente destinate realizării comenzilor clientului său, în funcție de natura contractului se pot distinge următoarele situații:

a) dacă se face transferul de proprietate a matriței sau a echipamentelor de către prestator către persoana cu care aceasta a contractat realizarea unor bunuri, are loc o livrare în sensul art. 270 din Codul fiscal. Achiziția acestor matrițe/echipamente este considerată a fi efectuată în scopul desfăşurării activității economice a persoanei impozabile care a contractat realizarea unor bunuri cu prestatorul, chiar dacă aceste bunuri sunt utilizate de prestatorul de servicii. Punerea acestora la dispoziția prestatorului este o prestare de servicii legată de activitatea economică a persoanei care a pus bunul gratuit la dispoziția altei persoane, care nu este asimilată unei prestări cu plată, în măsura în care prestatorul utilizează bunurile pentru prestarea de servicii exclusiv în beneficiul persoanei care deține bunul;

b) dacă nu se face transferul de proprietate a matriței sau a echipamentelor de către prestator, dar prestatorul recuperează contravaloarea acestora de la persoana cu care aceasta a contractat realizarea unor bunuri, se consideră că recuperarea contravalorii matrițelor/echipamentelor este accesorie serviciului principal, respectiv prestarea de servicii în scopul realizării unor bunuri, care urmează acelaşi regim fiscal ca şi operațiunea principală.

(8) În sensul art. 271 alin. (5) lit. a) din Codul fiscal, nu constituie prestare de servicii efectuată cu plată utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile sau prestarea de servicii în mod gratuit în cadrul acțiunilor de protocol în măsura în care acțiunile de protocol sunt realizate în scopuri legate de activitatea economică a persoanei impozabile, nefiind aplicabil plafonul prevăzut la pct. 7 alin. (12) lit. a). Prevederile pct. 7 alin. (12) lit. b) se aplică în mod corespunzător pentru utilizarea bunurilor care fac parte din activele folosite în cadrul activității economice a persoanei impozabile sau pentru prestarea de servicii în mod gratuit în cadrul acțiunilor de sponsorizare sau mecenat.

(9) Prevederile pct. 7 alin. (10) şi (11) se aplică corespunzător şi pentru operațiunile prevăzute la art. 271 alin. (5) lit. b) din Codul fiscal.

(10) Prevederile pct. 7 alin. (8) şi (9) se aplică corespunzător şi pentru prevederile art. 271 alin. (6) din Codul fiscal.

(11) În sensul art. 271 din Codul fiscal, sunt considerate prestări de servicii următoarele:

a) furnizarea de programe informatice software standard prin internet sau prin orice altă rețea electronică şi care este în principal automatizată, necesitând intervenție umană minimă, fiind un serviciu furnizat pe cale electronică, conform art. 266 alin. (1) pct. 28 din Codul fiscal;

b) furnizarea de licențe în cadrul unui contract de licență privind programele informatice software, care permite clientului instalarea programului software pe diverse stații de lucru, împreună cu furnizarea de programe software standard pe dischetă sau pe un alt purtător de date, conform art. 271 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal;

c) furnizarea de programe informatice software personalizate, chiar şi în cazul în care programul software este furnizat pe dischetă sau pe un alt purtător de date. Programul software personalizat reprezintă orice program software creat

sau adaptat nevoilor specifice ale clienților , conform cerințelor exprimate de aceştia;

d) transferul cu plată al unui sportiv de la un club sportiv la altul. Sumele plătite drept compensație pentru încetarea contractului sau drept penalități pentru neîndeplinirea unor obligații prevăzute de părțile contractante nu sunt considerate prestări de servicii efectuate cu plată.

SECȚIUNEA a 3-a

Schimbul de bunuri sau servicii

9. (1) Operațiunile prevăzute la art. 272 din Codul fiscal includ orice livrări de bunuri/prestări de servicii a căror plată se realizează printr-o altă livrare/prestare, precum:

a) plata prin produse agricole, care constituie livrare de bunuri, a serviciului de prelucrare/obținere a produselor agricole;

b) plata prin produse agricole, care constituie livrare de bunuri, a arendei, care constituie o prestare de servicii.

(2) Fiecare operațiune din cadrul schimbului este tratată separat, aplicându-se prevederile prezentului titlu în funcție de calitatea persoanei care realizează operațiunea, cotele şi regulile aplicabile fiecărei operațiuni în parte.

SECȚIUNEA a 4-a

Achizițiile intracomunitare de bunuri

10. (1) În sensul art. 273 alin. (1) din Codul fiscal, dacă în statul membru din care începe expedierea sau transportul bunurilor are loc o livrare intracomunitară de bunuri, într-un alt stat membru are loc o achiziție intracomunitară de bunuri în funcție de locul acestei operațiuni stabilit conform prevederilor art. 276 din Codul fiscal.

(2) Prevederea art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal este prevederea „în oglindă" a celei de la art. 270 alin. (10) din Codul fiscal, cu privire la transferul bunurilor din România într-un alt stat membru. Atunci când un bun intră în România în aceste condiții, persoana impozabilă trebuie să analizeze dacă din punctul de vedere al legislației române operațiunea ar fi constituit un transfer de bunuri dacă operațiunea s-ar fi realizat din România în alt stat membru. În acest caz, transferul bunurilor din alt stat membru în România dă naştere unei operațiuni asimilate unei achiziții intracomunitare cu plată. Tratarea acestor transferuri ca şi achiziții intracomunitare nu depinde de tratamentul aplicat pentru acelaşi transfer în statul membru de origine.

(3) Prevederile art. 273 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se aplică bunurilor achiziționate de forțele armate române în alt stat membru, în situația în care aceste bunuri, după ce au fost folosite de forțele armate, sunt expediate în România.

(4) În sensul art. 273 alin. (3) din Codul fiscal este considerată a fi efectuată cu plată achiziția intracomunitară de bunuri a căror livrare în țară ar fi fost asimilată unei livrări de bunuri cu plată.

(5) Conform art. 273 alin. (4) din Codul fiscal, dacă o persoană juridică neimpozabilă din România importă bunuri în alt stat membru, pe care apoi le transportă/expediază în România, operațiunea respectivă este asimilată unei achiziții intracomunitare cu plată în România, chiar dacă taxa aferentă importului a fost plătită în statul membru de import. În temeiul dovezii achitării taxei aferente achiziției intracomunitare în România, persoana juridică neimpozabilă poate solicita statului membru de import restituirea taxei achitate pentru import. În cazul invers, când o persoană juridică neimpozabilă stabilită în alt stat membru importă bunuri în România, pe care apoi le transportă/expediază în alt stat membru, poate solicita în România restituirea taxei achitate pentru importul respectiv , dacă face dovada că achiziția intracomunitară a bunurilor a fost supusă taxei în celălalt stat membru.

(6) Nu este asimilată unei achiziții intracomunitare efectuate cu plată utilizarea în România de către o persoană impozabilă în vederea efectuării unei vânzări la distanță către persoane neimpozabile din România, altele decât persoanele juridice neimpozabile, de produse accizabile transportate sau expediate din alt stat membru de persoana impozabilă sau de altă persoană, în numele acesteia.

CAPITOLUL V

Locul operațiunilor cuprinse în sfera de aplicare a taxei

SECȚIUNEA 1

Locul livrării de bunuri

11. (1) În sensul art. 275 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, bunurile sunt considerate a fi transportate de furnizor , de cumpărător sau de un terț care acționează în numele şi în contul unuia dintre aceştia, dacă transportul este în sarcina furnizorului sau a cumpărătorului. Terța persoană care realizează transportul în numele şi în contul furnizorului sau al cumpărătorului este transportatorul sau orice altă persoană care intervine în numele şi în contul furnizorului ori al cumpărătorului în realizarea serviciului de transport.

(2) Prevederile art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care cumpărătorul a optat pentru calitatea de importator al bunurilor conform prevederilor pct. 82 alin. (1) lit. b).

(3) Conform art. 275 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, locul livrării este locul unde bunurile sunt puse la dispoziția cumpărătorului, în cazul în care bunurile nu sunt transportate sau expediate. În categoria bunurilor care nu sunt transportate sau expediate se cuprind bunurile imobile, precum şi orice alte bunuri mobile corporale care, deşi sunt livrate, între vânzător şi cumpărător nu există relație de transport. Exemplu: o persoană impozabilă A stabilită în România livrează bunuri unei alte persoane impozabile B stabilite în alt stat membru sau în România. Bunurile sunt transportate direct la C, o altă persoană, care cumpără bunurile de la B. În primul caz persoana obligată să realizeze transportul este A sau B. Pe relația A—B se consideră o livrare cu transport, iar pe relația B—C se consideră o livrare fără transport. În al doilea caz, dacă persoana obligată să realizeze transportul este C, pe relația A—B se consideră o livrare fără transport, locul livrării fiind locul unde bunurile sunt puse la dispoziția lui B, iar în relația B—C se consideră o livrare cu transport, locul livrării fiind locul unde începe transportul, respectiv în statul membru al furnizorului A, unde se află bunurile atunci când începe transportul.

12. (1) În sensul art. 275 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, echivalentul în lei al plafonului de 35.000 de euro pentru vânzările la distanță se stabileşte pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României la data aderării şi se rotunjeşte la cifra miilor . Rotunjirea se face prin majorare, când cifra sutelor este egală cu sau mai mare decât 5, şi prin reducere, când cifra sutelor este mai mică decât 5, prin urmare plafonul este de 118.000 lei.

(2) În cazul în care vânzările la distanță efectuate de un furnizor dintr-un anumit stat membru în România depăşesc plafonul prevăzut la alin. (1), se consideră că toate vânzările la distanță efectuate de furnizor din acel stat membru în România au loc în România pe perioada rămasă din anul calendaristic în care s-a depăşit plafonul şi pentru anul calendaristic următor . Persoana obligată la plata taxei este furnizorul din alt stat membru, potrivit art. 307 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, la depăşirea plafonului calculat conform alin. (4) şi (5). Înregistrarea rămâne valabilă până la data de 31 decembrie a anului calendaristic următor celui în care

furnizorul a depăşit plafonul pentru vânzări la distanță în România, cu excepția situației prevăzute la alin. (3).

(3) În cazul în care plafonul prevăzut la alin. (1) este depăşit şi în anul calendaristic următor, se aplică prevederile alin. (2) referitoare la locul acestor vânzări.

(4) La calculul plafonului prevăzut la alin. (1) se iau în considerare:

a) valoarea tuturor vânzărilor la distanță efectuate de un furnizor dintr-un anumit stat membru în România, inclusiv valoarea vânzărilor de bunuri care au fost livrate dintr-un teritoriu terț şi care sunt considerate că au fost livrate în România din statul membru de import, în conformitate cu prevederile art. 275 alin. (8) din Codul fiscal;

b) valoarea vânzării la distanță ce conduce la depăşirea plafonului.

(5) La calculul plafonului prevăzut la alin. (1) nu se iau în considerare:

a) valoarea vânzărilor la distanță de bunuri accizabile;

b) valoarea oricărei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi;

c) valoarea oricărei livrări de bunuri cu instalare sau montare, efectuată în România de către furnizor sau de altă persoană în numele acestuia, conform art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) valoarea oricărei livrări efectuate de furnizor în statul membru de plecare în cadrul tranzacției supuse regimului special al marjei profitului pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție şi antichități, prevăzute la art. 312 din Codul fiscal;

e) valoarea oricărei livrări de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii Europene sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, de energie electrică, de energie termică sau agent frigorific prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire, conform art. 275 alin. (1) lit. e) şi f) din Codul fiscal.

(6) Furnizorul unei vânzări la distanță în România poate opta în statul membru în care este stabilit să schimbe locul livrării în România pentru toate vânzările sale la distanță din acel stat membru în România. Opțiunea se comunică şi organelor fiscale competente din România printr-o scrisoare recomandată în care furnizorul specifică data de la care intenționează să aplice opțiunea. Persoana obligată la plata taxei este furnizorul din alt stat membru, potrivit art. 307 alin. (1) din Codul fiscal, care trebuie să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, înainte de prima livrare care va fi realizată ulterior exprimării opțiunii. Înregistrarea ca urmare a opțiunii rămâne valabilă până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor celui în care furnizorul şi-a exercitat opțiunea, cu excepția situației prevăzute la alin. (7).

(7) Dacă plafonul prevăzut la alin. (1) este depăşit în cel de-al doilea an calendaristic consecutiv prevăzut la alin. (6), se aplică prevederile alin. (2)—(5) în privința locului pentru vânzările la distanță în România.

(8) Vânzarea la distanță are loc într-un stat membru, altul decât România, conform art. 275 alin. (5) din Codul fiscal, dacă valoarea totală a vânzărilor la distanță efectuate de furnizorul din România depăşeşte plafonul vânzărilor la distanță stabilit de statul membru de destinație, care poate să difere de cel stabilit la alin. (1), valabil pentru România, sau în cazul în care furnizorul şi-a exercitat opțiunea prevăzută la alin. (12). Plafonul pentru vânzări la distanță se calculează pe fiecare an calendaristic. În sensul art. 275 alin. (5) din Codul fiscal, persoanele din alt stat membru care nu comunică furnizorului din România un cod valabil de înregistrare în scopuri deTVA se consideră că sunt persoanele care beneficiază în statul lor membru de derogarea prevăzută la art. 3 alin. (2) din Directiva 112, al cărei echivalent în Codul fiscal este art. 268 alin. (4).

(9) În cazul în care furnizorul depăşeşte plafonul pentru vânzări la distanță stabilit de statul membru de destinație, se consideră că toate vânzările la distanță efectuate de furnizorul din România în statul membru de destinație au loc în acel stat membru pentru perioada rămasă din anul calendaristic în care s-a depăşit plafonul şi pentru anul calendaristic următor . Dacă se depăşeşte plafonul şi în anul următor , se aplică aceleaşi reguli referitoare la locul acestor vânzări. Furnizorii trebuie să comunice printr-o scrisoare recomandată transmisă către organul fiscal competent din România, în termen de 30 de zile de la data înregistrării în alt stat membru, pentru vânzări la distanță ca urmare a depăşirii plafonului pentru vânzări la distanță din alt stat membru, locul acestor livrări nemaifiind în România, ci în statul membru în care s-a depăşit plafonul.

(10) La calculul plafonului pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru se iau în considerare:

a) valoarea tuturor vânzărilor la distanță efectuate de un furnizor din România către un anumit stat membru, inclusiv valoarea vânzărilor de bunuri expediate dintr-un teritoriu terț şi importate în România, care se consideră că au fost expediate din România, în condițiile art. 275 alin. (8) din Codul fiscal;

b) valoarea vânzării care conduce la depăşirea plafonului în celălalt stat membru.

(11) La calculul plafonului pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru nu se iau în considerare:

a) valoarea vânzărilor la distanță de bunuri accizabile;

b) valoarea oricărei livrări intracomunitare de mijloace de transport noi;

c) valoarea livrărilor de bunuri cu instalare, efectuate în alt stat membru de către furnizor sau de altă persoană în numele acestuia;

d) valoarea oricărei livrări efectuate de un furnizor din România în cadrul unei tranzacții supuse regimului special al marjei profitului pentru bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecție şi antichități, conform art. 312 din Codul fiscal;

e) valoarea oricărei livrări de gaz printr-un sistem de gaze naturale situat pe teritoriul Uniunii Europene sau prin orice rețea conectată la un astfel de sistem, de energie electrică, de energie termică sau agent frigorific, prin intermediul rețelelor de încălzire ori de răcire.

(12) Furnizorul poate opta să schimbe locul livrării într-un alt stat membru pentru toate vânzările sale la distanță efectuate din România către acel stat membru. Opțiunea se comunică printr-o scrisoare recomandată transmisă către organul fiscal competent din România şi se exercită de la data trimiterii scrisorii recomandate, rămânând valabilă până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor celui în care furnizorul şi-a exercitat opțiunea, cu excepția situației prevăzute la alin. (13).

(13) Dacă plafonul pentru vânzări la distanță realizate de furnizori din România în alt stat membru este depăşit şi în cel de-al doilea an calendaristic consecutiv prevăzut la alin. (12), se aplică prevederile alin. (9)—(11) pentru locul vânzărilor la distanță în celălalt stat membru.

SECȚIUNEA a 2-a

Locul achiziției intracomunitare de bunuri

13. (1) Conform art. 276 alin. (1) din Codul fiscal, locul unei achiziții intracomunitare de bunuri este întotdeauna în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor În cazul în care, conform art. 276 alin. (2) din Codul fiscal, cumpărătorul furnizează un cod de înregistrare în scopuri de TVA dintr-un alt stat membru decât cel în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor , se aplică rețeaua de siguranță, respectiv achiziția intracomunitară se consideră că are loc şi în statul membru care a furnizat codul de înregistrare în scopuri de TVA şi în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor.

(2) În sensul art. 276 alin. (3) din Codul fiscal, dacă cumpărătorul face dovada că a supus la plata taxei achiziția intracomunitară şi în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul bunurilor şi în statul membru care a furnizat un cod de înregistrare în scopuri de TVA, acesta poate solicita restituirea taxei achitate în statul membru care a furnizat codul de înregistrare în scopuri de TVA. Restituirea taxei aferente achiziției intracomunitare se realizează astfel:

a) în cazul persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, prin înregistrarea cu semnul minus în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal a achiziției intracomunitare şi a taxei aferente;

b) în cazul persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 317 din Codul fiscal, restituirea taxei se realizează conform normelor procedurale în vigoare.

Exemplu: o persoană impozabilă din România înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal achiziționează în Ungaria (locul unde se încheie transportul bunurilor) bunuri livrate din Franța. Persoana respectivă nu este înregistrată în Ungaria în scopuri de TVA, dar comunică furnizorului din Franța codul său de înregistrare în scopuri de TVA din România, pentru a beneficia de scutirea de taxă aferentă livrării intracomunitare realizate de furnizorul din Franța. După înregistrarea în scopuri de TVA în Ungaria şi plata TVA aferente achiziției intracomunitare conform art. 276 alin. (1) din Codul fiscal, persoana respectivă poate solicita restituirea taxei plătite în România aferente achiziției intracomunitare, care a avut loc şi în România conform art. 276 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) În conformitate cu prevederile art. 276 alin. (4) din Codul fiscal, în cazul în care până la data la care intervine exigibilitatea taxei pentru achiziția intracomunitară efectuată în statul membru care a atribuit codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 276 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă face dovada că achiziția intracomunitară a fost supusă la plata TVA în statul membru unde se încheie expedierea sau transportul bunurilor, nu se mai aplică prevederile art. 276 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) Obligațiile părților implicate în operațiuni triunghiulare prevăzute la art. 276 alin. (5) din Codul fiscal sunt cele stabilite la pct. 3 alin. (13) şi (14).

SECȚIUNEA a 3-a

Locul prestării de servicii

14. (1) Pentru stabilirea locului prestării serviciilor potrivit prevederilor art. 278 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, se are în vedere noțiunea de persoană impozabilă, astfel cum este aceasta definită din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată. Identificarea altor elemente, cum ar fi faptul că persoana impozabilă realizează operațiuni scutite de taxa pe valoarea adăugată sau că aceasta aplică regimul special de scutire pentru întreprinderi mici, nu influențează modul în care regulile care guvernează locul prestării se aplică atunci când persoana impozabilă prestează sau primeşte servicii.

(2) În aplicarea art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, *sediu fix* înseamnă sediul definit la art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, care se caracterizează printr-un grad suficient de permanență şi o structură adecvată ca resurse umane şi tehnice care îi permit să primească şi să utilizeze serviciile care sunt furnizate pentru necesitățile proprii ale sediului respectiv.

(3) În aplicarea art. 278 alin. (3) şi art. 278 alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, *sediu fix* înseamnă sediul definit la art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, care se caracterizează printr-un grad suficient de permanență şi o structură adecvată ca resurse umane şi tehnice care îi permit să furnizeze serviciile respective.

(4) Faptul că dispune de un cod de înregistrare în scopuri de TVA nu este suficient pentru ca un sediu să fie considerat sediu fix.

(5) În aplicarea art. 278 din Codul fiscal, locul în care este stabilită o persoană juridică neimpozabilă este:

a) locul în care se exercită funcțiile de administrare centrală a acesteia; sau

b) locul oricărui alt sediu care se caracterizează printr-un grad suficient de permanență şi o structură adecvată, în ceea ce priveşte resursele umane şi tehnice, care îi permit să primească şi să utilizeze serviciile care îi sunt prestate pentru necesitățile proprii.

(6) În aplicarea art. 278 alin. (2) şi alin. (5) lit. h) din Codul fiscal, în cazul în care un prestator de servicii de telecomunicații, de servicii de radiodifuziune sau televiziune ori de servicii prestate pe cale electronică furnizează serviciile respective într-un loc precum o cabină telefonică, un punct de acces la internet fără fir (wi-fi hot spot), un internet café, un restaurant sau holul unui hotel, iar prezența fizică a beneficiarului serviciului în locul respectiv este necesară pentru ca serviciul să îi fie furnizat de prestatorul în cauză, se prezumă că clientul este stabilit, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în locul respectiv şi că serviciul este utilizat sau exploatat efectiv acolo.

(7) În cazul în care locul menționat la alin. (6) este la bordul unei nave, al unei aeronave sau al unui tren care efectuează transport de călători în interiorul Uniunii Europene, țara în care se consideră că este stabilit, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită clientul este țara în care începe operațiunea de transport de călători.

(8) Prevederile referitoare la stabilirea locului prestării serviciilor se completează cu prevederile din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr . 282/2011 al Consiliului din 15 martie 2011 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/112/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată, care sunt de directă aplicare.

15. (1) Regulile prevăzute la art. 278 alin. (2) sau (3) din Codul fiscal se aplică numai în situația în care serviciile nu se pot încadra în niciuna dintre excepțiile prevăzute la art. 278 alin. (4)—(7) din Codul fiscal. Dacă serviciile pot fi încadrate în una dintre excepțiile prevăzute la art. 278 alin. (4)—(7) din Codul fiscal, întotdeauna excepția prevalează, nemaifiind aplicabile regulile generale stabilite la art. 278 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal.

(2) În cazul în care o prestare de servicii efectuată în beneficiul unei persoane impozabile sau în beneficiul unei persoane juridice neimpozabile considerate a fi o persoană impozabilă intră sub incidența art. 278 alin. (2) din Codul fiscal:

a) dacă persoana impozabilă respectivă este stabilită într-o singură țară sau, în absența unui sediu al activității economice sau a unui sediu fix, are domiciliul stabil şi reşedința obişnuită într-o singură țară, prestarea de servicii în cauză se consideră că are locul în țara respectivă. Prestatorul stabileşte respectivul loc pe baza informațiilor furnizate de client şi verifică aceste informații pe baza procedurilor de securitate comerciale normale, cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății. Aceste informații pot cuprinde codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit de statul membru în care este stabilit clientul;

b) dacă persoana impozabilă este stabilită în mai multe țări, prestarea în cauză se consideră că are locul în țara în care respectiva persoană impozabilă şi-a stabilit sediul activității economice. Cu toate acestea, în cazul în care serviciul este prestat către un sediu fix al persoanei impozabile aflat în altă țară decât cea în care clientul şi-a stabilit sediul activității economice, prestarea în cauză este impozabilă în locul în care se află acel sediu fix care primeşte serviciul respectiv şi îl utilizează pentru propriile sale nevoi. În cazul în care persoana impozabilă nu dispune de un sediu al activității economice sau de un sediu fix, serviciul este impozabil la locul unde este domiciliul stabil sau reşedința obişnuită a acesteia.

(3) În scopul identificării sediului fix al clientului căruia îi este prestat serviciul, prestatorul examinează natura şi utilizarea serviciului prestat. Atunci când natura şi utilizarea serviciului furnizat nu îi permit să identifice sediul fix căruia îi este furnizat serviciul, prestatorul, pentru a identifica sediul fix respectiv, trebuie să urmărească în special dacă contractul, formularul de comandă şi codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit de statul membru al clientului şi comunicat acestuia de către client identifică sediul fix ca fiind client al serviciului şi dacă sediul fix este entitatea care plăteşte pentru serviciul în cauză.

(4) În cazul în care sediul fix al clientului căruia îi este furnizat serviciul nu poate fi stabilit în conformitate cu alin. (3) sau în cazul în care serviciile sunt prestate către o persoană impozabilă în temeiul unui contract încheiat pentru unul sau mai multe servicii utilizate, în mod neidentificabil şi necuantificabil, prestatorul consideră în mod valabil că serviciile sunt furnizate la locul în care clientul şi-a stabilit sediul activității economice.

(5) Un contract global reprezintă un acord de afaceri care poate acoperi toate serviciile prestate către o persoană impozabilă. Pentru serviciile prestate în baza unui astfel de contract global, care urmează să fie utilizate în mai multe locuri, locul de prestare este considerat în principiu locul în care beneficiarul şi-a stabilit sediul activității sale economice. În situația în care serviciile care fac obiectul unui astfel de contract sunt destinate a fi utilizate de către un sediu fix şi acest sediu fix suportă costurile respectivelor servicii, locul prestării acestora este locul în care se află respectivul sediu fix.

(6) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul Uniunii Europene, se numesc prestări de servicii intracomunitare şi se declară în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 325 din Codul fiscal, dacă nu beneficiază de o scutire de taxă. Persoanele impozabile care prestează astfel de servicii şi care nu sunt înregistrate în scopuri de TVA trebuie să îndeplinească obligațiile specifice de înregistrare în scopuri de TVA prevăzute la art. 316 şi 317 din Codul fiscal.

(7) Serviciile prevăzute la art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de prestatori stabiliți în România către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți în afara Uniunii Europene sau, după caz, prestate de prestatori stabiliți în afara Uniunii Europene către beneficiari persoane impozabile care sunt stabiliți pe teritoriul României, urmează aceleaşi reguli ca şi serviciile intracomunitare în ceea ce priveşte determinarea locului prestării şi celelalte obligații impuse de prezentul titlu, dar nu implică obligații referitoare la declararea în declarația recapitulativă, conform prevederilor art. 325 din Codul fiscal, indiferent dacă sunt taxabile sau dacă beneficiază de scutire de taxă, şi nici obligații referitoare la înregistrarea în scopuri de TVA specifice serviciilor intracomunitare prevăzute la art. 316 şi 317 din Codul fiscal.

(8) În cazul serviciilor pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de persoane impozabile stabilite în România, atunci când beneficiarul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru şi serviciul este prestat către sediul activității economice sau un sediu fix aflat în alt stat membru decât România, prestatorul trebuie să facă dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă şi că este stabilit în Uniunea Europeană. Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un client stabilit în alt stat membru are statutul de persoană impozabilă:

a) atunci când respectivul client i-a comunicat codul său individual de înregistrare în scopuri de TVA şi dacă prestatorul obține confirmarea validității codului de înregistrare respectiv, precum şi a numelui şi adresei aferente acestuia, în conformitate cu art. 31 din Regulamentul (UE) nr. 904/2010 al Consiliului din 7 octombrie 2010 privind cooperarea administrativă şi combaterea fraudei în domeniul taxei pe valoarea adăugată;

b) atunci când clientul nu a primit încă un cod individual de înregistrare în scopuri de TVA, însă îl informează pe prestator că a depus o cerere în acest sens, şi dacă prestatorul obține orice altă dovadă care demonstrează că clientul este o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă care trebuie să fie înregistrată în scopuri de TVA, precum şi dacă efectuează o verificare la un nivel rezonabil a exactității informațiilor furnizate de client, pe baza procedurilor de securitate comerciale normale, cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății.

(9) Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un client stabilit în Uniunea Europeană are statutul de persoană neimpozabilă atunci când demonstrează că acel client nu i-a comunicat codul său individual de înregistrare în scopuri de TVA. Cu toate acestea, indiferent de existența unor informații contrare, prestatorul de servicii de telecomunicații, de servicii de radiodifuziune şi televiziune sau de servicii prestate pe cale electronică poate considera un client stabilit în alt stat membru drept persoană neimpozabilă, atât timp cât clientul în cauză nu a comunicat prestatorului numărul său individual de identificare în scopuri de TVA.

(10) În scopul punerii în aplicare a regulilor privind locul de prestare a serviciilor prevăzut la art. 278 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, o persoană impozabilă sau o persoană juridică neimpozabilă considerată persoană impozabilă, care primeşte servicii destinate exclusiv uzului privat, inclusiv celui al personalului său, este considerată drept o persoană neimpozabilă. Dacă nu dispune de informații contrare, cum ar fi natura serviciilor prestate, prestatorul poate considera că serviciile sunt destinate activității economice a clientului în cazul în care, pentru această operațiune, clientul i-a comunicat codul său individual de înregistrare în scopuri de TVA. Dacă unul şi acelaşi serviciu este destinat atât uzului privat, inclusiv celui al personalului clientului, cât şi uzului activității economice, prestarea acestui serviciu este reglementată exclusiv de art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, cu condiția să nu existe nicio practică abuzivă.

(11) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal, prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către un beneficiar persoană neimpozabilă care nu este stabilit pe teritoriul Uniunii Europene, nu au locul în România. De asemenea, nu au locul în România aceleaşi servicii care sunt prestate către persoane impozabile stabilite în afara Uniunii Europene, fiind aplicabile prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. În ambele situații este suficient ca prestatorul să facă dovada că beneficiarul, indiferent de statutul său, este stabilit în afara Uniunii Europene. Această condiție se consideră îndeplinită atunci când clientul comunică prestatorului adresa sediului activității economice sau a sediului fix ori, în absența acestora, a domiciliului stabil sau a reşedinței obişnuite din afara Uniunii Europene. Prestatorul trebuie să verifice autenticitatea acestora prin procedurile curente de verificare existente.

(12) Pentru alte servicii decât cele prevăzute la alin. (1 1), prestate de o persoană impozabilă stabilită în România către o persoană impozabilă stabilită în afara Uniunii Europene şi care intră sub incidența art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, locul prestării nu este considerat a fi în România, dacă prestatorul poate face dovada că beneficiarul este o persoană impozabilă şi că este stabilit în afara Uniunii Europene. Dacă nu dispune de informații contrare, prestatorul poate considera că un beneficiar stabilit în afara Uniunii Europene are statutul de persoană impozabilă:

a) dacă obține din partea beneficiarului un certificat eliberat de autoritățile fiscale competente din țara beneficiarului, prin

care se confirmă că respectivul beneficiar desfăşoară activități economice, astfel încât să i se permită acestuia să obțină o rambursare a TVA în temeiul Directivei 86/560/CEE a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității;

b) atunci când beneficiarul nu deține certificatul respectiv , dacă prestatorul dispune de codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului sau de un cod similar atribuit beneficiarului de țara de stabilire şi utilizat pentru a identifica societățile ori de orice altă dovadă care să ateste faptul că clientul este o persoană impozabilă şi dacă prestatorul efectuează o verificare la un nivel rezonabil a exactității informațiilor furnizate de beneficiar, pe baza procedurilor de securitate comerciale normale, cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății.

(13) Serviciile pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, de care beneficiază persoane impozabile stabilite în România şi care sunt prestate de un prestator persoană impozabilă care nu este stabilit în România, au locul prestării în România, fiind aplicabile cotele de TVA prevăzute la art. 291 din Codul fiscal sau, după caz, scutirile de TVA prevăzute la art. 292, 294, 295 sau 296 din Codul fiscal. Atunci când prestatorul este o persoană impozabilă stabilită în alt stat membru, beneficiarul persoană impozabilă stabilită în România realizează o achiziție intracomunitară de servicii care se declară în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal, dacă serviciul nu este scutit de taxă. În situația în care beneficiarul, persoană impozabilă stabilită în România, nu este înregistrat în scopuri de taxă şi serviciul este taxabil, trebuie să îndeplinească obligațiile specifice de înregistrare pentru achiziții intracomunitare de servicii prevăzute la art. 316 sau 317 din Codul fiscal.

(14) În aplicarea prevederilor art. 278 din Codul fiscal, lucrările efectuate asupra bunurilor mobile corporale cuprind toate operațiunile umane şi mecanice efectuate asupra unui bun mobil corporal, altele decât cele de natură intelectuală sau ştiințifică, respectiv servicii ce constau, printre altele, în procesarea, prelucrarea, repararea bunurilor mobile corporale. Evaluarea bunurilor mobile corporale reprezintă examinarea unor bunuri mobile corporale în scopul stabilirii valorii acestora. Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrări ori evaluări, sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate şi nu vor fi tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. Pentru determinarea locului prestării acestor servicii se vor aplica, în funcție de statutul beneficiarului, prevederile art. 278 alin. (2), alin. (5) lit. d) sau alin. (6) lit. a) din Codul fiscal.

(15) Tipărirea cărților sau a altor tipărituri poate fi considerată fie o livrare de bunuri, fie o prestare de servicii, în funcție de modul de derulare a operațiunilor, astfel:

a) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri se limitează la a transmite conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă ori pe alt suport, iar tipografia se obligă să tipărească sau, după caz, să şi editeze cartea ori altă tipăritură, utilizând hârtia şi/sau alte materiale proprii necesare realizării cărții ori altei tipărituri, se consideră că tipografia realizează o livrare de bunuri către clientul său, în sensul art. 270 din Codul fiscal, locul livrării bunurilor stabilindu-se conform prevederilor art. 275 din Codul fiscal;

b) în situația în care clientul care deține drepturile de editare a unei cărți sau a altei tipărituri transmite tipografiei conținutul acestora pe hârtie, pe CD, dischetă ori pe alt suport, precum şi hârtia necesară realizării acestora şi/sau, după caz, alte materiale care servesc la realizarea cărții/tipăriturii, se consideră că tipografia realizează o prestare de servicii către clientul său, în sensul art. 271 din Codul fiscal. Locul prestării serviciilor , în acest caz, se stabileşte conform prevederilor art. 278 alin. (2) sau, după caz, art. 278 alin. (5) lit. d) ori alin. (6) lit. a) din Codul fiscal, în funcție de statutul beneficiarului.

(16) Transferul certificatelor de emisii de gaze cu efect de seră efectuat cu plată de către o persoană impozabilă reprezintă o prestare de servicii, pentru care locul prestării se stabileşte conform prevederilor art. 278 alin. (2) sau, după caz, art. 278 alin. (5) lit. e) din Codul fiscal. Dacă locul prestării pentru un astfel de serviciu este în România, niciuna dintre scutirile prevăzute la art. 292 din Codul fiscal nu poate fi aplicată.

(17) Facturile sau alte documente specifice pentru transportul internațional de bunuri, altul decât transportul intracomunitar de bunuri, se emit pentru parcursul integral, fără a fi necesară separarea contravalorii traseului național şi a celui internațional. Orice scutire de taxă pentru servicii de transport, prevăzută de art. 294 sau 295 din Codul fiscal, se acordă pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România şi nu se datorează taxa.

16. (1) Prin excepție de la regulile generale prevăzute la art. 278 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, indiferent de statutul beneficiarului, respectiv persoană impozabilă sau persoană neimpozabilă, locul prestării serviciilor prevăzute la art. 278 alin. (4) din Codul fiscal se stabileşte în funcție de regulile prevăzute la alin. (4) al art. 278 din Codul fiscal. Aceste servicii nu se declară în declarația recapitulativă menționată la art. 325 din Codul fiscal, indiferent de statutul beneficiarului, şi nici nu se aplică prevederile referitoare la înregistrarea în scopuri de taxă, care sunt specifice prestărilor şi achizițiilor intracomunitare de servicii.

(2) Serviciile legate de bunuri imobile prevăzute la art. 278 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal includ numai acele servicii care au o legătură suficient de directă cu bunul imobil în cauză. Serviciile sunt considerate ca având o legătură suficient de directă cu bunul imobil în următoarele cazuri:

a) sunt derivate dintr-un bun imobil, iar respectivul bun imobil este un element constitutiv al serviciului şi este central şi esențial pentru serviciile prestate;

b) sunt furnizate în beneficiul unui bun imobil sau vizează un bun imobil şi au drept obiectiv modificarea caracteristicilor fizice sau a statutului juridic al respectivului bun.

(3) Prevederile alin. (2) se aplică în special pentru următoarele:

a) elaborarea de planuri pentru o construcție sau părți ale unei construcții destinate să fie edificată pe un anumit lot de teren, indiferent dacă construcția este sau nu edificată;

b) prestarea de servicii de supraveghere sau de securitate la fața locului;

c) edificarea unei construcții pe un teren, precum şi lucrările de construcție şi de demolare executate asupra unei construcții sau a unor părți ale unei construcții;

d) construirea de structuri permanente pe un teren, precum şi lucrările de construcție şi de demolare executate asupra unor structuri permanente precum rețelele de conducte pentru gaz, apă, canalizare şi altele similare;

e) lucrări executate pe terenuri, inclusiv servicii agricole precum aratul, semănatul, irigarea şi fertilizarea;

f) studierea şi evaluarea riscului şi a integrității bunurilor imobile;

g) evaluarea bunului imobil, inclusiv în cazul în care astfel de servicii sunt necesare în scopuri legate de asigurări, pentru a determina valoarea unui bun imobil ca garanție pentru un împrumut sau pentru a evalua riscurile şi daunele în litigii;

h) leasingul sau închirierea de bunuri imobile, în alte situații decât cele vizate de alin. (4) lit. c), inclusiv depozitarea de bunuri într-o parte specifică a bunului imobil alocată utilizării exclusive de către client;

i) prestarea de servicii de cazare în sectorul hotelier sau în sectoare cu o funcție similară, cum ar fi tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, inclusiv dreptul de a sta într-un loc specific rezultat din conversia drepturilor de folosință pe durată limitată şi situațiile similare;

j) cesiunea sau transferul de drepturi, altele decât cele vizate de lit. h) şi i), legate de utilizarea unui întreg bun imobil sau a unor părți ale acestuia, inclusiv autorizația de a utiliza o parte a unei proprietăți, cum ar fi acordarea de drepturi de pescuit şi de vânătoare sau a accesului în săli de aşteptare din aeroporturi sau utilizarea unei infrastructuri pentru care se percep taxe, cum ar fi un pod sau un tunel;

k) întreținerea, renovarea şi repararea unei clădiri sau a unor părți ale unei clădiri, inclusiv lucrări de curățenie, montare de gresie şi faianță, tapet şi parchet;

l) întreținerea, renovarea şi repararea unor structuri permanente precum rețelele de conducte pentru gaz, apă, canalizare şi altele similare;

m) instalarea sau montarea unor maşini sau echipamente care, la instalare sau montare, sunt considerate bunuri imobile, respectiv care nu pot fi deplasate fără distrugerea sau modificarea clădirii sau a construcției în care au fost instalate permanent;

n) întreținerea şi repararea, inspecția şi controlul maşinilor sau al echipamentelor în cazul în care maşinile sau echipamentele sunt considerate bunuri imobile;

o) administrarea de proprietăți, alta decât administrarea de portofolii de investiții imobiliare care face obiectul alin. (4) lit. g), constând în exploatarea de bunuri imobile de către proprietar sau pe seama acestuia;

p) serviciile de intermediere privind vânzarea, leasingul sau închirierea de bunuri imobile şi stabilirea sau transferul de anumite drepturi asupra unui bun imobil sau drepturi reale asupra unor bunuri imobile, altele decât serviciile de intermediere care fac obiectul alin. (4) lit. d);

q) serviciile juridice privind transferul unui titlu de proprietate imobiliară, stabilirea sau transferul anumitor drepturi asupra unui bun imobil sau drepturi reale asupra unui bun imobil, cum ar fi acte notariale, sau elaborarea unui contract pentru vânzarea sau achiziționarea unor bunuri imobile, chiar dacă operațiunea care priveşte bunul imobil în cauză nu este finalizată.

(4) Alin. (2) nu se aplică pentru următoarele:

a) elaborarea de planuri pentru o clădire sau părți ale unei construcții dacă aceasta nu este destinată să fie edificată pe un anumit lot de teren;

b) depozitarea de bunuri într-un bun imobil dacă nicio parte specifică a bunului imobil nu este alocată utilizării exclusive de către client;

c) serviciile de publicitate, chiar dacă implică utilizarea de bunuri imobile;

d) serviciile de intermediere în prestarea de servicii de cazare la hotel sau în sectoare cu o funcție similară, cum ar fi tabere de vacanță sau locuri amenajate pentru camping, dacă intermediarul acționează în numele şi pe seama unei alte persoane;

e) punerea la dispoziție a unui stand la locul de desfăşurare a unui târg sau a unei expoziții, împreună cu alte servicii conexe care permit expozantului să prezinte obiecte, cum ar fi conceperea standului, transportul şi depozitarea obiectelor , punerea la dispoziție de maşini, cablarea, asigurarea şi publicitatea;

f) instalarea sau montarea, întreținerea şi repararea, inspecția sau supravegherea maşinilor sau a echipamentelor care nu fac parte şi nu devin parte din bunul imobil;

g) administrarea portofoliului de investiții imobiliare;

h) serviciile juridice, altele decât cele care fac obiectul alin. (2) lit. q), legate de contracte, inclusiv consultanța privind termenii unui contract pentru transferarea unui bun imobil sau executarea unui astfel de contract, ori vizând dovedirea existenței unui astfel de contract, în cazul în care aceste servicii nu sunt specifice unui transfer de titlu de proprietate asupra unui bun imobil.

(5) În cazul în care se pun echipamente la dispoziția unui client în scopul realizării de lucrări asupra unui bun imobil, această operațiune constituie o prestare de servicii legate de bunuri imobile numai dacă prestatorul îşi asumă responsabilitatea execuției lucrărilor. Un prestator care pune la dispoziția clientului echipamente împreună cu suficient personal pentru operarea acestora în vederea executării lucrărilor se presupune că şi-a asumat responsabilitatea execuției lucrărilor. Prezumția conform căreia prestatorul are responsabilitatea execuției lucrărilor poate fi infirmată prin orice mijloace relevante de fapt sau de drept.

(6) Pentru a determina dacă prestarea unui serviciu juridic complex, format din diferite elemente, intră sau nu sub incidența prevederilor art. 278 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal trebuie stabilit scopul final al acestui serviciu, de la caz la caz.

17. (1) Conform art. 278 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, locul prestării pentru serviciile ce constau în transportul de călători este locul în care se efectuează transportul, în funcție de distanțele parcurse.

(2) Transporturile naționale de călători sunt transporturi care au locul prestării în România, având punctul de plecare şi punctul de sosire pe teritoriul României.

(3) Transporturile internaționale de călători sunt transporturile care au fie punctul de plecare, fie punctul de sosire în afara țării, fie ambele puncte sunt situate în afara țării. Locul prestării serviciilor de transport internațional de călători este considerat a fi în România pentru partea din parcursul efectuat în interiorul țării, denumită traseu național.

(4) Pentru transportul internațional de călători, partea din parcursul efectuat în România este parcursul efectuat între locul de plecare şi locul de sosire a transportului de călători, determinată după cum urmează:

a) pentru transportul care are punctul de plecare în România, locul de plecare este considerat a fi primul punct de îmbarcare a pasagerilor, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

b) pentru transportul care are punctul de plecare în afara României şi punctul de sosire în România, locul de plecare este punctul de trecere a frontierei din străinătate spre România, iar locul de sosire este ultimul punct de debarcare a pasagerilor care au fost îmbarcați în afara României;

c) pentru transportul care tranzitează România, fără a avea nici punctul de plecare, nici punctul de sosire în România, locul de plecare este considerat a fi locul de trecere a frontierei dinspre străinătate în România, iar locul de sosire este considerat a fi punctul de trecere a frontierei dinspre România în străinătate;

d) în cazurile prevăzute la lit. a)—c), pentru pasagerii care s-au îmbarcat şi debarcat în interiorul țării, călătorind cu un mijloc de transport în trafic internațional, partea de transport dintre locul de îmbarcare şi locul de debarcare pentru aceşti pasageri se consideră a fi transport național.

(5) Facturile sau alte documente specifice pentru transportul internațional de călători se emit pentru parcursul integral, fără a fi necesară separarea contravalorii traseului național şi a celui internațional. Orice scutire de taxă pentru servicii de transport, prevăzută de art. 294 din Codul fiscal, se acordă pentru parcursul efectuat în interiorul țării, în timp ce distanța parcursă în afara țării se consideră că nu are locul prestării în România şi nu se datorează taxa.

18. (1) În sensul TVA, serviciile de restaurant şi de catering reprezintă servicii care constau în furnizarea de produse

alimentare şi/sau de băutură, preparate sau nepreparate, pentru consumul uman, însoțită de servicii conexe suficiente care să permită consumul imediat al acestora. Furnizarea de produse alimentare şi/sau de băutură este numai unul dintre elementele unui întreg în care predomină serviciile. Serviciile de restaurant constau în prestarea unor astfel de servicii în spațiile prestatorului, iar serviciile de catering constau în prestarea unor astfel de servicii în afara localurilor prestatorului.

(2) Furnizarea de produse alimentare şi/sau de băuturi, preparate sau nu, fie cu transport, fie fără, dar fără vreun alt serviciu conex, nu se consideră a fi servicii de restaurant sau catering în sensul alin. (1).

19. (1) Noțiunea de *mijloc de transport* prevăzută la art. 278 alin. (4) lit. d) şi alin. (5) lit. e) pct. 1 şi 2 şi lit. g) din Codul fiscal include vehiculele, motorizate sau nu, şi alte echipamente şi dispozitive destinate transportului de persoane sau obiecte dintr-un loc în altul, care pot fi trase, tractate sau împinse de vehicule, şi care sunt în mod normal proiectate să fie utilizate pentru transport şi pot realiza efectiv acest lucru.

(2) În sensul alin. (1), sunt incluse în categoria mijloacelor de transport în special următoarele vehicule:

a) vehiculele terestre, precum automobile, motociclete, biciclete, triciclete şi rulote;

b) remorcile şi semiremorcile;

c) vagoanele feroviare;

d) navele;

e) aeronavele;

f) vehiculele proiectate special pentru transportul persoanelor bolnave sau rănite;

g) tractoarele agricole şi alte vehicule agricole;

h) vehiculele pentru invalizi acționate manual sau electronic.

(3) Nu sunt considerate mijloace de transport în sensul alin. (1) vehiculele care sunt imobilizate în permanență şi containerele.

(4) În aplicarea art. 278 alin. (4) lit. d) şi alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, durata posesiei sau utilizării continue a unui mijloc de transport care face obiectul închirierii se determină pe baza contractului dintre părțile implicate. Contractul serveşte drept prezumție, care poate fi contestată prin orice element de fapt sau de drept în vederea stabilirii duratei reale a posesiei sau utilizării continue. Depăşirea în caz de forță majoră a perioadei contractuale pentru închirierea pe termen scurt nu afectează stabilirea duratei sau utilizării continue a mijlocului de transport.

(5) În cazul în care închirierea aceluiaşi mijloc de transport face obiectul mai multor contracte succesive încheiate între aceleaşi părți contractante, durata reprezintă durata posesiei sau utilizării continue a respectivului mijloc de transport în temeiul tuturor contractelor. Un contract şi prelungirile sale se consideră a fi contracte succesive. Cu toate acestea, durata contractului sau a contractelor de închiriere pe termen scurt care precedă contractul care este considerat pe termen lung este reevaluată numai dacă există o practică abuzivă.

(6) Cu excepția cazurilor de practică abuzivă, contractele de închiriere succesive încheiate între aceleaşi părți contractante, dar care au ca obiect mijloace de transport diferite, nu sunt considerate drept contracte succesive în sensul alin. (5). Fiecare contract se analizează separat, în vederea încadrării sau neîncadrării în prevederile art. 278 alin. (4) lit. d) şi alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, dacă nu se dovedeşte o încălcare a legii.

(7) În sensul art. 278 alin. (4) lit. d) şi alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, un mijloc de transport este considerat ca fiind pus efectiv la dispoziția clientului la locul în care se află mijlocul de transport atunci când clientul sau un terț care acționează în numele acestuia preia efectiv controlul fizic asupra acestuia. Controlul juridic, respectiv semnarea contractului, intrarea în posesia cheilor, nu este suficient pentru a determina locul efectiv al punerii la dispoziția clientului a mijlocului de transport.

(8) Acordarea de către o persoană impozabilă care deține vagoane de tren a dreptului de utilizare a acestora reprezintă, din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată, o prestare de servicii asimilată închirierii de mijloace de transport, locul prestării fiind stabilit în funcție de perioada de utilizare. Acelaşi regim se aplică şi pentru acordarea de către întreprinderile feroviare a dreptului de utilizare a vagoanelor în trafic internațional, pentru care se încasează taxa stabilită prin Regulamentul pentru folosirea reciprocă a vagoanelor de marfă în trafic internațional, aprobat de Uniunea Internațională a Căilor Ferate.

20. (1) Locul prestării este locul de plecare a transportului de călători, pentru serviciile de restaurant şi catering furnizate efectiv la bordul navelor, al aeronavelor sau al trenurilor, în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuate în Uniunea Europeană, astfel cum este prevăzut la art. 278 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal. Prestarea de servicii de restaurant şi de catering în afara unei astfel de părți, însă pe teritoriul unui stat membru sau al unei țări terțe ori al unui teritoriu terț intră sub incidența art. 278 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal.

(2) Partea dintr-o operațiune de transport de călători efectuată în Uniunea Europeană se determină în funcție de călătoria mijlocului de transport, şi nu de călătoria efectuată de către fiecare dintre călători.

(3) Locul prestării unui serviciu de restaurant sau de catering furnizat în interiorul Uniunii Europene parțial în timpul unei părți a unei operațiuni de transport de călători efectuate în Uniunea Europeană şi parțial în afara unei astfel de părți, însă pe teritoriul unui stat membru, se determină în întregime conform regulilor de stabilire a locului prestării aplicabile la începutul respectivei prestări de servicii de restaurant sau de catering.

21. (1) Pentru serviciile prevăzute la art. 278 alin. (5) din Codul fiscal, prin excepție de la regula generală a serviciilor prestate către persoane neimpozabile prevăzută la art. 278 alin. (3) din Codul fiscal, locul prestării se determină în funcție de criteriile prevăzute la alin. (5) al art. 278 din Codul fiscal.

(2) În cazul în care, în conformitate cu art. 278 alin. (5) lit. e), g) şi h) din Codul fiscal, o prestare de servicii este impozabilă la locul în care este stabilit clientul sau, în absența unui sediu, la locul în care acesta are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită, prestatorul determină respectivul loc pe baza informațiilor faptice furnizate de client şi verifică aceste informații pe baza procedurilor de securitate comerciale normale cum ar fi cele legate de verificarea identității sau a plății.

(3) În cazul în care serviciile care intră sub incidența art. 278 alin. (5) lit. e), g) şi h) din Codul fiscal sunt prestate unei persoane neimpozabile care este stabilită în mai multe țări sau care are domiciliul stabil într-o țară şi reşedința obişnuită în alta, se acordă prioritate:

a) în cazul unei persoane juridice neimpozabile, locului menționat la pct. 14 alin. (5) lit. a), cu excepția cazului în care există elemente de probă că serviciul este utilizat la sediul menționat la pct. 14 alin. (5) lit. b);

b) în cazul unei persoane fizice, locului în care aceasta îşi are reşedința obişnuită, cu excepția cazului în care există elemente de probă că serviciul este utilizat la domiciliul stabil al acesteia.

(4) Pentru aplicarea art. 278 alin. (5) lit. h) din Codul fiscal, în cazul în care serviciile de telecomunicații, serviciile de radiodifuziune şi televiziune sau serviciile prestate pe cale electronică sunt prestate către o persoană neimpozabilă:

a) prin linia sa telefonică fixă, se presupune că clientul este stabilit, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în locul în care este instalată linia telefonică fixă;

b) prin rețele mobile, se presupune că clientul este stabilit, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în țara identificată

prin codul mobil de țară al cartelei SIM utilizate pentru primirea serviciilor respective;

c) pentru care este necesară utilizarea unui decodor sau a unui dispozitiv similar sau a unei cartele de vizionare şi pentru care nu se utilizează o linie telefonică fixă, se presupune că clientul este stabilit, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în locul în care este situat decodorul sau dispozitivul similar respectiv sau, dacă acest loc nu este cunoscut, în locul în care este trimisă cartela de vizionare pentru a fi utilizată;

d) în alte circumstanțe decât cele menționate la lit. a), b) şi c) şi la pct. 14 alin. (6) şi (7), se presupune că clientul este stabilit, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în locul identificat ca atare de către prestator prin intermediul a două elemente de probă care nu sunt contradictorii, astfel cum sunt enumerate la alin. (6).

(5) În scopul aplicării prevederilor art. 278 alin. (5) lit. g) din Codul fiscal, pentru stabilirea locului unde este stabilit beneficiarul, în cazul în care serviciile de închiriere de mijloace de transport, altele decât închirierea pe termen scurt, sunt prestate unei persoane neimpozabile, se presupune că clientul este stabilit, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în locul identificat ca atare de către prestator pe baza a două elemente de probă care nu sunt contradictorii. În special următoarele elemente servesc drept probe:

a) adresa de facturare a clientului;

b) detaliile bancare, precum locația în care se află contul bancar utilizat pentru plată sau adresa de facturare a clientului deținută de banca în cauză;

c) datele de înmatriculare a mijlocului de transport închiriat de client, dacă înmatricularea este necesară în locul în care mijlocul de transport este utilizat, sau alte informații similare;

d) alte informații relevante din punct de vedere comercial.

(6) În scopul aplicării prevederilor alin. (4) lit. d) şi alin. (7), pentru determinarea locului în care se găseşte clientul, în special următoarele elemente servesc drept probe:

a) adresa de facturare a clientului;

b) adresa IP a dispozitivului utilizat de către client sau orice altă metodă de geolocalizare;

c) detaliile bancare, precum locația în care se află contul bancar utilizat pentru plată sau adresa de facturare a clientului cunoscută de banca în cauză;

d) codul mobil de țară al identificatorului internațional al abonatului mobil stocat pe cartela SIM utilizată de client;

e) locul instalării liniei telefonice fixe a clientului prin care serviciul este prestat acestuia;

f) alte informații relevante din punct de vedere comercial.

(7) În cazul în care un prestator prestează un serviciu menționat la art. 278 alin. (5) lit. h) din Codul fiscal, acesta poate infirma prezumția prevăzută la pct. 14 alin. (6) şi (7) sau la alin. (4) lit. a), b) şi c) pe baza a trei elemente de probă care nu sunt contradictorii şi care arată că clientul este stabilit, îşi are domiciliul stabil sau reşedința obişnuită în altă parte.

(8) O autoritate fiscală poate infirma prezumțiile instituite la alin. (4), (5) şi pct. 14 alin. (6) şi (7) dacă există indicii de utilizare improprie sau de abuz din partea prestatorului.

(9) În sensul art. 278 alin. (5) lit. f) din Codul fiscal, conceptul „activități" include şi evenimentele la care se face referire în art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal.

22. (1) În aplicarea art. 278 alin. (6) lit. a) din Codul fiscal:

a) serviciile constând în activități accesorii transportului, precum încărcarea, descărcarea, manipularea, se consideră a fi efectiv utilizate şi exploatate în România dacă sunt prestate pe teritoriul României;

b) serviciile constând în lucrări asupra bunurilor mobile corporale şi evaluări ale bunurilor mobile corporale se consideră a fi efectiv utilizate şi exploatate în România dacă sunt efectuate pe teritoriul României;

c) serviciile de transport de bunuri efectuate în România sunt serviciile ale căror punct de plecare şi punct de sosire se află pe teritoriul României, acestea fiind considerate efectiv utilizate şi exploatate pe teritoriul României.

(2) Dacă locul prestării serviciilor conform art. 278 alin. (6) lit. a) din Codul fiscal este situat pe teritoriul României, operațiunile sunt impozabile în România, fiind aplicabile cotele de taxă prevăzute la art. 291 din Codul fiscal sau, după caz, scutirile de taxă prevăzute la art. 292, 294, 295, 296 şi 310 din Codul fiscal.

(3) Prevederile art. 278 alin. (6) lit. a) din Codul fiscal nu se aplică în situația în care beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă care are sediul activității economice în afara Uniunii Europene, dar comunică prestatorului un cod valabil deTVA din alt stat membru şi adresa unui sediu fix din Uniunea Europeană la care sunt prestate serviciile.

(4) Serviciile legate de acordarea accesului la evenimente culturale, artistice, sportive, ştiințifice, educaționale, de divertisment sau evenimentele similare, prevăzute la art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal, includ prestarea serviciilor ale căror caracteristici esențiale constau în garantarea dreptului de acces la un eveniment în schimbul unui bilet sau al unei plăți, inclusiv sub forma unui abonament sau a unei cotizații periodice.

(5) Alin. (4) include în special acordarea:

a) dreptului de acces la spectacole, reprezentații teatrale, reprezentații de circ, târguri, parcuri de distracții, concerte, expoziții şi alte evenimente culturale similare;

b) dreptului de acces la evenimente sportive precum meciuri sau competiții;

c) dreptului de acces la evenimente educaționale şi ştiințifice, precum conferințe şi seminare.

(6) Nu intră sub incidența art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal utilizarea, în schimbul plății unei cotizații, a unor facilități precum cele oferite de sălile de gimnastică şi altele asemănătoare.

(7) Serviciile auxiliare prevăzute la art. 278 alin. (6) lit. b) din Codul fiscal includ serviciile legate în mod direct de accesul la evenimente culturale, artistice, sportive, ştiințifice, educaționale, de divertisment sau la alte evenimente similare, furnizate separat unei persoane care participă la un eveniment, în schimbul plății unei sume de bani. Astfel de servicii auxiliare includ în special utilizarea vestiarelor sau a instalațiilor sanitare, dar nu includ serviciile de intermediere legate de vânzarea biletelor.

(8) Furnizarea de bilete de intrare la evenimente culturale, artistice, sportive, ştiințifice, educaționale, de divertisment sau evenimente similare, de către un intermediar care acționează în nume propriu, dar în contul organizatorului, sau de către o persoană impozabilă, alta decât organizatorul, care acționează în contul său, face obiectul art. 278 alin. (5) lit. f) şi alin. (6) lit. b) din Codul fiscal.

CAPITOLUL VI
Faptul generator şi exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată

SECȚIUNEA 1
Faptul generator şi exigibilitatea — definiții

23. (1) Pentru a determina regimul de impozitare aplicabil pentru operațiunile impozabile, conform prevederilor art. 280 alin. (4) din Codul fiscal, trebuie determinate:

a) natura operațiunii, respectiv dacă este o livrare de bunuri sau o prestare de servicii;

b) în cazul în care furnizorul/prestatorul realizează mai multe livrări/prestări către clientul său, în cadrul aceluiaşi contract sau aceleiaşi tranzacții, trebuie să se determine dacă există o

operațiune principală şi alte operațiuni accesorii sau dacă fiecare operațiune poate fi considerată independentă. O livrare/prestare trebuie să fie considerată ca accesorie unei livrări/prestări principale dacă nu constituie pentru client un scop în sine, ci un mijloc de a beneficia în cele mai bune condiții de livrarea/prestarea principală realizată de furnizor/prestator . Operațiunile accesorii beneficiază de tratamentul fiscal al operațiunii principale referitoare, printre altele, la locul livrării/prestării, cotele, scutirile, ca şi livrarea/prestarea de care sunt legate. În acest sens s-a pronunțat şi Curtea Europeană de Justiție în Cauza C-349/96 Card Protection Plan;

c) în cazul în care furnizorul/prestatorul realizează mai multe livrări/prestări către clientul său, în cadrul aceluiaşi contract sau aceleiaşi tranzacții, şi nu se poate stabili o operațiune principală şi alte operațiuni accesorii, fiecare dintre ele constituind pentru client un scop în sine, dar care sunt atât de legate între ele încât nu pot fi tratate ca tranzacții independente, se consideră că se efectuează o operațiune complexă unică.

(2) În aplicarea prevederilor art. 280 alin. (6) din Codul fiscal:

a) în cazul persoanelor impozabile scoase din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, potrivit art. 316 alin. (11) lit. g) din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, care, înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA au emis facturi sau au încasat avansuri, pentru contravaloarea parțială a livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii taxabile, al căror fapt generator de taxă intervine după scoaterea din evidență, se procedează la regularizare pentru a se aplica regimul de impozitare în vigoare la data livrării de bunuri/prestării de servicii. În acest sens furnizorul/prestatorul neînregistrat în scopuri de TVA emite factura de regularizare pe care înscrie cu semnul minus baza de impozitare şi taxa colectată pentru partea facturată/încasată înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA şi concomitent înscrie contravaloarea integrală a livrării de bunuri/prestării de servicii aplicând regimul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, pe aceeaşi factură sau pe o factură separată, conform prevederilor art. 330 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Facturile de regularizare se transmit beneficiarului care are obligația să efectueze ajustările taxei deduse în conformitate cu prevederile art. 304 şi 305 din Codul fiscal. Factura de regularizare nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA al furnizorului/prestatorului. Furnizorul/Prestatorul poate solicita restituirea taxei colectate astfel regularizate pe baza documentului prevăzut la art. 324 alin. (9) din Codul fiscal. Aceste prevederi nu se aplică în situația în care factura este emisă pentru întreaga contravaloare a livrării/prestării sau este încasată integral contravaloarea livrării/prestării înainte de data faptului generator de taxă;

b) în cazul persoanelor impozabile care aplică regimul special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, se procedează la regularizare în vederea aplicării regimului de impozitare în vigoare la data livrării de bunuri sau prestării de servicii în cazurile prevăzute la art. 282 alin. (2) lit. a) şi b) din Codul fiscal, pentru facturile emise şi/sau avansurile care au fost încasate, înainte de înregistrarea în scopuri de TVA, pentru contravaloarea parțială sau integrală a livrării de bunuri ori a prestării de servicii. În acest sens furnizorul/prestatorul, după înregistrarea în scopuri de TVA, emite factura de regularizare pe care înscrie cu semnul minus baza de impozitare aferentă livrării/prestării în regim de scutire facturată/încasată înainte de înregistrarea în scopuri de TVA şi concomitent înscrie contravaloarea integrală a livrării de bunuri/prestării de servicii aplicând regimul corespunzător operațiunii respective, respectiv taxare sau scutire fără drept de deducere prevăzută la art. 292 din Codul fiscal ori scutire cu drept de deducere prevăzută la art. 294—296 din Codul fiscal ori alt regim special prevăzut de titlul VII al Codului fiscal, pe aceeaşi factură sau pe o factură separată, conform prevederilor art. 330 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Aceste prevederi se aplică indiferent dacă factura este emisă pentru întreaga contravaloare a livrării/prestării sau este încasată integral contravaloarea livrării/prestării înainte de data faptului generator de taxă.

SECȚIUNEA a 2-a

Faptul generator pentru livrări de bunuri şi prestări de servicii

24. (1) Pentru bunurile livrate în baza unui contract de consignație, prevăzut la art. 281 alin. (2) din Codul fiscal, se consideră că faptul generator, respectiv livrarea bunurilor de la consignant la consignatar are loc la data la care bunurile sunt livrate de consignatar clienților săi. În sensul titlului VII din Codul fiscal, contractul de consignație reprezintă un contract prin care consignantul se angajează să livreze bunuri consignatarului, pentru ca acesta din urmă să găsească un cumpărător pentru aceste bunuri. Consignatarul acționează în nume propriu, dar în contul consignantului, când livrează bunurile către cumpărători.

(2) Pentru bunurile transmise în vederea testării sau a verificării conformității, conform art. 281 alin. (3) din Codul fiscal, se consideră că faptul generator, respectiv transferul proprietății bunurilor are loc la data acceptării lor de către beneficiar . Bunurile transmise în vederea verificării conformității sunt bunurile oferite de furnizor clienților, aceştia având dreptul fie să le achiziționeze, fie să le returneze furnizorului. Contractul aferent bunurilor livrate în vederea testării este un contract provizoriu prin care vânzarea efectivă a acestora este condiționată de obținerea de rezultate satisfăcătoare în urma testării de către clientul potențial, testare ce are scopul de a stabili că bunurile au caracteristicile solicitate de clientul respectiv. Pentru medicamentele care fac obiectul contractelor cost-volum-rezultat, conform prevederilor art. 12 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr . 77/2011 privind stabilirea unor contribuții pentru finanțarea unor cheltuieli în domeniul sănătății, aprobată prin Legea nr . 184/2015, se consideră că livrarea bunurilor are loc la data la care se înregistrează rezultatul medical, astfel cum acesta a fost definit în contractele încheiate între deținătorii de autorizație de punere pe piață/reprezentanții legali ai acestora şi Casa Națională de Asigurări de Sănătate şi, după caz, Ministerul Sănătății. Aceste prevederi se aplică tranzacțiilor efectuate pe întregul lanț de distribuție a medicamentelor care fac obiectul contractelor cost-volum-rezultat.

(3) Pentru stocurile la dispoziția clientului, prevăzute la art. 281 alin. (4) din Codul fiscal, se consideră că faptul generator, respectiv transferul proprietății bunurilor are loc la data la care clientul intră în posesia acestora. Stocurile la dispoziția clientului reprezintă o operațiune potrivit căreia furnizorul transferă regulat bunuri într-un depozit propriu sau într-un depozit al clientului, iar transferul proprietății bunurilor intervine, potrivit contractului, la data la care clientul scoate bunurile din depozit, în principal pentru a le utiliza în procesul de producție, dar şi pentru alte activități economice.

(4) Prevederile alin. (1)—(3) nu se aplică în situația în care bunurile provin din import şi beneficiarul înregistrat conform art. 316 din Codul fiscal a optat pentru calitatea de persoană obligată la plata taxei pentru import, conform prevederilor pct. 82 alin. (1) lit. e) pct. 1, fiind aplicabile prevederile art. 285 din Codul fiscal referitoare la exigibilitatea taxei pentru importul de bunuri.

(5) În cazul contractelor de prestări de servicii în cadrul cărora clientul s-a angajat să plătească sume forfetare cu titlu de remunerație convenită între părți, independent de volumul şi de natura serviciilor efectiv furnizate în perioada la care se

raportează această remunerație, serviciile trebuie considerate efectuate în perioada la care se raportează plata, indiferent dacă prestatorul a furnizat sau nu a furnizat efectiv servicii clientului său în această perioadă. În cazul unor astfel de contracte, obiectul prestării de servicii nu este furnizarea unor servicii bine definite, ci faptul de a se afla la dispoziția clientului pentru a-i oferi serviciile contractate, prestarea de servicii fiind efectuată de prestator prin însuşi faptul de a se afla la dispoziția clientului în perioada stabilită în contract, independent de volumul şi de natura serviciilor efectiv furnizate în perioada la care se referă această remunerație. Faptul generator al taxei intervine conform prevederilor art. 281 alin. (8) din Codul fiscal, fără să prezinte importanță dacă beneficiarul a apelat efectiv sau cât de des a apelat la serviciile prestatorului. În acest sens a fost dată şi decizia Curții de Justiție a Uniunii Europene în Cauza C-463/14 Asparuhovo Lake Investment Company OOD.Aceste prevederi se aplică inclusiv în cazul serviciilor de consultanță, juridice, de contabilitate, de expertiză, de mentenanță, de service şi alte servicii similare, pentru care nu se întocmesc rapoarte de lucru sau alte situații pe baza cărora prestatorul atestă serviciile prestate, fiind încheiate contracte în condițiile descrise de prezentul alineat.

(6) În aplicarea prevederilor art. 281 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul livrărilor de bunuri şi al prestărilor de servicii care sunt efectuate continuu, faptul generator de taxă intervine la data stipulată în contract pentru plata acestora sau la emiterea unei facturi, dar perioada de decontare nu poate depăşi un an. În cazul în care contractul nu stipulează o dată pentru plata bunurilor/serviciilor livrate/prestate în mod continuu, faptul generator de taxă intervine la data la care se emite o factură, iar dacă pe factură se menționează un termen de plată, acesta nu este considerat fapt generator de taxă.

(7) În aplicarea prevederilor art. 281 alin. (9) din Codul fiscal, în cazul operațiunilor de închiriere, leasing, concesionare, arendare de bunuri, acordare cu plată pe o anumită perioadă a unor drepturi reale, precum dreptul de uzufruct şi superficia, asupra unui bun imobil, faptul generator intervine la fiecare dată specificată în contract pentru efectuarea plății. Dacă factura este emisă înainte de data stipulată în contract pentru efectuarea plății, se consideră că factura este emisă înainte de faptul generator de taxă. În situația în care contractul prevede că serviciile se plătesc la data emiterii unei facturi, factura fiind emisă la anumite intervale de timp, iar pe factură se menționează un termen în care se face plata facturii, faptul generator de taxă intervine la data plății facturii, dar nu mai târziu de termenul-limită stipulat pentru plata facturii respective. Dacă în această ultimă situație nu se menționează pe factură un termen în care se face plata facturii, se consideră că plata trebuie efectuată la data emiterii facturii, dată la care intervine şi faptul generator de taxă. Avansul perceput pentru transmiterea folosinței bunurilor în cadrul unui contract de leasing este considerat o rată de leasing, respectiv o prestare de servicii, pentru care faptul generator de taxă intervine conform art. 281 alin. (9) din Codul fiscal, cu excepția situației în care include şi încasarea în avans a unei părți din contravaloarea livrării de bunuri care are loc la sfârşitul perioadei de leasing când se transferă dreptul de proprietate asupra bunului care face obiectul contractului de leasing, conform prevederilor pct. 8 alin. (4).

Exemplu: în cazul unui contract de închiriere a unui bun imobil, pentru care persoana impozabilă a optat pentru taxare, pot exista următoarele situații:

a) dacă în contract se prevede de exemplu că plata chiriei se efectuează pe data de 10 a fiecărei luni care urmează unui trimestru calendaristic, pentru trimestrul anterior, pentru serviciile de închiriere din trimestrul anterior , faptul generator de taxă intervine pe data de 10 a lunii ulterioare fiecărui trimestrului calendaristic. Astfel, pentru serviciul de închiriere aferent trimestrului IV 2015, faptul generator de taxă are loc pe data de 10 ianuarie 2016, indiferent de data la care este emisă factura sau de data la care se face plata efectivă a acestor servicii. Dacă este emisă o factură înainte de data de 10 ianuarie 2016, de exemplu în data de 21 decembrie 2015, intervine exigibilitatea de taxă în luna decembrie 2015, se aplică cota de TVA de 24% şi factura se declară în decontul de taxă al lunii decembrie 2015. În contextul modificării cotei standard la 1 ianuarie 2016, persoana impozabilă trebuie să facă o regularizare pentru a aplica cota de 20% de TVA în vigoare la data faptului generator de taxă, respectiv data de 10 ianuarie 2016, care este data stipulată în contract pentru plata serviciilor, indiferent de data la care au fost plătite efectiv aceste servicii;

b) dacă contractul nu prevede o anumită dată pentru plata serviciilor, ci prevede că serviciile se plătesc într-un anumit termen de la data emiterii unei facturi, iar factura este emisă de exemplu pe data de 21 decembrie 2015, fiind menționat că plata trebuie efectuată în termen de 20 de zile calendaristice, faptul generator de taxă intervine astfel:

1. dacă factura este achitată pe data de 23 decembrie 2015, faptul generator de taxă are loc pe data de 23 decembrie 2015 şi se aplică cota de TVA de 24%;

2. dacă factura este achitată pe data de 8 ianuarie 2016, faptul generator de taxă are loc în această dată şi se regularizează factura inițială pentru a aplica cota de TVA de 20%;

3. dacă factura nu este achitată în termenul de 20 de zile prevăzut, faptul generator de taxă intervine la expirarea acestui termen, respectiv pe data de 9 ianuarie 2016 şi se regularizează factura inițială pentru a aplica cota de TVA de 20%;

c) dacă contractul nu prevede o anumită dată pentru plata serviciilor, ci prevede că serviciile se plătesc la data emiterii unei facturi, iar factura este emisă de exemplu pe data de 21 decembrie 2015, fără să fie menționat un termen de plată, faptul generator de taxă intervine pe data de 21 decembrie 2015, aplicându-se cota de TVA de 24%. Indiferent de data la care se face plata facturii nu se mai fac regularizări de cotă de TVA.

SECȚIUNEA a 3-a

Exigibilitatea pentru livrări de bunuri şi prestări de servicii

25. (1) Prevederile art. 282 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal se aplică în situația în care facturile totale ori parțiale pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii au fost emise înaintea faptului generator de taxă şi includ şi situația în care sunt emise facturi pentru avansuri înainte de încasarea acestora.

(2) În aplicarea art. 282 alin. (9) din Codul fiscal, în cazul în care intervin evenimentele prevăzute la art. 287 din Codul fiscal, ulterior datei la care se modifică cota de TVA şi/sau regimul de impozitare, pentru ajustarea bazei de impozitare sunt aplicabile cota şi regimul de impozitare ale operațiunii de bază care a generat aceste evenimente. Pentru operațiunile a căror bază impozabilă este determinată în valută, cursul de schimb valutar utilizat pentru ajustarea bazei de impozitare este acelaşi ca al operațiunii de bază care a generat aceste evenimente, respectiv cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată pentru operațiunea de bază. Totuşi, în cazul în care nu se poate determina operațiunea de bază care a generat aceste evenimente, se vor aplica cota de TVA şi regimul de impozitare în vigoare la data la care a intervenit evenimentul şi, corespunzător, şi cursul de schimb valutar de la această dată, în cazul operațiunilor pentru care baza de impozitare este determinată în valută.

(3) În cazul în care intervin evenimentele prevăzute la art. 287 din Codul fiscal, ulterior datei de la care se modifică cota de TVA, pentru achiziții intracomunitare de bunuri, cota

aplicabilă pentru ajustarea bazei de impozitare este cota în vigoare la data la care a intervenit exigibilitatea taxei pentru achiziția intracomunitară potrivit art. 284 din Codul fiscal. În situația în care nu se poate determina achiziția intracomunitară care a generat aceste evenimente, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul.

Exemplu: Societatea A din România a primit o factură pentru un avans la o achiziție intracomunitară de bunuri în sumă de 1.000 euro, emisă la data de 12 decembrie 2015.Taxa aferentă achiziției intracomunitare se determină pe baza cursului de schimb în vigoare la data de 12 decembrie 2015, respectiv 4,41 lei/euro, aplicându-se cota de TVA de 24%, astfel: 1.000 euro x 4,41 lei/euro x 24% = 1.058,4 lei.

În luna ianuarie 2016, societatea primeşte factura emisă la data de 16 ianuarie 2016 pentru diferența până la valoarea integrală a bunurilor care sunt achiziționate intracomunitar , în sumă de 5.000 euro, valoarea integrală a bunurilor fiind de 6.000 euro. Taxa aferentă achiziției intracomunitare se determină pe baza cursului de schimb în vigoare la data de 16 ianuarie 2016, respectiv 4,45 lei/euro, aplicându-se cota de TVA de 20%, astfel: 5.000 euro x 4,45 lei/euro x 20% = 4.450 lei.

La data de 5 august 2016, furnizorul extern emite un credit-note prin care acordă o reducere de preț de 10% aferentă livrării intracomunitare care a generat achiziția intracomunitară de bunuri la societatea A din România. Societatea A are obligația să ajusteze baza de impozitare a achiziției intracomunitare cu sumele calculate astfel:

1.000 euro x 10% x 4,41 lei/euro x 24% = 105,84 lei

5.000 euro x 10% x 4,45 lei/euro x 20% = 445 lei

(4) În cazul în care evenimentele prevăzute la art. 287 din Codul fiscal intervin ulterior scoaterii persoanei impozabile din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, potrivit art. 316 alin. (11) lit. g) din Codul fiscal, se va proceda la ajustarea bazei impozabile aplicându-se regimul de impozitare al operațiunii de bază care a generat aceste evenimente. În acest sens furnizorul/prestatorul neînregistrat în scopuri deTVA emite factura conform prevederilor pct. 32 alin. (1) pe care înscrie cu semnul minus reducerea bazei de impozitare şi a taxei colectate ca urmare a evenimentelor prevăzute la art. 287 din Codul fiscal. Facturile respective se transmit beneficiarului care are obligația să efectueze ajustările taxei deduse în conformitate cu prevederile art. 304 şi 305 din Codul fiscal. Factura de regularizare nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA a furnizorului/prestatorului. Furnizorul/Prestatorul poate solicita restituirea taxei colectate astfel regularizate pe baza documentului prevăzut la art. 324 alin. (9) din Codul fiscal.

(5) Sumele încasate pentru vânzarea unui voucher cu scop unic reprezintă avansuri pentru care intervine exigibilitatea TVA conform art. 282 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. V oucher în sensul TVA reprezintă un instrument prin care un furnizor de bunuri şi/sau un prestator de servicii îşi asumă obligația de a-l accepta drept contrapartidă sau parte a contrapartidei pentru o livrare de bunuri şi/sau o prestare de servicii. Voucher cu scop unic înseamnă un voucher pentru care toate informațiile relevante privind regimul TVA aplicabil operațiunii la care acesta se referă, respectiv livrarea de bunuri/prestarea de servicii ulterioară, trebuie să fie cunoscute la momentul vânzării acestuia şi bunurile şi serviciile trebuie să fie identificate. În cazul bonurilor de valoare pentru carburanți auto, biletelor de călătorie, biletelor la spectacole şi al altor vouchere cu scop unic similare, care acoperă integral contravaloarea bunurilor livrate/serviciilor prestate, se aplică prevederile alin. (6).

(6) Vânzarea unei cartele telefonice preplătite sau reîncărcarea cu credit a unei cartele care poate fi utilizată numai pentru servicii de telecomunicații reprezintă o prestare de servicii de telecomunicații cu titlu oneros pentru care faptul generator şi exigibilitatea TVA intervin la momentul vânzării cartelei. Un operator de servicii de telecomunicații constând în servicii de telefonie care vinde către un distribuitor cartele telefonice care conțin toate informațiile necesare pentru a efectua apeluri telefonice prin infrastructura pusă la dispoziție de operatorul respectiv şi care sunt revândute de distribuitor, în nume propriu, unor utilizatori finali, fie în mod direct, fie prin intermediul altor persoane impozabile, furnizează o prestare de servicii de telecomunicații cu titlu oneros către distribuitor . Distribuitorul, precum şi orice altă persoană impozabilă care intervine în nume propriu în vânzarea cartelei telefonice realizează o prestare de servicii de telecomunicații cu titlu oneros, pentru care faptul generator şi exigibilitatea taxei intervin la data vânzării cartelei. Operatorul de telefonie nu realizează o a doua prestare de servicii cu titlu oneros către utilizatorul final atunci când acesta, după ce a achiziționat cartela telefonică, îşi exercită dreptul de a efectua apeluri telefonice folosind informațiile înscrise pe această cartelă. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-520/2010 Lebara.

(7) Vânzarea de vouchere cu scop multiplu intră sub incidența prevederilor art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal. Voucher cu scop multiplu înseamnă un voucher , altul decât cel cu scop unic, respectiv un voucher pentru care la momentul vânzării nu sunt cunoscute toate informațiile relevante privind regimul TVA aplicabil operațiunii la care acesta se referă şi/sau bunurile şi serviciile nu sunt identificate. V oucherele cu scop multiplu reprezintă din punctul de vedere al TVA mijloace de plată, iar sumele încasate pentru vânzarea acestora nu reprezintă avansuri pentru care intervine exigibilitatea TVA conform art. 282 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-419/02 BUPA Hospitals Ltd. De exemplu, tichetele de masă şi cartele telefonice preplătite care pot fi utilizate pentru mai multe scopuri, respectiv pentru servicii de telefonie şi pentru alte diverse operațiuni, cum ar fi achiziționarea unor jocuri, melodii, donații, sunt considerate vouchere cu scop multiplu.

(8) Prevederile alin. (5)—(7) nu se aplică în cazul voucherelor care conferă dreptul de a beneficia de livrări de bunuri şi/sau prestări de servicii pentru care se aplică regimul special pentru agențiile de turism prevăzut la art. 311 din Codul fiscal.

26. (1) Persoanele impozabile eligibile pentru aplicarea sistemului TVA la încasare, prevăzute la art. 282 alin. (3) din Codul fiscal, care optează pentru aplicarea sistemului trebuie să aplice prevederile art. 324 alin. (12) din Codul fiscal.

(2) În situația în care o persoană impozabilă optează pentru aplicarea sistemului TVA la încasare prevăzut la art. 282 alin. (3)—(8) din Codul fiscal, aceasta trebuie să aplice sistemul TVA la încasare pentru toate operațiunile realizate, cu excepția operațiunilor care nu au locul livrării/prestării în România conform prevederilor art. 275 şi 278 din Codul fiscal, precum şi a operațiunilor prevăzute la art. 282 alin. (6) lit. a)—d) din Codul fiscal, pentru care se aplică regulile generale privind exigibilitatea TVA prevăzute la art. 282 alin. (1) şi (2), art. 283, 284 şi 285 din Codul fiscal.

(3) Potrivit prevederilor art. 319 alin. (20) lit. p) din Codul fiscal, pe facturile emise de persoanele care aplică sistemulTVA la încasare este obligatorie mențiunea „TV A la încasare", cu excepția operațiunilor pentru care persoanele respective au obligația să aplice regulile generale de exigibilitate prevăzute la alin. (2).

(4) La determinarea cifrei de afaceri care serveşte drept referință pentru calculul plafonului de 2.250.000 lei, prevăzută la art. 282 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, se au în vedere baza de impozitare înscrisă pe rândurile din decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal corespunzătoare operațiunilor taxabile

şi/sau scutite de TVA conform art. 292, 294, 295 şi 296 din Codul fiscal, operațiunilor rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate conform prevederilor art. 275 şi 278 din Codul fiscal, precum şi rândurile de regularizări aferente. Nu sunt luate în calcul sumele înscrise în rândurile din decont aferente unor câmpuri de date informative cum sunt facturile emise după inspecția fiscală, informații privind TVA neexigibilă sau nedeductibilă. În cazul persoanelor impozabile care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal şi care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, precum şi în cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de către organele fiscale competente conform art. 316 alin. (1 1) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal şi ulterior sunt înregistrate conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, nu sunt luate în calculul cifrei de afaceri livrările de bunuri/prestările de servicii realizate în perioada în care persoana impozabilă nu a avut un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(5) Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare şi care depăşeşte în cursul anului calendaristic curent plafonul de 2.250.000 lei prevăzut la art. 282 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal aplică sistemul TVA la încasare până la sfârşitul perioadei fiscale următoare celei în care plafonul a fost depăşit. În cazul acestor persoane impozabile se aplică corespunzător prevederile art. 324 alin. (14) din Codul fiscal.

(6) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de organele fiscale competente conform art. 316 alin. (11) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal şi ulterior sunt înregistrate conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, se aplică următoarele reguli:

a) în situația în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 316 alin. (11) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal şi au radiat persoana impozabilă din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare, iar înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal are loc în acelaşi an, persoana impozabilă poate aplica regimul normal de exigibilitate prevăzut la art. 282 alin. (1) şi (2), art. 283, 284 şi 285 din Codul fiscal sau poate solicita să fie reînregistrată în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare dacă la data înregistrării în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal cifra de afaceri, determinată potrivit prevederilor art. 282 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, realizată în anul calendaristic precedent şi, respectiv, în anul calendaristic în curs, nu depăşeşte plafonul de 2.250.000 lei, prin depunerea unei notificări conform art. 324 alin. (12) din Codul fiscal. Nu sunt luate în calculul acestui plafon livrările/prestările efectuate în perioada din anul respectiv în care persoana impozabilă nu a avut un cod valabil de TVA;

b) în situația în care înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, are loc în alt an decât cel în care organele fiscale competente au anulat din oficiu înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 316 alin. (1 1) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal, persoana impozabilă poate aplica regimul normal de exigibilitate prevăzut la art. 282 alin. (1) şi (2), art. 283, 284 şi 285 din Codul fiscal sau poate solicita reînregistrarea în Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare, dacă la data înregistrării cifra de afaceri din anul calendaristic precedent şi, respectiv, din anul calendaristic în curs, determinată potrivit prevederilor art. 282 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, nu depăşeşte plafonul de 2.250.000 lei, prin depunerea unei notificări conform art. 324 alin. (12) din Codul fiscal. Nu sunt luate în calculul acestui plafon livrările/prestările efectuate în perioada în care persoana respectivă nu a avut un cod valabil de TVA.

(7) În sensul art. 282 alin. (3) din Codul fiscal, prin încasarea contravalorii livrării de bunuri sau a prestării de servicii se înțelege orice modalitate prin care furnizorul/prestatorul obține contrapartida pentru aceste operațiuni de la beneficiarul său ori de la un terț, precum plata în bani, plata în natură, compensarea, cesiunea de creanțe, utilizarea unor instrumente de plată.

(8) În situația în care are loc o cesiune de creanțe:

a) dacă furnizorul/prestatorul cesionează creanțele aferente unor facturi emise pentru livrări de bunuri/prestări de servicii, se consideră că la data cesiunii creanțelor, indiferent de prețul cesiunii creanțelor, este încasată întreaga contravaloare a facturilor neîncasate până la momentul cesiunii. În cazul în care cedentul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, exigibilitatea taxei intervine la data cesiunii creanțelor. Indiferent de faptul că furnizorii/prestatorii au cesionat creanțele, în cazul beneficiarilor care aplică sistemul TVA la încasare, precum şi al celor care achiziționează bunuri/servicii de la persoane care au aplicat sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, dreptul de deducere a taxei este amânat până la data la care taxa aferentă bunurilor/serviciilor achiziționate a fost plătită;

b) dacă persoana care achiziționează bunuri/servicii cesionează furnizorului/prestatorului, drept plată a acestor achiziții, orice creanțe, inclusiv cesiunea dreptului de rambursare a TVA prevăzută la art. 28 din Codul de procedură fiscală, data cesiunii este data la care se consideră că beneficiarul a efectuat plata, respectiv că furnizorul a încasat contravaloarea livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii la nivelul creanței cesionate. În cazul în care cesionarul este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, exigibilitatea taxei aferente livrărilor/prestărilor efectuate în beneficiul cedentului creanței intervine la data cesiunii creanței şi corespunzător valorii creanței cesionate. În cazul în care beneficiarul livrării/prestării este cedentul creanței şi este o persoană impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare sau achiziționează bunuri/servicii de la o persoană care a aplicat sistemul TVA la încasare pentru respectivele operațiuni, dreptul de deducere a taxei intervine la data cesiunii creanței corespunzător valorii creanței cesionate, iar dreptul de deducere a taxei aferente eventualei diferențe între contravaloarea achizițiilor de bunuri/servicii şi contravaloarea creanței cesionate este amânat până la data la care taxa aferentă diferenței respective este plătită.

Exemplu pentru situația prevăzută la lit. a): Societatea A, având perioada fiscală luna calendaristică, care aplică sistemul TVA la încasare, emite o factură pentru livrarea unui bun în sumă de 120.000 lei (inclusiv TVA de 20%) la data de 10 octombrie 2016 către societatea B. TVA în sumă de 20.000 lei se înregistrează în creditul contului 4428 „TVA neexigibilă", nefiind încasată de la beneficiar în perioada fiscală respectivă. La data de 15 noiembrie 2016, societatea A cesionează către societatea N creanța aferentă acestei facturi, care nu este încasată de la beneficiarul B. Prețul cesiunii este de 80.000 lei şi este încasat în data de 20 decembrie 2016. În ceea ce priveşte factura pentru livrarea de bunuri din data de 10 octombrie 2016, se consideră că aceasta este încasată şi exigibilitatea TVA intervine la data de 15 noiembrie 2016, societatea A având obligația să colecteze TVA în sumă de 20.000 lei, respectiv evidențiază suma TVA de 20.000 lei în debitul contului 4428 „TVA neexigibilă" şi concomitent în creditul contului 4427 „TVA colectată".

Exemplu pentru situația prevăzută la lit. b): Societatea B, care aplică sistemul TVA la încasare, livrează la data de 11 octombrie 2016 către societatea A bunuri (cărți supuse cotei de TVA de 5%) a căror valoare, inclusiv TVA, este de 105.000 lei. În data de 10 noiembrie 2016, societatea A cesionează societății B dreptul său de rambursare conform art. 28 din Codul

de procedură fiscală, în sumă de 100.000 lei. La data cesiunii, respectiv 10 noiembrie 2016, se consideră că societatea A a plătit/societatea B a încasat suma de 100.000 lei din factura de 105.000 lei. La această dată:

— societatea A va putea să deducă taxa aferentă achiziției astfel: 100.000 x 5/105 = 4.761,9 lei. Diferența de 238,1 lei rămasă în contul 4428 „TVA neexigibilă" va putea fi dedusă la momentul plății;

— societatea B va colecta TVA aferentă livrării corespunzător creanței care i-a fost cesionată, respectiv 4.761,9 lei. Pentru diferența de 238,1 lei rămasă în contul 4428 „TVA neexigibilă", exigibilitatea va interveni la data efectuării plății de către A a diferenței de 5.000 lei.

(9) În cazul compensării datoriilor aferente unor facturi pentru livrări de bunuri/prestări de servicii se consideră că furnizorul/prestatorul a încasat, respectiv beneficiarul a plătit contravaloarea bunurilor/serviciilor, la data la care se sting total sau parțial datoriile, respectiv:

a) în cazul compensărilor între persoane juridice, la data compensării realizate conform prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 77/1999 privind unele măsuri pentru prevenirea incapacității de plată, aprobată cu modificări prin Legea nr. 211/2001, cu modificările ulterioare, şi ale Hotărârii Guvernului nr. 685/1999 pentru aprobarea Normelor metodologice privind monitorizarea datoriilor nerambursate la scadență ale contribuabililor, persoane juridice, în vederea diminuării blocajului financiar şi a pierderilor din economie, şi a Regulamentului de compensare a datoriilor nerambursate la scadență ale contribuabililor, persoane juridice, cu modificările şi completările ulterioare;

b) în cazul compensărilor în care cel puțin una dintre părți nu este persoană juridică, la data semnării unui proces-verbal de compensare care să cuprindă cel puțin următoarele informații: denumirea părților, codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală, numărul facturii, data emiterii facturii, valoarea facturii, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, valoarea compensată, semnătura părților şi data semnării procesului-verbal de compensare.

(10) În cazul încasărilor prin bancă de tipul transfer-credit, data încasării contravalorii totale/parțiale a livrării de bunuri/prestării de servicii de către persoana care aplică sistemul TVA la încasare este data înscrisă în extrasul de cont sau în alt document asimilat acestuia.

(11) În cazul în care încasarea se efectuează prin instrumente de plată de tip transfer-debit, respectiv cec, cambie şi bilet la ordin, data încasării contravalorii totale/parțiale a livrării de bunuri/prestării de servicii de către persoana care aplică sistemul TVA la încasare este:

a) data înscrisă în extrasul de cont sau în alt document asimilat acestuia, în situația în care furnizorul/prestatorul care aplică sistemul TVA la încasare nu girează instrumentul de plată, ci îl încasează/scontează. În cazul scontării instrumentului de plată, se consideră că persoana respectivă a încasat contravaloarea integrală a instrumentului de plată;

b) data girului, în situația în care furnizorul/prestatorul care aplică sistemul TVA la încasare girează instrumentul de plată altei persoane. În acest scop se păstrează o copie de pe instrumentul de plată care a fost girat, în care se află mențiunea cu privire la persoana către care a fost girat instrumentul de plată.

(12) Data încasării în situația în care plata s-a efectuat prin carduri de debit sau de credit de către cumpărător este data înscrisă în extrasul de cont ori în alt document asimilat acestuia.

(13) În cazul plății în natură, data încasării este data la care intervine faptul generator de taxă pentru livrarea/prestarea obținută drept contrapartidă pentru livrarea/prestarea efectuată.

(14) În sensul art. 282 alin. (6) lit. d) din Codul fiscal, se exclud de la aplicarea sistemului TVA la încasare livrările de bunuri/prestările de servicii dacă, la momentul emiterii facturii sau, după caz, la data termenului-limită prevăzut de lege pentru emiterea facturii în situația în care factura nu a fost emisă în termenul prevăzut de lege, beneficiarul este o persoană afiliată furnizorului/prestatorului potrivit art. 7 pct. 26 din Codul fiscal.

(15) În scopul aplicării prevederilor art. 282 alin. (7) din Codul fiscal:

a) în cazul unei facturi parțiale emise de către persoana impozabilă înainte de intrarea în sistemul TVA la încasare, care nu a fost încasată integral înainte de intrarea în sistem, orice sumă încasată/plătită după intrarea furnizorului/prestatorului în sistemul TVA la încasare se atribuie mai întâi părții din factură neîncasate/neplătite până la intrarea în sistem, atât la furnizor, cât şi la beneficiar;

b) în cazul unei facturi parțiale emise de către persoana impozabilă înainte de ieşirea din sistemul TVA la încasare, care nu a fost încasată integral înainte de ieşirea din sistem, orice sumă încasată/plătită după ieşirea furnizorului/prestatorului din sistemul TVA la încasare se atribuie mai întâi părții din factură neîncasate/neplătite până la ieşirea din sistem, atât la furnizor, cât şi la beneficiar.

(16) În scopul aplicării prevederilor art. 282 alin. (8) din Codul fiscal, persoana impozabilă care încasează/plăteşte parțial o factură cuprinzând contravaloarea unor livrări de bunuri/prestări de servicii care conțin mai multe cote de TVA şi/sau mai multe regimuri de impozitare are dreptul să aleagă bunurile/serviciile care consideră că au fost încasate/plătite parțial pentru a determina suma taxei încasate/plătite în funcție de cote, respectiv regimul aplicabil.

(17) Persoana impozabilă care este scoasă din evidența persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA la cerere sau din oficiu de către organele fiscale, potrivit legii, este radiată din oficiu de organele fiscale competente şi din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare. Persoana impozabilă care aplică sistemul TVA la încasare şi care intră într-un grup fiscal unic este radiată din oficiu de organele fiscale competente din Registrul persoanelor care aplică sistemul TVA la încasare de la data la care intră în vigoare implementarea grupului fiscal unic conform prevederilor pct. 5 alin. (8).

SECȚIUNEA a 4-a

Exigibilitatea pentru livrări şi achiziții intracomunitare de bunuri

27. (1) Pentru avansurile încasate în legătură cu o livrare intracomunitară de bunuri nu intervine exigibilitatea taxei conform prevederilor art. 283 alin. (2) din Codul fiscal. Dacă persoana impozabilă optează pentru emiterea facturii anterior faptului generator de taxă pentru livrarea intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 294 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în cazul încasării de avansuri, exigibilitatea taxei intervine la data emiterii facturii, conform art. 283 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) Exigibilitatea determină perioada fiscală în care livrarea intracomunitară scutită se înregistrează în decontul de taxă pe valoarea adăugată prevăzut la art. 323 din Codul fiscal şi în declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal.

28. (1) Faptul generator în cazul unei livrări intracomunitare de bunuri şi faptul generator în cazul unei achiziții intracomunitare de bunuri intervin în acelaşi moment, respectiv în momentul livrării de bunuri.

(2) Dacă furnizorul optează pentru emiterea facturii anterior faptului generator de taxă pentru livrarea intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 294 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în cazul încasării de avansuri, exigibilitatea taxei aferente achiziției intracomunitare la beneficiar intervine la data emiterii facturii, conform art. 284 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) Dacă beneficiarul nu a primit o factură de la furnizor până în a 15-a zi a lunii următoare celei în care a avut loc faptul generator, are obligația să emită autofactura prevăzută la art. 320 alin. (1) din Codul fiscal. Pentru determinarea taxei se utilizează cursul de schimb prevăzut la art. 290 din Codul fiscal, respectiv cel din data emiterii autofacturii. În situația în care, ulterior emiterii autofacturii, beneficiarul primeşte factura de la furnizor, care este emisă la o dată anterioară datei autofacturii, acesta are obligația de a ajusta baza de impozitare în funcție de cursul de schimb în vigoare la data emiterii facturii de către furnizor.

Exemplul nr. 1: Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă în luna următoare celei în care se efectuează livrarea.

Alt stat	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA	Achiziție intracomunitară supusă TVA şi taxabilă
Data livrării: 25.01.2016	
Data facturii: 12.02.2016	
Faptul generator: 25.01.2016	Faptul generator: 25.01.2016
Exigibilitatea: 12.02.2016	Exigibilitatea: 12.02.2016
Livrarea este inclusă în declarația recapitulativă şi în decontul de TVA aferente lunii februarie 2016.	Achiziția intracomunitară se evidențiază în declarația recapitulativă şi în decontul de TVA aferente lunii februarie 2016.

Exemplul nr. 2: Factura pentru livrarea intracomunitară este emisă în aceeaşi lună în care se efectuează livrarea intracomunitară.

Alt stat	România
Livrare intracomunitară scutită de TVA	Achiziție intracomunitară supusă TVA şi taxabilă
Data livrării: 25.01.2016	
Data facturii: 29.01.2016	
Faptul generator: 25.01.2016	Faptul generator: 25.01.2016
Exigibilitatea: 29.01.2016	Exigibilitatea: 29.01.2016
Livrarea este inclusă în declarația recapitulativă aferentă lunii ianuarie şi se evidențiază în decontul de TVA din luna ianuarie 2016.	Achiziția intracomunitară este inclusă în declarația recapitulativă aferentă lunii ianuarie şi se evidențiază în decontul de TVA din luna ianuarie 2016.

SECȚIUNEA a 5-a

Faptul generator şi exigibilitatea pentru importul de bunuri

29. (1) În sensul art. 285 alin. (1) din Codul fiscal, în cazul bunurilor plasate în regim de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import şi în regim de transformare sub control vamal, regimuri care din punct de vedere al TVA constituie importuri de bunuri care nu beneficiază de scutire de la plata taxei pe valoarea adăugată conform art. 295 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, exigibilitatea TVA intervine atunci când intervine obligația de plată a taxelor vamale, taxelor agricole sau a altor taxe ale Uniunii Europene similare stabilite ca urmare a politicii comune aplicabile bunurilor respective.

(2) În cazul în care bunurile plasate în regimurile prevăzute la alin. (1) sunt scutite de taxe vamale, taxe agricole sau alte taxe comunitare similare stabilite ca urmare a politicii comune, exigibilitatea TVA pentru importul bunurilor respective intervine atunci când ar fi intervenit obligația de plată a taxelor vamale, taxelor agricole sau a altor taxe comunitare similare stabilite ca urmare a politicii comune aplicabile bunurilor respective, dacă acestea ar fi fost datorate.

CAPITOLUL VII
Baza de impozitare

SECȚIUNEA 1

Baza de impozitare pentru livrări de bunuri şi prestări de servicii efectuate în interiorul țării

30. (1) Potrivit art. 286 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, subvențiile legate direct de prețul bunurilor livrate şi/sau al serviciilor prestate, se includ în baza de impozitare a taxei. Sunt luate în considerare subvențiile primite de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul Uniunii Europene sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat. Exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată pentru aceste subvenții intervine la data încasării lor de la bugetul de stat, bugetele locale, bugetul Uniunii Europene sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat. Se consideră că subvenția este legată direct de preț dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) subvenția este concret determinabilă în prețul bunurilor şi/sau al serviciilor, respectiv este stabilită pe unitatea de măsură a bunurilor livrate şi/sau a serviciilor prestate, în sume absolute sau procentual;

b) cumpărătorii trebuie să beneficieze de subvenția acordată furnizorului/prestatorului, în sensul că prețul bunurilor/serviciilor achiziționate de aceştia trebuie să fie mai mic decât prețul la care aceleaşi produse/servicii s-ar vinde/presta în absența subvenției.

(2) Nu se cuprind în baza de impozitare a taxei subvențiile sau alocațiile primite de la bugetul de stat, de la bugetele locale, de la bugetul comunitar sau de la bugetul asigurărilor sociale de stat, care nu îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1), respectiv subvențiile care sunt acordate pentru atingerea unor parametri de calitate, subvențiile acordate pentru acoperirea unor cheltuieli sau alte situații similare.

(3) În sensul art. 286 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, baza de impozitare pentru active corporale fixe care constituie livrare de bunuri conform art. 270 alin. (4) şi (5) din Codul fiscal este constituită din valoarea de înregistrare în contabilitate diminuată cu amortizarea contabilă. Dacă activele corporale fixe sunt complet amortizate, precum şi în cazul bunurilor de natură alimentară al căror termen de consum a expirat şi care nu mai pot fi valorificate, fiind acordate gratuit unor organizații fără scop patrimonial, instituții publice sau unități de cult şi structuri ale cultelor religioase recunoscute în România, conform prevederilor în vigoare privind libertatea religioasă şi regimul general al cultelor, care fac dovada că le vor acorda gratuit în scopuri sociale sau filantropice, baza de impozitare este zero.

(4) Orice cheltuieli cu impozitele şi taxele datorate de o persoană impozabilă în legătură cu o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, dacă nu sunt incluse în preţul bunurilor livrate ori al serviciilor prestate, ci sunt recuperate de la clienţi prin refacturare, se cuprind în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, potrivit prevederilor art. 286 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal. De exemplu:

— în cazul închirierii unei clădiri, impozitul pe clădiri datorat conform art. 455 alin. (1) din Codul fiscal de proprietarul clădirii se cuprinde în baza de impozitare aTVA, dacă operaţiunea este taxabilă prin opţiune;

— ecotaxa datorată potrivit Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 196/2005 privind Fondul pentru mediu, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr . 105/2006, cu modificările şi completările ulterioare, chiar dacă nu este cuprinsă în preţul bunurilor livrate, ci este facturată separat, se cuprinde în baza impozabilă.

(5) În sensul art. 286 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal, orice cheltuieli accesorii efectuate de persoana care realizează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii se includ în baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, chiar dacă fac obiectul unui contract separat. Există o singură livrare/prestare în cazul în care unul sau mai multe elemente trebuie considerate ca reprezentând tranzacţia principală, în timp ce unul sau mai multe elemente trebuie considerate cheltuieli accesorii care beneficiază de tratamentul fiscal al tranzacţiei principale referitoare, printre altele, la locul livrării/prestării, cotele, scutirile ca şi livrarea/prestarea de care sunt legate. Furnizorul/prestatorul nu poate aplica structura de comisionar prevăzută la pct. 31 alin. (4) pentru a refactura cheltuieli accesorii şi nici pentru a refactura cheltuieli cu impozite şi taxe conform prevederilor alin. (4).

Exemplul nr. 1: Pentru prestarea unor servicii de consultanţă, prestatorul stabileşte cu beneficiarul său că acesta va suporta şi cheltuielile cu deplasările consultanţilor , respectiv transport, cazare, diurnă, alte cheltuieli. Toate aceste cheltuieli sunt accesorii serviciului principal, respectiv cel de consultanţă şi se includ în baza de impozitare a acestuia.

Exemplul nr. 2: O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA încheie un contract pentru livrarea unor bunuri pe teritoriul României către o altă persoană impozabilă. Toate cheltuielile de transport, asigurare pe timpul transportului, încărcare-descărcare, manipulare sunt în sarcina furnizorului, dar se recuperează de la client. Respectivele cheltuieli reprezintă cheltuieli accesorii livrării de bunuri, care se includ în baza de impozitare a livrării, beneficiind de tratamentul fiscal al tranzacţiei principale. Refacturarea acestora nu reprezintă o refacturare de cheltuieli în sensul pct. 31.

(6) Cheltuielile cu transportul bunurilor livrate intracomunitar sau alte cheltuieli accesorii, cum sunt cele de asigurare sau de ambalare, se cuprind în baza impozabilă a livrării intracomunitare numai dacă, potrivit prevederilor contractuale, acestea cad în sarcina vânzătorului.

(7) În sensul art. 286 alin. (2) din Codul fiscal, atunci când poate fi stabilită o livrare de bunuri sau o prestare de servicii comparabilă, valoarea de piaţă a bunurilor livrate/serviciilor prestate se determină prin metodele prevăzute la art. 11 alin. (4) din Codul fiscal.

31. (1) În sensul art. 286 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, rabaturile, remizele, risturnele, sconturile şi alte reduceri de preţ nu se cuprind în baza de impozitare a taxei dacă sunt acordate de furnizor/prestator direct în beneficiul clientului la momentul livrării/prestării şi nu constituie, în fapt, remunerarea unui serviciu sau unei livrări.

Exemplul nr. 1: Un furnizor livrează bunuri şi, potrivit înţelegerii dintre părţi, furnizorul va acoperi orice cheltuieli cu eventuale remedieri sau reparaţii ale bunurilor livrate în condiţiile în care aceste operaţiuni sunt realizate de către client. Furnizorul nu va putea considera că sumele necesare acoperirii acestor cheltuieli sunt considerate reduceri de preţ, acestea fiind în fapt remunerarea unui serviciu prestat de către client în contul său.

Exemplul nr. 2: La data livrării unor bunuri, furnizorul acordă o reducere de preţ de 10% din valoarea acestora. Sunt livrate bunuri supuse cotei standard de TVA de 20% în valoare de 2.000 lei şi bunuri supuse cotei de 9% în valoare de 5.000 lei.

Pe factură se înscrie baza impozabilă a celor două livrări, respectiv 2.000 lei plus 5.000 lei, baza se reduce cu 10%, iar TVA se aplică asupra bazei reduse: [2000 – (2000 x 10/100)] x 20% = 360 lei şi [5000 – (5000 x 10/100)] x 9% = 405 lei.

Se consideră că factura este corectă inclusiv dacă TVA este menţionată integral înainte de reducerea bazei şi apoi se menţionează cu minus TVA aferentă reducerii.

(2) În cazul reducerilor de preţ acordate consumatorului final pe bază de cupoane valorice de către producătorii/distribuitorii de bunuri în cadrul unor campanii promoţionale, se consideră că aceste reduceri sunt acordate şi în beneficiul comercianţilor care au acceptat aceste cupoane valorice de la consumatorii finali, chiar dacă în circuitul acestor bunuri de la producători/distribuitori la comercianţi s-au interpus unul sau mai mulţi intermediari cumpărători-revânzători. Cupoanele valorice trebuie să conţină minimum următoarele elemente:

a) numele producătorului/distribuitorului care acordă reducerea de preţ în scopuri promoţionale;

b) produsul pentru care se face promoţia;

c) valoarea reducerii acordate, în sumă globală, care conţine şi taxa pe valoarea adăugată aferentă reducerii, fără a fi menţionată distinct în cupon;

d) termenul de valabilitate a cuponului;

e) menţiunea potrivit căreia cupoanele pot fi utilizate numai în magazinele agreate în desfăşurarea promoţiei în cauză;

f) instrucţiunile privind utilizarea acestor cupoane;

g) denumirea societăţii specializate în administrarea cupoanelor valorice, dacă este cazul.

(3) În sensul art. 286 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, sumele achitate de o persoană impozabilă în numele şi în contul altei persoane impozabile reprezintă sumele achitate de o persoană impozabilă pentru facturi emise de diverşi furnizori/prestatori pe numele altei persoane şi care apoi sunt recuperate de cel care le achită de la beneficiar. Persoana care achită sume în numele şi în contul altei persoane nu primeşte facturi pe numele său şi nici nu emite facturi pe numele său. Pentru recuperarea sumelor achitate în numele şi în contul altei persoane se poate emite, în mod opţional, o factură de decontare de către persoana impozabilă care a achitat respectivele facturi. În situaţia în care părţile convin să îşi deconteze sumele achitate pe baza facturii de decontare, taxa nu se menţionează distinct, fiind inclusă în totalul sumei de recuperat. Factura de decontare se transmite beneficiarului însoţită de factura achitată în numele său. Persoana care a achitat facturile în numele altei persoane nu exercită dreptul de deducere pentru sumele achitate, nu colectează taxa pe baza facturii de decontare şi nu înregistrează aceste sume în conturile de cheltuieli, respectiv de venituri. Beneficiarul ale cărui facturi au fost achitate de altă persoană îşi va deduce în condiţiile legii taxa pe baza facturii care a fost emisă pe numele său de furnizori/prestatori, factura de decontare fiind doar un document care se anexează la factura achitată.

Exemplu: Persoana A emite o factură de servicii de transport către persoana B, dar factura lui A este plătită de C în numele lui B. Pentru recuperarea de la B a sumelor plătite, C are posibilitatea să emită o factură de decontare, dar care nu este obligatorie. B îşi exercită dreptul de deducere aTVA în condiţiile stabilite de lege pe baza facturii emise de A, în timp ce o eventuală factură de decontare de la C doar se ataşează acestei facturi.

(4) În cazul refacturării de cheltuieli, se aplică structura de comisionar conform prevederilor pct. 7 alin. (4) sau, după caz, ale pct. 8 alin. (3). Totuşi, structura de comisionar nu se aplică în situația în care se aplică prevederile pct. 30 alin. (4) şi (5), respectiv dacă sunt cheltuieli cu impozite şi taxe sau sunt cheltuieli accesorii, care cad în sarcina furnizorului/prestatorului în legătură cu operațiunile pe care le-a realizat, fiind recuperate de la client.

(5) Se consideră că are loc o refacturare de cheltuieli, în sensul alin. (4), atunci când sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) persoana impozabilă urmăreşte doar recuperarea contravalorii unor achiziții de bunuri/servicii care au fost efectuate pe numele său, dar în contul altei persoane;

b) persoana impozabilă nu recuperează mai mult decât cheltuiala efectuată.

(6) În măsura în care persoana impozabilă poate face dovada că singurul scop este refacturarea de cheltuieli, fiind îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (5), nu este obligată să aibă înscrisă în obiectul de activitate realizarea livrărilor/prestărilor pe care le refacturează. Spre deosebire de situația prezentată la alin. (3), în cazul structurii de comisionar persoana impozabilă are dreptul la deducerea taxei aferente achizițiilor de bunuri/servicii care vor fi refacturate, în condițiile legii, şi are obligația de a colecta taxa pe valoarea adăugată pentru operațiunile taxabile. Se consideră că la aplicarea structurii de comisionar exigibilitatea pentru operațiunile refacturate intervine la data emiterii facturii de către persoana care refacturează cheltuieli efectuate pentru alte persoane, indiferent de natura operațiunilor refacturate. Pentru fiecare cheltuială refacturată se va aplica regimul fiscal al operațiunii de refacturate, referitoare, printre altele, la locul livrării/prestării, cotele, scutirile livrării/prestării refacturate.

Exemplul nr. 1: Un furnizor A din România realizează o livrare intracomunitară de bunuri către beneficiarul B din Ungaria. Condiția de livrare este ex-works, prin urmare transportul este în sarcina cumpărătorului, a lui B. Totuşi, B îl mandatează pe A să angajeze o firmă de transport, urmând să îi achite costul transportului. Transportatorul C facturează lui A serviciul de transport din România în Ungaria, iar A, aplicând structura de comisionar, va refactura costul exact al serviciul lui B. Din perspectiva stabilirii naturii serviciului prestat, se consideră că A a primit şi a prestat el însuşi serviciul de transport, dar nu este tratat ca şi un cumpărător revânzător , ci ca o persoană care refacturează cheltuieli, deoarece persoana impozabilă nu recuperează o cheltuială mai mare decât cea efectuată. Acest serviciu de transport se facturează de către C către A cu TVA, locul prestării fiind în România, conform art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. A refacturează transportul către B fără TVA, serviciul fiind neimpozabil în România conform art. 278 alin. (2) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 2: O societate care derulează operațiuni imobiliare are încheiate contracte de închiriere pentru diverse spații dintr-un bun imobil. În cadrul acestei activități, ea refacturează prestații care cuprind, pe de o parte, furnizarea anumitor utilități, şi anume electricitate, încălzire şi apă, precum şi, pe de altă parte, colectarea deşeurilor, serviciile de curățenie în spațiile comune ale imobilului, transferând chiriaşului costurile pe care le-a suportat pentru cumpărarea acestor bunuri şi servicii de la terți furnizori. Trebuie să se verifice în cadrul fiecărei închirieri dacă, în ceea ce priveşte utilitățile, chiriaşul are libertatea să decidă în privința consumului său în cantitatea pe care o doreşte. Dacă chiriaşul are posibilitatea să îşi aleagă prestatorii şi/sau modalitățile de utilizare a bunurilor sau a serviciilor în cauză, prestațiile care privesc aceste bunuri sau servicii pot, în principiu, să fie considerate distincte de închiriere. În special, dacă chiriaşul poate să decidă în legătură cu consumul de apă, de electricitate sau de energie pentru încălzire, care poate fi verificat prin montarea unor contoare individuale şi facturat în funcție de consumul respectiv, prestațiile care privesc aceste bunuri sau servicii pot, în principiu, să fie considerate distincte de închiriere. În ceea ce priveşte serviciul de curățenie a părților comune a bunului imobil, acestea trebuie să fie considerate distincte de închiriere dacă pot fi organizate de fiecare chiriaş individual sau de chiriaşi în mod colectiv şi dacă în toate cazurile facturile adresate chiriaşului menționează furnizarea acestor bunuri şi prestarea acestor servicii în rubrici diferite de chirie. În ceea ce priveşte colectarea deşeurilor, dacă chiriaşul poate alege prestatorul sau poate încheia un contract direct cu acesta, chiar dacă, pentru motive care țin de facilitate, nu îşi exercită această alegere sau această posibilitate, ci obține această prestație de la operatorul desemnat de locator pe baza unui contract încheiat între aceştia din urmă, această împrejurare constituie un indiciu în favoarea existenței unei prestații distincte de închiriere. În acest sens a fost pronunțată şi Hotărârea Curții de Justiție Europene în Cauza C-42/14. În toate situațiile în care livrările/prestările sunt distincte de serviciul de închiriere, locatorul aplică structura de comisionar, aplicând regimul fiscal adecvat pentru fiecare livrare/prestare în parte, în funcție de natura acestora.

Exemplul nr. 3: Societatea A din Franța îşi trimite angajații în România pentru negocierea unor contracte cu parteneri din România. Conform înțelegerii dintre părți, facturile pentru cazare, transport local şi alte cheltuieli efectuate pentru angajații trimişi din Franța vor fi emise către partenerii din România, aceştia urmând să îşi recupereze sumele achitate prin refacturare către societatea A din Franța. Astfel, serviciile de cazare au locul în România, acolo unde este situat bunul imobil [art. 278 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal], şi vor fi refacturate prin aplicarea cotei reduse de TVA de 9%, serviciile de transport local de călători au locul în România, acolo unde sunt efectiv prestate [art. 278 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal], şi vor fi refacturate prin aplicarea cotei standard de TVA.

Exemplul nr. 4: Societatea A încheie un contract de proiectare a unui bun imobil cu societatea B. În contract se stipulează că B va suporta cheltuielile de cazare, transport, masă, diurnă etc. ale salariaților lui A care realizează acest proiect. Pe factura emisă A menționează separat costul proiectării şi costul aşa-numitelor cheltuieli suportate de B. În această situație nu este vorba despre o refacturare de cheltuieli. Toate cheltuielile de cazare, transport, masă, diurnă etc., facturate de A lui B, sunt cheltuieli accesorii serviciilor de proiectare şi trebuie să urmeze aceleaşi reguli referitoare la locul prestării, cotele sau regimul aplicabil ca şi serviciul de proiectare de care sunt legate, conform prevederilor pct. 30 alin. (5). În acest exemplu nu se refacturează cheltuieli, deoarece toate cheltuielile respective sunt accesorii serviciului de proiectare, întrucât cad în sarcina prestatorului, chiar dacă sunt recuperate de la client prin refacturare.

(7) În sensul art. 286 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, sumele încasate în numele şi în contul altei persoane, care nu se cuprind în baza de impozitare, cuprind operațiuni precum:

a) cotizații, onorarii, redevențe, taxe sau alte plăți încasate în contul unei instituții publice, dacă pentru acestea instituția publică nu este persoană impozabilă în sensul art. 269 din Codul fiscal, iar persoana de la care sunt percepute aceste plăți nu este şi persoana care suportă costul acestora;

b) sume încasate în contul altei persoane, dacă factura este emisă de această altă persoană către un terț. Pentru decontarea sumelor încasate de la terț cu persoana care a emis factura, conform înțelegerii dintre părți, pot fi întocmite facturi de decontare conform prevederilor alin. (3).

(8) În cazul sumelor încasate de persoana impozabilă în contul altei persoane, dacă persoana impozabilă acționează în nume propriu, respectiv emite facturi sau alte documente către clienți şi primeşte facturi sau alte documente pe numele său de la persoana în numele căreia încasează sumele, se aplică structura de comisionar prevăzută la pct. 7 alin. (4) sau, după

caz, la pct. 8 alin. (3), chiar dacă nu există un contract de comision între părți.

Exemplu: O companie B încasează contravaloarea taxei radio TV de la clienți, pe care o virează apoi companiilor de radio şi televiziune. Această taxă este menționată pe factura emisă de compania B, alături de propriile sale livrări/prestări efectuate. Întrucât taxa radio TV reprezintă contravaloarea unei operațiuni scutite de TVA conform art. 292 alin. (1) lit. o) din Codul fiscal, fiind efectuată de posturile publice de radio şi televiziune, compania B va păstra acelaşi regim la facturarea acestei taxe către clienți. Conform structurii de comisionar, posturile de radio şi televiziune vor factura către compania B serviciile pentru care aceasta a încasat sumele în contul lor.

(9) În sensul art. 286 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal, ambalajele care circulă între furnizorii de marfă şi clienți prin schimb, fără facturare, nu se includ în baza de impozitare a taxei, chiar dacă beneficiarii nu dețin cantitățile de ambalaje necesare efectuării schimbului şi achită o garanție bănească în schimbul ambalajelor primite. Pentru vânzările efectuate prin unități care au obligația utilizării aparatelor de marcat electronice fiscale, suma garanției băneşti încasate pentru ambalaje se evidențiază distinct pe bonurile fiscale, fără taxă. Restituirea garanțiilor băneşti nu se reflectă în documente fiscale.

(10) Persoanele care au primit ambalaje în schimbul unei garanții băneşti au obligația să comunice periodic furnizorului de ambalaje, dar nu mai târziu de termenul legal pentru efectuarea inventarierii anuale, cantitățile de ambalaje scoase din evidență ca urmare a distrugerii, uzurii, lipsurilor sau altor cauze de aceeaşi natură. Furnizorii de ambalaje sunt obligați să factureze cu taxă cantitățile de ambalaje respective. Dacă garanțiile sunt primite de la persoane fizice de către proprietarul ambalajelor, pe baza evidenței vechimii garanțiilor primite şi nerestituite se va colecta taxa pentru ambalajele pentru care s-au încasat garanții mai vechi de un an calendaristic.

(11) În sensul prevederilor art. 286 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, în cazul contractelor de leasing, atunci când locatorul asigură el însuşi bunul care face obiectul unui contract de leasing şi refacturează locatarului costul exact al asigurării, costul asigurării nu reprezintă o cheltuială accesorie serviciului de leasing în sensul art. 286 alin. (3) din Codul fiscal, nefiind inclus în baza de impozitare a serviciului de leasing. Refacturarea de către locator a costului exact al asigurării reprezintă o operațiune de asigurare scutită de TVA conform art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, distinctă şi independentă de operațiunea de leasing.

SECȚIUNEA a 2-a

Ajustarea bazei de impozitare

32. (1) În situațiile prevăzute la art. 287 din Codul fiscal, furnizorii de bunuri şi/sau prestatorii de servicii îşi ajustează baza impozabilă a taxei după efectuarea livrării/prestării sau după facturarea livrării/prestării, chiar dacă livrarea/prestarea nu a fost efectuată, dar evenimentele prevăzute la art. 287 din Codul fiscal intervin ulterior facturării şi înregistrării taxei în evidențele persoanei impozabile. În acest scop furnizorii/prestatorii trebuie să emită facturi cu valorile înscrise cu semnul minus când baza de impozitare se reduce sau, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise şi beneficiarului. Prevederile acestui alineat se aplică şi pentru livrări intracomunitare.

(2) În cazul în care persoanele care aplică sistemul TVA la încasare se află în situațiile prevăzute la alin. (1), se aplică prevederile art. 282 alin. (10) din Codul fiscal. În acest scop furnizorii/prestatorii trebuie să emită facturi cu valorile înscrise cu semnul minus, când baza de impozitare se reduce, ori, după caz, fără semnul minus, dacă baza de impozitare se majorează, care vor fi transmise şi beneficiarului, indiferent dacă taxa aferentă este sau nu exigibilă.

(3) În sensul art. 287 lit. a) şi b) din Codul fiscal, desființarea unui contract reprezintă orice modalitate prin care părțile renunță la contract de comun acord sau ca urmare a unei hotărâri judecătoreşti sau a unui arbitraj. În cazul bunurilor , dacă desființarea contractului presupune şi restituirea bunurilor deja livrate, nu se consideră că are loc o nouă livrare de la cumpărător către vânzătorul inițial. În cazul prestărilor de servicii, art. 287 lit. a) şi b) din Codul fiscal se aplică numai pentru servicii care nu au fost prestate, desființarea unui contract care are ca obiect prestări de servicii având efecte numai pentru viitor în ce priveşte reducerea bazei de impozitare.

(4) Beneficiarii au obligația să ajusteze dreptul de deducere exercitat inițial, potrivit prevederilor art. 304 alin. (1) lit. b) şi art. 305 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, numai pentru operațiunile prevăzute la art. 287 lit. a)—c) şi e) din Codul fiscal. Prevederile acestui alineat se aplică şi pentru achizițiile intracomunitare.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), în cazul achizițiilor realizate de/de la persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, se aplică corespunzător prevederile art. 282 alin. (10) din Codul fiscal în situațiile prevăzute la art. 287 lit. a)—c) şi e) din Codul fiscal.

Exemplu: Societatea A, care aplică sistemul TVA la încasare, emite către beneficiarul B o factură pentru o livrare de bunuri la data de 10 ianuarie 2016, în valoare de 5.000 lei plus 20%TVA, respectiv 1.000 lei, total factură 6.000 lei.TVA în sumă de 1.000 lei se înregistrează în creditul contului 4428 „TV A neexigibilă". La data de 20 martie 2016 încasează suma de 2.000 lei de la beneficiarul său. TVA aferentă acestei încasări se determină astfel: 2.000 x 20/120 = 333 lei şi se evidențiază în debitul contului 4428 „TV A neexigibilă" şi concomitent în creditul contului 4427 „TV A colectată". În data de 25 aprilie 2016, societatea A acordă o reducere de preț beneficiarului B de 10% din contravaloarea bunurilor livrate.

Societatea A emite o factură în care înscrie cu semnul minus baza de impozitare, respectiv 5.000 x 10/100 = 500 lei, şi TVA aferentă, respectiv 1.000 x 10/100 = 100 lei. Conform prevederilor art. 282 alin. (10) din Codul fiscal, în luna noiembrie 2014, societatea A va diminua TVA neexigibilă în cuantum de 667 lei cu suma de 100 lei.

Beneficiarul B, la primirea facturii pentru reducerea de preț de la societatea A, va diminua TVA neexigibilă în cuantum de 667 lei cu suma de 100 lei.

(6) Ajustarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată, prevăzută la art. 287 lit. d) din Codul fiscal, este permisă pentru facturile emise care se află în cadrul termenului de prescripție prevăzut în Codul de procedură fiscală. În cazul în care contravaloarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate nu se poate încasa ca urmare a punerii în aplicare a unui plan de reorganizare admis şi confirmat printr-o hotărâre judecătorească, prin care creanța creditorului este modificată sau eliminată, ajustarea este permisă începând cu data pronunțării hotărârii judecătoreşti de confirmare a planului de reorganizare, dacă aceasta a intervenit după data de 1 ianuarie 2016. În cazul persoanelor care aplică sistemulTVA la încasare se operează anularea taxei neexigibile aferente livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii realizate.

(7) Reducerile de preț acordate de producătorii/distribuitorii de bunuri pe bază de cupoane valorice în cadrul unor campanii promoționale se reflectă în facturi astfel:

a) facturile de reducere se întocmesc direct de către producătorii/distribuitorii de bunuri pe numele comercianților care au acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali, chiar dacă inițial facturile de livrare a bunurilor pentru care se acordă aceste reduceri de preț au fost emise de producători/distribuitori către diverşi intermediari cumpărători-revânzători. La rubrica „Cumpărător" se înscriu datele de identificare ale cumpărătorului care a acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali;

b) în cazul în care producătorii/distribuitorii de bunuri încheie contracte cu societăți specializate în administrarea cupoanelor valorice, producătorii/distribuitorii emit o singură factură cu semnul minus pentru valoarea reducerilor de preț acordate în cursul unei luni şi a taxei pe valoarea adăugată aferente.Anexa la aceste facturi trebuie să conțină informații din care să rezulte valoarea reducerilor de preț acordate de un producător/distribuitor pentru fiecare comerciant, pe categorii de bunuri. La rubrica „Cumpărător" se vor înscrie datele de identificare ale societății specializate în administrarea cupoanelor valorice. Societățile specializate în administrarea cupoanelor valorice vor emite către fiecare comerciant o singură factură cu semnul minus pentru toate bunurile în cauză, în care vor înscrie valoarea reducerilor de preț acordate de producători/distribuitori în cursul unei luni şi a taxei pe valoarea adăugată aferente. Anexa la aceste facturi trebuie să conțină informații din care să rezulte valoarea reducerilor de preț acordate de un producător/distribuitor pentru fiecare comerciant, pe categorii de bunuri. La rubrica „Furnizor" se vor înscrie datele de identificare ale societății specializate în administrarea cupoanelor valorice.

SECȚIUNEA a 3-a

Baza de impozitare pentru achizițiile intracomunitare

33. În sensul art. 288 din Codul fiscal, baza de impozitare a achiziției intracomunitare cuprinde elementele prevăzute la art. 286 alin. (3) din Codul fiscal şi nu cuprinde elementele prevăzute la art. 286 alin. (4) din Codul fiscal şi/sau, după caz, se ajustează în conformitate cu prevederile art. 287 din Codul fiscal. Cheltuielile de transport sau alte cheltuieli accesorii, cum sunt cele de asigurare sau de ambalare, se cuprind în baza impozabilă a bunurilor achiziționate intracomunitar numai dacă acestea cad în sarcina vânzătorului conform contractului dintre părți.

SECȚIUNEA a 4-a

Baza de impozitare pentru import

34. (1) În sensul art. 289 din Codul fiscal, baza de impozitare nu cuprinde elementele prevăzute la art. 286 alin. (4) lit. a)—d) din Codul fiscal, dacă acestea sunt cunoscute în momentul în care intervine exigibilitatea taxei pentru un import conform art. 285 din Codul fiscal.

(2) Baza de impozitare pentru importul de bunuri nu se ajustează în cazul modificării ulterioare a elementelor care au stat la baza determinării valorii în vamă a bunurilor, ca urmare a unor evenimente prevăzute la art. 286 alin. (4) lit. a)—d) din Codul fiscal, cu excepția situațiilor în care aceste modificări sunt cuprinse într-un document pentru regularizarea situației emis de organele vamale.

(3) În cazul bunurilor care au fost achiziționate din afara Uniunii Europene şi înainte de a fi importate pe teritoriul Uniunii sunt supuse unor lucrări sau evaluări asupra bunurilor mobile corporale în afara Uniunii Europene, pentru evitarea dublei impozitări, atunci când beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă stabilită în România, inclusiv o persoană juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, pentru serviciile prestate în afara Uniunii Europene se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. Contravaloarea acestor servicii nu va fi inclusă în baza de impozitare a importului de bunuri. Ambalajele sau alte bunuri utilizate în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrările sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate şi nu sunt tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. Baza de impozitare a taxei pentru aceste servicii cuprinde şi eventualele taxe, impozite, prelevări care sunt percepute pentru importul bunurilor accesorii serviciilor.

(4) Atunci când beneficiarul serviciilor prevăzute la alin. (3) prestate în afara Uniunii Europene este o persoană neimpozabilă, inclusiv persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, baza de impozitare a importului va cuprinde şi valoarea serviciilor prestate în afara Uniunii Europene, la care se adaugă elementele care nu sunt deja cuprinse în această valoare, conform art. 289 alin. (2) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 5-a

Cursul de schimb valutar

35. (1) În sensul art. 290 alin. (2) din Codul fiscal, prin *ultimul curs de schimb comunicat de Banca Națională a României* se înțelege cursul de schimb comunicat de respectiva bancă în ziua anterioară şi care este valabil pentru operațiunile care se vor desfăşura în ziua următoare.

(2) În sensul art. 290 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul emiterii de facturi înainte de livrarea de bunuri sau prestarea de servicii ori de încasarea unui avans, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data emiterii acestor facturi va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii, respectiv la data regularizării operațiunii, inclusiv în cazul operațiunilor pentru care se aplică sistemul TVA la încasare. În cazul încasării de avansuri pentru care factura este emisă ulterior încasării avansului, cursul de schimb valutar utilizat pentru determinarea bazei de impozitare a taxei pe valoarea adăugată la data încasării avansurilor va rămâne neschimbat la data definitivării operațiunii, respectiv atunci când se fac regularizările avansurilor încasate.

Exemplul nr. 1: În luna ianuarie 2016, o persoană impozabilă A înregistrată în scopuri de TVA potrivit art. 316 din Codul fiscal încasează 1.000 euro drept avans pentru livrarea în interiorul țării a unui automobil de la o altă societate B; A va emite o factură către B la cursul de 4,5 lei/euro, valabil la data încasării avansului.

Baza de impozitare a TVA: 1.000 euro x 4,5 lei/euro = 4.500 lei.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului: 4.500 lei x 20% = 900 lei.

După o perioadă de 3 luni are loc livrarea automobilului, care costă 5.000 euro. Cursul din data livrării bunului este de 4,4 lei/euro. La data livrării se vor storna avansul şi taxa pe valoarea adăugată aferentă acestuia, respectiv 4.500 lei şi 900 lei, cu semnul minus.

Baza de impozitare a TVA pentru livrare se determină astfel:

[(1.000 euro x 4,5 lei/euro) + (4.000 euro x 4,4 lei/euro)] = 22.100 lei.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă livrării se determină astfel:

22.100 lei x 20% = 4.420 lei.

Exemplul nr. 2: Compania A încasează în luna decembrie 2015 un avans de 2.000 euro pentru livrarea în interiorul țării a unui utilaj către clientul său B. Livrarea utilajului are loc în cursul lunii ianuarie la prețul de 6.000 euro.

A va emite o factură pentru avansul de 2.000 euro către B la cursul de 4,45 lei/euro, valabil la data încasării avansului în luna decembrie.

Baza de impozitare a TVA pentru avans: 2.000 euro x 4,45 lei/euro = 8.900 lei.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă avansului: 8.900 lei x 24% = 2.136 lei.

În ianuarie 2016, la livrarea utilajului se regularizează avansul facturat, inclusiv cota de taxă pe valoarea adăugată ca urmare a modificării cotei standard la 1 ianuarie 2016. Cursul din data livrării bunului este de 4,5 lei/euro. Regularizările efectuate, inclusiv regularizarea cotei de TVA:

Stornarea avansului, inclusiv a taxei pe valoarea adăugată aferente acestuia, respectiv 8.900 lei şi 2.136 lei, cu semnul minus.

Baza de impozitare a livrării: [(2.000 euro x 4,45 lei/euro) + (4.000 euro x 4,5 lei/euro)] = 8.900 lei + 18.000 lei = 26.900 lei.

Taxa pe valoarea adăugată aferentă livrării: 26.900 lei x 20% = 5.380 lei.

Exemplul nr. 3: Compania A livrează bunuri în valoare de 7.000 euro către compania B, la data de 20 februarie 2016. Compania A aplică sistemul TVA la încasare, iar factura este emisă la data de 10 martie 2016. Cursul de schimb valutar valabil în data de 20 februarie 2016 este de 4,5 lei/euro. Societatea A încasează contravaloarea integrală a facturii în data de 15 mai 2016, la cursul de 4,4 lei/euro. Societatea A va înregistra ca taxă neexigibilă aferentă livrării suma de 6.300 lei, calculată astfel:

— baza impozabilă: 7.000 euro x 4,5 lei/euro = 31.500 lei;

— TVA neexigibilă aferentă livrării: 31.500 lei x 20% = 6.300 lei.

Exigibilitatea TVA aferente livrării intervine la data încasării, respectiv 15 mai 2016, dată la care societatea A trebuie să colecteze TVA în sumă de 6.300 lei.

(3) Pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii în interiorul țării, contractate în valută cu decontare în lei la cursul de schimb din data plății, diferențele de curs dintre cursul de schimb menționat în factura întocmită conform alin. (1) şi cursul de schimb utilizat la data încasării nu sunt considerate diferențe de preț şi nu se emite o factură în acest sens.

(4) În cazul achizițiilor intracomunitare de bunuri, cursul de schimb utilizat pentru determinarea în lei a bazei impozabile a taxei este cursul din data exigibilității taxei, astfel cum este stabilită la art. 284 din Codul fiscal, indiferent de data la care sunt sau vor fi recepționate bunurile.

(5) În cazul livrărilor intracomunitare de bunuri scutite de taxă conform art. 294 alin. (2) din Codul fiscal, cursul de schimb utilizat pentru determinarea în lei a bazei impozabile a taxei este cursul din data exigibilității taxei, astfel cum este stabilită la art. 283 din Codul fiscal, indiferent de data la care sunt sau vor fi livrate bunurile.

(6) Pentru operațiunile în interiorul țării, dacă baza impozabilă este stabilită în valută, transformarea în lei se va efectua la cursul din data la care intervine exigibilitatea taxei, conform prevederilor art. 280, 281 şi 282 alin. (1) şi (2) din Codul fiscal. Prin excepție, în cazul operațiunilor supuse sistemului TVA la încasare prevăzut la art. 282 alin. (3)—(8) din Codul fiscal, transformarea în lei se efectuează la cursul din data la care ar fi intervenit exigibilitatea taxei pentru operațiunea în cauză dacă nu ar fi fost supusă sistemului TVA la încasare, respectiv conform prevederilor art. 280—282 alin. (1) şi (2) din Codul fiscal.

(7) Prevederile primei teze a alin. (6) se aplică şi pentru serviciile prestate către persoane stabilite în Uniunea Europeană ori în afara Uniunii Europene, precum şi pentru serviciile achiziționate de la prestatori stabiliți în Uniunea Europeană sau în afara Uniunii Europene, precum şi în cazul livrărilor de bunuri care nu au locul în România conform art. 275 din Codul fiscal, efectuate de persoane impozabile stabilite în România, sau al achizițiilor de bunuri care au locul în România şi pentru care beneficiarul este obligat la plata taxei conform art. 307 alin. (2)—(6) din Codul fiscal.

CAPITOLUL VIII
Cotele de taxă

36. Pentru livrările de bunuri/prestările de servicii taxabile, respectiv cele care sunt supuse cotei standard de TVA sau cotelor reduse de TVA, prevăzute de art. 291 din Codul fiscal, taxa colectată se determină după cum urmează:

a) se aplică cota legală de TVA la contravaloarea livrării/prestării, în cazul în care rezultă că părțile au convenit că TVA nu este inclusă în contravaloarea livrării, sau în cazul în care contrapartida nu este stabilită de părți, ci este stabilită prin lege, prin licitație, printr-o hotărâre a instanței, sau alte situații similare, şi nu include taxa;

b) contrapartida unei livrări de bunuri/prestări de servicii trebuie considerată ca incluzând deja taxa pe valoarea adăugată, taxa determinându-se prin aplicarea procedeului sutei mărite, respectiv 20 x 100/120 în cazul cotei standard şi 19 x 100/119 începând cu data de 1 ianuarie 2017, 9 x 100/109 sau 5 x 100/105 în cazul cotelor reduse, în următoarele situații:

1. atunci când părțile au convenit că TVA este inclusă în contravaloarea livrării/prestării;

2. în cazul livrărilor de bunuri şi/sau prestărilor de servicii direct către populație pentru care nu este necesară potrivit legii emiterea unei facturi;

3. în orice situație în care contrapartida nu este stabilită de părți, ci este stabilită prin lege, prin licitație, printr-o hotărâre a instanței, sau alte situații similare, şi include taxa;

4. atunci când prețul unui bun/serviciu a fost stabilit de părți fără nicio mențiune cu privire la taxa pe valoarea adăugată, iar furnizorul/prestatorul bunului/serviciului respectiv este persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată colectate pentru operațiunea supusă taxei, şi furnizorul/prestatorul nu are posibilitatea de a recupera de la beneficiar taxa pe valoarea adăugată care ar fi trebuit colectată pentru operațiunea respectivă. Poate fi acceptată ca mijloc de probă a faptului că furnizorul/prestatorul nu are posibilitatea de a recupera de la beneficiar taxa pe valoarea adăugată, inclusiv o declarație pe propria răspundere a furnizorului.

37. (1) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal se aplică pentru protezele medicale şi accesoriile acestora, exclusiv protezele dentare care sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată, în condițiile prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal. Proteza medicală este un dispozitiv medical destinat utilizării personale exclusive care amplifică, restabileşte sau înlocuieşte zone din țesuturile moi ori dure, precum şi funcții ale organismului uman; acest dispozitiv poate fi intern, extern sau atât intern, cât şi extern. Accesoriul unei proteze este un articol care este prevăzut în mod special de către producător pentru a fi utilizat împreună cu proteza medicală.

(2) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se aplică pentru produsele ortopedice. Sunt produse ortopedice protezele utilizate pentru amplificarea, restabilirea sau înlocuirea țesuturilor moi ori dure, precum şi a unor funcții ale sistemului osteoarticular, ortezele utilizate pentru modificarea caracteristicilor structurale şi funcționale ale sistemului neuromuscular şi scheletic, precum şi încălțămintea ortopedică realizată la recomandarea medicului de specialitate, mijloacele şi dispozitivele de mers ortopedice, precum fotolii rulante şi/sau alte vehicule similare pentru invalizi, părți şi/sau accesorii de fotolii rulante ori de vehicule similare pentru invalizi.

(3) În sensul art. 291 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, prin cazare în cadrul sectorului hotelier sau al sectoarelor cu funcție similară se înțelege cazarea în structurile de primire turistice cu funcțiuni de cazare turistică prevăzute la art. 2 lit. d) din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998 privind organizarea şi desfăşurarea activității de turism în România, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările şi completările ulterioare. Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal se aplică pentru tipurile de cazare în structurile de primire turistică cu funcțiune de cazare, prevăzute la art. 2^1 din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările şi completările ulterioare. În cazul cazării cu demipensiune, cu pensiune completă sau cu „all inclusive", astfel cum sunt definite la art. 2^1 din Ordonanța Guvernului nr. 58/1998, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 755/2001, cu modificările şi completările ulterioare, cota redusă de TVA se aplică asupra prețului total al cazării, care

poate include şi băuturi alcoolice. Orice persoană care acționează în condițiile prevăzute la pct. 8 alin. (2) sau care intermediază astfel de operațiuni în nume propriu, dar în contul altei persoane, potrivit art. 271 alin. (2) din Codul fiscal, aplică cota de 9% a taxei, cu excepția situațiilor în care este obligatorie aplicarea regimului special de taxă pentru agenții de turism, prevăzut la art. 311 din Codul fiscal.

(4) Cota redusă de taxă de 9% prevăzută la art. 291 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal se aplică pe tot lanțul economic de la producție până la vânzarea către consumatorul final de către toți furnizorii, indiferent de calitatea acestora, respectiv producători sau comercianți, pentru livrarea bunurilor care se încadrează la următoarele coduri NC, indiferent de destinația acestora:

a) animale vii şi păsări vii, din specii domestice, care se încadrează la codurile NC 0101—0105, 0106 14 10, 0106 19 00, 0106 33 00, 0106 39 10, 0106 39 80, 0106 41 00 şi 0106 90 00 destinate consumului alimentar uman sau animal sau destinate producerii de alimente pentru consumul uman sau animal, de materii prime sau ingrediente pentru prepararea alimentelor pentru consumul uman sau animal, inclusiv în cazul în care acestea sunt utilizate pentru reproducție;

b) carne şi organe comestibile care se încadrează la codurile NC 0201—0210;

c) peşti şi crustacee, moluşte şi alte nevertebrate acvatice, care se încadrează la codurile NC 0301—0308, cu excepția peştilor ornamentali vii care se încadrează la codurile NC 0301 11 00 şi 0301 19 00;

d) lapte şi produse lactate care se încadrează la codurile NC 0401—0406;

e) ouă de păsări care se încadrează la codurile NC 0407—0408, cu excepția celor care se încadrează la codurile NC 0407 11 00, 0407 19, 0408 11 20, 0408 19 20, 0408 91 20, 0408 99 20;

f) miere naturală care se încadrează la codul NC 04090000;

g) alte produse comestibile de origine animală care se încadrează la codurile NC 0410 00 00, 0504 00 00, 0506 90 00, 0507, 0508 00 00, 0511 91, 0511 99;

h) plante vii utilizate ca alimente destinate consumului uman sau animal ori ca materii prime sau ingrediente pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal, care se încadrează la codul NC 0602 90 50;

i) legume, plante, rădăcini şi tuberculi, alimentare, care se încadrează la codurile NC 0701—0714, cu excepția celor care se încadrează la codurile NC 0701 10 00, 0703 10 11, 0712 90 11, 0713 10 10, 0713 33 10;

j) fructe comestibile, coji de citrice sau de pepeni, care se încadrează la codurile NC 0801—0814 00 00;

k) cafea, ceai, maté şi mirodenii, care se încadrează la codurile NC 0901—0910;

l) cereale care se încadrează la codurile NC 1001—1008, cu excepția celor destinate însămânțării care se încadrează la codurile NC 1001 11 00, 1001 91, 1002 10 00, 1003 10 00, 1004 10 00, 1005 10, 1006 10 10, 1007 10 şi 1008 21 00;

m) produse ale industriei morăritului, malț, amidon şi fecule, inulină, gluten de grâu, care se încadrează la codurile NC 1101 00—1109 00 00, cu excepția celor care se încadrează la codul NC 1106 20 10;

n) semințe şi fructe oleaginoase, semințe şi fructe diverse, plante industriale sau medicinale, paie şi furaje, care se încadrează la codurile NC 1201—1206, 1208, 1210, 1213 şi 1214, cu excepția celor care se încadrează la codurile 1201 10 00, 1202 30 00, 1204 00 10, 1205 10 10, 1206 00 10;

o) grăsimi şi uleiuri de origine animală sau vegetală, produse ale disocierii acestora, grăsimi alimentare prelucrate, care se încadrează la codurile NC 1501—1517, cu excepția celor care se încadrează la codurile NC 1505 00, 1509 10 10;

p) preparate din carne, din peşte sau din crustacee, din moluşte sau din alte nevertebrate acvatice, care se încadrează la codurile NC 1601 00—1605;

q) zaharuri şi produse zaharoase, care se încadrează la codurile NC 1701—1704;

r) cacao şi preparate din cacao, care se încadrează la codurile NC 1801 00 00—1806;

s) preparate pe bază de cereale, de făină, de amidon, de fecule sau de lapte, produse de patiserie, care se încadrează la codurile NC 1901—1905;

ş) preparate din legume, din fructe sau din alte părți de plante, care se încadrează la codurile NC 2001—2009;

t) preparate alimentare diverse care se încadrează la codurile NC 2101—2106, cu excepția preparatelor ce conțin alcool de la codul 2106 90 20;

ț) băuturi, oțet comestibil şi înlocuitori de oțet comestibil obținuți din acid acetic, care se încadrează la codurile NC 2201, 2202 şi 2209 00;

u) reziduuri şi deşeuri ale industriei alimentare, alimente preparate pentru animale, care se încadrează la codurile NC 2301, 2302, 2304 00 00—2306, 2308 00 şi 2309;

Exemplul nr. 1: Un producător agricol vinde caise care se încadrează la codul NC 0809 10 00 către un comerciant. Pentru livrarea efectuată producătorul agricol aplică cota de TVA de 9%. La rândul său, comerciantul vinde caisele cu cota de 9% indiferent ce destinație ulterioară vor avea fructele livrate: alimente, materie primă pentru dulceață, compoturi sau producția de alcool.

Exemplul nr. 2: Un producător de miere livrează mierea, care se încadrează la codul NC NC 04090000, atât către magazine de vânzare cu amănuntul, cât şi către fabrici de produse cosmetice sau către producători de hidromel. În toate situațiile va aplica cota redusă de 9% la livrarea mierii.

Exemplul nr. 3: O persoană impozabilă importă ulei de soia, care se încadrează la codul NC 1507, pentru producerea de biodiesel. Cota de TVA aplicabilă pentru importul de ulei de soia este cota redusă de 9%.

(5) Pentru livrarea următoarelor bunuri, datorită naturii lor , cota redusă de TVA de 9% se aplică de orice furnizor numai dacă acesta poate face dovada că sunt utilizate pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal:

a) semințe şi fructe oleaginoase, semințe şi fructe diverse, plante industriale sau medicinale, paie şi furaje, care se încadrează la codurile NC 1207, 1209, 1211 şi 1212;

b) grăsimi şi uleiuri de origine animală sau vegetală, produse ale disocierii acestora, grăsimi alimentare prelucrate, care se încadrează la codurile NC 1518 00, 1520 00 00, 1521 şi 1522 00;

c) reziduuri şi deşeuri ale industriei alimentare, alimente preparate pentru animale, care se încadrează la codurile NC 2303 şi 2307 00;

d) gume, răşini şi alte seve şi extracte vegetale, care sunt utilizate ca ingrediente pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal, ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal şi care se încadrează la codurile NC 1301 şi 1302, cu excepția celor care se încadrează la codul NC 1302 11 00;

e) sare care este utilizată ca ingredient pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal şi care se încadrează la codul NC 2501 00;

f) produse chimice anorganice şi organice care sunt utilizate ca ingrediente pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal şi care se încadrează la codurile NC 2801—2853 şi 2901—2942, cu excepția codurilor 2805 40, 2815 1 1 00, 2815 12 00, 2815 30 00, 2818—2825, 2828, 2834 29, 2837, 2843—2846, 2849, 2850, 2852, 2853 00 50, 2901—2904, 2905 1 1—2905 39 95, 2909 11 00—2909 60 şi 2910;

g) alte bunuri care sunt utilizate ca ingrediente pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal şi care se încadrează la codurile NC 3203, 3204, 3301, 3302 10, 3402 13 00, 3501—3505, 3507, 3823, 3824 60, 3824 90 25, 3824 90 55, 3824 90 62, 3824 90 64, 3824 90 80, 3824 90 92—3824 90 96, 3912 31 00, 3913 10 00, 3917 10 şi 4706 91 00.

(6) Condiția prevăzută la alin. (5) se consideră îndeplinită dacă bunurile:

a) fie sunt comercializate în propriile magazine de comerț cu amănuntul sau cash and carry sau sunt utilizate în propriile unități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal, restaurante sau alte unități de servicii de alimentație, pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal;

b) fie sunt livrate către persoane impozabile care desfăşoară activități de comerț cu amănuntul, comerț cash and carry, restaurant sau alte activități de servicii de alimentație ori activități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal.

(7) În cazul importului de bunuri prevăzute la alin. (5), cota redusă de TVA se aplică pe baza declarației angajament, al cărei model este prevăzut în anexa nr. 4, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, care se depune la organul vamal competent la momentul importului, din care să rezulte:

a) fie că va comercializa bunurile importate în propriile magazine de comerț cu amănuntul sau cash and carry sau le va utiliza în propriile unități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal, restaurante sau alte unități de servicii de alimentație, pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal;

b) fie că va livra ulterior importului bunurile către persoane impozabile care desfăşoară activități de comerț cu amănuntul, comerț cash and carry, restaurante sau alte activități de servicii de alimentație ori activități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal.

(8) În cazul achiziției intracomunitare de bunuri prevăzute la alin. (5), cota redusă de TVA de 9% se aplică numai dacă persoana impozabilă poate face dovada:

a) fie că va comercializa bunurile achiziționate intracomunitar în propriile magazine de comerț cu amănuntul sau cash and carry sau le va utiliza în propriile unități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal, restaurante sau alte unități de servicii de alimentație, pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal;

b) fie că va livra ulterior achiziției intracomunitare bunurile către persoane impozabile care desfăşoară activități de comerț cu amănuntul, comerț cash and carry, restaurante sau alte activități de servicii de alimentație ori activități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal.

(9) Dacă persoana impozabilă care importă, achiziționează intracomunitar sau livrează în țară bunurile prevăzute la alin. (5) nu poate face dovada aplicării cotei reduse de TVA de 9% în condițiile prevăzute la alin. (6)—(8), se aplică cota standard de TVA, chiar dacă pentru o livrare ulterioară se aplică cota redusă de 9% pentru acelaşi bun.

(10) Cota redusă de TVA de 9% se aplică pentru livrarea, importul sau achiziția intracomunitară de suplimente alimentare notificate care se regăsesc pe site-ul Ministerului Sănătății sau pe cel al Institutului de Bioresurse Alimentare, în conformitate cu Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor şi dezvoltării rurale, al ministrului sănătății şi al preşedintelui Autorității Naționale Sanitare Veterinare şi pentru Siguranța Alimentelor nr. 1.228/2005/244/63/2006 pentru aprobarea Normelor tehnice privind comercializarea suplimentelor alimentare predozate de origine animală şi vegetală şi/sau a amestecurilor acestora cu vitamine, minerale şi alți nutrienți, cu Ordinul ministrului agriculturii, pădurilor şi dezvoltării rurale şi al ministrului sănătății nr. 244/401/2005 privind prelucrarea, procesarea şi comercializarea plantelor medicinale şi aromatice utilizate ca atare, parțial procesate sau procesate sub formă de suplimente alimentare predozate şi cu Ordinul ministrului sănătății publice nr. 1.069/2007 pentru aprobarea Normelor privind suplimentele alimentare.

(11) În situația în care se comercializează un pachet care cuprinde bunuri supuse atât cotei de TVA de 9%, cât şi cotei standard de TVA, la un preț total, se aplică cota de TVA corespunzătoare fiecărui bun, în măsura în care bunurile care compun pachetul pot fi separate, în caz contrar aplicându-se cota standard de TVA la valoarea totală a pachetului. Se exceptează bunurile acordate gratuit în vederea stimulării vânzărilor în condițiile prevăzute la pct. 7 alin. (10) lit. a).

Exemplul 1: La vânzarea unui coş care are un preț total, care cuprinde atât produse alimentare, cât şi băuturi alcoolice şi produse cosmetice, se aplică cota de TVA aferentă fiecărui produs în parte.

Exemplul 2: La vânzarea unui aragaz, dacă comerciantul oferă gratuit un pachet de spaghete, se consideră că acesta este acordat gratuit, în scopul stimulării vânzărilor, iar cota aplicabilă pentru vânzarea aragazului este de 20%.

(12) În aplicarea art. 291 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, prin *servicii de restaurant şi de catering* se înțelege serviciile prevăzute la pct. 18. Orice combinație de băuturi alcoolice şi nealcoolice indiferent de concentrația alcoolică este considerată băutură alcoolică. Pentru băuturile alcoolice servite la restaurant sau oferite în cazul serviciilor de catering se aplică cota standard de TVA, dar nu se consideră că are loc o livrare separată de bunuri, oferirea de băuturi alcoolice făcând parte din serviciile de restaurant sau de catering.

Exemplu: Un restaurant care vinde şi mâncare pentru a fi servită în afara locației restaurantului nu este considerată prestare de servicii de restaurant, ci livrare de bunuri, dar pentru care aplică cota redusă de TVA de 9%, inclusiv pentru caserola sau paharele în care sunt servite alimentele sau băuturile nealcoolice, chiar dacă contravaloarea acestora ar fi evidențiată separat pe bonul fiscal. În acest caz se consideră că livrarea alimentelor este livrarea principală care atrage aceeaşi cotă de TVA livrării caserolei sau a paharului, acestea fiind livrări accesorii, nu un scop în sine pentru client.

(13) În aplicarea art. 291 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal, se aplică cota redusă de TVA de 9%:

a) de orice persoană impozabilă care livrează apă potabilă. Prin *apă potabilă* se înțelege apa care îndeplineşte condițiile prevăzute la art. 2 pct. 1 din Legea nr 458/2002 privind calitatea apei potabile, republicată, cu modificările ulterioare;

b) de orice persoană care livrează apă de irigații care este transportată prin infrastructura principală şi/sau secundară de irigații. În categoria persoanelor care livrează apă destinată irigațiilor se cuprind inclusiv furnizorii de apă din Dunăre, din râuri interioare, izvoare, lacuri de acumulare sau alte surse de apă, care alimentează sistemele de irigații.

38. (1) Cota redusă de 5% prevăzută la art. 291 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal se aplică pentru livrarea de manuale şcolare, cărți, ziare şi reviste, inclusiv pentru cele înregistrate pe suport electromagnetic sau pe alte tipuri de suporturi. Cărțile şi manualele şcolare sunt tipăriturile care au cod ISBN, inclusiv partiturile muzicale imprimate care au cod ISMN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Ziarele şi revistele sunt orice tipărituri care au cod ISSN, indiferent de suportul pe care sunt livrate. Nu se aplică cota redusă a taxei pe valoarea adăugată pentru livrarea de cărți, ziare şi reviste care sunt destinate în principal sau exclusiv publicității. Prin sintagma „în principal” se înțelege că mai mult de jumătate din conținutul cărții, ziarului

sau revistei este destinat publicității. De asemenea, nu se aplică cota redusă a taxei pentru livrarea de cărți, ziare şi reviste, în cazul în care acestea sunt furnizate pe cale electronică, operațiunile fiind considerate prestări de servicii, conform art. 7 alin. (2) din Regulamentul de punere în aplicare (UE) nr 282/2011 al Consiliului din 15 martie 201 1 de stabilire a măsurilor de punere în aplicare a Directivei 2006/1 12/CE privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată.

(2) Cota redusă de taxă de 5% prevăzută la art. 291 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal se aplică numai pentru livrarea, astfel cum este definită la art. 270 alin. (1) din Codul fiscal, a locuințelor ca parte a politicii sociale, respectiv pentru transferul dreptului de a dispune ca şi un proprietar de bunurile prevăzute la art. 291 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal. Pentru livrările prevăzute la art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 1, 2 şi 4 din Codul fiscal, cota redusă de TVA de 5% se aplică inclusiv pentru terenul pe care este construită locuința.

(3) În aplicarea art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 3 din Codul fiscal:

a) prin *locuință* se înțelege construcția alcătuită din una sau mai multe camere de locuit, cu dependințele, dotările şi utilitățile necesare, care, la data livrării, satisface cerințele de locuit ale unei persoane ori familii;

b) anexele gospodăreşti nu se iau în calculul suprafeței utile a locuinței de 120 mp;

c) valoarea-limită de 450.000 lei cuprinde valoarea locuinței, inclusiv valoarea cotelor indivize din părțile comune ale imobilului şi a anexelor gospodăreşti şi, după caz, a terenului pe care este construită locuința, dar exclude unele drepturi de servitute legate de locuința respectivă; aceste prevederi se aplică inclusiv pentru contractele încheiate până la data de 31 decembrie 2015, pentru operațiuni al căror fapt generator de taxă intervine după 1 ianuarie 2016;

d) la calculul suprafeței maxime de 250 mp se cuprind şi suprafețele anexelor gospodăreşti, precum şi cotele indivize din orice alte suprafețe dobândite împreună cu locuința şi care au o legătură directă cu locuința respectivă, fiind considerate accesorii livrării, chiar dacă se află la numere cadastrale diferite.

(4) Suprafața terenului pe care este construită locuința, precum şi suprafața utilă a locuinței, prevăzute la art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 3 din Codul fiscal, trebuie să fie înscrise în documentația cadastrală anexată la actul de vânzare-cumpărare încheiat în condițiile legii.

(5) Cumpărătorul trebuie să pună la dispoziția vânzătorului, cel mai târziu până la momentul livrării bunului imobil, o declarație pe propria răspundere, autentificată de un notar, din care să rezulte că sunt îndeplinite condițiile stabilite la art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 3 subpct. (i) şi (ii) din Codul fiscal, care se păstrează de vânzător pentru justificarea aplicării cotei reduse de TVA de 5%.

(6) Persoanele impozabile care livrează locuințe vor aplica cota de 5%, inclusiv pentru avansurile aferente acestor livrări, dacă din contractele încheiate rezultă că la momentul livrării vor fi îndeplinite toate condițiile impuse de art. 291 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal şi sunt în posesia declarației prevăzute la alin. (5). În situația în care avansurile au fost facturate prin aplicarea cotei standard de TVA, datorită neprezentării de către cumpărător a declarației prevăzute la alin. (5) sau din alte motive obiective, la livrarea bunului imobil se efectuează regularizările prevăzute la art. 291 alin. (4) din Codul fiscal în vederea aplicării cotei de 5%, dacă toate condițiile impuse de art. 291 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, astfel cum sunt detaliate şi de prezentele norme metodologice, sunt îndeplinite la data livrării.

(7) Pentru clădirile prevăzute la art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 1, 2 şi 4 din Codul fiscal, cumpărătorul va pune la dispoziția vânzătorului o declarație pe propria răspundere, autentificată de un notar, din care să rezulte că va utiliza aceste clădiri conform destinației prevăzute de lege, care se păstrează de vânzător pentru justificarea aplicării cotei reduse de TVA de 5%. Declarația trebuie prezentată cel mai târziu până la momentul livrării clădirii respective. Prevederile art. 291 alin. (3) lit. c) pct. 1, 2 şi 4 din Codul fiscal se aplică şi în cazul livrării de părți dintr-o clădire destinate scopurilor respective.

39. (1) În cazul achizițiilor intracomunitare de bunuri pentru care exigibilitatea taxei a intervenit integral sau parțial anticipat faptului generator, nu se fac regularizări în situația modificării cotelor de TVA, în sensul aplicării cotei de TVA de la data faptului generator de taxă, cota aplicabilă fiind cea în vigoare la data la care intervine exigibilitatea taxei.

(2) Pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii, inclusiv în cazul în care beneficiarul are obligația plății taxei potrivit art. 331 sau art. 307 alin. (2)—(6) din Codul fiscal, în situația modificărilor de cote se aplică regularizările prevăzute la art. 291 alin. (6) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 1: O societate de construcții întocmeşte situația de lucrări în cursul lunii decembrie 2015, pentru lucrările efectuate în lunile noiembrie şi decembrie. Contractul prevede că situația de lucrări trebuie acceptată de beneficiar. Beneficiarul acceptă situația de lucrări în luna ianuarie 2016. Faptul generator de taxă, respectiv data la care se consideră serviciul prestat, intervine la data acceptării situației de lucrări de către beneficiar, potrivit prevederilor art. 281 alin. (7) din Codul fiscal. În consecință, cota aplicabilă pentru întreaga contravaloare a serviciilor acceptate de beneficiar este de 20%, cota în vigoare la data faptului generator de taxă. În situația în care anterior emiterii situației de lucrări au fost emise facturi de avans cu cota de 24%, după data de 1 ianuarie 2016 avansurile respective se regularizează prin aplicarea cotei de 20%.

Exemplul nr. 2: O societate de furnizare a energiei electrice are încheiate contracte cu persoane fizice şi cu persoane juridice:

A. Pentru categoria de consumatori casnici, în contractul de furnizare se prevede că societatea facturează energia electrică furnizată la valoarea indexului comunicat de client lunar în intervalul 1—10 al fiecărei luni. După comunicarea indexului pentru energia electrică consumată, societatea de furnizare emite factura în luna următoare celei în care a fost comunicat indexul de către client. Faptul generator intervine la data la care societatea de furnizare emite factura potrivit art. 281 alin. (8) din Codul fiscal, întrucât contractul nu specifică o anumită dată la care trebuie efectuată plata. Dacă pe factură se menționează un anumit termen de plată a facturii, data plății nu constituie fapt generator de taxă în lipsa acestei mențiuni în contract. Presupunând că indexul a fost comunicat de client la data de 10 decembrie 2015, iar factura este emisă în cursul lunii ianuarie 2016, cota de TVA aplicabilă este de 20%.

De asemenea, contractul de furnizare a energiei electrice prevede că în situația în care clientul nu transmite indexul, societatea de furnizare va emite factura pentru o valoare estimată a consumului de energie electrică, determinat potrivit consumurilor anterioare efectuate de client. Presupunând că facturarea s-a realizat în lunile noiembrie, decembrie 2015 şi ianuarie 2016, pe baza consumului estimat, se consideră că faptul generator de taxă a intervenit la data emiterii fiecărei facturi pentru valoarea consumului estimat, cu cota de TVA în vigoare în perioadele respective, 24% în noiembrie şi decembrie 2015 şi 20% în ianuarie 2016. În luna februarie 2016, societatea de furnizare va trimite un reprezentant pentru citirea indexului în vederea regularizării la consumul efectiv din perioadele de facturare anterioare. Presupunând că există diferențe în plus sau în minus față de consumul estimat facturat, în luna februarie 2016 intervine o situație de ajustare a bazei de impozitare potrivit art. 287 din Codul fiscal, pentru care societatea de furnizare va emite o factură. În situația în care societatea de furnizare nu poate determina cărei livrări îi corespund diferențele respective, se va aplica cota de TVA în vigoare la data la care a intervenit evenimentul prevăzut la art. 287 din Codul fiscal, conform pct. 25 alin. (2), respectiv 20%. Exemplul este valabil şi pentru furnizarea de gaze naturale şi apă, a căror livrare este continuă.

B. Pentru categoria de consumatori mari, potrivit contractului de furnizare de energie electrică, societatea de furnizare facturează lunar în avans o valoare a energiei electrice ce urmează a fi livrată în luna în curs, având la bază criterii de determinare a cantității necesare de energie electrică la punctele de consum ale clientului. La finalul perioadei de facturare lunare, societatea de furnizare regularizează valoarea facturată inițial în vederea reflectării energiei electrice efectiv furnizate în luna respectivă. În această situație, factura emisă inițial pentru valoarea energiei electrice ce urmează să fie furnizată se consideră o factură de avans şi nu dă naştere unui fapt generator de taxă. În acest sens, faptul generator intervine la emiterea facturii pentru cantitatea de energie electrică efectiv furnizată în luna respectivă. Presupunând că la data de 1 decembrie 2015 se emite factura de avans pentru luna decembrie 2015, se aplică cota de TVA de 24%, iar regularizarea facturii de avans se realizează la data de 3 ianuarie 2016, factura de avans se reia cu semnul minus şi se va factura cantitatea de energie electrică furnizată la cota de TVA de 20%, cota în vigoare la data faptului generator de taxă. Presupunând că regularizarea facturii de avans se realizează la 31 decembrie 2015, la facturarea cantității de energie electrică furnizată se aplică cota de TVA de 24%. Exemplul este valabil şi pentru furnizarea de gaze naturale şi apă, a căror livrare este continuă.

Exemplul nr. 3: O societate de leasing are încheiate cu utilizatori contracte de leasing financiar pentru autovehicule, în care se precizează un scadențar pentru efectuarea plății ratelor de leasing. Pentru rata de leasing având data scadentă pentru efectuarea plății în data de 20 decembrie 2015 se aplică cota de TVA de 24%. Pentru rata de leasing având data scadentă pentru efectuarea plății în data de 20 ianuarie 2016 se aplică cota de TVA de 20%. Dacă societatea de leasing emite factura pentru rata de leasing scadentă în ianuarie 2016, aceasta se consideră o factură emisă înainte de faptul generator de taxă. Prin urmare, se efectuează regularizarea facturii emise anticipat pentru a aplica cota de TVA de 20% de la data faptului generator de taxă, potrivit prevederilor art. 291 alin. (4) din Codul fiscal. În cazul acestui exemplu, dacă factura ar fi fost achitată în luna decembrie, nu ar fi modificat faptul generator de taxă, care rămâne data de 20 ianuarie 2016, astfel cum este stipulată în contract. În cazul contractelor care nu au o dată stipulată în contract pentru plata se aplică prevederile pct. 24 alin. (7).

Exemplul nr. 4: O societate de consultanță fiscală prestează servicii de consultanță pentru care emite rapoarte de lucru. Prin contract nu se prevede că este necesară acceptarea raportului de lucru de către client. Faptul generator de taxă este, prin urmare, data emiterii raportului de lucru. Dacă societatea de consultanță fiscală a prestat servicii de consultanță în lunile noiembrie şi decembrie 2015 pentru care a emis rapoartele de lucru în luna decembrie 2015, factura va fi emisă aplicându-se cota de TVA de 24%, termenul de emitere a facturii fiind până la data de 15 ianuarie 2016, potrivit art. 319 alin. (16) din Codul fiscal. În situația în care serviciile de consultanță sunt prestate în baza unui contract în condițiile prevăzute la pct. 24 alin. (5), respectiv se fac plăți forfetare, indiferent de volumul serviciilor prestate, fără să fie emise rapoarte sau alte situații de lucru, faptul generator de taxă intervine potrivit art. 281 alin. (8) din Codul fiscal şi a pct. 24 alin. (5).

Exemplul nr. 5: O societate furnizează reviste online pe bază de abonament, prin care clientul primeşte acces la consultarea revistei pentru perioada de timp la care se referă abonamentul. Societatea facturează în luna decembrie 2015 abonamente prin care se acordă acces la revista online pentru o perioadă de 6 luni, aplicând cota de TVA de 24%. Faptul generator de taxă intervine la data acordării dreptului de acces online la reviste.

Exemplul nr. 6: O societate înregistrată în scopuri de TVA recepționează bunuri livrate din Ungaria în România în cursul lunii decembrie 2015. Până la data de 15 ianuarie 2016 societatea nu primeşte factura aferentă bunurilor recepționate în luna decembrie 2015 şi, în consecință, va emite autofactura prevăzută la art. 320 alin. (1) din Codul fiscal la data de 15 ianuarie 2016, aplicând cota de TVA de 20%. Achiziția intracomunitară de bunuri se declară în decontul de TVA şi în declarația recapitulativă aferente lunii ianuarie 2016. În luna februarie 2016, societatea primeşte factura emisă de furnizor având data de 10 decembrie 2015. Întrucât factura are data anterioară față de 15 ianuarie 2015, exigibilitatea TVA intervine la data la care este emisă factura. Prin urmare, în luna februarie 2016, societatea va înscrie pe rândurile de regularizări din decontul de TVA diferențele de curs valutar rezultate între cursul în vigoare la data emiterii autofacturii şi cursul de schimb în vigoare la data emiterii facturii de către furnizor, pentru a raporta achiziția intracomunitară de bunuri la cursul de schimb valutar valabil la data exigibilității de taxă. De asemenea, societatea va regulariza cota de TVA aferentă acestei achiziții intracomunitare de bunuri în sensul aplicării cotei de TVA de 24%, cota de TVA aplicabilă la data exigibilității achiziției intracomunitare de bunuri. În ceea ce priveşte declarația recapitulativă prevăzută la art. 325 din Codul fiscal, societatea va rectifica atât declarația recapitulativă aferentă lunii ianuarie 2016, în sensul excluderii achiziției intracomunitare de bunuri, cât şi declarația recapitulativă aferentă lunii decembrie 2015, în sensul includerii achiziției intracomunitare de bunuri.

Exemplul nr. 7: O casă de expediție prestează servicii de transport, servicii accesorii transportului (încărcare, manipulare), alte servicii necesare pentru transportul de bunuri. Casa de expediție nu dispune de propriile mijloace de transport, apelând la transportatori pentru transportul efectiv al bunurilor. De asemenea apelează la alți prestatori de servicii şi pentru celelalte servicii. Pentru a determina faptul generator de taxă al serviciilor prestate de casa de expediție, se pot distinge două situații:

a) Dacă casa de expediție facturează un singur serviciu, nu un complex de servicii, cum ar fi numai serviciul de transport, faptul generator de taxă intervine la data finalizării serviciului respectiv potrivit prevederilor art. 281 alin. (12) din Codul fiscal. Astfel, dacă din documentele de transport emise de transportator rezultă că transportul s-a finalizat în luna decembrie 2015, acesta va fi facturat cu cota de TVA de 24%, chiar dacă casa de expediție va factura cu întârziere acest transport către client, de exemplu doar în luna februarie 2016.

b) Dacă casa de expediție face un pachet de servicii pe care le facturează clientului, care cuprinde de exemplu transport, manipulare, alte servicii de logistică, se consideră că se prestează un serviciu complex unic pentru care faptul generator de taxă intervine la data finalizării ultimului serviciu din pachetul respectiv. Astfel, dacă presupunem că transportul şi serviciile de manipulare s-au finalizat în luna decembrie 2015, dar serviciile logistice s-au finalizat în luna ianuarie 2016, faptul generator de taxă al acestui serviciu complex unic intervine în luna ianuarie 2016 şi se aplică cota de TVA în vigoare la data faptului generator de taxă, respectiv de 20%.

Exemplul nr. 8: O societate de leasing a încheiat un contract de leasing pentru o clădire în anul 2010. Contractul prevedea că pe lângă rata de leasing (capitalul), societatea de leasing mai factura în vederea încasării, pe parcursul derulării contractului de leasing, şi valoarea reziduală a clădirii respective. De asemenea, societatea de leasing mai factura odată cu rata de leasing şi comisionul de administrare, comisioane bancare, diferențe de curs, alte cheltuieli care intrau în sarcina societății de leasing în legătură cu operațiunea de leasing şi care erau recuperate de la beneficiar şi asigurarea. Societatea de leasing a optat pentru taxarea operațiunii de leasing potrivit prevederilor art. 292 alin.(3)

din Codul fiscal. Pe perioada derulării contractului de leasing, operațiunea efectuată de societatea de leasing este o prestare de servicii, conform prevederilor pct. 8 alin. (4), iar la sfârşitul perioadei de leasing, când locatorul/finanțatorul transferă locatarului/utilizatorului dreptul de proprietate asupra bunului, la solicitarea acestuia, operațiunea reprezintă o livrare de bunuri pentru valoarea la care se face transferul, respectiv pentru valoarea reziduală prevăzută în contract. Faptul generator de taxă pentru serviciul de leasing (rate) intervine la data prevăzută în contract pentru efectuarea plății ratei, iar pentru valoarea reziduală, la data la care are loc transferul dreptului de a dispune de bun ca şi un proprietar. La fiecare rată de leasing facturată, toate cheltuielile accesorii vor urma acelaşi regim ca şi operațiunea de bază, respectiv, pe lângă capital, vor fi facturate cu TVA şi comisionul de administrare, comisioanele bancare, diferențele de curs şi celelalte cheltuieli care sunt facturate de societatea de leasing, dar asigurarea se facturează în regim de scutire de TVA, conform prevederilor art. 286 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal. Facturarea unei părți din valoarea reziduală odată cu ratele de leasing reprezintă facturarea în avans a contravalorii livrării de bunuri care are loc la sfârşitul contractului de leasing. Pentru ratele facturate s-a aplicat cota în vigoare la data faptului generator de taxă (fiecare dată prevăzută în contract pentru plata ratei) şi nu se mai fac regularizări la data transferului dreptului de proprietate asupra clădirii. Întrucât valoarea reziduală a fost încasată în avans față de data livrării, aplicându-se cota de 24%, dacă livrarea clădirii are loc după data de 1 ianuarie 2016, se va proceda la regularizarea sumelor încasate în avans pentru a aplica cota de TVA de 20% în vigoare la data faptului generator de taxă.

CAPITOLUL IX
Operațiuni scutite de taxă

SECȚIUNEA 1
Scutiri pentru anumite activități de interes general şi scutiri pentru alte activități

40. (1) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se aplică pentru:

a) serviciile de spitalizare şi alte servicii al căror scop principal îl constituie îngrijirea medicală, respectiv protejarea, inclusiv menținerea sau refacerea sănătății, desfăşurate de unitățile autorizate prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. Se cuprind în sfera de aplicare a acestei scutiri inclusiv servicii precum: efectuarea examinărilor medicale ale persoanelor fizice pentru angajatori sau companiile de asigurare, prelevarea de sânge ori alte probe în vederea testării prezenței unor viruşi, infecții sau alte boli, în numele angajatorilor ori al asigurătorilor, certificarea stării de sănătate, de exemplu cu privire la posibilitatea de a călători;

b) operațiunile care sunt strâns legate de spitalizare, îngrijirile medicale, incluzând livrarea de medicamente, bandaje, proteze şi accesorii ale acestora, produse ortopedice şi alte bunuri similare către pacienți în perioada tratamentului, precum şi furnizarea de hrană şi cazare pacienților în timpul spitalizării şi îngrijirii medicale, desfăşurate de unitățile autorizate prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. Totuşi scutirea nu se aplică meselor pe care spitalul le asigură contra cost vizitatorilor într-o cantină sau în alt mod şi nici pentru bunurile vândute la cantina spitalului.

(2) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal nu se aplică pentru:

a) serviciile care nu au ca scop principal îngrijirea medicală, respectiv protejarea, menținerea sau refacerea sănătății, cum sunt:

1. serviciile cu scop unic estetic;

2. serviciile constând în trimiterea unui kit de colectare a sângelui din cordonul ombilical al nou-născuților, testarea şi procesarea acestui sânge şi, dacă este cazul, depozitarea celulelor stem conținute în el în vederea unei eventuale utilizări terapeutice în viitor, destinate numai pentru a se asigura că o anumită resursă va fi disponibilă pentru tratament medical în ipoteza incertă în care tratamentul ar deveni necesar, dar nu, în sine, pentru a diagnostica, trata sau vindeca boli sau tulburări de sănătate, indiferent dacă serviciile în cauză sunt realizate împreună sau separat.

3. serviciile desfăşurate de medici investigatori pentru efectuarea studiilor clinice cu medicamente de uz uman, astfel cum sunt definite la art. 21 din Normele referitoare la implementarea regulilor de bună practică în desfăşurarea studiilor clinice efectuate cu medicamente de uz uman, aprobate prin Ordinul ministrului sănătății publice nr. 904/2006, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 671 din 4 august 2006;

4. serviciile care au ca scop furnizarea unor informații necesare pentru luarea unei decizii cu consecințe juridice, cum sunt: eliberarea de certificate cu privire la starea de sănătate a unei persoane, destinate utilizării în scopul acordării dreptului la o pensie, elaborarea unor rapoarte de expertiză medicală privind stabilirea răspunderii în cazurile de vătămare corporală, precum şi examinările medicale efectuate în acest scop, elaborarea unor rapoarte de expertiză medicală privind respectarea normelor de medicina muncii, în vederea soluționării unor litigii, precum şi efectuarea de examinări medicale în acest scop, pregătirea unor rapoarte medicale bazate pe fişe medicale, fără efectuarea de examinări medicale;

b) furnizarea de medicamente, bandaje, proteze medicale şi accesorii ale acestora, produse ortopedice şi alte bunuri similare, care nu este efectuată în cadrul tratamentului medical sau al spitalizării, cum ar fi cele efectuate de farmacii, chiar şi în situația în care acestea sunt situate în incinta unui spital ori a unei clinici şi/sau sunt conduse de către acestea;

c) serviciile medicale veterinare, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-122/87 Comisia Comunităților Europene împotriva Republicii Italia.

(3) În conformitate cu prevederile art. 292 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată serviciile de îngrijire medicală furnizate de unități autorizate conform prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 109/2000 privind stațiunile balneare, climatice şi balneoclimatice şi asistența medicală balneară şi de recuperare, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 343/2002, cu modificările ulterioare, precum şi serviciile de cazare şi masă furnizate pe perioada acordării îngrijirilor medicale. Scutirea se aplică atât pentru serviciile prestate pacienților ale căror bilete sunt decontate de Casa Națională de Pensii Publice, cât şi pentru cele prestate pacienților care beneficiază de tratament pe bază de trimitere de la medic. Serviciile de cazare şi masă beneficiază de scutirea de TVA în măsura în care sunt furnizate de aceeaşi persoană care furnizează serviciul de tratament, fiind considerate accesorii serviciului principal scutit, respectiv serviciului de tratament, astfel cum rezultă din Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-349/96 Card Protection Plan Ltd (CPP) împotriva Commissioners of Customs & Excise. În acest sens, persoana care furnizează pachetul de servicii poate furniza serviciile de tratament, cazare şi masă cu mijloace proprii sau achiziționate de la terți. Nu beneficiază de scutirea de TVA serviciile de cazare şi/sau masă furnizate de alte persoane către persoana impozabilă care furnizează pachetul de servicii compus din servicii de tratament, masă şi/sau cazare.

41. Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal privind activitatea de transport al bolnavilor şi răniților cu vehicule special amenajate în acest sens se aplică pentru

transporturile efectuate de stațiile de salvare sau de alte unități sau vehicule autorizate de Ministerul Sănătății pentru desfăşurarea acestei activități.

42. (1) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal pentru formarea profesională a adulților se aplică de persoanele autorizate în acest scop conform Ordonanței Guvernului nr. 129/2000 privind formarea profesională a adulților, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, de persoanele autorizate pentru formarea profesională a personalului aeronautic civil navigant prevăzut de Legea nr. 223/2007 privind Statutul personalului aeronautic civil navigant profesionist din aviația civilă din România, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi de Agenția Națională a Funcționarilor Publici pentru activitatea de perfecționare profesională. Sunt de asemenea scutite serviciile de formare profesională prestate de furnizorii de formare profesională în baza contractelor de parteneriat încheiate cu Agenția Națională a Funcționarilor Publici în baza art. 23 din Hotărârea Guvernului nr. 1.066/2008 pentru aprobarea normelor privind formarea profesională a funcționarilor publici.

(2) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal nu se aplică pentru studiile sau cercetarea efectuate cu plată de şcoli, universități sau orice altă instituție de învățământ pentru alte persoane. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-287/00.

(3) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal se aplică şi pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii strâns legate de serviciile educaționale, precum vânzarea de manuale şcolare, organizarea de conferințe legate de activitatea de învățământ, efectuate de instituțiile publice sau de alte entități autorizate pentru activitățile de învățământ sau pentru formarea profesională a adulților, prestarea de servicii de examinare în vederea obținerii accesului la serviciile educaționale sau de formare profesională a adulților.

(4) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal nu este aplicabilă pentru achizițiile de bunuri sau servicii efectuate de instituțiile publice sau de alte entități autorizate pentru activitățile de învățământ sau pentru formare profesională a adulților, destinate activității scutite de taxă prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal.

43. În sensul art. 292 alin. (1) lit. i) şi j) din Codul fiscal, entitățile recunoscute ca având caracter social sunt furnizorii de servicii sociale prevăzuți de Legea asistenței sociale nr. 292/2011, cu modificările ulterioare, acreditați în condițiile legii, pentru activitatea acestora de prestare a serviciilor sociale aşa cum sunt acestea clasificate în Nomenclatorul serviciilor sociale aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 867/2015.

44. Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal se aplică şi de către creşele care sunt înființate în baza Legii nr. 263/2007 privind înființarea, organizarea şi funcționarea creşelor, cu modificările şi completările ulterioare.

45. În sensul art. 292 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal:

a) cuantumul cotizațiilor este stabilit de organul de conducere abilitat, conform statutului propriu al organizațiilor fără scop patrimonial;

b) activitățile desfăşurate în favoarea membrilor în contul cotizațiilor încasate în baza art. 21 alin. (1) lit. a) din Legea camerelor de comerț din România nr. 335/2007, cu modificările şi completările ulterioare, de către camerele de comerț, sunt scutite de taxă.

46. (1) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal se aplică dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) prestările să fie efectuate de o organizație fără scop patrimonial;

b) prestările de servicii efectuate de astfel de organizații să fie strâns legate de sport sau de educația fizică şi să fie efectuate în favoarea persoanelor care practică sportul sau educația fizică;

c) prestările de servicii să fie esențiale pentru operațiunile scutite, şi anume practicarea sportului sau a educației fizice. Scutirea unei operațiuni se stabileşte în special în funcție de natura prestării de servicii efectuate şi de raportul acesteia cu practicarea sportului sau a educației fizice.

(2) În sensul alin. (1) lit. b), în vederea garantării unei aplicări efective a scutirii prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, această dispoziție trebuie interpretată în sensul că prestările de servicii efectuate în special în cadrul sporturilor practicate în grupuri de persoane sau practicate în structuri organizatorice înființate de cluburi de sport pot în principiu beneficia de scutirea prevăzută de această dispoziție. Rezultă că, pentru a aprecia dacă prestările de servicii sunt scutite, identitatea destinatarului formal al unei prestări de servicii şi forma juridică sub care acesta beneficiază de prestare sunt irelevante.

(3) Scutirea prevăzută la art. 292 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal se aplică indiferent dacă activitatea sportivă este practicată la nivel profesionist, sau în mod regulat sau organizat ori în vederea participării la competiții sportive, ori activitățile sportive au caracter neorganizat, nesistematic şi nu au ca scop participarea la competiții sportive, cu condiția totuşi ca exercitarea acestor activități să nu se înscrie într-un cadru de pură recreere şi destindere.

(4) Nu se aplică scutirea de taxă pentru încasările din publicitate, încasările din cedarea drepturilor de transmitere la radio şi la televiziune a manifestărilor sportive şi încasările din acordarea dreptului de a intra la orice manifestări sportive.

47. Prestările de servicii culturale prevăzute de art. 292 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal efectuate de instituțiile publice sau de organizații culturale nonprofit cuprind activități precum: reprezentațiile de teatru, operă, operetă, balet, dans contemporan, organizarea de expoziții, festivaluri şi alte activități culturale recunoscute de Ministerul Culturii. Livrările de bunuri strâns legate de aceste servicii cuprind livrări precum: vânzarea de broşuri, pliante şi alte materiale care popularizează o activitate culturală.

48. Potrivit art. 292 alin. (1) lit. n) din Codul fiscal, sunt scutite de taxa pe valoarea adăugată activități cum sunt: reprezentații teatrale, coregrafice sau cinematografice, expoziții, concerte, conferințe, simpozioane, altele decât cele prevăzute la pct. 47, cu condiția ca veniturile obținute din aceste activități să servească numai la acoperirea cheltuielilor persoanelor care le-au organizat.

49. În sensul art. 292 alin. (1) lit. o) din Codul fiscal, prin *posturi publice naționale de radio şi televiziune* se înțelege Societatea Română de Radiodifuziune şi Societatea Română de Televiziune, prevăzute de Legea nr. 41/1994 privind organizarea şi funcționarea Societății Române de Radiodifuziune şi Societății Române de Televiziune, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

50. În sensul art. 292 alin. (1) lit. p) din Codul fiscal, serviciile publice poştale sunt serviciile poştale din sfera serviciului universal prestate de furnizorii de serviciu universal, potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 13/2013 privind serviciile poştale, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 187/2013.

51. (1) În sensul art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal, prin *grup independent de persoane* se înțelege asocierea, cu sau fără personalitate juridică, dintre două sau mai multe persoane impozabile sau neimpozabile, care sunt de acord să împartă cheltuieli comune şi direct necesare pentru exercitarea unei activități scutite de TVA conform art. 292 din Codul fiscal sau pentru care nu sunt considerați persoane impozabile conform art. 269 din Codul fiscal. Alocarea de cheltuieli se consideră a fi o prestare de servicii în beneficiul membrilor de către grupul independent de persoane.

(2) Scutirea se aplică numai pentru serviciile prevăzute la alin. (1) care sunt legate în mod specific de activitățile scutite sau neimpozabile ale membrilor grupului şi care sunt indispensabile desfăşurării acestor activități şi numai în cazul în care grupul solicită membrilor săi rambursarea exactă a cotei-părți din cheltuielile comune, în condițiile în care această scutire nu este de natură a produce distorsiuni concurențiale. Scutirea se aplică indiferent dacă grupul sau membrii acestuia sunt sau nu înregistrați în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(3) Serviciile prestate de grupul independent în beneficiul membrilor săi vor fi decontate fiecărui membru şi reprezintă contravaloarea cheltuielilor comune aferente perioadei pentru care se efectuează decontarea. Ca urmare a acestor decontări, grupul independent nu poate obține niciun profit.

(4) Decontarea menționată la alin. (3) se efectuează în baza unui decont justificativ ce stabileşte:

a) cota-parte exactă de cheltuieli comune pentru fiecare membru al grupului;

b) o evaluare exactă a cotei-părți a fiecărui membru din cheltuielile comune, în baza criteriilor obiective agreate între membrii grupului.

(5) Grupul independent poate primi sume în avans de la membrii săi, cu condiția ca valoarea totală a acestor avansuri să nu depăşească suma totală a cheltuielilor comune angajate pe perioada acoperită de fiecare decont justificativ.

(6) În situația în care se decontează costurile de administrare a grupului independent către membri, acestea nu sunt scutite de taxă în condițiile art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal.

(7) În vederea implementării scutirii de TVA prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal, grupul independent trebuie să depună la organul fiscal competent în administrarea sa o notificare care să cuprindă următoarele elemente:

a) numele, adresa şi codul de înregistrare fiscală al grupului independent de persoane;

b) numele, adresa, obiectul de activitate şi codul de înregistrare fiscală ale fiecărui membru;

c) elementele care să demonstreze că membrii desfăşoară activități scutite de TVA conform art. 292 din Codul fiscal sau pentru care nu sunt considerați persoane impozabile conform art. 269 din Codul fiscal;

d) data de la care grupul independent de persoane va începe să presteze serviciile scutite conform art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal.

(8) Depunerea cu întârziere a notificării prevăzute la alin. (7) nu va conduce la anularea scutirii prevăzute la art. 292 alin. (1) lit. q) din Codul fiscal.

(9) Organele de inspecție fiscală vor permite, în timpul desfăşurării controlului, depunerea notificării prevăzute la alin. (7), dacă grupul independent de persoane nu a depus notificare, indiferent dacă inspecția fiscală are loc la grupul independent de persoane sau la membrii acestuia.

52. (1) În sensul art. 292 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, pentru a se califica drept operațiuni scutite de taxă, serviciile externalizate trebuie să fie servicii distincte care să îndeplinească caracteristicile specifice şi esențiale ale serviciului principal scutit de taxă. Scutirile se aplică numai în funcție de natura serviciilor, şi nu de statutul persoanei care le prestează sau căreia îi sunt prestate. În acest sens au fost date şi deciziile Curții Europene de Justiție: C-2/95 SDC; C-235/00 CSC; C-169/04 Abbey National. Serviciile externalizate aferente operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, precum serviciile de marketing, cercetare, serviciile juridice, serviciile de contabilitate şi/sau de audit nu se cuprind în sfera operațiunilor scutite de taxă.

(2) Este considerată negociere în operațiuni financiar-bancare asigurarea tuturor demersurilor necesare pentru ca cele două părți direct implicate, respectiv clientul şi prestatorul de servicii financiar-bancare, să intre în relație contractuală. Simpla culegere, prelucrare a datelor şi furnizare a rezultatelor nu reprezintă negociere în operațiuni financiar-bancare, aşa cum rezultă şi din decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-235/00 CSC.

(3) Printre altele, se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal şi împrumuturile acordate de asociați/acționari societăților în vederea asigurării resurselor financiare ale societății, împrumuturile garantate cu bunuri imobile, inclusiv împrumuturile ipotecare, împrumuturile garantate cu bunuri mobile corporale, inclusiv împrumuturile acordate de casele de amanet.

(4) Componentele de finanțare din cadrul operațiunilor de leasing nu se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal, aceste componente reprezentând o parte a remunerației pentru respectivele bunuri sau servicii. În înțelesul art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal, un furnizor de bunuri sau servicii care îşi autorizează clientul să amâne plata prețului după data livrării sau prestării, în schimbul plății unei dobânzi, efectuează o acordare de credit scutită. Dacă un furnizor de bunuri sau servicii acordă clientului său o amânare a plății prețului, în schimbul plății unei dobânzi, doar până la momentul livrării sau prestării, acea dobândă nu reprezintă plată pentru acordarea creditului, ci este o parte din contrapartida obținută pentru furnizarea bunurilor sau serviciilor în înțelesul art. 286 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal. În acest sens a fost dată şi decizia Curții Europene de Justiție în Cazul C-281/91 — Muys' en De Winter's Bouw — en Aannemingsbedrijf BV.

(5) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal servicii precum depozitarea, transferul şi retragerea banilor către sau din conturile bancare, inclusiv prin mijloace electronice, transferul de fonduri dintr-un cont specific în alte mijloace băneşti, precum vouchere cu scop multiplu şi alte mijloace prin care se poate face plata pentru bunuri şi servicii.

(6) În sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal se cuprind şi servicii auxiliare, precum verificarea plăților, eliberarea extraselor de cont duplicat, punerea la dispoziția clienților băncii, la cererea acestora, a copiilor mesajelor SWIFT legate de plățile acestora.

(7) Excepția prevăzută la art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal referitoare la neaplicarea scutirii de TVA pentru recuperarea de creanțe se aplică în funcție de natura operațiunii, indiferent de terminologia utilizată, respectiv recuperare de creanțe sau factoring.

(8) În situația în care, conform contractului, scopul operațiunii la care se face referire la alin. (7) nu îl constituie recuperarea de creanțe, ci acordarea unui credit, societatea care preia creanțele aferente unui credit acordat asumându-şi poziția creditorului, operațiunea este scutită de taxa pe valoarea adăugată, nefăcând obiectul excepției prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal.

(9) Operațiunile cu creanțe se clasifică, în funcție de contractul încheiat între părți, în:

a) operațiuni prin care persoana care deține creanțele angajează o persoană în vederea recuperării acestora, care nu presupun cesiunea creanțelor;

b) operațiuni care presupun cesiunea creanțelor.

(10) În situația prevăzută la alin. (9) lit. b) se disting operațiuni prin care:

a) cesionarul cumpără creanțele, fără ca operațiunea să aibă drept scop recuperarea creanței;

b) cesionarul cumpără creanțele, asumându-şi sau nu riscul neîncasării acestora, percepând un comision de recuperare a creanțelor de la cedent;

c) cesionarul cumpără creanțele, asumându-şi riscul neîncasării acestora, la un preț inferior valorii nominale a creanțelor, fără să perceapă un comision de recuperare a creanțelor de la cedent.

(11) Se consideră că cesionarul realizează o prestare de servicii de recuperare de creanțe în beneficiul cedentului, taxabilă conform prevederilor art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal în situația prevăzută la alin. (10) lit. b), întrucât percepe de la cedent un comision pentru această operațiune. De asemenea, persoana care este angajată în scopul recuperării creanțelor în situația prevăzută la alin. (9) lit. a) realizează o prestare de servicii de recuperare de creanțe în beneficiul persoanei care deține creanțele, taxabilă conform prevederilor art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal.

(12) În situația prevăzută la alin. (10) lit. b) se consideră că cesiunea creanței de către cedent nu reprezintă o operațiune în sfera de aplicare a TVA.

(13) În situația prevăzută la alin. (10) lit. a):

a) dacă prețul de vânzare al creanței este mai mare decât valoarea nominală a creanței, cedentul realizează o operațiune scutită de TVA conform prevederilor art. 292 alin. (2) lit. a) pct.3 din Codul fiscal, iar cesionarul nu realizează o operațiune în sfera de aplicare a TVA;

b) dacă prețul de vânzare al creanței este mai mic sau egal cu valoarea nominală a creanței, nici cedentul, nici cesionarul nu realizează operațiuni în sfera de aplicare a TVA.

(14) În cazul cesiunii de creanță prevăzute la alin. (10) lit. c):

a) se consideră că cesiunea creanței de către cedent reprezintă o operațiune scutită de TVA în sensul art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal;

b) cesionarul se consideră că nu efectuează o prestare de servicii de recuperare de creanțe în beneficiul cedentului, respectiv nu realizează o operațiune în sfera de aplicare a TVA, întrucât nu percepe un comision pentru această operațiune.

(15) În sensul alin. (9)—(14) au fost pronunțate şi deciziile în cauzele Curții Europene de Justiție nr. C-305/01 Finanzamt Gross-Gerau împotriva MKG-Kraftfahrzeuge-Factoring GmbH şi C-93/10 Finanzamt Essen-NordOst împotriva GFKL Financial Services AG.

(16) Baza de impozitare a taxei pe valoarea adăugată pentru serviciile constând în recuperare de creanțe prevăzute la alin. (11) este constituită din contravaloarea serviciului, reprezentând toate componentele comisionului perceput de cesionar, inclusiv componenta de finanțare.

(17) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal operațiuni precum schimbarea bancnotelor sau monedelor într-o altă valută sau în aceeaşi valută şi distribuirea de numerar.

(18) În sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum: furnizarea de informații financiare cu caracter general, analize privind evoluția cursului valutar sau a ratei dobânzii, vânzarea ori închirierea dispozitivelor pentru numărarea sau sortarea banilor, serviciile externalizate privind transportul de numerar.

(19) Se cuprind în sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 5 din Codul fiscal, printre altele, şi transferul şi/sau orice alte operațiuni cu părți sociale şi acțiuni necotate la bursă.

(20) În sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 5 din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum: depozitarea activelor fondurilor speciale de investiții, aşa cum rezultă şi din Decizia Curții Europene de Justiție nr. C-169/04 Abbey National, administrarea şi depozitarea titlurilor de valoare.

(21) În sensul art. 292 alin. (2) lit. a) pct. 6 din Codul fiscal, fondurile speciale de investiții sunt următoarele:

a) organismele de plasament colectiv definite conform legislației în vigoare care reglementează aceste organisme;

b) fondurile de pensii administrate privat şi fondurile de pensii facultative;

c) fondurile comune de garantare a creanțelor.

53. (1) În sfera operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal nu se cuprind operațiuni precum serviciile de marketing şi serviciile administrative, cum ar fi acceptarea cererilor de asigurare, gestionarea modificării contractelor şi a primelor de asigurare, încheierea, administrarea şi rezilierea polițelor, organizarea şi managementul sistemului informatic, furnizarea de informații şi întocmirea rapoartelor pentru părțile asigurate, furnizate de alte persoane impozabile către persoanele impozabile care realizează operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-472/03 Arthur Andersen.

(2) O caracteristică esențială a unui serviciu de asigurare o reprezintă existența unei relații contractuale între prestator şi beneficiarul serviciilor. Scutirea de taxă pentru serviciile de asigurare şi/sau de reasigurare se aplică de către societatea care suportă riscul şi care încheie contractul cu clienții, inclusiv în cazul externalizării tranzacțiilor în domeniul asigurărilor/reasigurărilor. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în cazul C-240/99 Skandia.

(3) Nu sunt scutite de taxă conform art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal serviciile de evaluare a riscurilor şi/sau a daunelor, furnizate de alte persoane impozabile către persoanele impozabile care realizează operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-8/01 Taksatorringen.

54. În sensul art. 292 alin. (2) lit. e) pct. 3 din Codul fiscal, maşinile şi utilajele fixate definitiv în bunuri imobile sunt cele care nu pot fi detaşate fără a fi deteriorate sau fără a antrena deteriorarea imobilelor înseşi.

55. (1) În aplicarea art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, atunci când se livrează un corp funciar unic format din construcția şi terenul pe care aceasta este edificată, identificat printr-un singur număr cadastral:

a) terenul pe care s-a edificat construcția urmează regimul construcției, dacă valoarea acestuia este mai mică decât valoarea construcției aşa cum rezultă din raportul de expertiză/evaluare;

b) construcția va urma regimul terenului pe care este edificată, dacă valoarea acesteia este mai mică decât valoarea terenului aşa cum rezultă din raportul de expertiză/evaluare;

c) dacă terenul şi construcția au valori egale, aşa cum rezultă din raportul de expertiză/evaluare, regimul corpului funciar se stabileşte în funcție de bunul imobil cu suprafața cea mai mare. Se va avea în vedere suprafața construită desfăşurată a construcției.

(2) Prevederile alin. (1) nu se aplică în situația în care se livrează un teren pe care se află o construcție a cărei demolare a început înainte de livrare şi a fost asumată de vânzător. Asemenea operațiuni de livrare şi de demolare formează o operațiune unică în ceea ce priveşte TVA, având în ansamblu ca obiect livrarea unui teren, iar nu livrarea construcției existente şi a terenului pe care se află aceasta, indiferent de stadiul lucrărilor de demolare a construcției în momentul livrării efective a terenului. În acest sens a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-461/08 Don Bosco Onroerend Goed BV împotriva Staatssecretaris van Financien.

(3) Se consideră a fi *data primei ocupări*, în cazul unei construcții sau al unei părți din construcție care nu a suferit transformări de natura celor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Codul fiscal, data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a construcției sau a unei părți din construcție. Prin *proces-verbal de recepție definitivă* se

înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor , încheiat conform legislației în vigoare. În cazul unei construcții realizate în regie proprie, data primei ocupări este data documentului pe baza căruia construcția sau partea din construcție este înregistrată în evidențele contabile drept activ corporal fix.

(4) Data primei utilizări a unei construcții se referă la construcții care au suferit transformări de natura celor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) pct. 4 din Codul fiscal. Prin *data primei utilizări* se înțelege data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză sau a unei părți a construcției. Prin *proces-verbal de recepție definitivă* se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor , încheiat conform legislației în vigoare. În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții sau a unei părți din construcție, *data primei utilizări a bunului după transformare* este data documentului pe baza căruia este majorată valoarea construcției sau a unei părți din construcție cu valoarea transformării respective.

(5) Dacă livrarea unei construcții intervine înainte de data primei ocupări, astfel cum este definită prima ocupare la alin.(3), se consideră că are loc livrarea unei construcții noi.

(6) În aplicarea art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, calificarea unui teren drept teren construibil sau teren cu altă destinație, la momentul vânzării sale de către proprietar, rezultă din certificatul de urbanism. În situația în care livrarea unui teren pe care se află o construcție are loc ulterior livrării construcției sau independent de livrarea construcției, livrarea fiind realizată de persoana care deține şi titlul de proprietate asupra construcției ori de altă persoană care deține numai titlul de proprietate asupra terenului, se consideră că are loc livrarea unui teren construibil în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal.

56. În cazul livrării de bunuri a căror achiziție a făcut obiectul limitărilor speciale ale dreptului de deducere, scutirea prevăzută la art. 292 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal se aplică numai în situația în care achiziția bunurilor a făcut obiectul limitării totale a dreptului de deducere. Scutirea nu se aplică pentru livrarea bunurilor a căror achiziție a făcut obiectul restricționării la 50% a dreptului de deducere.

57. (1) În sensul art. 292 alin. (3) din Codul fiscal şi fără să contravină prevederilor art. 332 din Codul fiscal, orice persoană impozabilă stabilită în România poate opta pentru taxarea oricăreia dintre operațiunile scutite de taxă prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, în ceea ce priveşte un bun imobil sau o parte a acestuia.

(2) În aplicarea alin. (1), un bun imobil reprezintă o construcție care are înțelesul prevăzut la art. 292 alin. (2) lit. f) pct. 2 din Codul fiscal şi orice teren.

(3) Opțiunea prevăzută la alin. (1) se notifică organelor fiscale competente pe formularul prezentat în anexa nr. 1 care face parte integrantă din prezentele norme metodologice şi se va exercita de la data înscrisă în notificare. O copie de pe notificare se transmite clientului. Depunerea cu întârziere a notificării nu anulează dreptul persoanei impozabile de a aplica regimul de taxare şi nici dreptul de deducere exercitat de beneficiar în condițiile art. 297—301 din Codul fiscal. Dreptul de deducere la beneficiar ia naştere şi poate fi exercitat la data la care intervine exigibilitatea taxei, şi nu la data primirii copiei de pe notificarea transmisă de vânzător. În situația în care opțiunea se exercită numai pentru o parte din bunul imobil, această parte din bunul imobil care se intenționează a fi utilizată pentru operațiuni taxabile se comunică în notificarea transmisă organului fiscal.

(4) Persoana impozabilă stabilită în România, neînregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, trebuie să solicite înregistrarea, dacă optează pentru taxare, şi să depună şi notificarea prevăzută în anexa nr . 1 la prezentele norme metodologice. Opțiunea de înregistrare în scopuri de taxă nu ține loc de opțiune de taxare a operațiunilor prevăzute la alin. (1).

(5) Persoana impozabilă care a optat pentru regimul de taxare în condițiile alin. (1) poate aplica regimul de scutire de taxă prevăzut la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal de la data înscrisă în notificarea prevăzută la alin. (7).

(6) În cazul persoanelor impozabile care au depus notificări pentru taxarea operațiunilor de închiriere, concesionare sau arendare de bunuri imobile, înainte de data aderării, nu este necesară modificarea notificării în sensul menționării suprafeței bunului imobil, în loc de procent din bunul imobil, conform mențiunilor din anexa nr. 1 la prezentele norme metodologice.

(7) Persoana impozabilă trebuie să notifice organele fiscale competente cu privire la anularea opțiunii, prin formularul prezentat în anexa nr . 2, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. Aplicarea scutirii de taxă este permisă de la data înscrisă în notificare.

(8) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se exercită de către o persoană impozabilă care nu a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente imobilului sau părții din imobil care face obiectul opțiunii, persoana impozabilă poate efectua o ajustare în favoarea sa în condițiile prevăzute la art. 305 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(9) Orice persoană impozabilă care aplică regimul de scutire prevăzut de art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal şi care a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului imobil sau părții din bunul imobil trebuie să efectueze ajustarea taxei deduse conform art. 305 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(10) Prin excepție de la prevederile alin. (8) şi (9), pentru operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal cu bunuri imobile sau părți ale acestora, construite, achiziționate, transformate sau modernizate, înainte de data aderării se aplică prevederile tranzitorii ale art. 332 din Codul fiscal referitoare la ajustarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

(11) Organele de inspecție fiscală vor permite, în timpul desfăşurării controlului, depunerea de notificări pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă a aplicat regimul de taxare, dar nu a depus notificare, indiferent dacă inspecția fiscală are loc la persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal sau la beneficiarul acestor operațiuni. Aceleaşi prevederi se aplică corespunzător şi pentru notificarea prevăzută la alin. (7).

58. (1) În sensul art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă stabilită în România poate opta pentru taxarea operațiunilor scutite prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal în ceea ce priveşte un bun imobil sau o parte a acestuia.

(2) Opțiunea de taxare prevăzută la alin. (1) nu se va aplica la transferul titlului de proprietate asupra bunurilor imobile de către persoanele care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal pentru leasingul cu bunuri imobile.

(3) Opțiunea prevăzută la alin. (1) se notifică organelor fiscale competente pe formularul prezentat în anexa nr. 3, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice şi se exercită pentru bunurile imobile menționate în notificare. Opțiunea se poate exercita şi numai pentru o parte a acestor bunuri. Depunerea cu întârziere a notificării nu va conduce la anularea opțiunii de taxare exercitate de vânzător şi nici la anularea dreptului de deducere exercitat de beneficiar în condițiile art. 297—301 din Codul fiscal. Notificarea trebuie

transmisă în copie şi cumpărătorului. Dreptul de deducere la beneficiar ia naştere şi poate fi exercitat la data la care intervine exigibilitatea taxei, şi nu la data primirii copiei de pe notificarea transmisă de vânzător.

(4) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se referă numai la o parte a bunurilor imobile, această parte care se vinde în regim de taxare, identificată cu exactitate, se înscrie în notificarea prevăzută la alin. (3). Dacă, după depunerea notificării, persoana impozabilă doreşte să renunțe la opțiunea de taxare, în cazul în care livrarea bunului nu a avut loc, trebuie să transmită o înştiințare scrisă în acest sens organelor fiscale competente.

(5) În cazul în care opțiunea prevăzută la alin. (1) se exercită de către o persoană impozabilă care nu a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului ce face obiectul opțiunii, această persoană impozabilă va efectua o ajustare în favoarea sa în conformitate cu prevederile art. 305 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(6) Orice persoană impozabilă care aplică regimul de scutire prevăzut de art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal şi care a avut dreptul la deducerea integrală sau parțială a taxei aferente bunului imobil va efectua ajustarea taxei deduse conform art. 305 din Codul fiscal, dacă bunul se află în cadrul perioadei de ajustare.

(7) Prin excepție de la prevederile alin. (5) şi (6), pentru operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal cu bunuri imobile, construite, achiziționate, transformate sau modernizate înainte de data aderării, se aplică prevederile tranzitorii ale art. 332 din Codul fiscal, referitoare la ajustarea dreptului de deducere a taxei pe valoarea adăugată.

(8) În cazul notificării depuse după data de 1 ianuarie 2010 inclusiv, pentru operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, care au fost efectuate în anii precedenți, se aplică prevederile legale în vigoare la momentul depunerii notificării.

(9) Organele de inspecție fiscală vor permite, în timpul desfăşurării controlului, depunerea de notificări pentru taxarea operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă a aplicat regimul de taxare, dar nu a depus notificare, indiferent dacă inspecția fiscală are loc la persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal sau la beneficiarul acestor operațiuni.

59. (1) Cu excepția situațiilor prevăzute la art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, persoanele impozabile nu pot aplica taxarea pentru operațiunile scutite prevăzute de art. 292 din Codul fiscal. Dacă o persoană impozabilă a facturat în mod eronat cu taxă livrări de bunuri şi sau prestări de servicii scutite conform art. 292 din Codul fiscal, este obligată să storneze facturile emise în conformitate cu prevederile art. 330 din Codul fiscal. Beneficiarii unor astfel de operațiuni nu au dreptul de deducere sau de rambursare a taxei aplicate în mod eronat pentru o astfel de operațiune scutită. Aceştia trebuie să solicite furnizorului/prestatorului stornarea facturii cu taxă şi emiterea unei noi facturi fără taxă.

(2) În cazul operațiunilor scutite de taxă pentru care prin opțiune se aplică regimul de taxare conform prevederilor art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, nu se aplică prevederile alin. (1), fiind aplicabile prevederile pct. 57 şi 58. Prin excepție, prevederile alin. (1) se aplică atunci când persoana impozabilă care a realizat operațiunile prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) şi f) din Codul fiscal nu a depus notificările prevăzute la pct. 57 şi 58, dar a taxat operațiunile şi nu depune notificarea în timpul inspecției fiscale.

(3) Scutirile de taxă prevăzute la art. 292 din Codul fiscal se aplică inclusiv pentru livrările de bunuri către sine prevăzute la art. 270 alin. (4) din Codul fiscal şi pentru prestările de servicii către sine prevăzute la art. 271 alin. (4) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri pentru importuri de bunuri şi pentru achiziții intracomunitare

60. Scutirea prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal se acordă de către birourile vamale de frontieră şi de interior, pe baza avizului Ministerului Afacerilor Externe privind respectarea limitelor şi condițiilor precizate în Protocolul din 8 aprilie 1965 privind privilegiile şi imunitățile Comunităților Europene sau în acordurile de sediu, în măsura în care nu conduc la denaturarea concurenței.

61. Scutirea prevăzută la art. 293 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal se acordă de către birourile vamale de frontieră şi de interior, pe baza avizului Ministerului Afacerilor Externe privind respectarea limitelor şi condițiilor precizate în convențiile de înființare a acestor organizații sau în acordurile de sediu.

62. În sensul art. 293 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal, bunurile reimportate beneficiază de scutirea de TVA în măsura în care sunt scutite de taxe vamale potrivit legislației vamale care se referă la mărfurile reintroduse pe teritoriul Uniunii Europene, respectiv art. 185—187 din Regulamentul (CEE) nr. 2.913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului Vamal Comunitar.

63. (1) În sensul art. 293 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, scutirea parțială de la plata taxei, respectiv pentru valoarea bunurilor în momentul exportului, se acordă pentru:

a) reimportul bunurilor care au fost reparate în afara Uniunii Europene;

b) reimportul bunurilor care au fost prelucrate sau evaluate în afara Uniunii Europene, inclusiv asamblate sau montate;

c) reimportul de părți de bunuri sau piese de schimb care au fost exportate în afara Comunității pentru a fi încorporate în aceste bunuri;

d) reimportul bunurilor rezultate din transformarea bunurilor exportate în afara Comunității în vederea acestei transformări.

(2) Scutirea parțială menționată la alin. (1) se acordă în următoarele condiții:

a) bunurile trebuie să fi fost exportate din România sau din alt stat membru, în afara Comunității, după plasarea acestora în regim de perfecționare pasivă;

b) exportul şi reimportul bunurilor trebuie efectuate de aceeaşi persoană.

(3) Pentru evitarea dublei impozitări, atunci când beneficiarul serviciilor este o persoană impozabilă stabilită în România, inclusiv o persoană juridică neimpozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, pentru serviciile prestate în afara Comunității se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal. Contravaloarea acestor servicii nu se include în baza de impozitare a reimportului menționat la alin. (1). Ambalajele sau alte bunuri utilizate, în legătură directă cu bunurile asupra cărora au fost realizate lucrările menționate la alin. (1), sau bunurile încorporate în acestea sunt accesorii serviciilor realizate şi nu sunt tratate ca livrări de bunuri separate, ci ca fiind parte a serviciului prestat. Baza de impozitare a TVA pentru aceste servicii cuprinde şi eventualele taxe, impozite, prelevări care sunt percepute pentru importul bunurilor accesorii serviciilor.

(4) Atunci când beneficiarul serviciilor prestate în afara Uniunii Europene este o persoană neimpozabilă, inclusiv persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, baza de impozitare a reimportului menționat la alin. (1) este constituită din valoarea serviciilor prestate în afara Uniunii Europene, la care se adaugă elementele care nu sunt deja cuprinse în această valoare, conform art. 289 alin. (2) din Codul fiscal.

(5) Scutirea totală se acordă pentru reimportul de bunuri care deja au fost supuse în afara Comunității uneia sau mai multor operațiuni, în condițiile în care aceleaşi operațiuni efectuate în România nu ar fi fost taxate.

64. Scutirea menționată la art. 293 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal se acordă în cazurile în care importul este urmat de livrarea bunurilor scutite în temeiul art. 294 alin. (2) din Codul fiscal, numai dacă, la data importului, importatorul a pus la dispoziția organelor vamale cel puțin informațiile următoare:

a) codul său de înregistrare în scopuri de TVA atribuit conform art. 316 din Codul fiscal;

b) codul de înregistrare în scopuri de TVA al clientului căruia îi sunt livrate produsele în conformitate cu art. 294 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, atribuit în alt stat membru, sau codul său de înregistrare în scopuri de TVA, atribuit în statul membru în care se încheie expedierea sau transportul produselor , atunci când acestea sunt transferate în conformitate cu art. 294 alin. (2) lit.d) din Codul fiscal;

c) dovada faptului că produsele importate urmează să fie transportate sau expediate din statul membru în care se face importul spre un alt stat membru în aceeaşi stare în care se aflau în momentul importului.

SECȚIUNEA a 3-a

Scutiri cu drept de deducere

65. Scutirile cu drept de deducere prevăzute la art. 294, 295 şi 296 din Codul fiscal sunt aplicate în măsura în care persoanele impozabile pot justifica scutirea cu documentele prevăzute de instrucțiuni aprobate de ministrul finanțelor publice. Aplicarea regimului de taxare pentru operațiuni scutite cu drept de deducere de către persoanele impozabile nu implică anularea dreptului de deducere la beneficiarii operațiunilor.

66. (1) Scutirile de taxă pe valoarea adăugată prevăzute la art. 295 din Codul fiscal nu se aplică în cazul regimurilor vamale suspensive care nu se regăsesc la alin. (1) lit. a) al aceluiaşi articol, cum sunt cele de admitere temporară cu exonerare parțială de drepturi de import, transformare sub control vamal, perfecționare activă în sistemul de rambursare.

(2) În sensul art. 295 alin. (1) lit. a) pct. 7 din Codul fiscal, prin *ape teritoriale* se înțelege marea teritorială a României, astfel cum este definită la art. 2 alin. (1) din Legea nr . 17/1990 privind regimul juridic al apelor maritime interioare, al mării teritoriale, al zonei contigue şi al zonei economice exclusive ale României, republicată.

CAPITOLUL X
Regimul deducerilor

SECȚIUNEA 1

Sfera de aplicare a dreptului de deducere

67. (1) Dreptul persoanelor impozabile de a deduce taxa achitată sau datorată pentru bunurile/serviciile achiziționate destinate utilizării în scopul operațiunilor prevăzute la art. 297 alin. (4) din Codul fiscal constituie un principiu fundamental al sistemului de TVA. Dreptul de deducere prevăzut la art. 297 din Codul fiscal face parte integrantă din mecanismul TVA şi, în principiu, nu poate fi limitat. Acest drept se exercită imediat pentru totalitatea taxei aplicate operațiunilor efectuate în amonte. Pentru a beneficia de dreptul de deducere trebuie îndeplinite în primul rând condițiile de fond, astfel cum rezultă din jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene, respectiv pe de o parte, cel interesat să fie o persoană impozabilă în sensul titlului VII din Codul fiscal şi, pe de altă parte, bunurile sau serviciile invocate pentru a justifica acest drept să fie utilizate în aval de persoana impozabilă în scopul operațiunilor prevăzute la art. 297 alin. (4) din Codul fiscal, iar în amonte, aceste bunuri sau servicii să fie furnizate de o altă persoană impozabilă.

(2) Potrivit jurisprudenței constante a Curții de Justiție a Uniunii Europene organele fiscale competente sunt în măsură să refuze acordarea dreptului de deducere dacă se stabileşte, în raport cu elemente obiective, că acest drept este invocat în mod fraudulos sau abuziv.

(3) Jurisprudența Curții de Justiție Europene relevantă pentru aplicarea alin. (2) include cu titlu de exemplu hotărârile pronunțate în cauzele Bonik C-285/11 şi C-277/14 PPUH.

(4) O persoană care are intenția, confirmată de dovezi obiective, să înceapă în mod independent o activitate economică în sensul art. 269 din Codul fiscal şi care începe să angajeze costuri şi/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii acestei activități economice, trebuie să fie considerată ca o persoană impozabilă care acționează în această calitate, care are, în conformitate cu art. 297 din Codul fiscal, dreptul imediat de a deduce taxa datorată sau achitată pentru cheltuielile şi/sau investițiile efectuate în scopul operațiunilor pe care intenționează să le efectueze şi care dau naştere unui drept de deducere, fără a trebui să aştepte începerea exploatării efective a activității sale. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-110/98 Gabalfrisa.

(5) Taxa este deductibilă la beneficiar atunci când intervine exigibilitatea taxei pentru livrarea/prestarea realizată de furnizor/prestator, conform prevederilor art. 297 alin. (1) din Codul fiscal, cu excepțiile prevăzute la art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal.

(6) Prevederile art. 297 alin. (2) din Codul fiscal se aplică numai în cazul operațiunilor taxabile, pentru care furnizorul/prestatorul aplică sistemul TVA la încasare, caz în care acesta trebuie să înscrie în factură această mențiune conform prevederilor art. 319 alin. (20) lit. p) din Codul fiscal. În situația în care furnizorul/prestatorul este înscris în Registrul persoanelor impozabile care aplică sistemul TVA la încasare la data emiterii unei facturi, dar omite să înscrie mențiunea „TVA la încasare", operațiunea respectivă nefiind exclusă de la aplicarea sistemului TVA la încasare conform prevederilor art. 282 alin. (6) din Codul fiscal, beneficiarul îşi exercită dreptul de deducere în conformitate cu prevederile art. 297 alin. (2) din Codul fiscal, cu excepția situației în care sunt aplicabile prevederile art. 324 alin. (13) din Codul fiscal. Prevederile art. 297 alin. (2) din Codul fiscal nu se aplică în cazul operațiunilor pentru care furnizorul/prestatorul nu trebuie să aplice sistemul TVA la încasare, acestea fiind supuse la furnizor/prestator regulilor generale de exigibilitate conform prevederilor art. 282 alin. (1) şi (2) din Codul fiscal, iar în cazul beneficiarului fiind aplicabile prevederile art. 297 alin. (1) din Codul fiscal.

(7) Prevederile art. 297 alin. (2) din Codul fiscal se aplică inclusiv de către beneficiarii persoane impozabile care au sediul activității economice în afara României, dar care sunt înregistrate în România în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, indiferent dacă sunt sau nu stabilite în România conform art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

(8) Prevederile art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal referitoare la amânarea dreptului de deducere până în momentul în care taxa aferentă bunurilor/serviciilor este plătită furnizorului/prestatorului se aplică numai pentru taxa care ar fi deductibilă potrivit prevederilor art. 297 alin. (4)—(6), art. 298, 300 şi 301 din Codul fiscal. Persoanele impozabile care se află în situațiile prevăzute la art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal şi achiziționează bunuri/servicii pentru care taxa nu este deductibilă conform art. 297 alin. (4)—(7), art. 298 şi 300 din Codul fiscal nu vor reflecta ca taxă neexigibilă taxa nedeductibilă, indiferent dacă taxa aferentă este sau nu achitată.

(9) Pentru determinarea taxei deductibile în conformitate cu prevederile art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, aferente plății contravalorii integrale sau parțiale a livrării de bunuri ori a prestării de servicii, se aplică procedeul sutei mărite, respectiv 20 x 100/120 în cazul cotei standard, 19 x 100/119 începând cu data de 1 ianuarie 2017, 9 x 100/109 sau 5 x 100/105 în cazul cotelor reduse.

Exemplu: Societatea A, care aplică sistemul TVA la încasare, având perioada fiscală luna calendaristică, emite o factură pentru o livrare de bunuri în valoare de 3.000 lei plus 20% TVA

în sumă de 600 lei, în data de 14 mai 2016 către societatea B. Dacă taxa nu se achită în aceeaşi perioadă fiscală se înregistrează în contul 4428 „TVA neexigibilă". În data de 5 iulie 2016, societatea B plăteşte parțial prin virament bancar suma de 1.300 lei. Taxa deductibilă aferentă acestei plăți se calculează astfel: 1.300 x 20/120 = 216,67 lei şi se evidențiază în debitul contului 4426 „TV A deductibilă", concomitent cu evidențierea în creditul contului 4428 „TVA neexigibilă".

(10) În sensul art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, se consideră că taxa a fost plătită furnizorului/prestatorului în situația în care se stinge obligația de plată către furnizor/prestator, chiar dacă plata este făcută către un terț.

(11) În scopul aplicării prevederilor art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal:

a) în cazul în care plata se efectuează prin instrumente de plată de tip transfer-debit, respectiv cec, cambie şi bilet la ordin, data plății contravalorii totale/parțiale a achizițiilor de bunuri/ prestării de servicii efectuate de la/de persoana care aplică sistemul TVA la încasare, este:

1. data înscrisă în extrasul de cont sau alt document asimilat acestuia în situația în care cumpărătorul este emitentul instrumentului de plată, indiferent dacă încasarea este efectuată de furnizor/prestator ori de altă persoană;

2. data girului către furnizor/prestator , în situația în care cumpărătorul nu este emitentul instrumentului de plată, în acest scop fiind obligatorie păstrarea unei copii a instrumentului de plată în care este menționată şi persoana către care a fost girat instrumentul de plată;

b) în situația în care plata s-a efectuat prin carduri de debit sau de credit de către cumpărător, data plății este data înscrisă în extrasul de cont ori alt document asimilat acestuia. Indisponibilizarea sumelor, evidențiată în extrasul de cont, nu este considerată plată;

c) în cazul plăților prin bancă de tipul transfer-credit, data plății contravalorii totale/parțiale a achizițiilor de bunuri/servicii de la/de persoana care aplică sistemul TVA la încasare este data înscrisă în extrasul de cont sau alt document asimilat acestuia;

d) în cazul cesiunii de creanțe şi al compensării, se aplică corespunzător prevederile pct. 26 alin. (8), respectiv pct. 26 alin. (9), pentru a determina data plății;

e) în cazul plății în natură, data plății este data la care intervine faptul generator de taxă pentru livrare/prestarea care reprezintă contrapartidă pentru achiziția de bunuri/servicii efectuată.

(12) În cazul persoanelor impozabile care au efectuat achiziții pe perioada în care au aplicat sistemul TVA la încasare sau al celor care au efectuat achiziții de la persoane impozabile care aplicau sistemul TVA la încasare, pentru care deducerea taxei se exercită potrivit prevederilor art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, care sunt scoase din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, potrivit art. 316 alin. (11) lit. g) din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, taxa neachitată aferentă achizițiilor respective efectuate înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA se deduce potrivit prevederilor art. 297—300 din Codul fiscal, la data plății, în situația în care bunurile achiziționate nu se aflau în stoc la data anulării înregistrării în scopuri de TVA. Deducerea se realizează prin înscrierea sumelor deduse în declarația depusă potrivit prevederilor art. 324 alin. (9) lit. c) din Codul fiscal şi restituirea sumelor respective de la bugetul de stat.

(13) În cazul persoanelor impozabile care au efectuat achiziții pe perioada în care au aplicat sistemul TVA la încasare sau al celor care au efectuat achiziții de la persoane impozabile care aplicau sistemul TVA la încasare, pentru care deducerea taxei se exercită potrivit prevederilor art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, care sunt scoase din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, potrivit art. 316 alin. (1 1) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal, taxa neachitată aferentă achizițiilor respective efectuate înainte de scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA se deduce potrivit prevederilor art. 297—300 din Codul fiscal în primul decont de TVA sau, după caz, într-un decont ulterior , dacă plata a fost efectuată în perioada în care nu a avut un cod valid de TVA.

(14) În sensul art. 297 alin. (6) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă are dreptul să deducă taxa pentru achizițiile efectuate de aceasta înainte de înregistrarea acesteia în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, din momentul în care această persoană intenționează să desfăşoare o activitate economică, cu condiția să nu se depăşească perioada prevăzută la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal. Deducerea se exercită prin înscrierea taxei deductibile în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal, depus după înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, cu excepția situației în care se aplică prevederile art. 310 alin. (6) din Codul fiscal. În cazul micilor întreprinderi care au aplicat regimul special de scutire în conformitate cu prevederile art. 310 din Codul fiscal şi care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, taxa pentru achiziții efectuate înainte de înregistrare se deduce potrivit prevederilor pct. 83 şi 84.

(15) În cazul persoanelor impozabile nestabilite pe teritoriul României:

a) se aplică prevederile art. 302 din Codul fiscal în perioada în care nu au fost înregistrate în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal, în situația în care persoanele respective au solicitat rambursarea taxei în baza art. 302 din Codul fiscal şi în perioada respectivă îndeplineau condițiile pentru a beneficia de rambursare conform prevederilor art. 302 din Codul fiscal, indiferent dacă la data solicitării rambursării sunt deja înregistrate în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal;

b) se aplică prevederile art. 301 din Codul fiscal, inclusiv pentru achizițiile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA, dacă persoanele impozabile nestabilite în România sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal la data solicitării rambursării, în situația în care pentru respectivele achiziții nu au solicitat rambursarea taxei conform art. 302 din Codul fiscal, dar în perioada respectivă îndeplineau condițiile pentru a beneficia de rambursare conform prevederilor art. 302 din Codul fiscal, sau în situația în care au depus o cerere de rambursare conform art. 302 din Codul fiscal, dar aceasta a fost respinsă de organele fiscale competente din cauza faptului că persoana respectivă ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(16) Dreptul de deducere pentru achizițiile de bunuri efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal poate fi exercitat de persoana impozabilă chiar dacă factura nu conține mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit beneficiarului conform art. 316 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, factura nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA pentru operațiunile efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile conform art. 316 din Codul fiscal.

(17) În cazul imobilizărilor în curs de execuție care nu se mai finalizează, în baza unei decizii de abandonare a executării lucrărilor de investiții, fiind scoase din evidență pe seama conturilor de cheltuieli, persoana impozabilă îşi poate păstra dreptul de deducere exercitat în baza art. 297 alin. (4) din Codul fiscal, indiferent dacă sunt sau nu valorificate prin livrarea imobilizărilor ca atare ori după casare, dacă din circumstanțe care nu depind de voința sa persoana impozabilă nu utilizează

niciodată aceste bunuri/servicii pentru activitatea sa economică, astfel cum a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-37/95 Statul belgian împotriva Ghent Coal Terminal NV. Dreptul de deducere poate fi păstrat şi în alte situații în care achizițiile de bunuri/servicii pentru care dreptul de deducere a fost exercitat conform art. 297 alin. (4) din Codul fiscal nu sunt utilizate pentru activitatea economică a persoanei impozabile, din motive obiective, care nu depind de voința sa, astfel cum a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-110/94 Intercommunale voor zeewaterontzilting (INZO) împotriva Statului belgian.

(18) În cazul achiziției unei suprafețe de teren împreună cu construcții edificate pe aceasta, persoana impozabilă are dreptul de a deduce taxa pe valoarea adăugată aferentă acestei achiziții, inclusiv taxa aferentă construcțiilor care urmează a fi demolate, dacă face dovada intenției, confirmată cu elemente obiective, că suprafața de teren pe care erau edificate construcțiile continuă să fie utilizată în scopul operațiunilor sale taxabile, cum ar fi, de exemplu, edificarea altor construcții destinate unor operațiuni taxabile, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-257/11 Gran Via Moineşti.

(19) Justificarea intenției persoanei impozabile de a realiza operațiuni cu drept de deducere în cazul livrării de bunuri imobile care nu mai îndeplinesc condițiile de a fi considerate noi în sensul art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal şi al închirierii de bunuri imobile, anterior momentului livrării/închirierii acestora, se realizează prin depunerea notificărilor prevăzute în anexa nr. 1 sau, după caz, în anexa nr . 2 la prezentele norme, în vederea exercitării opțiunii de taxare a operațiunilor respective în conformitate cu art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman şi E.A. Rompelman — Van Deelen împotriva Minister van Financien. Organele de inspecție fiscală vor permite în timpul desfăşurării controlului depunerea acestor notificări.

(20) În cazul investițiilor destinate realizării de bunuri imobile persoana impozabilă:

a) aplică prevederile celei de-a doua teze a art. 300 alin. (5) din Codul fiscal, în situația în care preconizează că va realiza atât operațiuni care dau drept de deducere cât şi operațiuni care nu dau drept de deducere cu respectivele bunuri imobile, precum şi prevederile alin. (19) pentru partea din bunul imobil destinată livrării/închirierii în regim de taxare;

b) în situația în care preconizează că va realiza exclusiv operațiuni care dau drept de deducere, aplică prevederile alin. (4). Dacă bunul imobil este destinat livrării, dar operațiunea respectivă nu se produce pe perioada în care bunul imobil este considerat nou conform prevederilor art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, se aplică prevederile alin. (19).

SECȚIUNEA a 2-a

Limitări speciale ale dreptului de deducere

68. (1) În aplicarea art. 298 alin. (1) din Codul fiscal, prin cheltuieli legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile se înțelege orice cheltuieli direct atribuibile unui vehicul, cum sunt cheltuielile de reparații, de întreținere, cheltuielile cu lubrifianți, cu piese de schimb, cheltuielile cu combustibilul utilizat pentru funcționarea vehiculului. Nu reprezintă cheltuieli legate de vehiculele aflate în proprietatea sau în folosința persoanei impozabile orice cheltuieli care nu pot fi direct atribuibile pentru un anumit vehicul. În sensul prezentelor norme, prin *vehicul* se înțelege orice vehicul având o masă totală maximă autorizată care nu depăşeşte 3.500 kg şi nu are mai mult de 9 scaune, inclusiv scaunul şoferului.

(2) În cazul vehiculelor care sunt utilizate exclusiv în scopul activității economice, în sensul art. 298 alin. (1) din Codul fiscal, taxa aferentă cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului şi cheltuielilor legate de aceste vehicule este deductibilă conform regulilor generale prevăzute la art. 297 şi la art. 299—301 din Codul fiscal, nefiind aplicabilă limitarea la 50% a deducerii taxei. Utilizarea în scopul activității economice a unui vehicul cuprinde, fără a se limita la acestea: deplasări în țară sau în străinătate la clienți/furnizori, pentru prospectarea pieței, deplasări la locații unde se află puncte de lucru, la bancă, la vamă, la oficiile poştale, la autoritățile fiscale, utilizarea vehiculului de către personalul de conducere în exercitarea atribuțiilor de serviciu, deplasări pentru intervenție, service, reparații, utilizarea vehiculelor de test-drive de către dealerii auto. Este obligația persoanei impozabile să demonstreze că sunt îndeplinite toate condițiile legale pentru acordarea deducerii, astfel cum rezultă şi din hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-268/83 D.A. Rompelman şi E.A. Rompelman — V an Deelen împotriva Minister van Financien. În vederea exercitării dreptului de deducere a taxei orice persoană impozabilă trebuie să dețină documentele prevăzute de lege pentru deducerea taxei şi să întocmească foaia de parcurs care trebuie să conțină cel puțin următoarele informații: categoria de vehicul utilizat, scopul şi locul deplasării, kilometrii parcurşi, norma proprie de consum carburant pe kilometru parcurs.

(3) În cazul vehiculelor utilizate pentru transportul angajaților la şi de la locul de muncă se consideră că vehiculul este utilizat în scopul activității economice atunci când există dificultăți evidente în folosirea altor mijloace de transport adecvate, cum ar fi lipsa mijloacelor de transport în comun, decalajul orarului mijloacelor de transport în comun față de programul de lucru al persoanei impozabile. Reprezintă *vehicule utilizate de angajator pentru transportul angajaților la şi de la locul de muncă* vehiculele utilizate pentru transportul angajaților de la reşedința acestora/locul convenit de comun acord la locul de muncă, precum şi de la locul de muncă la reşedința angajaților/locul convenit de comun acord. Prin *angajați* se înțelege salariații, administratorii societăților, directorii care îşi desfăşoară activitatea în baza contractului de mandat, potrivit legii şi persoanele fizice rezidente şi/sau nerezidente detaşate, potrivit legii, în situația în care persoana impozabilă suportă drepturile legale cuvenite acestora.

(4) Utilizarea unui vehicul în folosul propriu de către angajații unei persoane impozabile ori pentru a fi pus la dispoziție în vederea utilizării în mod gratuit altor persoane, pentru alte scopuri decât desfăşurarea activității sale economice, este denumită în continuare *uz personal*. Transportul la şi de la locul de muncă al angajaților în alte condiții decât cele menționate la alin. (3), este considerat uz personal al vehiculului. Se consideră că un vehicul nu este utilizat exclusiv în scopul activității economice, în sensul art. 298 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care, pe lângă utilizarea în scopul activității economice, vehiculul este utilizat ocazional sau de o manieră continuă şi pentru uz personal. Dacă vehiculul este utilizat atât pentru activitatea economică, cât şi pentru uz personal, se limitează la 50% dreptul de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului şi a taxei aferente cheltuielilor legate de acesta. Persoana impozabilă care aplică deducerea limitată de 50% nu trebuie să facă dovada utilizării vehiculului în scopul activității economice sau pentru uz personal cu ajutorul foii de parcurs prevăzute la alin. (2). Prin limitarea la 50% a dreptului de deducere a taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului de vehicule rutiere motorizate şi a taxei aferente cheltuielilor legate de aceste vehicule, se înțelege limitarea deducerii taxei care ar fi deductibilă în condițiile prevăzute la art. 297 şi la art. 299—301 din Codul fiscal.

(5) În cazul vehiculelor prevăzute la art. 298 alin. (3) lit. b)—f) din Codul fiscal, taxa aferentă cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului şi taxa aferentă cheltuielilor legate de aceste vehicule este deductibilă conform regulilor generale prevăzute la art. 297 şi la art. 299—301 din Codul fiscal, nefiind aplicabilă limitarea la 50% a deducerii taxei, utilizarea acestora şi pentru uz personal fiind considerată neglijabilă cu excepția situației în care se poate face dovada unei practici abuzive. În situația prevăzută la art. 298 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal este obligatoriu ca persoana impozabilă să utilizeze exclusiv vehiculul pentru servicii de urgență, servicii de pază şi protecție şi servicii de curierat, în vederea deducerii taxei aferente cumpărării, achiziției intracomunitare, importului, închirierii sau leasingului şi a taxei aferente cheltuielilor legate de aceste vehicule conform regulilor generale prevăzute la art. 297 şi la art. 299—301 din Codul fiscal. Totuşi, în cazul vehiculelor prevăzute la art. 298 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, nu se aplică limitarea dreptului de deducere a taxei dacă acestea sunt utilizate şi pentru alte activități economice ale persoanei impozabile, inclusiv pentru activitățile prevăzute la art. 298 alin. (3) lit. b)—f) din Codul fiscal.

(6) În scopul aplicării art. 298 alin. (3) lit. a), b) şi d) din Codul fiscal, termenii şi expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) vehiculele utilizate exclusiv pentru:

1. servicii de urgență reprezintă vehiculele care pot fi înzestrate sau nu cu echipamente tehnice specifice, ce deservesc personalul specializat în vederea unor intervenții de urgență, cum sunt cele asupra rețelelor de gaz, energie electrică, apă, canalizare;

2. servicii de pază şi protecție reprezintă vehiculele utilizate în vederea asigurării siguranței obiectivelor, bunurilor şi valorilor împotriva oricăror acțiuni ilicite care lezează dreptul de proprietate, existența materială a acestora, precum şi protejării persoanelor împotriva oricăror acte ostile care le pot periclita viața, integritatea fizică sau sănătatea, potrivit prevederilor Legii nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor şi protecția persoanelor, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

3. servicii de curierat reprezintă vehiculele care servesc la primirea, transportul şi distribuirea scrisorilor, coletelor şi pachetelor;

b) vehiculele utilizate de agenții de vânzări reprezintă vehiculele utilizate în cadrul activității unei persoane impozabile de către angajații acesteia care se ocupă în principal cu prospectarea pieței, desfăşurarea activității de merchandising, negocierea condițiilor de vânzare, derularea vânzării bunurilor/serviciilor, asigurarea de servicii postvânzare şi monitorizarea clienților. Exercitarea dreptului de deducere în conformitate cu prevederile art. 298 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal se limitează la cel mult un vehicul utilizat de fiecare agent de vânzări;

c) vehiculele utilizate de agenții de achiziții reprezintă vehiculele utilizate în cadrul activității unei persoane impozabile de către angajații acesteia care se ocupă în principal cu negocierea şi încheierea de contracte pentru cumpărarea de bunuri şi servicii, întreținerea bazei de date a furnizorilor potențiali sau existenți, întocmirea documentelor administrative pentru cumpărări, analizarea cererilor de cumpărare şi propunerea ofertei celei mai bune, urmărirea performanțelor furnizorilor pentru a atinge obiectivele de calitate, costuri, termene. Exercitarea dreptului de deducere în conformitate cu prevederile art. 298 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal se limitează la cel mult un vehicul utilizat de fiecare agent de achiziții;

d) vehiculele utilizate pentru prestarea de servicii cu plată reprezintă vehiculele care contribuie în mod esențial la prestarea directă a serviciilor cu plată şi fără de care serviciile nu pot fi efectuate.

(7) Utilizarea vehiculului pentru activitățile exceptate prevăzute la art. 298 alin. (3) din Codul fiscal rezultă, în funcție de fiecare situație în parte, din informații cum sunt: obiectul de activitate al persoanei impozabile, dovada că persoana impozabilă are personal angajat cu calificare în domeniile prevăzute de excepții, foile de parcurs care trebuie să conțină cel puțin elementele prevăzute la alin. (2), în cazul vehiculelor prevăzute la art. 298 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, sau orice alte dovezi care pot fi furnizate.

(8) Încadrarea vehiculelor în categoriile prevăzute de art. 298 din Codul fiscal se realizează de fiecare persoană impozabilă luând în considerare criteriile prevăzute de Codul fiscal şi de prezentele norme metodologice. Dacă situația de fapt constatată de organul fiscal este diferită de situația prezentată de persoana impozabilă în ce priveşte exercitarea dreptului de deducere a taxei pentru vehicule conform art. 298 din Codul fiscal, organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor şi competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale şi să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză, în conformitate cu prevederile Codului de procedură fiscală.

(9) În situația în care persoanele care achiziționează vehicule sunt persoane care aplică sistemul TVA la încasare sau sunt persoane care achiziționează vehicule de la persoane care aplică sistemul TVA la încasare, se aplică corespunzător prevederile art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Condiții de exercitare a dreptului de deducere

69. (1) Persoana impozabilă poate deduce taxa aferentă achizițiilor dacă sunt îndeplinite condițiile de fond prevăzute la pct. 67 alin. (1), precum şi formalitățile prevăzute la art. 299 din Codul fiscal.

(2) Justificarea deducerii taxei se face numai pe baza exemplarului original al documentelor prevăzute la art. 299 alin. (1) din Codul fiscal. În cazul facturilor , acestea trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal şi dovada plății, în cazul achizițiilor prevăzute la art. 297 alin. (3) din Codul fiscal efectuate de către persoanele impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, respectiv de către persoanele impozabile care achiziționează bunuri/servicii prevăzute la art. 297 alin. (2) din Codul fiscal de la persoane impozabile care au aplicat sistemul TVA la încasare.

(3) Facturile emise în condițiile prevăzute la art. 319 alin. (12), (13) şi (21) din Codul fiscal constituie documente justificative în vederea deducerii taxei numai în situația în care au înscris şi codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului.

(4) În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al facturii, beneficiarul trebuie să solicite emitentului un duplicat al facturii, pe care se menționează că înlocuieşte factura inițială. În cazul facturilor emise pe suport hârtie, duplicatul poate fi o factură nouă emisă de furnizor/prestator , care să cuprindă aceleaşi date ca factura inițială şi pe care să se menționeze că este duplicat şi că înlocuieşte factura inițială sau, o fotocopie a facturii inițiale, pe care furnizorul/prestatorul menționează că este duplicat şi că înlocuieşte factura inițială. În cazul pierderii, sustragerii sau distrugerii exemplarului original al declarației vamale pentru import ori al documentului pentru regularizarea situației, persoana impozabilă trebuie să solicite un duplicat certificat de organele vamale.

(5) În cazul utilizării Sistemului român de procesare automată a declarației vamale de import, justificarea deducerii taxei se face cu exemplarul pe suport hârtie al declarației vamale care certifică înscrisurile din documentul electronic de import/ documentul electronic de import cu elemente de securitate şi siguranță pentru care s-a acordat liber de vamă, autentificat prin aplicarea semnăturii şi a ştampilei lucrătorului vamal.

(6) Pentru achizițiile de bunuri şi servicii pe bază de bonuri fiscale emise în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999 privind obligația operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, deducerea taxei poate fi justificată cu bonurile fiscale care îndeplinesc condițiile unei facturi simplificate, în conformitate cu prevederile art. 319 alin. (12), (13) şi (21) din Codul fiscal, dacă furnizorul/prestatorul a menționat pe bonul fiscal cu ajutorul aparatului de marcat electronic fiscal codul de înregistrare în scopuri de TVA al beneficiarului. Prevederile acestui alineat se completează cu cele ale pct. 67.

(7) Facturile emise pe numele salariaților unei persoane impozabile, aflați în deplasare în interesul serviciului, pentru transport sau cazarea în hoteluri ori în alte unități similare, permit deducerea taxei pe valoarea adăugată de către persoana impozabilă dacă sunt însoțite de decontul de deplasare. Aceleaşi prevederi se aplică şi în cazul personalului pus la dispoziție de o altă persoană impozabilă sau pentru administratorii unei societăți comerciale.

(8) Pentru achizițiile de bunuri şi/sau servicii pentru care persoana impozabilă, care este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, este obligată la plata taxei prin mecanismul taxării inverse conform art. 308, art. 307 alin. (2)—(6) şi art. 326 alin. (4) din Codul fiscal, nu poate fi anulat dreptul de deducere a taxei în situația în care obligațiile prevăzute la art. 326 alin. (2) sau, după caz, la art. 326 alin. (5) din Codul fiscal nu au fost îndeplinite, dar achizițiile sunt destinate operațiunilor cu drept de deducere conform art. 297—300 din Codul fiscal şi persoana respectivă deține un document care corespunde cerințelor prevăzute la art. 299 din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în cauzele conexate C-95/07 şi C-96/07.

(9) În situația în care organele fiscale competente, cu ocazia verificărilor efectuate, constată că nu s-au îndeplinit obligațiile prevăzute la art. 326 alin. (2) sau, după caz, la art. 326 alin. (5) din Codul fiscal, procedează astfel:

a) dacă achizițiile de bunuri şi servicii prevăzute la alin. (8) sunt destinate exclusiv realizării de operațiuni care dau drept de deducere, dispun aplicarea prevederilor art. 326 alin. (2) sau, după caz, ale art. 326 alin. (5) din Codul fiscal în perioada fiscală în care s-a finalizat inspecția fiscală;

b) dacă achizițiile de bunuri şi servicii prevăzute la alin. (8) sunt destinate realizării de operațiuni care sunt supuse pro rata, calculează diferența dintre taxa colectată şi taxa dedusă potrivit pro rata aplicabilă la data efectuării operațiunii. În cazul în care inspecția fiscală are loc în cursul anului fiscal în care operațiunea a avut loc, pentru determinarea diferenței prevăzute se are în vedere pro rata provizorie aplicată. Dacă inspecția fiscală are loc într-un alt an fiscal decât cel în care a avut loc operațiunea, pentru determinarea diferenței prevăzute se are în vedere pro rata definitivă calculată pentru anul în care a avut loc operațiunea. Diferențele astfel stabilite se achită sau, după caz, se compensează, în conformitate cu normele procedurale în vigoare;

c) dacă achizițiile de bunuri şi servicii prevăzute la alin. (8) sunt destinate realizării de operațiuni care nu dau drept de deducere, stabilesc taxa datorată bugetului de stat, care se achită sau, după caz, se compensează, în conformitate cu normele procedurale în vigoare.

(10) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei, persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă, obligată la plata taxei în condițiile art. 307 alin. (2)—(4) şi (6) şi art. 308 din Codul fiscal, trebuie să dețină o factură care cuprinde cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 din Codul fiscal ori o autofactură emisă în conformitate cu prevederile art. 320 alin. (1) sau (2) din Codul fiscal.

(11) În aplicarea prevederilor art. 299 alin. (1) lit. c) şi d) din Codul fiscal, prin actul constatator emis de organele vamale se înțelege documentul pentru regularizarea situației, emis inclusiv ca urmare a unui control vamal.

(12) În cazul achizițiilor efectuate de la persoanele impozabile nestabilite în România şi scutite de obligația înregistrării în scopuri de TVA în România conform prevederilor pct. 91 alin. (1), justificarea deducerii taxei se face pe baza exemplarului original al facturii prevăzute la pct. 91 alin. (4) şi a unei copii de pe decizia privind modalitatea de plată a taxei pe valoarea adăugată pentru livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii realizate ocazional.

SECȚIUNEA a 4-a

Deducerea taxei pentru persoana impozabilă cu regim mixt şi persoana parțial impozabilă

70. (1) În aplicarea art. 300 alin. (3) şi (4) din Codul fiscal, pentru bunurile sau serviciile achiziționate care pot fi alocate parțial activității care nu dă drept de deducere şi parțial activității care dă drept de deducere, nu se aplică prevederile art. 300 alin. (5) din Codul fiscal, respectiv deducerea taxei pe bază de pro rata.

Exemplu: o societate care cumpără o clădire, cunoaşte din momentul achiziționării acesteia partea din clădire care va fi alocată pentru închiriere în regim de scutire şi partea de clădire care va fi alocată pentru închiriere în regim de taxare, va deduce taxa corespunzătoare părții din clădire care urmează a fi utilizată pentru închiriere în regim de taxare şi nu va deduce taxa aferentă părții din clădire care va fi utilizată pentru închiriere în regim de scutire.

(2) Prevederile art. 300 alin. (5) din Codul fiscal, referitoare la deducerea integrală a taxei aferente investițiilor pentru care se prevede că vor fi utilizate atât pentru operațiuni care dau drept de deducere, cât şi pentru operațiuni care nu dau drept de deducere, se aplică atât pentru investițiile care au fost începute după data de 1 ianuarie 2016, cât şi pentru achizițiile efectuate după data de 1 ianuarie 2016 aferente unor investiții începute înainte de această dată. În ambele situații, taxa dedusă aferentă achizițiilor destinate realizării acestor investiții se ajustează conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal, în primul an în care au loc livrări de bunuri/prestări de servicii cu bunul rezultat în urma investiției.

Exemplul nr. 1: o persoană impozabilă începe în luna februarie 2016 lucrările de investiții pentru edificarea unui imobil care va fi utilizat pentru activități medicale scutite de TVA, dar şi pentru operații estetice şi de înfrumusețare care nu sunt scutite de TVA. Pe perioada derulării investiției, persoana impozabilă poate deduce integral taxa aferentă achizițiilor necesare pentru investiția respectivă. În anul în care sunt realizate primele activități medicale menționate, taxa dedusă aferentă obiectivului de investiții se ajustează conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal, respectiv în acest caz conform pct. 79 alin. (16). În situația în care persoana respectivă achiziționează şi alte bunuri decât cele necesare realizării investiției, dar care vor fi utilizate pentru activitățile menționate, va aplica pro rata provizorie stabilită conform art. 300 alin. (10) lit. d) din Codul fiscal, deoarece presupunem că în anul 2016 nu va realiza venituri, care va fi regularizată conform prevederilor art. 300 alin. (13) din Codul fiscal.

Exemplul nr. 2: O societate care are ca obiect de activitate operațiuni imobiliare derulează o investiție începând din anul 2015 şi care se continuă şi în anul 2016. Investiția respectivă este un imobil care va fi utilizat de societate atât pentru închirierea în regim de taxare, cât şi în regim de scutire. De la 1 ianuarie 2016 persoana impozabilă poate deduce integral taxa aferentă achizițiilor necesare pentru investiția respectivă. În anul în care sunt realizate primele operațiuni de închiriere, va efectua o ajustare negativă a taxei corespunzătoare părții din clădire închiriată în regim de scutire, conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal.

(3) În sensul art. 300 alin. (7) lit. c) din Codul fiscal, operațiunile imobiliare reprezintă operațiuni de livrare, închiriere, leasing, arendare, concesionare şi alte operațiuni similare, efectuate în legătură cu bunurile imobile.

(4) O operațiune este accesorie activității principale dacă se îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:

a) realizarea acestei operațiuni necesită resurse tehnice limitate privind echipamentele şi utilizarea de personal;

b) operațiunea nu este direct legată de activitatea principală a persoanei impozabile;

c) suma achizițiilor efectuate în scopul operațiunii şi suma taxei deductibile aferente operațiunii sunt nesemnificative.

(5) În cazul în care ulterior depunerii decontului de taxă se constată erori în calculul pro rata definitivă pentru perioade anterioare:

a) dacă pro rata corect determinată este mai mică decât pro rata utilizată, persoana impozabilă are obligația să procedeze la regularizarea diferențelor în cadrul perioadei prevăzute la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal;

b) dacă pro rata corect determinată este mai mare decât pro rata utilizată, persoana impozabilă are dreptul să procedeze la regularizarea diferențelor în cadrul perioadei prevăzute la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal.

Regularizarea se înscrie în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care sunt constatate aceste erori.

(6) Aprobările direcției de specialitate din cadrul Ministerului Finanțelor Publice pentru situațiile prevăzute la art. 300 alin. (16) şi (17) din Codul fiscal îşi mențin valabilitatea pe perioada în care persistă situațiile speciale care au necesitat acordarea acestora.

SECȚIUNEA a 5-a

Dreptul de deducere exercitat prin decontul de taxă

71. (1) Prevederile art. 301 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal se aplică de persoanele impozabile şi ulterior unui control fiscal, chiar dacă taxa înscrisă în facturile pentru achiziții era exigibilă în perioada supusă inspecției fiscale.

(2) În sensul art. 301 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul în care, în cadrul inspecției fiscale la furnizori, organul fiscal a stabilit TVA colectată pentru anumite operațiuni efectuate în perioada supusă inspecției fiscale, furnizorii pot emite facturi de corecție până la expirarea termenului de prescripție pentru operațiunile în cauză, astfel cum a fost prelungit cu perioada supusă inspecției fiscale, beneficiarul având dreptul de deducere aferent facturilor emise în aceste condiții, chiar dacă perioada de prescripție a expirat, cu condiția ca dreptul de deducere să fie exercitat în termen de cel mult un an de la data primirii facturii de corecție.

(3) În aplicarea art. 301 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă va notifica organele fiscale competente printr-o scrisoare recomandată, însoțită de copii de pe facturi sau alte documente justificative ale dreptului de deducere, faptul că va exercita dreptul de deducere după mai mult de 3 ani consecutivi după anul în care acest drept a luat naştere.

SECȚIUNEA a 6-a

Rambursările de taxă

SUBSECȚIUNEA 1

Rambursarea taxei către persoane impozabile neînregistrate în scopuri de TVA în România şi rambursarea TVA de către alte state membre către persoane impozabile stabilite în România

72. (1) În baza art. 302 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă nestabilită în România, dar stabilită în alt stat membru poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor şi achizițiilor de bunuri/servicii efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se rambursează de către România, statul membru în care au fost achiziționate bunuri/servicii sau în care s-au efectuat importuri de bunuri, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplineşte cumulativ următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reşedința sa obişnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu este înregistrată şi nici nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România conform art. 316 din Codul fiscal;

c) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri şi nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport şi de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c)—n), art. 295 alin. (1) lit. c) şi art. 296 din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri şi prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 307 alin. (2)—(6) din Codul fiscal.

(2) Nu se rambursează:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în temeiul art. 294, 295 şi 296 din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugată facturată agenților de turism, inclusiv turoperatorilor, care aplică regimul special de taxă, conform echivalentului din alt stat membru al art. 311 din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art. 301 din Codul fiscal.

(3) Se rambursează oricărei persoane impozabile nestabilite în România taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri/servicii, inclusiv taxa aferentă importurilor, efectuate în România, în măsura în care bunurile şi serviciile respective sunt utilizate pentru următoarele operațiuni:

a) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în afara României, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

b) operațiuni efectuate către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 307 alin. (2)—(6) din Codul fiscal;

c) prestarea de servicii de transport şi de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c)—n), art. 295 alin. (1) lit. c) şi art. 296 din Codul fiscal.

(4) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat în temeiul prevederilor art. 297, 298 şi 299 din Codul fiscal.

(5) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în România, o persoană impozabilă nestabilită în România trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în statul membru în care este stabilită. În cazul în care o persoană impozabilă nestabilită în România efectuează în statul membru în care este stabilită atât operațiuni care dau drept de deducere, cât şi operațiuni care nu dau drept de deducere în respectivul stat membru, România va rambursa numai acea parte din TVA rambursabilă conform alin. (3) care corespunde operațiunilor cu drept de deducere. Dreptul de rambursare a taxei se determină conform alin. (4), respectiv în aceleaşi condiții ca şi cele aplicabile pentru operațiuni care sunt realizate în România.

(6) Pentru a obține o rambursare a TVA în România, persoana impozabilă care nu este stabilită în România adresează o cerere

de rambursare pe cale electronică şi o înaintează statului membru în care este stabilită, prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de către statul membru respectiv.

(7) Cererea de rambursare conține următoarele informații:

a) numele şi adresa completă ale solicitantului;

b) o adresă de contact pe cale electronică;

c) descrierea activității economice a solicitantului pentru care sunt achiziționate bunurile şi serviciile;

d) perioada de rambursare acoperită de cerere;

e) o declarație din partea solicitantului că nu a livrat bunuri şi nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României pe parcursul perioadei de rambursare, cu excepția operațiunilor prevăzute la alin. (1) lit. c) pct. 1 şi 2;

f) codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală al solicitantului;

g) datele contului bancar, inclusiv codurile IBAN şi BIC.

(8) În afară de informațiile menționate la alin. (7), cererea de rambursare mai conține, pentru fiecare factură sau document de import, următoarele informații:

a) numele şi adresa completă ale furnizorului sau prestatorului;

b) cu excepția importurilor, codul de înregistrare în scopuri de TVA al furnizorului sau prestatorului;

c) cu excepția importurilor, prefixul statului membru de rambursare în conformitate cu codul ISO 3166 - alfa 2, respectiv codul RO;

d) data şi numărul facturii sau documentului de import;

e) baza impozabilă şi cuantumul TVA, exprimate în lei;

f) cuantumul TVA deductibil, calculat în conformitate cu alin. (3), (4) şi (5), exprimat în lei;

g) după caz, partea de TVA deductibilă calculată în conformitate cu alin. (5) şi exprimată ca procent;

h) natura bunurilor şi a serviciilor achiziționate, descrisă conform codurilor de la alin. (9).

(9) În cererea de rambursare natura bunurilor şi a serviciilor achiziționate se descrie conform următoarelor coduri:

1. combustibil;

2. închiriere de mijloace de transport;

3. cheltuieli legate de mijloace de transport (altele decât bunurile şi serviciile prevăzute la codurile 1 şi 2);

4. taxe rutiere de acces şi taxa de utilizare a drumurilor;

5. cheltuieli de deplasare, de exemplu, cu taxiul sau cu mijloacele de transport public;

6. cazare;

7. servicii de catering şi restaurant;

8. acces la târguri şi expoziții;

9. cheltuieli pentru produse de lux, activități de divertisment şi spectacole;

10. altele. În cazul în care se utilizează codul 10, se specifică natura bunurilor livrate şi a serviciilor prestate.

(10) Solicitantul trebuie să furnizeze pe cale electronică informații suplimentare codificate cu privire la codurile 1 şi 3 prevăzute la alin. (9), aceste informații fiind necesare pentru a determina existența unor restricții asupra dreptului de deducere.

(11) În cazul în care baza de impozitare de pe o factură sau de pe un document de import este de cel puțin echivalentul în lei a 1000 euro ori în cazul facturilor pentru combustibil de cel puțin 250 euro, în vederea obținerii rambursării taxei pe valoarea adăugată, solicitantul trebuie să trimită pe cale electronică copii de pe respectivele facturi sau, după caz, documente de import, împreună cu cererea de rambursare. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010. Pentru facturile sau documentele de import a căror valoare nu depăşeşte sumele prevăzute în teza anterioară, nu este obligatorie transmiterea lor în vederea obținerii rambursării, cu excepția situației prevăzute la alin. (22).

(12) Solicitantul trebuie să furnizeze o descriere a activităților sale economice prin utilizarea sistemului armonizat de coduri detaliat la nivelul 4, stabilit în conformitate cu art. 34a alin. (3) al doilea paragraf din Regulamentul (CE) nr. 1.798/2003 al Consiliului din 7 octombrie 2003 privind cooperarea administrativă în domeniul taxei pe valoarea adăugată şi de abrogare a Regulamentului (CEE) nr. 218/92, cu modificările ulterioare.

(13) Solicitantul trebuie să furnizeze informațiile din cererea de rambursare şi eventualele informații suplimentare solicitate de organul fiscal competent din România în limba română.

(14) În cazul în care, ulterior depunerii cererii de rambursare, pro rata de deducere este modificată, ca urmare a calculului pro rata definitivă, solicitantul procedează la rectificarea sumei solicitate sau deja rambursate. Rectificarea se efectuează printr-o altă cerere de rambursare depusă pe parcursul anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare în cauză sau, în cazul în care solicitantul nu înaintează nicio cerere de rambursare pe parcursul respectivului an calendaristic, printr-o declarație separată trimisă prin intermediul portalului electronic creat de statul membru în care este stabilit solicitantul.

(15) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate în perioada de rambursare;

b) importuri de bunuri efectuate în perioada de rambursare.

(16) Pe lângă operațiunile menționate la alin. (15), cererea de rambursare poate să se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente şi care privesc operațiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză.

(17) Cererea de rambursare este trimisă statului membru în care este stabilit solicitantul, cel târziu până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare. Se consideră că cererea a fost depusă numai în cazul în care solicitantul a furnizat toate informațiile/documentele cerute conform alin. (7)—(10) şi (12). Statul membru în care este stabilit solicitantul îi trimite acestuia, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii şi transmite pe cale electronică organului fiscal competent din România cererea de rambursare completată conform alin. (7)—(9) şi informațiile/documentele prevăzute la alin. (10)—(12).

(18) Perioada pentru care se rambursează taxa pe valoarea adăugată este de maximum un an calendaristic şi de minimum 3 luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de 3 luni în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârşitul anului calendaristic.

(19) În cazul în care cererea de rambursare vizează o perioadă de rambursare mai mică de un an calendaristic, dar mai mare de 3 luni, cuantumul TVA pentru care se solicită o rambursare nu poate fi mai mic decât echivalentul în lei a 400 euro. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010.

(20) În cazul în care cererea de rambursare se referă la o perioadă de rambursare de un an calendaristic sau la perioada rămasă dintr-un an calendaristic, cuantumul TVA nu poate fi mai mic decât echivalentul în lei a 50 euro. Echivalentul în lei se determină pe baza cursului valutar de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010.

(21) După primirea cererii transmise pe cale electronică de autoritatea competentă din alt stat membru, organul fiscal competent din România îi comunică de îndată solicitantului, pe cale electronică, data la care a primit cererea. Decizia de aprobare sau respingere a cererii de rambursare se comunică solicitantului în termen de 4 luni de la data primirii cererii, dacă nu se solicită informații suplimentare conform alin. (22).

(22) În cazul în care organul fiscal competent din România consideră că nu are toate informațiile relevante pentru a lua o

decizie privind cererea de rambursare în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, poate cere, pe cale electronică, informații suplimentare, inclusiv copii de pe documentele prevăzute la alin. (11), de la solicitant sau de la autoritățile competente din statul membru de stabilire, după caz, pe parcursul perioadei de 4 luni prevăzute la alin. (21). În cazul în care informațiile suplimentare sunt cerute de la o altă sursă decât solicitantul sau o autoritate competentă dintr-un stat membru, cererea se transmite prin mijloace electronice numai dacă destinatarul cererii dispune de astfel de mijloace. Dacă este necesar, se pot solicita alte informații suplimentare. Informațiile solicitate în conformitate cu prezentul alineat pot cuprinde depunerea facturii sau a documentului de import respectiv, în original ori în copie, în cazul în care există îndoieli întemeiate cu privire la validitatea sau acuratețea unei anumite cereri. În acest caz, plafoanele prevăzute la alin. (11) nu se aplică.

(23) Informațiile solicitate în temeiul alin. (22) trebuie furnizate în termen de o lună de la data la care solicitarea de informații suplimentare este primită de cel căruia îi este adresată.

(24) În cazul în care organul fiscal competent din România cere informații suplimentare, acesta comunică solicitantului decizia sa de aprobare sau respingere a cererii de rambursare în termen de două luni de la data primirii informațiilor cerute sau, în cazul în care nu a primit răspuns la cererea sa de informații, în termen de două luni de la data expirării termenului prevăzut la alin. (23). Cu toate acestea, perioada pentru luarea deciziei cu privire la cererea de rambursare, în totalitatea ei sau la o parte a acesteia, trebuie să fie întotdeauna de maximum 6 luni de la data primirii cererii de către statul membru de rambursare. În cazul în care organul fiscal competent din România cere alte informații suplimentare, acesta comunică solicitantului decizia sa privind cererea de rambursare, în totalitatea ei sau privind o parte a acesteia, în termen de 8 luni de la data primirii cererii.

(25) În cazul în care cererea de rambursare se aprobă, rambursarea sumei aprobate este efectuată cel târziu în termen de 10 zile lucrătoare de la data expirării termenului prevăzut la alin. (21) sau, în cazul în care au fost solicitate informații suplimentare sau alte informații ulterioare, a termenelor menționate la alin. (24).

(26) Rambursarea se efectuează în lei într-un cont bancar din România sau, la cererea solicitantului, în oricare alt stat membru. În acest al doilea caz, eventualele comisioane bancare de transfer sunt reținute din suma care urmează a fi plătită solicitantului.

(27) În cazul în care cererea de rambursare este respinsă, integral sau parțial, organul fiscal competent din România comunică solicitantului motivele respingerii, împreună cu decizia. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare în România.

(28) Absența unei decizii privind o cerere de rambursare în termenul prevăzut la alin. (25) nu este considerată ca fiind echivalentă aprobării sau respingerii cererii, dar poate fi contestată conform normelor procedurale în vigoare.

(29) În cazul în care o rambursare a fost obținută prin fraudă sau printr-o altă metodă incorectă, organul fiscal competent din România va solicita persoanei impozabile care a beneficiat de rambursare restituirea sumelor rambursate în mod eronat şi a accesoriilor aferente. În caz de nerestituire a sumelor , organul fiscal competent din România va suspenda orice rambursare ulterioară către persoana impozabilă în cauză până la concurența sumei neplătite sau, dacă nu există o rambursare ulterioară, va proceda la recuperarea sumelor rambursate eronat şi a accesoriilor aferente potrivit prevederilor referitoare la asistența reciprocă în materie de colectare.

(30) Orice rectificare făcută în urma unei cereri de rambursare anterioare, în conformitate cu alin. (14), sau, în cazul în care o declarație separată este depusă, sub forma unei recuperări sau plăți separate, reprezintă o majorare sau o reducere a sumei de rambursat.

(31) În cazul nerespectării termenului de rambursare prevăzut la alin. (25) se plăteşte o dobândă solicitantului pentru suma rambursată după expirarea acestui termen. Dobânda se calculează începând din ziua următoare ultimei zile prevăzute pentru plată în temeiul alin. (25) până în ziua în care suma este efectiv plătită. Ratele dobânzilor sunt egale cu rata dobânzii aplicabile rambursărilor de TVA către persoanele impozabile stabilite România.

(32) În cazul în care solicitantul nu transmite organului fiscal competent din România, în termenul prevăzut, informațiile suplimentare sau alte informații solicitate, prevederile alin. (31) nu se aplică. De asemenea, prevederile alin. (31) nu se aplică până în momentul primirii de către statul membru de rambursare a documentelor care trebuie trimise pe cale electronică în temeiul alin. (11).

(33) Prevederile alin. (1)—(32) se aplică cererilor de rambursare depuse după 31 decembrie 2009. Cererile de rambursare depuse înainte de 1 ianuarie 2010 se soluționează potrivit prevederilor legale în vigoare la data depunerii lor.

(34) Prevederile alin. (1)—(33) transpun prevederile Directivei 2008/9/CE a Consiliului din 12 februarie 2008 de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoarea adăugată, prevăzută în Directiva 2006/1 12/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 44 din 20 februarie 2008, şi ale Directivei 2010/66/UE a Consiliului din 14 octombrie 2010 de modificare a Directivei Consiliului 2008/9/CE de stabilire a normelor detaliate privind rambursarea taxei pe valoare adăugată, prevăzută în Directiva 2006/112/CE, către persoane impozabile stabilite în alt stat membru decât statul membru de rambursare, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr 275 din 20 octombrie 2010.

73. (1) Conform art. 302 alin. (2) din Codul fiscal, persoana impozabilă stabilită în România poate beneficia de rambursarea taxei pe valoarea adăugată aferente importurilor şi achizițiilor de bunuri/servicii, efectuate în alt stat membru, denumit în continuare *stat membru de rambursare*, în condițiile şi conform procedurilor stabilite de legislația statului respectiv , care transpune prevederile Directivei 2008/9/CE şi ale Directivei 2010/66/UE.

(2) Dreptul la rambursarea taxei aferente achizițiilor este determinat conform legislației din statul membru de rambursare.

(3) Pentru a fi eligibilă pentru rambursare în statul membru de rambursare, o persoană impozabilă stabilită în România trebuie să efectueze operațiuni care dau dreptul de deducere în România. În cazul în care o persoană impozabilă efectuează în România atât operațiuni care dau drept de deducere, cât şi operațiuni care nu dau drept de deducere, statul membru de rambursare poate rambursa numai acea parte din TVA rambursabilă care corespunde operațiunilor cu drept de deducere.

(4) Pentru a obține o rambursare a TVA în statul membru de rambursare, persoana impozabilă stabilită în România adresează o cerere de rambursare pe cale electronică statului membru respectiv pe care o înaintează organului fiscal competent din România, prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de acesta. Organul fiscal competent din România va transmite electronic autorității competente din statul membru de rambursare cererea de rambursare completată corespunzător.

(5) Cererea de rambursare trebuie să cuprindă:

a) numele şi adresa completă ale solicitantului;

b) o adresă de contact pe cale electronică;

c) descrierea activității economice a solicitantului pentru care sunt achiziționate bunurile şi serviciile;

d) perioada de rambursare acoperită de cerere;

e) o declarație din partea solicitantului că nu a livrat bunuri şi nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul statului membru de rambursare pe parcursul perioadei de rambursare, cu excepția serviciilor de transport şi serviciilor auxiliare transportului, scutite în temeiul art. 144, 146, 148, 149, 151, 153, 159 sau 160 din Directiva 2006/112/CE şi a livrărilor de bunuri şi a prestărilor de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 194—197 şi 199 din Directiva 2006/112/CE, astfel cum au fost transpuse în legislația statutului membru de rambursare;

f) codul de înregistrare în scopuri de TVA al solicitantului;

g) datele contului bancar, inclusiv codurile IBAN şi BIC.

(6) În afară de informațiile menționate la alin. (5), cererea de rambursare mai conține, pentru fiecare stat membru de rambursare şi pentru fiecare factură sau document de import, următoarele informații:

a) numele şi adresa completă ale furnizorului sau prestatorului;

b) cu excepția importurilor, codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de înregistrare fiscală al furnizorului sau prestatorului, astfel cum au fost alocate de statul membru de rambursare;

c) cu excepția importurilor, prefixul statului membru de rambursare în conformitate cu codul ISO 3166-alfa 2, cu excepția Greciei care utilizează prefixul „EL”;

d) data şi numărul facturii sau documentului de import;

e) baza impozabilă şi cuantumul TVA exprimate în moneda statului membru de rambursare;

f) cuantumul TVA deductibil, exprimat în moneda statului membru de rambursare;

g) după caz, partea de TVA deductibilă calculată în conformitate cu alin. (3) şi exprimată ca procent;

h) natura bunurilor şi a serviciilor achiziționate.

(7) În cererea de rambursare natura bunurilor şi a serviciilor achiziționate se descrie conform codurilor prevăzute la pct. 72 alin. (9).

(8) În cazul în care, ulterior depunerii cererii de rambursare, pro rata de deducere este modificată conform art. 300 alin. (8) din Codul fiscal, solicitantul procedează la rectificarea sumei solicitate sau deja rambursate. Rectificarea se efectuează printr-o cerere de rambursare pe parcursul anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare în cauză sau, în cazul în care solicitantul nu înaintează nicio cerere de rambursare pe parcursul respectivului an calendaristic, printr-o declarație separată trimisă prin intermediul portalului electronic creat de România.

(9) Cererea de rambursare se referă la următoarele:

a) achiziții de bunuri sau servicii care au fost facturate pe parcursul perioadei de rambursare, cu condiția ca TVA să fi devenit exigibilă înaintea sau la momentul facturării sau pentru care TVA a devenit exigibilă pe parcursul perioadei de rambursare, cu condiția ca achizițiile să fi fost facturate înainte ca TVA să devină exigibilă;

b) importul de bunuri efectuat pe parcursul perioadei de rambursare.

(10) Pe lângă operațiunile menționate la alin. (9), cererea de rambursare poate să se refere, de asemenea, la facturi sau documente de import care nu au fost acoperite de cererile de rambursare precedente şi care privesc operațiuni finalizate pe parcursul anului calendaristic în cauză.

(11) Cererea de rambursare este transmisă electronic organului fiscal competent din România prin intermediul portalului electronic pus la dispoziție de acesta, cel târziu până la data de 30 septembrie a anului calendaristic care urmează perioadei de rambursare. Organul fiscal competent din România va trimite solicitantului, de îndată, o confirmare electronică de primire a cererii.

(12) Perioada de rambursare este de maximum un an calendaristic şi de minimum 3 luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de 3 luni, în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârşitul anului calendaristic.

(13) În cazul în care cererea de rambursare vizează o perioadă de rambursare mai mică de un an calendaristic, dar mai mare de 3 luni, cuantumul TVA pentru care se solicită o rambursare nu poate fi mai mic de 400 euro sau echivalentul acestei sume în moneda națională a statului de rambursare.

(14) În cazul în care cererea de rambursare se referă la o perioadă de rambursare de un an calendaristic sau la perioada rămasă dintr-un an calendaristic, cuantumul TVA nu poate fi mai mic de 50 euro sau echivalentul acestei sume în moneda națională a statului de rambursare.

(15) Organul fiscal competent din România nu înaintează cererea statului membru de rambursare în cazul în care, pe parcursul perioadei de rambursare, solicitantul se încadrează în oricare dintre situațiile următoare:

a) nu este persoană impozabilă în sensul TVA;

b) efectuează numai livrări de bunuri sau prestări de servicii care sunt scutite de TVA fără drept de deducere în temeiul art. 292 din Codul fiscal;

c) beneficiază de scutirea pentru întreprinderi mici prevăzută la art. 310 din Codul fiscal.

(16) Organul fiscal competent din România îi comunică solicitantului, pe cale electronică, decizia pe care a luat-o în temeiul alin. (15).

(17) Contestațiile împotriva deciziilor de respingere a unor cereri de rambursare pot fi depuse de solicitant în conformitate cu legislația statului membru de rambursare. În cazul în care absența unei decizii privind o cerere de rambursare în termenele stabilite de Directiva 2008/9/CE nu este considerată, conform legislației statului membru de rambursare, ca fiind echivalentă unei aprobări sau unui refuz, solicitantul poate recurge la orice proceduri administrative sau judiciare prevăzute de legislația statului membru de rambursare. În cazul în care nu sunt prevăzute astfel de proceduri, absența unei decizii privind o cerere de rambursare în termenele stabilite de Directiva 2008/9/CE este considerată ca fiind echivalentă respingerii cererii.

74. (1) În baza art. 302 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal persoana impozabilă neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, nestabilită pe teritoriul Uniunii Europene, poate solicita rambursarea taxei aferente importurilor şi achizițiilor de bunuri mobile corporale şi de servicii, efectuate în România. Taxa pe valoarea adăugată se ramburseazăde către România, dacă persoana impozabilă respectivă îndeplineşte următoarele condiții:

a) pe parcursul perioadei de rambursare nu a avut în România sediul activității sale economice sau un sediu fix de la care să fi efectuat operațiuni economice sau, în lipsa unor astfel de sedii fixe, domiciliul sau reşedința sa obişnuită;

b) pe parcursul perioadei de rambursare nu a livrat bunuri şi nu a prestat servicii considerate ca fiind livrate/prestate pe teritoriul României, cu excepția următoarelor operațiuni:

1. prestarea de servicii de transport şi de servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c)—n), art. 295 alin. (1) lit. c) şi art. 296 din Codul fiscal;

2. livrarea de bunuri şi prestarea de servicii către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 307 alin. (2)—(6) din Codul fiscal.

(2) Nu se va acorda rambursarea pentru:

a) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată incorect;

b) taxa pe valoarea adăugată facturată pentru livrări de bunuri care sunt sau pot fi scutite în temeiul art. 294, 295 şi 296 din Codul fiscal;

c) taxa pe valoarea adăugată aferentă achizițiilor de bunuri/servicii pentru a căror livrare/prestare nu se acordă în România deducerea taxei în condițiile art. 297, 298 şi 299 din Codul fiscal;

d) taxa pe valoarea adăugată care, conform Codului fiscal, a fost facturată ulterior înregistrării în România în scopuri de TVA a respectivei persoane impozabile, pentru care se aplică prevederile art. 301 din Codul fiscal.

(3) Rambursarea prevăzută la alin. (1) se acordă pentru:

a) operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în afara României, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România;

b) operațiuni efectuate către o persoană care are obligația de a plăti TVA în conformitate cu art. 307 alin. (2)—(6) din Codul fiscal.

(4) Perioada pentru care se rambursează taxa pe valoarea adăugată este de maximum un an calendaristic şi de minimum 3 luni calendaristice. Cererile de rambursare pot însă viza o perioadă mai mică de 3 luni, în cazul în care aceasta reprezintă perioada rămasă până la sfârşitul anului calendaristic.

(5) Pentru a îndeplini condițiile pentru rambursare, orice persoană impozabilă prevăzută la alin. (3) trebuie să desemneze un reprezentant în România în scopul rambursării.

(6) Reprezentantul prevăzut la alin. (5) acționează în numele şi în contul persoanei impozabile pe care o reprezintă şi este ținut răspunzător individual şi în solidar alături de persoana impozabilă prevăzută la alin. (3) pentru obligațiile şi drepturile persoanei impozabile cu privire la cererea de rambursare.

(7) Reprezentantul trebuie să îndeplinească următoarele obligații, în numele şi în contul solicitantului:

a) să depună la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice, anexând toate facturile şi/sau documentele de import în original, care să evidențieze taxa a cărei rambursare se solicită;

b) să prezinte documente din care să rezulte că solicitantul este angajat într-o activitate economică ce i-ar conferi acestuia calitatea de persoană impozabilă în condițiile art. 269 din Codul fiscal, dacă ar fi stabilită în România. Prin excepție, în cazul în care organele fiscale competente dețin deja o astfel de dovadă, nu este obligatoriu ca persoana impozabilă să aducă noi dovezi pe o perioadă de un an de la data prezentării respectivelor dovezi;

c) să prezinte o declarație scrisă a solicitantului că în perioada la care se referă cererea de rambursare persoana respectivă nu a efectuat livrări de bunuri sau prestări de servicii ce au avut loc sau au fost considerate ca având loc în România, cu excepția, după caz, a serviciilor prevăzute la alin. (2).

(8) Pentru a se asigura că o cerere de rambursare este justificată şi pentru a preveni fraudele, organele fiscale competente pot solicita reprezentantului ce solicită o rambursare conform art. 302 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal informații sau documente suplimentare.

(9) Cererea de rambursare prevăzută la alin. (7) lit. a) este aferentă facturilor pentru achiziționarea de bunuri sau servicii sau documentelor pentru importuri efectuate în perioada prevăzută la alin. (1), dar poate fi aferentă şi facturilor sau documentelor de import necuprinse încă în cererile anterioare, în măsura în care aceste facturi sau documente de import sunt aferente operațiunilor încheiate în anul calendaristic la care se referă cererea.

(10) Cererea de rambursare prevăzută la alin. (7) lit. a) trebuie depusă la autoritatea fiscală competentă în termen de maximum 9 luni de la sfârşitul anului calendaristic în care taxa devine exigibilă.

(11) Dacă o cerere se referă la o perioadă:

a) mai scurtă decât un an calendaristic, dar nu mai mică de 3 luni, suma pentru care se solicită rambursarea nu poate fi mai mică decât echivalentul în lei a 400 euro, determinat pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României, valabil la data de 1 ianuarie 2010;

b) de un an calendaristic sau perioada rămasă dintr-un an calendaristic, suma pentru care se solicită rambursarea nu poate fi mai mică decât echivalentul în lei a 50 euro, determinat pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil la data de 1 ianuarie 2010.

(12) Decizia privind cererea de rambursare se emite în termen de 6 luni de la data la care cererea, însoțită de documentele necesare pentru analizarea cererii, se primeşte de organele fiscale competente. În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.

(13) Rambursările se efectuează în lei într-un cont deschis în România şi indicat de reprezentant. Orice comisioane bancare se vor suporta de către solicitant.

(14) Organele fiscale competente vor marca documentația anexată la o cerere de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere. Organele fiscale competente vor returna această documentație reprezentantului în termen de o lună de la data deciziei prevăzute la alin. (12).

(15) Atunci când s-a obținut o rambursare în mod fraudulos sau printr-o eroare oarecare, organele fiscale competente vor proceda direct la recuperarea sumelor plătite în mod eronat şi a oricăror accesorii aferente de la împuternicit.

(16) În cazul cererilor frauduloase, organele fiscale competente vor respinge persoanei impozabile respective orice altă rambursare pe o perioadă de 10 ani de la data depunerii cererii frauduloase.

(17) La cererea unei persoane impozabile stabilite în România, care doreşte să solicite rambursarea taxei într-un stat terț, organele fiscale competente vor emite un certificat din care să rezulte că persoana respectivă este persoana impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal.

(18) Persoana impozabilă neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA şi nu este stabilită pe teritoriul Uniunii Europene poate solicita rambursarea taxei dacă, în conformitate cu legile țării unde este stabilită, o persoană impozabilă stabilită în România ar avea acelaşi drept de rambursare în ceea ce priveşte taxa pe valoarea adăugată sau alte impozite/taxe similare aplicate în țara respectivă, fapt dovedit prin existența unor acorduri/declarații de reciprocitate semnate de reprezentanții autorităților competente din România şi din țara solicitantului. În vederea semnării unor astfel de acorduri/declarații, autoritățile competente ale țărilor interesate trebuie să se adreseze Ministerului Finanțelor Publice. Țările cu care România a semnat acorduri/declarații de reciprocitate în ceea ce priveşte rambursarea taxei pe valoarea adăugată vor fi publicate pe pagina de internet a Ministerului Finanțelor Publice.

(19) Prevederile alin. (1)—(18) transpun Directiva 86/560/CEE, a treisprezecea directivă a Consiliului din 17 noiembrie 1986 privind armonizarea legislațiilor statelor membre referitoare la impozitele pe cifra de afaceri — Sisteme de restituire a taxei pe valoarea adăugată persoanelor impozabile care nu sunt stabilite pe teritoriul Comunității, publicată în Jurnalul Oficial al Comunităților Europene, seria L, nr. 326 din 21 noiembrie 1986.

75. (1) Pentru a avea dreptul la rambursare, persoana prevăzută la art. 302 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal va îndeplini următoarele obligații:

a) va depune la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit de Ministerul Finanțelor Publice;

b) va anexa factura şi — după caz — documentele de import, în original, sau orice alt document care să evidențieze taxa achitată de această persoană pentru achiziția a cărei rambursare se solicită;

c) va prezenta dovezi asupra faptului că mijlocul de transport:

1. a făcut obiectul unei livrări intracomunitare scutite de taxă în condițiile art. 294 alin. (2) din Codul fiscal;

2. era un mijloc de transport nou, în condițiile art. 266 alin. (3) din Codul fiscal, la momentul livrării, fapt care rezultă din documentele prevăzute la lit. b).

(2) Rambursarea se efectuează în termenul prevăzut de normele procedurale în vigoare, care începe să curgă de la data depunerii cererii şi a tuturor documentelor menționate la alin. (1) lit. b) la organele fiscale competente. Rambursarea se va efectua în lei într-un cont din România indicat de persoana prevăzută la alin. (1).

(3) Organele fiscale competente vor marca factura, documentul de import sau orice alt document anexat la o cerere de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere şi vor returna aceste documente solicitantului.

(4) În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.

76. (1) Pentru a avea dreptul la rambursare, persoana impozabilă stabilită în România, neînregistrată şi care nu este obligată să se înregistreze în scopuri deTVA, prevăzută la art. 302 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, va îndeplini următoarele obligații:

a) va depune la organele fiscale competente o cerere pe modelul stabilit prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală;

b) va anexa toate facturile şi — după caz — documentele de import, în original, sau orice alt document care să evidențieze taxa datorată sau achitată de această persoană pentru achizițiile efectuate pentru care se solicită rambursarea;

c) va prezenta documente din care să rezulte că taxa prevăzută la lit. b) este aferentă operațiunilor ce dau drept de deducere a taxei în condițiile art. 297 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal.

(2) Rambursarea se efectuează în termenul prevăzut de normele procedurale în vigoare, care începe să curgă de la data depunerii cererii şi a tuturor documentelor menționate la alin. (1) lit. b) la organele fiscale competente. Rambursarea se va efectua în lei într-un cont din România indicat de persoana prevăzută la alin. (1) şi orice comisioane bancare vor cădea în sarcina solicitantului.

(3) Organele fiscale competente vor marca documentația anexată la cererea de rambursare pentru a împiedica utilizarea acestora pentru o altă cerere şi vor returna aceste documente solicitantului.

(4) În cazul în care rambursarea este respinsă parțial sau în totalitate, organele fiscale competente vor prezenta motivele respingerii cererii. Decizia poate fi contestată potrivit prevederilor legale în vigoare din România.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Rambursările de taxă către persoane impozabile înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal

77. Prevederile art. 303 alin. (8) din Codul fiscal se aplică inclusiv pentru cererile de rambursare, respectiv deconturile de TVA cu opțiune de rambursare, depuse anterior datei de 1ianuarie 2016 şi care sunt în curs de soluționare la această dată.

SECȚIUNEA a 7-a

Ajustarea taxei deductibile în cazul achizițiilor de servicii şi bunuri, altele decât bunurile de capital

78. (1) În situația în care intervin situațiile prevăzute la art. 304 alin. (1) din Codul fiscal, se ajustează taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă serviciilor neutilizate, bunurilor de natura stocurilor, activelor corporale fixe în curs de execuție. Ajustarea reprezintă exercitarea dreptului de deducere, atunci când persoana impozabilă câştigă dreptul de deducere potrivit legii, denumită în continuare *ajustare pozitivă*, sau anularea totală sau parțială a deducerii exercitate inițial în situația în care persoana impozabilă pierde potrivit legii dreptul de deducere, denumită în continuare *ajustare negativă*. Ajustarea se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea.

(2) În sensul alin. (1), prin servicii neutilizate se înțelege imobilizările necorporale care nu sunt complet amortizate la momentul la care intervine obligația sau dreptul de ajustare a taxei. Serviciile de altă natură se consideră utilizate în perioada fiscală în care au fost achiziționate. Ajustarea se efectuează în cazul serviciilor neutilizate numai pentru taxa aferentă valorii rămase neamortizate.

(3) Nu se efectuează ajustarea taxei deductibile:

a) în situația în care are loc o livrare/prestare către sine efectuată de persoana impozabilă conform art. 270 alin. (4) sau art. 271 alin. (4) din Codul fiscal;

b) în situațiile prevăzute la art. 304 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) În baza prevederilor art. 304 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, atunci când deducerea este mai mare sau mai mică decât cea pe care persoana impozabilă avea dreptul să o opereze, ca urmare a unor erori, persoana impozabilă poate să realizeze o ajustare pozitivă, respectiv este obligată să realizeze o ajustare negativă a taxei, după caz, aferentă bunurilor şi serviciilor prevăzute la alin. (1), constatate pe bază de inventariere.

(5) Conform art. 304 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, persoana impozabilă realizează o ajustare negativă sau pozitivă, după caz, a taxei deductibile aferente bunurilor şi serviciilor prevăzute la alin. (1), în situații precum:

a) cazurile prevăzute la art. 287 lit. a)—c) şi e) din Codul fiscal;

b) când pro rata definitivă, calculată la sfârşitul anului, diferă de pro rata provizorie utilizată în cursul anului.

(6) În baza art. 304 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, persoana impozabilă realizează o ajustare pozitivă sau, după caz, trebuie să efectueze o ajustare negativă a taxei deductibile în situații precum:

a) bunuri lipsă în gestiune din alte cauze decât cele prevăzute la art. 304 alin. (2) din Codul fiscal. În cazul bunurilor lipsă din gestiune care sunt imputate, sumele imputate nu sunt considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA, indiferent dacă pentru acestea este sau nu obligatorie ajustarea taxei;

b) alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care nu dau drept de deducere şi ulterior alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care dau drept de deducere, precum şi alocarea de bunuri/servicii pentru operațiuni care dau drept de deducere şi ulterior alocarea acestora pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere;

c) înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile care a aplicat regimul special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal, precum şi anularea înregistrării în scopuri de TVA a persoanei impozabile ca urmare a prevederilor art. 316 alin. (11) lit. f) şi g) din Codul fiscal.

(7) În cazul bunurilor/serviciilor prevăzute la alin. (1) achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri,

importurile şi achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2)—(6) sau art. 331 din Codul fiscal, precum şi cele achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 282 alin.(6) lit. a) — d) din Codul fiscal, se realizează ajustări pozitive sau negative, după caz, în situațiile prevăzute la art. 304 alin. (1) din Codul fiscal, la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea, pentru taxa deductibilă, respectiv pentru taxa care a fost plătită furnizorului/prestatorului. În situația în care la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea nu a fost achitată integral taxa aferentă achiziției, pe măsură ce se plăteşte diferența de taxă, persoana impozabilă îşi exercită dreptul de deducere a taxei respective, cu excepția situației în care la data plății bunurile/serviciile nu sunt utilizate pentru operațiuni care dau drept de deducere a taxei. Taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri, importurilor şi achizițiilor de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2)—(6) sau art. 331 din Codul fiscal, efectuate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, precum şi taxa aferentă achizițiilor de bunuri/servicii prevăzute la art. 282 alin. (6) lit. a)—d) din Codul fiscal efectuate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare se ajustează, dacă intervin situațiile de la art. 304 alin. (1) din Codul fiscal, indiferent dacă sunt aferente unor facturi neachitate total sau parțial.

(8) În cazul în care persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire, prevăzut la art. 310 din Codul fiscal se înregistrează potrivit legii în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal precum şi în cazul în care persoana înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA, conform art. 310 alin. (7) din Codul fiscal, se aplică ajustările de taxă prevăzute la pct. 83 şi 84. Persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, precum şi cele care au achiziționat bunuri/servicii de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA şi trec la regimul special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal aplică în mod corespunzător prevederile alin. (7).

(9) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de organele fiscale competente, conform art. 316 alin. (11) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal, nu se fac ajustări ale taxei aferente bunurilor prevăzute la alin. (1), fiind supuse obligației de plată a TVA colectate conform art. 1 1 alin. (6) şi (8) din Codul fiscal.

(10) În sensul art. 304 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei deductibile în cazul bunurilor de natura celor prevăzute la alin. (1) distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător , în situații cum ar fi, de exemplu, următoarele, dar fără a se limita la acestea:

a) calamitățile naturale şi cauzele de forță majoră, demonstrate sau confirmate în mod corespunzător;

b) furtul bunurilor demonstrat pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

c) contractele de leasing financiar având ca obiect bunuri mobile corporale, altele decât bunurile de capital, care se reziliază, iar bunurile nu sunt restituite de utilizator în termenul prevăzut în contract, caz în care locatorul/finanțatorul nu are obligația să efectueze ajustări ale taxei deduse dacă face dovada că a inițiat şi a efectuat demersuri pentru recuperarea bunului, indiferent dacă la finalizarea acestor demersuri bunul este sau nu recuperat de către societatea de leasing;

d) bunurile de natura stocurilor degradate calitativ , care nu mai pot fi valorificate şi pentru care se face dovada distrugerii;

e) pierderile tehnologice sau, după caz, alte consumuri proprii, caz în care persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei în limitele stabilite potrivit legii ori, în lipsa acestora, în limitele stabilite de persoana impozabilă în norma proprie de consum. În cazul depăşirii limitelor privind normele tehnologice ori consumurile proprii, se ajustează taxa aferentă depăşirii acestora. Prin excepție, în cazul societăților de distribuție a energiei electrice, nu se face ajustarea taxei pentru cantitățile de energie electrică consumate la nivelul normei proprii de consum tehnologic sau, în lipsa acesteia, la nivelul normei aprobate de către Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei pentru fiecare societate de distribuție a energiei electrice, care include şi consumul propriu comercial;

f) perisabilitățile, în limitele stabilite prin lege.

(11) Situațiile menționate la alin. (10) nu sunt exhaustive, în orice altă situație în care persoana impozabilă aduce suficiente dovezi că bunurile sunt distruse, pierdute sau furate, nu are obligația ajustării taxei. De asemenea, situațiile menționate la alin. (9) pot fi aplicate cumulativ, de exemplu, pentru un stoc de produse există o pierdere datorată unor perisabilități, dar stocul respectiv poate fi distrus ca urmare a degradării calitative, ceea ce conduce la neajustarea taxei.

(12) Obligația de a demonstra sau confirma în mod corespunzător că bunurile au fost distruse, pierdute sau furate, în sensul art. 304 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, revine persoanei impozabile. În situația în care organele de inspecție fiscală nu consideră suficiente dovezile furnizate de persoana impozabilă, acestea pot obliga persoana respectivă să efectueze ajustarea taxei. Conform principiului proporționalității, organele fiscale nu pot solicita persoanei impozabile mai mult decât ceea ce este necesar pentru dovedirea incidentului care a condus la pierderea, distrugerea sau furtul bunului, astfel încât sarcina persoanei impozabile să nu devină practic imposibilă sau extrem de dificilă.

(13) Ajustarea se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției bunurilor/serviciilor prevăzute la alin. (1). În situația în care nu se poate determina cota de la data achiziției se efectuează ajustarea utilizând cota de taxă în vigoare la data la care intervine obligația/dreptul de ajustare.

SECȚIUNEA a 8-a

Ajustarea taxei deductibile în cazul bunurilor de capital

79. (1) În perioada de ajustare prevăzută la art. 305 alin. (2) din Codul fiscal, în situația în care intervin situațiile prevăzute la art. 305 alin. (4) din Codul fiscal, se ajustează taxa pe valoarea adăugată deductibilă aferentă bunurilor de capital şi se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care a intervenit evenimentul care a generat ajustarea. Ajustarea reprezintă exercitarea dreptului de deducere, atunci când persoana impozabilă câştigă dreptul de deducere potrivit legii, denumită în continuare *ajustare pozitivă*, sau anularea totală sau parțială a deducerii exercitate în situația în care persoana impozabilă pierde potrivit legii dreptul de deducere, denumită în continuare *ajustare negativă*. Numărul ajustărilor poate fi nelimitat, acesta depinzând de modificarea destinației bunului respectiv în perioada de ajustare, respectiv pentru operațiuni care dau sau nu drept de deducere. După expirarea perioadei de ajustare nu se mai fac ajustări ale taxei deductibile aferente bunurilor de capital.

(2) În vederea ajustării taxei deductibile aferente bunurilor de capital, persoanele impozabile sunt obligate să țină un registru al bunurilor de capital, în care să evidențieze pentru fiecare bun de capital, astfel cum este definit la art. 305 alin. (1) din Codul fiscal, următoarele informații:

a) data achiziției, fabricării, finalizării construirii sau transformării/modernizării;

b) valoarea (baza de impozitare) bunului de capital;

c) taxa deductibilă aferentă bunului de capital;

d) taxa dedusă;

e) ajustările efectuate conform art. 305 alin. (4) din Codul fiscal.

(3) Prevederile art. 305 din Codul fiscal şi ale prezentului punct se aplică şi de către persoanele impozabile care efectuează operațiuni imobiliare constând în operațiuni de livrare, închiriere, leasing, arendare, concesionare şi alte operațiuni similare, efectuate în legătură cu bunurile imobile.

(4) În sensul art. 305 alin. (9) din Codul fiscal, nu se efectuează ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital în situația în care suma care ar rezulta ca urmare a fiecărei ajustări aferente unui bun de capital este mai mică de 1.000 lei.

(5) În cazul bunurilor de capital pentru care persoana impozabilă a aplicat prevederile art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, perioada de ajustare începe la data prevăzută la art. 305 alin. (3) din Codul fiscal.

(6) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital care fac obiectul închirierii, leasingului, concesionării sau oricărei alte metode de punere a acestora la dispoziția unei persoane, se efectuează de către persoana care închiriază, dă în leasing ori pune la dispoziția altei persoane bunurile respective, cu excepția situației prevăzute la alin. (7). Data la care bunul de capital se consideră achiziționat din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată de locatar/utilizator este data la care se face transferul dreptului de proprietate de către locator/finanțator. Pentru taxa aferentă achiziției bunurilor de capital care au fost cumpărate de locatar/utilizator printr-un contract de leasing, perioada de ajustare începe la data de 1 ianuarie a anului în care a avut loc transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, dar ajustarea se efectuează pentru suma integrală a taxei deductibile aferente bunurilor de capital, inclusiv pentru taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate.

(7) În aplicarea art. 305 din Codul fiscal, prin *bun imobil* se înțelege bunurile definite la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal. Fiecare transformare sau modernizare a unui bun imobil ori a unei părți a acestuia, în condițiile prevăzute la art. 305 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, reprezintă bun de capital al persoanei care este proprietara bunului sau al persoanei la dispoziția căreia este pus bunul imobil sau o parte a acestuia, în situația în care lucrările de transformare ori modernizare sunt efectuate de către această persoană. În situația în care valoarea fiecărei transformări sau modernizări nu depăşeşte 20% din valoarea totală după transformarea ori modernizarea bunului imobil sau a părții de bun imobil, nu se efectuează ajustări privind taxa pe valoarea adăugată conform art. 304 sau 305 din Codul fiscal. În sensul prezentelor norme metodologice sunt luate în considerare operațiunile de transformare sau modernizare care conduc la majorarea valorii bunului imobil. În scopul calculării acestei depăşiri se vor avea în vedere valorile reevaluate ale bunurilor respective, aşa cum sunt înregistrate în contabilitate, sau, în cazul în care bunurile aparțin unor persoane care nu sunt obligate să conducă evidență contabilă, se va avea în vedere valoarea bunului imobil înainte şi după transformare/ modernizare stabilită prin raport de expertiză. În cazul în care transformările/modernizările sunt realizate de persoana căreia i-a fost pus la dispoziție bunul imobil, pentru determinarea valorii totale după transformarea ori modernizarea bunului imobil sau a părții de bun imobil, este necesar ca persoana respectivă să obțină de la persoana care i-a pus bunul la dispoziție care este valoarea bunului imobil, sau a părții din bunul imobil, reevaluate, aşa cum sunt înregistrate în contabilitate, înainte de efectuarea acestor lucrări. Dacă persoana care a pus bunul imobil la dispoziție este o persoană fizică neimpozabilă sau altă persoană care nu este obligată să conducă evidență contabilă, persoana care utilizează bunul trebuie să determine valoarea bunului imobil înainte şi după transformare/modernizare stabilită prin raport de expertiză. Se consideră că bunurile sunt folosite pentru prima dată după transformare ori modernizare, pentru transformările sau modernizările bunurilor de capital prevăzute la art. 305 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, la data semnării de către beneficiar a procesului-verbal de recepție definitivă a lucrărilor de transformare a construcției în cauză. Prin *proces-verbal de recepție definitivă* se înțelege procesul-verbal de recepție la terminarea lucrărilor . În cazul lucrărilor de transformare în regie proprie a unei construcții, data primei utilizări a bunului după transformare este data documentului pe baza căruia este majorată valoarea activului corporal fix cu valoarea transformării respective.

(8) Ajustarea taxei deductibile în situațiile prevăzute la art. 305 alin. (4) lit. a), c) şi d) din Codul fiscal se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care apare evenimentul care generează ajustarea şi proporțional cu partea din bunul de capital utilizată în aceste scopuri, fiind de până la o cincime ori, după caz, o douăzecime pe an, fiind operată în decontul deTVA aferent perioadei fiscale în care apare evenimentul care generează ajustarea. Dacă la achiziția bunului de capital a fost aplicată pro rata, se pot aplica prevederile alin. (16).

(9) Ajustarea taxei deductibile aferente bunurilor de capital, conform art. 305 alin. (4) lit. e) din Codul fiscal, se efectuează în cazul în care furnizorul ajustează baza de impozitare conform art. 287 lit. a)—c) din Codul fiscal.Ajustarea se efectuează în perioada fiscală în care apar situațiile prevăzute la art. 287 lit. a) —c) din Codul fiscal, pe baza facturii emise de furnizor.

(10) În situația în care bunul de capital îşi încetează existența ca urmare a unei lipse din gestiune, în alte cazuri decât cele prevăzute la art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 1 şi 2 din Codul fiscal, se ajustează deducerea inițială a taxei conform prevederilor art. 305 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. În cazul bunurilor lipsă din gestiune, altele decât cele prevăzute la art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 1 şi 2 din Codul fiscal, care sunt imputate, sumele imputate nu sunt considerate contravaloarea unor operațiuni în sfera de aplicare a TVA, indiferent dacă pentru acestea este sau nu obligatorie ajustarea taxei.

(11) În sensul art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 2 din Codul fiscal, persoana impozabilă nu are obligația ajustării taxei aferente bunurilor distruse, pierdute sau furate, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător, în situații cum ar fi, de exemplu, următoarele, dar fără a se limita la acestea:

a) calamități naturale şi cauze de forță majoră, demonstrate sau confirmate în mod corespunzător;

b) furtul bunurilor, demonstrat pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

c) contractele de leasing financiar având ca obiect bunuri de capital, care se reziliază, iar bunurile nu sunt restituite de utilizator în termenul prevăzut în contract, caz în care locatorul/finanțatorul nu are obligația să efectueze ajustări ale taxei deduse dacă face dovada că a inițiat şi a efectuat demersuri pentru recuperarea bunului, indiferent dacă la finalizarea acestor demersuri bunul este sau nu recuperat de către societatea de leasing.

(12) Obligația de a demonstra sau confirma în mod corespunzător că bunurile au fost distruse, pierdute sau furate, în sensul art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 2 din Codul fiscal, revine persoanei impozabile. În situația în care organele de inspecție fiscală nu consideră suficiente dovezile furnizate de persoana impozabilă, acestea pot obliga persoana respectivă să efectueze ajustarea taxei. Conform principiului proporționalității, organele fiscale nu pot solicita persoanei impozabile mai mult decât ceea ce este necesar pentru dovedirea incidentului care

a condus la pierderea, distrugerea sau furtul bunului, astfel încât sarcina persoanei impozabile să nu devină practic imposibilă sau extrem de dificilă.

(13) În situația în care în cursul perioadei de ajustare prevăzute la art. 305 alin. (2) din Codul fiscal expiră contractul de închiriere, leasing, concesionare sau orice alt tip de contract prin care bunul imobil ori o parte a acestuia a fost pus/pusă la dispoziția altei persoane şi bunul de capital este restituit proprietarului sau persoanei care a pus bunul la dispoziție, se consideră că bunul de capital constând în modernizările/transformările efectuate conform alin. (7) îşi încetează existența în cadrul activității economice a persoanei impozabile care a utilizat bunul respectiv, conform art. 305 alin. (4) lit. d) din Codul fiscal. Ajustarea deducerii aferente operațiunilor de transformare sau modernizare se realizează pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, incluzând anul în care bunul este restituit proprietarului, în conformitate cu prevederile art. 305 alin. (5) lit. c) din Codul fiscal. Dacă lucrările de modernizare/transformare sunt transferate cu titlu oneros proprietarului sau persoanei care a pus bunul la dispoziție, se aplică prevederile art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 1 din Codul fiscal, respectiv nu se mai efectuează ajustarea taxei.

(14) În cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA a fost anulată de organele fiscale competente conform art. 316 alin. (11) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal, se consideră că bunurile de capital nu sunt alocate unei activități economice pe perioada în care nu au avut un cod valabil de TVA, fiind obligatorie ajustarea taxei conform art. 305 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal. Ajustarea se reflectă în ultimul decont de taxă depus pentru perioada fiscală în care a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile. După înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, persoanele impozabile pot ajusta taxa aferentă bunurilor de capital proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, în conformitate cu prevederile art. 305 alin. (4) lit. c) din Codul fiscal. În situația bunurilor de capital livrate în cadrul procedurii de executare silită sau a celor achiziționate de la persoane impozabile aflate în procedura falimentului potrivit Legii nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței şi de insolvență, cu modificările şi completările ulterioare, în regim de taxare, în perioada în care persoanele impozabile nu au avut un cod valabil de TVA, persoanele impozabile pot ajusta taxa aferentă acestora proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare, determinată în funcție de anul în care a avut loc livrarea bunurilor respective. Ajustarea se reflectă în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(15) Exemple de ajustări:

Exemplul nr. 1, pentru situația prevăzută la art. 305 alin. (4) lit. a) pct. 1 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă a cumpărat o clădire pentru activitatea sa economică la data de 10 august 2010 şi a dedus TVA în sumă de 5.000.000 lei la achiziția sa. În luna mai 2016, această persoană decide să livreze în regim de scutire clădirea. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2010 şi până în anul 2029 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, respectiv 14 ani, şi persoana respectivă trebuie să restituie 14 douăzecimi din TVA dedusă inițial: 5.000.000 lei/20 x 14 = 3.500.000 lei ajustare negativă).

Exemplul nr. 2 — pentru situația prevăzută la art. 305 alin. (4) lit. a) pct. 2 din Codul fiscal:

— O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal achiziționează un imobil în anul 2011 în vederea desfăşurării de operațiuni cu drept de deducere şi deduce integral taxa pe valoarea adăugată la data achiziționării în sumă de 2.000.000 lei.

— În anul 2016 închiriază 30% din suprafața imobilului în regim de scutire de taxa pe valoarea adăugată. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2011 şi până în anul 2030 inclusiv. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, respectiv 15 ani, şi persoana respectivă trebuie să restituie 15 douăzecimi din TVA dedusă inițial, proporțional cu suprafața închiriată în regim de scutire (2.000.000 x 30%/20 x 15 = 450.000).

— Dacă în anul 2018, persoana impozabilă renunță la închirierea acestei părți de 30% din imobil în regim de scutire, vor fi efectuate ajustări pozitive pentru perioada rămasă din perioada de ajustare, respectiv 13 ani, astfel: 2.000.000 x 30%/20 x 13 = 390.000 lei ajustare pozitivă).

— În cazul persoanei care a închiriat spațiul comercial, aceasta a realizat o serie de lucrări de modernizare în anul 2016 a căror valoare a depăşit 20% din partea din bunul imobil după modernizare, calculată aplicând procentul de ocupare de 30% la valoarea bunului imobil, reevaluat, aşa cum este înregistrat în contabilitatea persoanei care este proprietarul bunului imobil, înainte de efectuarea acestor lucrări, la care se adaugă contravaloarea lucrărilor de modernizare. În anul 2020 contractul de închiriere este reziliat. Pentru lucrarea de modernizare pot exista două variante:

a) Dacă persoana care a fost beneficiarul închirierii bunului transferă cu plată contravaloarea modernizării către persoana de la care a închiriat, nu se fac ajustări ale TVA deduse pentru modernizare, potrivit prevederilor art. 305 alin. (4) lit. d) pct. 1 din Codul fiscal, transferul fiind o operațiune taxabilă;

b) Dacă modernizarea este transferată cu titlu gratuit de către chiriaş către persoana de la care a închiriat bunul imobil, se consideră că bunul de capital (modernizarea) şi-a încetat existența în cadrul activității economice a chiriaşului fiind necesară ajustarea TVA deduse pentru modernizare, corespunzător numărului de ani rămaşi din perioada de ajustare, respectiv 16 ani.

Persoana impozabilă poate opta pentru ajustarea TVA în funcție de pro rata conform prevederilor alin. (16).

Exemplul nr. 3 — pentru situația prevăzută la art. 305 alin. (4) lit. a) pct. 3 din Codul fiscal:

O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal construieşte în anul 2016 o clinică medicală destinată atât operațiunilor scutite de TVA, cât şi operațiunilor cu drept de deducere (de exemplu, chirurgie estetică), pentru care deduce integral taxa conform prevederilor art. 300 alin. (5) din Codul fiscal.

La finalizarea investiției, pe perioada de ajustare de 20 de ani, se vor efectua ajustări ale taxei deduse în funcție de pro rata definitivă a fiecărui an, după modelul de la alin. (12).

Exemplul nr. 4

O societate deține un imobil care a fost construit în anul 2009, TVA dedus pentru achiziția de bunuri/servicii necesare construirii imobilului fiind de 6 milioane lei. În perioada 2009—2015 bunul imobil a fost utilizat exclusiv pentru operațiuni taxabile. În anul 2016, se închiriază o parte din bunul imobil reprezentând cca. 40% din suprafața acestuia, în regim de scutire de TVA. La determinarea suprafeței de 40% au fost luate în calcul şi suprafețele aferente garajelor subterane şi locurilor de parcare supraterane. Persoana respectivă trebuie să ajusteze în anul 2016 taxa dedusă inițial, proporțional cu suprafața de 40% închiriată în regim de scutire. Perioada de ajustare este de 20 de ani, cu începere de la 1 ianuarie 2009 şi până la finele anului 2028. Ajustarea trebuie să se efectueze pentru toată taxa aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, la schimbarea destinației unei părți din clădire, astfel:

— pentru perioada 2009—2015, persoana impozabilă nu ajustează taxa dedusă inițial aferentă acestor ani;

— pentru perioada rămasă, 2016—2028 = 13 ani, taxa se ajustează astfel:

— 6.000.000 lei x 40% = 2.400.000 lei, reprezintă partea de TVA supusă ajustării. Ajustarea se face proporțional cu perioada rămasă din perioada de ajustare astfel: 2.400.000/20 x 13 = 1.560.000 lei taxa de ajustat (ajustare negativă) care se înscrie în decontul de taxă pe valoarea adăugată din perioada fiscală în care apare modificarea de destinație.

Exemplul nr. 5:

În anul 2010 o societate achiziționează un spațiu comercial (imobil) destinat exclusiv operațiunilor scutite fără drept de deducere constând în jocuri de noroc. TVA aferent acestui un spațiu comercial care nu a fost dedusă la achiziție a fost în sumă de 3.000.000 lei. În anul 2016 societatea în cauză alocă cca 40% din suprafața bunului imobil pentru activități de alimentație publică (restaurant), taxabile. Conform acestei alocări persoana impozabilă va efectua în anul 2016 o ajustare pozitivă aferentă perioadei rămase din perioada de ajustare, respectiv 14 ani, astfel: 3.000.000 x 40%/20 x 14 = 840.000 ajustare pozitivă)

(16) Pentru cazul prevăzut la art. 305 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, ajustarea se efectuează în cadrul perioadei de ajustare prevăzute la art. 305 alin. (2) din Codul fiscal, pentru o cincime sau o douăzecime din taxa dedusă/nedeductibilă inițial, în funcție de pro rata definitivă la finele fiecărui an, conform procedurii descrise la art. 300 alin. (15) din Codul fiscal. Această ajustare se aplică pentru bunurile la achiziția, fabricarea, construcția, transformarea sau modernizarea cărora se aplică prevederile art. 300 alin. (5) din Codul fiscal, precum şi pentru bunurile de capital la achiziția, fabricarea, construcția, transformarea sau modernizarea cărora s-a dedus integral taxa ori nu s-a exercitat dreptul de deducere a taxei şi care în cursul perioadei de ajustare sunt alocate unor activități în cazul cărora nu se poate determina proporția în care sunt utilizate pentru operațiuni cu drept de deducere şi fără drept de deducere. Dacă taxa aferentă achiziției, fabricării, construcției, transformării sau modernizării bunului de capital s-a dedus integral se consideră că taxa a fost dedusă pe bază de pro rata de 100%, respectiv dacă nu s-a exercitat dreptul de deducere se consideră că pro rata a fost de 0%. Față de ajustarea prevăzută la art. 305 alin. (4) lit. a) din Codul fiscal, care se face de câte ori apare un eveniment care conduce la ajustare, în cazurile prevăzute la prezentul alineat ajustarea se va realiza anual, pe durata întregii perioade de ajustare, atât timp cât bunul de capital este alocat unei activități în cazul căreia nu se poate determina proporția în care este utilizat pentru operațiuni cu drept de deducere şi fără drept de deducere. Dacă în cursul perioadei de ajustare a unui bun de capital, pentru care se aplică metoda de ajustare prevăzută de prezentul alineat, apare unul dintre următoarele evenimente: bunul de capital este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, este alocat unui sector de activitate care nu dă drept de deducere, face obiectul unei operațiuni pentru care taxa este deductibilă integral sau îşi încetează existența, taxa se ajustează conform prevederilor alin. (8) sau, după caz (13).

Exemplu: O persoană impozabilă cu regim mixt cumpără un utilaj la data de 1 februarie 2016, în valoare de 200.000 lei, plus 20% TVA, adică 40.000 lei. Pro rata provizorie pentru anul 2016 este 40%, iar taxa dedusă este de 16.000 lei (40.000 lei x 40%). Pro rata definitivă calculată la sfârşitul anului 2016 este de 30%.

La sfârşitul anului 2016 se realizează ajustarea taxei pe baza pro rata definitivă, respectiv 40.000 lei x 30% = 12.000 lei taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro rata provizorie (16.000 lei), iar diferența de 4.000 lei se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă nedeductibilă. Această ajustare a deducerii se referă la întreaga sumă dedusă inițial provizoriu şi prin urmare acoperă şi ajustarea aferentă primei cincimi pentru bunurile de capital.

Ajustările pentru anii 2017, 2018, 2019 şi 2020 se realizează astfel:

TVA deductibilă se împarte la 5: 40.000 lei: 5 = 8.000 lei.

TVA efectiv dedusă în baza pro rata definitivă pentru prima perioadă se împarte la rândul său la 5: 12.000 lei: 5 = 2.400 lei.

Rezultatul înmulțirii taxei pe valoarea adăugată deductibile de 8.000 lei cu pro rata definitivă pentru fiecare dintre perioadele următoare se va compara apoi cu 2.400 lei.

Diferența rezultată va constitui ajustarea deducerii în favoarea fie a statului, fie a persoanei impozabile.

Ajustarea pentru anul 2017:

— pro rata definitivă pentru anul 2017 este de 50%;

— deducere autorizată: 8.000 lei x 50% = 4.000 lei;

— deja dedusă: 2.400 lei;

— ajustare pozitivă: 4.000 lei – 2.400 lei = 1.600 lei.

Ajustarea pentru anul 2018:

— pro rata definitivă pentru anul 2018 este de 20%;

— deducere autorizată: 8.000 lei x 20% = 1.600 lei;

— deja dedusă: 2.400 lei;

— ajustare negativă: 2.400 lei – 1.600 lei = 800 lei — nu se efectuează, fiind sub nivelul minim de 1.000 lei prevăzut la alin. (16).

Ajustarea pentru anul 2019:

— pro rata definitivă pentru anul 2019 este de 25%;

— deducere autorizată: 8.000 lei x 25% = 2.000 lei;

— deja dedusă: 2.400 lei;

— ajustare negativă: 2.400 lei – 2.000 lei = 400 lei — nu se efectuează, fiind sub nivelul minim de 1.000 lei prevăzut la alin. (16).

Ajustarea pentru anul 2020:

— pro rata definitivă pentru anul 2020 este de 70%;

— deducere autorizată: 8.000 lei x 70% = 5.600 lei;

— deja dedusă: 2.400 lei;

— deducere pozitivă: 5.600 lei – 2.400 lei = 3.200 lei.

Orice modificare a pro rata în anii următori, respectiv după scurgerea ultimului an de ajustare (2020), nu va mai influența deducerile efectuate pentru acest utilaj. Dar pentru livrări către sine nu există limită de timp.

Dacă presupunem că acelaşi utilaj ar fi alocat în cursul anului 2017 unui sector de activitate care nu dă drept de deducere sau îşi încetează existența ori este utilizat pentru alte scopuri decât activitatea economică, persoana impozabilă ar avea obligația să efectueze următoarele ajustări:

— perioada rămasă din perioada de ajustare: 3 ani;

— taxa dedusă inițial: 12.000 lei;

— ajustare în favoarea bugetului de stat: 2.400 lei x 3/5 = 1.440 lei.

(17) Ajustarea prevăzută la art. 305 alin. (4) din Codul fiscal nu se efectuează în situația în care sunt aplicabile prevederile art. 270 alin. (4) lit. a) şi b) din Codul fiscal referitoare la livrarea către sine, precum şi în situația în care nu are loc o livrare de bunuri în conformitate cu prevederile art. 270 alin. (8) din Codul fiscal, situații în care persoana impozabilă are dreptul să deducă taxa conform art. 297 alin. (4) lit. a) şi alin. (5) din Codul fiscal. Casarea activelor corporale fixe care sunt bunuri de capital în conformitate cu prevederile art. 305 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal nu implică efectuarea de ajustări ale taxei deduse. Prin *casare*, în sensul TVA, se înțelege operația de scoatere din funcțiune a activului respectiv , urmată de dezmembrarea acestuia, indiferent dacă părțile componente rezultate sunt sau nu sunt valorificate.

Demolarea unor construcții, achiziționate împreună cu suprafața de teren pe care au fost edificate, nu determină obligația de ajustare a deducerii inițiale a taxei pe valoarea adăugată aferente achiziționării construcțiilor care au fost

demolate, dacă persoana impozabilă face dovada intenției, confirmată cu elemente obiective, că suprafața de teren pe care erau edificate construcțiile continuă să fie utilizată în scopul operațiunilor sale taxabile, cum ar fi, de exemplu, edificarea altor construcții destinate unor operațiuni taxabile, astfel cum a fost pronunțată Hotărârea Curții Europene de Justiție în Cauza C-257/11 Gran Via Moineşti.

(18) Taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile şi achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2)—(6) sau art. 331 din Codul fiscal, precum şi a bunurilor de capital achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 282 alin. (6) din Codul fiscal, se ajustează la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea conform art. 305 alin. (4) lit. a), c) şi d) din Codul fiscal, astfel:

a) în situația în care ajustarea este negativă, se ajustează taxa efectiv dedusă aferentă sumei plătite, corespunzătoare perioadei rămase din perioada de ajustare;

b) în situația în care ajustarea este pozitivă se ajustează taxa nededusă, dar plătită furnizorului/prestatorului, corespunzătoare perioadei rămase din perioada de ajustare.

(19) În situația prevăzută la alin. (18), dacă la data la care intervine un eveniment care generează ajustarea nu a fost achitată integral taxa aferentă achiziției, pe măsură ce se plăteşte diferența de taxă, se determină taxa care ar fi deductibilă sau nedeductibilă corespunzător utilizării bunului de capital pentru operațiuni cu ori fără drept de deducere în cadrul perioadei de ajustare şi se evidențiază în decontul de taxă aferent perioadei fiscale în care taxa a fost plătită.Taxa aferentă achizițiilor intracomunitare de bunuri, importurilor şi achizițiilor de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2)—(6) sau art. 331 din Codul fiscal, efectuate de o persoană impozabilă care aplică sistemulTVA la încasare, precum şi taxa aferentă achizițiilor de bunuri/servicii prevăzute la art. 282 alin. (6) din Codul fiscal efectuate de beneficiar de la o persoană impozabilă care aplică sistemulTVA la încasare se ajustează potrivit regulilor generale prevăzute la alin. (1)—(16).

Exemplu: O persoană impozabilă B cumpără un bun de capital (o clădire) de la persoana impozabilă A. Ambele persoane aplică sistemul TVA la încasare. Valoarea bunului de capital este de 120.000 lei şi TVA aferentă este de 24.000 lei. Prin contractul dintre părți se stabilesc următoarele: bunul de capital va fi pus la dispoziția persoanei impozabile B la data de 20.07.2016, urmând ca plata să se facă în 4 tranşe egale de 30.000 lei + TVA aferentă, care devin scadente la plată corespunzător, prima tranşă la data punerii bunului la dispoziția persoanei impozabile B (20.07.2016), a doua tranşă la 31.12.2016, a treia tranşă la 30.06.2017 şi ultima tranşă la 31.12.2017. Plățile se efectuează cu respectarea prevederilor contractuale.

Perioada de ajustare începe de la 1 ianuarie a anului în care bunul de capital este pus la dispoziția persoanei impozabile B, respectiv 1 ianuarie 2016.

Situația 1:

În perioada 20.07.2016—31.07.2017 bunul de capital este utilizat în scopul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile B, respectiv operațiunilor de închiriere în regim de taxare cuTVA prin opțiune conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal.

Începând cu 1.08.2017 bunul de capital este alocat în integralitate pentru realizarea de operațiuni de închiriere în regim de scutire de TVA fără drept de deducere în sensul art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal.

— Perioada de ajustare (20 de ani): 1.01.2016—31.12.2035

— TVA aferentă achiziției bunului de capital: 24.000 lei.

— TVA dedusă conform plăților efectuate până la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea: 18.000 lei, corespunzător celor 3 tranşe de plată efectuate.

— Ajustarea taxei deduse la data evenimentului care generează ajustarea: 18.000 x 19/20 = 17.100 lei, în favoarea statului. Diferența de 900 de lei reprezintă taxa dedusă pentru anul 2016, în care bunul a fost utilizat pentru operațiuni taxabile.

La 31.12.2016 se plăteşte şi ultima tranşă,TVA aferentă fiind de 6.000 lei.

Se determină la momentul efectuării plății cuantumul TVA deductibile în funcție de modul de utilizare a bunului de capital în perioada de ajustare, astfel: 6.000 lei x 19/20 ani = 5.700 lei, care nu se poate deduce, întrucât corespunde celor 19 ani rămaşi din perioada de ajustare, iar bunul de capital este deja alocat operațiunilor scutite fără drept de deducere. Suma de 5.700 lei se scade din contul 4428 „TV A neexigibilă” şi se înregistrează în conturile de cheltuieli.

Suma de 300 lei aferentă anului 2016 se va deduce în decontul lunii decembrie 2017 şi se înscrie în decont la rândurile corespunzătoare de taxă dedusă.

La data de 3.03.2019 bunul de capital începe să fie utilizat în integralitate pentru operațiuni taxabile.

— TVA de ajustat: 24.000 x 17/20 = 20.400 lei, în favoarea persoanei impozabile.

Situația 2:

În perioada 20.07.2016—31.07.2017 bunul de capital este utilizat în scopul operațiunilor taxabile ale persoanei impozabile B, respectiv pentru operațiuni de închiriere în regim de taxare cu TVA în sensul art. 292 alin. (3) din Codul fiscal. Începând cu 1.08.2017 bunul de capital este alocat parțial (20%) pentru realizarea de operațiuni de închiriere în regim de scutire deTVA fără drept de deducere în sensul art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal.

— Perioada de ajustare (20 de ani): 1.01.2016—31.12.2035

— TVA dedusă conform plăților efectuate până la data la care intervine evenimentul care generează ajustarea: 18.000 lei, corespunzător celor 3 tranşe de plată efectuate.

— Ajustarea taxei deduse la data evenimentului care generează ajustarea: 18.000 x 19/20 x 20% = 3.420 lei în favoarea statului.

La 31.12.2017 se plăteşte şi ultima tranşă,TVA aferentă fiind de 6.000 lei.

Se determină la momentul efectuării plății cuantumul TVA deductibile în funcție de modul de utilizare a bunului de capital în perioada de ajustare, astfel: 6.000 lei x 19/20 x 20% = 1.140 lei, care nu se pot deduce, întrucât corespund celor 19 ani rămaşi din perioada de ajustare, iar bunul de capital este deja alocat operațiunilor scutite fără drept de deducere în proporție de 20%.

În decontul lunii decembrie 2017 se înscrie la rândurile corespunzătoare de taxă dedusă suma de 4.860 lei (6.000 — 1.140).

La data de 3.03.2019 bunul de capital începe să fie utilizat în integralitate pentru operațiuni taxabile.

— TVA dedusă: 24.000 – 3.420 – 1.140 = 19.440 lei

— TVA nededusă: 1.140 lei

— TVA dedusă inițial şi ajustată în favoarea statului: 3.420 lei

— TVA de ajustat — 17 ani — în favoarea persoanei impozabile B: 24.000 x 17/20 x 20% = 4.080 lei.

(20) Pentru cazul prevăzut la art. 305 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, achiziționate de persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare, altele decât achizițiile intracomunitare de bunuri, importurile şi achizițiile de bunuri/servicii pentru care se aplică taxare inversă potrivit prevederilor art. 307 alin. (2)—(6) sau art. 331 din Codul fiscal, precum şi a bunurilor de capital achiziționate de beneficiari de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA

la încasare, altele decât cele prevăzute la art. 282 alin. (6) din Codul fiscal, se ajustează conform alin. (9), ținând cont de plățile efectuate astfel:

a) în anul achiziției se ajustează taxa aferentă sumelor efectiv plătite conform pro rata definitivă din acest an;

b) de câte ori se mai efectuează o plată în anii următori din perioada de ajustare se deduce taxa aferentă plăților efectuate în funcție de pro rata definitivă din anul achiziției, în decontul perioadei fiscale în care s-a efectuat plata;

c) la finele fiecărui an se ajustează o cincime sau o douăzecime din taxa dedusă corespunzătoare plăților efectuate, în funcție de pro rata definitivă;

d) în situația în care se efectuează ajustarea prevăzută la lit. c) şi ulterior se mai efectuează plăți, la fiecare plată se recalculează taxa ajustată conform lit. c), în funcție de plățile efectuate, diferența rezultată înscriindu-se în decontul aferent perioadei fiscale în care s-a efectuat fiecare plată.

Exemplu:

O persoană impozabilă cu regim mixt care aplică sistemul TVA la încasare cumpără un utilaj la data de 1 martie 2016, în valoare de 240.000 lei, plus 20% TVA, adică 48.000 lei. Conform contractului plata utilajului se efectuează astfel: 50% din valoare la data achiziției, respectiv 144.000 lei (din care TVA 24.000 lei), iar diferența în două rate de câte 72.000 lei (din care TVA 12.000 lei), plătibile în luna ianuarie a următorilor 2 ani. Pro rata provizorie pentru anul 2016 este 30%.

La data achiziției persoana impozabilă deduce taxa aferentă sumei achitate corespunzător pro rata provizorie astfel:

24.000 lei x 30% = 7.200 lei, taxă care se deduce în decontul aferent lunii martie 2016.

Pro rata definitivă calculată la sfârşitul anului 2016 este de 40%.

La sfârşitul anului 2016 se realizează ajustarea taxei pe baza pro rata definitivă, respectiv 24.000 lei x 40% = 9.600 lei taxă de dedus, care se compară cu taxa dedusă pe baza pro rata provizorie (7.200 lei), iar diferența de 2.400 lei se înscrie în decontul din luna decembrie ca taxă deductibilă.

Anul 2017

Pro rata provizorie utilizată în anul 2017 este de 50%.

În luna ianuarie din anul 2017 se efectuează plata sumei de 62.000 lei (din care TVA 12.000 lei).

La data plății se calculează taxa de dedus, ținând cont de pro rata definitivă din anul 2016, anul achiziției utilajului:

12.000 lei x 40% = 4.800 lei, taxă care se deduce în decontul aferent lunii ianuarie 2017.

Pro rata definitivă pentru anul 2017 calculată la sfârşitul anului este de 60%.

La sfârşitul anului 2017 se fac următoarele calcule:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de ajustare):

24.000 lei + 12.000 lei = 36.000 lei: 5 = 7.200 lei.

Deducerea autorizată, respectiv taxa care poate fi dedusă pentru anul 2017, se calculează astfel:

7.200 lei x 60% = 4.320 lei.

Taxa deja dedusă corespunzătoare unui an, respectiv anului 2017, se calculează astfel:

9.600 lei (dedusă în anul 2016) + 4.800 lei (dedusă în anul 2017) = 14.400 lei: 5 = 2.880 lei.

Se compară deducerea autorizată cu taxa deja dedusă pentru anul 2017, iar diferența de 1.440 lei (4.320 lei — 2.880 lei) reprezintă taxa de dedus suplimentar care se înscrie în decontul lunii decembrie.

Anul 2018

Pro rata provizorie utilizată în anul 2018 este de 60%.

În luna ianuarie 2018 se efectuează plata sumei de 72.000 lei (din care TVA 12.000 lei).

La data plății se calculează taxa de dedus, ținând cont de pro rata definitivă din anul 2016, anul achiziției utilajului:

12.000 lei x 40% = 4.800 lei, taxă care se deduce în decontul aferent lunii ianuarie 2018.

Ca urmare a efectuării acestei plăți se recalculează taxa deductibilă aferentă anului 2017 astfel:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de ajustare):

24.000 lei + 12.000 lei + 12.000 lei = 48.000 lei: 5 = 9.600 lei.

Deducerea autorizată, respectiv taxa care poate fi dedusă pentru anul 2017 ca urmare a acestei plăți se calculează astfel:

9.600 lei x 60% = 5.760 lei.

Taxa deja dedusă corespunzătoare unui an este:

9.600 lei (dedusă în anul 2016) + 4.800 lei (dedusă în anul 2017) + 4.800 lei (dedusă în anul 2018) = 19.200 lei: 5 = 3.840 lei.

Se compară deducerea autorizată cu taxa dedusă efectiv (5.760 lei – 3.840 lei), iar diferența de 1.920 lei este taxa care se poate deduce pentru anul 2017.

Întrucât în decembrie 2017 s-a dedus suma de 1.440 lei, se va deduce suplimentar în ianuarie 2018 (luna în care s-a achitat ultima rată) suma de 480 lei (1.920 lei – 1.440 lei).

În luna decembrie 2018 se efectuează ajustarea corespunzătoare acestui an în funcție de pro rata definitivă, care este de 30%, astfel:

Taxa deductibilă corespunzătoare plăților efectuate se împarte la 5 (perioada de ajustare):

24.000 lei + 12.000 lei + 12.000 lei = 48.000 lei: 5 = 9.600 lei.

Deducerea autorizată conform pro rata definitivă pentru acest an este de 2.880 lei (9.600 lei x 30%).

Se determină taxa deja dedusă pentru acest an:

9.600 lei + 4.800 lei+ 4.800 lei = 19.200 lei: 5 = 3.840 lei.

Întrucât s-a dedus mai mult, în decontul lunii decembrie ar trebui să se efectueze o ajustare în favoarea statului, dar în cazul prezentat fiind o sumă mai mică de 1.000 lei, respectiv de 960 lei (3.840 lei – 2.880 lei), ajustarea nu se efectuează.

Anul 2019

— pro rata definitivă pentru anul 2019 este de 35%;

— deducere autorizată: 9.600 lei x 35% = 3.360 lei;

— deja dedusă: 3.840 lei;

— ajustare în favoarea statului: 3.840 lei – 3.360 lei = 480 lei — nu se efectuează, fiind sub nivelul minim de 1.000 lei.

În ultimul an al perioadei de ajustare, respectiv anul 2020, ajustarea se va efectua similar celei de la sfârşitul anului 2019.

(21) Persoanele care aplică sistemul TVA la încasare, precum şi cele care au achiziționat bunuri/servicii de la persoane impozabile care aplică sistemul TVA la încasare şi trec la regimul special de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal aplică în mod corespunzător prevederile alin. (17) şi alin. (18) lit. a).

SECȚIUNEA a 9-a

Dispoziții tranzitorii privind ajustarea

80. (1) Potrivit prevederilor art. 306 din Codul fiscal, se ajustează taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, respectiv pentru:

a) activele corporale fixe amortizabile a căror durată normală de utilizare stabilită pentru amortizarea fiscală este mai mică de 5 ani, care au fost achiziționate sau fabricate după data aderării până la data 31 decembrie 2015 inclusiv;

b) activele corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile care fac obiectul leasingului a căror limită minimă a duratei normale de utilizare este mai mică de 5 ani, care au fost achiziționate sau fabricate după data aderării până la data 31 decembrie 2015 inclusiv.

(2) Ajustarea taxei se efectuează numai dacă intervin evenimentele prevăzute la art. 305 alin. (4) din Codul fiscal, respectiv:

a) în situația în care bunul este folosit de persoana impozabilă:

1. integral sau parțial, pentru alte scopuri decât activitățile economice, cu excepția bunurilor a căror achiziție face obiectul limitării la 50% a dreptului de deducere potrivit prevederilor art. 298 din Codul fiscal;

2. pentru realizarea de operațiuni care nu dau drept de deducere a taxei;

3. pentru realizarea de operațiuni care dau drept de deducere a taxei într-o măsură diferită față de deducerea inițială;

b) în cazurile în care apar modificări ale elementelor folosite la calculul taxei deduse;

c) în situația în care un bun al cărui drept de deducere a fost integral sau parțial limitat face obiectul oricărei operațiuni pentru care taxa este deductibilă. În cazul unei livrări de bunuri, valoarea suplimentară a taxei de dedus se limitează la valoarea taxei colectate pentru livrarea bunului respectiv;

d) în situația în care bunul îşi încetează existența, cu următoarele excepții:

1. bunul a făcut obiectul unei livrări sau unei livrări către sine pentru care taxa este deductibilă;

2. bunul este pierdut, distrus sau furat, în condițiile în care aceste situații sunt demonstrate sau confirmate în mod corespunzător. În cazul bunurilor furate, persoana impozabilă demonstrează furtul bunurilor pe baza actelor doveditoare emise de organele judiciare;

3. situațiile prevăzute la art. 270 alin. (8) din Codul fiscal;

4. în cazul casării bunului;

e) în cazurile prevăzute la art. 287 din Codul fiscal.

(3) Ajustarea reprezintă exercitarea dreptului de deducere, atunci când persoana impozabilă câştigă dreptul de deducere potrivit legii, denumită în continuare *ajustare pozitivă*, sau anularea totală sau parțială a deducerii exercitate în situația în care persoana impozabilă pierde potrivit legii dreptul de deducere, denumită în continuare *ajustare negativă*. Numărul ajustărilor poate fi nelimitat, acesta depinzând de modificarea destinației bunului, respectiv pentru operațiuni care dau sau nu drept de deducere.

(4) Ajustarea taxei în cazul activelor corporale fixe prevăzute la alin. (1) se efectuează proporțional cu valoarea rămasă neamortizată la momentul la care intervin evenimentele prevăzute la alin. (2). Dacă activele sunt complet amortizate la momentul la care intervin evenimentele prevăzute la alin. (2) nu se mai fac ajustări de taxă. În cazul în care dreptul de deducere s-a exercitat potrivit art. 297 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, se ajustează taxa deductibilă care a fost plătită furnizorului/prestatorului, proporțional cu valoarea rămasă neamortizată la momentul la care intervin evenimentele care generează ajustarea.

(5) În sensul art. 306 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, în cazul activelor corporale fixe de natura mijloacelor fixe amortizabile care fac obiectul leasingului, valoarea rămasă neamortizată se determină prin scăderea din valoarea de înregistrare în contabilitate a sumelor care ar reprezenta amortizarea contabilă, dacă bunul ar fi amortizat contabil pe perioada minimă a duratei normale de utilizare stabilite prin hotărâre a Guvernului.

(6) Ajustarea de taxă se efectuează în funcție de cota de taxă în vigoare la data achiziției activului corporal fix.

CAPITOLUL XI
Persoanele obligate la plata taxei

SECȚIUNEA 1
Persoana obligată la plata taxei pentru operațiunile taxabile din România

81. (1) O persoană impozabilă care are sediul activității economice în România şi livrează bunuri sau prestează servicii de la un sediu fix situat în afara României către beneficiari persoane impozabile stabilite în România, iar locul acestor operațiuni este considerat a fi în România, conform art. 275 sau 278 din Codul fiscal, nu poate fi considerată ca nefiind stabilită în România, chiar dacă sediul activității economice nu participă la livrarea bunurilor şi/sau la prestarea serviciilor, fiind persoana obligată la plata taxei conform art. 307 alin. (1) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 307 alin. (5) din Codul fiscal, persoana obligată la plata taxei pe valoarea adăugată este persoana din cauza căreia bunurile ies din regimurile sau situațiile prevăzute la art. 295 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, cu excepția cazului în care bunurile ies din regimurile ori situațiile respective printr-un import, caz în care se aplică prevederile art. 309 din Codul fiscal şi pct. 82.

(3) Prevederile art. 307 alin. (6) din Codul fiscal nu se aplică în cazul vânzărilor la distanță realizate dintr-un stat membru în România de o persoană nestabilită în România, pentru care locul livrării este în România conform art. 275 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, persoana nestabilită în România fiind obligată să se înregistreze în România în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal.

(4) În cazul serviciilor taxabile achiziționate intracomunitar , taxa este datorată conform art. 307 alin. (2) din Codul fiscal, inclusiv în situația în care beneficiarul persoană impozabilă stabilit în România nu şi-a îndeplinit obligația de a se înregistra în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a
Persoana obligată la plata taxei pentru importul de bunuri

82. (1) În aplicarea art. 309 din Codul fiscal, importatorul care are obligația plății taxei pentru un import de bunuri taxabil este:

a) cumpărătorul către care se expediază bunurile la data la care taxa devine exigibilă la import sau, în absența acestui cumpărător, proprietarul bunurilor la această dată. Prin excepție, furnizorul bunului sau un furnizor anterior poate opta pentru calitatea de importator. Orice livrări anterioare importului nu sunt impozabile în România, cu excepția livrărilor de bunuri pentru care se aplică regulile prevăzute la art. 275 alin. (1) lit. e) şi f) din Codul fiscal;

b) furnizorul bunurilor, pentru livrările de bunuri care sunt instalate sau asamblate în interiorul României de către furnizor ori în numele acestuia şi dacă livrarea acestor bunuri are loc în România în condițiile art. 275 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, sau cumpărătorul către care se expediază bunurile, dacă acesta a optat pentru calitatea de importator;

c) proprietarul bunurilor, pentru bunurile importate în vederea efectuării de operațiuni de închiriere sau leasing în România;

d) persoana care reimportă în România bunurile exportate în afara Uniunii Europene, pentru aplicarea scutirilor prevăzute la art. 293 alin. (1) lit. i) şi j) din Codul fiscal;

e) proprietarul bunurilor sau persoana impozabilă înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal, care importă bunuri în România:

1. în regim de consignație sau stocuri la dispoziția clientului, pentru verificarea conformității ori pentru testare. Beneficiarul înregistrat conform art. 316 din Codul fiscal poate fi importatorul bunurilor care are obligația plății taxei pentru respectivul import, cu condiția ca bunurile respective să fie cumpărate de acesta sau dacă nu le achiziționează să le reexporte în afara Uniunii Europene;

2. în vederea reparării, transformării, modificării sau prelucrării acestor bunuri, cu condiția ca bunurile rezultate ca urmare a acestor operațiuni să fie reexportate în afara Uniunii Europene sau să fie achiziționate de către persoana impozabilă înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal care a efectuat importul.

(2) Orice persoană care nu este obligată la plata taxei pentru un import conform alin. (1), dar pe numele căreia au fost declarate bunurile în momentul în care taxa devine exigibilă conform art. 285 din Codul fiscal, nu are dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată aferente importului respectiv decât în situația în care va aplica structura de comisionar , respectiv va refactura valoarea bunurilor importate şi taxa pe valoarea adăugată aferentă către persoana care ar fi avut calitatea de importator conform alin. (1). Refacturarea întregii valori a bunurilor se realizează doar în scopul taxei pe valoarea adăugată, neimplicând existența unei tranzacții.

(3) Persoanele impozabile care au obligația plății taxei în calitate de importatori conform alin. (1) au dreptul să deducă taxa în limitele şi în condițiile stabilite la art. 297—302 din Codul fiscal.

CAPITOLUL XII
Regimuri speciale

SECȚIUNEA 1
Regimul special de scutire pentru întreprinderile mici

83. (1) În sensul art. 310 alin. (1) şi art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, persoana impozabilă cu sediul activității economice în România, care realizează sau intenționează să realizeze o activitate economică ce implică operațiuni taxabile scutite de taxa pe valoarea adăugată cu drept de deducere şi/sau operațiuni rezultate din activități economice pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în străinătate, dacă taxa ar fi deductibilă, în cazul în care aceste operațiuni ar fi fost realizate în România, se consideră că aplică regimul special de scutire pentru întreprinderile mici, dacă nu solicită înregistrarea în scopuri de TVA la organul fiscal competent înainte de realizarea unor astfel de operațiuni, conform art. 316 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 310 alin. (2) din Codul fiscal, o operațiune este accesorie activității principale dacă se îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute la pct. 70 alin. (4). Operațiunile scutite fără drept de deducere prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. a), b), e) şi f) din Codul fiscal nu se includ în cifra de afaceri prevăzută la art. 310 alin. (2) din Codul fiscal dacă sunt accesorii activității principale, respectiv dacă se îndeplinesc cumulativ condițiile prevăzute la pct. 70 alin. (4).

(3) La determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 310 alin. (1) din Codul fiscal se cuprind inclusiv facturile emise pentru avansuri încasate sau neîncasate şi alte facturi emise înainte de data livrării/prestării pentru operațiunile prevăzute la art. 310 alin. (2) din Codul fiscal.

(4) Persoanele impozabile care, dacă ar fi înregistrate normal în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal, ar aplica un regim special de taxă conform prevederilor art. 31 1 şi 312 din Codul fiscal vor lua în calculul determinării cifrei de afaceri prevăzute la art. 310 alin. (1) din Codul fiscal numai baza impozabilă pentru respectivele operațiuni determinată în conformitate cu prevederile art. 311 şi 312 din Codul fiscal.

(5) Activele corporale fixe prevăzute la art. 310 alin. (2) din Codul fiscal sunt cele definite la art. 266 alin. (1) pct. 3 din Codul fiscal, iar activele necorporale sunt cele definite de legislația contabilă şi care din punctul de vedere al taxei sunt considerate servicii.

(6) În sensul art. 310 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă care optează pentru aplicarea regimului normal de taxă trebuie să solicite înregistrarea conform art. 316 din Codul fiscal şi să aplice regimul normal de taxă începând cu data înregistrării.

(7) Persoana impozabilă care solicită scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal în vederea aplicării regimului special de scutire are obligația să ajusteze taxa deductibilă aferentă:

a) bunurilor aflate în stoc, serviciilor neutilizate şi activelor corporale fixe în curs de execuție, constatate pe bază de inventariere, în momentul trecerii la regimul de scutire, în conformitate cu prevederile art. 270 alin. (4) lit. c) şi art. 304 din Codul fiscal;

b) bunurilor de capital pentru care perioada de ajustare a deducerii nu a expirat, aflate în proprietatea sa în momentul trecerii la regimul de scutire, în conformitate cu prevederile art. 305 din Codul fiscal;

c) activelor corporale fixe care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, care au fost fabricate sau achiziționate până la 1 ianuarie 2016 şi care nu sunt complet amortizate la momentul trecerii la regimul de scutire, în conformitate cu prevederile art. 306 din Codul fiscal;

d) achizițiilor de bunuri şi servicii care urmează a fi obținute, respectiv pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 282 alin. (2) lit. a) şi b) din Codul fiscal înainte de data anulării calității de persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal şi al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc după această dată.

(8) Valoarea rezultată ca urmare a efectuării ajustărilor de taxă conform alin. (7) se evidențiază în ultimul decont de taxă sau, după caz, în declarația prevăzută la art. 324 alin. (9) din Codul fiscal. În situația în care organele de inspecție fiscală constată că persoana impozabilă nu a evidențiat corect sau nu a efectuat ajustările de taxă prevăzute la alin. (7), acestea vor stabili valoarea corectă a ajustărilor de taxă şi, după caz, vor solicita plata ori vor dispune restituirea taxei rezultate ca urmare a ajustării.

(9) În cazul activelor corporale fixe achiziționate printr-un contract de leasing, care intră sub incidența prevederilor art. 305 sau 306 din Codul fiscal, dacă transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor are loc după scoaterea locatarului/utilizatorului din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, acesta are obligația, până cel târziu pe data de 25 a lunii următoare celei în care a intervenit transferul dreptului de proprietate asupra bunurilor, să ajusteze:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor de capital, inclusiv taxa plătită sau datorată înainte de data transferului dreptului de proprietate, potrivit prevederilor art. 305 din Codul fiscal şi pct. 79;

b) taxa deductibilă aferentă activelor corporale fixe, care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, constatate pe bază de inventariere, corespunzător valorii rămase neamortizate la momentul schimbării regimului, potrivit prevederilor art. 306 din Codul fiscal.

(10) Prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală se stabileşte procedura de declarare şi plată a sumelor rezultate din ajustarea taxei prevăzute la alin. (9).

(11) În sensul art. 310 alin. (11) din Codul fiscal, persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă prin opțiune conform prevederilor art. 310 alin. (3), coroborate cu prevederile art. 316 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, şi persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de taxă în cazul

depăşirii plafonului de scutire în termenul stabilit la art. 310 alin. (6) din Codul fiscal au dreptul la ajustarea taxei deductibile aferente:

a) bunurilor aflate în stoc, serviciilor neutilizate şi activelor corporale fixe în curs de execuție, constatate pe bază de inventariere, în momentul trecerii la regimul normal de taxare, în conformitate cu prevederile art. 304 din Codul fiscal;

b) bunurilor de capital pentru care perioada de ajustare a deducerii nu a expirat, aflate în proprietatea sa în momentul trecerii la regimul normal de taxă, în conformitate cu prevederile art. 305 din Codul fiscal;

c) activelor corporale fixe care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, care au fost fabricate sau achiziționate până la 1 ianuarie 2016 şi care nu sunt complet amortizate la momentul trecerii la regimul normal de taxă, în conformitate cu prevederile art. 306 din Codul fiscal;

d) achizițiilor de bunuri şi servicii care urmează a fi obținute, respectiv pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 282 alin. (2) lit. a) şi b) din Codul fiscal înainte de data trecerii la regimul normal de taxă şi al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc după această dată.

(12) Ajustările efectuate conform alin. (11) se înscriu în primul decont de taxă depus după înregistrarea în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal a persoanei impozabile sau, după caz, într-un decont ulterior.

(13) Pentru ajustarea taxei prevăzute la alin. (11), persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile şi formalitățile prevăzute la art. 297—306 din Codul fiscal. Prin excepție de la prevederile art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri deTVA atribuit persoanei impozabile conform art. 316 din Codul fiscal.

(14) Persoanele impozabile care trec de la regimul de scutire la cel de taxare au dreptul sau, după caz, obligația de a efectua ajustările de taxă prevăzute la art. 270 alin. (4), art. 304, 305, 306 sau 332 din Codul fiscal, dacă intervin evenimente care generează ajustarea taxei ulterior înregistrării în scopuri deTVA a persoanei impozabile, conform art. 316 din Codul fiscal.

(15) Persoana impozabilă care aplică regimul special de scutire pentru întreprinderile mici nu are voie să menționeze taxa pe valoarea adăugată pe factură sau pe alt document, în conformitate cu prevederile art. 310 alin. (10) lit. b) din Codul fiscal. În cazul în care o persoană impozabilă a facturat în mod eronat cu taxă livrări de bunuri şi sau prestări de servicii scutite conform art. 310 din Codul fiscal, este obligată să storneze facturile emise în conformitate cu prevederile art. 330 din Codul fiscal. Beneficiarii unor astfel de operațiuni nu au dreptul de deducere sau de rambursare a taxei aplicate în mod eronat pentru o astfel de operațiune scutită. Aceştia trebuie să solicite furnizorului/prestatorului stornarea facturii cu taxă şi emiterea unei noi facturi fără taxă.

84. (1) Persoanele care aplică regimul special de scutire, conform art. 310 din Codul fiscal, au obligația să țină evidența livrărilor de bunuri şi a prestărilor de servicii care ar fi taxabile dacă nu ar fi realizate de o mică întreprindere, cu ajutorul jurnalului pentru vânzări, precum şi evidența bunurilor şi a serviciilor taxabile achiziționate, cu ajutorul jurnalului pentru cumpărări.

(2) În cazul în care persoana impozabilă a atins sau a depăşit plafonul de scutire şi nu a solicitat înregistrarea în scopuri de TVA conform legii, organele fiscale competente procedează după cum urmează:

a) stabilesc obligații privind taxa de plată, constând în diferența dintre taxa pe care persoana impozabilă ar fi trebuit să o colecteze şi taxa pe care ar fi avut dreptul să o deducă, de la data la care persoana impozabilă respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, dacă taxa colectată este mai mare decât taxa deductibilă, precum şi accesoriile aferente, sau după caz;

b) determină suma negativă a taxei, respectiv diferența dintre taxa pe care ar fi avut dreptul să o deducă, de la data la care persoana impozabilă respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege, şi taxa pe care ar fi trebuit să o colecteze, de la data la care ar fi trebuit să fie înregistrată în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal, dacă taxa deductibilă este mai mare decât taxa colectată;

c) în cazul în care nerespectarea prevederilor legale este identificată de organele de inspecție fiscală înainte de înregistrarea persoanei impozabile în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, organul fiscal competent înregistrează din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă, înregistrarea fiind considerată valabilă începând cu data comunicării de către organul fiscal competent a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA.

(3) În aplicarea prevederilor alin. (2), în ceea ce priveşte determinarea taxei pe care persoana impozabilă ar fi avut dreptul să o deducă, organele fiscale competente trebuie să aibă în vedere următoarele:

a) taxa deductibilă aferentă bunurilor aflate în stoc, a activelor corporale aflate în curs de execuție şi serviciilor neutilizate, la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

b) ajustarea pozitivă, calculată conform prevederilor art. 305 alin. (2) din Codul fiscal şi pct. 79, aferentă bunurilor de capital pentru care perioada de ajustare a deducerii nu a expirat, aflate în proprietatea persoanei impozabile la data la care aceasta ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

c) ajustarea pozitivă, calculată potrivit prevederilor art. 306 din Codul fiscal şi pct. 80, aferentă activelor corporale fixe care până la data de 31 decembrie 2015 nu erau considerate bunuri de capital, care au fost fabricate sau achiziționate până la 1 ianuarie 2016 şi care nu sunt complet amortizate la data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege;

d) taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri, inclusiv a bunurilor de capital, şi serviciilor efectuate în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat în termenul prevăzut de lege înregistrarea şi data la care a fost înregistrată, precum şi taxa deductibilă aferentă achizițiilor de bunuri şi servicii pentru care exigibilitatea de taxă a intervenit conform art. 282 alin. (2) lit. a) şi b) din Codul fiscal înainte de data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege şi al căror fapt generator de taxă, respectiv livrarea/prestarea, are loc în perioada cuprinsă între data la care persoana respectivă ar fi fost înregistrată în scopuri de taxă dacă ar fi solicitat înregistrarea în termenul prevăzut de lege şi data la care a fost înregistrată.

(4) În cazul în care persoana impozabilă a solicitat în mod eronat scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, organele fiscale competente procedează după cum urmează:

a) în cazul în care persoana impozabilă, ulterior scoaterii din evidență, nu s-a înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal până la data identificării acestei erori de către organele de inspecție fiscală, acestea aplică prevederile alin. (2) lit. a) şi b) pe perioada cuprinsă între data anulării codului de

înregistrare în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal şi data identificării acestei erori. Totodată, organele fiscale competente înregistrează din oficiu aceste persoane în scopuri de taxă. Înregistrarea în scopuri de TVA se consideră valabilă începând cu data comunicării de către organul fiscal competent a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA;

b) în cazul în care, ulterior scoaterii din evidență, persoana impozabilă s-a înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal până la data identificării acestei erori de către organele de inspecție fiscală, acestea aplică prevederile alin. (2) lit. a) şi b) pe perioada cuprinsă între data la care persoanei respective i s-a anulat codul de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal şi data la care a fost înregistrată.

(5) Persoanele impozabile care au solicitat în mod eronat scoaterea din evidența persoanelor înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, în vederea aplicării regimului special de scutire pentru întreprinderile mici, indiferent dacă au făcut sau nu obiectul inspecției fiscale, au dreptul să anuleze ajustările de taxă corespunzătoare scoaterii din evidență.

(6) În aplicarea prevederilor alin. (2)—(4) organele fiscale competente au în vedere faptul că pentru exercitarea deducerii persoana impozabilă trebuie să îndeplinească condițiile şi formalitățile prevăzute de lege. Prin excepție de la prevederile art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, factura pentru achiziții de bunuri/servicii efectuate înainte de înregistrarea în scopuri de TVA a persoanei impozabile nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile conform art. 316 din Codul fiscal.

(7) Persoanele impozabile care au aplicat regimul special de scutire pentru întreprinderi mici prevăzut la art. 310 din Codul fiscal şi care au fost înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul fiscal, dacă ulterior înregistrării realizează numai operațiuni fără drept de deducere, vor solicita scoaterea din evidență conform art. 316 alin. (20) din Codul fiscal. Dacă, ulterior scoaterii din evidență, aceste persoane impozabile vor realiza operațiuni care dau drept de deducere a taxei, vor aplica prevederile art. 310 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 2-a

Regimul special pentru agențiile de turism

85. (1) În sensul art. 311 din Codul fiscal, călătorul poate fi o persoană impozabilă, o persoană juridică neimpozabilă şi orice altă persoană neimpozabilă.

(2) Regimul special nu se aplică pentru serviciile prestate de agenția de turism exclusiv cu mijloace proprii.

(3) În aplicarea prevederilor art. 311 alin. (4) din Codul fiscal, următorii termeni se definesc astfel:

a) suma totală ce este plătită de călător reprezintă tot ceea ce constituie contrapartidă obținută sau care va fi obținută de agenția de turism din partea călătorului sau de la un terț pentru serviciul unic, inclusiv subvențiile direct legate de acest serviciu, impozitele, taxele, cheltuielile accesorii cum ar fi comisioanele şi cheltuielile de asigurare, dar fără a cuprinde sumele prevăzute la art. 286 alin. (4) din Codul fiscal. Dacă elementele folosite pentru stabilirea sumei ce este plătită de călător sunt exprimate în valută, cursul de schimb care se aplică este ultimul curs de schimb comunicat de Banca Națională a României sau ultimul curs de schimb publicat de Banca Central Europeană ori cursul de schimb utilizat de banca prin care se efectuează decontările, din data întocmirii facturii pentru vânzarea serviciilor , inclusiv pentru facturile parțiale sau de avans;

b) costurile agenției de turism pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii în beneficiul direct al călătorului reprezintă prețul, inclusiv taxa pe valoarea adăugată, facturat de furnizorii operațiunilor specifice, precum servicii de transport, hoteliere, catering şi alte cheltuieli precum cele cu asigurarea mijloacelor de transport utilizate, taxe pentru viză, diurnă şi cazarea pentru şofer, taxele de drum, taxele de parcare, combustibilul, cu excepția cheltuielilor generale ale agenției de turism care sunt incluse în costul serviciului unic. Dacă elementele folosite pentru stabilirea costurilor sunt exprimate în valută, cursul de schimb se determină potrivit art. 290 din Codul fiscal.

(4) Pentru a stabili valoarea taxei colectate pentru serviciile unice efectuate într-o perioadă fiscală, agențiile de turism:

a) țin jurnale pentru vânzări sau, după caz, borderouri de încasări, în care înregistrează documentele de vânzare către client, care includ şi taxa, a serviciilor supuse regimului special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal, aferente unei perioade fiscale. Aceste jurnale, respectiv borderouri se țin separat de operațiunile pentru care se aplică regimul normal de taxă;

b) țin jurnale de cumpărări separate în care evidențiază achizițiile de bunuri şi/sau servicii cuprinse în costurile serviciului unic;

c) pe baza informațiilor din jurnalele pentru vânzări şi pentru cumpărări determină baza de impozitare pentru serviciile unice prestate într-o perioadă fiscală conform prevederilor art. 311 alin. (4) din Codul fiscal. La determinarea bazei impozabile nu sunt luate în considerare sumele încasate în avans pentru care nu pot fi determinate cheltuielile aferente şi, de asemenea, nu pot fi scăzute cheltuielile aferente unor livrări de bunuri sau prestări de servicii care nu au fost vândute către client;

d) calculează suma taxei colectate la nivelul cotei standard de taxă, prin aplicarea procedeului sutei mărite, respectiv 20 x 100/120 în anul 2016, respectiv 19 x 100/119 începând cu data de 1 ianuarie 2017, cu excepția situației în care se aplică scutirea de taxă prevăzută la art. 311 alin. (5) din Codul fiscal, din diferența dintre suma prevăzută la alin. (3) lit. a) şi cea prevăzută la alin. (3) lit. b).

(5) Agențiile de turism acționează în calitate de intermediari, conform art. 311 alin. (9) din Codul fiscal, pentru serviciile prevăzute la art. 311 alin. (5) din Codul fiscal, precum şi în situația în care acționează în numele şi în contul altei persoane, potrivit art. 271 alin. (3) lit. e) din Codul fiscal şi pct. 8 alin. (5). De exemplu, agenția de turism acționează în calitate de intermediar atunci când intermediază operațiuni de asigurare medicală în folosul călătorilor şi acestea nu sunt vândute împreună cu alte servicii turistice.

(6) Agențiile de turism sunt obligate să aplice regimul special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal şi în cazul în care serviciul unic cuprinde o singură prestare de servicii, cu excepția prevăzută la alin. (2) şi cu excepția situației în care optează pentru regimul normal de taxă în limitele art. 311 alin. (10) din Codul fiscal. În acest sens a fost pronunțată hotărârea Curții Europene de Justiție în Cazul C-163/91 Van Ginkel. Totuşi, pentru transportul de călători agenția de turism poate aplica regimul normal de taxă, cu excepția situației în care transportul este vândut împreună cu alte servicii turistice.

(7) Persoana impozabilă, care achiziționează de la o agenție de turism servicii care au fost supuse regimului special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal şi refacturează aceste servicii către alte persoane, aplică la rândul său regimul special prevăzut la art. 311 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Regimuri speciale pentru bunurile second-hand, opere de artă, obiecte de colecție şi antichități

86. (1) În sensul art. 312 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, bunurile second-hand includ orice obiecte vechi care mai pot fi utilizate „ca atare” sau în urma unor reparații, cu excepția bunurilor prevăzute la alin. (2).

(2) Nu sunt considerate bunuri second-hand în sensul art. 312 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal:

a) aurul, argintul şi platina prezentate sub formă de bare, plachete, lingouri, pulbere, foiţe, folie, tuburi, sârmă sau în orice alt mod, ce pot fi folosite ca materie primă pentru producerea altor bunuri, fie pure, fie în aliaj cu alte metale;

b) aurul de investiţii conform definiţiei prevăzute la art. 313 alin. (1) din Codul fiscal;

c) monedele din argint sau platină care nu constituie obiecte de colecţie în sensul art. 312 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) reziduuri de obiecte vechi formate din metale preţioase recuperate în scopul topirii şi refolosirii ca materii prime;

e) pietrele preţioase şi semipreţioase şi perlele, indiferent dacă sunt sau nu tăiate, sparte în lungul fibrei, gradate sau şlefuite, însă nu pe fir , montate sau fixate, ce pot fi utilizate pentru producerea de bijuterii clasice şi fantezie, obiecte de aurărie şi argintărie şi similare;

f) bunurile care se consumă la prima utilizare;

g) bunurile ce nu mai pot fi refolosite în niciun fel;

h) obiectele vechi care sunt executate din metale preţioase sau şi cu pietre preţioase sau semipreţioase, cum ar fi bijuteriile (clasice şi fantezie, obiectele de aurărie şi argintărie şi toate celelalte obiecte vechi, inclusiv uneltele, integral sau parţial formate din aur, argint, platină, pietre preţioase şi/sau perle, indiferent de gradul de puritate a metalelor şi pietrelor preţioase).

(3) Opţiunea prevăzută la art. 312 alin. (3) din Codul fiscal:

a) se exercită pentru toate categoriile de bunuri prevăzute la respectivul alineat;

b) se notifică organului fiscal competent şi rămâne în vigoare până la data de 31 decembrie a celui de-al doilea an calendaristic următor exercitării opţiunii.

(4) În scopul aplicării art. 312 alin. (13) şi (14) din Codul fiscal:

a) baza de impozitare pentru fiecare livrare de bunuri supusă regimului special este diferenţa dintre marja de profit realizată de persoana impozabilă revânzătoare şi valoarea taxei aferente marjei respective;

b) marja profitului este diferenţa dintre preţul de vânzare şi preţul de cumpărare al bunului supus regimului special;

c) pentru determinarea taxei colectate aferente fiecărei livrări, din marja profitului determinată conform lit. b) se calculează suma taxei colectate corespunzătoare fiecărei livrări prin aplicarea procedeului sutei mărite. Taxa colectată într-o perioadă fiscală pentru bunurile supuse regimului special reprezintă suma taxelor pe valoarea adăugată aferente fiecărei livrări de bunuri efectuate în perioada respectivă.

(5) Persoana impozabilă nu colectează TVA conform regimului special în situaţia în care marja profitului, determinată conform alin. (4) lit. b), este negativă.

(6) În scopul aplicării art. 312 alin. (13) şi (14) din Codul fiscal, persoana impozabilă revânzătoare va îndeplini următoarele obligaţii:

a) va ţine un jurnal special de cumpărări în care se înscriu toate bunurile supuse regimului special;

b) va ţine un jurnal special de vânzări în care se înscriu toate bunurile livrate în regim special;

c) va ţine un registru care permite să se stabilească, la finele fiecărei perioade fiscale, totalul bazei de impozitare pentru livrările efectuate în respectiva perioadă fiscală, pe fiecare cotă de TVA aplicabilă, şi, după caz, taxa colectată;

d) va emite o factură prin autofacturare către fiecare furnizor de la care achiziţionează bunuri supuse regimului special şi care nu este obligat să emită o factură. Factura emisă prin autofacturare trebuie să cuprindă următoarele informaţii:

1. numărul de ordine şi data emiterii facturii;

2. data achiziţiei şi numărul cu care a fost înregistrată în jurnalul special de cumpărări prevăzut la lit. a) sau data primirii bunurilor;

3. numele şi adresa părţilor;

4. codul de înregistrare în scopuri de TVA al persoanei impozabile revânzătoare;

5. descrierea şi cantitatea de bunuri cumpărate sau primite;

6. preţul de cumpărare, care se înscrie în factură la momentul cumpărării pentru bunurile în regim de consignaţie.

(7) O întreprindere mică care livrează bunuri unei persoane impozabile revânzătoare, conform art. 312 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal, va menţiona în factura emisă că livrarea în cauză se referă la bunurile prevăzute la art. 312 alin. (1) lit. a)—d) din Codul fiscal şi că aceste bunuri au fost utilizate de întreprinderea mică ca active corporale fixe, aşa cum sunt acestea definite la art. 266 alin. (1) pct. 3 din Codul fiscal.

(8) În scopul aplicării art. 312 alin. (15) din Codul fiscal, baza de impozitare pentru livrările de bunuri second-hand, opere de artă, obiecte de colecţie sau antichităţi, efectuate de un organizator de vânzări prin licitaţie publică, acţionând în nume propriu în cadrul unui contract de comision la vânzare în contul persoanei prevăzute la art. 312 alin. (2) lit. a)—d) din Codul fiscal, este constituită din suma totală facturată conform alin. (10) cumpărătorului de către organizatorul vânzării prin licitaţie publică, din care se scad următoarele:

1. suma netă de plată sau plătită de organizatorul vânzării prin licitaţie publică comitentului său, stabilită conform alin. (10); şi

2. suma taxei colectate de organizatorul vânzării prin licitaţie publică pentru livrarea sa.

(9) Suma netă de plată sau plătită de organizatorul vânzării prin licitaţie publică comitentului său este egală cu diferenţa dintre:

a) preţul bunurilor la licitaţia publică; şi

b) valoarea comisionului, inclusiv taxa aferentă, obţinut sau care va fi obţinut de organizatorul vânzării prin licitaţie publică de la comitentul său, în cadrul contractului de comision la vânzare.

(10) Organizatorul vânzării prin licitaţie publică trebuie să emită cumpărătorului o factură sau, după caz, bon fiscal emis conform Ordonanţei de urgenţă a Guvernului nr. 28/1999 privind obligaţia operatorilor economici de a utiliza aparate de marcat electronice fiscale, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, care nu trebuie să menţioneze separat valoarea taxei.

SECŢIUNEA a 4-a

Regimul special pentru aurul de investiţii

87. (1) În scopul implementării art. 313 alin. (1) din Codul fiscal, greutăţile acceptate pe pieţele de lingouri cuprind cel puţin următoarele unităţi şi greutăţi:

Unitate	Greutăţi tranzacţionate
Kg	12,5/1
Gram	500/250/100/50/20/10/5/2,5/2
Uncie (1 oz = 31,1035 g)	100/10/5/1/1/2/1/4
Tael (1 tael = 1,193 oz) (unitate de măsură chinezească)	10/5/1
Tola (10 tolas = 3,75 oz) (unitate de măsură indiană)	10

(2) În sensul art. 313 alin. (1) lit. b) pct. 2 din Codul fiscal, prin monede reconfecționate după anul 1800 se înțelege monedele care sunt bătute după anul 1800.

(3) Notificarea prevăzută la art. 313 alin. (7) din Codul fiscal trebuie să fie efectuată anterior operațiunilor cărora le este aferentă şi trebuie să cuprindă următoarele informații:

a) prevederile legale în baza cărora este efectuată, precum şi dacă persoana impozabilă exercită opțiunea în calitate de furnizor sau de intermediar;

b) numele şi codul de înregistrare în scopuri de TVA al persoanei impozabile în beneficiul căreia s-au efectuat sau se vor efectua livrările, precum şi baza de impozitare a acestora.

CAPITOLUL XIII
Obligații

SECȚIUNEA 1
Înregistrarea persoanelor impozabile în scopuri de TVA

88. (1) În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condițiile art. 316 alin. (1), (2), (4) sau (6) din Codul fiscal ori optează pentru înregistrare conform art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se va considera valabilă începând cu:

a) data comunicării certificatului de înregistrare în scopuri de TVA sau a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA, în cazurile prevăzute la art. 316 alin. (2), (4) şi (6) din Codul fiscal;

b) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă optează pentru aplicarea regimului normal de taxă, în cazurile prevăzute la art. 316 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal;

c) prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă solicită înregistrarea, în cazurile prevăzute la art. 316 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal;

d) data comunicării deciziei de aprobare a înregistrării în scopuri de TVA sau a deciziei privind înregistrarea, din oficiu, în scopuri de TVA, în cazurile prevăzute la art. 316 alin. (1) lit. a) şi c) şi alin. (10) din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 316 alin. (1) din Codul fiscal, activitatea economică se consideră ca fiind începută din momentul în care o persoană intenționează să efectueze o astfel de activitate. Intenția persoanei trebuie apreciată în baza elementelor obiective, de exemplu, faptul că aceasta începe să angajeze costuri şi/sau să facă investiții pregătitoare necesare inițierii unei activități economice.

(3) Instituțiilor publice care solicită înregistrarea în scopuri de TVA sau care sunt înregistrate din oficiu, conform art. 316 alin. (10) din Codul fiscal, li se atribuie un cod de înregistrare în scopuri de TVA numai pentru partea din structura/activitatea pentru care au calitatea de persoană impozabilă, în conformitate cu prevederile art. 269 din Codul fiscal, în timp ce pentru activitățile pentru care nu au calitatea de persoană impozabilă, respectiv pentru partea din structură prin care desfăşoară numai activități în calitate de autoritate publică, li se atribuie un cod de înregistrare fiscală distinct. Instituțiilor publice care desfăşoară numai activități pentru care au calitatea de persoană impozabilă, respectiv operațiuni taxabile, scutite fără drept de deducere potrivit prevederilor art. 292 din Codul fiscal sau scutite cu drept de deducere conform art. 294, 295, 296 din Codul fiscal, şi care solicită înregistrarea în scopuri de TVA sau sunt înregistrate din oficiu, conform art. 316 alin. (10) din Codul fiscal, li se va atribui un singur cod de înregistrare în scopuri deTVA. După atribuirea codului de înregistrare în scopuri de TVA, acesta este valabil pentru orice alte operațiuni taxabile, scutite cu sau fără drept de deducere, pe care instituția publică le va realiza ulterior . Orice instituție publică căreia i s-a atribuit un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal este considerată persoană impozabilă conform art. 278 alin. (1) din Codul fiscal, dar numai în ceea ce priveşte stabilirea locului prestării serviciilor conform art. 278 din Codul fiscal.

(4) Persoanei impozabile care are sediul activității economice în România şi care are pe teritoriul României sucursale şi alte sedii secundare, fără personalitate juridică, i se atribuie un singur cod de înregistrare în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal.

(5) Persoanei impozabile care are sediul activității economice în afara României şi este stabilită în România printr-unul sau mai multe sedii fixe fără personalitate juridică, conform art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, i se atribuie un singur cod de înregistrare în scopuri de taxă conform art. 316 din Codul fiscal. În acest scop persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României desemnează unul dintre sediile fixe aflate pe teritoriul României să depună decontul de taxă şi să fie responsabil pentru toate obligațiile în scopuri de TVA, conform acestui titlu, ale tuturor sediilor fixe stabilite în România ale acestei persoane impozabile. Sediul fix este întotdeauna o structură fără personalitate juridică şi poate fi, de exemplu, o sucursală, un birou de vânzări, un depozit, care trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal.

(6) Persoana impozabilă care are sediul activității economice în afara României şi nu este stabilită prin sediu/sedii fix/fixe în România este obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România pentru operațiunile prevăzute la art. 316 alin. (6) din Codul fiscal şi la art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, cu excepția celor pentru care înregistrarea este opțională. În cazul operațiunilor prevăzute la art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, altele decât cele pentru care înregistrarea este opțională, organul fiscal competent nu înregistrează în scopuri de TVA persoana impozabilă nestabilită în România dacă aceasta urmează să realizeze în România numai operațiuni pentru care, potrivit prevederilor art. 307 alin. (2)—(6) din Codul fiscal, beneficiarul este persoana obligată la plata TVA. Organul fiscal competent înregistrează în scopuri de TVA persoana impozabilă nestabilită în România care urmează să realizeze operațiuni pentru care înregistrarea este opțională conform art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, respectiv: servicii de transport şi servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c)—n), art. 295 alin. (1) lit. c) şi art. 296 din Codul fiscal, importuri de bunuri, operațiuni prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal, dacă optează pentru taxarea acestora, conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, şi/sau operațiuni prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, dacă acestea sunt taxabile prin efectul legii, sau prin opțiune conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal. În vederea înregistrării în scopuri de TVA:

a) persoana impozabilă nestabilită în România obligată să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (4) din Codul fiscal trebuie să furnizeze o declarație pe propria răspundere organului fiscal competent, în care să menționeze că va realiza în România operațiuni taxabile pentru care este persoana obligată la plata taxei conform art. 307 alin. (1) din Codul fiscal şi/sau că urmează să desfăşoare operațiuni scutite cu drept de deducere, cu excepția serviciilor de transport şi a serviciilor auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c)—n), art. 295 alin. (1) lit. c) şi art. 296 din Codul fiscal, pentru care înregistrarea este opțională. Pe lângă declarația pe propria răspundere, trebuie prezentate contractele, comenzile, sau alte documente, din care rezultă aceste informații;

b) persoana impozabilă nestabilită în România care optează pentru înregistrarea în scopuri de TVA în condițiile stabilite la art. 316 alin. (4) din Codul fiscal:

1. trebuie să depună în vederea înregistrării notificările prevăzute în anexele nr. 1 şi 2 pentru operațiuni prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) şi f) din Codul fiscal, dacă optează pentru taxarea acestora conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal;

2. trebuie să furnizeze o declarație pe propria răspundere organului fiscal competent, în care să menționeze că va realiza în România importuri, operațiuni prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, dacă acestea sunt taxabile prin efectul legii, şi/sau pentru alte operațiuni pentru care înregistrarea este opțională, respectiv: servicii de transport şi servicii auxiliare acestora, scutite în temeiul art. 294 alin. (1) lit. c)—n), art. 295 alin. (1) lit. c) şi art. 296 din Codul fiscal, precum şi contractele, comenzile sau alte documente din care rezultă aceste informații;

c) persoana impozabilă nestabilită în România care solicită înregistrarea conform art. 316 alin. (4) sau (6) din Codul fiscal trebuie să prezinte contractele/comenzile/alte documente în baza cărora urmează să efectueze livrări şi/sau achiziții intracomunitare care au locul în România.

(7) Persoana impozabilă nestabilită în România se va înregistra la autoritatea fiscală competentă după cum urmează:

a) fie direct, fie prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana este stabilită în Uniunea Europeană. În cazul înregistrării directe, această persoană trebuie să declare adresa din România la care pot fi examinate toate evidențele şi documentele ce trebuie păstrate în conformitate cu prevederile normelor metodologice de aplicare a titlului VII din Codul fiscal;

b) prin desemnarea unui reprezentant fiscal, dacă persoana nu este stabilită în Uniunea Europeană.

(8) În situația în care, ulterior înregistrării directe în scopuri de taxă conform alin. (7) lit. a), persoana impozabilă nestabilită în România devine stabilită în România printr-un sediu fix, inclusiv o sucursală, organele fiscale competente nu atribuie un alt cod de înregistrare în scopuri de taxă, fiind păstrat codul de înregistrare în scopuri de taxă acordat inițial.

(9) În cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în afara României şi care se înregistrează în scopuri de taxă conform art. 316 alin. (2) din Codul fiscal prin sedii fixe, altele decât sucursalele, şi ulterior înființează sucursale în România, organele fiscale competente nu atribuie un alt cod de înregistrare în scopuri de taxă, fiind păstrat codul de înregistrare în scopuri de taxă acordat inițial.

(10) Conform prevederilor art. 316 alin. (20) din Codul fiscal, orice persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA şi care, ulterior înregistrării respective, desfăşoară exclusiv operațiuni ce nu dau dreptul la deducere solicită anularea înregistrării în termen de 15 zile de la încheierea lunii în care se desfăşoară exclusiv operațiuni fără drept de deducere. Dovada faptului că persoana nu mai realizează operațiuni cu drept de deducere trebuie să rezulte din obiectul de activitate şi, după caz, din declarația pe propria răspundere dată de împuternicitul legal al persoanei impozabile în cazul operațiunilor scutite pentru care persoana impozabilă poate opta pentru taxare conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal.

(11) În cazul persoanelor care au solicitat anularea înregistrării conform prevederilor art. 316 alin. (20) din Codul fiscal, anularea înregistrării în scopuri de TVA se efectuează în prima zi a lunii următoare celei în care persoana impozabilă a solicitat anularea.

(12) Orice persoană impozabilă stabilită în România şi înregistrată în scopuri de TVA care îşi încetează activitatea economică trebuie să solicite anularea înregistrării în scopuri de TVA în termen de 15 zile de la data documentelor ce evidențiază acest fapt, conform prevederilor art. 316 alin. (20) din Codul fiscal. Anularea înregistrării în scopuri de TVA este valabilă de la data încetării activității economice.

(13) Persoana impozabilă nestabilită în România, care s-a înregistrat conform art. 316 alin. (4) sau (6) din Codul fiscal, trebuie să solicite anularea înregistrării în scopuri de TVA în cazul în care nu mai realizează în România operațiuni pentru care ar fi obligată să fie înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (4) sau (6) din Codul fiscal.

(14) Persoana impozabilă nestabilită în România, care s-a înregistrat prin opțiune conform art. 316 alin. (4) din Codul fiscal, trebuie să solicite anularea înregistrării în scopuri de TVA în cazul în care nu mai realizează în România operațiuni de natura celor pentru care a solicitat înregistrarea şi nici alte operațiuni pentru care ar fi obligată să fie înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (4) sau (6) din Codul fiscal.

(15) În cazul persoanelor impozabile nestabilite în România, anularea înregistrării în scopuri de TVA este valabilă din prima zi a lunii următoare celei în care s-a depus declarația de încetare a activității.

(16) Persoana impozabilă care a solicitat anularea înregistrării în scopuri de TVA are obligația, indiferent de perioada fiscală utilizată, să depună ultimul decont de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal până la data de 25 a lunii în care a fost anulată înregistrarea în scopuri de TVA.

(17) Pentru situația prevăzută la art. 316 alin. (1 1) lit. f) din Codul fiscal, anularea înregistrării în scopuri de TVA se realizează la solicitarea persoanei impozabile sau din oficiu de către organele fiscale competente, după caz. Anularea înregistrării în scopuri de TVA este valabilă de la data comunicării deciziei de anulare de către organele fiscale competente.

(18) În sensul art. 316 alin. (1 1) lit. c) din Codul fiscal, prin asociat majoritar se înțelege persoana fizică sau juridică ce deține părți sociale/acțiuni în cadrul unei societăți reglementate de Legea nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, în procent de minimum 50% din capitalul social al societății.

(19) În situația în care persoana impozabilă îndeplineşte condițiile pentru înregistrarea în scopuri de TVA prevăzute de art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, organul fiscal atribuie codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit inițial, anterior anulării înregistrării în scopuri de TVA.

89. (1) În aplicarea prevederilor art. 316 alin. (7) din Codul fiscal, persoana impozabilă nestabilită care se înregistrează în România prin reprezentant fiscal, desemnează reprezentantul fiscal printr-o cerere depusă la organul fiscal competent la care reprezentantul propus este înregistrat în scopuri de TVA. Înregistrarea în scopuri de TVA prin reprezentant fiscal poate fi solicitată de o persoană impozabilă nestabilită în România dacă este obligată să se înregistreze în România în scopuri de TVA sau poate opta să se înregistreze, conform prevederilor de la pct. 88 alin. (6). Cererea trebuie însoțită de:

a) declarația de începere a activității, care cuprinde: data şi natura activității pe care o va desfăşura în România, precum şi de documentele prevăzute la pct. 88 alin. (6);

b) copie de pe actul de constituire în străinătate a persoanei impozabile nestabilite în România;

c) acceptul scris al persoanei propuse ca reprezentant fiscal, prin care aceasta se angajează să îndeplinească obligațiile ce îi revin conform legii şi în care aceasta trebuie să precizeze natura operațiunilor;

d) contractul încheiat între persoana nestabilită în România şi reprezentantul fiscal propus, din care să rezulte întinderea mandatului acordat reprezentantului.

(2) Nu se admite decât un singur reprezentant fiscal pentru ansamblul operațiunilor desfăşurate în România de persoana impozabilă nestabilită în România. Nu se admite coexistența mai multor reprezentanți fiscali cu angajamente limitate pentru reprezentarea aceleiaşi persoane impozabile nestabilite în România. Pot fi desemnate ca reprezentanți fiscali orice persoane impozabile stabilite în România conform art. 266 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(3) Organul fiscal competent verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) şi (2) şi, în termen de cel mult 30 de zile de la data primirii cererii, comunică decizia luată atât persoanei impozabile nestabilite în România, cât şi persoanei propuse ca

reprezentant fiscal. În cazul acceptării cererii, concomitent cu transmiterea deciziei de aprobare se indică şi codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit persoanei impozabile nestabilite în România prin reprezentant fiscal ca mandatar al persoanei impozabile, care trebuie să fie diferit de codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit pentru activitatea proprie a reprezentantului fiscal. În cazul respingerii cererii, decizia se comunică ambelor părţi, cu motivarea refuzului.

(4) Reprezentantul fiscal, după ce a fost acceptat de organul fiscal competent, este angajat, din punctul de vedere al drepturilor şi obligaţiilor privind taxa pe valoarea adăugată, pentru toate operaţiunile pentru care a fost mandatat, efectuate în România de persoana impozabilă nestabilită în România, atât timp cât durează mandatul său.

(5) În situaţia în care mandatul reprezentantului fiscal încetează, dar continuă activitatea economică a persoanei impozabile nestabilite în România pentru care aceasta trebuie să fie înregistrată în scopuri de TVA conform pct. 88 alin. (6), aceasta este obligată fie să prelungească mandatul reprezentantului fiscal, fie să mandateze alt reprezentant fiscal, fie să se înregistreze direct fără reprezentant fiscal în situaţia în care este o persoană impozabilă stabilită în Uniunea Europeană.

(6) Reprezentantul fiscal trebuie să anunţe în scris organul fiscal competent cu privire la faptul că mandatul său a încetat şi să precizeze ultimul decont de taxă pe valoarea adăugată pe care îl depune în această calitate. Încetarea mandatului reprezentantului fiscal nu poate fi anterioară datei la care are obligaţia să depună ultimul decont taxă în numele persoanei impozabile nestabilite în România pe care o reprezintă.

(7) O persoană impozabilă nestabilită în România care şi-a desemnat reprezentant fiscal şi ulterior devine stabilită printr-un sediu fix în România, conform prevederilor art. 266 alin. (2) lit.b) din Codul fiscal, trebuie să renunţe la reprezentantul fiscal în România. Şi în această situaţie reprezentantul fiscal trebuie să îndeplinească obligaţiile prevăzute la alin. (6).

(8) Dacă ulterior desemnării unui reprezentant fiscal persoana impozabilă nestabilită în România va avea unul sau mai multe sedii fixe pe teritoriul României în conformitate cu prevederile art. 266 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal este preluat de persoana impozabilă care devine înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, ca persoană stabilită în România. Suma negativă de taxă sau taxa de plată din ultimul decont de taxă depus de reprezentantul fiscal este preluată de persoana impozabilă care a devenit stabilită în România. Din punctul de vedere al taxei, operaţiunile realizate prin reprezentant fiscal sunt operaţiuni aparţinând persoanei impozabile care iniţial nu a fost stabilită în România, iar ulterior a devenit stabilită în România prin sediu fix.

(9) Dacă o persoană impozabilă nestabilită în România, dar stabilită în alt stat membru, este înregistrată în scopuri de TVA în România printr-un reprezentant fiscal şi renunţă la reprezentantul fiscal în vederea înregistrării directe în scopuri de TVA în România, codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit reprezentantului fiscal este preluat de persoana impozabilă care devine înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal. Suma negativă de taxă sau taxa de plată din ultimul decont de taxă depus de reprezentantul fiscal este preluată de persoana impozabilă care se înregistrează direct în România. Aceste prevederi se aplică în mod corespunzător şi în situaţia în care o persoană impozabilă nestabilită în România, dar stabilită în alt stat membru este înregistrată direct în scopuri de TVA în România conform art. 316 din Codul fiscal şi ulterior optează pentru înregistrarea printr-un reprezentant fiscal.

(10) Operaţiunile efectuate de reprezentantul fiscal în numele persoanei impozabile nestabilite în România nu se evidenţiază în contabilitatea proprie a persoanei desemnate ca reprezentant fiscal. Prevederile art. 310 din Codul fiscal cu privire la întreprinderile mici nu sunt aplicabile persoanelor impozabile nestabilite în România.

(11) Reprezentantul fiscal emite, în limita mandatului său, facturi pentru livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii efectuate de persoana impozabilă nestabilită în România, aplicând regimul de taxă corespunzător operaţiunilor respective, pe care o transmite beneficiarilor. De asemenea, primeşte, în limita mandatului său, facturi pentru achiziţiile efectuate de persoana impozabilă nestabilită în România. Facturile de achiziţii trebuie să conţină informaţiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, inclusiv denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România şi care şi-a desemnat un reprezentant fiscal, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare prevăzut la art. 316 ale reprezentantului fiscal. Prezentele norme metodologice nu instituie obligaţii privind moneda în care se fac decontările sau privind modalitatea în care se realizează decontările, respectiv prin reprezentantul fiscal sau direct între persoana impozabilă nestabilită în România şi clienţii/furnizorii acesteia.

(12) Factura emisă de reprezentantul fiscal în calitate de mandatar al persoanei impozabile nestabilite în România trebuie să conţină informaţiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, inclusiv denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România şi care şi-a desemnat un reprezentant fiscal, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, ale reprezentantului fiscal.

(13) Reprezentantul fiscal depune decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal pentru operaţiunile desfăşurate în România de persoana impozabilă nestabilită în România pe care o reprezintă, în care include şi facturile emise de persoana impozabilă nestabilită în România sub codul de înregistrare în scopuri de TVA atribuit prin reprezentant fiscal conform art. 316 din Codul fiscal. În situaţia în care reprezentantul fiscal este mandatat de mai multe persoane impozabile stabilite în străinătate, trebuie să depună câte un decont de taxă pentru fiecare persoană impozabilă nestabilită în România pe care o reprezintă. Nu îi este permis reprezentantului fiscal să evidenţieze în decontul de taxă depus pentru activitatea proprie, pentru care este înregistrat în scopuri de TVA, operaţiunile desfăşurate în numele persoanei impozabile nestabilite în România, pentru care depune un decont de taxă separat.

(14) Pentru exercitarea dreptului de deducere a taxei aferente achiziţiilor efectuate în numele persoanei impozabile nestabilite în România, reprezentantul fiscal trebuie să deţină documentele prevăzute de lege.

SECŢIUNEA a 2-a

Înregistrarea în scopuri de TVA a altor persoane care efectuează achiziţii intracomunitare sau pentru servicii

90. (1) Au obligaţia să solicite înregistrarea în scopuri deTVA conform art. 317 din Codul fiscal numai persoanele impozabile care au sediul activităţii economice în România.

(2) Persoanele impozabile prevăzute la art. 268 alin. (4) din Codul fiscal sunt obligate să solicite înregistrarea în scopuri de TVA pentru achiziţii intracomunitare de bunuri conform art. 317 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, dacă depăşesc plafonul pentru achiziţii intracomunitare de 10.000 euro stabilit conform pct. 3 alin. (5)—(7). În cazul în care o persoană este obligată să solicite înregistrarea în condiţiile art. 317 alin. (1) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol este considerată valabilă de la data solicitării înregistrării.

(3) În situația în care obligația înregistrării în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (1) lit. b) sau c) din Codul fiscal revine unei persoane impozabile care realizează achiziții intracomunitare de bunuri care nu sunt impozabile în România conform art. 268 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, respectiva persoană poate aplica regulile referitoare la plafonul pentru achiziții intracomunitare şi după înregistrare, până la depăşirea respectivului plafon. În acest scop nu va comunica codul de înregistrare în scopuri de TVA furnizorilor săi din alte state membre.

(4) Înregistrarea în scopuri de TVA conform art. 317 alin. (1) lit. b) şi c) din Codul fiscal se solicită numai de persoanele care nu sunt deja înregistrate conform art. 316 din Codul fiscal sau pentru achizițiile intracomunitare de bunuri conform art. 317 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal şi numai în cazul serviciilor intracomunitare pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal sau echivalentul acestui articol din legislația altui stat membru, altele decât cele scutite de taxă. Înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol se consideră valabilă de la data solicitării înregistrării. Nu solicită înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 317 din Codul fiscal, persoanele impozabile care realizează servicii care se încadrează în oricare din prevederile art. 278 alin. (3)—(7) din Codul fiscal, sau servicii pentru care se aplică prevederile art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, dar care nu sunt servicii intracomunitare, respectiv sunt prestate de o persoană impozabilă din România către o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității ori sunt prestate de o persoană impozabilă stabilită în afara Comunității în beneficiul unei persoane impozabile stabilite în România.

(5) În cazul în care o persoană solicită înregistrarea în scopuri de TVA în condițiile art. 317 alin. (2) din Codul fiscal, respectiv prin opțiunea de a aplica regimul general prevăzut la art. 268 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane conform acestui articol este considerată valabilă de la data solicitării înregistrării.

(6) În cazul în care o persoană solicită anularea înregistrării în condițiile art. 317 alin. (5), (6) sau (8) din Codul fiscal, înregistrarea respectivei persoane se consideră anulată din prima zi a anului calendaristic în care se face cererea de anulare.

(7) Persoanele înregistrate conform art. 317 din Codul fiscal pot comunica acest cod altor persoane numai pentru achiziții intracomunitare de bunuri, pentru prestări de servicii intracomunitare şi pentru achiziții de servicii intracomunitare.

(8) Persoana impozabilă sau persoana juridică neimpozabilă care nu este înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal şi care efectuează achiziții intracomunitare de bunuri accizabile nu are obligația să se înregistreze conform art. 317 din Codul fiscal pentru plata taxei aferente respectivei achiziții intracomunitare.

(9) Orice persoană care efectuează achiziții intracomunitare de mijloace noi de transport, care nu este înregistrată conform art. 316 din Codul fiscal, nu are obligația să se înregistreze conform art. 317 din Codul fiscal pentru plata taxei aferente respectivei achiziții intracomunitare.

(10) Prevederile prezentelor norme metodologice se completează cu prevederile pct. 3.

(11) Instituțiile publice care sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, pentru întreaga activitate sau numai pentru o parte din structură, nu solicită înregistrarea conform art. 317 din Codul fiscal. Pentru toate achizițiile intracomunitare de bunuri, pentru prestările de servicii intracomunitare şi pentru achizițiile de servicii intracomunitare comunică codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat conform art. 316 din Codul fiscal, indiferent dacă achizițiile sunt destinate utilizării pentru activitatea desfăşurată în calitate de autoritate publică, pentru care instituția publică nu are calitatea de persoană impozabilă, sau pentru activități pentru care instituția publică are calitatea de persoană impozabilă. Orice instituție publică căreia i s-a atribuit un cod de înregistrare în scopuri de TVA conform art. 317 din Codul fiscal este considerată persoană impozabilă conform art. 278 alin. (1) din Codul fiscal, dar numai în ceea ce priveşte stabilirea locului prestării serviciilor conform art. 278 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Prevederi generale referitoare la înregistrare

91. (1) În sensul art. 318 alin. (3) din Codul fiscal, persoana impozabilă nestabilită în România care este obligată la plata TVA în România conform art. 307 alin. (1) din Codul fiscal poate fi scutită de obligația înregistrării în scopuri de TVA în următoarele situații:

a) când efectuează în România servicii prestate ocazional, dacă aceste operațiuni nu sunt precedate de achiziții intracomunitare de bunuri efectuate în România;

b) când efectuează în România livrări ocazionale de bunuri, cu excepția:

1. vânzărilor la distanță;

2. livrărilor de bunuri precedate de achiziții intracomunitare de bunuri în România;

(2) În sensul alin. (1) lit. a) şi b), livrările de bunuri şi prestările de servicii sunt considerate ocazionale dacă sunt realizate o singură dată în cursul unui an.

(3) Persoanele nestabilite în România sunt obligate să facă plata taxei datorate în România în condițiile prevăzute la art.326 alin. (6) din Codul fiscal.

(4) Persoana impozabilă nestabilită în România care realizează în România în mod ocazional operațiuni pentru care este obligată la plata TVA şi care este scutită de la obligația înregistrării în scopuri de TVA conform prevederilor alin. (1) are obligația să transmită beneficiarilor facturile emise pentru respectivele operațiuni conform art. 319 din Codul fiscal, precum şi o copie a deciziei privind modalitatea de plată a taxei pe valoarea adăugată pentru livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii realizate ocazional. Facturile emise de persoanele scutite de la obligația înregistrării în scopuri de TVA conform prevederilor alin. (1) nu trebuie să conțină mențiunea referitoare la codul de înregistrare în scopuri de TVA în România al furnizorului/prestatorului.

SECȚIUNEA a 4-a

Facturarea

92. (1) În sensul art. 319 alin. (3) din Codul fiscal, autofactura trebuie emisă numai dacă au intervenit evenimentele prevăzute la art. 287 lit. a)—c) şi e) din Codul fiscal şi furnizorul de bunuri/prestatorul de servicii nu emite factura de corecție prevăzută la art. 330 alin. (2) din Codul fiscal, în termenul stabilit de lege. În cazul reducerilor de preț se consideră că evenimentul care generează obligația emiterii autofacturii intervine la data la care clientul beneficiază de reducere. În situația în care ulterior emiterii autofacturii prevăzute la art. 319 alin. (3) din Codul fiscal, se primeşte factura emisă de furnizor/prestator pentru aceeaşi ajustare şi având aceeaşi valoare, se face o referire la autofactura emisă, fără ca aceasta să mai genereze efecte privind ajustarea taxei deductibile.

(2) Persoana impozabilă care efectuează o livrare de bunuri sau o prestare de servicii scutită fără drept de deducere a taxei, conform art. 292 alin. (1) şi (2) din Codul fiscal, nu are obligația întocmirii unei facturi, operațiunile fiind consemnate în documente potrivit legislației contabile.

(3) Autofactura pentru livrări de bunuri sau prestări de servicii către sine trebuie emisă numai dacă operațiunile în cauză sunt taxabile şi numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii, care este un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, ce identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA ale persoanei impozabile, la rubrica „Furnizor";

d) la rubrica „Cumpărător", numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA ale persoanei impozabile sau, după caz, ale beneficiarului;

e) denumirea şi descrierea bunurilor livrate sau ale serviciilor prestate;

f) valoarea bunurilor sau serviciilor, exclusiv taxa;

g) cota de taxă aplicabilă;

h) valoarea taxei colectate.

(4) Informațiile din factura emisă prin autofacturare se înscriu în jurnalele pentru vânzări şi sunt preluate corespunzător în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal, ca taxă colectată.

(5) În cazul depăşirii plafoanelor stabilite la pct. 7 alin. (12) pentru operațiunile prevăzute la art. 270 alin. (8) lit. c) din Codul fiscal, persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal au obligația să întocmească autofactura conform prevederilor alin. (2) numai în scopuri de TVA. Autofactura va cuprinde la rubrica „Cumpărător" informațiile de la alin. (3) lit. c), iar în cazul bunurilor acordate gratuit în cadrul acțiunilor de protocol, sponsorizare, mecenat, în loc de denumirea şi descrierea bunurilor livrate se poate menționa, după caz: depăşire plafon protocol, sponsorizare sau mecenat.

(6) Persoana înregistrată sau care ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, conform art. 316 din Codul fiscal, este obligată să emită facturi prin autofacturare, potrivit prevederilor art. 319 alin. (9) din Codul fiscal, pentru fiecare transfer pe care l-a efectuat în alt stat membru. Factura se emite numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii, care este un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, ce identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) la rubrica „Furnizor", numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale persoanei impozabile, iar în cazul persoanei impozabile nestabilite în România, care şi-a desemnat un reprezentant fiscal în România, se înscriu denumirea/numele persoanei care efectuează transferul, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA prevăzut la art. 316 din Codul fiscal acordat reprezentantului fiscal pentru persoana impozabilă nestabilită pe care o reprezintă;

d) numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat de autoritățile fiscale din alt stat membru persoanei impozabile care realizează transferul, la rubrica „Cumpărător";

e) adresa exactă a locului din care au fost transferate bunurile, precum şi adresa exactă a locului în care au fost transferate bunurile;

f) denumirea şi cantitatea bunurilor transferate, precum şi particularitățile prevăzute la art. 266 alin. (3) din Codul fiscal, în definirea bunurilor în cazul transferului de mijloace de transport noi;

g) data la care au fost transferate bunurile;

h) valoarea bunurilor transferate.

(7) Persoana înregistrată sau care ar fi fost obligată să se înregistreze în scopuri de TVA în România, conform art. 316 din Codul fiscal, este obligată să emită facturi prin autofacturare, potrivit prevederilor art. 319 alin. (9) din Codul fiscal, pentru fiecare achiziție intracomunitară de bunuri efectuată în România în condițiile stabilite la art. 273 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, respectiv care urmează unui transfer pe care l-a efectuat din alt stat membru. În situația în care a fost emis un document pentru transferul realizat în alt stat membru şi care cuprinde cel puțin elementele prevăzute la alin. (5), acest document se consideră autofactură pentru operațiunea asimilată achiziției intracomunitare de bunuri efectuate în România în sensul art. 319 alin. (9) din Codul fiscal, pe baza căruia se înregistrează achiziția intracomunitară de bunuri în România. Factura se emite numai în scopul taxei, fiind obligatorie menționarea următoarelor informații:

a) numărul facturii, care este un număr secvențial acordat în baza uneia sau mai multor serii, ce identifică în mod unic o factură;

b) data emiterii;

c) la rubrica „Cumpărător", numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA din România ale persoanei impozabile, iar în cazul persoanei impozabile nestabilite în România, care şi-a desemnat un reprezentant fiscal în România, se înscrie denumirea/numele persoanei care efectuează achiziția intracomunitară de bunuri, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA prevăzut la art. 316 din Codul fiscal acordat reprezentantului fiscal pentru persoana impozabilă nestabilită pe care o reprezintă;

d) numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA acordat de autoritățile fiscale din alt stat membru persoanei impozabile care realizează transferul, la rubrica „Furnizor";

e) adresa exactă a locului din care au fost transferate bunurile din alt stat membru, precum şi adresa exactă din România în care au fost achiziționate bunurile;

f) denumirea şi cantitatea bunurilor achiziționate, precum şi particularitățile prevăzute la art. 266 alin. (3) din Codul fiscal, în definirea bunurilor în cazul transferului de mijloace de transport noi;

g) data la care au fost transferate bunurile din alt stat membru;

h) valoarea bunurilor transferate.

(8) Informațiile din facturile emise prin autofacturare conform alin. (6) se înscriu în jurnalele pentru vânzări, iar cele emise conform alin. (7) se înscriu în jurnalul pentru cumpărări şi sunt preluate corespunzător în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal.

93. În sensul art. 319 alin. (10) lit. c) din Codul fiscal, pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii, altele decât cele prevăzute la art. 319 alin. (10) lit. a) şi b) din Codul fiscal, furnizate către beneficiari, persoane neimpozabile, altele decât persoanele juridice neimpozabile, care prin natura lor nu permit furnizorului/prestatorului identificarea beneficiarului, furnizorii/prestatorii pot întocmi facturi simplificate în condițiile stabilite la art. 319 alin. (12) lit. a) din Codul fiscal, care trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 alin. (21) din Codul fiscal. În situația în care nu optează pentru emiterea de facturi simplificate, aceştia au obligația întocmirii unui document centralizator pentru fiecare perioadă fiscală care să cuprindă cel puțin următoarele informații:

a) un număr de ordine;

b) data la care a intervenit exigibilitatea taxei pentru livrarea de bunuri şi/sau prestarea de servicii;

c) denumirea bunurilor livrate şi/sau a serviciilor prestate;

d) cantitatea bunurilor livrate;

e) baza de impozitare a livrărilor de bunurilor/prestărilor de servicii ori, după caz, avansurile încasate, pentru fiecare cotă, scutire sau operațiune netaxabilă, prețul unitar , exclusiv taxa, precum şi rabaturile, remizele, risturnele şi alte reduceri de preț, în cazul în care acestea nu sunt incluse în prețul unitar;

f) indicarea cotei de taxă aplicate şi a sumei taxei colectate, exprimate în lei, în funcție de cotele taxei;

g) valoarea totală a bazei de impozitare şi a taxei colectate.

94. (1) În aplicarea prevederilor art. 319 alin. (11) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă nu are obligația emiterii unei facturi, dar optează pentru emiterea acesteia, factura trebuie să conțină cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) sau (21) din Codul fiscal, după caz, dar numai în situația în care operațiunile sunt cuprinse în sfera de aplicare a taxei.

(2) În vederea emiterii de facturi conform prevederilor art. 319 alin. (13) din Codul fiscal, Direcția generală de legislație Cod fiscal şi reglementări vamale din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, la solicitarea persoanelor impozabile interesate sau din oficiu, va consulta Comitetul TVA. Persoanele impozabile interesate care solicită consultarea Comitetului TVA pentru emiterea de facturi conform prevederilor art. 319 alin. (13) din Codul fiscal trebuie să prezinte Direcției generale de legislație Cod fiscal şi reglementări vamale motivația solicitării emiterii de facturi conform art. 319 alin. (13) din Codul fiscal. Din motivația prezentată trebuie să rezulte motivele obiective pentru care nu este posibilă emiterea facturilor care conțin toate elementele prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal. Direcția generală de legislație Cod fiscal şi reglementări vamale analizează dacă există motive obiective pentru care se solicită emiterea de facturi conform art. 319 alin. (13) din Codul fiscal. Dacă nu sunt îndeplinite condițiile minimale prevăzute de lege şi/sau se constată că nu există motive obiective pentru solicitare, aceste informații se comunică solicitantului. Solicitările avizate favorabil de Direcția generală de legislație Cod fiscal şi reglementări vamale se transmit în vederea consultării Comitetului TVA, conform prevederilor Directivei 2006/112/CE a Consiliului din 28 noiembrie 2006 privind sistemul comun al taxei pe valoarea adăugată. Ulterior consultării Comitetului TVA, ministrul finanțelor publice emite un ordin prin care aprobă, după caz, fie emiterea de facturi conform art. 319 alin. (13) lit. a) din Codul fiscal, fie emiterea de facturi conform art. 319 alin. (13) lit. b) din Codul fiscal.

95. (1) Persoana impozabilă nu are obligația de a emite facturi conform art. 319 din Codul fiscal pentru avansurile încasate în legătură cu o livrare intracomunitară de bunuri efectuată în condițiile art. 294 alin. (2) din Codul fiscal.

(2) Regularizarea facturilor emise de către furnizori/prestatori pentru avansuri sau în cazul emiterii de facturi parțiale pentru livrări de bunuri ori prestări de servicii se realizează prin stornarea facturii de avans la data emiterii facturii pentru contravaloarea integrală a livrării de bunuri şi/sau prestării de servicii. Stornarea se poate face separat ori pe aceeaşi factură pe care se evidențiază contravaloarea integrală a livrării de bunuri şi/sau prestării de servicii. Pe factura emisă se va face o referire la facturile de avans sau la facturile parțiale emise anterior, atunci când se emit mai multe facturi pentru aceeaşi operațiune, în conformitate cu prevederile art. 319 alin. (20) lit.r) din Codul fiscal. În cazul operațiunilor pentru care baza impozabilă este stabilită în valută, la regularizare se vor avea în vedere prevederile art. 290 din Codul fiscal şi ale pct. 35. Nu se impune regularizarea de către beneficiarul care are obligația plății taxei, conform art. 307 alin. (2)—(6), art. 308 sau art. 309 din Codul fiscal, în cazul facturilor de avans sau al facturilor parțiale emise de furnizorii de bunuri ori de prestatorii de servicii.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul schimbării cotei de TVA, pentru a se aplica cota în vigoare la data faptului generator de taxă potrivit art. 291 alin. (6) din Codul fiscal, se impune efectuarea următoarelor regularizări:

a) regularizarea facturilor emise de către furnizori/prestatori pentru avansurile parțiale sau integrale încasate, precum şi a facturilor emise înainte de livrare/prestare pentru contravaloarea parțială ori integrală a bunurilor livrate/serviciilor prestate;

b) regularizarea de către beneficiarul care are obligația plății taxei, potrivit art. 307 alin. (2), (3), (5) şi (6) din Codul fiscal, a facturilor de avans parțial sau integral ori a facturilor emise de furnizorii de bunuri sau de prestatorii de servicii înainte de livrare/prestare pentru contravaloarea parțială ori integrală a bunurilor livrate/serviciilor prestate.

(4) În cazul reducerilor de preț acordate de producătorii/distribuitorii de bunuri potrivit prevederilor pct. 32 alin. (7), pe bază de cupoane valorice, facturile de reducere se întocmesc direct pe numele comercianților care au acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali, chiar dacă inițial facturile de livrare a bunurilor pentru care se acordă aceste reduceri de preț au fost emise de producători/distribuitori către diverşi intermediari cumpărători-revânzători. La rubrica „Cumpărător" se înscriu datele de identificare ale cumpărătorului care a acceptat cupoanele valorice de la consumatorii finali.

(5) În cazul în care refacturează cheltuieli potrivit pct. 31 alin. (4)—(6), persoana impozabilă nu are obligația de a emite factura în termenul prevăzut la art. 319 alin. (16) din Codul fiscal.

(6) În cazul facturii centralizatoare întocmite conform art. 319 alin. (17) din Codul fiscal nu este obligatorie menționarea datei livrării/prestării sau a datei încasării avansului, aceasta rezultând din documentele prevăzute la art. 319 alin. (17) lit. b) din Codul fiscal.

96. (1) Potrivit prevederilor art. 319 alin. (18) din Codul fiscal, factura se poate întocmi de către cumpărătorul unui bun sau serviciu în următoarele condiții:

a) părțile să încheie un acord prealabil prin care să se prevadă această procedură de facturare. Acord prealabil înseamnă un acord încheiat înainte de începerea emiterii de facturi de către client în numele şi în contul furnizorului/prestatorului;

b) să existe o procedură de acceptare a fiecărei facturi. Procedura de acceptare poate fi explicită sau implicită şi poate fi convenită şi descrisă prin acordul prealabil ori poate fi reprezentată de primirea şi prelucrarea facturii;

c) factura să fie emisă în numele şi în contul furnizorului/prestatorului de către cumpărător şi trimisă furnizorului/prestatorului;

d) factura să cuprindă elementele prevăzute la art. 319 alin. (20) sau (21) din Codul fiscal;

e) factura să fie înregistrată în jurnalul de vânzări de către furnizor/prestator, dacă este înregistrat în România conform art. 316 din Codul fiscal.

(2) Aplicarea prevederilor alin. (1) de către cumpărătorul unui bun sau unui serviciu nu restricționează dreptul furnizorului de a emite alte facturi către respectivul cumpărător în perioada acoperită de acord.

(3) Termenii şi condițiile acordului prealabil şi ale procedurilor de acceptare prevăzute la alin. (1) pentru fiecare factură se stabilesc de către furnizor/prestator şi client. La cererea organului de control, părțile trebuie să fie în măsură să demonstreze existența acordului prealabil.

(4) În sensul art. 319 alin. (19) din Codul fiscal, emiterea facturii poate fi externalizată, respectiv factura se poate întocmi de un terț în următoarele condiții:

a) furnizorul/prestatorul să notifice prin scrisoare recomandată organului fiscal competent faptul că emiterea de facturi va fi realizată de un terț, cu cel puțin o lună calendaristică înainte de a iniția această procedură, şi să anexeze la scrisoare numele, adresa şi, după caz, codul de înregistrare în scopuri de TVA ale terțului;

b) factura să fie emisă de către terț în numele şi în contul furnizorului/prestatorului;

c) factura să cuprindă toate informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) sau, după caz, la art. 319 alin. (21) din Codul fiscal;

d) facturile să fie puse la dispoziția organelor fiscale competente fără nicio întârziere, ori de câte ori se solicită acest lucru.

(5) În sensul art. 319 alin. (19) din Codul fiscal, în cazul bunurilor supuse executării silite care sunt livrate prin organele de executare silită, factura se întocmeşte de către organele de executare silită pe numele şi în contul debitorului executat silit. În factură se face o mențiune cu privire la faptul că facturarea este realizată de organul de executare silită. Originalul facturii se transmite cumpărătorului, respectiv adjudecatarului, iar exemplarul al doilea se transmite debitorului executat silit. Prin organe de executare silită se înțelege persoanele abilitate prin lege să efectueze procedura de executare silită. Organele de executare silită emit facturi cu TVA numai în cazul operațiunilor taxabile şi numai dacă debitorul este înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal sau a fost înregistrat în scopuri de TVA şi i s-a anulat înregistrarea conform art. 316 alin. (11) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal. Nu se menționeazăTVA pe factură în cazul operațiunilor pentru care se aplică taxare inversă conform prevederilor art. 331 din Codul fiscal. În situația în care debitorul executat silit aplică sistemul TVA la încasare prevăzut la art. 282 alin. (3)—(8) din Codul fiscal, organul de executare silită înscrie pe factură mențiunea prevăzută la art. 319 alin. (20) lit. p) din Codul fiscal pentru livrările de bunuri care sunt supuse sistemului TVA la încasare. În cazul în care la data livrării debitorul executat silit nu este înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA în condițiile prevăzute la art. 316 alin. (1 1) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal, organul de executare silită are obligația să emită factura cuTVA dacă livrarea bunurilor ar fi fost taxabilă în situația în care respectivul debitor executat silit ar fi fost înregistrat în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal. În cazul operațiunilor scutite conform art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, debitorul executat silit poate să opteze pentru taxare conform art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, prin depunerea notificării prevăzute la pct. 58.

(6) Dacă organul de executare silită, menționat la alin. (5), încasează contravaloarea bunurilor , inclusiv taxa de la cumpărător sau de la adjudecatar , are obligația să vireze la bugetul de stat taxa încasată de la cumpărător ori adjudecatar în termen de 5 zile lucrătoare de la data adjudecării. Pe baza documentului de plată a taxei pe valoarea adăugată transmis de organele de executare silită, debitorul executat silit evidențiază suma achitată, cu semnul minus, la rândul de regularizări taxa colectată din decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal. Prin excepție, în cazul în care debitorul executat silit nu este înregistrat la data livrării în scopuri deTVA conform art. 316 din Codul fiscal ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA, în condițiile prevăzute la art. 316 alin. (1 1) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal, acesta înregistrează documentul de plată în primul decont depus în calitate de persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(7) În situația în care cumpărătorul sau adjudecatarul are obligația să plătească la unitățile Trezoreriei Statului taxa aferentă bunurilor cumpărate, organului de executare silită nu îi mai revin obligații referitoare la plata taxei. Organul de executare silită sau, după caz, cumpărătorul/adjudecatarul transmite o copie de pe documentul prin care s-a efectuat plata taxei debitorului executat silit. Prevederile acestui alineat şi ale alin. (6) nu se aplică pentru situațiile prevăzute la art. 331 din Codul fiscal, fiind aplicabile regulile specifice referitoare la taxarea inversă.

(8) Organele de executare silită înregistrează taxa din facturile pentru operațiuni de executare silită emise în alte conturi contabile decât cele specifice taxei pe valoarea adăugată. Dacă organul de executare silită este persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, nu evidențiază în decontul propriu de taxă operațiunile respective.

(9) În situația în care valorificarea bunurilor supuse executării silite a fost realizată prin organele de executare silită, debitorul executat silit trebuie să înregistreze în evidența proprie operațiunea de livrare de bunuri pe baza facturii transmise de organele de executare silită, inclusiv taxa colectată aferentă, dacă este cazul. Debitorul executat silit care aplică sistemulTVA la încasare aplică în mod corespunzător prevederile art. 282 alin. (3)—(8) din Codul fiscal. Pentru situațiile prevăzute la art. 331 din Codul fiscal se aplică regulile specifice referitoare la taxarea inversă. În cazul în care debitorul executat silit nu este înregistrat la data livrării în scopuri deTVA, conform art. 316 din Codul fiscal, ca urmare a anulării codului său de înregistrare în scopuri de TVA, în condițiile prevăzute la art. 316 alin. (1 1) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal, acesta înregistrează în evidența proprie factura şi, după caz, taxa colectată aferentă, în primul decont depus în calitate de persoană înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

(10) Factura de executare silită emisă de organul de executare silită conține, pe lângă informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, numele şi datele de identificare ale organului de executare silită prin care se realizează livrarea bunurilor.

97. (1) În situația în care denumirea bunurilor livrate/serviciilor prestate nu poate fi înscrisă pe o singură pagină, elementele prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, cu excepția informațiilor prevăzute la art. 319 alin. (20) lit. h)—j) şi l)—p) din Codul fiscal, se înscriu numai pe prima pagină a facturii. În această situație este obligatorie înscrierea pe prima pagină a facturii a numărului de pagini pe care le conține factura şi a numărului total de poziții cuprinse în factura respectivă. Pe facturile emise şi achitate pe bază de bonuri fiscale emise conform Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, republicată, cu modificările ulterioare, nu este necesară menționarea bunurilor livrate sau a serviciilor prestate, fiind suficientă mențiunea „conform bon fiscal nr./data”.

(2) În aplicarea prevederilor art. 319 alin. (20) lit. b) şi c) din Codul fiscal:

a) dacă factura este emisă înainte de data livrării/prestării sau înainte de data încasării unui avans, pe factură se menționează numai data emiterii facturii. În acest caz exigibilitatea taxei coincide cu data emiterii facturii potrivit prevederilor art. 282 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, cu excepția situațiilor în care se aplică prevederile referitoare la TVA la încasare;

b) în cazul în care factura este emisă în data în care a avut loc livrarea/prestarea sau încasarea unui avans, pe factură se menționează numai data emiterii facturii, care este aceeaşi cu data livrării/prestării ori încasării unui avans. Exigibilitatea taxei coincide cu data emiterii facturii potrivit prevederilor art. 282 alin. (1) şi alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, cu excepția situațiilor în care se aplică prevederile referitoare la TVA la încasare;

c) în cazul în care factura este emisă ulterior datei livrării/prestării sau a încasării unui avans, pe factură se menționează atât data emiterii facturii, cât şi data livrării/prestării ori a încasării unui avans. Exigibilitatea taxei intervine, în această situație, la data livrării/prestării ori a încasării unui avans, indiferent de data la care este emisă factura, cu excepția situațiilor în care se aplică prevederile referitoare la TVA la încasare şi cu excepția livrărilor intracomunitare de bunuri.

(3) Conform prevederilor art. 319 alin. (20) lit. d) din Codul fiscal, factura cuprinde obligatoriu denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA sau, după caz, codul de identificare fiscală ale persoanei impozabile care a livrat bunurile sau a prestat serviciile, iar în situația prevăzută la art. 319 alin. (20) lit. e) din Codul fiscal factura cuprinde obligatoriu denumirea/numele furnizorului/prestatorului care nu este stabilit în România şi care şi-a desemnat un reprezentant fiscal, precum

şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, ale reprezentantului fiscal. În ce priveşte informațiile privind adresa furnizorului/prestatorului, aceasta trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații:

a) în cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în România: localitatea, strada şi numărul. Dacă aceste persoane au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice a persoanei juridice şi, opțional, se poate înscrie şi adresa sediului secundar prin care au fost livrate bunurile şi/sau au fost prestate serviciile;

b) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice, precum şi adresa sediului fix din România pentru livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii la care sediul fix participă conform prevederilor pct. 1 alin. (6);

c) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, dar în interiorul Uniunii Europene, înregistrate direct în România, în scopuri de taxă conform prevederilor pct. 88 alin. (7) lit. a), pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice din afara României;

d) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, înregistrate prin reprezentant fiscal potrivit prevederilor pct. 89, pe facturile emise se înscrie adresa reprezentantului fiscal din România.

(4) Conform prevederilor art. 319 alin. (20) lit. f) din Codul fiscal factura cuprinde obligatoriu denumirea/numele şi adresa beneficiarului bunurilor sau serviciilor , precum şi codul de înregistrare în scopuri de TVA sau codul de identificare fiscală al beneficiarului, dacă acesta este o persoană impozabilă ori o persoană juridică neimpozabilă, iar în situația prevăzută la art. 319 alin. (20) lit. g) factura cuprinde obligatoriu denumirea/numele beneficiarului care nu este stabilit în România şi care şi-a desemnat un reprezentant fiscal, precum şi denumirea/numele, adresa şi codul de înregistrare prevăzut la art. 316 din Codul fiscal ale reprezentantului fiscal. În ce priveşte informațiile privind adresa beneficiarului, aceasta trebuie să cuprindă cel puțin următoarele informații:

a) în cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în România: localitatea, strada şi numărul. Dacă aceste persoane au sedii secundare fără personalitate juridică pe teritoriul României, pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice a persoanei juridice şi, opțional, se poate înscrie şi adresa sediului secundar către care au fost livrate bunurile şi/sau au fost prestate serviciile;

b) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, care au sedii fixe pe teritoriul României, pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice, precum şi adresa sediului fix din România către care au fost efectuate livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii;

c) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României dar în interiorul Uniunii Europene, înregistrate direct în România în scopuri de taxă conform prevederilor pct. 88 alin. (7) lit. a), pe facturile emise se înscrie adresa sediului activității economice din afara României;

d) în cazul persoanelor impozabile cu sediul activității economice în afara României, înregistrate prin reprezentant fiscal potrivit prevederilor pct. 89, pe facturile emise se înscrie adresa reprezentantului fiscal din România.

(5) Prevederile art. 319 alin. (20) lit. r) din Codul fiscal cu privire la alte facturi sau documente emise anterior, atunci când se emit facturi de avans ori facturi parțiale pentru aceeaşi operațiune, se aplică atunci când se efectuează regularizările prevăzute la pct. 95 alin. (2) şi (3).

(6) În aplicarea prevederilor art. 319 alin. (20) lit. i) şi j) din Codul fiscal, baza de impozitare poate fi înscrisă în valută, dar, dacă operațiunea este taxabilă şi nu se aplică taxare inversă, suma taxei trebuie înscrisă şi în lei. Pentru înregistrarea în jurnalele de vânzări, baza impozabilă se converteşte în lei, utilizând cursul de schimb prevăzut la art. 290 din Codul fiscal.

98. (1) Pentru ca o factură să fie considerată factură electronică, aceasta trebuie să fie emisă şi primită în format electronic, tipul formatului electronic al facturii fiind opțiunea persoanelor impozabile. Formatul electronic al unei facturi poate fi, de exemplu, de tip „xml", „pdf".

(2) În sensul art. 319 alin. (4) din Codul fiscal, facturile create pe suport hârtie care sunt scanate, trimise şi primite în format electronic sunt considerate facturi electronice. Facturile create în format electronic, de exemplu, prin intermediul unui program informatic de contabilitate sau a unui program de prelucrare a textelor, trimise şi primite pe suport hârtie nu sunt considerate facturi electronice.

(3) Acceptarea de client a facturii electronice poate include orice acord scris, formal sau informal, precum şi un accept tacit, cum ar fi faptul că a procedat la procesarea ori plata facturii electronice. Acceptul clientului de a utiliza factura electronică reprezintă confirmarea acestuia că deține mijloacele tehnice necesare primirii facturii electronice, precum şi că are capacitatea de a asigura autenticitatea originii, integritatea conținutului şi lizibilitatea facturii.

(4) Asigurarea autenticității originii facturii, prevăzută la art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, este obligația atât a furnizorului/prestatorului, cât şi a beneficiarului, persoane impozabile. Fiecare în mod independent trebuie să asigure autenticitatea originii. Furnizorul/Prestatorul trebuie să poată garanta că factura a fost emisă de el sau a fost emisă în numele şi în contul său, de exemplu, prin înregistrarea facturii în evidențele sale contabile. Beneficiarul trebuie să poată garanta că factura este primită de la furnizor/prestator sau de la o altă persoană care a emis factura în numele şi în contul furnizorului/prestatorului, în acest sens putând opta între verificarea corectitudinii informațiilor cu privire la identitatea furnizorului/prestatorului menționat pe factură şi asigurarea identității acestuia sau a persoanei care a emis factura în numele şi în contul furnizorului/prestatorului. V erificarea corectitudinii informațiilor cu privire la identitatea furnizorului/prestatorului menționat pe factură presupune asigurarea din partea beneficiarului că furnizorul/prestatorul menționat pe factură este cel care a livrat bunurile sau a prestat serviciile la care se referă factura. În scopul îndeplinirii acestei obligații, beneficiarul poate aplica orice control de gestiune care să permită stabilirea unei piste fiabile de audit între factură şi livrare/prestare. Asigurarea identității presupune garantarea de către beneficiar a identității furnizorului/prestatorului sau a persoanei care a emis factura în numele şi în contul acestuia, de exemplu, prin intermediul unei semnături electronice avansate ori prin schimb electronic de date, şi asigurarea că furnizorul/prestatorul menționat pe factură este cel care a livrat bunurile sau a prestat serviciile la care se referă factura.

(5) Integritatea conținutului unei facturi prevăzută la art. 319 alin. (25) din Codul fiscal trebuie asigurată atât de furnizor/prestator, cât şi de beneficiar , dacă acesta este persoană impozabilă. Fiecare în mod independent poate să aleagă metoda prin care să îşi îndeplinească această obligație sau ambii pot conveni să asigure integritatea conținutului, de exemplu, prin intermediul unei tehnologii precum EDI sau prin semnătură electronică avansată. Persoana impozabilă poate să aleagă să aplice, de exemplu, controale de gestiune care să creeze o pistă fiabilă de audit între factură şi livrare/prestare sau tehnologii specifice pentru asigurarea integrității conținutului facturii. Integritatea conținutului unei facturi nu are legătură cu

formatul facturii electronice, factura putând fi convertită de către beneficiar în alt format decât cel în care a fost emisă, în vederea adaptării la propriul sistem informatic sau la schimbările tehnologice ce pot interveni de-a lungul timpului. În situația în care beneficiarul optează pentru asigurarea integrității conținutului prin folosirea unei semnături electronice avansate, la convertirea unei facturi dintr-un format în altul, trebuie să se asigure trasabilitatea modificării. În sensul prezentelor norme, prin formă se înțelege tipul facturii, care poate fi pe suport hârtie sau electronic, iar formatul reprezintă modul de prezentare a facturii electronice.

(6) Lizibilitatea unei facturi, prevăzută la art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, înseamnă că factura trebuie să fie într-un format care permite citirea de către om. Lizibilitatea trebuie asigurată din momentul emiterii/primirii până la sfârşitul perioadei de stocare, atât de furnizor/prestator, cât şi de beneficiar. Factura trebuie prezentată astfel încât conținutul să fie uşor de citit, pe hârtie sau pe ecran, fără a necesita o atenție ori o interpretare excesivă. Pentru facturile electronice, această condiție se consideră îndeplinită dacă factura poate fi prezentată la cerere într-o perioadă rezonabilă de timp, inclusiv după un proces de conversie, într-un format care permite citirea de către om pe ecran sau prin tipărire. Persoana impozabilă trebuie să asigure posibilitatea verificării corespondenței dintre informațiile din fişierul electronic original şi documentul lizibil prezentat. Lizibilitatea unei facturi electronice din momentul emiterii până la sfârşitul perioadei de stocare poate fi asigurată prin orice mijloace, însă utilizarea semnăturii electronice avansate sau EDI nu este suficientă în acest scop.

(7) În sensul art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, controlul de gestiune înseamnă procesul prin care persoana impozabilă garantează în mod rezonabil identitatea furnizorului/prestatorului facturii, integritatea conținutului facturii şi lizibilitatea facturii din momentul emiterii/primirii până la sfârşitul perioadei de stocare. Controlul de gestiune trebuie să corespundă volumului/tipului de activitate a persoanei impozabile, să ia în considerare numărul şi valoarea tranzacțiilor, precum şi numărul şi tipul de furnizori/clienți şi, după caz, orice alți factori relevanți. Un exemplu de control de gestiune este reprezentat de corelarea documentelor justificative.

(8) Pista fiabilă de audit, în sensul art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, trebuie să ofere o legătură verificabilă între factură şi livrarea de bunuri sau prestarea de servicii. Persoana impozabilă poate alege metoda prin care demonstrează legătura dintre o factură şi o livrare/prestare.

(9) Cele două tehnologii prevăzute la art. 319 alin. (26) din Codul fiscal sunt doar exemple de tehnologii pentru asigurarea autenticității originii şi integrității conținutului facturii electronice şi nu constituie cerințe obligatorii, cu excepția situației prevăzute la art. 319 alin. (27) din Codul fiscal.

99. (1) Persoana impozabilă stabilită în România printr-un sediu fix are obligația de a stoca în România, conform prevederilor art. 319 alin. (33) din Codul fiscal, numai facturile emise/primite în legătură cu operațiunile la care sediul fix din România participă.

(2) Persoanele impozabile pot stoca facturile emise/primite pe suport hârtie sau în format electronic, indiferent de forma originală în care au fost trimise ori puse la dispoziție, cu condiția să asigure autenticitatea originii, integritatea conținutului şi lizibilitatea acestora, conform art. 319 alin. (25) din Codul fiscal, de la momentul emiterii/primirii până la sfârşitul perioadei de stocare. Facturile emise/primite pe suport hârtie pot fi convertite în formă electronică în vederea stocării. Facturile emise/primite în formă electronică pot fi convertite pe suport hârtie în vederea stocării. Indiferent de forma în care este emisă/primită factura, şi factura stocată în forma pentru care a optat persoana impozabilă se consideră exemplar original, în sensul pct. 69 alin. (2). Persoanele impozabile care optează pentru stocarea electronică a facturilor au obligația să stocheze prin mijloace electronice şi datele ce garantează autenticitatea originii şi integritatea conținutului facturilor.

(3) La solicitarea organelor de inspecție fiscală trebuie asigurată traducerea în limba română a facturilor primite/emise.

100. Prevederile pct. 92 alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi în cazul autofacturilor emise conform art. 320 alin. (3) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 5-a

Evidența operațiunilor

101. (1) În aplicarea prevederilor art. 321 alin. (4) din Codul fiscal, fiecare persoană impozabilă trebuie să țină evidența următoarelor documente:

a) al doilea exemplar al facturilor sau altor documente emise de aceasta şi legate de activitatea sa economică, conform prevederilor pct. 99;

b) facturile sau alte documente primite şi legate de activitatea sa economică;

c) documentele vamale şi, după caz, cele privind accizele legate de importul, exportul, livrarea intracomunitară şi achiziția intracomunitară de bunuri realizate de respectiva persoană;

d) facturile şi alte documente emise sau primite de respectiva persoană pentru majorarea sau reducerea contravalorii livrărilor de bunuri, prestărilor de servicii, achizițiilor intracomunitare sau importurilor;

e) un registru al nontransferurilor de bunuri transportate de persoana impozabilă sau de altă persoană în contul acesteia în afara României, dar în interiorul Comunității pentru operațiunile prevăzute la art. 270 alin. (12) lit. f)—h) din Codul fiscal, precum şi pentru alte situații în care se aplică măsuri de simplificare aprobate prin ordin al ministrului finanțelor publice. Registrul nontransferurilor va cuprinde: denumirea şi adresa primitorului, un număr de ordine, data transportului bunurilor , descrierea bunurilor transportate, cantitatea bunurilor transportate, valoarea bunurilor transportate, data transportului bunurilor care se întorc după efectuarea de lucrări asupra acestora, cum ar fi lucrările de prelucrare, reparare, evaluare, descrierea bunurilor returnate, cantitatea bunurilor returnate, descrierea bunurilor care nu sunt returnate, cantitatea acestora şi o mențiune referitoare la documentele emise în legătură cu aceste operațiuni, după caz, precum şi data emiterii acestor documente. Nu trebuie completat acest registru pentru următoarele bunuri:

1. mijloacele de transport înmatriculate în România;

2. paleți, containere şi alte ambalaje care circulă fără facturare;

3. bunurile necesare desfăşurării activității de presă, radiodifuziune şi televiziune;

4. bunurile necesare exercitării unei profesii sau meserii, dacă:

(i) prețul sau valoarea normală pe fiecare bun nu depăşeşte nivelul de 1.250 de euro la cursul de schimb din data la care bunul este transportat ori expediat în alt stat membru şi cu condiția ca bunul să nu fie utilizat mai mult de 7 zile în afara României; sau

(ii) prețul sau valoarea normală pe fiecare bun nu depăşeşte nivelul de 250 de euro la cursul de schimb din data la care bunul este transportat ori expediat în alt stat membru şi cu condiția ca bunul să nu fie utilizat mai mult de 24 de luni în afara României;

5. computerele portabile şi alt material profesional similar care este transportat în afara României în cadrul unei deplasări de afaceri de către personalul unei entități economice sau de către o persoană fizică autorizată;

f) un registru pentru bunurile mobile corporale primite care au fost transportate din alt stat membru al Uniunii Europene în

România sau care au fost importate în România ori achiziționate din România de o persoană impozabilă nestabilită în România şi care sunt date unei persoane impozabile în România în scopul evaluării sau pentru lucrări efectuate asupra acestor bunuri în România, cu excepția situațiilor în care, prin ordin al ministrului finanțelor publice, nu se impune o asemenea obligație. Registrul bunurilor primite nu trebuie ținut în cazul bunurilor care sunt plasate în regimul vamal de perfecționare activă. Registrul pentru bunurile mobile corporale primite cuprinde:

1. denumirea şi adresa expeditorului;
2. un număr de ordine;
3. data primirii bunurilor;
4. descrierea bunurilor primite;
5. cantitatea bunurilor primite;
6. data transportului bunurilor transmise clientului după expertizare sau prelucrare;
7. cantitatea şi descrierea bunurilor care sunt returnate clientului după evaluare sau prelucrare;
8. cantitatea şi descrierea bunurilor care nu sunt returnate clientului;
9. o mențiune referitoare la documentele emise în legătură cu serviciile prestate, precum şi data emiterii acestor documente.

(2) Jurnalele pentru vânzări şi pentru cumpărări, registrele, evidențele şi alte documente similare ale activității economice a fiecărei persoane impozabile se întocmesc astfel încât să permită stabilirea următoarelor elemente:

a) valoarea totală, fără taxă, a tuturor livrărilor de bunuri şi/sau prestărilor de servicii efectuate de această persoană în fiecare perioadă fiscală, evidențiată distinct pentru:

1. livrările intracomunitare de bunuri scutite;
2. livrări/prestări scutite de taxă sau pentru care locul livrării/prestării este în afara României;
3. livrările de bunuri şi/sau prestările de servicii taxabile şi cărora li se aplică cote diferite de taxă;
4. prestările de servicii intracomunitare efectuate conform art. 278 alin. (2) din Codul fiscal către beneficiari persoane impozabile stabilite în Uniunea Europeană;

b) valoarea totală, fără taxă, a tuturor achizițiilor pentru fiecare perioadă fiscală, evidențiată distinct pentru:

1. achiziții intracomunitare de bunuri;
2. achiziții de bunuri/servicii pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei în condițiile art. 307 alin. (3)—(6) din Codul fiscal;
3. achiziții de bunuri, inclusiv provenite din import, şi de servicii, taxabile, cărora li se aplică cote diferite de taxă;
4. achiziții intracomunitare de servicii pentru care persoana impozabilă este obligată la plata taxei în condițiile art. 307 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt prestate de către persoane impozabile stabilite în Comunitate;

c) taxa colectată de respectiva persoană pentru fiecare perioadă fiscală;

d) taxa totală deductibilă şi taxa dedusă pentru fiecare perioadă fiscală;

e) calculul taxei deduse provizoriu pentru fiecare perioadă fiscală, al taxei deduse efectiv pentru fiecare an calendaristic şi al ajustărilor efectuate, atunci când dreptul de deducere se exercită pe bază de pro rata, evidențiind distinct:

1. taxa dedusă conform art. 300 alin. (3) din Codul fiscal;
2. taxa nededusă conform art. 300 alin. (4) din Codul fiscal;
3. taxa dedusă pe bază de pro rata conform art. 300 alin. (5) din Codul fiscal.

(3) Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare au obligația să menționeze în jurnalele pentru vânzări facturile emise pentru livrări de bunuri/prestări de servicii pentru care aplică sistemul TVA la încasare, chiar dacă exigibilitatea taxei nu intervine în perioada fiscală în care a fost emisă factura. În plus față de cele prevăzute la alin. (2), în jurnalele pentru vânzări se înscriu şi următoarele informații în cazul acestor operațiuni:

a) numărul şi data documentului de încasare;

b) valoarea integrală a contravalorii livrării de bunuri/prestării de servicii, inclusiv TVA;

c) baza impozabilă şi taxa pe valoarea adăugată aferentă;

d) valoarea încasată, inclusiv TVA, precum şi baza impozabilă şi TVA exigibilă corespunzătoare sumei încasate;

e) diferența reprezentând baza impozabilă şi TVA neexigibilă.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare menționează în jurnalele pentru vânzări bonurile fiscale emise în conformitate cu prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 28/1999, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, potrivit informațiilor din rapoartele fiscale de închidere zilnică.

(5) În cazul jurnalelor pentru vânzări prevăzute la alin. (3), facturile a căror TVA este neexigibilă integral sau parțial se preiau în fiecare jurnal pentru vânzări până când toată taxa aferentă devine exigibilă, cu menționarea informațiilor prevăzute la alin. (3) lit. a)—e). În cazul informației de la alin. (3) lit. d) se va menționa numai suma încasată în perioada fiscală pentru care se întocmeşte jurnalul pentru vânzări.

(6) Persoanele impozabile care fac achiziții de bunuri/servicii de la persoane care aplică sistemul TVA la încasare înregistrează în jurnalul pentru cumpărări facturile primite pentru livrări de bunuri/prestări de servicii pentru care se aplică sistemul TVA la încasare, chiar dacă exigibilitatea, respectiv deductibilitatea taxei nu intervine în perioada fiscală în care a fost emisă factura. Persoanele impozabile înregistrate în scopuri de TVA care aplică sistemul TVA la încasare înregistrează în jurnalul pentru cumpărări facturile primite pentru livrări de bunuri/prestări de servicii, chiar dacă taxa nu este deductibilă în perioada fiscală în care a fost emisă factura. În plus față de cele prevăzute la alin. (2), în jurnalele pentru cumpărări se menționează şi următoarele informații:

a) numărul şi data documentului de plată;

b) valoarea integrală a contravalorii achiziției de bunuri/prestării de servicii, inclusiv TVA;

c) baza impozabilă şi taxa pe valoarea adăugată aferentă;

d) valoarea plătită, inclusiv TVA şi corespunzător baza impozabilă şi TVA exigibilă;

e) diferența reprezentând baza impozabilă şi TVA neexigibilă.

(7) În cazul jurnalelor pentru cumpărări prevăzute la alin. (6), facturile a căror TVA este neexigibilă integral sau parțial vor fi preluate în fiecare jurnal pentru cumpărări până când toată taxa aferentă devine exigibilă ca urmare a plății, cu menționarea informațiilor prevăzute la alin. (6) lit. a)—e), cu excepția situațiilor în care s-a împlinit termenul de prescripție şi facturile respective nu se mai achită, fiind scoase din evidențele persoanei impozabile. În cazul informației de la alin. (6) lit. d) se va menționa numai suma plătită în perioada fiscală pentru care se întocmeşte jurnalul pentru cumpărări.

(8) Fiecare persoană impozabilă poate să îşi stabilească modelul documentelor pe baza cărora determină taxa colectată şi taxa deductibilă conform specificului propriu de activitate, dar acestea trebuie să conțină informațiile minimale stabilite la alin. (2)—(7) şi să asigure întocmirea decontului de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal.

102. (1) În aplicarea prevederilor art. 269 alin. (11) şi art. 321 alin. (5) din Codul fiscal, asocierilor în participațiune sau altor asocieri tratate drept asocieri în participațiune, denumite în

continuare *asocieri*, li se aplică prevederile de la alin. (3)—(16), dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) veniturile şi cheltuielile asocierii sunt contabilizate de asociatul administrator şi sunt repartizate pe bază de decont fiecărui asociat corespunzător cotei de participare în asociere, conform prevederilor art. 321 alin. (5) din Codul fiscal;

b) persoana desemnată prin contractul încheiat între părți să reprezinte asocierea, denumită în continuare *asociatul administrator*, este persoana care emite facturi în nume propriu către terți pentru livrările de bunuri şi prestările de servicii realizate de asociere;

c) scopul asocierii este livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți. Această condiție se consideră îndeplinită inclusiv în situația în care, pe lângă livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți se efectuează şi livrări/prestări între membrii asociați conform alin. (6).

(2) În sensul alin. (1) participațiile la o asociere pot consta în bunuri, servicii sau în bani.

(3) Bunurile care sunt puse la dispoziția asocierii de către membrii săi fără plată, ca aport la asociere în limita cotei de participare stabilite prin contract, nu constituie livrare de bunuri cu plată în sensul art. 270 din Codul fiscal.

(4) Serviciile care sunt prestate de membrii unei asocieri corespunzând părții ce i-a fost repartizată fiecăruia dintre ei în acel contract, care sunt menite să ducă la obținerea unui rezultat comun, nu constituie servicii efectuate cu plată în sensul art. 268 coroborat cu art. 271 din Codul fiscal. Faptul că aceste operațiuni sunt desfăşurate de asociatul administrator este irelevant în acest sens.

(5) Repartizarea pe bază de decont a veniturilor asocierii, în limita cotei de participare stabilite prin contract, de către asociatul administrator către membrii asocierii nu este considerată ca fiind plată pentru bunurile/serviciile prevăzute la alin. (3) şi (4). Repartizarea cheltuielilor asocierii de către asociatul administrator, pe bază de decont, în limita cotei de participare stabilite prin contract, nu reprezintă operațiuni în sfera de aplicare a TVA.

(6) Atunci când efectuarea mai multor operațiuni decât partea ce a fost repartizată prin contract unui membru al asocierii implică plata de către ceilalți membri a operațiunilor ce depăşesc această parte, acele operațiuni constituie livrări de bunuri sau prestări de servicii efectuate cu plată, în sensul art. 268 coroborat cu art. 270 şi 271 din Codul fiscal. În acest caz, baza impozabilă este suma primită de membrul respectiv al asocierii drept contravaloare a operațiunilor ce depăşesc partea prevăzută pentru el în contractul de asociere.

(7) Aportul la asociere nu este considerat avans la o livrare/prestare, în măsura în care sunt respectate prevederile prezentelor norme referitoare la asocierile în participațiune, respectiv în situația în care nu au loc livrări de bunuri/prestări de servicii exclusiv între membrii asociați.

(8) Membrii asocierii transmit pe bază de decont către asociatul administrator cheltuielile aferente bunurilor şi serviciilor prevăzute la alin. (3) şi (4), cu excepția situației în care părțile optează pentru taxarea operațiunilor respective, conform alin. (10).

(9) Pentru achizițiile bunurilor prevăzute la alin. (3), altele decât bunurile de capital pentru care se aplică prevederile alin. (12)—(16), precum şi pentru achizițiile necesare efectuării serviciilor prevăzute la alin. (5), membrii asocierii îşi pot exercita dreptul de deducere astfel:

a) dacă livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți efectuată de asociere implică exclusiv operațiuni care dau drept de deducere, dreptul de deducere se exercită integral;

b) dacă livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți efectuată de asociere implică exclusiv operațiuni care nu dau drept de deducere a TVA, nu se exercită dreptul de deducere, sau, după caz, dacă acesta a fost exercitat anterior semnării contractului de asociere, se efectuează o ajustare negativă potrivit prevederilor art. 304 din Codul fiscal;

c) dacă livrarea de bunuri/prestarea de servicii către terți efectuată de asociere implică atât operațiuni care dau drept de deducere, cât şi operațiuni care nu dau drept de deducere, asociatul administrator trebuie să comunice fiecărui membru al asocierii, la sfârşitul fiecărei perioade fiscale, modul de alocare a bunurilor şi serviciilor puse la dispoziția asocierii de membrii asociați, conform art. 300 alin. (3)—(5) din Codul fiscal, în funcție de care fiecare membru asociat îşi va exercita dreptul de deducere, sau, după caz va proceda la ajustări conform art. 304 din Codul fiscal. În măsura în care pentru anumite bunuri/servicii este necesară aplicarea pro rata, asociatul administrator trebuie să notifice autoritatea fiscală de care aparține în vederea aplicării prevederilor art. 300 alin. (17) din Codul fiscal.

(10) În situația prevăzută la alin. (9) lit. c), prin excepție, în scopul simplificării operațiunilor derulate de asociere, membrii acesteia pot opta pentru taxarea operațiunilor prevăzute la alin. (3) şi (4).

(11) Pe parcursul derulării contractului de asociere, drepturile şi obligațiile legale privind taxa pe valoarea adăugată prevăzute de titlul VII al Codului fiscal revin asociatului administrator, care cuprinde în propriul decont de taxă inclusiv achizițiile de bunuri/servicii, precum şi livrările de bunuri/prestările de servicii aferente asocierii. Prin drepturi şi obligații legale se înțelege, printre altele, dreptul de a exercita deducerea taxei pentru achizițiile efectuate pentru realizarea scopului asocierii, conform prevederilor art. 297—301 din Codul fiscal, obligația de a emite facturi către beneficiari şi de a colecta taxa în cazul operațiunilor taxabile care rezultă din asociere, dreptul/obligația de ajustare a taxei conform prevederilor art. 304, în cazul propriilor bunuri, şi 305 din Codul fiscal, atât pentru bunurile de capital proprii, cât şi de cele care au fost aduse ca aport la asociere de membrii asocierii, şi care sunt utilizate în scopul asocierii.

(12) Asociații care au pus la dispoziția asocierii bunuri de capital conform alin. (3), ca aport la asociere, îşi păstrează dreptul de deducere şi nu vor efectua ajustări pe perioada funcționării asocierii, întrucât această obligație, dacă intervin evenimentele prevăzute de lege care generează ajustarea, sunt efectuate de asociatul administrator în conformitate cu prevederile alin. (13) lit. c). În cazul bunurilor de capital se face o mențiune referitoare la perioada în care bunurile au fost puse la dispoziția asocierii, perioadă în care membrii asociați nu fac ajustări.

(13) În cazul în care pe perioada de existență a asocierii intervin evenimente care generează ajustarea, asociatul administrator are dreptul/obligația de ajustare a taxei pentru bunuri/servicii conform art. 304 sau 305 din Codul fiscal, astfel:

a) pentru bunurile/serviciile achiziționate de asociatul administrator, după constituirea asocierii, care sunt destinate utilizării în scopul pentru care a fost constituită asocierea;

b) pentru bunurile/serviciile achiziționate de asociatul administrator înainte de constituirea asocierii şi care ulterior sunt alocate pentru realizarea scopului pentru care a fost constituită asocierea;

c) pentru bunurile de capital pe care membrii asociați le aduc ca aport la asociere, conform prevederilor alin. (3).

(14) În situațiile prevăzute la alin. (13) lit. a) şi b), asociatul administrator aplică regulile privind ajustarea taxei din perspectiva persoanei care deține aceste bunuri/servicii. În situația prevăzută la alin. (13) lit. c), momentul de referință pentru determinarea datei de la care începe ajustarea taxei, în cazul bunurilor de capital, este data obținerii bunului de către asociatul care le-a pus la dispoziția asocierii. Membrii asocierii trebuie să transmită asociatului administrator o copie de pe registrul bunurilor de capital, dacă acestea sunt obținute după data aderării.

(15) Asociatul administrator trebuie să păstreze copie de pe registrul bunurilor de capital pe perioada prevăzută la art. 305 alin. (8) din Codul fiscal şi va menționa ajustările pe care le-a efectuat în perioada de existență a asocierii.

(16) Atunci când asocierea îşi încetează existența sau unul ori mai mulți asociați se retrag din asociere, asociatul administrator are dreptul să ajusteze taxa aferentă bunurilor de capital prevăzute la alin. (13) lit. c) restituite membrului asocierii căruia i-au aparținut, în cazul în care pe perioada existenței asocierii a fost necesară efectuarea unei ajustări negative efectuate de asociatul administrator . În cazul bunurilor de capital, ajustarea se va realiza pentru perioada rămasă din perioada de ajustare. Se consideră, din perspectiva asociatului administrator, că bunurile/serviciile restituite membrului asociat căruia îi aparțin sunt alocate unei activități cu drept de deducere, pentru a permite continuarea ajustării de către acesta din urmă în funcție de activitățile pe care le va realiza după încetarea existenței asocierii.

(17) Nu se aplică regulile asocierii în participațiune prevăzute la alin. (3)—(16), în cazul în care:

a) nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la alin. (1);

b) în cazul în care şi alți asociați decât asociatul administrator emite facturi pentru livrări de bunuri/prestări de servicii către terți legate de scopul asocierii, fiecare persoană fiind tratată drept o persoană impozabilă separată, în conformitate cu prevederile art. 269 alin. (9) din Codul fiscal, şi tranzacțiile respective fiind impozitate distinct în conformitate cu regulile stabilite la titlul VII din Codul fiscal.

(18) Exemple privind asocierile:

Exemplul nr. 1: Două societăți încheie un contract de asociere în participațiune al cărei scop este prestarea de servicii de consultanță în domeniul imobiliar, operațiuni taxabile care dau drept de deducere integrală a taxei. Prin contract se prevede că procentele în care se vor împărți veniturile şi cheltuielile sunt de 40% pentru asociatul secund şi 60% pentru asociatul administrator, calculate pe baza aportului la asociere. Cheltuielile aferente realizării scopului asocierii efectuate de asociatul secund se transmit pe bază de decont asociatului administrator. Ulterior, asociatul administrator va împărți cheltuielile respective conform cotei de participare a fiecărui asociat.

Exemplul nr. 2: Într-o asociere formată din trei persoane impozabile, unul dintre asociați aduce ca aport la asociere, conform contractului, un utilaj pentru care a dedus TVA. Operațiunea de aport la asociere nu este o operațiune în sfera de aplicare a TVA în limita cotei de participare stabilite prin contract. Scopul asocierii este realizarea unor produse care vor fi livrate de către asociatul administrator. Operațiunile respective sunt taxabile. În consecință, asociatul administrator nu are obligația să ajusteze TVA pentru utilajul respectiv pe perioada de existență a asocierii.

Exemplul nr. 3: O asociere formată din două persoane impozabile are ca obiect prestarea de servicii de jocuri de noroc. Asociatul secund achiziționează maşini pentru jocuri de noroc, care sunt bunuri de capital, pe care le pune la dispoziția asocierii. Pentru achiziția acestor maşini asociatul secund va deduce TVA. Întrucât scopul asocierii este prestarea de servicii de jocuri de noroc, scutite de TVA fără drept de deducere, asociatul administrator are obligația să ajusteze TVA dedusă de asociatul secund pentru maşinile de jocuri de noroc puse la dispoziția asocierii, conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal.

Exemplul nr. 4: Asociatul administrator al unei asocieri în participațiune deține o clădire din anul 2010 la achiziția căreia a dedus TVA. În anul 2016, când se constituie asocierea cu alte două persoane, scopul acesteia este prestarea de servicii de închiriere. Clădirea respectivă va fi utilizată în acest scop şi nu s-a optat pentru taxarea operațiunii, prin urmare se aplică scutirea de TVA fără drept de deducere. Asociatul administrator are obligația să ajusteze TVA aferentă achiziției clădirii, conform prevederilor art. 305 din Codul fiscal. Dacă clădirea respectivă ar fi fost utilizată pentru închirierea în regim de taxare, nu ar mai fi intervenit obligația ajustării TVA de către asociatul administrator.

Exemplul nr. 5: În cadrul unei asocieri în participațiune, unul dintre asociații secunzi a pus în anul 2016 la dispoziția asocierii un imobil care a fost achiziționat în anul 2014, drept aport la asociere conform contractului. Valoarea imobilului a fost de 1.000.000 lei şi TVA aferentă 240.000 lei, care a fost dedusă. Scopul asocierii este deschiderea unei clinici de stomatologie care va presta servicii scutite de TVA fără drept de deducere. Asociatul administrator, care preia registrul bunurilor de capital de la asociatul secund, are obligația să ajusteze TVA aferentă acestui imobil, întrucât va fi utilizată pentru operațiuni scutite de TVA. Ajustarea negativă se va calcula proporțional astfel: 240.000/20 x 18 = 216.000 lei, şi va fi înscrisă de asociatul administrator în decontul de TVA. Dacă asocierea îşi încetează existența după 5 ani, asociatul administrator are dreptul să efectueze o ajustare pozitivă când restituie imobilul către asociatul secund, astfel: 240.000/20 x 13 = 156.000 lei.

Exemplul nr. 6: O persoană fizică se asociază cu o societate înregistrată în scopuri de TVA în vederea construirii unei clădiri. Persoana fizică aduce ca aport în natură la asociere o sumă de bani. Deşi contractul este numit contract de asociere în participațiune, persoana juridică nu împarte venituri şi cheltuieli cu asociatul său. Conform contractului, după finalizarea clădirii, persoanei fizice i se va atribui un număr de apartamente în imobilul respectiv. Întrucât nu sunt respectate prevederile art. 321 alin. (5) din Codul fiscal, respectiv asociatul administrator nu împarte venituri şi cheltuieli cu asociatul său şi de asemenea scopul asocierii nu este livrarea de bunuri către terți, nu se aplică prevederile alin. (3)—(16) referitoare la asocierea în participațiune, cu următoarele consecințe:

— asociatul administrator trebuie să colecteze TVA pentru suma de bani încasată drept aport la asociere, aceasta fiind tratată ca un avans la livrarea unei clădiri noi,

— la finalizarea clădirii, când va transfera proprietatea unei părți din apartamente asociatului, asociatul administrator va colecta TVA pentru livrarea de părți ale unei construcții noi, regularizând avansul încasat.

SECȚIUNEA a 6-a

Perioada fiscală

103. (1) În sensul art. 322 alin. (1) din Codul fiscal, pentru persoanele impozabile înregistrate din oficiu în scopuri de TVA conform art. 316 alin. (10) din Codul fiscal, perioada fiscală utilizată în anul înregistrării în scopuri de TVA este luna calendaristică.

(2) Echivalentul în lei al plafonului de 100.000 euro, prevăzut la art. 322 alin. (2) din Codul fiscal, în orice situație, se determină pe baza cursului de schimb comunicat de Banca Națională a României valabil pentru data de 31 decembrie a anului precedent, inclusiv pentru persoanele impozabile care solicită înregistrarea în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, în cursul anului. La determinarea cifrei de afaceri prevăzute la art. 322 alin. (2) din Codul fiscal se are în vedere baza de impozitare înscrisă pe rândurile din decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal corespunzătoare livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii taxabile şi/sau scutite cu drept de deducere şi/sau a livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii pentru care locul livrării/prestării se consideră ca fiind în

străinătate, conform prevederilor art. 275 şi 278 din Codul fiscal, dar care dau drept de deducere conform art. 297 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, precum şi rândurile de regularizări aferente. Nu sunt luate în calcul sumele înscrise în rândurile din decont aferente unor câmpuri de date informative cum sunt facturile emise după inspecția fiscală sau informații privind TVA neexigibilă.

(3) În cazul persoanelor impozabile care au aplicat regimul de scutire prevăzut la art. 310 din Codul fiscal şi care se înregistrează în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, precum şi în cazul persoanelor impozabile a căror înregistrare în scopuri de TVA este anulată din oficiu de către organele fiscale competente, conform art. 316 alin. (11) lit. a)—e) şi h) din Codul fiscal, şi ulterior sunt înregistrate conform art. 316 alin. (12) din Codul fiscal, nu sunt luate în calculul cifrei de afaceri livrările de bunuri/prestările de servicii, menționate la alin. (2), realizate în perioada în care persoana impozabilă nu a avut un cod de înregistrare în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal.

(4) În sensul art. 322 alin. (9) din Codul fiscal, organele fiscale competente pot aproba, la solicitarea justificată a persoanei impozabile, o altă perioadă fiscală, respectiv:

a) semestrul calendaristic, dacă persoana impozabilă efectuează operațiuni impozabile numai pe maximum 3 luni calendaristice dintr-un semestru;

b) anul calendaristic, dacă persoana impozabilă efectuează operațiuni impozabile numai pe maximum 6 luni calendaristice dintr-o perioadă de un an calendaristic.

(5) Solicitarea prevăzută la alin. (4) se transmite autorităților fiscale competente până la data de 25 februarie a anului în care se exercită opțiunea şi este valabilă pe durata păstrării condițiilor prevăzute la alin. (4).

(6) Prin excepție de la prevederile alin. (4), pentru Administrația Națională a Rezervelor de Stat şi Probleme Speciale şi pentru unitățile cu personalitate juridică din subordinea acesteia, perioada fiscală este anul calendaristic.

SECȚIUNEA a 7-a

Decontul special de taxă şi alte declarații

104. (1) În aplicarea prevederilor art. 324 alin. (3) din Codul fiscal, în cazul persoanelor care realizează achiziții intracomunitare de mijloace de transport, organele fiscale competente trebuie să analizeze dacă din documentația care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că acesta se încadrează sau nu în categoria mijloacelor de transport noi, în sensul art. 266 alin. (3) din Codul fiscal, şi dacă se datorează ori nu taxa aferentă respectivei achiziții intracomunitare în România, astfel:

a) în cazul în care achiziția intracomunitară este realizată de orice persoană care nu este înregistrată şi care nu avea obligația să se înregistreze în scopuri de TVA, conform art. 316 din Codul fiscal, indiferent dacă este sau nu înregistrată, conform art. 317 din Codul fiscal, şi în urma analizei rezultă că mijlocul de transport este nou, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte:

1. fie că s-a efectuat plata taxei de către persoana care a achiziționat intracomunitar mijlocul de transport respectiv, după depunerea decontului special şi achitarea taxei, în condițiile prevăzute la art. 324 alin. (2) şi art. 326 alin. (1) din Codul fiscal, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VII din Codul fiscal;

2. fie că nu se datorează taxa:

(i) în situația în care respectiva persoană realizează în România o achiziție intracomunitară, dar aceasta nu este impozabilă în România conform art. 268 din Codul fiscal sau este scutită de taxă conform art. 293 din Codul fiscal;

(ii) în situația transferului unui mijloc de transport nou din alt stat membru în România de către o persoană neimpozabilă cu ocazia unei schimbări de reşedință, dacă la momentul livrării nu a putut fi aplicată scutirea prevăzută la echivalentul din legislația altui stat membru al art. 294 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, având în vedere că respectivul transfer nu determină o achiziție intracomunitară de bunuri în România;

b) în cazul în care, în urma analizei, rezultă că mijlocul de transport nu este nou, iar achiziția intracomunitară a fost efectuată de o persoană care nu este înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal şi care nu are obligația să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 sau 317 din Codul fiscal, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte că nu se datorează taxa în România;

c) în cazul în care achiziția intracomunitară este realizată de o persoană impozabilă care nu este înregistrată şi care nu trebuie să se înregistreze în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal, dar care este sau ar trebui să fie înregistrată conform art. 317 din Codul fiscal, şi în urma analizei rezultă că mijlocul de transport nu este nou, organele fiscale competente vor elibera, la solicitarea acestei persoane, un certificat din care să rezulte:

1. fie că s-a efectuat plata taxei de către persoana care a achiziționat intracomunitar mijlocul de transport respectiv , după depunerea decontului special şi achitarea taxei, în condițiile prevăzute la art. 324 alin. (2) şi art. 326 alin. (1) din Codul fiscal, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VII din Codul fiscal;

2. fie că nu se datorează taxa în România, dacă din documentele care atestă dobândirea mijlocului de transport rezultă că achiziția intracomunitară nu este taxabilă în România în conformitate cu prevederile titlului VII din Codul fiscal. De exemplu, mijloacele de transport care nu sunt noi şi sunt achiziționate intracomunitar de la persoane fizice, mici întreprinderi, de la persoane impozabile care au aplicat regimul special pentru bunuri second-hand, potrivit unor prevederi din alte state membre similare art. 312 din Codul fiscal, nu sunt achiziții intracomunitare impozabile în România, potrivit art. 268 alin. (3) lit. a) şi alin. (8) lit. c) din Codul fiscal.

(2) Persoanele impozabile care se află în situațiile prevăzute la art. 11 alin. (6) şi (8) din Codul fiscal, care efectuează livrări de bunuri prin organele de executare silită, depun declarația prevăzută la art. 324 alin. (10) din Codul fiscal, dar plata taxei se efectuează de organul de executare silită sau, după caz, de cumpărător, conform prevederilor pct. 96.

(3) Notificările prevăzute la art. 324 alin. (4) şi (5) din Codul fiscal se depun numai pentru anii în care persoanele impozabile desfăşoară operațiuni de natura celor pentru care există obligația notificării. Nu se depun notificări în situația în care persoanele impozabile nu au desfăşurat astfel de operațiuni în anul de referință, respectiv în anul pentru care ar fi trebuit depusă notificarea.

(4) În scopul aplicării prevederilor art. 324 alin. (4) şi (5) din Codul fiscal, în situația în care statutul persoanei impozabile din punct de vedere al înregistrării în scopuri de TVA s-a modificat în anul de referință, respectiv fie a fost înregistrată în scopuri de TVA, fie i s-a anulat înregistrarea în scopuri de TVA, în cursul

anului de referință, este relevant statutul persoanei impozabile la data de 31 decembrie a anului de referință.

(5) În scopul aplicării prevederilor art. 324 alin. (4) şi (5) din Codul fiscal, operațiunile care fac obiectul notificărilor sunt livrările de bunuri/prestările de servicii în interiorul țării şi, după caz, achizițiile efectuate din țară.

(6) În aplicarea prevederilor art. 324 alin. (12) din Codul fiscal, persoanele impozabile care în anul precedent au avut o cifră de afaceri inferioară plafonului de 2.250.000 lei, dar nu au aplicat sistemul TVA la încasare, nu pot opta pentru aplicarea sistemului TVA la încasare dacă din evidențele acestora reiese că în anul următor până la data depunerii notificării prevăzute la art. 324 alin. (12) din Codul fiscal, respectiv până pe data de 25 ianuarie inclusiv, au depăşit plafonul pentru anul în curs.

SECȚIUNEA a 8-a

Declarația recapitulativă

105. (1) În sensul art. 325 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, în cazul prestărilor de servicii prevăzute la art. 278 alin. (2) din Codul fiscal efectuate în beneficiul unor persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în Comunitate, prestatorul raportează în declarația recapitulativă numai serviciile care nu beneficiază de scutire de taxă în statul membru în care acestea sunt impozabile. În acest scop, se consideră că operațiunea este scutită de taxă în statul membru în care este impozabilă dacă respectiva operațiune ar fi scutită de taxă în România. În situația în care în România nu este aplicabilă o scutire de taxă, prestatorul este exonerat de obligația de a declara în declarația recapitulativă respectivul serviciu, dacă primeşte o confirmare oficială din partea autorității fiscale din statul membru în care operațiunea este impozabilă, din care să rezulte că în statul membru respectiv se aplică o scutire de taxă.

(2) În sensul art. 325 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, beneficiarii persoane impozabile stabilite în România au obligația de a declara în declarația recapitulativă achizițiile intracomunitare de servicii prevăzute la art. 278 alin. (2) din Codul fiscal, prestate de persoane impozabile nestabilite în România, dar stabilite în Uniunea Europeană, atunci când le revine obligația plății taxei pentru aceste servicii conform art. 307 alin. (2) din Codul fiscal, respectiv atunci când nu se aplică nicio scutire de taxă pentru acestea.

SECȚIUNEA a 9-a

Plata taxei la buget

106. (1) În scopul aplicării prevederilor art. 326 alin. (4) din Codul fiscal, organele vamale nu solicită plata taxei pe valoarea adăugată pentru importuri de bunuri persoanelor impozabile înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(2) În cursul perioadei fiscale, importatorii înregistrați în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal care au obținut certificat de amânare de la plată, în condițiile stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice, reflectă taxa pe valoarea adăugată aferentă acestor importuri în jurnalele pentru cumpărări pe baza declarației vamale de import sau, după caz, a documentului pentru regularizarea situației emis de autoritatea vamală. În decontul de taxă pe valoarea adăugată, taxa se evidențiază atât ca taxă colectată, cât şi ca taxă deductibilă, în limitele şi în condițiile prevăzute la art. 297—301 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 10-a

Registrul operatorilor intracomunitari

107. (1) În sensul art. 329 alin. (4) din Codul fiscal, în cazul persoanelor impozabile care au sediul activității economice în România, prin asociați şi administratori se înțelege numai asociații şi administratorii societăților reglementate de Legea societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) În cazul societăților pe acțiuni, inclusiv al celor în comandită pe acțiuni, care au sediul activității economice în România, în vederea înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari se va prezenta cazierul judiciar al administratorilor, nu şi al asociaților.

(3) Instituțiile publice, astfel cum sunt prevăzute de Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi orice alte persoane impozabile stabilite sau nestabilite în România, care nu sunt constituite în baza Legii societăților nr. 31/1990, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, nu au obligația prezentării cazierului judiciar în vederea înscrierii în Registrul operatorilor intracomunitari.

(4) Prevederile alin. (1)—(3) se aplică corespunzător şi în situațiile prevăzute la art. 329 alin. (8) lit. b) şi alin. (11) lit. d) din Codul fiscal.

CAPITOLUL XIV
Dispoziții comune

SECȚIUNEA 1

Corectarea facturilor

108. (1) În sensul prevederilor art. 330 alin. (1) din Codul fiscal, documentul care ține loc de factură este documentul emis pentru o livrare de bunuri sau o prestare de servicii, în conformitate cu obligațiile impuse de un acord ori de un tratat la care România este parte, care conține cel puțin informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal.

(2) În situația în care o persoană impozabilă a emis facturi aplicând regimul de taxare şi ulterior intră în posesia documentelor justificative care îi dau dreptul la aplicarea unei scutiri de taxă pe valoarea adăugată prevăzute la art. 294, 295 sau 296 din Codul fiscal, aceasta poate corecta facturile emise, potrivit art. 330 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, aplicând regimul de scutire corespunzător operațiunilor realizate. Aceleaşi prevederi se aplică şi în situația în care o persoană impozabilă a emis facturi aplicând regimul de taxare pentru operațiuni care nu se cuprind în sfera de aplicarea a taxei, se supun măsurilor de simplificare prevăzute la art. 331 din Codul fiscal sau care sunt neimpozabile în România.

(3) Organele de inspecție fiscală vor permite deducerea taxei pe valoarea adăugată în cazul în care documentele controlate aferente achizițiilor nu conțin toate informațiile prevăzute la art. 319 alin. (20) din Codul fiscal sau/şi acestea sunt incorecte, dacă pe perioada desfăşurării inspecției fiscale la beneficiar documentele respective vor fi corectate de furnizor/prestator în conformitate cu art. 330 din Codul fiscal. Furnizorul/Prestatorul are dreptul să aplice prevederile art. 330 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal pentru a corecta anumite informații din factură care sunt obligatorii potrivit art. 319 alin. (20) din Codul fiscal, care au fost omise sau înscrise eronat, dar care nu sunt de natură să modifice baza de impozitare şi/sau taxa aferentă operațiunilor ori nu modifică regimul fiscal al operațiunii facturate inițial, chiar dacă a fost supus unei inspecții fiscale. Această factură se ataşează facturii inițiale, fără să genereze înregistrări în decontul de taxă al perioadei fiscale în care se operează corecția, nici la furnizor/prestator, nici la beneficiar.

(4) Furnizorii/Prestatorii care emit facturi de corecție după inspecția fiscală, în conformitate cu prevederile art. 330 alin. (3) din Codul fiscal, înscriu aceste facturi în jurnalul pentru vânzări într-o rubrică separată, iar acestea se preiau de asemenea într-o rubrică separată din decontul de taxă, fără a avea obligația să colecteze taxa pe valoarea adăugată înscrisă în respectivele facturi. Pentru a evita situațiile de abuz şi pentru a permite identificarea situațiilor în care se emit facturi după inspecția fiscală, în cuprinsul acestor facturi furnizorii/prestatorii trebuie să menționeze că sunt emise după inspecția fiscală. Beneficiarii au dreptul de deducere a taxei pe valoarea adăugată înscrise în aceste facturi în limitele şi în condițiile stabilite la art. 297—301 din Codul fiscal, taxa fiind înscrisă în rubricile din decontul de taxă aferente achizițiilor de bunuri şi servicii. Emiterea facturilor de corecție nu poate depăşi perioada prevăzută la art. 301 alin. (2) din Codul fiscal.

(5) Prevederile alin. (4) se aplică inclusiv în cazul micilor întreprinderi care nu s-au înregistrat în scopuri de TVA potrivit art. 316 din Codul fiscal la depăşirea plafonului prevăzut de art. 310 din Codul fiscal şi organele de inspecție fiscală au stabilit taxa colectată aferentă livrărilor de bunuri/prestărilor de servicii efectuate în perioada în care ar fi trebuit să fie înregistrate în scopuri de taxă.

(6) În cazul beneficiarilor care au dedus eronat taxa facturată de furnizori pentru operațiuni scutite conform art. 292 sau art. 310 din Codul fiscal sau pentru operațiuni care nu sunt în sfera de aplicare a taxei, cum ar fi penalități pentru neîndeplinirea contractelor, despăgubiri şi alte operațiuni asemănătoare, taxa nefiind admisă la deducere de către organele de inspecție fiscală în baza actului administrativ fiscal emis şi comunicat conform reglementărilor legale, în situația în care primesc facturi de corecție de la furnizori/prestatori, vor înscrie aceste facturi în jurnalul pentru cumpărări într-o rubrică separată, iar acestea vor fi preluate de asemenea într-o rubrică separată din decontul de taxă, fără a avea obligația să îşi diminueze taxa deductibilă cu valoarea taxei pe valoarea adăugată înscrisă în respectivele facturi.

(7) Prevederile art. 330 din Codul fiscal se aplică numai de către persoanele înregistrate în scopuri de TVA în România. În cazul persoanelor care nu sunt înregistrate şi nu au obligația înregistrării în scopuri de TVA în România, se aplică prevederile art. 319 alin. (2) din Codul fiscal.

(8) În cazul autofacturilor emise conform art. 319 alin. (3), (8) şi (9) şi art. 320 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, dacă persoana impozabilă emitentă constată că a înscris informații în mod eronat în respectivele autofacturi, fie va emite o nouă autofactură care trebuie să cuprindă, pe de o parte, informațiile din autofactura inițială, numărul şi data autofacturii corectate, valorile cu semnul minus, iar, pe de altă parte, informațiile şi valorile corecte, fie va emite o nouă autofactură conținând informațiile şi valorile corecte şi concomitent va emite o autofactură cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul şi data autofacturii corectate. În situația în care autofactura a fost emisă în mod eronat sau prin norme se prevede că în anumite situații se poate anula livrarea/prestarea către sine, persoana impozabilă emite o autofactură cu valorile cu semnul minus în care se înscriu numărul şi data autofacturii anulate.

SECȚIUNEA a 2-a

Măsuri de simplificare

109. (1) Taxarea inversă prevăzută la art. 331 din Codul fiscal reprezintă o modalitate de simplificare a plății taxei. Prin aceasta nu se efectuează nicio plată de TVA între furnizorul/prestatorul şi beneficiarul unor livrări/prestări, acesta din urmă datorând, pentru operațiunile efectuate, taxa aferentă intrărilor şi având posibilitatea, în principiu, să deducă respectiva taxă. Această modalitate de simplificare a plății taxei se realizează prin emiterea de facturi în care furnizorul/prestatorul nu înscrie taxa aferentă, inclusiv pentru avansuri, aceasta fiind calculată de beneficiar şi înregistrată atât ca taxă colectată, cât şi ca taxă deductibilă în decontul de taxă prevăzut la art. 323 din Codul fiscal. Furnizorul/Prestatorul are obligația să înscrie pe factură mențiunea „taxare inversă". Colectarea taxei pe valoarea adăugată la nivelul taxei deductibile este asimilată cu plata taxei către furnizor/prestator. Din punct de vedere contabil, beneficiarul înregistrează în cursul perioadei fiscale în care taxa este exigibilă suma taxei aferente în următoarea formulă contabilă: 4426 = 4427. Prevederile acestui alineat sunt valabile pentru orice alte situații în care se aplică taxarea inversă.

(2) Persoanele impozabile cu regim mixt care sunt beneficiari ai unor achiziții supuse taxării inverse, conform art. 331 din Codul fiscal, vor deduce taxa în decontul de taxă în limitele şi în condițiile stabilite la art. 297, 298, 299, 300 şi 301 din Codul fiscal.

(3) Furnizorii/Prestatorii care sunt persoane impozabile cu regim mixt vor lua în calculul pro rata, ca operațiuni taxabile, valoarea livrărilor/prestărilor pentru care au aplicat taxarea inversă.

(4) În cazul neaplicării taxării inverse prevăzute de lege, respectiv în situația în care furnizorul/prestatorul emite o factură cu TVA pentru operațiunile prevăzute la art. 331 alin. (2) din Codul fiscal şi nu înscrie mențiunea „taxare inversă" în respectiva factură, iar beneficiarul deduce taxa înscrisă în factură, acesta îşi pierde dreptul de deducere pentru achiziția respectivă de bunuri sau servicii deoarece condițiile de fond privind taxarea inversă nu au fost respectate şi factura a fost întocmită în mod eronat. Aceste prevederi se aplică şi în situația în care îndreptarea respectivei erori nu este posibilă din cauza falimentului furnizorului/prestatorului.

(5) În sensul art. 331 alin. (2) lit. a) pct. 1 şi 3 din Codul fiscal, prin deşeuri se înțeleg şi următoarele:

a) bunuri de natura activelor corporale fixe, care au în conținut bunuri de natura celor prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. a) pct. 1—3 din Codul fiscal, care nu sunt casate de către deținătorii acestora, ci sunt livrate ca atare către alți operatori economici, care dețin o autorizație valabilă de mediu pentru activitatea de dezmembrare şi rezultă din prevederile contractuale că activele corporale fixe sunt achiziționate în vederea dezmembrării. O copie de pe autorizația de mediu valabilă se pune la dispoziția furnizorului pentru a justifica aplicarea taxării inverse. În cazul bunurilor care urmează a fi achiziționate în cadrul unor licitații, operatorii economici care dețin autorizație de mediu pentru activitatea de dezmembrare, dacă intenționează să achiziționeze activele corporale fixe în vederea dezmembrării, vor prezenta pe lângă o copie de pe autorizația de mediu şi o declarație pe propria răspundere în acest sens. Aceste prevederi nu se aplică pentru livrarea unui corp funciar unic, astfel cum este prevăzut la pct. 55 alin. (1), sau a unei construcții, situație în care se aplică prevederile art. 292 alin. (2) lit. f) şi, după caz, ale art. 292 alin. (3) din Codul fiscal, iar în cazul în care livrarea este taxabilă prin efectul legii sau prin opțiune, sunt aplicabile şi prevederile art. 331 alin. (2) lit. g) din Codul fiscal;

b) vehiculele scoase din uz livrate în vederea dezmembrării către operatorii economici care dețin autorizație de mediu emisă de autoritățile competente pentru protecția mediului, potrivit prevederilor legislației de protecție a mediului în vigoare, astfel cum sunt prevăzuți în Legea nr. 212/2015 privind modalitatea de

gestionare a vehiculelor şi a vehiculelor scoase din uz. O copie de pe autorizația de mediu valabilă se pune la dispoziția furnizorului pentru a justifica aplicarea taxării inverse;

c) deşeurile de echipamente electrice şi electronice prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr . 5/2015 privind deşeurile de echipamente electrice şi electronice, în măsura în care sunt livrate către persoane autorizate pentru colectarea, tratarea şi valorificarea în condiții de protecție a mediului a acestora şi rezultă din prevederile contractuale că deşeurile de echipamente electrice şi electronice sunt achiziționate în vederea tratării şi valorificării sau reciclării, exceptând pregătirea pentru reutilizare, conform art. 20 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 5/2015. În cazul bunurilor care urmează a fi achiziționate în cadrul unor licitații de persoane autorizate pentru colectarea, tratarea şi valorificarea în condiții de protecție a mediului, acestea prezintă pe lângă o copie de pe autorizația de mediu şi o declarație pe propria răspundere din care să rezulte că scopul achiziției este acela de a trata şi de a valorifica sau recicla, exceptând pregătirea pentru reutilizare, deşeurile de echipamente electrice şi electronice sau materialele şi componentele acestora.

(6) În sensul art. 331 alin. (2) lit. a) pct. 4 din Codul fiscal, taxarea inversă se aplică doar pentru lingourile obținute exclusiv din bunurile prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. a) pct. 1 şi 2 din Codul fiscal, la care nu au fost adăugate alte elemente decât cele de aliere.

(7) Codurile NC aferente cerealelor , plantelor tehnice, semințelor oleaginoase şi sfeclei de zahăr , prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. c), sunt următoarele:

COD NC	PRODUS
1001	Grâu şi meslin
1002	Secară
1003	Orz
1004	Ovăz
1005	Porumb
10086000	Triticale
1201	Boabe de soia, chiar sfărâmate
120400	Semințe de in, chiar sfărâmate
1205	Semințe de rapiță sau de rapiță sălbatică, chiar sfărâmate
120600	Semințe de floarea-soarelui, chiar sfărâmate
121291	Sfeclă de zahăr

(8) În sensul art. 331 alin. (2) lit. d) din Codul fiscal, prin alte unități care pot fi utilizate de operatori în conformitate cu Directiva 2003/87/CE se înțelege unitățile prevăzute la art. 3 lit. (m) şi (n) din Directiva 2003/87/CE, cu modificările ulterioare.

(9) În aplicarea prevederilor art. 331 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal, telefoanele mobile, şi anume dispozitivele fabricate sau adaptate pentru utilizarea în conexiune cu o rețea autorizată şi care funcționează pe anumite frecvențe, fie că au sau nu vreo altă utilizare, sunt cele încadrate la codul NC 8517 12 00, dar şi alte dispozitive multifuncționale care în funcție de caracteristicile tehnice se clasifică la alte coduri NC care le conferă caracterul esențial, dar cu care pot fi prestate servicii de telecomunicații sub forma transmiterii vocii printr-o rețea de telefonie mobilă. În categoria telefoanelor mobile se includ, de exemplu, telefoane mobile care sunt utilizate în orice rețea de telefonie mobilă fără fir, celulară sau prin satelit, dispozitivele de achiziție de date mobile cu capacitatea de a fi utilizate în orice rețea de telefonie mobilă fără fir.

(10) În categoria telefoanelor mobile prevăzute la alin. (10) nu se includ dispozitivele utilizate exclusiv pentru transmiterea datelor, fără implementarea acestora în semnale acustice, cum ar fi de exemplu: dispozitive pentru navigație, computerele, în măsura în care acestea nu permit transmiterea de voce prin rețele mobile fără fir , MP3-Playere, console pentru jocuri, dispozitive walkie-talkie, stații radio CB.

(11) Taxarea inversă se aplică potrivit art. 331 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal şi pentru telefoanele mobile livrate cu accesorii, cum ar fi încărcătorul, bateria sau kitul hands-free, ca un singur pachet, la un preț total, dar nu se aplică pentru accesoriile telefoanelor mobile care sunt livrate separat de acestea.

(12) Circuitele integrate prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal reprezintă, în principiu, un ansamblu de elemente active şi pasive, cum ar fi tranzistoare, diode, rezistoare, condensatoare, interconectate electric pe suprafața materialului semiconductor.

(13) În categoria dispozitivelor cu circuite integrate prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal se includ, în special, circuitele electronice integrate monolitice şi hibride, precum: unități centrale de procesare, microprocesoare, microcontrolere.

(14) În categoria dispozitivelor cu circuite integrate prevăzute la art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal nu se includ bunurile în care sunt încorporate sau instalate circuite integrate, precum servere pentru computer , laptopuri, unități pentru desktop, tablete, carduri de memorie cu circuite integrate şi altele asemenea, neavând relevanță dacă livrarea bunurilor respective are loc înainte de integrarea lor în produse destinate utilizatorului final, precum şi dispozitive precum antene, filtre electronice, inductanțe, respectiv componente electrice cu valoare de inductanță fixă sau reglabilă, condensatori, senzori.

(15) Pentru furnizarea de dispozitive cu circuite integrate se aplică taxarea inversă conform art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal dacă la data livrării acestea nu sunt încă integrate în produse destinate utilizatorului final şi sunt vândute separat, nu ca şi părți ale unor bunuri care le încorporează.

Exemplu:

O societate A cu sediul în Bucureşti, producătoare de circuite integrate, vinde microprocesoare în valoare de 55.000 lei unei societăți B, cu sediul în Braşov . Bunurile se transportă din Bucureşti la sediul lui B din Braşov şi sunt vândute fără a fi încorporate de A în produsele lui B.

O parte din procesoarele achiziționate de la A sunt încorporate de B în computere, iar o altă parte a acestora sunt revândute de B către utilizatori finali.

B revinde o parte din procesoarele neîncorporate în calculatoare către societatea C, la un preț total de 35.000 lei, şi le transportă la sediul beneficiarului din Sibiu.

De asemenea, B livrează computerele în care a încorporat procesoarele achiziționate de la A, către societatea D, la un preț total de 48.000 lei şi le expediază la sediul acesteia din Craiova.

Toate societățile sunt înregistrate în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal.

Pentru livrarea procesoarelor de la A la B se aplică taxarea inversă, obligația plății TVA revenind societății A, nefiind relevantă destinația ulterioară a procesoarelor.

Pentru livrarea ulterioară a procesoarelor de la B la C, la prețul de 35.000 lei, se aplică de asemenea taxarea inversă, nefiind nici în acest caz relevantă utilizarea viitoare a procesoarelor de către C.

Pentru livrarea de la B la D a calculatoarelor cu procesoare încorporate, se aplică regimul normal de taxare, persoana obligată la plata taxei fiind B, întrucât livrarea are ca obiect calculatoare, şi nu procesoare.

(16) În aplicarea prevederilor art. 331 alin. (2) lit. j) din Codul fiscal:

a) Consolele de jocuri sunt cele cuprinse la codul NC 95045000. Acestea reprezintă, în principiu, computere sau dispozitive similare computerelor care au ca destinație principală

utilizarea acestora pentru jocurile video, dar care pot oferi, în plus, şi alte funcţii precum DVD-uri video, CD-uri audio, discuri Blu-ray.

b) Tabletele PC şi laptopurile sunt cele cuprinse la codul NC 8471 30 00. Tabletele PC sunt, în principiu, computere portabile, plate, acoperite în întregime de un ecran tactil, iar laptopurile sunt dispozitive portabile de procesare automată a datelor , formate cel puţin dintr-o unitate centrală de procesare şi un monitor.

(17) Pentru soluţionarea situaţiilor tranzitorii care pot apărea ca urmare a eliminării sau a includerii unor operaţiuni din/în categoria celor pentru care se aplică taxarea inversă în cadrul art. 331 din Codul fiscal, se aplică prevederile art. 280 alin. (7) din Codul fiscal, respectiv se aplică regimul în vigoare la data exigibilităţii de taxă. În situaţia în care faptul generator de taxă, conform art. 281 alin. (6) din Codul fiscal, intervine până la data de 1 ianuarie 2016 inclusiv, nu se aplică taxare inversă dacă factura este emisă după data de 1 ianuarie 2016 sau dacă preţul se plăteşte în rate şi după această dată. Pentru facturile emise până la data de 31 decembrie 2015, pentru care faptul generator intervine după data de 1 ianuarie 2016, taxarea inversă se aplică numai pentru diferenţa pentru care taxa este exigibilă după 1 ianuarie 2016.

Exemplul nr. 1: O persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA a emis facturi parţiale şi/sau de avansuri în valoare de 100.000 lei plus TVA 24.000 lei, în cursul anului 2015, pentru livrarea de telefoane mobile către un beneficiar înregistrat în scopuri de TVA. Faptul generator de taxă, respectiv livrarea telefoanelor mobile, are loc după data de 1 ianuarie 2016, iar valoarea totală a livrării este de 500.000 lei (exclusiv TVA). Regularizarea facturilor parţiale şi/sau de avansuri emise în anul 2015, care se efectuează în perioada fiscală în care are loc livrarea, se realizează astfel în factura emisă de furnizor:

– 100.000 –24.000 lei (TVA)
+100.000 +20.000 lei (TVA, datorită modificării de cotă)
+400.000 –„taxare inversă”

Beneficiarul va calcula taxa datorată: 400.000 lei x 20% = 80.000 lei pe care o va înscrie în jurnalul pentru cumpărări şi în decontul de taxă ca taxă colectată şi taxă deductibilă.

Exemplul nr. 2: în exemplul nr. 1, în ipoteza în care s-ar fi facturat întreaga valoare a livrării în cursul anului 2015, respectiv 500.000 lei plus 120.000 lei TVA, iar livrarea are loc după 1 ianuarie 2016, nu se mai aplică taxare inversă, deoarece se aplică regimul în vigoare la data exigibilităţii taxei, dar se aplică cota în vigoare la data livrării.Astfel, dacă livrarea are loc în luna februarie 2016, se va emite factura de regularizare pentru aplicarea cotei de TVA de 20%:

— –500.000 –120.000 (TVA)
— +500.000 +100.000 (TVA)

Exemplul nr. 3: În cursul anului 2015 o persoana impozabilă contractează construirea şi achiziţionarea unei clădiri cu o societate imobiliară care deţine şi titlul de proprietate asupra respectivei clădiri care urmează să fie construită. V aloarea clădirii stabilită prin contract este de 10 milioane lei. Furnizorul a emis facturi parţiale în sumă de 8 milioane lei în anul 2015 şi TVA aferentă 1.920.000 lei. Faptul generator de taxă conform art. 281 alin. (6) din Codul fiscal intervine în martie 2016.

La emiterea facturii pentru întreaga valoare a clădirii se vor regulariza facturile parţiale emise în anul 2015, astfel:

— storno facturi parţiale nr. ..../2015 — 8 milioane lei, cu semnul minus –1.920.000 lei (TVA);

— valoarea clădirii: 10 milioane lei, din care:

— regularizare facturi parţiale 2015: 8 milioane lei (cu semnul plus) +1.620.000 (TVA recalculată la cota de 20% de la data faptului generator);

— diferenţa 2016: 2 milioane — taxare inversă.

Exemplul nr. 4: O mică întreprindere încasează în anul 2015 suma de 50.000 lei pentru livrarea unui teren construibil, aplicând regimul special de scutire prevăzut de art. 310 din Codul fiscal. Începând cu data de 1 decembrie 2015, mica întreprindere devine persoană impozabilă înregistrată în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal. Livrarea terenului are loc în luna februarie 2016. Valoarea totală a terenului construibil este de 150.0000 lei. Persoana impozabilă în cauză are obligaţia să efectueze următoarele regularizări la data livrării terenului:

— storno factură parţială nr. ..../2015 — 50.000 lei, cu semnul minus — scutit TVA;

— regularizarea facturii parţiale din 2015 în februarie 2016: 50.000 lei (cu semnul plus) + 10.000 (TVA calculată la cota de 20% de la data faptului generator , dar fără aplicarea taxării inverse — art. 280 alin. (7) din Codul fiscal);

— diferenţa exigibilă 2016: 100.000 lei — taxare inversă.

Exemplul nr. 5: Persoana impozabilă A vinde persoanei impozabile B o clădire în luna decembrie a anului 2015, când are loc şi faptul generator de taxă conform art. 281 alin. (6) din Codul fiscal. Valoarea clădirii este de 20 milioane lei şi TVA de 4.800.000 lei aferentă vor fi plătite de cumpărător în rate lunare egale timp de 8 ani. Ambele persoane sunt înregistrate normal în scopuri de TVA conform art. 316 din Codul fiscal. Factura se emite pe data de 10 ianuarie 2016, dar nu se aplică regimul de taxare inversă. De asemenea, cota aplicabilă este de 24%, de la data faptului generator de taxă. Chiar dacă factura ar fi fost emisă cu întârziere în altă lună din anul 2016, tratamentul fiscal ar fi acelaşi.

(18) În cazul contractelor de vânzare de clădiri/părţi de clădire, terenuri, cu plata în rate, încheiate valabil anterior datei de 31 decembrie 2006 inclusiv, pentru care, în regim tranzitoriu conform art. 332 alin. (15) din Codul fiscal, exigibilitatea taxei pe valoarea adăugată intervine la fiecare din datele specificate în contract pentru plata ratelor, pentru taxa aferentă ratelor a căror scadenţă intervine după data de 1 ianuarie 2016, se aplică taxare inversă de către beneficiar cu cota în vigoare la data faptului generator.

CAPITOLUL XV
Dispoziţii tranzitorii

110. (1) În sensul art. 332 alin. (16) din Codul fiscal, prin aplicarea reglementărilor în vigoare la data intrării în vigoare a contractului de leasing se înţelege că bunurile respective vor fi importate din punctul de vedere al taxei pe valoarea adăugată la data finalizării contractelor şi se datorează taxa pe valoarea adăugată la valoarea reziduală a bunurilor.

(2) În sensul art. 332 alin. (18) din Codul fiscal, nu este permisă suplimentarea certificatelor de scutire după data de 1 ianuarie 2007. Totuşi, în situaţia în care în cadrul aceleiaşi sume înscrise în certificatul de scutire se modifică contractorii şi/sau subcontractorii, aceste corecţii pot fi efectuate de către organele fiscale competente la solicitarea beneficiarilor fondurilor nerambursabile, în certificatul deja eliberat.

(3) În aplicarea art. 333 alin. (3) lit. b) din Codul fiscal nu există niciun fapt generator de taxă pe valoarea adăugată şi organele vamale nu percep plata taxei dacă importatorul face dovada că importul este direct destinat reexpedierii sau transportului bunurilor către statul membru din care au fost exportate şi către persoana care le-a exportat şi, după caz, dovada încheierii unui contract de transport şi/sau asigurare.

(4) În sensul art. 333 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal, suma taxei datorate la import este nesemnificativă dacă este mai mică de 1.000 lei.

ANEXA Nr. 1
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VII din Codul fiscal

N O T I F I C A R E
privind opțiunea de taxare a operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului .....
2. Codul de înregistrare în scopuri deTVA, atribuit conform art. 316 din Codul fiscal .....
3. Adresa .....
4. Data de la care se optează pentru taxare .....
5. Bunurile imobile pentru care se aplică opțiunea (adresa completă, dacă opțiunea se referă la bunul imobil integral, sau, dacă se referă la o parte din bunul imobil, se va înscrie suprafața din bunul imobil. În cazul operațiunilor de leasing cu bunuri imobile se va menționa dacă opțiunea se referă la bunul imobil integral sau, dacă se referă la o parte din bunul imobil, pe lângă suprafață trebuie să se identifice cu exactitate partea din bunul imobil care face obiectul contractului) .....

Confirm că datele declarate sunt corecte şi complete.
Numele şi prenumele ....., funcția .....

Semnătura
.....

ANEXA Nr. 2
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VII din Codul fiscal

N O T I F I C A R E
privind anularea opțiunii de taxare a operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. e) din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului .....
2. Codul de înregistrare în scopuri deTVA, atribuit conform art. 316 din Codul fiscal .....
3. Adresa .....
4. Data de la care se anulează opțiunea de taxare .....
5. Bunurile imobile pentru care se anulează opțiunea de taxare (adresa completă, dacă opțiunea s-a referit la bunul imobil integral, sau, dacă s-a referit la o parte din bunul imobil, se va înscrie suprafața din bunul imobil. În cazul operațiunilor de leasing cu bunuri imobile se va menționa dacă opțiunea s-a referit la bunul imobil integral sau, dacă s-a referit la o parte din bunulimobil, pe lângă suprafață trebuie să se identifice cu exactitate partea din bunul imobil care face obiectul contractului) .....
.....
.....
.....
.....

Confirm că datele declarate sunt complete şi corecte.
Numele şi prenumele ....., funcția .....

Semnătura
.....

ANEXA Nr. 3
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VII din Codul fiscal

N O T I F I C A R E
privind opțiunea de taxare a operațiunilor prevăzute la art. 292 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului .....
2. Codul de înregistrare în scopuri deTVA, atribuit conform art. 316 din Codul fiscal .....
3. Adresa .....
4. Bunurile imobile (construcții, terenuri) pentru care se aplică opțiunea de taxare (adresa completă a bunului imobil, adresa completă şi suprafața terenului; în cazul în care opțiunea de taxare priveşte numai o parte a bunului imobil, se va identifica cu exactitate această parte a bunului imobil) .....
.....
.....
.....
.....

Confirm că datele declarate sunt corecte şi complete.
Numele şi prenumele ....., funcția .....

Semnătura
.....

ANEXA Nr. 4
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VII din Codul fiscal

D E C L A R A Ț I E - A N G A J A M E N T
privind respectarea destinației bunurilor pentru care se solicită aplicarea cotei reduse de TVA 9%

Subsemnatul (subsemnata)[1] [.....], în numele[2] [.....], cu sediul în[3] [.....], declar că bunurile clasificate la codul TARIC [.....], codul adițional [.....] şi care fac obiectul [.....][4]:

☐ vor fi comercializate în propriile magazine de comerț cu amănuntul sau cash and carry;

☐ vor fi utilizate în propriile unități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal, restaurante sau alte unități de servicii de alimentație, pentru prepararea alimentelor destinate consumului uman sau animal ori pentru a completa sau înlocui alimentele destinate consumului uman sau animal;

☐ vor fi livrate către persoane impozabile care desfăşoară activități de comerț cu amănuntul, comerț cash and carry, restaurante sau alte activități de servicii de alimentație ori activități de producție de alimente destinate consumului uman sau animal.

Mă angajez să informez autoritatea vamală în cazul în care bunurile importate sunt comercializate/utilizate în alte scopuri decât cel declarat şi mă oblig să efectuez plata sumelor reprezentând diferențe de TVA, precum şi a eventualelor dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere datorate ca urmare a regularizării situației bunurilor respective, potrivit prevederilor legale în vigoare.

.....
[data şi semnătura]

Spațiu destinat autorității vamale
Direcția Generală a Vămilor
DGRFP .....
DRV .....
Biroul vamal .....
Documentul se anexează la declarația vamală cu MRN
.....

[1] Numele şi prenumele persoanei care angajează răspunderea legală a operatorului economic.
[2] Denumirea operatorului economic.
[3] Adresa completă a sediului operatorului economic.
[4] Se vor indica numărul şi data facturii sau ale unui alt document comercial în care sunt indicate bunurile care fac obiectul impozitului ori numărul LRN al declarației vamale de punere în liberă circulație.

TITLUL VIII
Accize şi alte taxe speciale

CAPITOLUL I
Regimul accizelor armonizate

SECȚIUNEA 1
Dispoziții generale

SUBSECȚIUNEA 1
Definiții

1. (1) În înțelesul art. 336 pct. 4 din Codul fiscal, autoritatea competentă poate fi:

a) Comisia pentru autorizarea operatorilor de produse supuse accizelor armonizate, instituită la nivelul Ministerului Finanțelor Publice, prin ordin al ministrului finanțelor publice, denumită în continuare *comisie*;

b) comisiile constituite la nivelul structurilor subordonate ale Agenției Naționale de Administrare Fiscală, denumite în continuare *comisii teritoriale*;

c) direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei şi direcția cu atribuții în elaborarea legislației privind regimul accizelor din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, denumite în continuare *autoritate fiscală centrală*;

d) structurile de specialitate din cadrul Direcției Generale a Vămilor, denumite în continuare *autoritate vamală centrală* sau *teritorială*, după caz;

e) direcțiile generale regionale ale finanțelor publice, Direcția generală de administrare a marilor contribuabili, denumite în continuare *autoritate fiscală teritorială*;

f) direcțiile regionale vamale sau birourile vamale de interior şi/sau birourile vamale de frontieră, denumite în continuare *autoritate vamală teritorială*.

(2) Potrivit art. 336 pct. 5 din Codul fiscal, atunci când intervin modificări în Nomenclatura combinată, se realizează corespondența dintre codurile NC prevăzute în titlul VIII din Codul fiscal şi noile coduri din nomenclatura adoptată în temeiul art. 12 din Regulamentul (CEE) nr. 2.658/87 al Consiliului din 23 iulie 1987 privind Nomenclatura tarifară şi statistică şi Tariful Vamal Comun.

(3) În cazul în care Comitetul pentru accize, stabilit prin art. 43 alin. (1) din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor şi de

abrogare a Directivei 92/12/CEE, adoptă o decizie de actualizare în conformitate cu prevederile art. 2 paragraful 5 şi art. 27 din Directiva 2003/96/CE a Consiliului privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice şi a electricității, actualizarea codurilor nomenclaturii combinate pentru produsele energetice se face potrivit prevederilor din decizie, în măsura în care acestea nu contravin prevederilor alin. (2).

(4) În sensul art. 336 pct. 17 din Codul fiscal, operatorul economic este persoana juridică care desfăşoară în mod independent şi indiferent de loc activități economice cu produse accizabile, oricare ar fi scopul sau rezultatul acestor activități.

(5) Activitățile economice cuprind toate activitățile producătorilor, profesioniştilor şi persoanelor care furnizează servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole şi activitățile profesiilor libere sau asimilate acestora.

(6) Autoritățile şi instituțiile publice nu sunt considerate ca efectuând activități economice, în cazul activităților sau tranzacțiilor în care se angajează în calitate de autorități publice.

(7) În înțelesul prezentelor norme, nu se consideră a fi operator economic structurile fără personalitate juridică ale unui operator economic sau ale unei instituții publice.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Eliberarea pentru consum

2. (1) Pentru produsele accizabile aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 340 alin. (10) din Codul fiscal nu se datorează accize în următoarele situații, atunci când sunt dovedite prin procese-verbale:

a) în cazul în care distrugerea totală sau pierderea iremediabilă intervine ca urmare a unui caz fortuit ori forței majore, dacă se prezintă autorității vamale teritoriale dovezi suficiente despre evenimentul produs, emise de autoritatea vamală, Ministerul Afacerilor Interne sau autoritatea competentă în domeniu din România sau din alt stat membru, după caz, precum şi informații precise cu privire la tipul şi cantitatea produselor accizabile distruse total ori pierdute iremediabil;

b) în cazul pierderilor iremediabile apărute ca urmare a unor cauze care țin de natura produselor accizabile, dacă se încadrează în limitele prevăzute în normele tehnice ale utilajelor şi instalațiilor sau în coeficienții maximi de pierderi specifice activităților de depozitare, manipulare, distribuție şi transport, după caz, prevăzuți în studiile realizate la solicitarea antrepozitarului, destinatarului înregistrat ori expeditorului înregistrat, de către institute/societăți care au înscris în obiectul de activitate una dintre activitățile cu codurile CAEN 7112, 7120 sau 7490 şi au implementate standardele de calitate ISO 9001, ISO 14001 şi OHSAS 18001;

c) în cazul în care distrugerea totală este autorizată de către autoritatea vamală teritorială. Distrugerea se autorizează dacă produsele accizabile nu îndeplinesc condițiile de comercializare şi nici nu pot fi procesate ori transformate în vederea obținerii unor produse care pot fi comercializate, cu condiția ca operatorul economic să prezinte autorității vamale teritoriale documente doveditoare în acest sens.

(2) Pierderile se evidențiază în cazul de la alin. (1) lit. a):

a) în contabilitatea operatorului economic, în cazul produselor accizabile din antrepozitul fiscal;

b) în raportul de eveniment prevăzut în ordinul preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în cazul produselor deplasate în regim suspensiv de accize.

(3) În cazul pierderilor iremediabile apărute ca urmare a unor cauze care țin de natura produselor accizabile, acestea se evidențiază după cum urmează:

a) în situațiile de raportare prevăzute în prezentul titlu, în cazul produselor accizabile din antrepozitul fiscal. Stabilirea regimului pierderilor se efectuează cu ocazia inventarierii anuale a patrimoniului, utilizând studiile realizate la solicitarea antrepozitarului autorizat;

b) în raportul de primire, în cazul produselor deplasate în regim suspensiv de accize. Stabilirea regimului pierderilor se realizează utilizând studiile realizate la solicitarea plătitorilor de accize prevăzuți la pct. 3 alin. (2) sau (3), după caz.

În ambele situații responsabilitatea față de corectitudinea coeficienților maximi de pierderi revine persoanei care a întocmit studiile respective.

Antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați şi expeditorii înregistrați depun o copie de pe studiile prevăzute la alin. (1) lit. b), înainte de stabilirea regimului pierderilor , la autoritatea vamală teritorială.

(4) În cazul unui produs accizabil pentru care în anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal se prevăd niveluri diferite ale accizelor, accizele datorate pentru pierderile care intervin în antrepozitul fiscal, care nu pot individualizate pe produs şi care sunt impozabile, se determină prin utilizarea celui mai ridicat nivel al accizelor aplicabil pentru respectivul produs.

(5) În cazul pierderilor de produse energetice care se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, dar nu se regăsesc şi la alin. (3) de la acelaşi articol, aflate sub regim suspensiv de accize care sunt impozabile, se datorează accize după cum urmează:

a) la nivelul prevăzut pentru produsul cu care acesta a fost asimilat din punct de vedere al nivelului accizelor;

b) la nivelul prevăzut pentru motorină, în cazul în care pentru respectivul produs antrepozitarul autorizat nu a obținut asimilarea din punctul de vedere al nivelului accizelor.

(6) În cazul pierderilor de bioetanol aflat sub regim suspensiv de accize, destinat utilizării în producția de produse energetice, pe care autoritatea vamală teritorială le consideră impozabile, se datorează accize la nivelul prevăzut pentru benzina fără plumb, dacă acesta este denaturat potrivit pct. 78, respectiv la nivelul prevăzut pentru alcoolul etilic, dacă acesta este nedenaturat.

(7) În toate situațiile în care distrugerea sau pierderea produselor accizabile nu se admite ca neimpozabilă, accizele devin exigibile la data emiterii deciziei de impunere de către autoritatea vamală teritorială şi se plătesc în termen de 5 zile de la această dată. Autoritatea vamală teritorială stabileşte cuantumul accizelor datorate şi emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(8) În toate situațiile în care se constată faptic diferențe în plus față de stocurile scriptice de produse accizabile înscrise în contabilitatea antrepozitului fiscal, respectivele plusuri se înregistrează în contabilitate.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Plătitori de accize

3. (1) În aplicarea art. 341 alin. (1) lit. a) pct. 2 din Codul fiscal, persoana plătitoare de accize este destinatarul din România, în situațiile prevăzute la art. 412 alin. (2) şi (4) din Codul fiscal, când pierderile au fost depistate la momentul recepției efectuate de către destinatarul din România, dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) autoritățile din statul membru de expediție aduc dovezi potrivit cărora neregula nu s-a produs în statul membru de expediție; şi

b) nu există dovezi care să ateste că neregula s-a produs pe parcursul deplasării în regim suspensiv de la plata accizelor.

(2) În cazul în care pe parcursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, care se desfăşoară pe teritoriul României, a fost depistată o neregulă care a condus la eliberarea pentru consum a produselor accizabile în conformitate cu art. 340 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, precum

şi în cazul în care produsele accizabile nu au ajuns la destinație în termen de 4 luni de la începerea deplasării, persoana plătitoare de accize este antrepozitarul autorizat expeditor sau expeditorul înregistrat.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), în cazul deplasărilor în regim suspensiv de accize care se desfăşoară pe teritoriul României, persoana plătitoare de accize este antrepozitarul autorizat primitor atunci când neregula a fost depistată la momentul recepției şi dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții:

a) sunt aduse dovezi certificate de autoritatea vamală teritorială în a cărei rază de competență se află expeditorul, potrivit cărora neregula nu s-a produs la expeditor; şi

b) nu există dovezi care să ateste că neregula s-a produs pe parcursul deplasării în regim suspensiv de la plata accizelor.

SECȚIUNEA a 2-a

Nivelul şi calculul accizelor

SUBSECȚIUNEA 1

Nivelul accizelor

4. (1) În aplicarea art. 342 din Codul fiscal, nivelul accizelor pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f)—h) din Codul fiscal şi pentru energia electrică diferă în funcție de scopul în care sunt utilizate aceste produse, respectiv comercial sau necomercial. *Utilizare în scop comercial* reprezintă utilizarea acestor produse de către un operator economic în cadrul activității sale economice, astfel cum este definit la pct. 1 alin. (4), precum şi utilizarea energiei electrice pentru iluminatul public.

(2) Când are loc o utilizare combinată între utilizarea în scop comercial şi utilizarea în scop necomercial, nivelul accizelor pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f)—h) din Codul fiscal şi pentru energia electrică se aplică proporțional, corespunzător fiecărui tip de utilizare.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Calculul accizelor

5. (1) În sensul art. 343 din Codul fiscal, sumele datorate reprezentând accize se calculează în lei, după cum urmează:

a) pentru bere:

A = C x K x Q,

A = cuantumul accizei;

C = numărul de grade Plato;

K = nivelul accizei prevăzut la nr . crt. 1 din anexa nr . 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2)—(4) din Codul fiscal;

Q = cantitatea de bere sau cantitatea de bază de bere în cazul amestecului cu băuturi nealcoolice, exprimată în hectolitri

Pentru bere, numărul de grade Plato este înscris în specificația tehnică elaborată pe baza standardului în vigoare pentru fiecare sortiment de bere şi trebuie să fie acelaşi cu cel înscris pe etichetele de comercializare a respectivelor sortimente de bere.

Pentru produsele rezultate prin amestecul de bază de bere cu băuturi nealcoolice, numărul de grade Plato este cel aferent bazei de bere din amestec şi se înscrie pe eticheta de comercializare.

Abaterea admisă între numărul de grade Plato înscris pe etichetă şi numărul de grade Plato determinat în bere, respectiv în baza de bere din amestecul cu băuturi nealcoolice este de 0,5 grade Plato;

b) pentru vinuri, băuturi fermentate şi produse intermediare:

A = K x Q,

A = cuantumul accizei;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 2—4 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2)—(4) din Codul fiscal;

Q = cantitatea exprimată în hectolitri;

c) pentru alcool etilic:

A = C x K x Q/100,

A = cuantumul accizei;

C = concentrația alcoolică exprimată în procente de volum;

K = nivelul accizei prevăzut la nr . crt. 5 din anexa nr . 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2)—(4) din Codul fiscal;

Q = cantitatea exprimată în hectolitri;

d) pentru țigarete:

A = A1 + A2,

A = acciza datorată;

A1 = acciza specifică;

A2 = acciza *ad valorem*;

A1 = K1 x Q1;

A2 = K2 x PA x Q2,

K1 = nivelul accizei specifice stabilit prin ordin al ministrului finanțelor publice, exprimat în lei/1.000 țigarete;

K2 = procentul legal al accizei *ad valorem* care se aplică asupra prețului de vânzare cu amănuntul declarat, prevăzut la art. 343 alin. (4) din Codul fiscal;

PA = prețul de vânzare cu amănuntul declarat pe pachet;

Q1 = cantitatea de țigarete exprimată în mii țigarete;

Q2 = numărul de pachete de țigarete;

Q2 = Q1/numărul de țigarete conținute în pachet;

e) pentru țigări şi țigări de foi:

A = Q x K,

A = cuantumul accizei;

Q = cantitatea exprimată în mii bucăți;

K = nivelul accizei prevăzut la nr . crt. 7 din anexa nr . 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2)—(4) din Codul fiscal;

f) pentru tutun de fumat fin tăiat, destinat rulării în țigarete şi pentru alte tutunuri de fumat:

A = Q x K,

A = cuantumul accizei;

Q = cantitatea în kg;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 8, respectiv la nr. crt. 9 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2)—(4) din Codul fiscal;

g) pentru produse energetice:

A = Q x K,

A = cuantumul accizei;

Q = cantitatea exprimată în mii litri măsurată la temperatura de +15°C/cantitatea exprimată în tone/cantitatea exprimată în gigajoule;

K = nivelul accizei prevăzut la nr. crt. 10—17 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2)—(4) din Codul fiscal;

h) pentru energie electrică:

A = Q x K,

A = cuantumul accizei;

Q = cantitatea de energie electrică exprimată în MWh;

K = nivelul accizei prevăzut la nr . crt. 18 din anexa nr . 1 la titlul VIII din Codul fiscal, actualizat potrivit art. 342 alin. (2)—(4) din Codul fiscal.

(2) În sensul art. 343 alin. (8) din Codul fiscal, prețurile de vânzare cu amănuntul pentru țigarete se anunță în scris la autoritatea fiscală centrală — direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor — prin depunerea de către persoana care eliberează pentru consum ori importă țigaretele în România a unei declarații potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 1, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) Declarația se întocmeşte în 3 exemplare, care se înregistrează la autoritatea fiscală centrală — direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor. După înregistrare, un exemplar rămâne la această autoritate, exemplarul al doilea rămâne la persoana care a întocmit declarația, iar exemplarul al treilea se transmite autorității vamale teritoriale care aprobă notele de comandă pentru timbre.

(4) Declarația cuprinde în mod expres data de la care se vor practica prețurile de vânzare cu amănuntul şi se depune la autoritatea fiscală centrală cu minimum două zile lucrătoare înainte de data practicării acestor prețuri.

(5) Cu maximum 7 zile şi minimum 24 de ore înainte de data efectivă a intrării în vigoare, lista cuprinzând prețurile de vânzare cu amănuntul, cu numărul de înregistrare atribuit de autoritatea fiscală centrală — direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor, se publică, prin grija persoanei care eliberează pentru consum ori importă țigaretele în România, în două cotidiene de mare tiraj. Câte un exemplar din cele două cotidiene se depune la autoritatea fiscală centrală în ziua publicării.

(6) Ori de câte ori se intenționează modificări ale prețurilor de vânzare cu amănuntul, persoana care eliberează pentru consum ori importă țigaretele în România are obligația să redeclare prețurile pentru toate sortimentele de țigarete, indiferent dacă modificarea intervine la unul sau la mai multe sortimente. Redeclararea se face pe baza aceluiaşi model de declarație prevăzut la alin. (2) şi cu respectarea termenelor prevăzute la alin. (4) şi (5).

(7) După primirea declarațiilor privind prețurile de vânzare cu amănuntul şi după publicarea acestora în două cotidiene de mare tiraj, autoritatea fiscală centrală publică aceste liste pe site-ul Ministerului Finanțelor Publice.

(8) Persoana care eliberează pentru consum ori importă țigaretele în România şi care renunță la comercializarea pe piața internă a unui anumit sortiment de țigarete are obligația de a comunica acest fapt autorității fiscale centrale — direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor şi de a înscrie în continuare prețurile aferente acestor sortimente în declarația prețurilor de vânzare cu amănuntul, până la epuizarea stocului pe care îl deține, dar nu mai puțin de 3 luni de la data la care a comunicat că renunță la comercializarea pe piața internă a respectivului sortiment de țigarete.

(9) În situațiile în care nu se pot identifica prețurile de vânzare cu amănuntul pentru țigaretele provenite din confiscări, calculul accizelor se face pe baza accizei totale prevăzute la nr. crt. 6 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 3-a

Obligațiile plătitorilor de accize

SUBSECȚIUNEA 1

Plata accizelor la bugetul de stat

6. (1) În aplicarea art. 345 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele accizabile prevăzute la nr. crt. 5—9 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, sumele reprezentând contribuția pentru finanțarea unor cheltuieli de sănătate prevăzută la titlul XI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare, se virează în conturi colectoare deschise în structura clasificației bugetare la Trezoreria Statului de către persoana plătitoare de accize.

(2) În aplicarea art. 345 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, în cazul importului, sumele reprezentând contribuția pentru finanțarea unor cheltuieli de sănătate se virează de către autoritatea vamală în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care accizele au fost încasate.

(3) Pentru produsele accizabile prevăzute la nr. crt. 1—7 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal, cota de 1% datorată Ministerului Tineretului şi Sportului, prevăzută în Legea educației fizice şi sportului nr. 69/2000, cu modificările şi completările ulterioare, se aplică asupra valorii accizelor datorate, diminuată cu suma reprezentând contribuția pentru finanțarea unor cheltuieli de sănătate prevăzută la titlul XI din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare.

(4) În aplicarea art. 345 alin. (1) din Codul fiscal, sumele reprezentând cota de 1% prevăzute la alin. (3) se virează potrivit prevederilor art. 46 din Regulamentul de punere în aplicare a dispozițiilor Legii educației fizice şi sportului nr. 69/2000, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 884/2001, în termenul prevăzut la art. 345 alin. (1) din Codul fiscal.

(5) În aplicarea art. 345 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, în cazul importului, sumele reprezentând cota de 1% prevăzute la alin. (3) se virează de către autoritatea vamală, în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care accizele au fost încasate, în contul Ministerului Tineretului şi Sportului, prevăzut la art. 45 din regulamentul aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 884/2001.

(6) Valoarea accizelor de plată la bugetul de stat reprezintă valoarea accizelor datorate determinată potrivit pct. 5 alin. (1), din care se deduce contribuția pentru finanțarea unor cheltuieli de sănătate menționată la alin. (1), cota de 1% menționată la alin. (3) şi, după caz, contravaloarea marcajelor utilizate pentru marcarea produselor supuse acestui regim potrivit art. 421 din Codul fiscal.

(7) În sensul art. 345 alin. (3) din Codul fiscal, livrarea produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a)—e) din Codul fiscal din antrepozitele fiscale sau din locurile în care au fost recepționate de către destinatarii înregistrați se efectuează numai în momentul în care furnizorul deține documentul care atestă plata la bugetul de stat a contravalorii accizelor aferente cantității ce urmează a fi facturată cumpărătorului.

(8) Plata accizelor prevăzute la alin. (7) se efectuează de către furnizor ori de către cumpărător. În situația în care plata este efectuată de către cumpărător în numele furnizorului, aceasta trebuie efectuată în contul, aparținând furnizorului, deschis la unitățile Trezoreriei Statului.

(9) Livrarea produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a)—e) din Codul fiscal din antrepozitele fiscale sau din locurile în care au fost recepționate de către destinatarii înregistrați se face numai pe baza comenzii cumpărătorului.

(10) Pe baza comenzii, furnizorul emite cumpărătorului un document în care menționează: denumirea produsului, cantitatea, valoarea accizei datorate. În cazul în care plata accizelor se efectuează de către cumpărător, documentul cuprinde şi informații cu privire la denumirea, codul de identificare fiscală şi numărul contului deschis la Trezoreria Statului ale furnizorului.

(11) Comenzile menționate la alin. (10) se exprimă în tone sau mii litri. În cazul în care livrarea se efectuează în vase calibrate, comenzile trebuie să corespundă capacităților înscrise în documentele însoțitoare ale vaselor calibrate.

(12) În situațiile prevăzute la alin. (11), cantitățile din comenzi, exprimate în litri la temperatura efectivă, se corectează cu densitatea la temperatura de +15°C, rezultând cantitatea exprimată în litri pentru care se datorează accize. Valoarea accizelor datorate se calculează prin înmulțirea cantității cu nivelul accizelor pe unitatea de măsură, exprimată în litri.

(13) La livrarea efectivă a cantităților de produse energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a)—e) din Codul fiscal, exprimate în litri, furnizorul recalculează contravaloarea accizelor conform procedeului de mai sus. Sumele astfel

obținute, reprezentând accize, se evidențiază distinct în factura emisă cumpărătorului de către furnizor.

(14) Eventualele diferențe între valoarea accizelor virate la bugetul de stat calculate pe baza documentului prevăzut la alin. (10) şi valoarea accizelor aferente cantităților de produse energetice efectiv livrate de furnizori, conform facturii, se regularizează cu ocazia depunerii declarației lunare privind obligațiile de plată la bugetul de stat.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Documente fiscale

7. (1) În aplicarea prevederilor art. 347 din Codul fiscal, orice plătitor de accize care livrează produse accizabile unei alte persoane are obligația de a-i emite acestei persoane o factură, cu respectarea prevederilor art. 319 din Codul fiscal, precum şi un aviz de însoțire a mărfurilor pe perioada transportului. Antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați şi expeditorii înregistrați au obligația suplimentară de a înscrie în facturi codul de accize, la rubrica aferentă datelor de identificare.

(2) Cu excepția deplasărilor în regim suspensiv de accize şi în cazul prevăzut la alin. (6), pentru eliberările în consum de produse accizabile efectuate din antrepozitele fiscale, factura trebuie să cuprindă distinct valoarea accizelor datorate pentru fiecare produs accizabil sau, după caz, mențiunea „exceptat/scutit de accize", în situația în care pentru produsele accizabile nu se datorează accize, ca urmare a aplicării unei exceptări sau scutiri.

(3) Pentru eliberările în consum de țigarete, factura cuprinde şi o rubrică aferentă prețului de vânzare cu amănuntul declarat.

(4) Avizul de însoțire, în care se înscrie contravaloarea accizelor percepute, aferente cantităților de produse accizabile eliberate pentru consum, se utilizează în următoarele situații:

a) în cazul deplasării produselor accizabile de la antrepozitul fiscal către alte locuri proprii de depozitare şi/sau comercializare;

b) în cazul deplasării produselor accizabile de la antrepozitul fiscal către clienți, dacă la momentul expedierii nu se emite factura, sau dacă expedierea se face direct către clienții cumpărătorului revânzător.

(5) Avizul de însoțire, în care se înscrie mențiunea „accize percepute", se utilizează în următoarele situații:

a) în cazul deplasării produselor accizabile de la locul de recepție al destinatarului înregistrat către alte locuri proprii de depozitare;

b) în cazul livrării de produse accizabile de către destinatarul înregistrat către clienți, atunci când acesta nu emite factura la momentul expedierii sau dacă expedierea se face direct către clienții cumpărătorului revânzător.

(6) În situațiile prevăzute la alin. (4) nu este obligatorie înscrierea accizelor în facturile întocmite ulterior către clienți, dar în acestea se înscrie mențiunea „accize percepute".

(7) Deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize de la un loc de expediere aflat pe teritoriul României este însoțită de un exemplar tipărit al documentului administrativ electronic.

(8) Deplasarea intracomunitară a produselor cu accize plătite, dintr-un stat membru în România, respectiv din România într-un stat membru, este însoțită de factură şi documentul de însoțire reglementat la pct. 138 sau un alt document comercial care să conțină aceleaşi informații din documentul de însoțire.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Garanții

8. (1) Garanția prevăzută la art. 348 alin. (1) din Codul fiscal se constituie în favoarea autorității fiscale teritoriale.

(2) Garanția prevăzută la alin. (1) poate fi constituită sub formă de:

a) depozit în numerar;

b) garanție personală.

(3) În cazul garanției constituite sub formă de depozit în numerar se aplică următoarele reguli:

a) se consemnează mijloacele băneşti la unitateaTrezoreriei Statului la care este arondată autoritatea fiscală teritorială;

b) orice dobândă plătită de trezorerie în legătură cu depozitul aparține deponentului.

(4) În cazul garanției constituite sub formă de garanție personală se aplică următoarele reguli:

a) garantul trebuie să fie o societate bancară înregistrată în Uniunea Europeană şi Spațiul Economic European, autorizată să îşi desfăşoare activitatea pe teritoriul României;

b) trebuie să existe o scrisoare de garanție bancară ori un instrument de garantare emis în condițiile legii de către o societate bancară în favoarea autorității fiscale teritoriale la care operatorul economic este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe.

(5) Antrepozitarul autorizat pentru producție nou-înființat are obligația de a constitui o garanție al cărei nivel corespunde unei cote de 6% din valoarea accizelor aferente produselor accizabile estimate a fi realizate în primul an de activitate.

(6) Antrepozitarul autorizat pentru depozitare nou-înființat are obligația de a constitui o garanție al cărei nivel corespunde unei cote de 6% din valoarea accizelor aferente produselor accizabile estimate a fi intrate în primul an de activitate.

(7) Antrepozitarul autorizat pentru producție nou-înființat, care deține şi antrepozite fiscale de depozitare, trebuie să constituie garanție atât pentru antrepozitele de producție, cât şi pentru antrepozitele fiscale de depozitare, potrivit prevederilor alin. (5) şi (6), fără a se depăşi garanția maximă prevăzută la alin. (14).

(8) Orice antrepozitar autorizat are obligația constituirii unei garanții corespunzătoare unei cote de 6% din valoarea accizelor aferente cantităților de produse accizabile deplasate în regim suspensiv de accize către un alt stat membru în anul anterior constituirii garanției.

(9) Cuantumul garanției constituite de antrepozitarii autorizați pentru producție nu poate fi mai mic decât limitele prevăzute mai jos:

a) pentru producția de bere — 473.801 lei;

b) pentru producția de bere realizată de micile fabrici de bere prevăzute la art. 349 alin. (6) din Codul fiscal — 236.901 lei;

c) pentru producția de bere de maximum 5.000 hl pe an realizată de micile fabrici de bere prevăzute la art. 349 alin. (6) din Codul fiscal — 9.476 lei;

d) pentru producția de vinuri de maximum 5.000 hl pe an — 11.845 lei;

e) pentru producția de vinuri între 5.001 hl şi 10.000 hl pe an — 23.690 lei;

f) pentru producția de vinuri peste 10.000 hl pe an — 47.380 lei;

g) pentru producția de băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, de maximum 5.000 hl pe an — 94.760 lei;

h) pentru producția de băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, peste 5.000 hl pe an — 236.901 lei;

i) pentru producția de produse intermediare de maximum 5.000 hl pe an — 118.450 lei;

j) pentru producția de produse intermediare peste 5.000 hl pe an — 355.351 lei;

k) pentru producția de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase de maximum 100 hl alcool pur pe an — 23.690 lei;

l) pentru producția de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase între 101 şi 1.000 hl alcool pur pe an — 118.450 lei;

m) pentru producția de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase între 1.001 şi 5.000 hl alcool pur pe an — 473.801 lei;

n) pentru producția de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase peste 5.000 hl alcool pur pe an — 1.184.503 lei;

o) pentru producția de alcool etilic realizată de micile distilerii definite la pct. 12 alin. (16) — 1.185 lei;

p) pentru producția de tutun prelucrat — 4.738.014 lei;

q) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, de maximum 10.000 tone pe an — 1.184.503 lei;

r) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, între 10.001 tone şi 40.000 tone — 4.738.014 lei;

s) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, peste 40.000 tone — 9.476.027 lei;

ş) pentru producția de GPL — 47.380 lei;

t) pentru producția exclusivă de biocombustibili şi biocarburanți — 23.690 lei.

(10) În aplicarea alin. (9), antrepozitarii autorizați care produc mai multe tipuri de produse accizabile au obligația de a constitui garanția minimă corespunzătoare acelui tip de produs accizabil pentru care, potrivit alin. (9), este prevăzut, respectiv calculat cuantumul cel mai mare.

(11) Cuantumul garanției constituite de antrepozitarii autorizați pentru depozitarea produselor accizabile nu poate fi mai mic de 6% din contravaloarea accizelor aferente limitelor trimestriale prevăzute la pct. 30 alin. (8), raportate la nivelul unui an.

(12) În aplicarea alin. (1 1), antrepozitarii autorizați care depozitează mai multe tipuri de produse accizabile au obligația de a constitui garanția corespunzătoare acelui tip de produs accizabil pentru care este prevăzut, respectiv calculat cuantumul cel mai mare.

(13) Antrepozitarii autorizați care dețin atât antrepozite fiscale de producție, cât şi antrepozite fiscale de depozitare au obligația de a constitui atât garanția minimă prevăzută pentru antrepozitele fiscale de producție, cât şi garanția minimă prevăzută pentru antrepozitele fiscale de depozitare, fără a se depăşi garanția maximă prevăzută la alin. (14).

(14) Cuantumul garanției maxime constituite de antrepozitarii autorizați se stabileşte la nivelurile prevăzute mai jos:

a) pentru alcool etilic şi băuturi alcoolice — 9.476.027 lei;

b) pentru tutun prelucrat — 47.380.137 lei;

c) pentru produse energetice — 71.070.206 lei.

(15) În cazul antrepozitarului autorizat pentru producție de biodiesel, destinat utilizării în producția de produse energetice, valoarea accizelor care constituie baza de calcul pentru stabilirea garanției se determină prin aplicarea nivelului accizelor prevăzut pentru motorină.

(16) În cazul antrepozitarului autorizat exclusiv pentru producție de bioetanol, destinat utilizării în producția de produse energetice, valoarea accizelor care constituie baza de calcul pentru stabilirea garanției se determină prin aplicarea nivelului accizelor prevăzut pentru benzina fără plumb, cu condiția denaturării acestui produs potrivit pct. 78 alin. (3) lit. b), în caz contrar fiind aplicabil nivelul accizelor prevăzut pentru alcoolul etilic.

(17) Expeditorul înregistrat are obligația de a constitui o garanție al cărei nivel corespunde unei cote de 6% din contravaloarea accizelor aferente produselor accizabile expediate în regim suspensiv de accize, estimate la nivelul unui an.

(18) În aplicarea alin. (17), pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, altele decât cele prevăzute la art. 355 alin. (3) din Codul fiscal, nivelul garanției se determină pe baza nivelului accizelor aferent motorinei.

(19) În aplicarea prevederilor art. 348 alin. (7) din Codul fiscal, antrepozitarul autorizat care deține şi calitatea de expeditor înregistrat trebuie să constituie garanția atât în calitate de antrepozitar autorizat, cât şi în calitate de expeditor înregistrat, numai pentru produsele accizabile pe care le deplasează în regim suspensiv de accize către alte locații decât antrepozitele fiscale proprii.

(20) În cazul destinatarului înregistrat, nivelul garanției care trebuie constituită corespunde unei cote de 6% din contravaloarea accizelor aferente cantităților de produse accizabile primite în regim suspensiv de la plata accizelor , estimate la nivelul unui an.

(21) În cazul destinatarului înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile, nivelul garanției care trebuie constituită reprezintă contravaloarea accizelor aferente cantității de produse accizabile primite în regim suspensiv de la plata accizelor cu ocazia fiecărei deplasări. Pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, dar care nu se regăsesc la alin. (3) de la acelaşi articol, nivelul garanției care trebuie constituită se determină pe baza nivelului accizelor prevăzut pentru motorină.

(22) În cazul importatorului autorizat, nivelul garanției care trebuie constituită corespunde unei cote de 6% din contravaloarea accizelor aferente cantităților de produse accizabile importate, estimate la nivelul unui an.

(23) Nivelul garanției se analizează anual sau ori de câte ori este necesar de către autoritatea vamală teritorială, în vederea actualizării în funcție de schimbările intervenite în volumul afacerii, în activitatea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/expeditorului înregistrat/importatorului autorizat sau în nivelul accizelor datorate.

(24) Pentru antrepozitarul autorizat pentru producție, nivelul garanției se actualizează în funcție de ieşirile de produse accizabile din anul precedent, care nu poate fi mai mică de 6% din valoarea accizelor aferente produselor accizabile realizate în anul precedent.

(25) Pentru antrepozitarii autorizați pentru depozitare, nivelul garanției se actualizează în funcție de cantitățile de produse accizabile ieşite în anul precedent.

(26) Pentru antrepozitarul autorizat pentru producție, care deține şi antrepozite fiscale de depozitare, nivelul garanției pentru antrepozitele fiscale de depozitare se actualizează în funcție de ieşirile de produse accizabile din anul precedent, altele decât cele provenite din antrepozitul de producție propriu.

(27) Pentru destinatarul înregistrat, nivelul garanției se actualizează în funcție de cantitățile de produse accizabile achiziționate în anul precedent.

(28) Pentru expeditorul înregistrat, nivelul garanției se actualizează în funcție de cantitățile de produse accizabile expediate în anul precedent.

(29) Pentru importatorul autorizat, nivelul garanției se actualizează în funcție de cantitățile de produse accizabile importate în anul precedent.

(30) În vederea actualizării nivelului garanției, antrepozitarul autorizat/destinatarul înregistrat/expeditorul înregistrat trebuie să depună anual, până la data de 15 ianuarie inclusiv a anului următor, la autoritatea vamală teritorială, o declarație privind informațiile necesare analizei potrivit prevederilor alin. (23)—(29).

(31) Cuantumul garanției stabilite prin actualizare se comunică antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/expeditorului înregistrat prin decizie emisă de autoritatea vamală teritorială, care va face parte integrantă din autorizația de antrepozit fiscal/destinatar înregistrat/expeditor înregistrat. O copie a deciziei se transmite şi comisiei sau comisiei teritoriale, după caz. Termenul de constituire a garanției astfel stabilite va fi de cel mult 30 de zile lucrătoare de la data comunicării deciziei.

(32) Orice reprezentant fiscal are obligația de a constitui garanția echivalentă cu valoarea accizelor aferente fiecărei operațiuni cu produse accizabile. Garanția va fi constituită înainte de livrarea produselor de către vânzătorul din alt stat membru în România.

(33) Garanțiile constituite sunt valabile atât timp cât nu sunt executate de autoritatea fiscală teritorială la care sunt înregistrați ca plătitori de impozite şi taxe antrepozitarul autorizat,

destinatarul înregistrat, expeditorul înregistrat sau importatorul autorizat.

(34) Garanția poate fi executată atunci când se constată că antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat, expeditorul înregistrat, importatorul autorizat sau reprezentantul fiscal nu şi-a respectat obligațiile legale privind plata accizei ori înregistrează orice alte obligații fiscale restante, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, cu mai mult de 30 de zile față de termenul legal de plată. Executarea garanției atrage suspendarea autorizației până la momentul reîntregirii acesteia.

(35) Garanțiile constituite de antrepozitarii autorizați se depun la autoritatea fiscală teritorială în termen de 30 de zile lucrătoare de la data când devine valabilă autorizația, iar eventualele diferențe rezultate din actualizarea sau executarea garanției, în cazul antrepozitarilor autorizați, destinatarilor înregistrați, expeditorilor înregistrați, importatorilor autorizați şi reprezentanților fiscali, se depun la autoritatea fiscală teritorială în termen de 30 de zile lucrătoare de la data când devine valabilă autorizația ori de la data actualizării garanției, după caz. Autoritatea fiscală teritorială, în termen de 5 zile lucrătoare, va transmite o copie a documentului care atestă constituirea garanției la autoritatea vamală teritorială, care va înştiința comisia sau comisia teritorială, după caz.

(36) În toate situațiile, valoarea accizelor care constituie baza de calcul pentru stabilirea/actualizarea garanției se determină prin aplicarea nivelurilor accizelor în vigoare la momentul constituirii garanției, prevăzute în anexa nr . 1 la titlul VIII — Accize şi alte taxe speciale din Codul fiscal, actualizate potrivit art. 342 din Codul fiscal.

(37) Orice antrepozitar autorizat poate să asigure, la cerere, o singură garanție care să acopere riscul de neplată a accizelor pentru toate antrepozitele fiscale ale acelui antrepozitar autorizat. Valoarea garanției totale va fi egală cu suma garanțiilor aferente fiecărui antrepozit fiscal deținut de către antrepozitarul autorizat.

(38) În cazul antrepozitarului autorizat pentru producție de alcool etilic şi băuturi alcoolice în sistem integrat, garanția va fi stabilită în funcție de producția realizată cea mai mare, respectiv a alcoolului etilic ca materie primă sau a băuturilor alcoolice.

(39) În cazul antrepozitarului autorizat, destinatarului înregistrat şi expeditorului înregistrat, comisia sau, după caz, comisia teritorială aprobă reducerea garanției, la cerere, după cum urmează:

a) cu 50%, în situația în care în ultimii 2 ani consecutivi de activitate pentru care a fost autorizat nu a înregistrat obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, pentru care s-a dispus executarea garanției şi a fost începută procedura de executare silită;

b) cu 75%, în situația în care în ultimii 3 ani consecutivi de activitate pentru care a fost autorizat nu a înregistrat obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, pentru care s-a dispus executarea garanției şi a fost începută procedura de executare silită.

(40) Nivelul de reducere a garanției stabilit potrivit prevederilor alin. (39) rămâne în vigoare până la o decizie ulterioară a comisiei sau a comisiei teritoriale, după caz, chiar dacă în acest interval de timp a intervenit actualizarea garanției.

(41) Nivelul de reducere a garanției stabilit potrivit prevederilor alin. (39) rămâne neschimbat în cazul în care antrepozitarul autorizat solicită autorizarea unui nou loc ca antrepozit fiscal sau solicită reautorizarea.

(42) Garanția poate fi deblocată, total sau parțial, la solicitarea operatorului economic, cu viza autorității fiscale teritoriale, numai după verificarea asupra conformării cu prevederile legale ale titlului VIII din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 4-a

Alcool şi băuturi alcoolice

SUBSECȚIUNEA 1

Bere

9. (1) În aplicarea prevederilor art. 349 alin. (2) din Codul fiscal, pentru a beneficia de nivelul redus al accizelor specifice, operatorul economic care eliberează pentru consum berea provenită de la o mică fabrică de bere independentă înregistrată în alt stat membru trebuie să prezinte un document certificat de autoritatea competentă din acel stat membru din care să rezulte statutul partenerului extern de mică fabrică de bere, precum şi cel puțin denumirea şi codul de acciză ale antrepozitarului autorizat ca mică fabrică de bere.

(2) În aplicarea prevederilor art. 349 alin. (8) din Codul fiscal, modelul declarației pe propria răspundere privind cantitatea de bere produsă în anul precedent şi/sau cantitatea de bere pe care urmează să o producă în anul în curs o mică fabrică de bere este prevăzut în anexa nr . 2, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Vinuri

10. Presiunea datorată dioxidului de carbon în soluție pentru vinurile spumoase prevăzute la art. 350 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Codul fiscal se măsoară la temperatura de 20°C.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri

11. (1) Presiunea datorată dioxidului de carbon în soluție pentru băuturile fermentate, altele decât bere şi vinuri, prevăzute la art. 351 alin. (1) lit. b) pct. 1 din Codul fiscal, se măsoară la temperatura de 20°C.

(2) Produsele încadrate la codurile NC 2206 00 31 şi 2206 00 39, care nu sunt prezentate în sticle închise cu dop tip ciupercă fixat cu ajutorul legăturilor, a căror presiune datorată dioxidului de carbon în soluție este egală sau mai mare de 1,5 bari, dar mai mică de 3 bari, şi care:

1. au o concentrație alcoolică care depăşeşte 1,2% în volum, dar nu depăşeşte 13% în volum; sau

2. au o concentrație alcoolică care depăşeşte 13% în volum, dar nu depăşeşte 15% în volum, şi la care alcoolul conținut în produsul finit rezultă în întregime din fermentare, intră în categoria băuturilor fermentate liniştite.

(3) Produsele obținute din fermentarea completă sau parțială a merelor şi/sau a perelor procesate, cu sau fără adaos, înainte sau după fermentare, de apă, arome şi zaharuri, încadrate la codurile NC 2206 00 51 şi NC 2206 00 81, precum şi la codul NC 2206 00 31, dar care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (2), se încadrează la poziția 3.1.1 din anexa nr 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

(4) Produsele obținute din fermentarea unei soluții de miere, încadrate la codurile NC 2206 00 59 şi NC 2206 00 89, precum şi la codul NC 2206 00 39, dar care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (2), se încadrează la poziția 3.1.2 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

(5) Produsele obținute din fermentarea completă sau parțială a merelor şi/sau a perelor procesate, cu sau fără adaos, înainte sau după fermentare, de apă, arome şi zaharuri, încadrate la codul NC 2206 00 31, a căror presiune datorată dioxidului de

carbon în soluție este egală sau mai mare de 3 bari, se încadrează la poziția 3.2.1 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Alcool etilic

12. (1) În aplicarea art. 353 alin. (1) din Codul fiscal, comercializarea alcoolului etilic şi a băuturilor alcoolice supuse marcării, în recipiente ce depăşesc capacitatea de 3 litri, se consideră comercializare în vrac.

(2) În sensul art. 353 alin. (2) din Codul fiscal, *gospodăria individuală* este gospodăria care aparține unei persoane fizice producătoare, a cărei producție de țuică şi rachiuri este consumată de către aceasta şi membrii familiei sale.

(3) Gospodăria individuală care deține în proprietate livezi de pomi fructiferi şi suprafețe viticole poate să producă pentru consum propriu din propria recoltă țuică şi rachiuri din fructe, rachiuri din vin sau rachiuri din subproduse de vinificație, denumite în continuare *țuică şi rachiuri*, numai dacă deține în proprietate instalații corespunzătoare condițiilor tehnice minimale stabilite de Ministerul Agriculturii şi Dezvoltării Rurale şi avizate de Ministerul Sănătății. Instalațiile trebuie să fie de tip alambic.

(4) În sensul alin. (3), prin *alambic* se înțelege o instalație de distilare alcătuită dintr-un cazan de distilare, denumit blază, o serpentină de răcire, denumită refrigerent, şi un recipient de colectare a distilatului.

(5) Toate gospodăriile individuale care dețin în proprietate instalații de producție de țuică şi rachiuri de tip alambic au obligația de a se înregistra la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi au domiciliul.

(6) Atunci când gospodăria individuală intenționează să producă țuică şi rachiuri din recolta proprie, aceasta anunță în scris intenția la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi are domiciliul, menționând totodată cantitatea şi tipul de materie primă ce urmează a se prelucra, perioada estimată în care instalația va funcționa, precum şi cantitatea de produs estimată a se obține. În acest caz producătorul trebuie să dețină şi mijloacele legale necesare pentru măsurarea cantității şi a concentrației alcoolice a produselor obținute.

(7) În termen de 3 zile lucrătoare de la finalizarea procesului de producție, gospodăria individuală declară cantitățile de țuică şi rachiuri produse şi solicită autorității vamale teritoriale calculul accizelor datorate. Autoritatea vamală teritorială stabileşte cuantumul accizelor datorate şi emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Accizele devin exigibile la momentul finalizării procesului de producție, iar termenul de plată este până la data de 25 a lunii imediat următoare celei în care accizele au devenit exigibile, potrivit art. 345 alin. (1) din Codul fiscal.

(8) În situația în care gospodăria individuală nu declară cantitățile de țuică şi rachiuri produse potrivit alin. (7), autoritatea vamală teritorială stabileşte, în urma verificărilor efectuate, cuantumul accizelor datorate şi emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Şi în acest caz accizele devin exigibile la momentul finalizării procesului de producție.

(9) Autoritatea vamală teritorială ține o evidență a gospodăriilor individuale menționate la alin. (5) şi (6), în care sunt înscrise datele de identificare ale acestora, informații privind instalațiile de producție deținute, cantitățile de produse declarate, precum şi date cu privire la deciziile de impunere emise potrivit alin. (7) şi (8).

(10) Pentru țuica şi rachiurile de fructe destinate consumului propriu al unei gospodării individuale, în limita unei cantități echivalente de cel mult 50 de litri de produs/an cu concentrația alcoolică de 100% în volum, nivelul accizei datorate reprezintă 50% din nivelul standard al accizei aplicat alcoolului etilic, prevăzut la nr. crt. 5 din anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

(11) Producția de țuică şi rachiuri pentru consumul propriu al unei gospodării individuale din recolta proprie, dar care nu deține în proprietate instalații de producție, poate fi realizată în sistem de prestări de servicii numai în antrepozite fiscale autorizate pentru producția de țuică şi rachiuri.

(12) În cazul prevăzut la alin. (11), antrepozitele fiscale sunt obligate să țină o evidență distinctă care să cuprindă următoarele informații: numele gospodăriei individuale, cantitatea de materii prime dată pentru prelucrare, cantitatea de produs finit rezultată, cantitatea de produs finit preluată, din care pentru consum propriu, data preluării, numele şi semnătura persoanei care a preluat.

(13) Pentru țuica şi rachiurile destinate consumului propriu al gospodăriei individuale realizate în sistem de prestări de servicii într-un antrepozit fiscal de producție, accizele datorate bugetului de stat devin exigibile la momentul preluării produselor din antrepozitul fiscal de producție. Beneficiarul prestației, respectiv gospodăria individuală, plăteşte prestatorului contravaloarea accizelor aferente cantităților de țuică şi rachiuri preluate. Pentru cantitatea de 50 de litri de produs/an cu concentrația alcoolică de 100% în volum destinată consumului propriu al unei gospodării individuale, nivelul accizei datorate reprezintă 50% din nivelul standard al accizei aplicate alcoolului etilic. Pentru cantitatea de produs preluată de gospodăria individuală care depăşeşte această limită, inclusiv pentru consumul propriu al acesteia, nivelul accizei datorate este nivelul standard al accizei pentru alcoolul etilic.

(14) Cantitățile de țuică şi rachiuri din fructe preluate de gospodăriile individuale de la antrepozitul fiscal de producție sunt însoțite de avizul de însoțire a mărfii emis de antrepozitul fiscal care a efectuat prestarea de servicii, în care se înscrie mențiunea „accize percepute”.

(15) Gospodăria individuală care intenționează să vândă din cantitățile de țuică şi rachiuri preluate de la antrepozitul fiscal de producție unde au fost realizate în sistem de prestări de servicii trebuie să respecte prevederile legale în vigoare privind comercializarea acestor produse.

(16) Gospodăria individuală care produce ea însăşi țuică şi rachiuri în vederea vânzării are obligația de a se autoriza în calitate de antrepozitar, potrivit prevederilor art. 353 alin. (3) din Codul fiscal sau, după caz, art. 362 din Codul fiscal.

(17) În aplicarea art. 353 alin. (3) din Codul fiscal, prin *mică distilerie* se înțelege o distilerie care este independentă din punct de vedere legal şi economic de altă distilerie şi care nu funcționează sub licență.

(18) Fiecare mică distilerie prevăzută la alin. (17) are obligația de a depune la autoritatea vamală teritorială, până la data de 15 ianuarie a fiecărui an, o declarație pe propria răspundere privind cantitatea de alcool pur pe care a produs-o în anul calendaristic precedent şi/sau cantitatea de alcool pur pe care urmează să o producă în anul în curs.

(19) Declarația prevăzută la alin. (18) se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 2.

SECȚIUNEA a 5-a

Tutun prelucrat

13. (1) În aplicarea art. 354 din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați sau importatorii autorizați pentru produse din grupa tutunului prelucrat sunt obligați să prezinte lunar, odată cu situația utilizării marcajelor , situația eliberărilor pentru consum de astfel de produse în luna de raportare, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 3 sau în anexa nr. 4, care fac parte integrantă din prezentele norme metodologice, după caz.

(2) Situația eliberărilor pentru consum prevăzută la alin. (1) se întocmeşte în 3 exemplare, cu următoarele destinații: primul exemplar rămâne la operatorul economic, exemplarul al doilea se transmite autorității vamale teritoriale care aprobă notele de comandă pentru timbre, iar exemplarul al treilea se transmite autorității fiscale centrale — direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor.

(3) Deşeurile de tutun, definite la art. 354 alin. (4) lit. b) din Codul fiscal, aflate în antrepozitul fiscal, care nu sunt considerate tutun de fumat şi care nu pot face obiectul procesării pentru obținerea de tutun de fumat, se distrug prin metode specifice, care să asigure denaturarea acestora astfel încât să se elimine orice posibilitate de a putea fi fumate. Distrugerea are loc, în baza aprobării date de autoritatea vamală teritorială la cererea operatorului economic cu drept de marcare, în termen de maximum 30 de zile lucrătoare de la data primirii aprobării şi în prezența reprezentantului acestei autorități.

(4) Nu sunt tratate ca tutun prelucrat produsele care nu conțin tutun şi care sunt încadrate în categoria „produse din plante medicinale sau aromatice pentru uz intern", în categoria „medicamente" sau în categoria „dispozitive medicale", potrivit Legii nr. 491/2003 privind plantele medicinale şi aromatice, precum şi produsele stupului, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, Legii nr . 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare, sau Ordinului ministrului sănătății nr. 372/2015 privind înregistrarea dispozitivelor medicale.

SECȚIUNEA a 6-a

Produse energetice

SUBSECȚIUNEA 1

Produse energetice

14. (1) În sensul art. 355 din Codul fiscal, prin *circulație comercială în vrac a produselor energetice* se înțelege transportul acestora prin:

a) cisterne, rezervoare sau alte containere similare, care fac parte integrantă din mijlocul de transport, ca de exemplu: camion-cisternă, vagon-cisternă, nave petroliere;

b) tancuri certificate ISO;

c) alte containere mai mari de 210 litri în volum.

(2) Orice produs, altul decât cele de la art. 355 alin. (3) din Codul fiscal, este supus accizelor, atunci când:

a) este realizat în scopul de a fi utilizat drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

b) este pus în vânzare drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor;

c) este utilizat drept combustibil pentru încălzire sau combustibil pentru motor.

(3) Orice operator economic aflat în una dintre situațiile prevăzute la alin. (2) este obligat ca înainte de producția, vânzarea sau utilizarea produselor să adreseze o solicitare direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei, pentru încadrarea produselor respective din punctul de vedere al nivelului accizelor. Solicitarea este însoțită obligatoriu de încadrarea tarifară a produsului efectuată de autoritatea vamală centrală, precum şi de avizul unui institut ori al unei societăți prevăzute la pct. 25 alin. (1), referitor la asimilarea produsului respectiv cu un produs energetic echivalent pentru care este stabilit un nivel al accizelor. Asimilarea unui produs cu un produs energetic echivalent pentru care este stabilit un nivel al accizelor produce efecte numai în ceea ce priveşte nivelul accizelor aplicabil pentru respectivul produs şi nu are consecințe în ceea ce priveşte aplicarea secțiunilor a 9-a „Regimul de antrepozitare" şi a 16-a „Deplasarea şi primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize".

(4) Pe lângă documentele prevăzute la alin. (3), operatorul economic, altul decât antrepozitarul autorizat, va depune la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei şi următoarele documente:

a) copia certificatului de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

b) certificatul constatator eliberat de oficiul registrului comerțului, din care să rezulte obiectul de activitate al operatorului economic;

c) confirmarea organului fiscal cu privire la calitatea operatorului economic de plătitor de accize;

d) autorizația de mediu sau avizul de mediu, după caz.

(5) Pentru produsele aflate în una dintre situațiile prevăzute la art. 355 alin. (4), (6) şi (7) din Codul fiscal, pentru care operatorul economic nu îndeplineşte obligațiile prevăzute la alin. (3), se datorează accize după cum urmează:

a) la nivelul prevăzut pentru benzina fără plumb, în cazul combustibilului pentru motor şi al aditivilor;

b) la nivelul prevăzut pentru motorină, în cazul combustibilului pentru încălzire.

(6) Uleiurile lubrifiante destinate amestecului cu carburanți pentru motoare în doi timpi nu se accizează.

(7) În înțelesul art. 355 alin. (8) din Codul fiscal, prin *loc de producție* se înțelege:

a) pentru produsele energetice de la art. 355 alin. (1) din Codul fiscal care nu sunt supuse regimului de antrepozitare, locul efectiv în care acestea sunt produse;

b) pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, antrepozitul fiscal de producție de produse energetice;

c) pentru gazul natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) şi cărbunele şi cocsul prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal, toate unitățile de producție fără personalitate juridică care aparțin operatorului economic.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Gaz natural

15. (1) În sensul art. 356 alin. (1) din Codul fiscal, prin *distribuitor sau redistribuitor de gaz natural* se înțelege operatorul economic autorizat de autoritatea competentă în domeniu să furnizeze gazul natural direct consumatorilor finali prevăzuți la art. 336 pct. 6 din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 356 alin. (2) din Codul fiscal, distribuitorii şi redistribuitorii prevăzuți la alin. (1) au obligația de înregistrare la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Înregistrarea se face pe baza unei cereri care se întocmeşte potrivit modelului prezentat în anexa nr. 5, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) În aplicarea art. 356 alin. (3) din Codul fiscal, în cazul gazului natural provenit de la un distribuitor sau redistribuitor stabilit în alt stat membru, plata accizelor se efectuează de către un operator economic desemnat de acel distribuitor sau redistribuitor pentru a-l reprezenta în România. Desemnarea persoanei care reprezintă distribuitorul sau redistribuitorul din alt stat membru se realizează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală. Operatorul economic desemnat are obligația de a se înregistra la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, în calitatea sa de reprezentant al furnizorului extern şi de a se înregistra ca plătitor de accize.

(4) În cazul operatorilor economici care efectuează achiziții de gaz natural din alte state membre ori care importă gaz natural pentru consum propriu, inclusiv în scop de producție, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici

aflați în această situație au obligația să întocmească o autofactură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

(5) În sensul art. 355 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul operatorilor economici care produc gaz natural pentru consum propriu, în alte scopuri decât cel de producție, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofactură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Cărbune, cocs şi lignit

16. (1) În aplicarea art. 357 din Codul fiscal, operatorii economici care extrag cărbune, produc cocs, precum şi cei care efectuează achiziții intracomunitare sau importă astfel de produse se înregistrează la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Înregistrarea se face pe baza unei cereri care se întocmeşte potrivit modelului prezentat în anexa nr . 5 şi este însoțită de documentele menționate în aceasta.

(2) Obligația înregistrării prevăzute la alin. (1) intervine numai pentru extracția, producția, achiziția intracomunitară şi importul produselor energetice care se regăsesc la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal.

(3) În cazul operatorilor economici care efectuează achiziții intracomunitare ori care importă cărbune, cocs pentru consum propriu, inclusiv în scop de producție, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofactură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

(4) În sensul art. 355 alin. (8) din Codul fiscal, în cazul operatorilor economici care extrag şi/sau produc produsele energetice care se regăsesc la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal pentru consum propriu, în alte scopuri decât cel de producție, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofactură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

SECȚIUNEA a 7-a

Energie electrică

17. (1) În sensul art. 358 alin. (2) din Codul fiscal, prin *producător, distribuitor sau redistribuitor de energie electrică* se înțelege operatorul economic autorizat de autoritatea competentă în domeniu să furnizeze energia electrică direct consumatorilor finali prevăzuți la art. 336 pct. 6 din Codul fiscal.

(2) În aplicarea art. 358 alin. (3) din Codul fiscal, în cazul operatorilor economici care produc energie electrică pentru consum propriu, accizele devin exigibile la momentul consumului. Operatorii economici aflați în această situație au obligația să întocmească o autofactură în scopuri de accize până pe data de 25 a lunii următoare celei în care a fost înregistrat consumul propriu.

(3) În sensul art. 358 alin. (4) din Codul fiscal, consumul de energie electrică utilizat pentru menținerea capacității de a produce, de a transporta şi de a distribui energie electrică, care depăşeşte limitele aprobate de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei pentru fiecare operator economic sau, în lipsa acestora, normele proprii de consum tehnologic stabilite de operatorul economic, este considerat consum propriu pentru care se aplică prevederile alin. (2).

(4) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) se înregistrează la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Înregistrarea se face pe baza unei cereri care se întocmeşte potrivit modelului prezentat în anexa nr. 5.

(5) În aplicarea art. 358 alin. (6) din Codul fiscal, în cazul energiei electrice provenite de la un distribuitor sau redistribuitor stabilit în alt stat membru, plata accizelor se efectuează de către un operator economic desemnat de acel distribuitor sau redistribuitor pentru a-l reprezenta în România. Desemnarea persoanei care reprezintă distribuitorul sau redistribuitorul din alt stat membru se realizează potrivit prevederilor Codului de procedură fiscală. Operatorul economic desemnat are obligația de a se înregistra la autoritatea fiscală centrală, direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, în calitatea sa de reprezentant al furnizorului extern şi de a se înregistra ca plătitor de accize.

SECȚIUNEA a 8-a

Autorizarea operatorilor economici care desfăşoară activități cu produse accizabile în regim suspensiv de accize

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

18. (1) Potrivit art. 359 din Codul fiscal, antrepozitul fiscal poate funcționa doar în baza unei autorizații valabile emise de comisie sau de comisia teritorială.

(2) Emiterea autorizației pentru destinatarul înregistrat prevăzut la art. 370 alin. (1) din Codul fiscal, a autorizației pentru expeditorul înregistrat prevăzut la art. 378 din Codul fiscal, precum şi a autorizației pentru importatorul autorizat prevăzut la art. 386 alin. (1) din Codul fiscal intră în competența comisiei.

(3) Emiterea autorizației pentru destinatarul înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile prevăzut la art. 371 alin. (2) din Codul fiscal intră în competența autorității vamale teritoriale.

(4) Pentru a obține o autorizație de antrepozit fiscal, destinatar înregistrat, expeditor înregistrat sau importator autorizat, solicitantul trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Comisia

19. (1) Autoritatea fiscală centrală, prin direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, poate să solicite antrepozitarului autorizat propus orice informație şi documente pe care le consideră necesare cu privire la:

a) amplasarea şi natura antrepozitului fiscal propus;

b) tipurile, caracteristicile fizico-chimice şi cantitățile de produse accizabile ce urmează a fi produse şi/sau depozitate în antrepozitul fiscal propus;

c) identitatea antrepozitarului autorizat propus;

d) capacitatea antrepozitarului autorizat propus de a asigura garanția.

(2) Certificatul de atestare fiscală se obține de către autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, direct de la organul fiscal competent din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit procedurii stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(3) Datele cu privire la cazierul fiscal se obțin de către autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, prin accesul direct la baza de date privind cazierul fiscal național, gestionat de Ministerul Finanțelor Publice prin intermediul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conform ordinului ministrului finanțelor publice.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Comisiile teritoriale

20. (1) Autoritatea teritorială care asigură secretariatul comisiei teritoriale poate să solicite antrepozitarului autorizat propus orice informație şi documente pe care le consideră necesare cu privire la:

a) amplasarea şi natura antrepozitului fiscal propus;

b) tipurile, caracteristicile fizico-chimice şi cantitățile de produse accizabile ce urmează a fi produse şi/sau depozitate în antrepozitul fiscal propus;

c) identitatea antrepozitarului autorizat propus;

d) capacitatea antrepozitarului autorizat propus de a asigura garanția.

(2) Certificatul de atestare fiscală se obține de către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei teritoriale, direct de la organul fiscal competent din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, potrivit procedurii stabilite prin ordin al ministrului finanțelor publice.

(3) Datele cu privire la cazierul fiscal se obțin de către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei teritoriale, prin accesul direct la baza de date privind cazierul fiscal național, gestionat de Ministerul Finanțelor Publice prin intermediul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, conform ordinului ministrului finanțelor publice.

SECȚIUNEA a 9-a

Regimul de antrepozitare

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

21. (1) În sensul art. 362 alin. (1) din Codul fiscal, într-un antrepozit fiscal pot fi produse, transformate, deținute în regim suspensiv de accize numai produsele accizabile aparținând uneia dintre următoarele grupe de produse:

a) alcool şi băuturi alcoolice;

b) tutun prelucrat;

c) produse energetice.

(2) În antrepozitul fiscal de producție sunt permise primirea şi depozitarea în regim suspensiv de accize a produselor accizabile utilizate ca materie primă în procesul de producție de produse accizabile şi a produselor accizabile rezultate din activitatea de producție pentru care a fost autorizat antrepozitul fiscal.

(3) În antrepozitul fiscal de depozitare produse energetice este permisă deținerea în regim suspensiv de accize şi a biocombustibililor şi biocarburanților prevăzuți la pct. 1 13 alin. (2), precum şi a aditivilor utilizați exclusiv pentru amestecul cu combustibilii pentru încălzire şi combustibilii pentru motor tradiționali.

(4) În sensul art. 362 alin. (1) din Codul fiscal, produsele accizabile pentru care accizele au fost plătite pot fi amestecate în afara antrepozitului fiscal, între ele sau cu produse neaccizabile, cu condiția ca accizele aferente produselor accizabile care fac obiectul amestecului să fi fost plătite anterior şi suma plătită să nu fie mai mică decât contravaloarea accizei care ar putea fi aplicată asupra amestecului.

(5) În aplicarea art. 362 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, prin *gospodărie individuală* se înțelege gospodăria care aparține unei persoane fizice producătoare, a cărei producție este consumată de către aceasta şi membrii familiei sale.

(6) Gospodăriile individuale care produc pentru consumul propriu bere, vinuri şi/sau băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, au obligația de a depune o declarație la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi au domiciliul până pe data de 15 ianuarie inclusiv a anului următor celui în care se produc aceste produse. Declarația se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 6, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(7) Autoritatea vamală teritorială ține o evidență a gospodăriilor individuale menționate la alin. (6), în care se înscriu datele de identificare ale acestora, precum şi informații privind cantitățile de produse declarate.

(8) În situația în care gospodăria individuală intenționează să vândă bere, vinuri sau băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, aceasta are obligația de a se autoriza în calitate de antrepozitar autorizat.

(9) În aplicarea art. 362 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, producția de vinuri pentru consumul propriu al unei gospodării individuale din recolta proprie poate fi realizată în sistem de prestări de servicii numai în antrepozite fiscale autorizate pentru producția de vinuri.

(10) Antrepozitele fiscale autorizate pentru producția de vinuri primesc pentru prelucrare, în sistem de prestări de servicii, strugurii aparținând unei gospodării individuale numai dacă aceasta prezintă carnetul de viticultor, eliberat conform normelor emise de Ministerul Agriculturii şi Dezvoltării Rurale, care este valabil pentru anul de producție viticolă.

(11) Persoanele juridice care dețin în proprietate suprafețe viticole pot preda struguri către prelucrare în vederea realizării de vin în sistem de prestări de servicii numai către antrepozite fiscale autorizate pentru producție de vinuri.

(12) În cazurile prevăzute la alin. (9) şi (1 1), antrepozitele fiscale sunt obligate să țină o evidență distinctă care să cuprindă informații cu privire la: numele gospodăriei individuale/persoanei juridice, cantitatea de struguri primită pentru prelucrare, cantitatea de vin rezultată, cantitatea de vin preluată de beneficiar, data preluării, numele şi semnătura persoanei care a preluat vinul. Se vor păstra copii ale carnetelor de viticultor prezentate de gospodăriile individuale. Cantitățile de vin preluate de gospodăriile individuale sau persoanele juridice sunt însoțite de avizul de însoțire a mărfii emis de antrepozitul fiscal care a efectuat prestarea de servicii.

(13) Pentru cantitățile de vin preluate de gospodăriile individuale şi de persoanele juridice prevăzute la alin. (1 1), antrepozitele fiscale care au efectuat prestarea de servicii au obligația ca lunar, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, să comunice informațiile prevăzute la alin. (12) autorității vamale teritoriale în raza căreia îşi au domiciliul membrii gospodăriilor individuale/persoanei juridice.

(14) În înțelesul art. 362 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, prin *mici producători de vinuri liniştite* se înțelege operatorii economici producători de vin liniştit, care din punct de vedere juridic şi economic sunt independenți față de orice alt operator economic producător de vin, utilizează mijloace proprii pentru producerea vinului, folosesc spații de producție diferite de cele ale oricărui alt operator economic producător de vin şi nu funcționează sub licența de produs a altui operator economic producător de vin.

(15) Operatorii economici prevăzuți la alin. (14) au obligația, în conformitate cu prevederile art. 362 alin. (3) din Codul fiscal, să se înregistreze în calitate de mici producători de vinuri liniştite prin depunerea unei declarații potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 7, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea, înaintea desfăşurării activității de producție.

(16) Autoritatea vamală teritorială ține evidența micilor producători de vinuri liniştite, în care înscrie datele de identificare ale acestora, precum şi informații privind capacitatea de producție şi cantitățile de vinuri liniştite realizate.

(17) Micii producători de vinuri liniştite au obligația să depună la autoritatea vamală teritorială o declarație privind cantitatea de

vinuri liniştite produsă, precum şi cantitățile de vinuri comercializate în perioada de raportare, potrivit situației al cărei model este prevăzut în anexa nr. 8, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. Declarația se depune semestrial, până pe data de 15 inclusiv a lunii imediat următoare încheierii unui semestru calendaristic.

(18) În cazul în care în timpul anului micul producător de vinuri liniştite înregistrează o producție mai mare de 1.000 hl de vin şi doreşte să continue această activitate, este obligat ca în termen de 15 zile lucrătoare de la data înregistrării acestui fapt să depună cerere pentru autorizarea ca antrepozitar autorizat, potrivit prevederilor pct. 18 alin. (4). Până la obținerea autorizației producătorul poate desfăşura numai activitate de producție, dar nu şi de comercializare. După obținerea autorizației de antrepozit fiscal, indiferent de producția realizată în perioada următoare, producătorul nu mai poate reveni la statutul de mic producător de vinuri liniştite.

(19) În situația în care cererea de autorizare prevăzută la alin. (18) este respinsă, activitatea de producție încetează, iar valorificarea stocurilor se poate efectua numai cu aprobarea şi sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(20) În situația în care producătorul de vinuri liniştite nu respectă prevederile alin. (17) şi (18), se consideră că producția de vinuri se realizează în afara unui antrepozit fiscal, fapt ce atrage oprirea activității şi aplicarea măsurilor prevăzute de lege.

(21) Micii producători de vinuri liniştite pot comercializa aceste produse în vrac numai către magazine specializate în vânzarea vinurilor, către unități de alimentație publică sau către antrepozite fiscale.

(22) În situația în care micii producători de vinuri liniştite comercializează vinul realizat către antrepozite fiscale, deplasarea acestor produse este însoțită de un document comercial care trebuie să conțină aceleaşi informații ca şi exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ de însoțire prevăzut în anexa nr. 33, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial se certifică atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea micul producător de vinuri liniştite, cât şi de autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea antrepozitul fiscal primitor.

(23) În aplicarea art. 362 alin. (4) din Codul fiscal, în cazul în care micii producători prevăzuți la alin. (14) realizează ei înşişi livrări intracomunitare, respectiv vânzarea şi transportul din România în alte state membre a vinului realizat, aceştia au obligația de a informa autoritatea vamală teritorială înainte de efectuarea tranzacției şi de a se conforma reglementărilor legale cu privire la aprobarea documentelor de însoțire a transporturilor de produse vitivinicole şi evidențelor obligatorii în sectorul vitivinicol, emise de ministerul de resort potrivit Regulamentului (CE) nr. 884/2001.

(24) Atunci când un operator economic din România, altul decât un mic producător de vinuri, efectuează achiziții de vin de la un mic producător de vinuri dintr-un alt stat membru, care este scutit de la obligațiile privind deplasarea şi monitorizarea produselor accizabile, acest operator economic din România are obligația de a informa autoritatea vamală teritorială cu privire la achizițiile de vin prin intermediul documentului care a însoțit transportul, admis de statul membru de expediție.

(25) Micul producător de vinuri aflat în cazul prevăzut la alin. (23), precum şi destinatarul din România prevăzut la alin. (24), au obligația să prezinte autorității vamale teritoriale o declarație centralizatoare, conform modelului prezentat în anexa nr. 9, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, semestrial, până pe data de 15 inclusiv a lunii imediat următoare unui semestru calendaristic.

(26) Nerespectarea prevederilor alin. (23)—(25) atrage aplicarea de sancțiuni potrivit prevederilor din Codul fiscal.

(27) Antrepozitele fiscale autorizate pentru producția de produse energetice, inclusiv pentru producția de bio-ETBE (bio etil terț butil eter), bio-TAEE (bio terț amil etil eter) şi/sau alte produse de aceeaşi natură realizate pe bază de bioetanol, pot primi în regim suspensiv de accize bioetanol pentru prelucrare în vederea obținerii de bio-ETBE, bio-TAEE şi/sau alte produse de aceeaşi natură realizate pe bază de bioetanol ori în vederea amestecului cu benzină.

(28) Bioetanolul reprezintă alcoolul etilic realizat în antrepozitele fiscale de producție a alcoolului etilic şi care este destinat utilizării în producția de produse energetice şi în alte industrii, cu excepția industriei alimentare.

(29) În aplicarea prevederilor alin. (27) şi (28), la solicitarea antrepozitarului autorizat, autorizația de antrepozit fiscal se completează în mod corespunzător, după cum urmează:

a) pentru producția de alcool etilic, cu producție de bioetanol;

b) pentru producția de produse energetice, cu:

(i) producție de bio-ETBE, bio-TAEE şi/sau alte produse de aceeaşi natură realizate pe bază de bioetanol; şi/sau

(ii) depozitare de bioetanol denaturat potrivit pct. 78 alin. (3) lit. b) şi bioetanol nedenaturat, în vederea prelucrării sau a amestecului cu benzină.

(30) În afara antrepozitului fiscal pot fi deținute numai produsele accizabile pentru care acciza a fost înregistrată ca obligație de plată, iar prin circuitul economic se poate stabili de către autoritățile competente cu atribuții de control că produsele provin de la un antrepozitar autorizat, de la un destinatar înregistrat, de la un importator sau un importator autorizat, după caz.

(31) Atunci când pentru produsele accizabile deținute în afara antrepozitului fiscal nu se poate stabili că acciza a fost înregistrată ca obligație de plată, intervine exigibilitatea accizei, obligația de plată revenind persoanei care nu poate justifica proveniența legală a produselor.

(32) Producția de arome alimentare, extracte şi concentrate alcoolice care au o concentrație alcoolică ce depăşeşte 1,2% în volum şi care utilizează ca materie primă alcool etilic pentru care accizele nu au fost percepute, intră sub incidența regimului de antrepozitare. În acest caz, sistemul informatizat se aplică numai pentru deplasările de astfel de produse pe teritoriul național. În cazul deplasării intracomunitare din România în alt stat membru de astfel de produse se aplică prevederile legislației statului membru de destinație.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Cererea de autorizare ca antrepozit fiscal

22. (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 363 alin. (1) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie autorizată în calitate de antrepozitar autorizat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială. Cererea se întocmeşte potrivit modelului din anexa nr. 10, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, şi este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia. În cazul activității de producție, cererea este însoțită şi de manualul de procedură.

(2) Cel puțin următoarele informații din cererea prevăzută la alin. (1) trebuie atestate de către solicitant prin prezentarea de documente doveditoare:

a) amplasarea şi modul de deținere a locului;

b) tipurile de produse accizabile identificate după codul de produs şi cantitatea de produse accizabile estimate a fi produse şi/sau depozitate în decursul unui an;

c) produsele accizabile care urmează a fi recepționate în regim suspensiv de accize în vederea utilizării ca materie primă

în cadrul activității de producție de produse accizabile, identificate prin codul de produs;

d) identitatea şi alte informații cu privire la persoana care urmează să îşi desfăşoare activitatea ca antrepozitar autorizat;

e) organizarea administrativă, fluxurile operaționale, randamentul utilajelor şi instalațiilor şi alte date relevante pentru colectarea şi determinarea accizelor, prevăzute într-un manual de procedură; prin *organizare administrativă* se înțelege schema organizatorică a persoanei care intenționează să fie antrepozitar autorizat;

f) capacitatea persoanei care urmează a fi antrepozitar autorizat de a satisface cerințele prevăzute la art. 367 din Codul fiscal;

g) capacitatea maximă de producție a instalațiilor şi utilajelor în 24 de ore, în cazul locului propus pentru producția produselor accizabile, şi/sau capacitatea de depozitare, în cazul locului propus pentru depozitarea exclusivă a produselor accizabile, declarate pe propria răspundere de persoana fizică ori de reprezentantul legal al persoanei juridice care intenționează să fie antrepozitar autorizat;

h) deținerea autorizației de mediu/autorizației integrate de mediu, eliberată potrivit legislației în domeniu, sau dovada că au fost întreprinse demersurile în vederea obținerii acestora;

i) dovada constituirii capitalului social minim subscris şi vărsat în cuantumul prevăzut în normele metodologice.

(3) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari pentru producție sau pentru depozitare de produse accizabile trebuie să dețină în proprietate sau să aibă drept de folosință a clădirilor şi a terenurilor . Documentele care atestă deținerea în proprietate sau în folosință a clădirilor şi a terenurilor sunt:

a) pentru clădiri, extrasul de carte funciară însoțit de copia titlului de proprietate sau, după caz, a procesului-verbal de recepție, atunci când acestea au fost construite în regie proprie, sau copia actului care atestă dreptul de folosință sub orice formă legală;

b) pentru terenuri, extrasul de carte funciară însoțit de copia titlului de proprietate sau copia actului care atestă dreptul de folosință sub orice formă legală.

(4) Declarația pe propria răspundere privind capacitatea maximă de producție în 24 de ore, prevăzută la alin. (2) lit. g), cuprinde informații referitoare la capacitatea de producție a tuturor instalațiilor şi utilajelor deținute în antrepozitul fiscal, precum şi la producția estimată a se realiza la nivelul unui an şi programul de funcționare stabilit de persoana care intenționează să fie antrepozitar autorizat.

(5) Declarația pe propria răspundere privind capacitatea de depozitare prevăzută la alin. (2) lit. g) cuprinde informații referitoare la capacitatea maximă de depozitare deținută în antrepozitul fiscal, precum şi informații cu privire la nivelul intrărilor şi ieşirilor de produse accizabile estimate la nivelul unui an.

(6) Capacitatea de depozitare prevăzută la alin. (5) se declară în unitatea de măsură prevăzută în anexa nr . 1 de la titlul VIII din Codul fiscal, în funcție de tipul de produse accizabile.

23. (1) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari autorizați pentru producție de produse accizabile trebuie să prezinte dovada constituirii capitalului social subscris şi vărsat minim stabilit pe categorii de produse accizabile, după cum urmează:

a) pentru producția de bere — 1.500.000 lei;

b) pentru producția de bere realizată de micile fabrici independente — 500.000 lei;

c) pentru producția de bere de maximum 5.000 hl pe an realizată de micile fabrici independente — 10.000 lei;

d) pentru producția de vinuri de maximum 5.000 hl pe an — 200 lei;

e) pentru producția de vinuri între 5.001 şi 10.000 hl pe an — 25.000 lei;

f) pentru producția de vinuri peste 10.000 hl pe an — 50.000 lei;

g) pentru producția de băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, de maximum 5.000 hl pe an — 75.000 lei;

h) pentru producția de băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, peste 5.000 hl pe an — 150.000 lei;

i) pentru producția de produse intermediare de maximum 5.000 hl pe an — 100.000 lei;

j) pentru producția de produse intermediare peste 5.000 hl pe an — 200.000 lei;

k) pentru producția de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase de maximum 100 hl alcool pur pe an — 10.000 lei;

l) pentru producția de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase între 101 şi 1.000 hl alcool pur pe an — 100.000 lei;

m) pentru producția de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase între 1.001 şi 5.000 hl alcool pur pe an — 500.000 lei;

n) pentru producția de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase peste 5.000 hl alcool pur pe an — 1.000.000 lei;

o) pentru producția de alcool etilic realizată de micile distilerii — 200 lei;

p) pentru producția de tutun prelucrat — 2.000.000 lei;

q) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, de maximum 10.000 tone pe an — 500.000 lei;

r) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, între 10.001 tone şi 40.000 tone pe an — 2.000.000 lei;

s) pentru producția de produse energetice, exceptând producția de GPL, peste 40.000 tone pe an — 4.000.000 lei;

t) pentru producția de GPL — 500.000 lei;

u) pentru producția exclusivă de biocombustibili şi biocarburanți — 50.000 lei.

(2) În cazul antrepozitarilor autorizați care produc mai multe categorii de produse accizabile, obligația acestora este de a constitui capitalul social minim corespunzător acelei categorii de produse accizabile pentru care este prevăzut cuantumul cel mai mare.

(3) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari de producție de produse energetice trebuie să depună o declarație pe propria răspundere care să cuprindă calculul prevăzut la pct. 30 alin. (28) pentru fiecare tip de produs accizabil ce urmează a fi realizat, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 11, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(4) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari de producție de produse accizabile trebuie să dețină în proprietate sau să dețină contracte de leasing financiar pentru instalațiile şi echipamentele care contribuie direct la producția de produse accizabile pentru care urmează să fie autorizat.

(5) Autoritatea vamală teritorială verifică realitatea şi exactitatea informațiilor şi a documentelor depuse de solicitant. Totodată, autoritatea vamală teritorială verifică dacă acesta îndeplineşte condițiile de autorizare, precum şi dacă are capacitatea de a respecta obligațiile pentru a fi autorizat în calitate de antrepozitar.

24. (1) În aplicarea art. 363 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul producției de alcool şi băuturi alcoolice, solicitantul autorizației de antrepozit fiscal trebuie să depună pe lângă documentația prevăzută la pct. 22 şi:

a) lista cu semifabricatele şi produsele finite, înscrise în nomenclatorul de fabricație, ce urmează a se realiza în antrepozitul fiscal;

b) lista produselor accizabile ce se utilizează ca materie primă în procesul de producție, precum şi încadrarea tarifară aferentă.

(2) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) pot desfăşura activitate în regim de probe tehnologice, sub controlul autorității vamale teritoriale, pe o perioadă de maximum 60 de zile lucrătoare de la data obținerii aprobării scrise.

(3) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) au obligația să obțină încadrarea tarifară a produselor finite, precum şi încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile, efectuate de autoritatea vamală centrală, pentru care prezintă acestei autorități:

a) documentația tehnică care reglementează caracteristicile fiecărui produs finit — specificație tehnică, standard de firmă sau similar;

b) alte documente din care să rezulte toate informațiile necesare stabilirii clasificării tarifare şi atribuirii codului de produs accizabil, referitoare la caracteristicile produsului finit, natura şi cantitatea materiilor prime utilizate, procesul tehnologic de fabricație a produsului finit;

c) în cazul în care au fost efectuate probe tehnologice pentru respectivul produs, o notă întocmită de autoritatea vamală teritorială ca urmare a supravegherii fabricării unui lot din fiecare produs finit din care să rezulte cantitățile de materii prime utilizate, cantitățile de produse finite obținute şi consumurile de utilități.

(4) Operatorii economici prevăzuți la alin. (1) transmit încadrarea tarifară a produselor finite şi încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile la autoritatea vamală teritorială la care au depus documentația în vederea autorizării.

(5) În perioada de probe tehnologice prevăzută la alin. (2), produsele accizabile finite obținute nu pot părăsi locul propus a fi autorizat ca antrepozit fiscal.

25. (1) În aplicarea art. 363 alin. (2) din Codul fiscal, în cazul producției de produse energetice, cererea depusă de solicitantul autorizației de antrepozit fiscal este însoțită de un referat care cuprinde semifabricatele şi produsele finite înscrise în nomenclatorul de fabricație, domeniul de utilizare al acestora, precum şi o rubrică aferentă asimilării produselor din punctul de vedere al nivelului accizelor, după caz. Referatele se întocmesc, în baza manualului de procedură prezentat de solicitant, de institute/societăți care au înscrisă în obiectul de activitate una dintre activitățile cu codurile CAEN 7112, 7120 sau 7490 şi au implementate standardele de calitate ISO 9001, ISO 14001 şi OHSAS 18001. Pe lângă referat şi documentațiile prevăzute la pct. 22 şi pct. 24 alin. (3), solicitantul depune:

a) manualul de procedură vizat de institutele/societățile menționate mai sus; şi

b) lista produselor accizabile ce se utilizează ca materie primă în procesul de producție, cu precizarea codurilor NC aferente acestora.

(2) Dispozițiile prevăzute la pct. 24. alin. (2)—(5) se aplică şi antrepozitarilor propuşi pentru producția de produse energetice.

26. (1) În situațiile prevăzute la pct. 24 şi 25, după încheierea probelor tehnologice, solicitantul autorizației de antrepozit fiscal de producție are obligația ca în prezența reprezentantului autorității vamale teritoriale să preleve probe din fiecare produs accizabil realizat, fiecare probă fiind constituită din două eşantioane identice. Autoritatea vamală teritorială sigilează toate eşantioanele şi predă spre analiză un eşantion către un laborator acreditat conform standardului ISO 17025 pentru astfel de analize, urmând ca celălalt eşantion să fie păstrat ca probă-martor de către solicitant. Cheltuielile aferente efectuării analizei eşantionului de către laboratorul acreditat conform standardului ISO 17025 intră în sarcina operatorului economic.

(2) Autoritatea vamală centrală verifică dacă rezultatele analizelor efectuate conform procedurii prevăzute la alin. (1) confirmă încadrarea tarifară şi încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile pe care autoritatea vamală centrală le-a stabilit pe baza documentelor menționate la pct. 24 alin. (3).

(3) În situația în care se constată diferențe privind încadrarea în categoria de produse accizabile stabilită pe bază de documente față de încadrarea în categoria de produse accizabile stabilită în urma rezultatelor analizelor, antrepozitarul propus are obligația remedierii neconcordanțelor.

(4) Antrepozitarul autorizat propus este obligat ca pe durata acțiunii de verificare să asigure condițiile necesare bunei desfăşurări a acesteia.

27. (1) Persoanele care intenționează să fie autorizate ca antrepozitari autorizați pentru depozitarea de produse accizabile trebuie să prezinte dovada constituirii capitalului social subscris şi vărsat minim, stabilit pe categorii de produse accizabile, după cum urmează:

a) pentru depozitarea de bere — 10.000 lei;

b) pentru depozitarea de vinuri — 2.000 lei;

c) pentru depozitarea de băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri — 50.000 lei;

d) pentru depozitarea de produse intermediare — 100.000 lei;

e) pentru depozitarea de alcool etilic şi/sau băuturi spirtoase — 100.000 lei;

f) pentru depozitarea de arome alimentare — 5.000 lei;

g) pentru depozitarea de tutun prelucrat — 500.000 lei;

h) pentru depozitarea de produse energetice, exceptând depozitarea de produse energetice destinate exclusiv aprovizionării aeronavelor, navelor şi ambarcațiunilor, precum şi depozitarea de GPL — 500.000 lei;

i) pentru depozitarea de produse energetice destinate exclusiv aprovizionării aeronavelor, navelor şi ambarcațiunilor — 20.000 lei;

j) pentru depozitarea de GPL — 50.000 lei;

k) pentru depozitarea exclusivă de biocombustibili şi biocarburanți — 20.000 lei.

(2) În cazul antrepozitarilor autorizați care depozitează mai multe categorii de produse accizabile, obligația acestora este de a constitui capitalul social minim subscris şi vărsat corespunzător acelei categorii de produse accizabile pentru care este prevăzut cuantumul cel mai mare.

28. În cazul antrepozitarilor autorizați care dețin atât antrepozite fiscale pentru producție, cât şi antrepozite fiscale pentru depozitare, obligația acestora este de a constitui capitalul social minim subscris şi vărsat corespunzător acelei activități pentru care este prevăzut cuantumul cel mai mare.

29. În termen de 30 de zile lucrătoare de la depunerea documentației complete, autoritatea vamală teritorială înaintează această documentație autorității fiscale centrale — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau autorității teritoriale care asigură secretariatul comisiei teritoriale, după caz, însoțită de un referat întocmit de autoritatea vamală teritorială care să cuprindă fie propunerea de aprobare, fie propunerea de respingere a cererii de autorizare, după caz, precum şi aspectele avute în vedere la luarea acestei decizii.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de autorizare

30. (1) În aplicarea art. 364 alin. (1) lit. a) şi b) din Codul fiscal, locul care urmează să fie autorizat ca antrepozit fiscal trebuie să fie strict delimitat, respectiv trebuie să fie împrejmuit şi să aibă acces propriu, iar activitatea care se desfăşoară în acest loc trebuie să fie independentă de alte activități desfăşurate de persoana care solicită autorizarea şi care nu au legătură cu producția sau depozitarea de produse accizabile.

(2) Fac excepție de la prevederile alin. (1) tancurile plutitoare şi barjele aflate în perimetrul zonelor portuare, destinate depozitării produselor energetice în vederea aprovizionării navelor.

(3) În aplicarea prevederilor art. 364 alin. (2) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați pentru producția de produse accizabile: bere, vin, băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, produse intermediare şi alcool etilic, tutun prelucrat, produse energetice, aşa cum sunt acestea definite la art. 349—art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, pot desfăşura în antrepozitul fiscal de producție alte activități care au legătură cu activitatea principală desfăşurată şi care conduc la utilizarea materiilor prime şi auxiliare, a subproduselor obținute sau care contribuie la realizarea producției.

Exemplul nr. 1: Un antrepozit pentru producția de bere, vin, băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, poate produce: ape şi băuturi nealcoolice, plate sau carbogazoase, ambalaje necesare îmbutelierii produselor etc.; prin *băuturi nealcoolice* se înțelege băuturi al căror conținut de alcool este zero, cum sunt, de exemplu, băuturile răcoritoare, berea fără alcool, şampania pentru copii.

Exemplul nr. 2: Un antrepozit de producție alcool sau distilate poate utiliza drojdia de vin, borhotul, boasca, sâmburii de struguri pentru obținerea de alte produse neaccizabile, poate produce ambalaje necesare îmbutelierii produselor etc.

Exemplul nr. 3: Un antrepozit de producție țigarete poate fabrica filtre pentru țigarete, ambalaje, precum şi materiale pentru ambalare.

(4) Antrepozitarul autorizat care intenționează să desfăşoare în antrepozitul fiscal de producție şi activități de producție prevăzute la alin. (3) anunță în scris această intenție la autoritatea vamală teritorială şi depune la această autoritate manualul de procedură corespunzător produselor neaccizabile pe care intenționează să le realizeze în antrepozitul fiscal de producție pe care îl deține.

(5) În antrepozitul fiscal de producție este permisă desfăşurarea tuturor activităților care fac parte din procesul de producție a produselor accizabile înscrise în autorizația de antrepozit fiscal, inclusiv a activităților prevăzute la alin. (3), începând cu procesarea materiilor prime până la realizarea produsului finit, aşa cum este acesta descris în manualul de procedură, depus la momentul autorizării antrepozitului fiscal de producție, sau la momentul în care antrepozitarul autorizat a anunțat că intenționează să desfăşoare în antrepozitul fiscal de producție şi activități de producție prevăzute la alin. (3).

(6) În situația în care funcționarea instalației pentru îmbutelierea apei şi a băuturilor nealcoolice, plate sau carbogazoase, influențează declarația prevăzută la pct. 22 alin. (5), aceasta va fi modificată în mod corespunzător de către antrepozitarul autorizat.

(7) Autoritatea vamală teritorială transmite o copie a documentului prevăzut la alin. (4), precum şi a oricăror altor documente anexate de către antrepozitarul autorizat direcției de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau autorității teritoriale care asigură secretariatul comisiilor teritoriale.

(8) Un loc poate fi autorizat/reautorizat ca antrepozit fiscal de depozitare atunci când volumul mediu trimestrial al intrărilor/ieşirilor de produse accizabile estimate/depozitate la nivelul unui an calendaristic depăşeşte următoarele limite:

a) bere — 1.500 hl de produs;

b) vinuri şi băuturi fermentate — 1.500 hl de produs;

c) produse intermediare — 1.250 hl de produs;

d) băuturi spirtoase — 250 hl de alcool pur;

e) alcool etilic — 1.000 hl de alcool pur;

f) băuturi alcoolice în general — 300 hl de alcool pur;

g) tutun prelucrat — o cantitate a cărei valoare la prețul de vânzare cu amănuntul în cazul țigaretelor, respectiv la prețul de livrare în celelalte cazuri să nu fie mai mică de 11.845.034 lei;

h) produse energetice — 3.500 tone, cu excepția antrepozitelor fiscale de depozitare autorizate în exclusivitate pentru aprovizionarea aeronavelor şi navelor cu produse energetice destinate utilizării drept combustibil;

i) arome alimentare, extracte şi concentrate alcoolice — 15 hl de alcool pur;

j) antrepozitele fiscale autorizate în exclusivitate pentru a efectua operațiuni de distribuție a băuturilor alcoolice şi de tutunuri prelucrate destinate consumului sau vânzării la bordul navelor şi aeronavelor — o cantitate a cărei valoare la prețul de livrare să nu fie mai mică de 473.801 lei.

(9) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (8) lit. b) antrepozitarii autorizați care dețin atât antrepozite fiscale pentru producția de vinuri, cât şi antrepozite fiscale pentru depozitarea vinurilor.

(10) Până pe data de 31 iulie, respectiv 31 ianuarie a fiecărui an, inclusiv, autoritățile vamale teritoriale verifică şi transmit direcției care asigură secretariatul comisiei o situație privind îndeplinirea condiției prevăzute la alin. (8) de către antrepozitarii autorizați pentru depozitarea produselor accizabile, precum şi propuneri după caz.

(11) Locurile destinate producției de vinuri sau de băuturi fermentate, altele decât berea şi vinurile, trebuie să fie dotate cu vase litrate.

(12) Locurile destinate producției de alcool etilic şi de distilate ca materie primă şi locurile destinate producției de băuturi alcoolice obținute exclusiv din prelucrarea alcoolului şi a distilatelor trebuie să fie dotate cu mijloace de măsurare legală pentru determinarea concentrației alcoolice, avizate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(13) În cazul antrepozitelor fiscale de producție de alcool şi de distilate, coloanele de distilare şi rafinare trebuie să fie dotate cu contoare pentru determinarea cantității de produse obținute şi a concentrației alcoolice avizate şi sigilate conform reglementărilor specifice stabilite de Biroul Român de Metrologie Legală.

(14) În cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de alcool etilic, contoarele se amplasează la ieşirea din coloanele de distilare pentru alcoolul brut, la ieşirea din coloanele de rafinare pentru alcoolul etilic rafinat şi la ieşirea din coloanele aferente alcoolului tehnic, astfel încât să fie contorizate toate cantitățile de alcool rezultate.

(15) În cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de distilate, contoarele se amplasează la ieşirea din coloanele de distilare sau, după caz, la ieşirea din instalațiile de distilare.

(16) Sunt interzise folosirea conductelor mobile, a furtunurilor elastice sau a altor conducte de acest fel, utilizarea rezervoarelor necalibrate, precum şi amplasarea înaintea contoarelor a unor canele sau robinete, prin care se pot extrage cantități de alcool sau distilate necontorizate.

(17) Operatorii economici care solicită autorizarea ca antrepozitari pentru producția de alcool şi de distilate sunt obligați să dețină certificate eliberate de Biroul Român de Metrologie Legală sau de un laborator de metrologie agreat de acesta, pentru toate rezervoarele şi recipientele calibrate în care se depozitează alcoolul, distilatele şi materiile prime accizabile din care provin acestea, indiferent de natura lor.

(18) Prin excepție de la prevederile alin. (12)—(17), în cazul antrepozitelor fiscale autorizate ca mici distilerii potrivit art. 353 alin. (3) din Codul fiscal, care utilizează pentru realizarea producției instalații tip alambic, operatorii economici care solicită autorizarea ca antrepozitari trebuie să depună la autoritatea vamală teritorială o declarație pe propria răspundere privind capacitatea vaselor de depozitare deținute, precum şi a capacității de încărcare a instalației tip alambic.

(19) În cazul antrepozitelor fiscale prevăzute la alin. (18), instalațiile de tip alambic se sigilează pe perioada de nefuncționare de către autoritatea vamală teritorială.

(20) Locurile destinate producției de alcool etilic şi distilate, ca materie primă, trebuie să fie dotate cu un sistem de supraveghere prin camere video a punctelor unde sunt amplasate contoarele şi rezervoarele de alcool şi distilate, precum şi a căilor de acces în antrepozitul fiscal. Stocarea imaginilor culese prin intermediul camerelor video se face pe casete video sau în memoria sistemului, durata de stocare a imaginilor înregistrate fiind de minimum 30 de zile calendaristice. Sistemul de supraveghere trebuie să funcționeze permanent, inclusiv în perioadele de nefuncționare a antrepozitului, chiar şi în condițiile întreruperii alimentării cu energie electrică de la rețeaua de distribuție.

(21) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (20) micile distilerii prevăzute la alin. (19).

(22) Într-un antrepozit fiscal de depozitare se pot depozita produse din grupa băuturilor alcoolice, în stare îmbuteliată, în partide separate, respectiv bere, vinuri, băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri, produse intermediare, băuturi spirtoase.

(23) Un loc poate fi autorizat ca antrepozit fiscal de depozitare de alcool etilic şi de distilate în stare vărsată numai dacă deține rezervoare calibrate avizate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(24) Un loc poate fi autorizat ca antrepozit fiscal de producție sau de depozitare de produse energetice numai dacă este echipat cu rezervoare standardizate distincte pentru fiecare produs în parte, calibrate de Biroul Român de Metrologie Legală.

(25) Obligativitatea calibrării rezervoarelor aferente tancurilor plutitoare şi a barjelor pentru depozitarea produselor energetice intervine potrivit reglementărilor specifice ale Biroului Român de Metrologie Legală.

(26) Locurile destinate producției sau depozitării de produse energetice trebuie să fie dotate cu mijloace de măsurare a debitului volumic sau masic.

(27) Locurile destinate producerii de produse energetice pentru care nivelul accizelor este exprimat în lei/tonă se dotează cu mijloace de măsurare a masei.

(28) Media ponderată a nivelurilor accizelor materiilor prime se calculează în funcție de valoarea totală a accizelor aferente materiilor prime achiziționate şi utilizate în vederea obținerii produsului finit, în funcție de consumurile specifice, împărțită la cantitatea totală de materii prime folosite. Media ponderată a nivelurilor accizelor materiilor prime achiziționate şi utilizate se stabileşte de operatorul economic pe baza datelor privind cantitățile de materii prime utilizate pentru obținerea unei cantități de produs finit echivalente unității de măsură în care este exprimat nivelul accizelor.

(29) Media ponderată prevăzută la alin. (28) nu se calculează atunci când pentru realizarea produsului finit se utilizează numai materii prime care nu sunt supuse reglementărilor privind regimul accizelor armonizate.

31. (1) În aplicarea art. 364 alin. (4) din Codul fiscal, rezerva de stat şi rezerva de mobilizare se autorizează ca un singur antrepozit fiscal de depozitare, indiferent de numărul locurilor de depozitare pe care le deține.

(2) Pentru obținerea autorizației, instituțiile care gestionează rezerva de stat şi rezerva de mobilizare depun o cerere la autoritatea fiscală centrală, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 10.

(3) Locurile aferente operatorilor economici care constituie şi mențin exclusiv stocurile de urgență, conform Legii nr 360/2013 privind constituirea şi menținerea unui nivel minim de rezerve de țiței şi de produse petroliere, se autorizează ca un singur antrepozit fiscal de depozitare pentru fiecare operator economic în parte, indiferent de numărul locurilor de depozitare pe care acesta le deține.

(4) Pentru obținerea autorizației, operatorii economici care constituie şi mențin stocurile de urgență depun la autoritatea fiscală centrală o cerere potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 10. Cererea este însoțită de documentul transmis operatorului economic de către Ministerul Economiei, Comerțului şi Relațiilor cu Mediul de Afaceri, din care rezultă produsele energetice şi cantitățile de produse energetice care reprezintă stocurile de urgență pe care acesta are obligația să le constituie şi să le mențină.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea ca antrepozit fiscal

32. (1) În aplicarea prevederilor art. 365 alin. (1) din Codul fiscal, după analizarea referatelor întocmite de autoritățile vamale teritoriale şi a documentațiilor depuse de solicitant, comisia sau comisia teritorială, după caz, aprobă sau respinge cererea de autorizare a antrepozitarului autorizat propus.

(2) Autorizația pentru un antrepozit fiscal are ca dată de începere a valabilității data de 1 a lunii următoare celei în care a fost aprobată cererea de autorizare de către comisie sau de către comisia teritorială, după caz. Ca urmare a modificării perioadei de valabilitate a autorizațiilor de antrepozit fiscal, de la 3 ani la 5 ani, potrivit art. 365 alin. (2) lit. f) din Codul fiscal, perioada de valabilitate a autorizațiilor de antrepozit fiscal emise până la data de 31 decembrie 2015 şi care sunt valide la data de 1 ianuarie 2016 se prelungeşte de drept până la 5 ani, fără nicio solicitare din partea antrepozitarului autorizat şi fără a fi necesară depunerea unei cereri de reautorizare.

(3) În cazul antrepozitelor fiscale de producție, în baza documentației depuse de antrepozitarul autorizat, în autorizația aferentă antrepozitului fiscal se înscriu natura activității autorizată a fi desfăşurată, precum şi materiile prime accizabile care pot fi primite în regim suspensiv de accize şi produsele accizabile finite ce se realizează în antrepozitul fiscal.

(4) În cazul antrepozitelor fiscale de depozitare produse energetice care efectuează operațiuni de aditivare a produselor energetice, de amestec între biocarburanți şi carburanți tradiționali sau între biocombustibili şi combustibili tradiționali, în baza documentației depuse de antrepozitarul autorizat, în autorizația aferentă antrepozitului fiscal trebuie menționate produsele accizabile plasate în regim suspensiv de accize, precum şi operațiunile care se efectuează în antrepozitele fiscale depozitare, respectiv depozitare, depozitare şi amestec, depozitare şi aditivare.

33. (1) În sensul prevederilor art. 365 alin. (5) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați pot solicita autorității fiscale centrale sau autorității teritoriale, după caz, modificarea autorizației atunci când constată erori în redactarea autorizației de antrepozit fiscal ori în alte situații cum ar fi: introducerea unui nou produs accizabil în nomenclatorul de fabricație, înscrierea de noi materii prime accizabile în autorizația de antrepozit fiscal.

(2) În cazul oricărui nou produs ce urmează a intra în nomenclatorul de fabricație, antrepozitarul autorizat are obligația de a prezenta autorității vamale centrale documentația completă potrivit prevederilor pct. 24 alin. (3), în vederea obținerii încadrării tarifare a produsului, precum şi a încadrării în nomenclatorul codurilor de produse accizabile, efectuate de această autoritate.

(3) În sensul alin. (2), prin noțiunea de „produs nou” se înțelege produsul finit accizabil care datorită caracteristicilor şi proprietăților fizico-chimice şi organoleptice determină o încadrare într-o nouă categorie de produse în nomenclatorul codurilor de produse accizabile ale antrepozitului fiscal, față de cele deținute potrivit autorizației de antrepozit fiscal.

(4) În situația prevăzută la alin. (2), antrepozitarul autorizat poate desfăşura activitatea de producție în condițiile în care a fost depusă documentația completă în vederea obținerii

încadrării tarifare a produselor finite, precum şi a încadrării în nomenclatorul codurilor de produse accizabile.

(5) Imediat după introducerea în fabricație a noului produs, antrepozitarul autorizat are obligația îndeplinirii procedurii cu privire la prelevarea de probe prevăzută la pct. 26 alin. (1)—(3).

(6) În situația prevăzută la alin. (5), atunci când se constată diferențe între încadrarea tarifară rezultată în urma efectuării analizelor şi încadrarea tarifară stabilită pe bază de documente, dacă noua încadrare tarifară are consecințe în ceea ce priveşte stabilirea codului de produs accizabil ori respectivului produs îi corespunde un alt nivel de accize față de cel stabilit inițial, pentru produsele deja eliberate pentru consum accizele aferente se regularizează după cum urmează:

a) în cazul în care produsului accizabil îi corespunde un nivel al accizelor mai ridicat, antrepozitarul autorizat are obligația de a plăti diferențele de accize stabilite potrivit noului nivel; în acest caz, momentul exigibilității accizelor este momentul eliberării pentru consum a produselor accizabile potrivit art. 340 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, iar plata accizelor se efectuează potrivit art. 345 alin. (1) din Codul fiscal;

b) în cazul în care produsului accizabil îi corespunde un nivel al accizelor mai scăzut, antrepozitarul autorizat poate solicita restituirea diferențelor de accize stabilite potrivit noului nivel, în conformitate cu prevederile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

Încadrarea tarifară şi stabilirea codurilor de produse accizabile se efectuează de autoritatea vamală centrală.

34. (1) În cazul pierderii autorizației de antrepozit fiscal, titularul autorizației trebuie să anunțe pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(2) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației eliberează la cerere un duplicat al acesteia.

35. (1) Antrepozitarii autorizați pentru producția produselor accizabile, care, după expirarea perioadei de valabilitate a autorizației de antrepozit fiscal, doresc reautorizarea locului ca antrepozit fiscal, depun la autoritatea vamală teritorială, cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea termenului de valabilitate a autorizației, o cerere de reautorizare, după modelul prevăzut în anexa nr. 10, la care trebuie să anexeze documentele prevăzute la pct. I nr. 10 şi 12 şi pct. III din această anexă, declarația privind producția realizată în anul anterior solicitării reautorizării, o situație privind ieşirile totale de produse accizabile, cantitățile totale de produse accizabile deplasate în regim suspensiv de accize la nivel național, intracomunitar şi la export în anul anterior reautorizării, precum şi orice alte documente în cazul în care intervin modificări asupra datelor prezentate anterior la autorizare.

(2) Antrepozitarii autorizați pentru depozitarea produselor accizabile, care doresc reautorizarea locului ca antrepozit fiscal, depun la autoritatea vamală teritorială, cu cel puțin 60 de zile înainte de expirarea termenului de valabilitate a autorizației, o cerere de reautorizare, după modelul prevăzut în anexa nr. 10, la care anexează documentele prevăzute la pct. I nr. 10 şi 12 şi pct. III din această anexă, o situație privind ieşirile totale de produse accizabile, cantitățile totale de produse accizabile deplasate în regim suspensiv de accize la nivel național, intracomunitar şi la export în anul anterior reautorizării, precum şi orice alte documente în cazul în care intervin modificări asupra datelor prezentate anterior la autorizare.

(3) Cererile de reautorizare nedepuse în termenul prevăzut la alin. (1) şi (2) se soluționează potrivit procedurii generale de autorizare.

(4) În termen de 30 de zile de la depunerea cererilor potrivit prevederilor alin. (1) şi (2), autoritatea vamală teritorială înaintează documentațiile complete către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau comisiei teritoriale, după caz, însoțite de un referat care să cuprindă fie propunerea de aprobare, fie propunerea de respingere a cererii de autorizare, după caz, precum şi aspectele avute în vedere la luarea acestei decizii.

(5) Direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau al comisiei teritoriale, după caz, poate să solicite antrepozitarului autorizat orice informație şi documente pe care le consideră necesare cu privire la:

a) amplasarea şi natura antrepozitului fiscal;

b) tipurile, caracteristicile fizico-chimice şi cantitățile de produse accizabile ce urmează a fi produse şi/sau depozitate în antrepozitul fiscal;

c) capacitatea antrepozitarului autorizat de a asigura garanția.

36. (1) Modificarea autorizațiilor de antrepozitar autorizat ca urmare a schimbării sediului social, a denumirii sau a formei de organizare nu intră sub incidența pct. 32 alin. (2), fiind valabilă de la data aprobării de către comisie ori de către comisia teritorială, după caz.

(2) Modificarea prevăzută la alin. (1), precum şi orice altă modificare intervenită asupra autorizațiilor de antrepozitar autorizat în perioada de valabilitate a autorizației nu atrag prelungirea acelei perioade de valabilitate.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Obligațiile antrepozitarului autorizat

37. (1) În aplicarea art. 367 alin. (1) din Codul fiscal, comisia sau comisiile teritoriale, după caz, stabilesc în sarcina antrepozitarilor autorizați o garanție care să acopere riscul neplății accizelor pentru produsele accizabile produse şi/sau depozitate în fiecare antrepozit fiscal, precum şi riscul neplății accizelor pentru produsele accizabile deplasate în regim suspensiv de accize, în cazul circulației intracomunitare.

(2) Antrepozitarul autorizat nu este obligat să constituie garanție pentru produsele energetice supuse accizelor care sunt deplasate din România pe teritoriul Uniunii Europene exclusiv pe cale maritimă sau prin conducte fixe, în cazul în care celelalte state membre implicate sunt de acord.

(3) Nivelul garanției ce urmează a se constitui se determină potrivit prevederilor pct. 8.

38. (1) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (3) din Codul fiscal, în vederea înregistrării producției de bere, fiecare antrepozitar autorizat pentru producție bere este obligat:

a) să înregistreze producția de bere rezultată la sfârşitul procesului tehnologic şi să înscrie datele în rapoartele de producție şi gestionare, cu specificarea capacității ambalajelor şi a recipientelor de depozitare, precum şi a cantității de bere exprimate în litri;

b) să determine concentrația zaharometrică a berii, conform standardelor în vigoare privind determinarea concentrației exprimate în grade Plato a berii, elaborate de Asociația de Standardizare din România, şi să elibereze buletine de analize fizico-chimice. La verificarea realității concentrației zaharometrice a sortimentelor de bere se are în vedere concentrația înscrisă în specificația tehnică internă, elaborată pe baza standardului în vigoare pentru fiecare sortiment.

(2) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (3) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați pentru producția de alcool şi distilate îşi pot desfăşura activitatea numai după aplicarea sigiliilor pe instalațiile şi utilajele de producție de alcool etilic de către reprezentantul autorității vamale teritoriale.

(3) În sensul alin. (2), în cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de alcool, sigiliile se aplică pe întregul flux tehnologic de la ieşirea alcoolului brut, rafinat şi tehnic din coloanele de distilare, respectiv de rafinare şi până la contoare, inclusiv pe acestea.

(4) În sensul alin. (2), în cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de distilate, sigiliile se aplică la ieşirea distilatelor din coloanele de distilare sau din instalațiile de distilare.

(5) În situațiile prevăzute la alin. (3) şi (4), sigiliile se aplică şi pe toate elementele de asamblare-racordare ale aparatelor de măsură şi control, pe orice orificii şi robineți existenți pe întregul flux tehnologic continuu sau discontinuu.

(6) În cazul producției de alcool, aparatele şi piesele de pe tot circuitul coloanelor de distilare şi rafinare, precum şi de pe tot circuitul instalațiilor de distilare trebuie îmbinate în aşa fel încât să poată fi sigilate.

(7) Sigiliile prevăzute la alin. (2) aparțin autorității vamale teritoriale, sunt înseriate şi poartă, în mod obligatoriu, însemnele acestei autorități. Operațiunile de sigilare şi desigilare, atunci când se impun, se efectuează de către reprezentantul desemnat de autoritatea vamală teritorială, astfel încât să nu se deterioreze aparatele şi piesele componente.

(8) Stabilirea tipului de sigilii, prevăzut la alin. (7), şi a caracteristicilor acestora, uniformizarea şi/sau personalizarea, precum şi coordonarea tuturor operațiunilor ce se impun revin Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(9) Sigiliile prevăzute la alin. (2) sunt complementare sigiliilor metrologice aplicate contoarelor.

(10) Se interzice antrepozitarilor autorizați deteriorarea sau înlăturarea sigiliilor aplicate de către reprezentantul autorității vamale teritoriale. În cazul în care sigiliul este deteriorat accidental sau în caz de avarie, antrepozitarul autorizat este obligat să solicite prezența unui reprezentant al autorității vamale teritoriale pentru constatarea cauzelor deteriorării accidentale a sigiliului sau ale avariei.

(11) Atunci când intervine necesitatea sigilării şi desigilării aparatelor şi pieselor de pe tot fluxul tehnologic se procedează după cum urmează:

a) desigilarea se face numai în baza unei solicitări scrise, justificate, din partea antrepozitului fiscal de producție de alcool şi de distilate;

b) cererea de desigilare se transmite autorității vamale teritoriale cu cel puțin 3 zile înainte de termenul stabilit pentru efectuarea operațiunii propriu-zise, solicitând şi desemnarea unui reprezentant al acestei autorități, care va proceda la desigilare;

c) cu ocazia desigilării, reprezentantul autorității vamale teritoriale întocmeşte un proces-verbal de desigilare, în două exemplare, în care se consemnează data şi ora desigilării, cantitatea de alcool şi de distilate înregistrată de contoare la momentul desigilării, precum şi stocul de alcool şi de distilate, pe sortimente, aflat în rezervoare şi în recipiente, măsurate în hectolitri de alcool pur, conform definiției de la art. 336 pct. 11 din Codul fiscal.

(12) În situația în care antrepozitarul autorizat pentru producție de alcool şi distilate constată un incident sau o disfuncționalitate în funcționarea unui contor, acesta procedează după cum urmează:

a) transmite imediat o declarație către autoritatea vamală teritorială şi solicită prezența unui reprezentant al acestei autorități. Declarația se consemnează într-un registru special înființat în acest scop la nivelul antrepozitului fiscal;

b) pentru remedierea defecțiunii se solicită prezența unui reprezentant autorizat de către Biroul Român de Metrologie Legală pentru activități de reparații ale mijloacelor de măsurare din categoria respectivă, care desigilează mijloacele de măsurare, le repune în stare de funcționare şi le resigilează;

c) contoarele defecte pot fi reparate sau înlocuite, sub supravegherea reprezentantului autorității vamale teritoriale, cu alte contoare de rezervă, cu specificarea, într-un proces-verbal de înlocuire întocmit de acest reprezentant, a indicilor de la care se reia activitatea;

d) dacă timpul de remediere a contoarelor depăşeşte 24 de ore, se întrerupe activitatea de producție a alcoolului şi a distilatelor, instalațiile respective fiind sigilate de reprezentantul autorității vamale teritoriale.

(13) Atunci când în situațiile prevăzute la alin. (11) şi (12) este necesară întreruperea activității, aceasta se consemnează într-un proces-verbal încheiat în două exemplare de către reprezentantul autorității vamale teritoriale, în prezența reprezentantului legal al antrepozitului fiscal. În procesul-verbal încheiat se menționează cauzele accidentului sau ale avariei care au generat întreruperea activității, data şi ora întreruperii acesteia, stocul de alcool şi de distilate existent la acea dată şi indicii înregistrați de contoare în momentul întreruperii activității.

(14) Originalul procesului-verbal de desigilare prevăzut la alin. (11) sau de întrerupere a activității prevăzut la alin. (13), după caz, se depune la autoritatea vamală teritorială, în termen de 24 de ore de la încheierea acestuia. Al doilea exemplar al procesului-verbal rămâne la antrepozitul fiscal.

(15) Reluarea activității în antrepozitul fiscal se face în baza unei declarații de remediere a defecțiunii, întocmită de antrepozitarul autorizat şi vizată de reprezentantul autorității vamale teritoriale, însoțită, după caz, de un aviz eliberat de specialistul autorizat de către Biroul Român de Metrologie Legală pentru activități de reparații ale mijloacelor de măsurare care a efectuat remedierea. Reprezentantul autorității vamale teritoriale va proceda la sigilarea întregului flux tehnologic.

(16) Toți antrepozitarii autorizați trebuie să dețină un sistem computerizat de evidență a produselor accizabile aflate în antrepozite, a celor intrate sau ieşite, a celor pierdute prin deteriorare, spargere, furt, precum şi a accizelor aferente acestor categorii de produse.

(17) În cazul antrepozitelor fiscale autorizate pentru producția de alcool etilic şi distilate, sistemul computerizat trebuie să asigure şi evidența materiilor prime introduse în fabricație, precum şi a semifabricatelor aflate pe linia de fabricație. Cantitățile de alcool şi de distilate obținute se evidențiază în hectolitri de alcool pur, conform definiției de la art. 336 pct. 12 din Codul fiscal.

(18) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (17) antrepozitele fiscale, mici distilerii, care utilizează pentru realizarea producției instalații tip alambic.

39. (1) În aplicarea art. 367 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, antrepozitarul autorizat care intenționează să aducă modificări asupra datelor inițiale în baza cărora a fost emisă autorizația de antrepozitar are obligația să anunțe la autoritatea vamală teritorială intenția sa de modificare cu cel puțin 5 zile înainte de producerea acesteia. Această obligație se referă inclusiv la menționarea oricărui produs accizabil ce urmează a fi obținut în baza unei documentații diferite față de cea care a stat la baza emiterii autorizației. Atunci când intenția de modificare atrage modificarea autorizației, această intenție se anunță în scris şi autorității fiscale centrale — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau, după caz, autorității vamale teritoriale care asigură secretariatul comisiei teritoriale. În cazul modificărilor care se înregistrează la oficiul registrului comerțului, antrepozitarul autorizat are obligația de a prezenta atât autorității fiscale centrale, cât şi autorității vamale teritoriale documentul, în fotocopie, care atestă realizarea efectivă a modificării, în termen de 30 de zile de la data emiterii acestui document.

(2) În aplicarea prevederilor art. 367 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, antrepozitarii autorizați care dețin antrepozite fiscale de producție şi/sau de depozitare depun la autoritatea vamală teritorială o situație lunară centralizatoare privind operațiunile desfăşurate în antrepozitul fiscal. Situația se întocmeşte potrivit

modelului prevăzut în anexele nr . 12—17, care fac parte integrantă din prezentele norme metodologice, şi se depun on-line până pe data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(3) Prevederile alin. (2) nu se aplică antrepozitarilor autorizați prevăzuți la art. 364 alin. (4) din Codul fiscal.

(4) În cazul în care în perioada de valabilitate a autorizației de antrepozit fiscal intervin modificări care conduc la schimbarea competenței în ceea ce priveşte autorizarea ca antrepozit fiscal, soluționarea cererilor de modificare a autorizațiilor de antrepozit fiscal rămâne, până la expirarea autorizației de antrepozit fiscal, în competența autorității care a emis autorizația, iar antrepozitarul autorizat are obligația de a se conforma cerințelor legale aferente modificărilor intervenite.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Anularea, revocarea şi suspendarea autorizației de antrepozit fiscal

40. (1) În aplicarea prevederilor art. 369 din Codul fiscal, în baza actelor de control emise de organele de specialitate prin care sunt consemnate încălcări ale prevederilor legale în domeniul accizelor, comisia sau comisiile teritoriale dispun suspendarea, cu excepția cazului prevăzut la art. 433 din Codul fiscal, revocarea sau anularea autorizațiilor de antrepozit fiscal, după caz.

(2) Actele de control prevăzute la alin. (1), temeinic justificate, în care sunt consemnate faptele care generează consecințe fiscale, se comunică autorității fiscale centrale — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei sau, după caz, autorității vamale teritoriale care asigură secretariatul comisiei teritoriale, în termen de două zile lucrătoare de la finalizare, urmând ca acestea să fie înaintate comisiei sau, după caz, comisiei teritoriale în vederea analizării şi dispunerii măsurilor ce se impun.

(3) Decizia comisiei sau, după caz, a comisiei teritoriale se aduce la cunoştința antrepozitarului autorizat sancționat. Totodată, această decizie se aduce la cunoştința autorității vamale teritoriale, care, în maximum 48 de ore de la data la care decizia produce efecte, procedează la verificarea stocurilor de produse deținute de operatorul economic la acea dată.

(4) Nu se impune transmiterea unei propuneri de revocare sau de suspendare a autorizației de antrepozit fiscal către comisie sau, după caz, către comisia teritorială, atunci când deficiențele constatate nu generează consecințe fiscale şi organul de control constată remedierea acestora în termen de 10 zile lucrătoare de la data comunicării actului de control.

(5) Cu excepția cazului prevăzut la art. 433 din Codul fiscal, comisia sau, după caz, comisia teritorială dispune încetarea suspendării autorizației de antrepozit fiscal, în baza referatului emis în acest sens de aceeaşi autoritate care a efectuat controlul cu privire la înlăturarea deficiențelor înscrise în decizia comisiei sau, după caz, a comisiei teritoriale.

(6) Suspendarea, revocarea, anularea sau expirarea autorizației de antrepozit fiscal atrage întreruperea ori încetarea activității şi, după caz, aplicarea sigiliilor pe instalațiile de producție, de către autoritatea vamală teritorială. În cazul în care pe fluxul tehnologic există produse aflate în procesul de producție, acesta se finalizează sub supraveghere vamală, urmând ca sigilarea instalației să se realizeze după încheierea acestui proces. Prin finalizarea procesului de producție se înțelege realizarea produsului finit, aşa cum este acesta descris în manualul de procedură, depus la momentul autorizării antrepozitului fiscal de producție, respectiv la momentul prevăzut la pct. 30 alin. (4).

(7) Antrepozitarii autorizați a căror autorizație a fost revocată sau anulată pot să valorifice produsele accizabile înregistrate în stoc, materii prime, semifabricate, produse finite, numai după ce anunță în scris autoritatea vamală teritorială cu privire la virarea accizelor datorate la bugetul de stat, după caz.

(8) După data la care suspendarea sau revocarea autorizației de antrepozit fiscal produce efecte, deplasarea produselor accizabile, materii prime sau semifabricate, înregistrate în stoc se efectuează sub supravegherea autorității vamale teritoriale către alte antrepozite fiscale de producție în vederea procesării.

(9) În situația prevăzută la alin. (8), produsele accizabile sunt însoțite de un document comercial care trebuie să conțină aceleaşi informații ca şi exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr . 33, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial se certifică atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea antrepozitarul autorizat destinatar , cât şi de autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea expeditorul.

(10) În cazul revocării autorizației, o nouă autorizație poate fi emisă de autoritatea competentă numai după o perioadă de cel puțin 180 de zile de la data revocării, respectiv de la data la care decizia de revocare a autorizației de antrepozit fiscal produce efecte conform art. 369 alin. (6) din Codul fiscal. În situația în care antrepozitarul autorizat contestă decizia de revocare la comisie sau la instanța de judecată, la calculul termenului de 180 de zile se au în vedere perioadele în care decizia de revocare a produs efecte.

(11) Cererea de renunțare la un antrepozit fiscal, în care se menționează motivele avute în vedere, se depune la autoritatea vamală teritorială. Această autoritate are obligația de a verifica dacă la data depunerii cererii antrepozitarul autorizat deține stocuri de produse accizabile şi dacă au fost respectate prevederile legale în domeniul accizelor . După verificare, cererea de renunțare însoțită de actul de verificare se transmit comisiei sau, după caz, comisiei teritoriale, care procedează la revocarea autorizației.

(12) Termenul de 180 de zile prevăzut la alin. (10) nu se aplică operatorilor economici care au renunțat la o autorizație de antrepozitar potrivit alin. (1 1) şi care doresc o nouă autorizare, cu condiția ca aceştia să fi respectat prevederile legale în domeniul accizelor. Termenul de 180 de zile prevăzut la alin. (10) nu se aplică nici antrepozitarilor autorizați, dacă revocarea autorizației de antrepozit fiscal deținute a intervenit ca o consecință a aplicării prevederilor art. 369 alin. (1 1) din Codul fiscal.

(13) Cererea de renunțare la autorizația emisă pentru un antrepozit fiscal, după ce comisia sau, după caz, comisia teritorială a decis revocarea sau anularea autorizației din alte motive, nu produce efecte juridice pe perioada în care decizia de revocare ori de anulare, după caz, se află în procedura prevăzută de Legea contenciosului administrativ nr . 554/2004, cu modificările şi completările ulterioare.

(14) Atunci când renunțarea la autorizația de antrepozit fiscal intervine ca urmare a unei operațiuni de fuziune a antrepozitarului autorizat cu un alt operator economic sau de divizare totală ori parțială a activității, antrepozitarul autorizat anunță acest fapt la autoritatea vamală teritorială cu cel puțin 60 de zile înainte de data efectuării operațiunii şi solicită revocarea autorizației de antrepozitar pe care o deține.

(15) În cazul prevăzut la alin. (14), în situația în care se intenționează continuarea aceleiaşi activități cu produse accizabile în regim suspensiv de accize şi în aceleaşi condiții, antrepozitarul autorizat împreună cu antrepozitarul autorizat propus pot solicita ca revocarea autorizației de antrepozitar să producă efecte concomitent cu data la care produce efecte noua autorizație.

SECȚIUNEA a 10-a

Destinatarul înregistrat

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

41. (1) Emiterea autorizației de destinatar înregistrat prevăzută la art. 370 alin. (1) din Codul fiscal intră în competența comisiei prevăzute la art. 359 alin. (1) din Codul fiscal. Destinatarul înregistrat este persoana prevăzută la art. 336 pct. 8 din Codul fiscal.

(2) Autorizarea destinatarului înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile care se deplasează în regim suspensiv de accize, prevăzut la art. 371 alin (2) din Codul fiscal, intră în competența autorității vamale teritoriale.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Cererea de autorizare ca destinatar înregistrat

42. (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 371 alin. (1) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie destinatar înregistrat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cererea se întocmeşte potrivit modelului din anexa nr 18, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, şi este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (1) şi (2), autorizarea ca destinatar înregistrat a operatorului economic care deține autorizație de utilizator final se realizează în baza cererii depuse în acest scop la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Cererea se depune exclusiv pentru tipurile şi cantitățile de produse accizabile înscrise în autorizația de utilizator final şi este însoțită de următoarele documente:

a) certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

b) copie de pe autorizația de utilizator final deținută de solicitant, valabilă la data depunerii cererii;

c) copie de pe contractele încheiate cu antrepozitarii autorizați din statele membre de expediere şi codurile de acciză ale acestora;

d) declarația pe propria răspundere privind locurile unde urmează a fi primite produsele şi scopul pentru care sunt achiziționate;

e) denumirea produsului, încadrarea tarifară (codul NC) şi încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile.

(4) În aplicarea art. 371 alin. (2) din Codul fiscal, persoana care intenționează să primească doar ocazional produse accizabile, de la un singur expeditor, care se deplasează din alt stat membru în regim suspensiv de accize, depune la autoritatea vamală teritorială cererea prevăzută la alin. (2) în care înscrie denumirea expeditorului şi cantitatea-limită de produse accizabile pe care intenționează să o primească, stabilită de comun acord cu expeditorul.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de autorizare ca destinatar înregistrat

43. (1) În sensul art. 372 alin. (1) din Codul fiscal, locul în care destinatarul înregistrat realizează recepția produselor accizabile deplasate în regim suspensiv de accize din alte state membre poate să reprezinte sediul social, în măsura în care acesta îndeplineşte condițiile pentru recepția fizică a respectivelor produse, sau un punct de lucru pentru recepția produselor accizabile înregistrat la oficiul registrului comerțului în condițiile prevăzute la alin. (2).

(2) Locurile declarate de către destinatarul înregistrat, altele decât sediul social, nu reprezintă locuri de livrare directă în sensul art. 401 alin. (3) din Codul fiscal. Totuşi, în vederea deplasării în regim suspensiv de la plata accizelor a produselor accizabile către oricare dintre punctele de lucru declarate, exclusiv în scopul realizării supravegherii fiscale, se utilizează opțiunea de livrare directă, operată informatic în programul NSEA Autorizări.

(3) În cazul în care destinatarul înregistrat doreşte să primească produse accizabile în regim suspensiv de la plata accizelor în locuri de livrare directă se aplică prevederile pct. 124.

(4) Destinatarul înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile care se deplasează în regim suspensiv de accize, conform prevederilor art. 372 alin. (2) din Codul fiscal, nu poate utiliza opțiunea de livrare directă.

(5) În aplicarea art. 372 alin. (4), autoritatea vamală teritorială verifică realitatea şi exactitatea informațiilor şi a documentelor depuse de persoana care intenționează să obțină calitatea de destinatar înregistrat.

(6) Autoritatea vamală teritorială poate să solicite persoanei care intenționează să fie destinatar înregistrat orice informație şi documente pe care le consideră necesare, după caz, cu privire la:

a) identitatea acesteia;

b) amplasarea şi capacitatea maximă de depozitare a locurilor unde se recepționează produsele accizabile;

c) tipurile de produse accizabile, identificate prin încadrarea în nomenclatorul codurilor de produse accizabile ce urmează a fi recepționate în fiecare locație;

d) capacitatea acesteia de a asigura garanția conform prevederilor pct. 8 alin. (20) şi (21).

(7) Destinatarii înregistrați care primesc produse energetice în vrac potrivit pct. 14 alin. (1) trebuie să facă dovada deținerii, sub orice formă, de rezervoare fixe, standardizate, calibrate de Biroul Român de Metrologie Legală, în care urmează a fi recepționate produsele energetice.

(8) În acțiunea de verificare, autoritatea vamală teritorială poate solicita sprijinul organelor cu atribuții de control pentru furnizarea unor elemente de preinvestigare în ceea ce priveşte îndeplinirea condițiilor de autorizare a fiecărui solicitant.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea ca destinatar înregistrat

44. (1) În aplicarea prevederilor art. 373 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care autorizația se emite de către comisie, cu excepția situației prevăzute la pct. 42 alin. (3), în termen de 30 de zile de la depunerea de către solicitant a documentației complete, potrivit pct. 42 alin. (2) şi, după caz, pct. 43 alin. (6), autoritatea vamală teritorială transmite cererea, însoțită de documentația completă şi de un referat care cuprinde propunerea de aprobare a cererii, la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Din cuprinsul referatului trebuie să rezulte cu claritate faptul că solicitantul îndeplineşte condițiile de autorizare.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant şi a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal şi la pct. 43, comisia aprobă cererea de autorizare ca destinatar înregistrat. În acest caz autorizația de destinatar înregistrat are termen de valabilitate nelimitat.

(3) După analizarea documentelor depuse de solicitant potrivit pct. 42 alin. (3), dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal şi la pct. 43, comisia aprobă cererea de autorizare ca destinatar înregistrat a operatorului care deține autorizație de utilizator final. În acest caz autorizația de destinatar înregistrat este valabilă atât timp cât este valabilă autorizația de utilizator final. Autoritatea vamală teritorială care

a emis autorizația de utilizator final are obligația de a comunica la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei data de la care valabilitatea autorizației de utilizator final încetează, în vederea operării în sistemul informatic.

(4) În situațiile prevăzute la pct. 43 alin. (2) şi (3), autorizația de destinatar înregistrat conține, în aplicația informatică, opțiunea de livrare directă.

(5) În situația prevăzută la pct. 41 alin. (2), după analizarea documentelor depuse de solicitant, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal şi la pct. 43, autoritatea vamală teritorială aprobă cererea de autorizare ca destinatar înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile, iar perioada de valabilitate a autorizației este cea prevăzută la art. 373 alin. (5) din Codul fiscal.

(6) În situațiile prevăzute la alin. (2) şi (3), comisia comunică în scris autorizația de destinatar înregistrat la autoritatea vamală teritorială, care la rândul său o comunică solicitantului. În situația prevăzută la alin. (5), autoritatea vamală teritorială comunică în scris solicitantului decizia de autorizare ca destinatar înregistrat ocazional.

(7) În aplicarea art. 373 alin. (7) din Codul fiscal, autorizația de destinatar înregistrat se modifică din oficiu de către autoritatea competentă emitentă, în cazul în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz termenul de începere a valabilității autorizației de destinatar înregistrat modificate rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(8) În aplicarea art. 373 alin. (8) din Codul fiscal, în situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, destinatarul înregistrat solicită modificarea autorizației prin depunerea la autoritatea vamală teritorială a unei cereri, cu respectarea următoarelor condiții:

a) pentru fiecare nouă locație proprie în care urmează a se realiza primirea produselor accizabile, cererea trebuie însoțită de dovada dreptului de deținere sub orice formă legală a spațiului şi de certificatul constatator care dovedeşte înscrierea la oficiul registrului comerțului ca punct de lucru;

b) în cazul modificării datelor de identificare ale destinatarului înregistrat, în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării, acesta trebuie să depună pe lângă cerere şi actul adițional/hotărârea asociaților, certificatul de înscriere de mențiuni la oficiul registrului comerțului şi, după caz, cazierele judiciare ale administratorilor şi certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

c) dacă modificările care intervin se referă la tipul şi cantitatea produselor accizabile, cererea trebuie depusă cu cel puțin 60 de zile înainte de recepția produselor, fiind însoțită de lista produselor accizabile, indicându-se codul NC, codul de încadrare în nomenclatorul codurilor de produse accizabile, precum şi cantitatea medie lunară estimată a fi recepționată pe parcursul unui an.

(9) Autoritatea vamală teritorială efectuează verificări şi, cu excepția situației prevăzute la pct. 42 alin. (4), transmite documentația autorității fiscale centrale — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, împreună cu un referat care cuprinde fie propunerea de aprobare, fie propunerea de respingere a cererii de completare a autorizației de destinatar înregistrat.

(10) Competența de modificare a autorizației revine comisiei sau autorității vamale teritoriale, în situația prevăzută la pct. 42 alin. (4). Autorizația de destinatar înregistrat modificată ca urmare a prevederilor alin. (8) este valabilă de la data emiterii acesteia.

(11) Produsele accizabile primite în regim suspensiv de accize de către destinatarul înregistrat sunt însoțite de exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, conform pct. 126 alin. (7).

(12) În cazul pierderii autorizației de destinatar înregistrat, titularul autorizației anunță pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a. În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației eliberează, la cerere, un duplicat al acesteia.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Respingerea cererii de autorizare ca destinatar înregistrat

45. (1) În aplicarea art. 374 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care autorizația se emite de către comisie, cu excepția situației prevăzute la pct. 42 alin. (3), dacă în termen de 30 de zile de la depunerea documentației complete, potrivit pct. 42 alin. (2) şi, după caz, pct. 43 alin. (6), autoritatea vamală teritorială constată că operatorul economic solicitant nu îndeplineşte condițiile pentru a fi propus în vederea autorizării de către comisie, aceasta întocmeşte un referat prin care propune respingerea cererii de autorizare, care conține motivele ce au condus la luarea acestei decizii, pe care îl transmite la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant şi a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială prevăzut la alin. (1), dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal şi la pct. 43, comisia respinge cererea de autorizare ca destinatar înregistrat.

(3) În situația prevăzută la pct. 42 alin. (3), după analizarea documentelor depuse de solicitant, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal şi la pct. 43, comisia respinge cererea de autorizare ca destinatar înregistrat a operatorului care deține autorizație de utilizator final.

(4) În situația prevăzută la pct. 41 alin. (2), după analizarea documentelor depuse de solicitant, dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 372 din Codul fiscal şi la pct. 43, autoritatea vamală teritorială respinge cererea de autorizare ca destinatar înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Obligațiile destinatarului înregistrat

46. (1) În aplicarea prevederilor art. 375 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, destinatarul înregistrat prevăzut la pct. 41 alin. (1) este obligat să garanteze plata accizelor conform prevederilor de la pct. 8 alin. (20), iar destinatarul înregistrat care primeşte doar ocazional produse accizabile prevăzut la pct. 41 alin. (2) este obligat să garanteze plata accizelor conform prevederilor de la pct. 8 alin. (21).

(2) În aplicarea prevederilor art. 375 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, destinatarul înregistrat depune la autoritatea vamală teritorială în raza căreia de competență îşi are sediul social o situație lunară centralizatoare a achizițiilor şi livrărilor de produse accizabile. Situația se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 19, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, şi se depune on-line până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(3) În aplicarea prevederilor art. 375 alin. (2) din Codul fiscal, destinatarul înregistrat are obligația să respecte prevederile pct. 44 alin. (8).

SECȚIUNEA a 11-a

Expeditorul înregistrat

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

47. (1) Emiterea autorizației de expeditor înregistrat prevăzută la art. 378 din Codul fiscal intră în competența comisiei. Expeditorul înregistrat este persoana prevăzută la art. 336 pct. 9 din Codul fiscal.

(2) Intră sub incidența prevederilor art. 378 din Codul fiscal şi antrepozitarii autorizați care intenționează să expedieze în regim suspensiv de accize, de la locul de import la antrepozitul fiscal pe care îl dețin, produsele accizabile provenite din operațiuni proprii de import.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Cererea de autorizare ca expeditor înregistrat

48. (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 379 alin. (1) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie autorizată în calitate de expeditor înregistrat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cererea se întocmeşte potrivit modelului din anexa nr 20, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, şi este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia.

(3) Antrepozitarii autorizați prevăzuți la pct. 47 alin. (2) anexează la cererea menționată la alin. (1) numai următoarele documente:

a) declarația pe propria răspundere cu privire la birourile vamale de intrare prin care produsele accizabile intră pe teritoriul Uniunii Europene;

b) lista produselor accizabile ce urmează a fi importate, codul NC, codul din Nomenclatorul codurilor de produse accizabile şi cantitatea estimată a fi expediată pe parcursul unui an;

c) declarație privind forma de constituire a garanției pentru plata accizelor.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de autorizare ca expeditor înregistrat

49. În aplicarea prevederilor art. 380 lit. a) din Codul fiscal, persoana care intenționează să obțină calitatea de expeditor înregistrat trebuie să depună documentele care sunt menționate în cuprinsul cererii prevăzute la pct. 48.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea ca expeditor înregistrat

50. (1) În aplicarea art. 381 alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 15 zile de la data depunerii de către solicitant a documentației complete potrivit pct. 49, autoritatea vamală teritorială transmite cererea prevăzută la pct. 48 alin. (2), însoțită de documentația aferentă şi de un referat care cuprinde propunerea de aprobare a cererii de autorizare, la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Din cuprinsul referatului trebuie să rezulte cu claritate faptul că solicitantul îndeplineşte condițiile de autorizare.

(2) După analizarea referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială şi a documentelor depuse de solicitant, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 380 din Codul fiscal şi la pct. 49, comisia aprobă cererea de autorizare ca expeditor înregistrat. Autorizația de expeditor înregistrat are termen de valabilitate nelimitat.

(3) În aplicarea art. 381 alin. (6) din Codul fiscal, autorizația de expeditor înregistrat se modifică din oficiu de către comisie, în cazul în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz termenul de începere a valabilității autorizației modificate de expeditor înregistrat rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(4) În aplicarea prevederilor art. 381 alin. (7) din Codul fiscal, în situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, expeditorii înregistrați solicită modificarea autorizației la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei prin depunerea unei cereri, astfel:

a) pentru un nou loc de import, cererea trebuie depusă cu cel puțin 15 zile înainte de punerea în liberă circulație a produselor;

b) dacă se modifică datele de identificare ale expeditorului înregistrat, cererea trebuie depusă în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării, însoțită de actul adițional/hotărârea asociaților, certificatul de înscriere de mențiuni la oficiul registrului comerțului şi, după caz, cazierele judiciare ale administratorilor şi certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

c) dacă se modifică tipul produselor accizabile, cererea trebuie depusă cu cel puțin 30 de zile înainte de punerea în liberă circulație a produselor.

(5) Competența de modificare a autorizației revine comisiei. Autorizația de expeditor înregistrat modificată conform prevederilor alin. (4) este valabilă de la data emiterii acesteia.

(6) În cazul pierderii autorizației de expeditor înregistrat, titularul autorizației anunță pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(7) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației eliberează, la cerere, un duplicat al acesteia.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Respingerea cererii de autorizare ca expeditor înregistrat

51. (1) În aplicarea art. 382 alin. (1) din Codul fiscal, dacă în termen de 15 de zile de la depunerea documentației complete potrivit pct. 48, autoritatea vamală teritorială constată că operatorul economic solicitant nu îndeplineşte condițiile pentru a fi propus în vederea autorizării de către comisie, aceasta întocmeşte un referat prin care propune respingerea cererii de autorizare, care conține motivele ce au condus la luarea acestei decizii, pe care îl transmite la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant şi a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială prevăzut la alin. (1), dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 380 din Codul fiscal şi la pct. 49, comisia respinge cererea de autorizare ca expeditor înregistrat.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Obligațiile expeditorului înregistrat

52. (1) În aplicarea prevederilor art. 383 alin. (1) , expeditorul înregistrat este obligat să garanteze plata accizelor conform prevederilor de la pct. 8 alin. (17).

(2) În aplicarea art. 383 alin. (2) din Codul fiscal, expeditorul înregistrat are obligația să respecte prevederile pct. 50 alin. (4).

(3) În aplicarea art. 383 alin. (3) din Codul fiscal, expeditorul înregistrat depune la autoritatea vamală teritorială în raza căreia de competență îşi are sediul social o situație lunară centralizatoare a achizițiilor şi livrărilor de produse accizabile. Situația se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr . 21, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, şi se depune on-line până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

SECȚIUNEA a 12-a

Importatorul autorizat

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

53. Emiterea autorizației de importator autorizat intră în competența comisiei. Importatorul autorizat este persoana prevăzută la art. 336 pct. 13 din Codul fiscal.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Cererea de autorizare ca importator autorizat

54. (1) În vederea obținerii autorizației prevăzute la art. 387 alin. (1) din Codul fiscal, persoana care intenționează să fie autorizată în calitate de importator autorizat trebuie să depună o cerere la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cererea se întocmeşte potrivit modelului din anexa nr 20 şi este însoțită de documentele menționate în cuprinsul acesteia.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de autorizare ca importator autorizat

55. În aplicarea prevederilor art. 388 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, persoana care intenționează să obțină calitatea de importator autorizat trebuie să depună documentele care sunt menționate în cuprinsul cererii prevăzute la pct. 54.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Autorizarea ca importator autorizat

56. (1) În aplicarea art. 389 alin. (1) din Codul fiscal, în termen de 15 zile de la data depunerii de către solicitant a documentației complete, autoritatea vamală teritorială transmite cererea prevăzută la pct. 54 alin. (1), însoțită de documentația aferentă şi de un referat care cuprinde propunerea de aprobare a cererii, la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei. Din cuprinsul referatului trebuie să rezulte cu claritate faptul că solicitantul îndeplineşte condițiile de autorizare.

(2) După analizarea referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială şi a documentelor depuse de solicitant, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 388 din Codul fiscal şi la pct. 55, comisia aprobă cererea de autorizare ca importator autorizat. Autorizația de importator autorizat are termen de valabilitate nelimitat.

(3) În aplicarea art. 389 alin. (6) din Codul fiscal, autorizația de importator autorizat se modifică din oficiu de către comisie, în cazul în care se constată că în cuprinsul acesteia există erori materiale. În acest caz termenul de începere a valabilității autorizației modificate de importator autorizat rămâne cel de începere a valabilității autorizației emise inițial.

(4) În aplicarea prevederilor art. 389 alin. (7) din Codul fiscal, în situația în care intervin modificări față de datele înscrise în autorizație, importatorii autorizați solicită modificarea autorizației la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei prin depunerea unei cereri, cu respectarea următoarelor condiții:

a) dacă se modifică datele de identificare ale importatorului autorizat, cererea trebuie depusă în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării, însoțită de actul adițional/hotărârea asociaților, certificatul de înscriere de mențiuni la oficiul registrului comerțului şi, după caz, cazierele judiciare ale administratorilor şi certificatul de înregistrare la oficiul registrului comerțului;

b) în situația în care modificările care intervin se referă la tipul produselor accizabile, cererea trebuie depusă cu cel puțin 60 de zile înainte de realizarea importului.

(5) Competența de modificare a autorizației revine comisiei. Autorizația de importator autorizat modificată conform prevederilor alin. (4) este valabilă de la data emiterii acesteia.

(6) În cazul pierderii autorizației de importator autorizat, titularul autorizației anunță pierderea în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a.

(7) În baza documentului care atestă că anunțul referitor la pierdere a fost înaintat spre publicare în Monitorul Oficial al României, Partea a III-a, autoritatea emitentă a autorizației eliberează, la cerere, un duplicat al acesteia.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Respingerea cererii de autorizare ca importator autorizat

57. (1) În aplicarea art. 390 alin (1) din Codul fiscal, dacă în termen de 15 de zile de la depunerea documentației complete potrivit pct. 54, autoritatea vamală teritorială constată că operatorul economic solicitant nu îndeplineşte condițiile pentru a fi propus în vederea autorizării de către comisie, aceasta întocmeşte un referat prin care propune respingerea cererii de autorizare, care conține motivele ce au condus la luarea acestei decizii, pe care îl transmite la autoritatea fiscală centrală — direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei.

(2) După analizarea documentelor depuse de solicitant şi a referatului întocmit de autoritatea vamală teritorială prevăzut la alin. (1), dacă nu sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 388 din Codul fiscal şi la pct. 55, comisia respinge cererea de autorizare ca expeditor înregistrat.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Obligațiile importatorului autorizat

58. (1) În aplicarea prevederilor art. 391 alin. (1) din Codul fiscal, importatorul autorizat este obligat să garanteze plata accizelor conform prevederilor pct. 8 alin. (22).

(2) În aplicarea art. 391 alin. (2) din Codul fiscal, importatorul autorizat are obligația să respecte prevederile pct. 56 alin. (4).

SECȚIUNEA a 13-a

Excepții de la regimul de accizare pentru produse energetice şi energie electrică

59. (1) În sensul art. 394 alin. (1) din Codul fiscal, nu se datorează accize pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (1) din Codul fiscal şi care nu se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, atunci când sunt livrate operatorilor economici care declară pe propria răspundere că utilizează produsele respective în unul dintre scopurile prevăzute la art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. a), b) şi e) din Codul fiscal.

(2) Pentru cărbunele, cocsul şi gazul natural prevăzute la art. 355 alin. (3) din Codul fiscal se aplică prevederile pct. 72.

(3) În aplicarea alin. (1), înainte de fiecare livrare a produselor energetice cumpărătorul are obligația să transmită furnizorului de produse energetice din România o declarație pe propria răspundere, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 22, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

60. (1) Pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal nu se datorează accize atunci când sunt livrate operatorilor economici care dețin autorizații de utilizator final pentru utilizarea produselor respective în unul dintre scopurile prevăzute la art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. a), b) şi e) din Codul fiscal.

(2) Prevederile alin. (1) cu privire la deținerea autorizației de utilizator final nu se aplică:

a) produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal care nu sunt destinate a fi utilizate, puse în

vânzare ori utilizate drept combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire;

b) produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal care sunt prezentate în ambalaje destinate comercializării cu amănuntul.

(3) Operatorii economici care achiziționează produse energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal ce nu sunt destinate a fi utilizate, puse în vânzare ori utilizate drept combustibil pentru motor sau combustibil pentru încălzire, notifică acest fapt autorității vamale teritoriale.

(4) Notificarea prevăzută la alin. (3) se întocmeşte potrivit modelului din anexa nr . 23, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(6) Exceptarea de regimul de accizare pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal supuse notificării, produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (5). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate al notificării este de un an de la data înregistrării.

(7) Operatorii economici au obligația de a transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială potrivit alin. (5). Transmiterea notificării nu este necesară atunci când produsele respective provin din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(8) Cantitățile de produse energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) lit. i) din Codul fiscal înscrise în notificare pentru care nu se datorează accize, se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a acestora şi de parametrii tehnici ai instalațiilor pe o perioadă de un an. Cantitățile de produse energetice înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

61. (1) Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final potrivit pct. 60 alin. (1) beneficiază de exceptare de la regimul de accizare atunci când produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal sunt achiziționate de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat, provin din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(2) În situația prevăzută la alin. (1), destinatarul înregistrat are dreptul să livreze produsele energetice în exceptare de la regimul de accizare numai dacă deține autorizație de utilizator final exclusiv pentru livrările către operatorii economici autorizați în calitate de utilizatori finali potrivit pct. 60 alin. (1). Calitatea de utilizator final exclusiv pentru livrările către alți utilizatori finali permite destinatarului înregistrat să efectueze livrări în exceptare de la regimul de accizare către alți utilizatori finali, dar nu îi dă dreptul de a le utiliza el însuşi în exceptare de la regimul de accizare.

(3) În situația prevăzută la alin. (2), produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal transportate în vrac conform pct. 15 alin. (1), se livrează către un singur utilizator final direct, utilizând opțiunea de livrare directă prevăzută la art. 401 alin. (3) din Codul fiscal.

(4) Atunci când produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal utilizate de operatorul economic care deține autorizație de utilizator final provin din achiziții intracomunitare proprii, acesta trebuie să dețină şi calitatea de destinatar înregistrat.

(5) Autorizațiile de utilizator final se eliberează de autoritatea vamală teritorială, la cererea scrisă a operatorilor economici.

(6) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmeşte conform modelului din anexa nr. 24, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, şi este însoțită de documentele prevăzute în aceasta.

(7) În termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii, autoritatea vamală teritorială eliberează autorizația de utilizator final, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 25, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) administratorul solicitantului nu are înscrise fapte de natura celor prevăzute la alin. 364 alin. (1) lit. d) în cazierul judiciar;

c) solicitantul deține, sub orice formă legală, utilajele, terenurile şi clădirile;

(8) Autoritatea vamală teritorială atribuie şi înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator , modelul autorizației fiind prevăzut în anexa nr. 25.

(9) După emiterea autorizației de utilizator final, autoritatea vamală teritorială transmite, la cerere, o copie a acestei autorizații operatorului economic care furnizează produsele energetice în regim de exceptare de accize.

(10) Eliberarea autorizației de utilizator final este condiționată de prezentarea de către operatorul economic solicitant a dovezii privind constituirea unei garanții în favoarea autorității fiscale teritoriale, după cum urmează:

a) pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a)—e) şi g) din Codul fiscal, nivelul garanției ce trebuie constituite reprezintă 50% din valoarea accizelor aferente cantităților de produse energetice înscrise în autorizația de utilizator final;

b) pentru produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, altele decât cele de la alin. (3) de la acelaşi articol, nivelul garanției ce trebuie constituite reprezintă o sumă echivalentă cu 50% din valoarea obținută prin aplicarea nivelului accizelor prevăzut la nr. crt. 12 din anexa nr. 1 de la titlul VIII din Codul fiscal, asupra cantităților de produse energetice înscrise în autorizația de utilizator final;

(11) Garanția stabilită în conformitate cu prevederile alin. (10) se reduce după cum urmează:

a) cu 50%, în cazul în care operatorul economic şi-a desfăşurat activitatea în calitate de utilizator final de produse energetice în ultimii 2 ani consecutivi, fără încălcarea legislației fiscale în domeniul accizelor;

b) cu 75%, în cazul în care operatorul economic şi-a desfăşurat activitatea în calitate de utilizator final de produse energetice în ultimii 3 ani consecutivi, fără încălcarea legislației fiscale în domeniul accizelor;

c) cu 100%, în cazul în care operatorul economic şi-a desfăşurat activitatea în calitate de utilizator final de produse energetice în ultimii 4 ani consecutivi, fără încălcarea legislației fiscale în domeniul accizelor;

(12) Garanția se constituie sub formă de depozit în numerar şi/sau de garanții personale, cu respectarea prevederilor pct. 8.

(13) Garanția poate fi deblocată, total sau parțial, la solicitarea operatorului economic, cu viza autorității fiscale teritoriale, pe măsură ce operatorul economic face dovada utilizării produselor energetice în scopul pentru care acestea au fost achiziționate.

(14) Garanția se execută atunci când se constată că produsele energetice achiziționate în regim de exceptare de la regimul de accizare au fost folosite în alt scop decât cel exceptat, şi contravaloarea accizelor aferente acestor produse nu a fost plătită potrivit art. 345 alin. (2) lit. c) din Codul fiscal.

(15) În situația prevăzută la alin. (4) garanția prevăzută la alin. (10) acoperă şi garanția aferentă calității de destinatar înregistrat.

(16) Termenul de valabilitate a autorizației de utilizator final este de un an de la data emiterii. Cantitatea de produse energetice înscrisă în autorizația de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiaşi perioade de valabilitate a autorizației.

62. (1) Deținătorii autorizațiilor de utilizator final prevăzuți la pct. 60 alin. (1) au obligația de a înştiința autoritatea vamală teritorială despre orice modificare pe care intenționează să o aducă asupra datelor în baza cărora a fost emisă autorizația de utilizator final, cu minimum 5 zile lucrătoare înainte de producerea respectivei modificări.

(2) În cazul modificărilor care se înregistrează la oficiul registrului comerțului, operatorul economic are obligația de a înştiința autoritatea vamală teritorială, în termen de 30 de zile de la data emiterii documentului care atestă modificarea şi să prezinte o copie de pe acest document.

63. Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final au obligația de a transmite on-line autorității vamale teritoriale emitente a autorizației, lunar , până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția şi utilizarea produselor energetice, care va cuprinde informații cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse energetice achiziționată, cantitatea utilizată/comercializată, stocul de produse energetice la sfârşitul lunii de raportare, cantitatea de produse finite realizate, cantitatea de produse finite expediate şi destinatarul produselor, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 26, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

64. (1) Autoritatea vamală teritorială revocă autorizația de utilizator final în următoarele situații:

a) operatorul economic a comis fapte repetate ce constituie contravenții la regimul produselor accizabile, potrivit Codului fiscal;

b) destinatarii înregistrați prevăzuți la pct. 61 alin. (2), care dețin autorizație de utilizator final exclusiv pentru livrările către operatorii economici autorizați în calitate de utilizatori finali, nu fac dovada livrării efective a produselor energetice către utilizatorii finali prevăzuți la pct. 60 alin. (1);

c) operatorul economic a utilizat produsul energetic achiziționat altfel decât în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final;

d) asupra datelor în baza cărora a fost emisă autorizația de utilizator final au intervenit modificări care nu au fost comunicate potrivit pct. 62;

e) utilizatorul final înregistrează obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, mai vechi de 60 de zile față de termenul legal de plată.

(2) Decizia de revocare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

65. (1) Autoritatea vamală teritorială poate anula autorizația de utilizator final atunci când i-au fost oferite la autorizare informații inexacte sau incomplete în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizația de utilizator final.

(2) Decizia de anulare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

66. (1) Operatorul economic poate contesta decizia de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final, potrivit legislației în vigoare.

(2) Contestarea deciziei de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(3) O nouă autorizație de utilizator final va putea fi obținută după 6 luni de la data revocării sau anulării autorizației.

(4) Stocurile de produse energetice înregistrate la data revocării sau anulării autorizației de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

67. Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici prevăzuți la pct. 60 alin. (1) prin înscrierea acestora în registre speciale şi asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei operatorilor economici autorizați în calitate de utilizatori finali, listă care se actualizează până la data de 15 a fiecărei luni.

68. În aplicarea art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. d) din Codul fiscal, prin *costul unui produs* se înțelege suma tuturor achizițiilor de bunuri şi servicii la care se adaugă cheltuielile de personal şi consumul de capital fix la nivelul unei activități, aşa cum este definită la pct. 1 alin. (4)—(6).Acest cost este calculat ca un cost mediu pe unitate. În înțelesul prezentelor norme metodologice, prin *costul energiei electrice* se înțelege valoarea reală de cumpărare a energiei electrice sau costul de producție al energiei electrice, dacă este produsă în întreprindere.

69. În sensul art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. b) din Codul fiscal, cu titlu de exemplu, se consideră utilizare dublă a produselor energetice:

a) cărbunele, cocsul şi gazul natural utilizate ca reductant chimic în procesul de producție a fierului, zincului şi a altor metale neferoase;

b) cocsul utilizat în furnalele cu arc electric pentru a regla activitatea oxigenului în procesul de topire a oțelului;

c) cărbunele şi cocsul utilizate în procesul de recarburare a fierului şi oțelului;

d) gazul utilizat pentru a menține sau a creşte conținutul de carbon al metalelor în timpul tratamentelor termice;

e) gazul natural utilizat drept reductant în sistemele pentru controlul emisiilor;

f) cocsul utilizat ca o sursă de dioxid de carbon în procesul de producție a carbonatului de sodiu;

g) acetilena utilizată prin ardere pentru tăierea/lipirea metalelor.

h) cărbunele utilizat drept combustibil în procesul de producție al zahărului concomitent cu utilizarea dioxidului de carbon generat prin arderea cărbunelui, în scopul realizării aceluiaşi proces de producție, astfel cum rezultă din decizia Curții de Justiție Europene în Cauza C-426/12.

70. În sensul art. 394 alin. (1) pct. 2, lit. c) din Codul fiscal, prin *procese metalurgice* se înțelege acele procese industriale de transformare a materiilor prime naturale şi/sau artificiale, după caz, în produse finite sau semifabricate care se încadrează în nomenclatura CAEN la secțiunea C „Industria prelucrătoare", diviziunea 24 „Prelucrarea metalelor de bază", în conformitate cu Regulamentul (CE) nr . 1.893/2006 al Parlamentului European şi al Consiliului din 20 decembrie 2006 de stabilire a Nomenclatorului statistic al activităților economice NACE a doua revizuire şi de modificare a Regulamentului (CEE) nr. 3.037/90 al Consiliului, precum şi a anumitor regulamente CE privind domenii statistice specifice, publicat în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 393 din 30 decembrie 2006.

71. În sensul art. 394 alin. (1) pct. 2. lit. e) din Codul fiscal, prin *procese mineralogice* se înțelege procesele clasificate în nomenclatura CAEN la secțiunea C „Industria prelucrătoare", diviziunea 23 „Fabricarea altor produse minerale nemetalice", în conformitate cu Regulamentul (CE) nr . 1.893/2006 al Parlamentului European şi al Consiliului.

72. (1) Pentru produsele energetice reprezentând cărbune, cocs, gaz natural şi pentru energia electrică, prevăzute la art. 355 alin. (3) şi, respectiv la art. 358 alin. (1) din Codul fiscal,

care urmează a fi utilizate în scopurile exceptate de la plata accizelor, operatorii economici utilizatori notifică acest fapt autorității vamale teritoriale. Notificarea se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(3) Exceptarea de la plata accizelor pentru produsele energetice supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (2). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(4) Operatorul economic utilizator transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială. Transmiterea notificării nu este necesară atunci când produsele respective provin din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(5) Cantitățile de cărbune, cocs, gaz natural sau energia electrică pentru care nu se datorează accize înscrise în notificare se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a acestora şi de parametrii tehnici ai instalațiilor pe o perioadă de un an. Cantitățile de cărbune, cocs, gaz natural sau energia electrică înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

73. În toate situațiile în care se constată că produsele energetice şi energia electrică, achiziționate în exceptare de la regimul de accizare potrivit art. 394 din Codul fiscal, au fost utilizate altfel decât potrivit scopului declarat, se procedează la recuperarea accizelor devenite exigibile potrivit art. 340 alin. (4) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 14-a

Scutiri de la plata accizelor

SUBSECȚIUNEA 1

Scutiri generale

74. (1) Scutirile de la plata accizelor prevăzute la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se acordă direct pe baza certificatului de scutire prevăzut la alin. (9) dacă beneficiarul achiziționează produsele accizabile de la un antrepozit fiscal sau de la un expeditor înregistrat, denumiți în continuare *furnizori*, cu excepția situațiilor prevăzute la pct. 75—77.

(2) Beneficiază de scutire şi contractanții forțelor armate aparținând oricărui stat parte la Tratatul Atlanticului de Nord, aşa cum sunt definiți în Acordul dintre părțile la tratatul Atlanticului de Nord cu privire la statutul forțelor lor, încheiat la Londra la 19 iunie 1951, precum şi Ministerul Apărării Naționale când achiziționează produse accizabile pentru/sau în numele forțelor NATO.

(3) Certificatul de scutire se întocmeşte de către beneficiarul scutirii şi se certifică de autoritatea competentă a statului membru gazdă al acestuia înainte de expedierea produselor accizabile. În cazul României, autoritatea competentă pentru ştampilarea certificatelor de scutire este autoritatea vamală teritorială care deserveşte beneficiarul.

(4) În situația în care beneficiarul scutirii se află pe teritoriul României, certificatul de scutire se întocmeşte în două exemplare:

a) un exemplar se păstrează de către expeditor , ca parte a documentației sale;

b) exemplarul al doilea însoțeşte transportul de la furnizor la beneficiar şi se păstrează de către beneficiarul scutirii.

(5) Pentru aplicarea scutirilor prevăzute la art. 395 alin. (1) lit. a), b) şi d) din Codul fiscal, beneficiarul scutirii se adresează Ministerului Afacerilor Externe, în vederea stabilirii cantităților de produse accizabile care pot fi achiziționate în regim de scutire, pe grupele de produse prevăzute la art. 335 din Codul fiscal.

(6) În cazul scutirilor prevăzute la art. 395 alin. (1) lit. c) şi, după caz, lit. d) din Codul fiscal, beneficiarul scutirii — persoană juridică se adresează Ministerului Apărării Naționale, în vederea determinării cantităților de produse accizabile care pot fi achiziționate în regim de scutire, pe grupele de produse prevăzute la art. 335 din Codul fiscal.

(7) Cantitățile solicitate potrivit prevederilor de la alin. (5) şi (6) reprezintă necesarul estimat la nivelul unui an sau, după caz, necesarul aferent perioadei de staționare pe teritoriul României atunci când această perioadă este mai mică de un an.

(8) După stabilirea cantităților de produse accizabile, Ministerul Afacerilor Externe sau Ministerul Apărării Naționale, după caz, va transmite autorității vamale teritoriale care deserveşte beneficiarul o situație centralizatoare cuprinzând cantitățile stabilite pentru fiecare beneficiar. Autoritatea vamală teritorială certifică, pe baza situației centralizatoare, certificatele de scutire pentru fiecare solicitant.

(9) Modelul certificatului de scutire se utilizează şi în cazul achizițiilor de produse accizabile în regim de scutire de pe teritoriul României.

(10) În cazul situațiilor în care operațiunile sunt scutite de TVA şi se utilizează certificatul de scutire de TVA, acesta asigură şi aplicarea scutirii de la plata accizelor.

(11) În situațiile prevăzute la alin. (9) şi (10), certificatul de scutire reprezintă actul doveditor privind scutirea de la plata accizelor pentru antrepozitarul autorizat sau expeditorul înregistrat.

(12) Antrepozitarul autorizat expeditor sau expeditorul înregistrat are obligația de a înregistra în evidențele sale certificatele de scutire, aferente fiecărei operațiuni în parte.

(13) Deplasarea produselor accizabile de la furnizor la beneficiar este însoțită pe lângă certificatul de scutire şi de documentul administrativ electronic tipărit prevăzut la art. 402 din Codul fiscal.

(14) În cazul prevăzut la alin. (13), la sosirea produsului la beneficiar, acesta trebuie să întocmească raportul de primire potrivit prevederilor art. 404 din Codul fiscal.

75. (1) În cazul carburanților achiziționați prin stațiile de distribuție, scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se acordă prin restituire.

(2) Beneficiarii scutirilor de la plata accizelor prevăzute la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se adresează Ministerului Afacerilor Externe sau, după caz, Ministerului Apărării Naționale, pentru determinarea cantităților anuale de carburanți, defalcate pe luni, ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de accize, pentru fiecare autoturism şi persoană în parte.

(3) Ministerul Afacerilor Externe şi Ministerul Apărării Naționale transmit autorității vamale teritoriale ce deserveşte beneficiarul lista cuprinzând cantitățile de carburanți determinate potrivit alin. (2).

(4) Cu ocazia fiecărei aprovizionări cu carburanți auto de la stațiile de distribuție, beneficiarul scutirii trebuie să solicite bonul fiscal emis prin aparatul de marcat electronic fiscal. Bonul fiscal trebuie să aibă înscris pe verso numărul de înmatriculare al autoturismului şi denumirea/numele cumpărătorului.

(5) În vederea restituirii sumelor reprezentând accize, beneficiarii scutirilor depun la autoritatea fiscală teritorială, până la finele lunii următoare celei pentru care se solicită restituirea, inclusiv pentru personalul angajat, următoarele documente:

a) cererea de restituire, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 27, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice;

b) un centralizator în care vor fi enumerate bonurile fiscale şi cantitățile de carburanți achiziționate în luna pentru care se face solicitarea, la care ataşează bonurile fiscale certificate în mod corespunzător de vânzător.

(6) După verificarea concordanței dintre informațiile din cererea de restituire şi datele cuprinse în bonurile fiscale, compartimentul de specialitate din cadrul autorității fiscale teritoriale care deserveşte beneficiarul determină suma de restituit reprezentând accize.

(7) Restituirea accizelor se efectuează în termen de 45 de zile de la data depunerii documentației complete.

(8) După soluționarea cererii, documentele originale se restituie beneficiarului.

76. (1) În cazul importului de produse accizabile dintr-o țară terță, regimul de scutire de accize prevăzut la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se acordă direct în baza certificatului de scutire prevăzut în anexa nr . 28, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(2) Certificatul de scutire se întocmeşte de beneficiar în două exemplare vizate de autoritatea vamală teritorială care deserveşte beneficiarul, pentru fiecare operațiune în parte.

(3) Transportul produselor accizabile de la biroul vamal de intrare în România, ori de la un birou vamal de intrare pe teritoriul Uniunii Europene, până la beneficiar, este însoțit de un exemplar al certificatului de scutire şi de documentul vamal.

(4) După încheierea deplasării, beneficiarul păstrează documentele prevăzute la alin. (3). În cazul transportului produselor accizabile de la biroul vamal de intrare în România până la beneficiar, cel de-al doilea exemplar al certificatului de scutire se păstrează de biroul vamal de intrare în România.

(5) În baza certificatului de scutire prevăzut în anexa nr. 28, scutirea de la plata accizelor se acordă direct şi în cazul în care beneficiarii scutirii achiziționează produsele accizabile de la un importator care a pus în liberă circulație respectivele produse, cu plata accizelor.

(6) În situația de la alin. (5), un exemplar al certificatului de scutire însoțeşte transportul produselor accizabile de la importator către beneficiar şi se păstrează de către acesta, iar al doilea exemplar se păstrează de către importator.

(7) Importatorul livrează beneficiarului scutirii produsele accizabile la prețuri fără accize şi va solicita restituirea accizelor aferente cantităților astfel livrate.

(8) În vederea restituirii sumelor reprezentând accizele, importatorul depune până la data de 25 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se solicită restituirea, la autoritatea fiscală teritorială la care este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, următoarele documente:

a) cererea de restituire de accize;

b) copia facturilor de livrare către beneficiarul scutirii, în care este înscrisă mențiunea „scutit de accize”;

c) dovada plății accizelor în vamă;

d) copia certificatului de scutire, aferent fiecărei operațiuni.

(9) Modelul cererii de restituire a accizei este prevăzut în anexa nr. 27.

(10) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de importator şi va decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin întocmirea unui proces-verbal în care se înscriu cuantumul sumelor reprezentând accize aprobate la restituire, pentru care se emite şi o decizie de admitere, sau după caz, motivele de fapt şi de drept, în cazul respingerii totale sau parțiale a cererii de restituire.

(11) În cazul deciziei de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

77. (1) În cazul energiei electrice şi al gazului natural, scutirea prevăzută la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal se acordă în baza certificatului de scutire, întocmit de beneficiar potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 28, întocmit de beneficiar şi vizat de autoritatea vamală teritorială care deserveşte beneficiarul.

(2) Termenul de valabilitate a certificatului de scutire este de un an calendaristic de la data vizării acestuia potrivit alin. (1).

(3) Certificatul de scutire se întocmeşte în două exemplare. Un exemplar rămâne la beneficiar, iar al doilea se reține de către operatorul economic de gaz natural şi de energie electrică care realizează furnizarea direct către beneficiar.

(4) În baza certificatului de scutire, furnizorul de gaz natural şi furnizorul de energie electrică emit beneficiarului facturi la prețuri fără accize.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Scutiri pentru alcool etilic şi alte produse alcoolice

78. (1) În înțelesul art. 397 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, prin *alcool etilic complet denaturat* se înțelege alcoolul etilic denaturat cu eurodenaturantul prevăzut la alin. (2), precum şi cu denaturanții comunicați Comisiei Europene şi acceptați de către aceasta şi celelalte state membre.

(2) În România, formula admisă a fi utilizată pentru denaturarea completă a alcoolului, în concentrație pe hectolitru de alcool pur, este următoarea: izopropanol (nr. CAS 67-63-0) 3 litri (chimic pur), metiletilcetonă (butanonă) (nr. CAS 78-93-3) 3 litri (chimic pură) şi benzoat de denatoniu (nr. CAS 3734-33-6) 1 gram (chimic pur).

(3) În aplicarea art. 397 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, substanțele admise pentru denaturarea alcoolului etilic destinat a fi utilizat pe teritoriul României pentru fabricarea de produse ce nu sunt destinate consumului uman, substanțele admise pentru denaturarea acestuia, în concentrație pe hectolitru de alcool pur, sunt cel puțin două din următoarele:

a) pentru produsele cosmetice:

1. dietilftalat (nr. CAS 84-66-2) 0,1 litri (chimic pur);
2. ulei de mentă 0,15 litri;
3. ulei de lavandă 0,15 litri;
4. benzoat de benzil (nr. CAS 120-51-4) 5 litri (chimic pur);
5. izopropanol (nr. CAS 67-63-0) 2 litri (chimic pur);
6. 1,2 propandiol (nr. CAS 57-55-6) 2 litri (chimic pur);
7. terțbutanol (nr. CAS 75-65-0) 80 grame (chimic pur);
8. benzoat de denatoniu (nr . CAS 3734-33-6) 1 gram (chimic pur);

Prin *produse cosmetice* se înțelege orice substanță sau amestec destinate punerii în contact cu părțile externe ale corpului uman, respectiv epidermă, zonele cu păr, unghii, buze şi organe genitale externe, sau cu dinții şi mucoasele cavității orale, cu scopul exclusiv sau principal de a le curăța, de a le parfuma, de a schimba aspectul acestora, de a le proteja, de a le menține în condiții bune sau de a corecta mirosurile corpului, aşa cum este prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. a) din Regulamentul (CE) nr. 1223/2009 al Parlamentului European şi al Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind produsele cosmetice, cu modificările şi completările ulterioare.

b) pentru alte produse decât cele cosmetice:

1. alcooli superiori 3 kg;
2. violet de metil (nr. CAS 8004-87-3; C.I. 42535) 0,1 grame (chimic pur);
3. monoetilenglicol (nr . CAS 107-21-1) 0,35 kilograme (chimic pur);
4. salicilat de etil/metil (nr. CAS 118-61-6/nr. CAS 119-36-8) 0,06 kilograme (chimic pur);
5. albastru de metilen (nr. CAS 61-73-4; C.I. 52015) 0,35 grame (chimic pur);
6. terțbutanol (nr. CAS 75-65-0) 80 grame (chimic pur);
7. etil terțbutil eter (nr. CAS 637-92-3) 2 litri (chimic pur);
8. izopropanol (nr. CAS 67-63-0) 2 litri (chimic pur).

(4) Cantitățile/Volumele de substanțe prevăzute la alin. (2) şi (3) sunt exprimate în substanță cu puritate 100% şi trebuie să se

regăsească la finalul operațiunii de denaturare, după omogenizare în produsul finit.

(5) Cantitățile/Volumele de substanțe prevăzute la alin. (2) şi (3) pot fi depăşite cu maximum 10%.

(6) Pentru denaturarea alcoolului etilic destinat produselor cosmetice nu pot fi utilizate următoarele formule:

a) formula de denaturare care cuprinde doar uleiul de lavandă şi uleiul de mentă; şi

b) formula de denaturare care cuprinde doar uleiul de mentă şi 1,2 propandiol.

(7) Pentru alcoolul etilic destinat altor produse decât cele cosmetice nu poate fi utilizată formula de denaturare care cuprinde doar albastrul de metilen şi violetul de metil.

(8) Operatorii economici utilizatori de alcool complet denaturat sau parțial denaturat, care, din motive sanitare, tehnice sau comerciale, nu pot folosi alcoolul denaturat cu substanțele prevăzute la alin. (2) şi (3), pot solicita avizul laboratorului vamal pentru utilizarea de către antrepozitele fiscale din România a substanțelor pe care ei le propun. Solicitarea trebuie să cuprindă motivele pentru care este necesară aprobarea acelui denaturant specific şi descrierea componentelor de bază ale denaturantului propus, precum şi declarația pe propria răspundere a faptului că celelalte componente ale produsului în care se utilizează alcoolul denaturat nu intră în reacție cu substanțele propuse ca denaturanți, astfel încât să anuleze denaturarea.Acest aviz este eliberat numai pe baza analizelor de laborator efectuate mostrelor de alcool etilic denaturat cu substanțele respective prezentate de producătorii în cauză. Avizul stă la baza documentației necesare eliberării autorizației de utilizator final.

(9) Operatorii economici utilizatori de alcool parțial denaturat, care au primit avizul laboratorului vamal pentru utilizarea unor substanțe de denaturare a alcoolului etilic, altele decât cele prevăzute la alin. (3), pot efectua achiziții de alcool etilic astfel denaturat şi de la antrepozite fiscale din alte state membre.

(10) În înțelesul art. 397 alin. 91) lit. b) din Codul fiscal, prin *produse destinate consumului uman* se înțelege produsele alimentare astfel cum sunt definite la art. 2 pct. 1 din Legea nr. 321/2009 privind comercializarea produselor alimentare, cu modificările şi completările ulterioare.

79. (1) Denaturarea alcoolului etilic se efectuează exclusiv în antrepozitele fiscale de producție alcool etilic — materie primă, în care respectivul alcool etilic a fost realizat.

(2) Denaturarea alcoolului etilic se efectuează în antrepozitele fiscale de producție autorizate pentru această operațiune, sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(3) Pentru obținerea soluțiilor de spălat sau de curățare este permisă numai utilizarea alcoolului tehnic rezultat exclusiv ca produs secundar din procesul de obținere a alcoolului etilic rafinat şi care datorită compoziției sale nu poate fi utilizat în industria alimentară, denaturat potrivit pct. 78 alin. (3) lit. b) coroborat cu pct. 78 alin. (7) sau prin utilizarea denaturantului pentru care s-a primit avizul laboratorului vamal, potrivit pct. 78 alin. (8) şi (9).

(4) Realizarea în interiorul antrepozitelor fiscale de producție a produselor care nu sunt destinate consumului uman prevăzut la pct. 78 alin. (10) este interzisă.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitului fiscal de producție în care a fost produs şi a fost denaturant alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, aşa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.

(6) Operațiunea de denaturare a alcoolului etilic se poate realiza astfel:

a) fie prin adăugarea succesivă a substanțelor denaturante admise în cantitatea de alcool ce urmează a fi denaturată;

b) fie prin adăugarea în cantitatea de alcool ce urmează a fi denaturată a unui amestec realizat în prealabil din substanțele denaturante admise.

(7) Responsabilitatea respectării procedurii de denaturare şi a omogenizării substanțelor prevăzute la pct. 78 alin. (2) şi (3) în masa de produs finit realizat în antrepozitul fiscal, revine antrepozitarului autorizat. În cazul achizițiilor intracomunitare şi al importurilor de alcool denaturat, responsabilitatea privind omogenizarea substanțelor prevăzute la pct. 78 alin. (2) şi (3) în masa de alcool denaturat revine persoanei care efectuează achiziția intracomunitară sau importul, respectiv, antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat, după caz.

(8) Este interzisă livrarea în vrac a alcoolului etilic denaturat de la un antrepozit fiscal de producție alcool etilic — materie primă — către operatorii economici care nu dețin autorizație de utilizatori finali. Prin livrare în vrac a alcoolului etilic denaturat se înțelege transportul produsului în stare vărsată, potrivit pct. 12 alin. (1).

(9) Deplasarea intracomunitară a alcoolului complet denaturat este însoțită de documentul de însoțire prevăzut la art. 416 din Codul fiscal.

80. (1) În aplicarea art. 397 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal, prin *medicamente* se înțelege produsele definite în directivele 2001/82/CE şi 2001/83/CE.

(2) În sensul art. 397 alin. (1) lit. h) din Codul fiscal, prin *procese de fabricație* se înțelege totalitatea procedeelor folosite pentru transformarea materiilor prime şi a semifabricatelor în produse finite, cu condiția ca produsele finite să nu conțină alcool.

81. (1) În situațiile de scutire directă, pentru produsele prevăzute la art. 397 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să fie efectuată direct de la un antrepozit fiscal, din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import.

(2) În situațiile de scutire indirectă, pentru produsele prevăzute la art. 397 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă numai utilizatorului, cu condiția ca aprovizionarea să fie efectuată direct de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat sau din operațiuni proprii de import. Destinatarul înregistrat care livrează produse ce urmează a fi utilizate într-un scop scutit de la plata accizelor va evidenția în factură contravaloarea accizelor plătite la bugetul de stat.

(3) Atunci când utilizatorul face achiziții intracomunitare de alcool etilic în vederea utilizării în scopurile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. b)—i) din Codul fiscal, trebuie să dețină şi calitatea de destinatar înregistrat.

(4) În cazul alcoolului etilic importat dintr-o țară terță în vederea utilizării în scopurile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. b)—i) din Codul fiscal, importatorul trebuie să fie şi utilizatorul materiei prime.

82. (1) Scutirea de accize se acordă direct:

a) în situațiile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. d) şi f) din Codul fiscal;

b) în situația prevăzută la art. 397 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, numai pentru producția de alcool sanitar;

c) în situațiile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. a), c) şi e) din Codul fiscal.

(2) Beneficiază de scutirea directă prevăzută la alin. (1) lit. b) şi c) numai antrepozitarii autorizați care funcționează în sistem integrat. Prin *sistem integrat* se înțelege utilizarea alcoolului etilic şi a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări.

(3) În toate situațiile de scutire directă, scutirea se acordă pe baza autorizației de utilizator final.

83. (1) Autorizația de utilizator final se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(2) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmeşte conform modelului prevăzut în anexa nr . 24. Cererea, însoțită de documentele prevăzute expres în aceasta, se depune la autoritatea vamală teritorială.

(3) Autoritatea vamală teritorială aprobă eliberarea autorizației de utilizator final, în termen de 30 de zile de la înregistrarea cererii, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) administratorul solicitantului nu are înscrise fapte de natura celor prevăzute la art. 364 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal în cazierul judiciar;

c) solicitantul deține utilajele, terenurile şi clădirile sub orice formă legală;

d) solicitantul a utilizat alcoolul etilic şi produsele alcoolice achiziționate anterior în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final.

(4) Autoritatea vamală teritorială atribuie şi înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator.

(5) Modelul autorizației de utilizator final este prevăzut în anexa nr. 25.

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. O copie a acestui exemplar se transmite antrepozitului fiscal care furnizează produsele accizabile în regim de scutire şi se păstrează de către acesta;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

(7) Termenul de valabilitate a autorizației de utilizator final este de un an de la data emiterii. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiaşi perioade de valabilitate a autorizației.

84. (1) Deținătorii autorizațiilor de utilizator final au obligația de a înştiința autoritatea vamală teritorială despre orice modificare pe care intenționează să o aducă asupra datelor în baza cărora a fost emisă autorizația de utilizator final, cu minimum 5 zile lucrătoare înainte de producerea respectivei modificării.

(2) În cazul modificărilor care se înregistrează la oficiul registrului comerțului, operatorul economic are obligația de a înştiința autoritatea vamală în termen de 30 de zile de la data emiterii documentului care atestă realizarea efectivă a modificărilor şi să prezinte o copie de pe acest document.

85. Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final au obligația de a transmite on-line autorității vamale teritoriale, lunar, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția şi utilizarea alcoolului etilic şi a produselor alcoolice, care cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de alcool etilic şi/sau de produse alcoolice, cantitatea de produse achiziționată, cantitatea utilizată, stocul de alcool etilic şi/sau de produse alcoolice la sfârşitul lunii de raportare şi cantitatea de produse finite realizate, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 26. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

86. (1) Autoritatea vamală teritorială revocă autorizația de utilizator final în următoarele situații:

a) operatorul economic a comis fapte repetate ce constituie contravenții la regimul produselor accizabile, potrivit Codului fiscal;

b) operatorul economic nu a justificat legal destinația cantității de alcool etilic şi/sau de produse alcoolice achiziționate;

c) operatorul economic a utilizat alcoolul etilic şi/sau produsele alcoolice achiziționate altfel decât în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final;

d) utilizatorul final înregistrează obligații fiscale restante la bugetul general consolidat, de natura celor administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală, mai vechi de 60 de zile față de termenul legal de plată.

(2) Decizia de revocare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

87. (1) Autoritatea vamală teritorială anulează autorizația de utilizator final atunci când i-au fost oferite la autorizare informații inexacte sau incomplete în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizația de utilizator final.

(2) Decizia de anulare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

88. (1) Operatorul economic poate contesta decizia de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final, potrivit legislației în vigoare.

(2) Contestarea deciziei de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(3) O nouă autorizație de utilizator final poate fi obținută după 6 luni de la data revocării sau anulării autorizației.

(4) Stocurile de alcool etilic şi/sau de produse alcoolice înregistrate la data revocării sau anulării autorizației de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

89. (1) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizatori finali prin înscrierea acestora în registre speciale. Autoritatea vamală centrală asigură publicarea listei cuprinzând aceşti operatori economici pe pagina sa de web, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(2) În aplicarea pct. 81 alin. (1), livrarea în scutire directă a produselor alcoolice se face la prețuri fără accize, iar deplasarea şi primirea produselor accizabile spre/de un utilizator final autorizat se supun prevederilor art. 420 din Codul fiscal.

(3) În toate situațiile în care autoritatea competentă constată că produsele alcoolice achiziționate în scutire de la plata accizelor potrivit art. 397 din Codul fiscal au fost utilizate altfel decât potrivit scopului declarat, ia măsurile necesare în vederea recuperării accizelor devenite exigibile potrivit art. 340 alin. (4) din Codul fiscal.

90. (1) Scutirea de accize se acordă indirect:

a) în situațiile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. g), h) şi i) din Codul fiscal;

b) în situațiile prevăzute la art. 397 alin. (1) lit. c) şi e) din Codul fiscal, cu excepția antrepozitarilor care funcționează în sistem integrat, aşa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua;

c) în situația prevăzută la art. 397 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, cu excepția producției de alcool sanitar.

(2) În cazul scutirii indirecte de accize, livrarea produselor prevăzute la alin. (1) se face la prețuri cu accize, iar operatorii economici au dreptul să solicite restituirea accizelor.

(3) Depozitele farmaceutice achiziționează alcoolul etilic la prețuri cu accize şi îl livrează către spitale şi farmacii la prețuri fără accize, în baza autorizațiilor de utilizator final deținute de acestea din urmă. Depozitele farmaceutice stabilesc prețurile de vânzare cu amănuntul pentru alcoolul etilic, pe baza prețului de achiziție al acestuia, mai puțin accizele.

(4) În situația prevăzută la alin. (3) depozitele farmaceutice păstrează o copie a autorizației de utilizator final al beneficiarului scutirii.

(5) Pentru cantitățile de alcool etilic livrate la prețuri fără accize spitalelor şi farmaciilor , depozitele farmaceutice au dreptul să solicite restituirea accizelor. În acest sens, depozitele farmaceutice depun la autoritatea fiscală teritorială cererea de restituire de accize, însoțită de:

a) copia facturii de achiziție a alcoolului etilic, în care acciza să fie evidențiată distinct;

b) dovada plății accizelor către furnizor , constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis;

c) dovada cantității de alcool etilic livrată spitalelor şi farmaciilor la prețuri fără accize, constând într-o situație centralizatoare a documentelor aferente cantităților efectiv livrate.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Scutiri pentru tutun prelucrat

91. (1) În cazul țigaretelor , scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 398 din Codul fiscal se aplică dacă sunt destinate unor teste ştiințifice sau unor teste privind calitatea produselor, cu condiția ca testarea să nu se realizeze prin comercializarea acestora, ci prin mijloace specifice cercetării ştiințifice sau cercetării privind calitatea produselor.

(2) Scutirea pentru loturile destinate scopului prevăzut la alin. (1) se acordă antrepozitarilor autorizați pentru producția de țigarete, în limita cantității de 200.000 de țigarete pe semestru, exclusiv pentru testarea realizată direct de către aceştia sau prin intermediul unei societăți specializate în efectuarea testelor ştiințifice ori privind calitatea produselor.

(3) Noțiunea de „teste ştiințifice sau teste privind calitatea produselor" prevăzută la art. 398 alin. (1) din Codul fiscal nu cuprinde testele de piață destinate promovării produselor.

(4) Documentul de însoțire a lotului de țigarete în timpul transferului de la producător la societatea specializată în efectuarea testelor ştiințifice sau celor privind calitatea produselor este avizul de însoțire a mărfii.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Scutiri pentru produse energetice şi energie electrică

92. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se acordă direct cu condiția ca aprovizionarea produselor energetice să se efectueze de la un antrepozit fiscal, fie direct de către aeronava care utilizează combustibilul în scopul scutit, fie indirect potrivit prevederilor alin. (2).

(2) În aplicarea alin. (1) se consideră că produsele energetice sunt aprovizionate indirect de la un antrepozit fiscal în cazul în care combustibilul pentru aviație expediat de la un antrepozit fiscal este recepționat în scutire de accize de către persoana prevăzută la alin. (4), în alimentatoare autorizate exclusiv pentru circulația în incinta aeroportului, şi care alimentează efectiv aeronavele. În acest caz, responsabilitatea cu privire la livrarea combustibilului pentru aviație potrivit scopului scutit revine persoanei prevăzute la alin. (4), iar dovada livrării efective a acestuia la aeronavele care îl utilizează efectiv, potrivit scopului scutit, este documentul de livrare semnat de comandantul aeronavei aprovizionate.

(3) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se acordă direct şi în cazul în care operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. b) aprovizionează aeronavele deținute cu produse energetice care provin din achiziții intracomunitare proprii. În acest caz operatorii economici trebuie să dețină şi calitatea de destinatar înregistrat. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Livrarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru aviație se efectuează la prețuri fără accize către:

a) operatorii economici care dețin certificate de autorizare pentru aprovizionarea aeronavelor cu produse energetice, eliberate de autoritatea competentă în domeniul aeronautic;

b) persoana care deține certificat de autorizare ca operator aerian sau care deține dreptul de folosință, sub orice formă, a unei aeronave pentru care există un certificat de autorizare pentru aviație. Prin certificat de autorizare pentru aviație se înțelege orice document care atestă că aeronava este luată în evidența autorităților competente din România ori din statul în care aceasta este înregistrată;

c) instituțiile de stat care implică apărarea, ordinea publică, sănătatea publică, siguranța şi securitatea națională.

(5) Pentru aeronavele înregistrate în România, certificatele prevăzute la alin. (4) se eliberează de către Autoritatea Aeronautică Civilă Română.

(6) Intră sub incidența prevederilor alin. (4), fără a fi necesară prezentarea certificatelor eliberate de autoritățile aeronautice civile din statele respective, şi livrările de produse energetice destinate a fi utilizate drept combustibil pentru aviație de către aeronavele înregistrate în alte state, care efectuează zboruri, altele decât cele turistice în scop privat.

(7) Operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. a) care dispun de spații de depozitare şi efectuează operațiuni de alimentare cu combustibil pentru aviație a aeronavelor au obligația să autorizeze respectivele spații de depozitare, ca antrepozite fiscale de depozitare.

(8) În cazul operatorilor economici care dețin certificate de autorizare ca agenți de handling pentru combustibili pentru aviație, autorizația de antrepozit fiscal se emite pentru locurile şi produsele specificate în anexa la certificatul de autorizare emis de Autoritatea Aeronautică Civilă Română.

(9) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se aplică direct şi în cazul operatorilor economici prevăzuți la alin. (4) lit. a) care nu dispun de spații de depozitare şi efectuează operațiuni de alimentare cu combustibil pentru aviație a aeronavelor , cu condiția ca deplasarea produselor energetice să se realizeze direct de la antrepozitul fiscal către beneficiarul scutirii.

(10) Prin beneficiarul scutirii de la plata accizelor prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal se înțelege persoana prevăzută la alin. (4) lit. b) şi lit. c).

(11) Dovada care stă la baza acordării scutirii de la plata accizelor o reprezintă certificatul de livrare semnat de reprezentantul persoanei prevăzute la alin. (4) lit. b) sau c) ori de comandantul aeronavei, după caz.

(12) Certificatul de livrare se întocmeşte de antrepozitul fiscal care a efectuat alimentarea aeronavei, iar în cazul în care factura privind alimentarea aeronavei se întocmeşte în numele altui antrepozit fiscal, un exemplar al certificatului de livrare este transmis şi acelui antrepozit fiscal. Antrepozitul fiscal în numele căruia se emit facturile către aeronave întocmeşte jurnalul prevăzut în anexa nr . 29, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. Antrepozitul fiscal care face alimentarea aeronavei întocmeşte jurnalul prevăzut în anexa nr. 30, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(13) În cazul în care combustibilul pentru aviație este facturat de un antrepozit fiscal de produse energetice către un intermediar care administrează contracte cu companii aeriene şi care emite, la rândul lui, facturi către acestea, după alimentarea aeronavelor în aceleaşi condiții cu cele prevăzute la alin. (2), fără a avea loc un transfer fizic al produsului de la antrepozitul

fiscal către intermediar , deplasarea combustibilului pentru aviație de la antrepozitul fiscal către aeronave este însoțită de avizul de însoțire. Dovada care stă la baza acordării scutirii o reprezintă certificatul de livrare prevăzut la alin. (11). Certificatul de livrare se întocmeşte de către antrepozitul fiscal care a efectuat alimentarea aeronavei. Primul antrepozit fiscal întocmeşte jurnalul prevăzut în anexa nr. 29. Antrepozitul fiscal care face alimentarea aeronavei întocmeşte jurnalul prevăzut în anexa nr. 30.

(14) Jurnalele prevăzute la alin. (12) şi (13) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă şi se transmit on-line, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(15) Antrepozitele fiscale de producție sau de depozitare, altele decât cele prevăzute la alin. (7), înscriu zilnic, în jurnale speciale întocmite potrivit modelului prevăzut în anexa nr . 29, toate cantitățile de combustibil livrate cu destinația de a fi utilizate drept combustibil pentru aviație.

(16) Jurnalele menționate la alin. (15) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă şi se transmit on-line, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(17) Operatorii economici prevăzuți la alin. (7) înregistrează zilnic atât intrările, cât şi ieşirile de combustibil, în jurnalele privind achizițiile/livrările de combustibil destinat utilizării drept combustibil pentru aviație, întocmite potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 30.

(18) Jurnalele menționate la alin. (17) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă şi se transmit on-line, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(19) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal nu se acordă la livrarea de combustibil în vederea utilizării drept combustibil pentru aviația turistică în scop privat, astfel cum este definită la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

(20) În sensul alin. (19), nu se aplică scutirea de la plata accizelor în cazuri precum cele de mai jos, fără a avea un caracter limitativ:

a) în cadrul activităților pe care le desfăşoară, operatorii economici utilizează aeronavele pe care le dețin pentru uzul gratuit al propriilor angajați, cum ar fi deplasarea membrilor personalului la clienți sau la târguri comerciale;

b) în cazul aeronavelor închiriate sau deținute în leasing, în situația în care operatorul economic care deține sau care utilizează aeronava nu asigură el însuşi în mod direct şi cu titlu oneros serviciile de transport aerian.

În acest sens au fost pronunțate deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-79/10 şi C-250/10.

93. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se acordă direct cu condiția ca aprovizionarea produselor energetice să se efectueze de la un antrepozit fiscal, fie direct de către nava care utilizează combustibilul în scopul scutit, fie indirect potrivit prevederilor alin. (2).

(2) În aplicarea alin. (1) se consideră că produsele energetice sunt aprovizionate indirect de la un antrepozit fiscal în cazul în care aprovizionarea este efectuată de o navă deținută de către persoana prevăzută la alin. (4) lit. b), care are rolul de a aproviziona alte nave deținute de aceeaşi persoană prevăzută la alin. (4) lit. b), dacă din motive obiective, care țin de amplasarea fizică a antrepozitului fiscal, precum şi de caracteristicile tehnice ale navelor , este imposibilă aprovizionarea directă de la antrepozitul fiscal a acestora. În acest caz, responsabilitatea cu privire la utilizarea combustibilului pentru navigație potrivit scopului scutit revine persoanei prevăzute la alin. (4) lit. b), iar dovada livrării efective a acestuia la navele care îl utilizează efectiv , potrivit scopului scutit, este documentul de livrare semnat de comandantul navei aprovizionate.

(3) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se acordă direct şi în cazul în care operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. b) aprovizionează navele deținute cu produse energetice care provin din achiziții intracomunitare proprii. În acest caz operatorii economici trebuie să dețină şi calitatea de destinatar înregistrat. Prevederile alin. (2) se aplică în mod corespunzător.

(4) Livrarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru navigația în apele Uniunii Europene şi pentru navigația pe căile navigabile interioare, inclusiv pentru pescuit, se efectuează la prețuri fără accize către:

a) operatorii economici care au în obiectul de activitate desfăşurarea activității de aprovizionare a navelor cu combustibil pentru navigație;

b) persoana care deține certificat de autorizare pentru navigație sau care deține dreptul de folosință, sub orice formă, a unei nave pentru care există un certificat de autorizare pentru navigație. Prin certificat de autorizare pentru navigație se înțelege orice document care atestă că nava este luată în evidența autorităților competente din România ori din statul în care aceasta este înregistrată;

c) instituțiile de stat care implică apărarea, ordinea publică, sănătatea publică, siguranța şi securitatea națională.

(5) Operatorii economici prevăzuți la alin. (4) lit. a), care dispun de spații de depozitare corespunzătoare şi efectuează operațiuni de alimentare cu combustibil pentru navigație a navelor, au obligația să autorizeze respectivele spații de depozitare, ca antrepozite fiscale de depozitare.

(6) Prin beneficiarul scutirii de la plata accizelor prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se înțelege persoana prevăzută la alin. (4) lit. b) şi lit. c).

(7) Dovada care stă la baza acordării scutirii de la plata accizelor o reprezintă certificatul de livrare semnat de reprezentantul persoanei prevăzute la alin. (4) lit. b) sau c) ori de comandantul aeronavei, după caz.

(8) Antrepozitele fiscale de producție sau de depozitare, altele decât cele prevăzute la alin. (5), înscriu zilnic toate cantitățile de combustibil livrate cu destinația utilizării exclusive pentru navigație în jurnale speciale, întocmite potrivit modelului prevăzut în anexa nr . 31, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(9) Jurnalele menționate la alin. (8) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă şi se transmit on-line, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare, autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(10) Operatorii economici prevăzuți la alin. (5) înregistrează zilnic în jurnalele privind intrările şi ieşirile de produse energetice destinate utilizării drept combustibil pentru navigație, întocmite potrivit modelului prevăzut în anexa nr . 32, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(11) Jurnalele menționate la alin. (10) se întocmesc pentru fiecare lună calendaristică în baza documentelor de evidență operativă şi se transmit on-line până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei de raportare autorității vamale teritoriale. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(12) Antrepozitarul autorizat justifică scutirea directă de la plata accizelor la livrarea din antrepozitul fiscal a combustibilului pentru navigație către nave, cu următoarele documente:

a) în cazul navelor înregistrate în România, copie de pe atestatele de bord sau, după caz, de pe carnetele de ambarcațiune ale navelor care urmează a fi aprovizionate de la antrepozitul fiscal, direct sau indirect, potrivit alin. (1);

b) copie de pe certificatele de autorizare pentru navigație ale navelor care urmează a fi aprovizionate direct sau indirect conform alin. (1) sau, după caz, orice alt documente care atestă că navele sunt luate în evidența autorităților competente din România ori din statul în care acestea sunt înregistrate;

c) declarația pe propria răspundere a reprezentantului legal al persoanei prevăzute la alin. (4) cu privire la utilizarea combustibilului pentru navigație achiziționat în regim de scutire de la plata accizelor, cu menționarea datelor de identificare a navelor care îl utilizează potrivit scopului scutit;

d) în cazul aprovizionării indirecte prevăzute la alin. (2), declarația pe propria răspundere a reprezentantului legal al persoanei prevăzute la alin. (4) lit. b) cu privire la faptul că, urmare a locului în care este amplasat antrepozitul fiscal şi a caracteristicilor navelor care urmează a fi aprovizionate, nu este posibilă aprovizionarea directă prevăzută la alin. (1).

(13) După efectuarea aprovizionării directe a navei cu combustibil pentru navigație, o copie a documentului de livrare semnat de comandantul navei sau de reprezentantul companiei de care aparține nava se depune la antrepozitul fiscal de la care nava a fost aprovizionată. În cazul aprovizionării indirecte prevăzute la alin. (2), nava care a aprovizionat direct de la antrepozitul fiscal emite un document de livrare către nava care utilizează efectiv combustibilul potrivit scopului scutit. În acest caz, documentul de livrare semnat de comandantul navei care utilizează efectiv combustibilul pentru navigație nu se depune la antrepozitul fiscal, ci se păstrează de către persoana prevăzută la alin. (4) lit. b).

(14) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal nu se acordă la livrarea de combustibil în vederea utilizării drept combustibil pentru navigația ambarcațiunilor de agrement private, astfel cum sunt definite la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal.

(15) În sensul alin. (14), nu se aplică scutirea de la plata accizelor în situații precum următoarele, fără a se limita la acestea:

a) în cadrul activităților pe care le desfăşoară, operatorii economici utilizează navele pe care le dețin pentru uzul gratuit al propriilor angajați, cum ar fi deplasarea membrilor personalului la clienți sau la târguri comerciale;

b) în cazul navelor închiriate sau deținute în leasing, în situația în care operatorul economic care deține sau care utilizează nava nu asigură el însuşi în mod direct şi cu titlu oneros serviciile de transport naval.

În acest sens au fost pronunțate deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-79/10 şi C-250/10.

94. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. c), d) şi h) din Codul fiscal se acordă direct, în baza autorizației de utilizator final, dacă:

a) energia electrică provine de la operatori economici autorizați de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Energiei;

b) produsele energetice, altele decât cărbunele şi cocsul prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal, ori gazul natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal, sunt aprovizionate direct de la un antrepozit fiscal, de la un destinatar înregistrat, de la un importator sau provin din achiziții intracomunitare proprii ori din operațiuni proprii de import;

c) cărbunele şi cocsul prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal provin de la operatorii economici prevăzuți la pct. 16 alin. (1);

d) gazul natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal provine de la un distribuitor autorizat sau redistribuitor autorizat, în sensul prevăzut la pct. 15 alin. (1).

(2) În vederea aplicării scutirii directe conform pct. 95, beneficiarii scutirilor de la plata accizelor prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. c), d) şi h) din Codul fiscal solicită autorității vamale teritoriale în raza căreia îşi au sediul eliberarea de autorizații de utilizator final.

(3) Energia electrică prevăzută la art. 358 din Codul fiscal şi gazul natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal nu intră sub incidența prevederilor alin. (2). În acest caz beneficiarii scutirilor de la plata accizelor prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. c), d) şi h) din Codul fiscal notifică autoritatea vamală teritorială.

(4) Beneficiază de scutirea directă de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. c), d) şi h) din Codul fiscal şi operatorii economici care utilizează produse energetice provenite din achiziții intracomunitare proprii sau din operațiuni proprii de import. Scutirea directă de acordă direct în baza autorizației de utilizator final.

(5) Destinatarii înregistrați, importatorii sau operatorii economici prevăzuți la alin. (1), care achiziționează produse energetice în vederea livrării în regim de scutire directă către centralele de producție de energie electrică sau producție combinată de energie electrică şi termică, livrează produsele la prețuri fără accize şi solicită autorității fiscale teritoriale restituirea accizelor aferente cantităților livrate cu această destinație care au fost plătite, după caz, la momentul recepției, importului sau al achiziției.

(6) În vederea restituirii accizelor în situația prevăzută la alin. (5), destinatarul înregistrat, importatorul sau operatorul economic depun la autoritatea fiscală teritorială la care a efectuat plata o cerere de restituire de accize, potrivit modelului aprobat prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. Cererea este însoțită de copia autorizației de utilizator final al beneficiarului scutirii şi de documentul care atestă plata accizelor aferente produselor energetice care au fost livrate în scutire.

(7) În situațiile prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. c) şi d) din Codul fiscal, centralele de producție de energie electrică sau centralele de producție combinată de energie electrică şi termică preiau produse energetice cu titlu de împrumut de la rezerva de stat în baza unor acte normative speciale, preluarea făcându-se în baza autorizației de utilizator final. Atât achiziționarea de produse energetice de la un antrepozit fiscal autorizat, în vederea stingerii obligației, cât şi restituirea efectivă a cantităților astfel preluate se efectuează în regim de scutire de la plata accizelor, în baza autorizației de utilizator final.

95. (1) În vederea aplicării scutirii directe prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. c), d) şi h) din Codul fiscal, beneficiarul scutirii trebuie să solicite eliberarea autorizației de utilizator final.

(2) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final se întocmeşte conform modelului prevăzut în anexa nr . 24. Cererea, însoțită de documentele prevăzute expres în aceasta, se depune la autoritatea vamală teritorială.

(3) Autoritatea vamală teritorială aprobă eliberarea autorizației de utilizator final dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) au fost prezentate documentele prevăzute în cerere;

b) administratorul solicitantului nu are înscrise fapte de natura celor prevăzute la alin. 364 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal în cazierul judiciar;

c) solicitantul deține utilajele, terenurile şi clădirile sub orice formă legală. Face excepție de la această condiție operatorul economic beneficiar al prestării de servicii;

d) solicitantul a utilizat produsele energetice în scopul pentru care a obținut anterior autorizație de utilizator final.

(4) Autoritatea vamală teritorială atribuie şi înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator.

(5) Modelul autorizației de utilizator final este prezentat în anexa nr. 25.

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. O copie a acestui exemplar se transmite operatorului economic care furnizează produsele accizabile în regim de scutire şi se păstrează de către acesta;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

(7) Autorizația de utilizator final are o valabilitate de 3 ani de la data emiterii. Cantitățile de produse scutite de plata accizelor înscrise într-o autorizație se estimează pe baza normelor de consum şi a producției preconizate a se realiza pe o perioadă de 3 ani. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiaşi perioade de valabilitate a autorizației.

96. (1) Notificarea prevăzută la pct. 94 alin. (3) se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(3) Scutirea de la plata accizelor pentru produsele supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (2). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(4) Beneficiarul scutirii transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială.

(5) Cantitățile de energie electrică şi gaz natural scutite de plata accizelor înscrise în notificare se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare şi de parametrii tehnici ai instalațiilor , pe o durată de un an. Cantitățile de energie electrică şi gaz natural înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

97. (1) Operatorii economici care dețin autorizații de utilizator final prevăzute la pct. 95 alin. (1) au obligația de a transmite autorității vamale teritoriale, lunar, până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția şi utilizarea produselor energetice, care cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse achiziționată, cantitatea utilizată, stocul de produse energetice la sfârşitul lunii de raportare şi cantitatea de produse finite realizate, potrivit modelului din anexa nr. 26.

(2) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizator final conform pct. 95 şi care au transmis notificări conform pct. 96, prin înscrierea acestora în registre speciale, şi asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

98. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal se acordă direct.

(2) În sensul art. 399 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, gazul natural, cărbunele şi cocsul prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. f) şi h) din Codul fiscal sunt scutite de la plata accizelor atunci când sunt furnizate consumatorilor casnici, precum şi organizațiilor de caritate.

(3) În înțelesul alin. (2), prin *consumatori casnici* se înțelege clienții casnici aşa cum sunt aceştia definiți prin ordin al preşedintelui Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Energiei.

(4) În aplicarea alin. (2), prin *organizații de caritate* se înțelege organizațiile care au înscrise în obiectul de activitate şi care desfăşoară efectiv activități caritabile cu titlu gratuit în domeniul sănătății, al protecției drepturilor copilului, al protecției bătrânilor, al protecției victimelor violenței împotriva femeilor , persoanelor cu handicap, persoanelor care trăiesc în sărăcie sau în cazuri de calamități naturale.

(5) În cazul organizațiilor prevăzute la alin. (4), scutirea de la plata accizelor se acordă în baza:

a) autorizației de utilizator final emise de autoritatea vamală teritorială, pentru cărbunele şi cocsul prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. h) din Codul fiscal;

b) notificării transmise autorității vamale teritoriale, pentru gazul natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal.

99. (1) Autorizația de utilizator final prevăzută la pct. 98 alin. (5) lit. a) se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(2) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final, întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr . 24, se depune la autoritatea vamală teritorială împreună cu următoarele documente:

a) actul de constituire — în copie şi în original — din care să rezulte că organizația desfăşoară una dintre activitățile prevăzute la pct. 98 alin. (4);

b) fundamentarea cantităților ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de la plata accizelor , la nivelul unui an calendaristic;

c) orice informație şi documente pe care autoritatea vamală teritorială le consideră necesare pentru eliberarea autorizațiilor.

(3) Autorizațiile de utilizator final se emit de autoritatea vamală teritorială, potrivit modelului prevăzut în anexa nr . 25. Termenul de valabilitate a autorizației de utilizator final este de un an de la data emiterii.

(4) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. O copie a acestui exemplar se transmite operatorului economic care furnizează produsele accizabile în regim de scutire şi se păstrează de către acesta;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

100. (1) Notificarea prevăzută la pct. 98 alin. (5) lit. b) se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(3) Scutirea de la plata accizelor pentru produsele supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (2). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(4) Beneficiarul scutirii transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială.

(5) Cantitățile de gaz natural scutite de plata accizelor înscrise în notificare se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare şi de parametrii tehnici ai instalațiilor, pe o durată de un an. Cantitățile de gaz natural înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

101. Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizator final conform pct. 99 şi care au transmis notificări conform pct. 100, prin înscrierea acestora în registre speciale, şi asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând aceşti

operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

102. Anual, până la data de 31 ianuarie a fiecărui an, pentru anul precedent, fiecare organizație de caritate care deține autorizație de utilizator final are obligația de a transmite on-line autorității vamale teritoriale emitente a autorizației o situație centralizatoare privind cantitățile de produse energetice achiziționate în decursul unui an calendaristic, cantitățile utilizate în scopul desfășurării activităților caritabile şi stocul de produse energetice rămas neutilizat, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 26. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

103. (1) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. f) şi g) din Codul fiscal se acordă indirect, cu condiția ca aprovizionarea să se efectueze de la un antrepozit fiscal, din operațiuni intracomunitare proprii ori din operațiuni proprii de import.

(2) În cazul în care aprovizionarea se efectuează din operațiuni intracomunitare proprii, operatorii economici trebuie să dețină şi calitatea de destinatar înregistrat.

(3) Înainte de fiecare achiziție de combustibil pentru motor în regim de scutire, utilizatorul anunță la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea, pentru un posibil control.

(4) În vederea restituirii accizelor, beneficiarii scutirii indirecte transmit trimestrial autorității fiscale teritoriale, până la data de 25 inclusiv a lunii imediat următoare trimestrului, documentele justificative cu privire la utilizarea combustibilului pentru motor potrivit scopului prevăzut la art. 399 alin. (1) lit. f) şi g) din Codul fiscal, după cum urmează:

a) memoriul în care sunt descrise operațiunile pentru care a fost consumat combustibilul pentru motor şi în care se menționează: perioada de desfăşurare a operațiunii, numărul orelor de funcționare a motoarelor şi a instalațiilor , precum şi consumul normat de combustibil pentru motor al respectivelor motoare şi instalații, înscris în specificațiile tehnice ale acestora;

b) copii ale documentelor care atestă efectuarea operațiunilor de dragare, certificate de autoritatea competentă;

c) copia facturii de achiziție a combustibilului pentru motor, în care acciza să fie evidențiată distinct;

d) dovada plății accizelor către furnizor sau la bugetul de stat, după caz, constând în documentul de plată confirmat de banca la care utilizatorul are contul deschis.

(5) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin întocmirea unui proces-verbal în care se înscriu în mod distinct motivele de fapt şi temeiul de drept pentru accizele propuse spre respingere, precum şi cuantumul accizelor aprobate a fi restituite şi prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(6) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte a dreptului de restituire, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(7) În aplicarea art. 399 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal, prin utilizare în domeniul producției, dezvoltării, testării şi mentenanței aeronavelor şi navelor se înțelege utilizarea în acest scop de către toate motoarele şi instalațiile care echipează aeronavele şi navele.

(8) Scutirea de la plata accizelor prevăzută la 399 alin. (1) lit. f) din Codul fiscal nu se acordă la livrarea de carburanți utilizați pentru efectuarea unor zboruri dus-întors spre un centru de întreținere aeronautică, respectiv a unor deplasări navale dus-întors către un centru de întreținere navală. În acest sens au fost pronunțate deciziile Curții de Justiție a Uniunii Europene în cauzele C-79/10 şi C-250/10.

(9) Potrivit jurisprudenței Curții de Justiție Europene, astfel cum s-a stabilit prin hotărârile Curții Europene de Justiție în cauzele C-391/05 şi C-505/10, în cazul navelor special concepute pentru efectuarea operațiunilor de dragare prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal, care dispun de un singur rezervor pentru combustibil din care se alimentează atât motoarele de propulsie care asigură navigația, cât şi motoarele staționare care asigură funcționarea instalațiilor din dotare, este aplicabilă scutirea prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal.

104. În aplicarea art. 399 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal:

a) prin *rezervor standard* se înțelege:

(i) rezervoarele fixate definitiv de producător pe toate autovehiculele de acelaşi tip ca şi vehiculul în cauză şi a căror montare definitivă permite carburantului să fie utilizat direct, atât pentru propulsie, cât şi pentru funcționarea în timpul transportului, dacă este cazul, a sistemelor frigorifice şi a altor sisteme. De asemenea, sunt considerate rezervoare standard rezervoarele de gaz montate pe autovehicule, destinate utilizării directe a gazului drept carburant, precum şi rezervoarele adaptate altor sisteme cu care poate fi echipat vehiculul;

(ii) rezervoarele fixate definitiv de producător pe toate containerele de acelaşi tip ca şi containerul în cauză şi a căror montare definitivă permite carburantului să fie utilizat direct pentru funcționarea, în timpul transportului, a sistemelor frigorifice şi a altor sisteme cu care pot fi echipate containerele speciale;

b) prin *containere speciale* se înțelege orice container echipat cu dispozitive special destinate sistemelor frigorifice, de oxigenare, de izolare termică sau altor sisteme.

105. Scutirea de la plata accizelor prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal se acordă direct, în baza actelor normative care reglementează acordarea ajutoarelor umanitare.

106. În situația prevăzută la 399 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă după cum urmează:

a) direct, atunci când beneficiarii se aprovizionează cu produse energetice de la un antrepozit fiscal. Scutirea de la plata accizelor se acordă direct şi în cazul furnizării gazului natural prevăzut la art. 355 alin. (3) lit. f) din Codul fiscal;

b) indirect, prin restituire, atunci când beneficiarii se aprovizionează cu produse energetice, altele decât gazul natural, de la operatori economici care nu dețin calitatea de antrepozitari autorizați.

107. (1) Scutirea prevăzută la pct. 106 lit. a) se acordă în baza autorizației de utilizator final emise de autoritatea vamală teritorială, cu excepția gazului natural pentru care scutirea se acordă în baza notificării transmise de beneficiar la autoritatea vamală teritorială.

(2) Cantitățile de produse scutite de plata accizelor înscrise într-o autorizație de utilizator final/notificare se obțin prin estimare, pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a combustibilului pentru încălzire şi de parametrii tehnici ai instalațiilor pe o durată de 3 ani. Cantitățile de combustibil pentru motor înscrise în autorizația de utilizator final/notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

108. (1) Autorizația de utilizator final prevăzută la pct. 107 alin. (1) se eliberează la cererea scrisă a beneficiarului.

(2) Cererea pentru obținerea autorizației de utilizator final, întocmită conform modelului prevăzut în anexa nr . 24, se depune la autoritatea vamală teritorială împreună cu următoarele documente:

a) actul de constituire, în copie şi în original, din care să rezulte că solicitantul desfăşoară una dintre activitățile prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. k);

b) fundamentarea cantităților ce urmează a fi achiziționate în regim de scutire de la plata accizelor , la nivelul unui an calendaristic;

c) orice informație şi documente pe care autoritatea vamală teritorială le consideră necesare pentru eliberarea autorizațiilor.

(3) Autorizațiile de utilizator final se emit de autoritatea vamală teritorială, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 25.

(4) Termenul de valabilitate a autorizației de utilizator final este de 3 ani de la data emiterii. Cantitatea de produse accizabile înscrisă într-o autorizație de utilizator final poate fi suplimentată în situații bine justificate, în cadrul aceleiaşi perioade de valabilitate a autorizației.

(5) Autoritatea vamală teritorială atribuie şi înscrie pe autorizația de utilizator final un cod de utilizator.

(6) Autorizațiile de utilizator final se emit în două exemplare, cu următoarele destinații:

a) primul exemplar se păstrează de către utilizatorul final. O copie a acestui exemplar se transmite operatorului economic care furnizează produsele accizabile în regim de scutire şi se păstrează de către acesta;

b) al doilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială emitentă.

109. (1) Notificarea prevăzută la pct. 107 alin. (1) se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(2) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(3) Scutirea de la plata accizelor pentru produsele supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (2). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(4) Beneficiarul scutirii transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială.

110. (1) Deținătorii de autorizații de utilizator final prevăzute la pct. 108 au obligația de a transmite on-line autorității vamale teritoriale, trimestrial, până la data de 15 inclusiv a lunii imediat următoare trimestrului pentru care se face raportarea, o situație privind achiziția şi utilizarea produselor energetice, care va cuprinde informații, după caz, cu privire la: furnizorul de produse energetice, cantitatea de produse achiziționată, cantitatea utilizată şi stocul de produse energetice la sfârşitul perioadei de raportare, potrivit modelului prevăzut în anexa nr . 26. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(2) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au obținut autorizații de utilizator final şi care au transmis notificări, prin înscrierea acestora în registre speciale, şi asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

111. În cazul scutirii indirecte prevăzute la pct. 106 alin. (1) lit. b), pentru a beneficia de restituirea accizelor beneficiarul scutirii depune la autoritatea fiscală teritorială cererea de restituire de accize, însoțită de:

a) copia facturii de achiziție a produselor energetice;

b) dovada cantității utilizate în scopul pentru care se acordă scutirea.

112. În sensul art. 399 alin. (1) lit. k) din Codul fiscal, lăcaşurile de cult sunt cele definite potrivit legislației în domeniul cultelor.

113. (1) În situația prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. l) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă direct pentru biocombustibili şi biocarburanți. În cazul bioetanolului scutirea operează numai cu condiția ca acesta să fie denaturat potrivit pct. 78.

(2) În sensul alin. (1), prin *biocombustibili* şi *biocarburanți* se înțelege produsele energetice utilizate drept combustibili pentru încălzire, respectiv combustibili pentru motor, care sunt obținute în totalitate din biomasă.

(3) În sensul alin. (2), prin *biomasă* se înțelege fracțiunea biodegradabilă a produselor, deşeurilor şi reziduurilor de origine biologică provenite din agricultură — inclusiv substanțe vegetale şi animale —, silvicultură şi industriile conexe, inclusiv pisciculturăşi acvacultură, precum şi fracțiunea biodegradabilă a deşeurilor industriale şi urbane.

(4) Încadrarea produselor în categoria biocombustibililor sau biocarburanților prevăzuți la alin. (1) se efectuează în baza unui buletin de analiză emis de un laborator acreditat conform standardului ISO 17025 pentru efectuarea de astfel de analize, prin care se certifică faptul că acestea sunt obținute exclusiv din biomase.

(5) Asimilarea biocombustibililor şi biocarburanților cu produse energetice echivalente pentru care este stabilit un nivel al accizelor se efectuează potrivit pct. 14 alin. (2)—(5).

(6) Scutirea prevăzută la alin. (1) se acordă în baza notificării transmise de beneficiarul scutirii la autoritatea vamală teritorială.

(7) Notificarea prevăzută la alin. (6) se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23 şi este însoțită de:

a) declarația pe propria răspundere privind utilizarea biocombustibililor şi biocarburanților în stare pură, respectiv că aceştia nu vor face obiectul amestecului cu combustibili pentru încălzire sau carburanți tradiționali;

b) documente justificative, de exemplu manuale tehnice de utilizare, din care să rezulte că beneficiarul deține sub orice formă instalații/motoare care potrivit specificațiilor tehnice emise de producător pot funcționa utilizând exclusiv biocombustibil, respectiv biocarburant;

c) fundamentarea cantităților de biocombustibil, respectiv biocarburant ce urmează a fi utilizate în regim de scutire de la plata accizelor.

(8) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială înregistrează notificarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(9) Scutirea de la plata accizelor pentru produsele supuse notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (8). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(10) Beneficiarul scutirii transmite furnizorului o copie a notificării înregistrate la autoritatea vamală teritorială.

(11) Cantitățile de biocombustibil înscrise în notificare se estimează pe baza datelor determinate în funcție de perioada de utilizare a combustibilului pentru încălzire şi de parametrii tehnici ai instalațiilor, pentru o perioadă de un an. Cantitățile de biocombustibil înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

(12) Cantitățile de biocarburant înscrise în notificare se estimează pe baza datelor determinate în funcție de consumul mediu al vehiculelor deținute şi de numărul de kilometri estimați a fi efectuați, pentru o perioadă de un an. Cantitățile de biocarburant înscrise în notificare pot fi suplimentate în situații bine justificate, în cadrul termenului de valabilitate a notificării.

(13) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au transmis notificări, prin înscrierea acestora în registre speciale, şi asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(14) Prevederile alin. (6) nu se aplică în cazul achiziției biocombustibililor şi biocarburanților de către operatorii economici autorizați potrivit art. 435 alin. (4) din Codul fiscal.

(15) Operatorii economici autorizați potrivit art. 435 alin. (4) din Codul fiscal achiziționează biocombustibilii şi biocarburanții în scutire directă de la plata accizelor în baza declarației pe propria răspundere referitoare la obligațiile de a asigura:

a) comercializarea biocombustibililor şi biocarburanților în stare pură; şi

b) afişarea de avertismente în atenția clienților referitoare la obligația acestora de a utiliza biocombustibilii şi biocarburanții achiziționați în stare pură, fără a fi amestecați cu combustibili pentru încălzire sau carburanți tradiționali.

(16) Operatorii economici autorizați potrivit art. 435 alin. (4) din Codul fiscal care comercializează biocombustibil şi biocarburanți trebuie să se asigure că sunt respectate condițiile prevăzute la art. 394 alin. (3) lit. c) din Codul fiscal. În acest sens, aceştia au obligația de a afişa avertismente în atenția clienților.

114. (1) În situația prevăzută la art. 399 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal, scutirea de la plata accizelor se acordă direct pentru energia electrică produsă din surse regenerabile de energie care este furnizată direct unui consumator final.

(2) În înțelesul art. 399 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal, prin *surse regenerabile de energie* se înțelege surse precum: eoliană, solară, geotermală, a valurilor, a mareelor, energia hidro-, biomasă, gaz de fermentare a deşeurilor, gaz de fermentare a nămolurilor din instalațiile de epurare a apelor uzate, biogaz şi altele asemenea.

(3) Scutirea prevăzută la alin. (1) se acordă în baza notificării transmise de producătorul de energie electrică la autoritatea vamală teritorială. Consumatorii casnici producători de energie electrică care beneficiază de scutirea prevăzută la alin. (1) nu au obligația de a notifica autoritatea vamală teritorială.

(4) Notificarea prevăzută la alin. (3) se întocmeşte potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 23.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la transmiterea notificării, autoritatea vamală teritorială comunică solicitantului înregistrarea în registrul special creat în acest scop la nivelul autorității vamale competente, dacă au fost prezentate documentele prevăzute în notificare.

(6) Scutirea de la plata accizelor pentru energia electrică supusă notificării produce efecte de la data înregistrării în registrul prevăzut la alin. (5). Data înregistrării se înscrie pe notificare. Termenul de valabilitate a notificării este de un an de la data înregistrării.

(7) Autoritățile vamale teritoriale țin evidența operatorilor economici care au transmis notificări, prin înscrierea acestora în registre speciale, şi asigură publicarea pe pagina web a autorității vamale a listei cuprinzând aceşti operatori economici, listă care se actualizează lunar până la data de 15 a fiecărei luni.

(8) După înregistrarea notificării, o copie a acestei notificări cu numărul de înregistrare va fi păstrată de producătorul de energie electrică.

115. Scutirea directă de la plata accizelor pentru motorina utilizată drept combustibil pentru motor în situațiile prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal se acordă cu condiția ca aceasta să fie marcată şi colorată potrivit prevederilor art. 428 din Codul fiscal.

116. (1) Autoritatea vamală teritorială revocă autorizațiile de utilizator final prevăzute la pct. 95, 99 şi 108, în următoarele situații:

a) beneficiarul scutirii a comis fapte repetate ce constituie contravenții la regimul produselor accizabile, potrivit Codului fiscal;

b) beneficiarul scutirii nu a justificat legal destinația cantității de produse energetice achiziționate;

c) beneficiarul scutirii a utilizat produsul energetic achiziționat altfel decât în scopul pentru care a obținut autorizație de utilizator final;

d) la solicitarea scrisă a beneficiarului scutirii.

(2) Decizia de revocare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte de la data comunicării sau de la o altă dată cuprinsă în aceasta.

117. (1) Autoritatea vamală teritorială anulează autorizația de utilizator final emisă conform pct. 95, 99 şi 108 atunci când i-au fost oferite la autorizare informații inexacte sau incomplete în legătură cu scopul pentru care operatorul economic a solicitat autorizația de utilizator final.

(2) Decizia de anulare a autorizației de utilizator final se comunică deținătorului şi produce efecte începând de la data emiterii autorizației.

118. (1) Deținătorul autorizației de utilizator final poate contesta decizia de revocare prevăzută la pct. 116 sau decizia de anulare prevăzută la pct. 117 a autorizației de utilizator final, potrivit legislației în vigoare.

(2) Contestarea deciziei de revocare sau de anulare a autorizației de utilizator final nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(3) O nouă autorizație de utilizator final va putea fi obținută după 6 luni de la data revocării sau anulării autorizației.

(4) Stocurile de produse energetice înregistrate la data revocării sau anulării autorizației de utilizator final pot fi valorificate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

SECȚIUNEA a 15-a

Restituiri de accize

119. (1) Conform prevederilor art. 400 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele energetice returnate în antrepozitele fiscale din România în vederea reciclării, recondiționării sau distrugerii, după caz, accizele plătite pot fi restituite la solicitarea operatorului economic.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a returna produsele energetice în antrepozitul fiscal, cu cel puțin 2 zile lucrătoare înainte de efectuarea returului, menționând cauzele, cantitățile de produse energetice care fac obiectul returului în antrepozitul fiscal, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum, data şi locul/locurile de unde urmează să fie retrase produsele respective, precum şi procedura care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor, respectiv reciclare, recondiționare, distrugere.

(3) Autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care asistă la returul produselor energetice în antrepozitul fiscal şi certifică documentul de recepție a produselor energetice returnate. În cazul distrugerii produselor energetice, autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care asistă la distrugere şi certifică documentul de distrugere.

(4) În termen de 5 zile lucrătoare de la data certificării documentului de recepție a produselor energetice returnate ori în cazul distrugerii, de la certificarea documentului de distrugere, autoritatea vamală teritorială întocmeşte un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele returnate în antrepozitul fiscal. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(5) În aplicarea art. 400 alin. (1) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, antrepozitarul autorizat depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului de recepție certificat de reprezentantul autorității vamale teritoriale;

b) documentul care justifică faptul că produsele respective au fost achiziționate de la antrepozitul fiscal destinatar, în copie;

c) documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat, în copie.

(6) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a

accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(7) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

120. (1) Pentru băuturile alcoolice şi produsele din tutun prelucrat retrase de pe piață în condițiile prevăzute la art. 400 alin. (2) din Codul fiscal, accizele plătite pot fi restituite. Prin *retragere de pe piață* se înțelege retragerea din circuitul economic a produselor eliberate pentru consum, în vederea reciclării, recondiționării sau distrugerii acestora.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a retrage de pe piață produsele accizabile, în vederea reciclării, recondiționării, distrugerii, cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data la care se realizează distrugerea acestora ori produsele sunt introduse în antrepozitul de producție, în cazul reciclării sau recondiționării. Distrugerea băuturilor alcoolice şi a produselor din tutun prelucrat retrase de pe piață poate fi efectuată fie în antrepozit fiscal, fie într-o altă locație stabilită de operatorul care retrage produsele de pe piață, cu condiția respectării prevederilor legislației de mediu în materie de distrugere.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cauzele, cantitățile de băuturi alcoolice şi produse din tutun prelucrat care fac obiectul retragerii de pe piață, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum, precum şi procedura care urmează a fi aplicată acestora: reciclare, recondiționare, distrugere.

(4) Autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care:

a) în cazul reciclării sau recondiționării ori în cazul distrugerii în antrepozit fiscal, asistă la reintroducerea băuturilor alcoolice şi produselor din tutun prelucrat în antrepozitul fiscal şi certifică documentul de recepție a produselor accizabile returnate;

b) în cazul distrugerii, indiferent de locația în care aceasta se realizează, asistă la distrugerea băuturilor alcoolice şi produselor din tutun prelucrat şi certifică documentul de distrugere;

c) în cazul reciclării sau recondiționării băuturilor alcoolice şi produselor din tutun prelucrat marcate cu timbre sau banderole, vizează procesul-verbal de dezlipire a marcajelor, care cuprinde seria şi numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor dezlipite.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la data certificării documentului de distrugere sau a vizării procesului-verbal de dezlipire a marcajelor, după caz, autoritatea vamală teritorială, după analizarea concordanței dintre documentul de recepție menționat la alin. (4) lit. a) şi documentele prevăzute la alin. (4) lit. b) sau c), după caz, întocmeşte un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele retrase de pe piață. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(6) În aplicarea art. 400 alin. (2) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului de recepție/a documentului de distrugere certificat de reprezentantul autorității vamale teritoriale;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum şi documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie;

c) procesul-verbal de dezlipire a marcajelor , prevăzut la alin. (4) lit. c), în cazul produselor marcate prin banderole sau timbre şi care urmează a fi reciclate sau recondiționate.

(7) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(8) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(9) O copie a procesului-verbal prevăzut la alin. (4) lit. c) însoțeşte timbrele şi banderolele care se expediază pentru distrugere Companiei Naționale „Imprimeria Națională" — S.A.

121. (1) Conform art. 400 alin. (3) din Codul fiscal, pentru produsele accizabile eliberate pentru consum în România care sunt exportate, accizele plătite pot fi restituite dacă se face dovada că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene.

(2) Exportatorul anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a exporta produsele accizabile. În cazul produselor accizabile marcate cu timbre sau banderole, anunțul se transmite cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data la care se realizează exportul.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cantitățile de produsele accizabile care fac obiectul exportului, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum.

(4) În cazul în care produsele accizabile sunt marcate cu timbre sau banderole, autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care vizează procesul-verbal de dezlipire a marcajelor , care cuprinde seria şi numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor dezlipite.

(5) Exportatorul transmite la autoritatea vamală teritorială, în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene, o copie a declarației vamale de export certificată în acest sens.

(6) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentului care certifică faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene, autoritatea vamală teritorială, după analizarea concordanței dintre documentele menționate la alin. (4) şi (5), întocmeşte un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele exportate. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(7) În aplicarea art. 400 alin. (3) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, exportatorul depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială la care este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia declarației vamale de export prin care se certifică faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum şi documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie;

c) procesul-verbal de dezlipire a marcajelor , prevăzut la alin. (4), în cazul produselor marcate prin banderole sau timbre.

(8) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(9) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(10) O copie a procesului-verbal prevăzut la alin. (4) însoţeşte timbrele şi banderolele care se expediază pentru distrugere Companiei Naţionale „Imprimeria Naţională” — S.A.

122. (1) În sensul art. 400 alin. (3) din Codul fiscal, pentru produsele accizabile eliberate pentru consum în România care sunt livrate intracomunitar, accizele plătite pot fi restituite dacă livrarea este însoţită de documentul prevăzut la art. 416 din Codul fiscal şi dacă se face dovada că accizele aferente acestora au devenit exigibile şi au fost percepute în statul membru în cauză.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic care efectuează livrarea intracomunitară anunţă în scris autoritatea vamală teritorială despre intenţia de a expedia produsele accizabile într-un alt stat membru, cu cel puţin două zile lucrătoare înainte de expediere.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informaţii: cantităţile de produse accizabile care fac obiectul livrării intracomunitare, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum.

(4) În cazul în care produsele accizabile sunt marcate cu timbre sau banderole, autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care vizează procesul-verbal de dezlipire a marcajelor , ce cuprinde seria şi numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor dezlipite.

(5) Operatorul economic prevăzut la alin. (2) transmite la autoritatea vamală teritorială exemplarul 3 al documentului de însoţire certificat potrivit art. 416 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal.

(6) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentului prevăzut la alin. (5), autoritatea vamală teritorială, după analizarea concordanţei dintre acesta şi documentul prevăzut la alin. (4), întocmeşte un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele livrate intracomunitar. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorităţii vamale teritoriale se comunică autorităţii fiscale teritoriale care are în competenţă soluţionarea cererii de restituire a accizelor.

(7) În aplicarea art. 400 alin. (3) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoţită de următoarele documente:

a) copiile exemplarelor 1 şi 3 de pe documentul de însoţire prevăzut la art. 416 alin. (1) lit. d) din Codul fiscal;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum şi documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie;

c) procesul-verbal de dezlipire a marcajelor , prevăzut la alin. (4), în cazul produselor marcate prin banderole sau timbre;

d) documentul emis de autoritatea competentă din statul membru de destinaţie care atestă că accizele au devenit exigibile şi au fost percepute în statul membru în cauză.

(8) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentaţia depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(9) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condiţiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(10) O copie a procesului-verbal prevăzut la alin. (4) însoţeşte timbrele şi banderolele care se expediază pentru distrugere Companiei Naţionale „Imprimeria Naţională” — S.A.

123. (1) În sensul art. 400 alin. (4) din Codul fiscal, pentru produsele accizabile reintroduse în antrepozitele fiscale din România, accizele plătite pot fi restituite, în alte situaţii decât cele prevăzute la art. 400 alin. (1)—(3) din Codul fiscal.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic anunţă în scris autoritatea vamală teritorială despre intenţia de a reintroduce produsele accizabile în antrepozitul fiscal, cu cel puţin două zile lucrătoare înainte de reintroducere, menţionând cauzele, cantităţile de produse accizabile care fac obiectul reintroducerii în antrepozitul fiscal, data eliberării pentru consum a acestora, valoarea accizelor plătite pentru acestea la momentul eliberării pentru consum, precum şi procedura care urmează a fi aplicată produselor care fac obiectul restituirii accizelor în antrepozitul fiscal.

(3) Autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care asistă la reintroducerea produselor accizabile în antrepozitul fiscal şi certifică documentul de recepţie a produselor accizabile reintroduse.

(4) În cazul în care produsele accizabile sunt marcate cu timbre sau banderole, autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care vizează procesul-verbal de dezlipire a marcajelor , care cuprinde seria şi numărul de identificare ale banderolelor sau timbrelor dezlipite.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la data certificării documentului de recepţie a produselor accizabile reintroduse în antrepozitul fiscal, autoritatea vamală teritorială întocmeşte un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele reintroduse în antrepozitul fiscal. În cazul în care produsele accizabile sunt marcate cu timbre sau banderole, autoritatea vamală teritorială verifică şi concordanţa dintre documentul de recepţie menţionat la alin. (3) şi documentul prevăzut la alin. (4). Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorităţii vamale teritoriale se comunică autorităţii fiscale teritoriale care are în competenţă soluţionarea cererii de restituire a accizelor.

(6) În aplicarea art. 400 alin. (4) din Codul fiscal, în vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială la care este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoţită de următoarele documente:

a) copia documentului de recepţie în antrepozitul fiscal, certificat de reprezentantul autorităţii vamale teritoriale;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum şi documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie;

c) procesul-verbal de dezlipire a marcajelor , prevăzut la alin. (4), în cazul produselor marcate prin banderole sau timbre.

(7) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentaţia depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(8) În cazul în care decizia este de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condiţiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(9) O copie a procesului-verbal prevăzut la alin. (4) însoţeşte timbrele şi banderolele care se expediază pentru distrugere Companiei Naţionale „Imprimeria Naţională” — S.A.

SECŢIUNEA a 16-a

Deplasarea şi primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize

SUBSECŢIUNEA 1

Deplasarea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize

124. (1) În aplicarea art. 401 alin. (3) din Codul fiscal, prin *loc de livrare directă* se înţelege locul unde produsele accizabile expediate de către un antrepozitar autorizat sau de către un expeditor înregistrat în regim suspensiv de accize pot fi primite, cu condiţia ca acest loc să fie indicat de către antrepozitarul

autorizat din statul membru de destinație sau de către destinatarul înregistrat. În cazul destinatarului înregistrat, locul de livrare directă reprezintă alte locuri decât cele prevăzute la pct. 43 alin. (1) şi (2). Locurile prevăzute la pct. 43 alin. (2) sunt doar asimilate unor locuri de livrare directă, în scopul realizării supravegherii fiscale. În cazul expedițiilor către un antrepozit autorizat din România, locul de livrare directă este un loc indicat de antrepozitarul autorizat, altul decât antrepozitul său fiscal.

(2) În aplicarea alin. (1), noțiunea de produse accizabile nu cuprinde şi tutunul prelucrat prevăzut la art. 354 din Codul fiscal.

(3) Prin *livrare directă a produselor accizabile în regim suspensiv* se înțelege livrarea care respectă următoarele cerințe:

a) locul de livrare directă se indică de către antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat la autoritatea vamală teritorială, înainte de prima expediere a produselor accizabile din statul membru de expediere;

b) locul de livrare directă îndeplineşte condițiile pentru recepția fizică a produselor accizabile;

c) antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat întocmeşte raportul de primire. Cantitatea înscrisă în raportul de primire este înregistrată în evidențele privind stocurile de astfel de produse ale antrepozitarului autorizat sau destinatarului înregistrat, concomitent atât ca intrare, cât şi ca eliberare pentru consum;

d) produsele accizabile trebuie păstrate la locul de livrare directă pentru o eventuală verificare, potrivit prevederilor din ordinul preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscale.

(4) Un antrepozitar autorizat sau un expeditor înregistrat în România poate expedia produse accizabile în regim suspensiv de accize către un loc de livrare directă dintr-un alt stat membru dacă această operațiune este permisă în acel stat membru.

(5) Pe durata deplasării în regim suspensiv de accize, ambalajul în care este deplasat produsul accizabil trebuie să aibă la exterior marcaje care identifică tipul şi cantitatea de produs aflat în interior.

125. (1) În cazul biocombustibililor şi biocarburanților prevăzuți la pct. 113 alin. (2) ale căror coduri NC nu se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, care sunt destinate amestecului în antrepozite fiscale cu produse energetice, deplasarea produselor în cauză de la locul de producție din România către antrepozitele fiscale din România unde se realizează amestecul se efectuează la prețuri fără accize şi este însoțită de un document comercial care conține aceleaşi informații precum cele din documentul administrativ electronic pe suport hârtie, prevăzut în anexa nr. 33, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, mai puțin codul de referință administrativ unic. Documentul comercial se certifică atât de autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea producătorul, cât şi de autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi desfăşoară activitatea antrepozitul fiscal primitor.

(2) În cazul biocombustibililor şi biocarburanților prevăzuți la pct. 113 alin. (2) ale căror coduri NC nu se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, achiziționați de antrepozitarul autorizat prin operațiuni proprii de import în vederea amestecului cu produse energetice în antrepozitele fiscale proprii, importul se efectuează fără plata accizelor, iar deplasarea de la locul de import până la antrepozitul fiscal se realizează sub acoperirea documentului administrativ unic. În acest caz antrepozitarul autorizat — importator are obligația de a declara pe propria răspundere, la momentul efectuării importului, faptul că va utiliza produsele exclusiv pentru amestecul cu produse energetice în antrepozitele sale.

(3) În cazul biocombustibililor şi biocarburanților prevăzuți la pct. 113 alin. (2) ale căror coduri NC nu se regăsesc la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, proveniți din achiziții intracomunitare proprii, regimul aplicabil pentru deplasarea produselor în cauză este în relație directă cu legislația statului membru de expediere.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Documentul administrativ electronic

126. (1) În aplicarea art. 402 alin. (1) din Codul fiscal, deplasarea produselor accizabile de la un antrepozit fiscal din România către un destinatar din alt stat membru sau către un loc de unde produsele părăsesc teritoriul Uniunii Europene se realizează în regim suspensiv de la plata accizelor, numai dacă este acoperită de documentul administrativ electronic.

(2) Produsele accizabile importate în România pot fi deplasate în regim suspensiv de la plata accizelor către un destinatar din alt stat membru, dacă deplasarea se efectuează de către un expeditor înregistrat în România potrivit art. 336 alin. (9) din Codul fiscal şi cu condiția ca deplasarea să fie acoperită de documentul administrativ electronic.

(3) Proiectul documentului administrativ electronic trebuie încărcat în sistemul computerizat de monitorizare a mişcărilor intracomunitare cu produse accizabile, denumit EMCS, cu cel mult 7 zile lucrătoare înainte de data înscrisă pe acest document ca dată de expediere a produselor accizabile în cauză.

(4) Momentul emiterii codului de referință administrativ unic prevăzut la art. 402 alin. (3) lit. a) din Codul fiscal reprezintă momentul în care expeditorul are dreptul de a iniția deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize.

(5) În aplicarea art. 402 alin. (11) din Codul fiscal, prin *autoritate competentă* se înțelege autoritatea vamală teritorială.

(6) În situația prevăzută la art. 402 alin. (11) din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială poate autoriza ca expeditorul să nu includă în proiectul de document administrativ electronic datele privind destinatarul, dacă acestea nu sunt cunoscute cu certitudine la momentul înaintării proiectului respectiv, dar numai cu condiția ca acest fapt să fi fost anunțat la autoritatea vamală teritorială.

(7) În cazul deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize dintr-un alt stat membru către un destinatar din România autorizat să primească produsele în regim suspensiv de accize, poate fi acceptat ca document de însoțire fie un exemplar al documentului administrativ electronic tipărit, fie orice alt document comercial în care se menționează codul de referință administrativ unic, identificabil în mod clar, acceptat de autoritatea competentă a acelui stat membru de expediție.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Divizarea deplasării produselor energetice în regim suspensiv de accize

127. (1) În aplicarea art. 403 din Codul fiscal, autoritatea vamală teritorială poate permite divizarea unei deplasări de produse energetice în regim suspensiv de accize, în condițiile stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Deplasarea de produse energetice în regim suspensiv de accize dintr-un stat membru este permisă a fi divizată pe teritoriul României numai dacă acel stat membru permite o astfel de procedură, iar destinatarii din România, respectiv antrepozitarul autorizat sau destinatarul înregistrat, respectă condițiile stabilite prin ordinul preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală prevăzut la alin. (1).

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Primirea produselor accizabile în regim suspensiv de accize

128. (1) Modalitățile de confirmare a faptului că produsele accizabile au ajuns la destinație şi de trimitere a raportului de primire a produselor accizabile de către destinatarii menționați la art. 395 alin. (1) din Codul fiscal, prevăzute la art. 404 alin. (2) din Codul fiscal, sunt cele prevăzute în ordinul preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(2) Destinatarul poate să întârzie înaintarea prin sistemul informatizat a raportului de primire, peste termenul-limită

prevăzut la art. 404 alin. (1) lit. c) din Codul fiscal, numai în cazuri temeinic justificate, potrivit ordinului menționat la alin. (1).

(3) În cazul prevăzut la art. 404 alin. (5) din Codul fiscal, primirea produselor accizabile în regim suspensiv de la plata accizelor se confirmă expeditorului potrivit procedurii stabilite prin ordinul menționat la alin. (1).

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Raportul de export

129. (1) În aplicarea art. 405 alin. (1) din Codul fiscal, produsele accizabile pot fi deplasate în regim suspensiv de accize pe teritoriul Uniunii Europene, de la un antrepozit fiscal la un loc de unde acestea părăsesc teritoriul Uniunii Europene, inclusiv în cazul în care acestea sunt deplasate via o țară terță sau un teritoriu terț.

(2) Deplasarea produselor accizabile poate fi realizată în regim suspensiv de accize, potrivit art. 405 alin. (1) din Codul fiscal, numai dacă este acoperită de documentul administrativ electronic.

(3) Dovada încheierii deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize este raportul de export întocmit de autoritatea vamală teritorială din România sau, după caz, de autoritatea competentă din statul membru de export, raport întocmit pe baza vizei biroului vamal de ieşire ori a biroului unde se realizează formalitățile de ieşire a produselor , prin care se atestă faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Proceduri în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la expediție

130. (1) În aplicarea art. 406 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, în situația în care sistemul informatizat este indisponibil în România, expeditorul poate începe deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize numai după înştiințarea autorității vamale centrale (responsabilă pentru sistemul informatizat şi corespondența cu autoritățile competente din statele membre) prin transmiterea copiei documentului care va însoți deplasarea produselor, pe care a fost înscris numărul de referință eliberat de autoritatea vamală teritorială, în vederea atribuirii codului de referință administrativ unic, care reprezintă acordul pentru începerea efectivă a deplasării produselor.

(2) Modelul documentului pe suport hârtie este prevăzut în anexa nr. 34, care face parte integrantă din prezentele normele metodologice.

SUBSECȚIUNEA a 7-a

Proceduri în cazul în care sistemul informatizat este indisponibil la destinație

131. Modelul documentului pe suport hârtie al raportului de primire şi modelul raportului de export sunt prevăzute în anexa nr. 35 şi, respectiv, în anexa nr. 36, care fac parte integrantă din prezentele norme metodologice.

SUBSECȚIUNEA a 8-a

Încheierea deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize

132. (1) Deplasarea produselor accizabile în regim suspensiv de accize se consideră încheiată pentru expeditor în baza raportului de primire înaintat de destinatar sau, după caz, în baza raportului de export înaintat de autoritatea competentă a locului de export, prin intermediul sistemului informatizat.

(2) Atunci când destinatarul din România constată că nu este în măsură să întocmească raportul de primire în termenul prevăzut de lege, imediat la primirea produselor solicită prezența unui reprezentant al autorității vamale teritoriale, în vederea verificării şi confirmării datelor prezentate de destinatar pe baza documentului care a însoțit deplasarea produselor în regim suspensiv de accize şi a dovezilor justificative.

(3) În urma mențiunilor reprezentantului autorității vamale teritoriale, destinatarul va înainta documentul autorității vamale centrale în vederea comunicării de către aceasta autorității competente a statului membru de expediție a regimului aferent deplasării produselor.

(4) Modelul documentului este prevăzut în anexa nr. 35.

(5) În cazul deplasării produselor accizabile în regim suspensiv de accize din România către un destinatar din alt stat membru sau la export printr-un birou vamal de ieşire din alt stat membru, în absența raportului de primire sau a unui raport de export, după caz, deplasarea poate fi considerată încheiată potrivit adnotărilor autorității competente din statul membru de destinație sau de export.

SUBSECȚIUNEA a 9-a

Structura şi conținutul informațiilor

133. Structura şi conținutul mesajelor corespunzătoare documentului administrativ electronic, raportului de primire şi raportului de export aferente deplasărilor de produse accizabile în regim suspensiv de accize, atunci când informațiile se transmit prin sistemul informatizat, sunt stabilite la nivel național şi se regăsesc în ordinul preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, emis în conformitate cu prevederile Regulamentului CE nr. 684/2009.

SUBSECȚIUNEA a 10-a

Nereguli şi abateri

134. (1) În aplicarea art. 412 din Codul fiscal, în cazul pierderilor intervenite pe parcursul transportului intracomunitar al produselor accizabile în regim suspensiv de accize, la sosirea produselor în România, pe baza documentelor justificative prezentate de persoana care a efectuat recepția produselor accizabile, autoritatea vamală teritorială stabileşte natura pierderilor şi regimul de admitere a acestora.

(2) În aplicarea art. 412 alin. (8) din Codul fiscal, prin *neregulă* se înțelege pierderile sau distrugerile care intervin în cursul unei deplasări a produselor accizabile în regim suspensiv de accize, diferite de cele prevăzute la pct. 2 alin. (1) lit. a) şi b), care au drept consecință încheierea cu lipsuri sau neîncheierea deplasării în regim suspensiv de la plata accizelor conform art. 401 alin. (7) din Codul fiscal.

(3) Pentru pierderile, altele decât cele admise de autoritatea vamală teritorială ca neimpozabile în România potrivit pct. 2 alin. (1) lit. a) şi b), se datorează accize calculate pe baza nivelurilor accizelor în vigoare la momentul constatării acestora, cu respectarea prevederilor pct. 2 alin. (5) şi (6).

(4) Prevederile alin. (1)—(3) se aplică în mod corespunzător şi în cazul pierderilor de produse intervenite pe parcursul transportului național al produselor accizabile în regim suspensiv de accize.

(5) În toate situațiile în care distrugerea sau pierderea produselor accizabile nu se admite de autoritatea vamală teritorială ca neimpozabilă, accizele devin exigibile la data emiterii deciziei de impunere de către autoritatea vamală teritorială şi se plătesc în termen de 5 zile de la această dată. Autoritatea vamală teritorială stabileşte cuantumul accizelor datorate şi emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

SECȚIUNEA a 17-a

Deplasarea intracomunitară şi impozitarea produselor accizabile după eliberarea pentru consum

SUBSECȚIUNEA 1

Persoane fizice

135. (1) În aplicarea art. 413 alin. (1) şi (3) din Codul fiscal, prin *achiziții de produse accizabile pentru uz propriu*se înțelege achizițiile de produse accizabile efectuate de către persoanele fizice şi transportate de către acestea, care nu depăşesc următoarele limite cantitative:

a) tutunuri prelucrate:

1. țigarete — 800 de bucăți;

2. țigări (cu o greutate maximă de 3 grame/bucată) — 400 de bucăți;

3. țigări de foi — 200 de bucăți;

4. tutun de fumat — 1 kg;

b) băuturi alcoolice:

1. băuturi spirtoase — 10 litri;

2. produse intermediare — 20 litri;

3. vinuri şi băuturi fermentate — 90 litri;

4. bere — 110 litri.

(2) În aplicarea art. 413 alin. (3) şi (4) din Codul fiscal, prin *achiziții de produse accizabile în scopuri comerciale*se înțelege achizițiile de produsele accizabile efectuate de către persoanele fizice şi transportate de către acestea, care depăşesc limitele cantitative prevăzute la alin. (1).

(3) Pentru stabilirea destinației comerciale a produselor accizabile achiziționate dintr-un alt stat membru de persoane fizice din România, se au în vedere următoarele cerințe:

a) statutul comercial al deținătorului şi motivele deținerii produselor;

b) locul în care se află produsele sau, dacă este cazul, mijlocul de transport utilizat;

c) orice alt document cu privire la produsele respective;

d) natura produselor;

e) cantitatea de produse.

(4) Achizițiile de produse accizabile în scopuri comerciale sunt supuse prevederilor art. 414 din Codul fiscal.

(5) Autoritatea vamală competentă stabileşte pe baza criteriilor prevăzute la alin. (3) dacă produsele deținute în cantități inferioare sau egale limitelor prevăzute la alin. (1) sunt destinate a fi utilizate altfel decât pentru uz propriu, respectiv în scopuri comerciale.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Produse cu accize plătite, deținute în scopuri comerciale în România

136. În aplicarea art. 414 alin. (7) din Codul fiscal, persoana care efectuează livrarea intracomunitară a produselor accizabile anterior eliberate pentru consum în România poate solicita restituirea accizelor conform procedurii prevăzute la pct. 122.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Deplasarea intracomunitară a produselor cu accize plătite

137. (1) În aplicarea art. 415 alin. (1) din Codul fiscal, în situația în care un operator economic din România urmează să primească produse accizabile eliberate pentru consum în alt stat membru, exigibilitatea accizelor ia naştere în momentul în care acesta recepționează produsele.

(2) Operatorul economic din România prevăzut la alin. (1) trebuie să îndeplinească următoarele cerințe:

a) înainte de expedierea produselor accizabile de către furnizorul din alt stat membru, să depună o declarație cu privire la acest fapt la autoritatea vamală teritorială şi să garanteze plata accizelor aferente produselor accizabile pe care urmează să le primească;

b) să plătească accizele în prima zi lucrătoare imediat următoare celei în care s-au recepționat produsele;

c) să înştiințeze autoritatea vamală teritorială în raza căreia au fost primite produsele accizabile şi să păstreze produsele în locul de recepție cel puțin 24 de ore pentru a permite acestei autorități să se asigure că produsele au fost efectiv primite şi că accizele exigibile pentru acestea au fost plătite. După expirarea termenului de 24 de ore, operatorul economic poate proceda la recepția produselor accizabile primite.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Documentul de însoțire

138. (1) Deplasarea produselor accizabile eliberate pentru consum în România către un destinatar dintr-un stat membru, în vederea utilizării în scop comercial, este însoțită de documentul de însoțire prevăzut la art. 416 din Codul fiscal.

(2) Documentul de însoțire se utilizează şi în cazul circulației intracomunitare a alcoolului complet denaturat.

(3) În aplicarea prevederilor art. 416 alin. (2) din Codul fiscal, modelul documentului de însoțire este prevăzut în anexa nr 37, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(4) Pentru produsele accizabile eliberate pentru consum într-un stat membru şi care sunt destinate a fi utilizate în scop comercial în România, deplasarea produselor din statul membru în România este însoțită de documentul de însoțire sau de un document comercial stabilit de statul membru de expediție, care conține aceleaşi informații ca şi documentul de însoțire.

SUBSECȚIUNEA a 5-a

Vânzarea la distanță şi reprezentantul fiscal

139. (1) În aplicarea art. 417 din Codul fiscal, pentru produsele accizabile eliberate pentru consum într-un stat membru şi destinate ulterior vânzării unei persoane din România care nu desfăşoară o activitate economică independentă, vânzătorul din acel stat membru sau reprezentantul său fiscal stabilit în România trebuie să se înregistreze şi să garanteze plata accizelor. Vânzătorul din alt stat membru se înregistrează şi garantează plata accizelor la autoritatea vamală centrală. În cazul desemnării unui reprezentant fiscal, acesta se înregistrează, se autorizează şi garantează plata accizelor la autoritatea vamală teritorială de care aparține.

(2) Reprezentantul fiscal trebuie să fie stabilit în România şi să fie autorizat de către autoritatea vamală teritorială.

(3) În scopul obținerii autorizației, reprezentantul fiscal depune la autoritatea vamală teritorială o cerere însoțită de următoarele documente:

a) actul constitutiv al reprezentantului fiscal, care îi permite desfăşurarea acestei activități;

b) contractul de reprezentare încheiat cu vânzătorul.

(4) Modelul cererii privind acordarea autorizației de reprezentant fiscal este prevăzut în anexa nr. 38, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(5) Autorizarea ca reprezentant fiscal pentru vânzări la distanță de produse accizabile nu poate fi acordată decât persoanelor care oferă garanțiile necesare pentru aplicarea corectă a dispozițiilor legale şi pentru care măsurile de urmărire şi control necesare pot fi asigurate fără a fi necesare cheltuieli administrative suplimentare.

(6) Cererea de autorizare ca reprezentant fiscal nu poate fi aprobată în cazul persoanelor care au săvârşit o infracțiune sau încălcări repetate în legătură cu reglementările vamale sau fiscale.

(7) Decizia de neacordare a autorizației ca reprezentant fiscal se comunică în scris, odată cu motivele ce au condus la acest fapt.

(8) Autorizația de reprezentant fiscal este revocată sau modificată atunci când una sau mai multe condiții prevăzute pentru emiterea acesteia nu au fost sau nu mai sunt îndeplinite.

(9) Autorizația de reprezentant fiscal poate fi revocată atunci când titularul acesteia nu se conformează unei obligații care îi revine, după caz, din deținerea acestei autorizații.

(10) Autorizația de reprezentant fiscal se revocă în cazul în care după emiterea acesteia se săvârşeşte una din faptele menționate la alin. (6).

(11) Revocarea sau modificarea autorizației de reprezentant fiscal se aduce la cunoştința titularului acesteia.

(12) Revocarea sau modificarea autorizației de reprezentant fiscal produce efecte de la data la care ea a fost adusă la cunoştință. Totuşi, în cazuri excepționale şi în măsura în care interesele legitime ale titularului autorizației impun aceasta, autoritatea vamală teritorială poate stabili o dată ulterioară pentru producerea efectelor.

(13) Pentru vânzarea la distanță efectuată în România, plata accizelor se efectuează prin unitatea de Trezorerie a Statului care deserveşte autoritatea fiscală teritorială în raza căreia se află domiciliul persoanei care primeşte produsele accizabile.

(14) Termenul de plată a accizelor îl constituie ziua lucrătoare imediat următoare celei în care a avut loc recepția mărfurilor de către destinatar.

(15) În aplicarea art. 417 alin. (4) din Codul fiscal, vânzătorul sau reprezentantul fiscal înregistrează lunar în evidențele proprii toate operațiunile efectuate cu produse accizabile.

(16) Vânzătorii sau reprezentanții fiscali, după caz, depun on-line la autoritatea vamală teritorială în raza căreia îşi au sediul social o situație centralizatoare până la data de 15 inclusiv a lunii următoare celei la care se referă situația. Instrucțiunile pentru utilizarea aplicației informatice sunt publicate pe pagina de web a autorității vamale centrale.

(17) Modelul situației centralizatoare prevăzute la alin. (16) este prevăzut în anexa nr. 19.

(18) Reprezintă o vânzare la distanță din România în alt stat membru livrarea de produsele accizabile deja eliberate pentru consum în România destinate vânzării unei persoane din alt stat membru care nu este antrepozitar autorizat sau destinatar înregistrat şi nu desfăşoară o activitate economică independentă. Vânzătorul din România sau reprezentantul său fiscal stabilit în acel alt stat membru trebuie să respecte legislația din statul membru respectiv.

(19) Persoanele menționate la alin. (16) trebuie să țină o evidență strictă a tuturor livrărilor de produse în cazul vânzării la distanță din România în alt stat membru, în care trebuie să înregistreze pentru fiecare livrare:

a) numărul de ordine corespunzător livrării;

b) data livrării;

c) numărul facturii sau al altui document comercial care înlocuieşte factura;

d) țara de destinație;

e) datele de identificare ale destinatarului: denumirea, adresa;

f) grupa de produse expediate, inclusiv codurile NC corespunzătoare;

g) cantitatea de produse expediată, exprimată în unități de măsură corespunzătoare regulilor de calcul al accizei;

h) dovada primirii produselor de către destinatar;

i) dovada plății accizelor în statul membru de destinație;

j) cuantumul accizelor solicitate a fi restituite;

k) data solicitării restituirii accizelor.

(20) Vânzătorul depune la autoritatea fiscală teritorială în raza căreia îşi are sediul o cerere de restituire, potrivit modelului prevăzut în anexa nr . 39, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, menționând livrările efectuate în cadrul vânzării la distanță, pentru care s-au plătit accizele pe teritoriul statelor membre de destinație, pe parcursul unui trimestru.

(21) Cererea se depune până la data de 25 inclusiv a lunii următoare încheierii trimestrului în care au fost plătite accizele în statele membre de destinație şi cuprinde informații referitoare la cantitățile de produse accizabile şi numerele de ordine corespunzătoare livrărilor pentru care se solicită restituirea, precum şi suma totală de restituit.

(22) Momentul plății accizelor în statul membru de destinație reprezintă momentul de la care persoanele menționate la alin. (16) beneficiază de dreptul de restituire a accizelor.

(23) Vânzătorul are obligația să păstreze la dispoziția autorității fiscale teritoriale, pe o perioadă de cel puțin 5 ani, facturile şi toate documentele care atestă atât plata accizelor pe teritoriul național pentru produsele expediate, cât şi plata accizelor în statele membre de destinație.

(24) Autoritatea fiscală teritorială transmite cererea şi documentația depuse de vânzător autorității vamale teritoriale, care în urma analizei transmite un punct de vedere asupra dreptului de restituire a accizelor, precum şi asupra cuantumului accizei de restituit. După analiza documentației, inclusiv a punctului de vedere transmis de autoritatea vamală teritorială, autoritatea fiscală teritorială emite decizia de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(25) În cazul în care se emite o decizie de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(26) Cuantumul accizelor restituite nu poate depăşi valoarea accizelor plătite prin prețul de achiziție al produselor accizabile.

SUBSECȚIUNEA a 6-a

Distrugeri şi pierderi

140. (1) În aplicarea prevederilor art. 418 din Codul fiscal, în cazul distrugerii totale sau în cazul pierderii iremediabile survenite în cursul transportului pe teritoriul României a produselor accizabile eliberate pentru consum într-un alt stat membru, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră, nu intervine exigibilitatea accizelor în România, dacă sunt îndeplinite următoarele condiții:

a) expeditorul, transportatorul sau primitorul prezintă imediat autorității vamale teritoriale dovezi suficiente despre evenimentul produs, emise de autoritatea vamală, Ministerul Afacerilor Interne sau autoritatea competentă în domeniu, precum şi informații precise cu privire la cantitatea de produse accizabile care nu este disponibilă pentru a fi folosită în România;

b) să fie dovedite prin procese-verbale privind înregistrarea distrugerii totale sau a pierderii iremediabile în contabilitatea operatorului economic.

(2) Prin distrugere totală sau pierdere iremediabilă a produselor accizabile se înțelege cazul în care:

a) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită vărsării, spargerii, incendierii, contaminării, inundațiilor sau altor cazuri de forță majoră;

b) produsul nu este disponibil pentru a fi folosit în România datorită evaporării sau altor cauze care reprezintă rezultatul natural al deplasării produsului;

c) este o consecință a autorizării de către autoritatea vamală teritorială.

(3) Pentru pierderile neadmise de autoritatea vamală teritorială ca neimpozabile în România potrivit alin. (1) se datorează accize, calculate pe baza nivelurilor accizelor în vigoare la momentul constatării lor.

(4) În cazul prevăzut la alin. (3), accizele devin exigibile la data emiterii deciziei de impunere de către autoritatea vamală teritorială şi se plătesc în termen de 5 zile de la această dată. Autoritatea vamală teritorială stabileşte cuantumul accizelor datorate şi emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(5) Pentru produsele accizabile eliberate pentru consum într-un stat membru, destinate livrării în România, în cazul distrugerii totale sau pierderii iremediabile a acestora intervenite şi constatate în cursul transportului pe teritoriul altui stat membru decât cel în care au fost eliberate pentru consum, ca urmare a unui caz fortuit ori de forță majoră, nu intervine exigibilitatea accizelor, dacă autoritatea competentă din statul membru în care acestea au avut loc ori au fost constatate a acceptat ca fiind satisfăcătoare dovezile prezentate de expeditor sau transportator.

(6) În cazurile prevăzute la alin. (1) şi (5) garanțiile depuse în conformitate cu prevederile pct. 137 alin. (2) lit. a) şi pct. 139 alin. (2) se eliberează.

SUBSECȚIUNEA a 7-a

Nereguli apărute pe parcursul deplasării produselor accizabile

141. (1) În aplicarea art. 419 alin. (5) din Codul fiscal, prin *neregulă* se înțelege pierderile sau distrugerile care intervin în cursul unei deplasări intracomunitare a produselor cu accize plătite, diferite de cele prevăzute la art. 418 alin. (1) din Codul fiscal, care au drept consecință încheierea cu lipsuri sau neîncheierea deplasării produselor accizabile cu accize plătite.

(2) În aplicarea art. 412 din Codul fiscal, în cazul pierderilor intervenite pe parcursul transportului intracomunitar al produselor accizabile, la sosirea produselor în România, pe baza documentelor justificative prezentate de primitor, autoritatea vamală teritorială stabileşte natura pierderilor şi regimul de admitere al acestora.

(3) Pentru pierderile neadmise de autoritatea vamală teritorială ca neimpozabile în România potrivit art. 418 alin. (1) din Codul fiscal se datorează accize, calculate pe baza nivelurilor accizelor în vigoare la momentul constatării de către primitorul produselor accizabile.

(4) În toate situațiile în care distrugerea sau pierderea produselor accizabile nu se admite ca neimpozabilă, accizele devin exigibile la data emiterii deciziei de impunere de către autoritatea vamală teritorială şi se plătesc în termen de 5 zile de la această dată. Autoritatea vamală teritorială stabileşte cuantumul accizelor datorate şi emite decizia de impunere potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

SECȚIUNEA a 18-a

Deplasarea produselor accizabile în regim de exceptare sau de scutire directă

142. (1) În aplicarea prevederilor art. 420 din Codul fiscal, deplasarea produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, în regim de exceptare de la regimul de accizare potrivit art. 394 din Codul fiscal, de la antrepozitul fiscal la deținătorul autorizației de utilizator final este însoțită de un exemplar pe suport hârtie al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal.

(2) Atunci când produsele energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal provin din operațiuni proprii de import ale utilizatorului final prevăzut la art. 336 pct. 28 din Codul fiscal, deplasarea acestora în regim de exceptare de la regimul de accizare, între biroul vamal din teritoriul Uniunii Europene unde sunt importate şi locul în care sunt primite de utilizatorul final, este însoțită de declarația vamală a mărfurilor întocmită în scris, denumită *document administrativ unic*.

(3) Deplasarea produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, în regim de exceptare de la regimul de accizare, de la un destinatar înregistrat către deținătorul autorizației de utilizator final, atunci când nu se aplică prevederile aferente locului de livrare directă prevăzut la pct. 124, este însoțită de un document comercial care conține aceleaşi informații ca şi exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr. 33.

(4) În aplicarea prevederilor art. 420 din Codul fiscal, deplasarea până la utilizator în regim de exceptare de la regimul de accizare, potrivit art. 394 din Codul fiscal, a produselor energetice prevăzute la art. 355 alin. (1) din Codul fiscal care nu se regăsesc la alin. (2) de la acelaşi articol este însoțită de o copie a declarației prevăzute la pct. 59 alin. (3).

(5) La sosirea produselor energetice, deținătorul autorizației de utilizator final sau operatorul economic utilizator , după caz, înştiințează autoritatea vamală teritorială şi păstrează produsele în locul de recepție maximum 24 de ore, pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

143. (1) În aplicarea prevederilor art. 420 din Codul fiscal, în toate situațiile de scutire directă prevăzute la art. 397 din Codul fiscal, livrarea produselor prevăzute la art. 349—353 din Codul fiscal se face la prețuri fără accize.

(2) Deplasarea produselor accizabile prevăzute la alin. (1), de la antrepozitul fiscal la deținătorul autorizației de utilizator final, este însoțită de un exemplar pe suport hârtie al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal.

(3) Atunci când produsele accizabile prevăzute la alin. (1) sunt achiziționate de deținătorul autorizației de utilizator final prin operațiuni proprii de import, deplasarea acestora de la biroul vamal de intrare în teritoriul Uniunii Europene este însoțită de declarația vamală a mărfurilor întocmită în scris, denumită *document administrativ unic*.

(4) Deplasarea produselor accizabile prevăzute la alin. (1) de la un destinatar înregistrat către deținătorul autorizației de utilizator final, atunci când nu se aplică prevederile pct. 124 aferente locului de livrare directă, este însoțită de un document comercial care conține aceleaşi informații ca şi exemplarul pe suport hârtie al documentului administrativ electronic, al cărui model este prezentat în anexa nr. 33.

(5) La sosirea produselor accizabile prevăzute la alin. (1), operatorul economic utilizator înştiințează autoritatea vamală teritorială şi păstreze produsele în locul de recepție maximum 24 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

144. (1) În cazul scutirii directe prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, deplasarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru aviație de către aeronavele aflate pe alte aeroporturi decât cele situate în apropierea antrepozitului fiscal care asigură alimentarea aeronavelor este însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal. La rubrica „Destinatar” se înscriu tot datele antrepozitarului expeditor, iar la rubrica „Locul livrării” se înscrie adresa aeroportului în cauză.

(2) În aplicarea alin. (1), autorizația antrepozitului fiscal care alimentează aeronava conține opțiunea de livrare directă, în aplicația informatică.

(3) După sosirea produselor la destinație, în maximum 5 zile lucrătoare de la încheierea deplasării produselor , expeditorul întocmeşte raportul de primire, utilizând sistemul informatizat.

(4) În cazul deplasării produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru aviație, realizată de antrepozitul fiscal care alimentează efectiv aeronavele, aceasta este însoțită de avizul de însoțire.

145. (1) În cazul scutirii directe prevăzute la art. 399 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, deplasarea produselor energetice destinate utilizării drept combustibil pentru navigație de către navele aflate în alte porturi decât cele situate în apropierea antrepozitului fiscal care asigură alimentarea acestora este

însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal. La rubrica „Destinatar" se înscriu tot datele antrepozitarului expeditor, iar în rubrica „Locul livrării" se înscrie adresa portului în cauză.

(2) În aplicarea prevederilor alin. (1), autorizația antrepozitului fiscal care alimentează nava conține opțiunea de livrare directă, în aplicația informatică.

(3) După sosirea produselor la destinație, expeditorul întocmeşte raportul de primire în maximum 5 zile lucrătoare de la încheierea deplasării produselor , utilizând sistemul informatizat.

(4) În cazul deplasării combustibilului pentru navigație, realizată de antrepozitul fiscal care alimentează efectiv navele, aceasta este însoțită de avizul de însoțire sau de factură.

146. (1) În aplicarea prevederilor art. 399 alin. (1) lit. c), d) şi h) din Codul fiscal, în situația în care achiziția produselor energetice se efectuează de la un antrepozit fiscal în regim de scutire directă, livrarea produselor se face la prețuri fără accize, iar deplasarea acestora este obligatoriu însoțită de exemplarul tipărit al documentului administrativ electronic prevăzut la art. 402 din Codul fiscal .

(2) La sosirea produselor energetice utilizatorul final autorizat trebuie să înştiințeze autoritatea vamală teritorială şi să păstreze produsele în locul de recepție maximum 24 de ore pentru o posibilă verificare din partea acestei autorități, în condițiile prevăzute prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală. După expirarea termenului de 24 de ore utilizatorul final autorizat poate proceda la recepția produselor energetice primite.

(3) În cazul scutirii de la plata accizelor care se acordă direct la momentul efectuării formalităților de import, deplasarea produselor energetice de la biroul vamal de intrare pe teritoriul Uniunii Europene este însoțită de documentul administrativ unic .

SECȚIUNEA a 19-a

Marcarea produselor alcoolice şi a tutunului prelucrat

SUBSECȚIUNEA 1

Reguli generale

147. În aplicarea art. 421 alin. (1) din Codul fiscal, nu intră sub incidența sistemului de marcare:

a) alcoolul etilic denaturat potrivit prevederilor pct. 78 alin. (2), (3) şi (8);

b) alcoolul etilic tehnic rezultat exclusiv ca produs secundar din procesul de obținere a alcoolului etilic rafinat şi care datorită compoziției sale nu poate fi utilizat în industria alimentară;

c) băuturile slab alcoolizate, cu o concentrație alcoolică de până la 10% în volum inclusiv;

d) produsele accizabile supuse marcării care provin din producția internă şi sunt destinate exportului;

e) produsele accizabile supuse marcării, provenite din import, aflate în regim de tranzit sau de import temporar;

f) aromele alimentare, extractele şi concentratele alcoolice.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Responsabilitatea marcării

148. (1) În aplicarea prevederilor art. 422 din Codul fiscal, în cazul achizițiilor de produse din tutun prelucrat din alte state membre, timbrele procurate de destinatarul înregistrat se aplică pe produse de către antrepozitul fiscal de producție sau de un alt antrepozit fiscal desemnat de acesta.

(2) În cazul achizițiilor de băuturi alcoolice supuse marcării din alte state membre, banderolele procurate de destinatarul înregistrat se aplică pe produse de către antrepozitul fiscal de producție sau de un alt antrepozit fiscal desemnat de acesta.

(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), atunci când antrepozitul fiscal expeditor din alt stat membru refuză să aplice banderolele, acestea se aplică de către destinatarii înregistrați, în locurile autorizate pentru primirea produselor în regim suspensiv de accize. În această situație, banderolele se aplică înainte de comercializarea băuturilor alcoolice pe teritoriul României, dar nu mai târziu de data de 25 a lunii următoare celei în care accizele au devenit exigibile.

(4) În cazul importurilor de produse supuse marcării, marcajele procurate de importatorul autorizat se aplică pe produse de către furnizorul extern. În situația în care furnizorul extern nu aplică timbrele sau banderolele, acestea pot fi aplicate de către importatorul autorizat în antrepozite vamale, antrepozite libere sau zone libere.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Proceduri de marcare

149. (1) În aplicarea prevederilor art. 423 alin. (2) din Codul fiscal, dimensiunile marcajelor sunt prezentate în anexa nr. 40, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(2) Marcajele sunt hârtii de valoare cu regim special şi se realizează de către Compania Națională „Imprimeria Națională" — S.A. prin emisiuni identificate printr-un cod şi o serie de emisiune aprobate de către direcția specializată cu atribuții de control din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Timbrele pentru marcarea produselor din tutun prelucrat sunt inscripționate cu următoarele elemente:

a) denumirea operatorului economic cu drept de marcare şi codul de marcare atribuit acestuia;

b) denumirea generică a produsului, respectiv: țigarete, țigări, țigări de foi, tutun de fumat;

c) seria şi numărul care identifică în mod unic timbrul.

(4) Banderolele pentru marcarea produselor intermediare şi a alcoolului etilic trebuie să aibă inscripționate următoarele elemente:

a) denumirea operatorului economic cu drept de marcare şi codul de marcare atribuit acestuia;

b) denumirea generică a produsului, respectiv: alcool, băuturi slab alcoolizate — după caz, băuturi spirtoase, țuică, rachiuri din fructe, produse intermediare;

c) seria şi numărul care identifică în mod unic banderola;

d) cantitatea nominală exprimată în litri de produs conținut;

e) concentrația alcoolică în volum.

(5) Inscripționarea pe marcaje a elementelor prevăzute la alin. (3) şi (4) se poate face codificat, modalitatea de citire a codului fiind pusă la dispoziția organelor în drept de către Compania Națională „Imprimeria Națională" — S.A., la solicitarea acestora.

(6) În cazul băuturilor alcoolice banderolele se aplică pe sistemul de închidere a ambalajelor, indiferent de tipul acestora, de exemplu: din sticlă, din aluminiu, din carton, din plastic, fără a se limita la acestea, astfel încât prin deschiderea ambalajelor să se asigure distrugerea banderolelor . Se marchează cu banderole toate ambalajele individuale cu capacitatea mai mică sau egală cu 3 litri, care conțin produse intermediare prevăzute la art. 352 din Codul fiscal şi alcool etilic prevăzut la art. 353 din Codul fiscal.

(7) Potrivit pct. 12 alin. (1) comercializarea alcoolului etilic şi a băuturilor alcoolice de natura celor supuse marcării, în recipiente ce depăşesc capacitatea de 3 litri, se consideră comercializare în vrac. Sunt interzise eliberarea în consum în vrac şi deținerea în vrac în afara unui regim suspensiv de accize a produselor intermediare prevăzute la art. 352 din Codul fiscal şi alcoolului etilic prevăzut la art. 353 din Codul fiscal, cu excepția situațiilor prevăzute la alin. 397 din Codul fiscal.

(8) În cazul produselor din tutun prelucrat timbrele se aplică pe ambalajele individuale, pachete din carton sau celofanate ori cutii din diferite materiale în care sunt prezentate pentru vânzare aceste produse.

(9) În situația în care dimensiunile marcajelor nu permit includerea în întregime a denumirii operatorilor economici cu drept de marcare, se inscripționează prescurtările sau inițialele stabilite de fiecare operator economic, de comun acord cu Compania Națională „Imprimeria Națională" — S.A.

(10) Fiecărui operator economic cu drept de marcare i se atribuie un cod de marcare de 13 caractere. În cazul antrepozitarilor autorizați şi al destinatarilor înregistrați, codul de marcare este codul de acciză. În cazul importatorilor autorizați, codul de marcare este format din două caractere alfanumerice aferente codului de țară, conform standardului ISO 3166, din care se face importul, urmate de codul de identificare fiscală format din 11 caractere alfanumerice. Atunci când codul de identificare fiscală nu conține 11 caractere alfanumerice, acesta este precedat de cifra „0", astfel încât numărul total de caractere să fie de 11.

(11) În cazul importatorilor autorizați care nu au contracte încheiate direct cu producătorul extern, ci cu un reprezentant al acestuia, codul de marcare atribuit conține indicativul țării din care se face efectiv importul.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Eliberarea marcajelor

150. (1) În aplicarea prevederilor art. 424 alin. (5) din Codul fiscal, în vederea eliberării marcajelor, antrepozitarul autorizat, destinatarul înregistrat sau importatorul autorizat, după caz, depune o notă de comandă la autoritatea vamală teritorială. Modelul notei de comandă este prevăzut în anexa nr. 41, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(2) Nota de comandă se depune în trei exemplare şi este însoțită de următoarele documente:

a) contractul de achiziție a produselor accizabile supuse marcării, în copie, în cazul destinatarului înregistrat/importatorului autorizat;

b) situația livrărilor de produse accizabile marcate pe ultimele şase luni, după caz.

(3) În situația în care în decursul unei luni se solicită o cantitate de marcaje mai mare decât media lunară a livrărilor din ultimele 6 luni, se depune un memoriu justificativ în care sunt explicate motivele care au generat necesitățile suplimentare.

(4) În termen de 7 zile lucrătoare de la depunerea notei de comandă şi a documentației complete, autoritatea vamală teritorială decide asupra aprobării notei de comandă. Nota de comandă se aprobă — total sau parțial — în funcție de:

a) documentația anexată;

b) datele din situația lunară privind utilizarea marcajelor, după caz.

(5) După aprobare, exemplarele notei de comandă au următoarele destinații: primul exemplar se păstrează de către solicitant, al doilea exemplar se transmite Companiei Naționale „Imprimeria Națională" — S.A. şi al treilea exemplar se păstrează de către autoritatea vamală teritorială.

(6) Exemplarul 2 al notei de comandă, aprobată de autoritatea vamală teritorială, se transmite de către operatorul economic cu drept de marcare către Compania Națională „Imprimeria Națională" — S.A. împreună cu dovada achitării contravalorii marcajelor comandate, în contul acestei companii.

(7) Termenul de executare a comenzilor de către Compania Națională „Imprimeria Națională" — S.A. este de 15 zile lucrătoare de la data primirii şi înregistrării notelor de comandă aprobate de autoritatea vamală teritorială.

(8) Eliberarea marcajelor se face de către Compania Națională „Imprimeria Națională" — S.A.

151. (1) Expedierea marcajelor de către destinatarii înregistrați/importatorii autorizați, în vederea aplicării pe produse, se face în maximum 15 zile lucrătoare de la eliberareamarcajelor de către Compania Națională „Imprimeria Națională" — S.A.

(2) După expirarea termenului de 15 zile, marcajele neexpediate în termen se returnează, de către destinatarii înregistrați/importatorii autorizați, Companiei Naționale „Imprimeria Națională" — S.A., în vederea distrugerii.

(3) În cazul importurilor de produse accizabile supuse marcării, expedierea marcajelor către producătorul/furnizorul extern se face numai ca bagaj neînsoțit, în regim vamal de export temporar. În vederea acordării acestui regim vamal, importatorul autorizat va prezenta autorității vamale competente:

a) documentul de transport internațional, din care să rezulte că destinatarul este producătorul/furnizorul mărfurilor ce urmează a fi importate;

b) contractul încheiat între importator şi producătorul/furnizorul extern, în copie;

c) autorizația de importator, în copie.

(4) Reimportul marcajelor se realizează odată cu importul produselor accizabile marcate.

152. (1) Antrepozitarii autorizați cu drept de marcare au obligația utilizării marcajelor aprobate prin nota de comandă în termen de 6 luni de la eliberarea acestora de către Compania Națională „Imprimeria Națională" — S.A. La expirarea acestui termen, marcajele neutilizate se restituie Companiei Naționale „Imprimeria Națională" — S.A., în vederea distrugerii. Termenul de restituire nu poate depăşi 6 luni de la expirarea termenului de utilizare a marcajelor. Distrugerea marcajelor neutilizate se desfăşoară sub supraveghere fiscală.

(2) Operatorii economici cu drept de marcare sunt obligați să transmită lunar, până la data de 15 inclusiv a fiecărei luni, autorității vamale teritoriale, evidența achiziționării, utilizării şi returnării marcajelor pentru luna anterioară celei în care se face raportarea, potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 42, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice. În cazul banderolelor, această evidență se întocmeşte pe fiecare tip de banderolă, potrivit dimensiunilor şi caracteristicilor inscripționate pe acestea.

(3) În vederea evidențierii marcajelor deteriorate în procesul de marcare, la sfârşitul fiecărei zile, aceste marcaje se lipesc pe un formular special, întocmit potrivit modelului prevăzut în anexa nr. 43, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(4) Procentul maxim admis de marcaje distruse în procesul de marcare şi care nu pot fi recuperate pentru a fi evidențiate este de 0,5% din numărul marcajelor utilizate.

(5) În cazul marcajelor pierdute sau sustrase, operatorii economici cu drept de marcare au obligația ca, în termen de 15 zile lucrătoare de la înregistrarea declarației, procesului-verbal de constatare sau a sesizării scrise a persoanei care a constatat dispariția marcajelor, să anunțe autoritatea vamală teritorială în vederea luării măsurilor corespunzătoare.

(6) Pentru marcajele distruse în procesul de marcare peste limita maximă admisă prevăzută la alin. (4), precum şi pentru marcajele pierdute sau furate, operatorii economici datorează contravaloarea accizelor aferente cantităților de produse accizabile care ar fi putut fi marcate. În acest caz obligația de plată a contravalorii accizelor intervine în ultima zi a lunii în care s-a înregistrat distrugerea, pierderea sau furtul, iar termenul de plată al acesteia este până la data de 25 inclusiv a lunii imediat următoare.

(7) Semestrial, până la data de 25 inclusiv a lunii următoare semestrului, marcajele deteriorate în procesul de marcare, se distrug, sub supraveghere fiscală, de către operatorii economici cu drept de marcare, în condițiile prevăzute de legislația în domeniu.

(8) Marcajele neutilizate în termenul prevăzut la alin. (1) sau deteriorate, expediate unui antrepozit fiscal de producție sau

unui alt antrepozit fiscal desemnat de acesta, situat în alt stat membru, pot fi supuse operațiunii de distrugere în cadrul acestui antrepozit, în condițiile stabilite de autoritățile competente din statul membru respectiv . În acest caz dovada distrugerii marcajelor este reprezentată de o scrisoare de confirmare din partea antrepozitului fiscal respectiv transmisă operatorului economic cu drept de marcare din România şi care poartă viza autorității competente din statul membru în care a avut loc operațiunea de distrugere.

(9) Distrugerea într-un antrepozit fiscal de producție din România, atunci când se impune, a marcajelor achiziționate de clienți prin autoritățile competente din țările lor de rezidență, este permisă dacă este admisă de acele autorități. În acest caz, antrepozitul fiscal înştiințează autoritatea vamală teritorială în vederea desemnării unui reprezentant care să asigure supravegherea fiscală şi semnarea procesului-verbal întocmit după încheierea operațiunii respective.

(10) Distrugerea marcajelor neutilizate şi a celor deteriorate se face cu aprobarea şi sub supravegherea autorității vamale teritoriale, conform procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

153. Contravaloarea marcajelor se asigură de la bugetul de stat, din valoarea accizelor aferente produselor accizabile supuse marcării, astfel:

a) din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor pct. 5 alin. (1), antrepozitarii autorizați deduc lunar numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv eliberate pentru consum. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără TVA;

b) din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor pct. 5 alin. (1), destinatarii înregistrați deduc numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv marcate. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără TVA;

c) din suma ce urmează a se vira bugetului de stat cu titlu de accize, determinată potrivit prevederilor pct. 5 alin. (1), importatorul autorizat deduce cu ocazia fiecărei operațiuni de import de produse marcate numai contravaloarea marcajelor aferente cantităților de produse efectiv importate. Contravaloarea marcajelor ce urmează a se deduce din accize se determină pe baza prețurilor fără TVA.

SECȚIUNEA a 20-a

Marcarea şi colorarea păcurii şi a produselor asimilate acesteia

SUBSECȚIUNEA 1

Substanțe utilizate pentru marcare şi colorare

154. (1) În aplicarea prevederilor art. 426 alin. (3) din Codul fiscal, prin colorant solvent blue 35 sau echivalent se înțelege substanța 1,4-bis(butylamino)anthracene-9,10-dione, a cărei formulă moleculară este $C_{22}H_{26}N_2O_2$ având nr. CAS 17354–14– 2, indiferent de denumirea comercială sub care acesta este prezentată.

(2) În aplicarea prevederilor art. 426 alin. (5) din Codul fiscal, operatorii economici care comercializează substanțe utilizate pentru marcarea şi colorarea păcurii şi a produselor asimilate acesteia se înregistrează la autoritatea vamală teritorială. Înregistrarea se face pe baza cererii prevăzute în anexa nr. 44 care face parte integrantă din prezentele norme metodologice.

(3) Operatorii economici care comercializează substanțe utilizate pentru marcarea şi colorarea păcurii şi a produselor asimilate acesteia țin evidența cantităților de marcatori şi coloranți respectiv a intrărilor , ieşirilor şi stocurilor deținute, precum şi a persoanelor către care au fost comercializate aceste produse.

(4) Operatorii economici care comercializează substanțe utilizate pentru marcarea şi colorarea păcurii şi a produselor asimilate acesteia pot livra substanțele utilizate pentru marcare şi colorare numai după ce obțin de la un laborator acreditat conform standardului ISO 17025 un certificat care atestă că acestea corespund condițiilor prevăzute la art. 426 alin. (1) din Codul fiscal, în ceea ce priveşte marcatorul şi condițiilor prevăzute la alin. (1), în ceea ce priveşte colorantul.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Responsabilitatea marcării şi colorării

155. (1) În aplicarea prevederilor art. 427 alin. (3) din Codul fiscal, marcatorii şi coloranții se depozitează în locuri special amenajate, aflate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(2) Operatorii economici cu drept de marcare şi colorare a păcurii şi a produselor asimilate acesteia din punct de vedere al nivelului accizelor anunță în scris la autoritatea vamală teritorială intenția de marcare şi colorare, cu menționarea datei şi locului unde se realizează operațiunea de marcare şi colorare, precum şi a cantității de produse energetice ce urmează a fi marcate şi colorate.

(3) Scoaterea marcatorilor şi coloranților din locul de depozitare, cantitățile de păcură/produse asimilate acesteia, marcate şi colorate, precum şi cantitățile de marcatori şi colorant folosite se menționează într-un proces-verbal, întocmit de operatorul cu drept de marcare şi colorare, pentru fiecare operațiune în parte.

SECȚIUNEA a 21-a

Marcarea şi colorarea motorinei

SUBSECȚIUNEA 1

Substanțe utilizate pentru marcare şi colorare

156. Substanțele utilizate pentru colorarea motorinei sunt cele prevăzute la art. 429 alin. (3) din Codul fiscal. Prevederile de la pct. 154 se aplică corespunzător . Modelului cererii de înregistrare la autoritatea vamală teritorială a operatorului economic care comercializează substanțe utilizate pentru marcarea şi colorarea motorinei se înregistrează la autoritatea vamală teritorială. Înregistrarea se face pe baza cererii prevăzute în anexa nr. 44.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Responsabilitatea marcării şi colorării

157. (1) În aplicarea prevederilor art. 430 alin. (2) din Codul fiscal, marcarea şi colorarea motorinei în antrepozitele fiscale din România se face înainte de eliberarea acesteia în consum.

(2) Marcatorii şi coloranții trebuie depozitați în locuri special amenajate, aflate sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

(3) Operatorii economici cu drept de marcare şi colorare a motorinei anunță în scris la autoritatea vamală teritorială intenția de marcare şi colorare, cu menționarea datei şi locului unde se realizează operațiunea de marcare şi colorare, precum şi a cantității de produse energetice ce urmează a fi marcate şi colorate.

(4) Scoaterea marcatorilor şi coloranților din locul de depozitare, cantitățile de motorină marcate şi colorate, precum şi cantitățile de marcatori şi colorant folosite se menționează

într-un proces-verbal, întocmit de operatorul cu drept de marcare şi colorare, pentru fiecare operațiune în parte.

SECȚIUNEA a 22-a

Alte obligații pentru operatorii economici cu produse accizabile

SUBSECȚIUNEA 1

Confiscarea tutunului prelucrat

158. (1) În aplicarea prevederilor art. 431 alin. (1) din Codul fiscal, organul care a dispus confiscarea produselor din tutun prelucrat înştiinţează operatorii economici despre cantitățile ce urmează a fi preluate de către aceştia. Această înştiinţare cuprinde informații cu privire la: denumirea produsului de tutun prelucrat, cantitatea, data şi locul confiscării, precum şi locul de unde se vor prelua produsele.

(2) În aplicarea prevederilor art. 431 alin. (1) lit. b) şi alin. (2) din Codul fiscal, repartizarea către antrepozitarii autorizați pentru producția şi/sau depozitarea de tutun prelucrat, a fiecărui lot de produse de tutun prelucrat confiscat, altele decât cele din nomenclatorul de produse al antrepozitarilor autorizați, al destinatarilor înregistrați sau al importatorilor autorizați, se face proporțional cu cota de piață deținută de aceştia.

(3) Situația privind cotele de piață ale antrepozitarilor autorizați pentru producția şi/sau depozitarea de tutun prelucrat se comunică, trimestrial, de direcția cu atribuții în elaborarea legislației în domeniul accizelor din cadrul autorității fiscale centrale către direcția de specialitate care asigură secretariatul comisiei, autoritatea vamală centrală, direcțiile cu atribuții de control din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală şi a Ministerului Administrației şi Internelor.

(4) În aplicarea prevederilor art. 431 alin. (3) din Codul fiscal, predarea cantităților de produse din tutun prelucrat, confiscate, se face pe baza unui proces-verbal de predare-primire, semnat atât de reprezentanții organului care a dispus confiscarea produselor, cât şi de reprezentanții operatorilor economici care le preiau. Depozitarea produselor din tutun prelucrat preluate în custodie se poate face în orice loc de depozitare deținut de către operatorii economici.

(5) Produsele din tutun prelucrat se predau ambalate în colete/saci/containere sigilați/sigilate cu sigiliile organului care a dispus confiscarea, fiecare colet/sac/container fiind însoțit de o listă de inventar care să cuprindă tipul produsului, sortimentul şi cantitatea exprimată în unitatea de măsură prevăzută în anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal. Listele de inventar se înregistrează în evidențele organului care a efectuat confiscarea şi se menționează în cuprinsul procesului-verbal de predare-primire.

(6) Distrugerea produselor din tutun prelucrat se efectuează prin metode specifice, care să asigure denaturarea acestora, dincolo de orice posibilitate de reconstituire, sortare, pliere sau orice altă modalitate de recuperare a materiilor prime ce intră în componența acestor produse.

(7) În vederea efectuării operațiunii de distrugere, antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați sau importatorii autorizați depun o cerere la autoritatea vamală centrală, în care menționează locul unde se va desfăşura operațiunea de distrugere.

(8) Distrugerea are loc, în baza aprobării date de autoritatea vamală centrală, în termen de maximum 30 de zile lucrătoare de la data primirii aprobării şi în prezența unei comisii de distrugere constituite special în acest scop. Din această comisie vor face parte un reprezentant al organelor de poliție şi un reprezentant desemnat de autoritatea vamală centrală. În baza aprobării date de autoritatea vamală centrală, locația unde urmează a fi distruse produsele din tutun prelucrat confiscate trebuie să asigure condițiile necesare pentru desfăşurarea distrugerii potrivit prevederilor alin. (6), în scopul prevenirii oricărei posibilități care să permită eliberarea în consum a acestora.

(9) În situația în care, cu ocazia efectuării distrugerii, se constată existența unor sigilii deteriorate/rupte, precum şi la solicitarea oricărui membru al comisiei de distrugere, comisia poate proceda la efectuarea unui control prin sondaj ori la efectuarea controlului total al conținutului coletelor/sacilor/containerelor.

(10) Nepreluarea cantităților de produse din tutun prelucrat de către operatorii economici, în termen de 30 de zile lucrătoare de la data primirii înştiințării prevăzute la alin. (1), atrage suspendarea, până la încadrarea în prevederile legale, a autorizației de antrepozitar autorizat, destinatar înregistrat sau importator autorizat, după caz.

SUBSECȚIUNEA a 2-a

Întârzieri la plata accizelor

159. (1) În aplicarea prevederilor art. 433 din Codul fiscal, în fiecare lună până la data de 5 inclusiv , autoritatea fiscală teritorială are obligația de a comunica autorității vamale teritoriale situația cu privire la operatorii economici plătitori de accize care înregistrează întârzieri la plata accizelor cu mai mult de 15 zile de la termenul legal.

(2) Măsura suspendării autorizației deținute de operatorul economic plătitor de accize se dispune de către autoritatea vamală teritorială.

(3) Măsura suspendării autorizației deținute de operatorul economic plătitor de accize încetează dacă operatorul economic prezintă un certificat de atestare fiscala prevăzut la art. 158 si art. 159 din Codul de procedura fiscala, din care sa rezulte ca nu mai înregistrează obligații fiscale restante reprezentând accize, în sensul art. 157 din Codul de procedură fiscală.

SUBSECȚIUNEA a 3-a

Condiții de distribuție şi comercializare

160. (1) În sensul art. 435 alin. (2) din Codul fiscal, noțiunea de „alcool etilic" nu cuprinde distilatele.

(2) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (3) din Codul fiscal, operatorii economici care intenționează să distribuie şi să comercializeze angro băuturi alcoolice, tutun prelucrat şi produse energetice prevăzute la art. 355 alin. (3) lit. a)—e) din Codul fiscal, sunt obligați să se înregistreze la autoritatea vamală teritorială potrivit procedurii stabilite prin ordin al preşedintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

(3) Intră sub incidența prevederilor art. 435 alin. (6) din Codul fiscal toate băuturile alcoolice, respectiv: bere, vinuri, băuturi fermentate — altele decât bere şi vinuri, produse intermediare, băuturi alcoolice din grupa alcoolului etilic.

(4) În situația realizării băuturilor alcoolice sub licență, livrările sunt însoțite de o copie a documentului din care rezultă dreptul producătorului de a utiliza marca protejată. Documentul care atestă dreptul de a produce băuturi alcoolice sub licență poate fi unul din următoarele: contract de licență, cesiune, consimțământ scris din partea titularului mărcii sau declarația producătorului înregistrat în România din care să rezulte că acesta fabrică sortimentele respective, concret nominalizate în baza contractelor de licență.

(5) Pentru vinurile realizate de operatorii economici producători, livrările sunt însoțite de o copie a buletinului de analiză fizico-chimică şi caracteristici organoleptice, eliberat de laboratoare autorizate.

(6) Persoanele care eliberează pentru consum bere şi băuturi fermentate, trebuie să dețină declarații/certificate de

calitate emise de producător din care să rezulte că ponderea gradelor Plato provenite din malț, cereale malțificabile şi/sau nemalțificabile în numărul total de grade Plato al produsului finit este mai mare de 30%, respectiv că ponderea de alcool absolut (100%) provenită din fermentarea exclusivă a fructelor, sucurilor de fructe şi sucurilor concentrate de fructe este mai mare de 50%.

161. (1) In aplicarea prevederilor art. 435 alin. (8) din Codul fiscal, toate reziduurile de produse energetice de tipul — scurgeri, spălări, curățări, decantări, degradate calitativ — rezultate din exploatare în alte locații decât antrepozitele fiscale de producție pot fi vândute sau cedate, pentru prelucrare în vederea obținerii de produse accizabile de natura celor prevăzute la art. 355 alin. (2) din Codul fiscal, către un antrepozit fiscal de producție. Vânzarea sau cedarea are loc numai pe bază de factură sau aviz de însoțire, vizate de reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărei rază de competență îşi desfăşoară activitatea antrepozitul fiscal, precum şi de reprezentantul autorității vamale teritoriale din a cărei rază de competență sunt colectate reziduurile.

(2) Colectarea reziduurilor de produse energetice menționate la alin. (1) poate fi efectuată de antrepozitul fiscal de producție produse energetice sau de către operatorii economici autorizați pentru operațiuni de ecologizare.

(3) În cazul colectării reziduurilor de către un operator economic autorizat pentru operațiuni de ecologizare, factura/avizul de însoțire menționate la alin. (1) vor fi vizate, după caz, şi de către reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărei raza de competență îşi desfăşoară activitatea acest operator.

(4) Colectarea reziduurilor de produse energetice rezultate din exploatare, de tipul uleiurilor uzate provenite de la motoare de combustie, transmisii la motoare, turbine, compresoare etc., se face de către operatorii economici autorizați în acest sens potrivit legislației de mediu. Atunci când uleiurile uzate colectate sunt utilizate pentru încălzire, se aplică prevederile art. 355 alin. (4) din Codul fiscal şi pct. 14 alin. (2)—(5).

(5) Vânzarea sau cedarea reziduurilor de produse energetice colectate, prevăzute la alin. (4), poate avea loc numai pe bază de factură sau aviz de însoțire, vizate de reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărei rază de competență îşi desfăşoară activitatea operatorul economic autorizat pentru colectare, precum şi de reprezentantul autorității vamale teritoriale în a cărei rază de competență îşi desfăşoară activitatea antrepozitul fiscal de producție sau urmează să fie utilizat pentru încălzire reziduul respectiv.

(6) În cazul reziduurilor de produse energetice care nu sunt supuse operațiunilor de ecologizare şi/sau prelucrare, acestea pot fi predate în vederea distrugerii în condițiile prevăzute de legislația în domeniu. În acest sens, autoritatea vamală teritorială este anunțată în scris cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de predarea reziduurilor.

162. (1) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (9) din Codul fiscal, în vederea comercializării tutunului brut sau tutunului parțial prelucrat operatorii economici trebuie să fie autorizați de către autoritatea vamală teritorială. Prin *comercializarea tutunului brut* sau *tutunului parțial prelucrat* se înțelege achiziția acestuia de pe piața internă, din Uniunea Europeană sau din țări terțe, precum şi livrarea pe piața internă, în Uniunea Europeană sau în țări terțe.

(2) Prevederile alin. (1) nu sunt aplicabile antrepozitelor fiscale autorizate pentru producția de tutun prelucrat.

(3) În înțelesul prezentelor norme metodologice, prin *tutun brut* sau *tutun parțial prelucrat* se înțelege produsul rezultat în urma operațiunilor de primă transformare a tutunului frunză în unități autorizate ca prim-procesatoare.

163. (1) În aplicarea prevederilor art. 435 alin. (12) din Codul fiscal, pentru a stabili tratamentul fiscal din punct de vedere al accizelor pentru diferențele cantitative la operatorii economici care dețin produse energetice în alte locuri decât antrepozitele fiscale, pot solicita institutelor/societăților prevăzute la pct. 2 alin. (1) lit. b) efectuarea de studii privind diferențele specifice activităților de depozitare, manipulare, distribuție şi transport, după caz.

(2) Datorită proprietăților fizico-chimice ale produselor energetice care generează fluctuații ale volumului acestora în funcție de diferențele de temperatură, precum şi urmare a volatilității ridicate a produselor energetice, se constată pe parcursul anului diferențe cantitative datorate acestor fenomene. Diferențele cantitative pot fi:

a) pe timpul transportului, acestea fiind constatate de operatorii economici între cantitățile de produse energetice înscrise în documentele însoțitoare ale transportului şi cantitățile de produse energetice efectiv constatate faptic la momentul recepției acestora. În funcție de contractele comerciale, operatorii economici pot solicita antrepozitarilor autorizați modificarea documentelor de vânzare a produselor energetice pentru a reflecta cantitatea efectiv recepționată;

b) pe timpul depozitării/manipulării/distribuirii produselor . Pentru toate achizițiile de produse energetice, realizate în cursul unui an calendaristic, deținute în alte locuri decât antrepozitele fiscale, diferențele cantitative constatate între stocul scriptic şi stocul faptic, se stabilesc pe operatorii economici pe baza inventarului anual efectuat conform reglementărilor contabile. Intenția de inventariere se anunță în scris la autoritatea vamală cu cel puțin 5 zile lucrătoare înainte de efectuarea inventarului.

(3) Diferențele cantitative prevăzute la alin. (2) lit. a), constatate în plus, care se încadrează în limitele stabilite în studiile menționate la alin. (1) nu generează obligații din punct de vedere al regimului accizelor . Diferențele în plus care depăşesc limitele respective se înregistrează în evidențele contabile ale operatorilor economici. Pentru acestea accizele devin exigibile la momentul recepției bunurilor şi se plătesc în termenul prevăzut la art. 345 alin. (1) din Codul fiscal.

(4) Diferențele cantitative prevăzute la alin. (2) lit. b), constatate în plus ca urmare a compensării cu diferențele în minus, pe baza inventarului anual, care se încadrează în limitele stabilite în studiile menționate la alin. (1) nu generează obligații din punct de vedere al regimului accizelor . Diferențele care depăşesc limitele stabilite prin studiile menționate la alin. (1), se înregistrează în evidențele contabile ale operatorilor economici. Pentru acestea accizele devin exigibile la data încheierii inventarierii anuale şi se plătesc în termenul prevăzut la art. 345 alin. (1) din Codul fiscal.

(5) Diferențele cantitative constatate în minus pe timpul transportului, prevăzute la alin. (2) lit. a), precum şi cele prevăzute la alin. (2) lit. b), determinate ca urmare a compensării cu diferențele în plus, pe baza inventarului anual, indiferent dacă se încadrează sau nu în limitele stabilite în studiile menționate la alin. (1) nu generează obligații din punct de vedere al regimului accizelor.

(6) Operatorii economici care nu au solicitat institutelor/societăților prevăzute la pct. 2 alin. (1) lit. b) efectuarea de studii privind diferențele specifice activităților de depozitare, manipulare, distribuție şi transport, după caz, datorează accize pentru toate diferențele în plus calculate ca urmare a compensării cu diferențele în minus, pe baza inventarului anual, în cazul diferențelor de natura celor prevăzute la alin. (2) lit. b), precum şi pentru cele prevăzute la alin. (2) lit. a), în situația în care nu are loc o reglare a documentelor de vânzare de către antrepozitarul autorizat.

SUBSECȚIUNEA a 4-a

Valorificarea produselor accizabile intrate, potrivit legii, în proprietatea statului sau care fac obiectul unei proceduri de executare silită

164. (1) Alcoolul etilic şi băuturile alcoolice care fac obiectul unei proceduri de executare silită şi care nu îndeplinesc condițiile legale de comercializare pot fi valorificate de către organele de executare silită către antrepozitarii autorizați pentru producția de alcool etilic — materie primă numai în vederea procesării. În acest caz livrarea se face pe bază de factură la prețuri care nu cuprind accizele.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător şi pentru produsele energetice care fac obiectul unei proceduri de executare silită şi care nu îndeplinesc condițiile legale de comercializare.

(3) Produsele accizabile care fac obiectul unei proceduri de executare silită şi care îndeplinesc condițiile legale de comercializare, cu excepția tutunurilor prelucrate, se valorifică de organele de executare silită către operatorii economici comercianți pe bază de factură la prețuri care cuprind şi accizele.

(4) Persoanele care dobândesc bunuri accizabile potrivit alin. (1)—(3) trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de lege, după caz.

CAPITOLUL II
Regimul accizelor nearmonizate

SECȚIUNEA 1

Nivelul şi calculul accizelor

165. (1) În aplicarea art. 442 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele prevăzute la 439 alin. (2) din Codul fiscal care sunt prezentate sub forma unei rezerve care conține atât produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal, cât şi produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, cuantumul accizelor datorate reprezintă suma dintre accizele datorate pentru fiecare componentă în parte.

(2) În cazul în care produsele sunt prezentate sub forma unei rezerve care conține atât produsele prevăzute la art. 354 alin. (4) din Codul fiscal, cât şi produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal, cuantumul accizelor datorate reprezintă suma dintre accizele datorate pentru fiecare componentă în parte.

(3) Pentru produsele prevăzute la alin. (2) se aplică în mod corespunzător prevederile secțiunilor a 9-a — Regimul de antrepozitare, a 16-a — Deplasarea şi primirea produselor accizabile aflate în regim suspensiv de accize şi a 19-a — Marcarea produselor alcoolice şi a tutunului prelucrat.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri

166. (1) În aplicarea art. 443 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) din Codul fiscal care sunt exportate, accizele plătite pot fi restituite dacă se face dovada că acestea au părăsit teritoriul Uniunii Europene.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), exportatorul anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a exporta produsele accizabile, cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data în care se realizează exportul.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cantitățile de produsele accizabile care fac obiectul exportului, momentul exigibilității accizelor potrivit art. 441 din Codul fiscal, valoarea accizelor plătite.

(4) Pentru a beneficia de restituirea accizelor , exportatorul transmite la autoritatea vamală teritorială, în ziua lucrătoare imediat următoare celei în care produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene, o copie a declarației vamale de export certificată în acest sens.

(5) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentelor prevăzute la alin. (4), autoritatea vamală teritorială întocmeşte un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele exportate. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(6) În vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, exportatorul depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia declarației vamale de export prin care se certifică faptul că produsele accizabile au părăsit teritoriul Uniunii Europene;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum şi documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie.

(7) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile lucrătoare de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(8) În cazul emiterii unei decizii de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

167. (1) În aplicarea art. 443 alin. (1) din Codul fiscal, pentru produsele prevăzute la 439 alin. (2) din Codul fiscal care sunt livrate intracomunitar, accizele plătite pot fi restituite dacă livrarea este însoțită de un document care conține aceleaşi informații cu cele din cuprinsul documentului prevăzut la art. 416 din Codul fiscal.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic care efectuează livrarea intracomunitară anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a expedia produsele accizabile într-un alt stat membru, cu cel puțin două zile lucrătoare înainte de expediere, menționând cantitățile de produse accizabile care fac obiectul livrării intracomunitare, momentul exigibilității accizelor potrivit art. 441 din Codul fiscal, valoarea accizelor plătite.

(3) Pentru a beneficia de restituirea accizelor , operatorul economic transmite la autoritatea vamală teritorială documentul prevăzut la alin. (1) prin care se certifică faptul că produsele accizabile au fost recepționate într-un alt stat membru.

(4) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentelor prevăzute la alin. (3), autoritatea vamală teritorială întocmeşte un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele livrate intracomunitar . Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(5) În vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului prevăzut la alin. (1) prin care se certifică faptul că produsele accizabile au fost recepționate într-un alt stat membru;

b) documentele care atestă proveniența produselor, precum şi documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie.

(6) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile

lucrătoare de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(7) În cazul emiterii unei decizii de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

168. (1) În aplicarea art. 443 alin. (2) din Codul fiscal, pentru produsele prevăzute la 439 alin. (2) din Codul fiscal, retrase de pe piață, accizele plătite pot fi restituite, la cerere.

(2) În cazul prevăzut la alin. (1), operatorul economic anunță în scris autoritatea vamală teritorială despre intenția de a retrage de pe piață produsele accizabile, în vederea distrugerii, cu cel puțin 7 zile lucrătoare înainte de data în care se realizează distrugerea acestora.

(3) Documentul prevăzut la alin. (2) cuprinde următoarele informații: cauzele, cantitățile de produse care fac obiectul retragerii de pe piață, momentul exigibilității accizelor potrivit art. 441 din Codul fiscal, valoarea accizelor plătite.

(4) Autoritatea vamală teritorială desemnează un reprezentant care asistă la distrugerea produselor şi certifică documentul de distrugere.

(5) Operatorul economic transmite la autoritatea vamală teritorială, în ziua lucrătoare imediat următoare efectuării distrugerii, o copie a documentului de distrugere certificat prevăzut la alin. (4).

(6) În termen de 5 zile lucrătoare de la data primirii documentelor prevăzute la alin. (5), autoritatea vamală teritorială, după analizarea acestora, întocmeşte un punct de vedere cu privire la sumele reprezentând accize care pot fi restituite în urma depunerii unei cereri de restituire pentru produsele retrase de pe piață. Documentul care cuprinde punctul de vedere al autorității vamale teritoriale se comunică autorității fiscale teritoriale care are în competență soluționarea cererii de restituire a accizelor.

(7) În vederea restituirii accizelor plătite la bugetul de stat, operatorul economic depune o cerere la autoritatea fiscală teritorială unde este înregistrat ca plătitor de impozite şi taxe, însoțită de următoarele documente:

a) copia documentului de distrugere certificat de reprezentantul autorității vamale teritoriale;

b) documentele care atestă provenienta produselor, precum şi documentul care atestă plata accizelor la bugetul de stat pentru produsele respective, în copie.

(8) Autoritatea fiscală teritorială analizează documentația depusă de operatorul economic şi, în termen de 30 de zile lucrătoare de la depunerea cererii, decide asupra dreptului de restituire a accizelor prin emiterea unei decizii de admitere, în totalitate sau în parte, ori de respingere a cererii de restituire.

(9) În cazul emiterii unei decizii de admitere în totalitate sau în parte, autoritatea fiscală teritorială procedează la restituirea accizelor în condițiile art. 168 din Codul de procedură fiscală.

(10) Termenul în care persoana interesată îşi poate exercita dreptul de a solicita restituirea accizelor este termenul de prescripție a dreptului de a cere restituirea reglementat de Codul de procedură fiscală.

SECȚIUNEA a 3-a

Plătitori de accize

169. În aplicarea art. 444 alin. (3) din Codul fiscal, procesarea tutunului prelucrat în vederea obținerii produselor prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal şi a produselor care se prezintă sub forma unei combinații între produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. a) din Codul fiscal şi cele prevăzute la art. 439 alin. (2) lit. b) din Codul fiscal se efectuează în antrepozite fiscale de producție tutun prelucrat.

170. (1) În aplicarea art. 444 alin. (3) din Codul fiscal, operatorul economic care achiziționează din alte state membre ale Uniunii Europene sau importă produsele prevăzute la art. 439 alin. (2) din Codul fiscal trebuie să se autorizeze la autoritatea vamală teritorială.

(2) Pentru obținerea autorizației prevăzute la alin. (1), operatorul economic depune o cerere, potrivit modelului din anexa nr. 45, care face parte integrantă din prezentele norme metodologice, însoțită de documentele prevăzute în aceasta.

(3) Autoritatea vamală teritorială poate să solicite operatorului economic solicitant al autorizației orice informație şi documente pe care le consideră necesare, după caz, cu privire la:

a) identitatea operatorului economic;

b) amplasarea locurilor unde se recepționează produsele accizabile;

c) tipurile de produse accizabile ce urmează a fi recepționate în fiecare locație;

d) capacitatea operatorului economic de a asigura garanția financiară.

(4) Orice astfel de operator are obligația de a depune o garanție corespunzătoare unei cote de 3% din suma totală a accizelor aferente produselor achiziționate în anul anterior . În cazul unui nou operator, garanția va reprezenta 3% din accizele estimate, aferente produselor ce urmează a se achiziționa pe parcursul unui an. Garanția poate fi sub formă de depozit în numerar şi/sau de garanții personale, modul de constituire fiind cel prevăzut la pct. 8.

(5) Autorizația de operator economic pentru achiziții intracomunitare are valabilitate 3 ani, cu începere de la data de 1 a lunii următoare celei în care operatorul economic face dovada constituirii garanției în cuantumul şi în forma aprobate de autoritatea vamală teritorială.

(6) În situația în care intervin modificări față de datele inițiale menționate în autorizație, operatorul economic are obligația de a solicita autorității vamale teritoriale emitente a autorizației modificarea acesteia, după cum urmează:

a) pentru fiecare nouă locație în care urmează a se realiza recepția de produse supuse accizelor, cu cel puțin 15 zile înainte de recepția produselor;

b) dacă se modifică datele de identificare ale operatorului economic, în termen de 30 de zile de la data înregistrării modificării;

c) dacă modificările intervenite se referă la tipul produselor supuse accizelor, cu cel puțin 60 de zile înainte de recepția produselor.

(7) Operatorul economic nu poate realiza recepția de produse supuse accizelor într-o locație dacă nu face dovada înregistrării acesteia la autoritatea vamală teritorială.

(8) Produsele supuse accizelor primite de către operatorul economic sunt însoțite de documentul comercial care atestă achiziția intracomunitară.

(9) Autorizația poate fi revocată de autoritatea emitentă a acesteia în situația în care operatorul economic săvârşeşte o infracțiune la reglementările fiscale.

(10) Decizia de revocare se comunică operatorului economic şi produce efecte de la data la care a fost adusă la cunoştința operatorului economic.

(11) În cazuri excepționale când interesele legitime ale operatorului economic impun aceasta, autoritatea vamală emitentă a autorizației poate decala termenul de intrare în vigoare a deciziei de revocare la o dată ulterioară.

(12) Operatorul economic nemulțumit poate contesta decizia de revocare a autorizației, potrivit legislației în vigoare.

(13) Contestarea deciziei de revocare a autorizației de operator economic pentru achiziții intracomunitare nu suspendă efectele juridice ale acestei decizii pe perioada soluționării contestației în procedură administrativă.

(14) În cazul în care operatorul economic doreşte să renunțe la autorizație, acesta are obligația să anunțe în scris acest fapt autorității vamale emitente cu cel puțin 60 de zile înainte de data de la care renunțarea la autorizație produce efecte.

(15) Nu intră sub incidența prevederilor alin. (1) antrepozitarii autorizați, destinatarii înregistrați şi importatorii autorizați pentru produsele prevăzute la pct. 165 alin. (2).

CAPITOLUL III
Contravenții şi sancțiuni

SECȚIUNEA 1
Contravenții şi sancțiuni

171. (1) Constituie contravenții, dacă nu au fost săvârşite în astfel de condiții încât să fie considerate potrivit legii infracțiuni, şi se sancționează cu amendă de la 2.000 lei la 20.000 lei următoarele fapte:

a) neînscrierea distinctă în facturi şi/sau în avize de însoțire a valorii accizelor, a mențiunii accize percepute ori a mențiunii exceptat/scutit de accize, după caz, potrivit pct. 6 alin. (13), pct. 7 alin. (2), alin. (4)—6), pct. 12 alin. (14), pct. 15 alin. (4) şi (5), pct. 16 alin. (3) şi (4), pct. 17 alin. (2), pct. 81 alin. (2), pct. 164 alin. (3);

b) nedepunerea la autoritatea vamală teritorială a situațiilor lunare centralizatoare prevăzute la pct. 39 alin. (2), pct. 46 alin. (2), pct. 53 alin. (3), pct. 63, pct. 85 alin. (1), pct. 92 alin. (14), (16) şi (18), pct. 93 alin. (9) şi (11), pct. 97 alin. (1), pct. 102, pct. 110 alin. (1), pct. 139 alin. (17) ori depunerea acestora cu date incomplete.

(2) Următoarele fapte constituie contravenții, dacă nu au fost săvârşite în astfel de condiții încât să fie considerate potrivit legii infracțiuni:

a) neutilizarea documentelor fiscale prevăzute la pct. 7;

b) amplasarea mijloacelor de măsurare a producției şi a concentrației alcoolice pentru alcool etilic şi distilate în alte locuri decât cele prevăzute la pct. 30 alin. (14) şi (15);

c) fabricarea de alcool sanitar de către alte persoane decât antrepozitarii autorizați pentru producția de alcool etilic;

d) nerespectarea condițiilor şi procedurilor prevăzute la pct. 78 şi 79 privind denaturarea alcoolului etilic şi a altor produse alcoolice;

e) eliberarea în consum în vrac şi deținerea în vrac în afara unui regim suspensiv de accize a produselor intermediare prevăzute la art. 352 din Codul fiscal şi alcoolului etilic prevăzut la art. 353 din Codul fiscal, cu excepția situațiilor prevăzute la art. 397 din Codul fiscal;

f) nerespectarea procedurii prevăzute la pct. 38 privind sigilarea şi desigilarea instalațiilor de fabricație a alcoolului şi distilatelor;

g) întocmirea studiilor prevăzute la pct. 2 alin. (1) lit. b) sau a referatelor prevăzute la pct. 25 alin. (1) cu date inexacte ori incorecte şi care au influențe fiscale;

h) utilizarea biocombustibililor şi biocarburanților în amestec cu combustibili pentru încălzire sau carburanți tradiționali, dacă pentru produsul astfel obținut nu se face dovada plății accizelor la nivelul prevăzut pentru combustibilul tradițional.

(3) Contravențiile prevăzute la alin. (2) se sancționează cu amendă de la 20.000 lei la 50.000 lei, precum şi cu:

a) confiscarea produselor, iar în situația când acestea au fost vândute, confiscarea sumelor rezultate din această vânzare, în cazurile prevăzute la lit. a), c), d), e) şi h);

b) suspendarea activității de producție a produselor accizabile prin sigilarea instalației, pentru situațiile prevăzute la lit. e) şi f).

(4) La propunerea organului de control, pentru situațiile prevăzute la alin. (1) lit. b), c), e) şi f), autorizațiile de antrepozit fiscal, destinatar înregistrat, expeditor înregistrat sau importator autorizat, după caz, pot fi suspendate de către autoritatea care le-a emis.

SECȚIUNEA a 2-a
Constatarea contravențiilor şi aplicarea sancțiunilor

172. (1) Constatarea şi sancționarea faptelor ce constituie contravenție potrivit pct. 171 se fac de organele competente din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală şi unitățile sale subordonate.

(2) Sancțiunile contravenționale prevăzute la pct. 171 se aplică, după caz, persoanelor fizice sau persoanelor juridice. În cazul asocierilor şi al altor entități fără personalitate juridică, sancțiunile se aplică reprezentanților acestora.

(3) Contravenientul poate achita, pe loc sau în termen de cel mult 48 de ore de la data încheierii procesului-verbal ori, după caz, de la data comunicării acestuia, jumătate din minimul amenzii prevăzute la pct. 171, agentul constatator făcând mențiune despre această posibilitate în procesul-verbal.

SECȚIUNEA a 3-a
Dispoziții aplicabile

173. Contravențiilor prevăzute la pct. 171 le sunt aplicabile dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 180/2002, cu modificările şi completările ulterioare.

CAPITOLUL IV
Dispoziții tranzitorii

174. Operatorii economici care au depus la autoritatea fiscală teritorială scrisori de garanție bancară emise de societăți bancare care nu au sucursale în România au obligația de a se conforma prevederilor pct. 8 alin. (4) lit. a) până la data de 31 martie 2016.

175. Notificările emise potrivit prezentului titlu până la 31 decembrie 2015 inclusiv rămân valabile până la 31 martie 2016.

176. (1) În aplicarea art. 421 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, băuturile fermentate liniştite, altele decât bere şi vinuri, marcate cu banderole anterior datei de 1 ianuarie 2016, se comercializează ca atare până la epuizarea stocurilor.

(2) Marcajele neutilizate de tip banderolă aflate la data de 1 ianuarie 2016 în stocul operatorilor economici cu drept de marcare a băuturilor fermentate liniştite, altele decât bere şi vinuri, se restituie Companiei Naționale „Imprimeria Națională" — S.A. până cel târziu la 31 martie 2016, în vederea distrugerii. Distrugerea marcajelor neutilizate se desfăşoară sub supraveghere fiscală.

177. În situația în care Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi titlul VII din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 44/2004, cu modificările şi completările ulterioare, prevedea depunerea unor notificări în vederea aplicării de excepții sau scutiri de la plata accizelor, acestea îşi păstrează valabilitatea până la 29 februarie 2016 inclusiv. Începând cu data de 1 martie 2016, operatorii economici trebuie să îndeplinească condițiile de depunere a notificărilor respective în conformitate cu prevederile prezentelor norme.

178. Conformarea la prevederile pct. 170 se va efectua începând cu data de 1 martie 2016. În perioada 1 ianuarie 2016—29 februarie 2016, operatorul economic care achiziționează din alte state membre ale Uniunii Europene sau importă produsele prezentate la art. 439 alin. (2) din Codul fiscal anunță autorității vamale teritoriale, intenția sa, în scopul efectuării de controale cu privire la respectarea prevederilor art. 440 şi 441 din Codul fiscal.

ANEXA Nr. 1
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat .....
Sediul:
Localitatea ....., str. ..... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., judeţul/sectorul ....., codul poştal ....., telefon/fax .....
Numărul de înmatriculare în registrul comerţului/anul .....
Codul de identificare fiscală .....
Codul de accize/Codul de marcare .....

D E C L A R A Ţ I E
privind preţurile de vânzare cu amănuntul pe sortimente de ţigarete

Începând cu data de ....., preţurile de vânzare cu amănuntul practicate pe sortimente vor fi următoarele:

Nr. crt.	Denumirea sortimentului	Numărul ţigaretelor conţinute într-un pachet	Preţul de vânzare cu amănuntul (lei/pachet)
0	1	2	3

Director general

Numele şi prenumele
.....
Semnătura
.....

Director economic

Numele şi prenumele
.....
Semnătura
.....

ANEXA Nr. 2
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

D E C L A R A Ţ I E P E P R O P R I A R Ă S P U N D E R E
privind îndeplinirea condiţiilor de încadrare în categoria mică fabrică de bere/mică distilerie

Denumire mică fabrică de bere/mică distilerie.
Sediul:
Localitatea ....., str. ..... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., judeţul/sectorul ....., codul poştal ....., telefon/fax .....
Numărul de înmatriculare în registrul comerţului/anul .....
Codul de identificare fiscală .....
Codul de accize/Codul de marcare .....

Subsemnatul ....., legitimat prin CI/BI seria ..... nr. ....., eliberat(ă) de ..... la data de ....., cod numeric personal nr. ....., cunoscând dispoziţiile art. 326 din Codul penal cu privire la falsul în declaraţii, declar pe propria răspundere, în calitate de reprezentant al ....., următoarele:

1. Cantitatea de bere/alcool pur produsă de ….....…….. în anul calendaristic precedent este de ……. hl produs/hl alcool pur.

2. Cantitatea de bere/alcool pur estimată a fi produsă de …….. în anul calendaristic în curs nu va depăşi 200.000 hl produs/10 hl alcool pur.

Anexez la prezenta următoarele documente:
a) copia documentului de identitate;
b) dovada calităţii de reprezentant al …….;
c) documente care atestă îndeplinirea condiţiei prevăzute la pct. 1 din prezenta declaraţie pe propria răspundere.

Numele şi prenumele .....
Semnătura .....
Data .....

ANEXA Nr. 3
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

S I T U A Ț I A
eliberărilor pentru consum de țigarete/țigări şi țigări de foi în luna ..... anul .....

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat .....
Sediul:
Localitatea ....., str. ..... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., județul/sectorul ....., codul poştal ....., telefon/fax .....
Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul .....
Codul de identificare fiscală .....
Codul de accize/Codul de marcare .....

Nr. crt.	Denumirea sortimentului	Prețul de vânzare cu amănuntul declarat*)	Cantitatea eliberată pentru consum (mii bucăți)	Acciza (lei)
0	1	2	3	4

*) Pentru țigări şi țigări de foi nu se va înscrie prețul de vânzare cu amănuntul declarat.

Certificată de conducerea antrepozitarului autorizat/
destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Numele şi prenumele .....
Semnătura .....
Data .....

ANEXA Nr. 4
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

S I T U A Ț I A
eliberărilor pentru consum de tutun fin tăiat, destinat rulării în țigarete/alte tutunuri de fumat în luna ..... anul .....

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat .....
Sediul:
Localitatea ....., str. ..... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., județul/sectorul ....., codul poştal ....., telefon/fax .....
Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul .....
Codul de identificare fiscală .....
Codul de accize/Codul de marcare .....

Nr. crt.	Denumirea sortimentului	Cantitatea eliberată pentru consum (kg)	Acciza (lei)
0	1	2	3

Certificată de conducerea antrepozitarului autorizat/
destinatarului înregistrat/importatorului autorizat

Numele şi prenumele .....
Semnătura .....
Data .....

ANEXA Nr. 5
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	Data .....

C E R E R E
privind înregistrarea operatorului economic autorizat pentru producție/achiziții intracomunitare/import/furnizare de:
cărbune/lignit/cocs
gaz natural/energie electrică

1. Numele operatorului economic	
2. Adresa	Județul ....., sectorul ....., localitatea ....., str. ..... nr. ....., bl. ....., sc. ....., et. ....., ap. ....., cod poştal .....
3. Telefon	
4. Fax	
5. Adresa e-mail	
6. Codul de identificare fiscală	
7. Numele şi numărul de telefon ale reprezentantului legal sau ale altei persoane de contact	
8. Descrierea activității economice desfăşurate în România	☐ Furnizare gaz natural ☐ Extracție cărbune şi lignit ☐ Producție cocs ☐ Furnizare energie electrică ☐ Achiziție intracomunitară cărbune/cocs/lignit ☐ Import cărbune/ cocs/lignit
9. Anexați copia legalizată a autorizației eliberate de autoritatea de reglementare în domeniu.	

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete.

Numele şi prenumele solicitantului sau ale reprezentantului furnizorului extern
.....

Data .....

Semnătura .....

ANEXA Nr. 6
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	Data .....

D E C L A R A Ț I E
pentru înregistrarea gospodăriei individuale care realizează băuturi alcoolice destinate consumului propriu

1. Numele şi prenumele persoanei fizice	
2. Adresa	Județul ....., sectorul ....., localitatea ....., str. ..... nr. ....., bl. ....., sc. ....., et. ....., ap. ....., cod poştal .....
3. Telefon	
4. Codul numeric personal	
5. Descrierea activității ce urmează a se desfăşura	Producție ☐ Bere ☐ Vinuri ☐ Băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri ☐ Țuică ☐ Rachiuri
6. Menționați cantitatea (în litri) obținută în anul anterior: 6.1. — bere 6.2. — vinuri 6.3. — băuturi fermentate, altele decât bere şi vinuri	
7. Menționați instalațiile de producție deținute pentru producție de țuică şi rachiuri din fructe*) 7.1. — țuică 7.2. — rachiuri din fructe 7.3. — alte rachiuri 8. Menționați cantitatea obținută în anul anterior, în litri şi concentrația alcoolică: 8.1 — țuică 8.2. — rachiuri din fructe 8.3. — alte rachiuri	

*) Se vor anexa şi copiile documentelor cu privire la deținerea instalațiilor pentru producție de țuică şi rachiuri din fructe.

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete.

Numele şi prenumele ....
Semnătura ..... Data

ANEXA Nr. 7
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	Data .....

D E C L A R A Ț I E
pentru înregistrarea micilor producători de vinuri liniştite

1. Denumirea operatorului economic/ Numele şi prenumele	
2. Adresa	Județul ....., sectorul ....., localitatea ....., str. ..... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., cod poştal .....
3. Telefon	
4. Cod unic de identificare/Cod numeric personal	
5. Descrierea activității ce urmează a se desfăşura	
6. Mențiuni privind instalațiile şi spațiile de producție deținute	

Semnătura Data
….....…… ….....……

ANEXA Nr. 8
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	Data .....

D E C L A R A Ț I E
privind producția de vinuri liniştite realizată şi comercializată în calitate de mic producător
semestrul ..... anul .....

1. Numele persoanei juridice/persoanei fizice autorizate	
2. Adresa	Județul ....., sectorul ....., localitatea ....., str. ..... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., cod poştal .....
3. Telefon	
4. Codul de identificare fiscală/Codul numeric personal	
5. Cantitatea realizată în perioada de raportare (în litri)	
6. Cantitatea realizată cumulat de la începutul anului (în litri)	
7. Cantitatea livrată în semestrul de raportare, total, din care către: 7.1. magazine specializate în vânzarea vinurilor 7.2. unități de alimentație publică 7.3. antrepozite fiscale	
8. Cantitate livrată cumulat de la începutul anului de raportare	

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete:

Numele şi prenumele .....

..... Data .....
Semnătura declarantului

ANEXA Nr. 9
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	Data .....

D E C L A R A Ț I E
privind achizițiile/livrările intracomunitare de vinuri liniştite
efectuate în calitate de mic producător
semestrul ..... anul .....

1. Numele persoanei juridice/persoanei fizice autorizate	
2. Adresa	Județul ....., sectorul ....., localitatea ....., str. ..... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., cod poştal .....
3. Telefon	
4. Codul de identificare fiscală/Codul numeric personal	
5. Cantitatea achiziționată în perioada de raportare (în litri), total: din care: din ..... (statul membru)	....
6. Cantitatea achiziționată cumulată de la începutul anului (în litri)	
7. Cantitatea livrată în semestrul de raportare, total, din care, către: ..... (statul membru)	....
8. Cantitatea livrată cumulat de la începutul anului de raportare	

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete:

Numele şi prenumele .....

..... Data .....
Semnătura declarantului

ANEXA Nr. 10
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	Data .....

C E R E R E

pentru acordarea autorizației de antrepozit fiscal

(atașați numărul suplimentar de pagini necesar pentru a asigura informațiile complete)

I. **INFORMAȚII PRIVIND ANTREPOZITARUL AUTORIZAT PROPUS**	
1. Numele	
2. Adresa	Județul ....., sectorul ....., localitatea ....., str. ..... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., cod poştal .....
3. Telefon	
4. Fax	
5. Adresa de e-mail	
6. Codul de identificare fiscală	
7. Numele şi numărul de telefon ale reprezentantului legal sau ale altei persoane de contact	
8. Activitățile economice desfăşurate în România	
9. Numele, adresa şi codul de identificare fiscală ale persoanei afiliate cu antrepozitarul	
10. Dacă antrepozitarul autorizat este persoană juridică: numele, adresa şi codul numeric personal ale fiecărui administrator; se vor anexa şi cazierele judiciare ale administratorilor.	
11. Arătați dacă antrepozitarul (sau, în cazul în care antrepozitarul este persoană juridică, oricare dintre administratorii săi) a fost condamnat definitiv în ultimii 5 ani pentru infracțiunile prevăzute în legislația fiscală.	☐ DA ☐ NU
12. Anexați un certificat constatator , eliberat de oficiul registrului comerțului, din care să rezulte: capitalul social, asociații, obiectul de activitate, administratorii, precum şi copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor legale în vigoare.	
II. **INFORMAȚII PRIVIND ANTREPOZITUL FISCAL** **(pentru fiecare antrepozit fiscal se depune separat câte o parte a II-a, precum şi alte informații necesare)**	
1. Adresa antrepozitului fiscal	Județul ....., sectorul ....., localitatea ....., str. ..... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ..., cod poştal .....
2. Descrierea activităților ce urmează a se desfăşura în antrepozitul fiscal (inclusiv natura activităților şi tipurile de produse accizabile)	
3. Arătați dacă anterior a fost respinsă, revocată sau anulată vreo autorizație de antrepozit fiscal pentru locul respectiv.	

4. Enumerați tipurile şi cantitățile de produse accizabile produse şi/sau depozitate în locul respectiv în fiecare din ultimele 12 luni (dacă este cazul), precum şi tipurile şi cantitățile estimate pentru fiecare dintre următoarele 12 luni. Tipurile de produse accizabile urmează a fi detaliate în funcție de acciza unitară pe produs. Codificarea tipurilor de produse	Tip produs (denumire produs) ..... — (cod şi subcod) ..... Tip produs (denumire produs) ..... — (cod şi subcod) ..... Tip produs (denumire produs) ..... — (cod şi subcod) .....
5. În cazul unui loc care urmează a fi folosit exclusiv pentru depozitarea produselor accizabile, specificați capacitatea maximă de depozitare (cantitatea de produse accizabile care poate fi depozitată la un moment dat în locul respectiv).	
6. Anexați un plan de amplasare a antrepozitului fiscal.	
7. Anexați copiile licențelor, autorizațiilor sau avizelor privind desfăşurarea activităților din antrepozitul fiscal.	
8. Dacă locul se află în proprietatea antrepozitarului autorizat, anexați copia actelor de proprietate.	
9. Dacă locul se află în proprietatea altei persoane, anexați următoarele: — o copie a contractului de leasing sau a actului deținerii sub orice formă legală; — o declarație semnată de proprietar care confirmă permisiunea de acces pentru personalul cu atribuți de control.	
III. **INFORMAȚII PRIVIND GARANȚIA**	
1. Tipul de garanție propusă	
2. Suma propusă pentru garanția pentru fiecare antrepozit fiscal (şi descrierea metodei de calcul)	
3. În cazul unui depozit în bani, anexați scrisoarea de bonitate bancară.	
4. În cazul unei garanții bancare, anexați următoarele: — numele, adresa şi telefonul garantului propus; — declarația garantului propus cu privire la intenția de a asigura garanția bancară pentru o sumă şi o perioadă de timp specificată (scrisoare de garanție bancară).	

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete.

Numele şi prenumele .....

..... Data .....
Semnătura solicitantului

ANEXA Nr. 11
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	Data .....

D E C L A R A Ț I E
privind media ponderată pentru produsul .....

I. INFORMAȚII PRIVIND TIPUL DE PRODUSE ACCIZABILE UTILIZATE CA MATERIE PRIMĂ						
Nr. crt.	Denumire produs	Cod NC	U.M.*)	Nivel accize (lei/u.m.)	Cantitate utilizată**)	Accize aferente materiei prime
0	1	2	3	4	5	6
TOTAL Accize materii prime utilizate (sumă coloana 6)						
TOTAL Materii prime accizabile utilizate (sumă coloana 5)						

II. INFORMAȚII PRIVIND TIPUL DE PRODUSE NEACCIZABILE UTILIZATE CA MATERIE PRIMĂ			
Nr. crt.	Denumire produs	U.M.*)	Cantitate utilizată**)
0	1	2	3
TOTAL Materii prime neaccizabile utilizate (sumă coloana 3)			

III. INFORMAȚII PRIVIND PRODUSUL ACCIZABIL FINIT REALIZAT			
Denumire produs	Cod NC	U.M.	Nivel accize (lei/u.m.)
0	1	2	3

IV. MEDIA PONDERATĂ	
TOTAL Accize materii prime utilizate TOTAL Materii prime accizabile utilizate + TOTAL Materii prime neaccizabile utilizate	
Media ponderată (lei/u.m.)	

*) Unitatea de măsură este cea prevăzută în anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.
**) Se completează cu cantitatea materiei prime utilizate pentru obținerea unei unități de măsură aferente cantității de produs finit pentru care este prevăzut nivelul accizelor în anexa nr. 1 la titlul VIII din Codul fiscal.

Exemplu: Pentru obținerea unui produs din categoria produselor intermediare, se va completa cu cantitatea materiei prime utilizate pentru obținerea unei cantități de 1 hl de produs finit.

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete.

....
Semnătura Data

ANEXA Nr. 12
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal .....
Cod accize .....
Localitatea ....., judeţul/sectorul .....
Str. ..... nr. .....
Cod poştal .....
Domiciliul fiscal .....

S I T U A Ţ I A
privind operaţiunile desfăşurate în antrepozitul fiscal de producţie de alcool şi băuturi spirtoase
în luna ..... anul .....

I. Materii prime (exprimate în tone/hectolitri alcool pur, după caz)

Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Stoc iniţial (A)	Intrări (B)				Utilizat (C)	Stoc final (D)	Diferenţa (E)
				Operaţii interne		U.E.	Import			
				Din producţie proprie	Alte achiziţii					

(A) stocul iniţial: cantitatea de materii prime existente la începutul perioadei trebuie să coincidă cu stocul final al perioadei anterioare; (B) intrări: cantităţile de materii prime intrate trebuie să corespundă cu cele înscrise în documente de circulaţie corespunzătoare fiecărei provenienţe, aferente perioadei de raportare; (C) cantităţile de materii prime utilizate pentru fabricarea alcoolului, în perioada de raportare; (D) cantităţile de materii prime existente în finalul perioadei de raportare; (E) diferenţe: cantitatea rezultată pentru fiecare materie primă, după formula următoare: Stoc iniţial + intrări – utilizat – stoc final E = A + B – C – D

II. Produse în curs de fabricaţie (exprimate în hl alcool pur)

Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Stoc iniţial	Intrări	Ieşiri		Stoc final	Diferenţa
					Către alte depozite	Pentru prelucrare finală		

III. Livrări (exprimate în hectolitri alcool pur)

Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Concentraţie alcoolică	Stoc iniţial (A)	Cantităţi produse (B)	Intrări (C)			Ieşiri (D)					Utilizate în activitatea proprie (E)	Stoc final (F)	Diferenţa (G)
						Achiziţii interne (RO)	Alte achiziţii (UE)	Import	Cu accize	Fără accize						
										Regim suspensiv			Scutire			
										Teritoriul naţional	U.E.	Export				

Cantităţile de alcool se exprimă în hectolitri alcool pur, cu două zecimale. Datele aferente (A), (B), (C), (D) şi (E) sunt corespunzătoare operaţiunilor desfăşurate în perioada de raportare. Diferenţa (G) = stoc iniţial (A) + cantităţi produse (B) + intrări (C) – ieşiri (D) – utilizat în activitatea proprie (E) – stoc final (F)

Data .....

Conducătorul antrepozitului fiscal .....

Semnătura

ANEXA Nr. 13
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal .....
Cod accize .....
Localitatea ....., judeţul/sectorul .....
Str. ..... nr. .....
Cod poştal .....
Domiciliul fiscal .....

S I T U A Ţ I A
privind operaţiunile desfăşurate în antrepozitul fiscal de producţie de vinuri/băuturi fermentate/produse intermediare în luna ..... anul .....

I. Materii prime (exprimate în kg/hl, după caz)

Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Concentraţie	Stoc iniţial (A)	Intrări (B)			Utilizat (C)	Stoc final (D)	Diferenţa (E)
					Operaţii interne	U.E.	Import			

A — cantităţile de materii prime existente în antrepozit la începutul perioadei şi care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B — cantităţile de materii prime şi de produse în curs de fabricaţie intrate în antrepozit — s e va avea în vedere data din documentele de circulaţie corespunzătoare fiecărei provenienţe/*raport de primire*; C — cantităţi de materie primă utilizate pe parcursul lunii la procesul de producţie al produselor intermediare; D — stoc final — cantităţile de materii prime existente în antrepozit la sfârşitul lunii; diferenţa (E) = stoc iniţial (A) + intrări (B) – ieşiri (C) – stoc final (D)

II. Produse în curs de fabricaţie (exprimate în hectolitri)

Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Stoc iniţial	Intrări	Ieşiri		Stoc final	Diferenţa
					Către alte depozite	Pentru prelucrare finală		

III. Livrări (exprimate în hectolitri)

Cod produs accizabil	Cod NC	Concentraţie	U.M.	Stoc iniţial (A)	Cantităţi produse (B)	Intrări (C)			Ieşiri (D)					Utilizate în activitatea proprie (E)	Stoc final (F)	Diferenţa (G)
						Achiziţii interne (RO)	Alte achiziţii (U.E.)	Import	Cu accize	Fără accize						
										Regim suspensiv			Scutire			
										Teritoriul naţional	U.E.	Export				

A — cantităţile de produse existente în antrepozit la începutul perioadei şi care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B — cantitatea de produse fabricate în antrepozit pe parcursul perioadei; C — cantităţile de produse intrate în regim suspensiv în antrepozit. Se va avea în vedre data din raportul de primire; D — ieşiri cu accize — cantităţile de produse eliberate pentru consum; ieşiri fără accize — cantităţile fiecăror produse intermediare ieşite în regim suspensiv sau în regim de scutire de la plata accizelor; E — cantităţi de produse obţinute în antrepozit şi care ulterior sunt utilizate ca materie pr imă în urma unui proces de producţie; F — stocul final — cantităţile pe fiecare tip de produs existente în antrepozit la sfârşitul lun ii; diferenţa (G) = stoc iniţial (A) + cantităţi produse (B) + intrări (C) – ieşiri (D) – utilizat în activitatea proprie (E) – stoc final (F)

Data .....

Conducătorul antrepozitului fiscal .....

Semnătura

ANEXA Nr. 14
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal .....
Cod accize .....
Localitatea ....., judeţul/sectorul .....
Str. ..... nr. .....
Cod poştal .....
Domiciliul fiscal .....

S I T U A Ţ I A
privind operaţiunile desfăşurate în antrepozitul fiscal de producţie de bere
în luna ..... anul .....

I. Materii prime (exprimate în hl/kg, după caz)

Denumire	Kilograme	% extract sec	Denumire	Kilograme	% extract sec
Malţ			Alte materii de extracţie		
Orz			Malţ colorat		
Orez şi griş			Bere		
Porumb			Altele …		
Zahăr şi glucoză					

II. Bere fabricată (în hectolitri)

Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Stoc iniţial (A)	Cantităţi produse (B)	Intrări (C)			Ieşiri						Consum (F)	Stoc final (G)	Diferenţa (H)
					Achiziţii interne (RO)	Alte achiziţii (U.E.)	Import	Cu accize (D)		Fără accize (E)						
								Grad Plato mediu	Consum	Regim suspensiv			Operaţiuni scutite			
										Teritoriul naţional	U.E.	Export				

A — cantităţile de produse existente în antrepozit la începutul perioadei şi care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B — cantităţile de bere produse în antrepozit pe parcursul lunii; C — cantităţile de bere intrate în antrepozit. Se va avea în vedere data din raportul de primire; D — ieşiri cu accize: gradul Plato mediu – dacă berea eliberată în consum prezintă diverse grade Plato, se va înscrie gradul mediu.

Exemplu: 1000 hl bere de 12 grade Plato; 2000 hl bere de 13 grade Plato; 3000 hl de bere de 14 grade Plato

$$\text{Gradul Plato mediu} = \frac{(1000 \times 12) + (2000 \times 13) + (3000 \times 14)}{1000 + 2000 + 3000} = 13{,}33$$

F — consum propriu de materii prime, în scopul realizării produsului finit; G — stocul final — cantităţile pe fiecare tip de produs existente în antrepozit la sfârşitul lunii; diferenţa (H) = stoc iniţial (A) + cantităţi produse (B) + intrări (C) – ieş iri (D + E) – consum (F) – stoc final (G)

Data .....

Conducătorul antrepozitului fiscal .....

Semnătura

ANEXA Nr. 15
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal .....
Cod accize .....
Localitatea ....., judeţul/sectorul .....
Str. ..... nr. .....
Cod poştal .....
Domiciliul fiscal .....

S I T U A Ţ I A
privind operaţiunile desfăşurate în antrepozitul fiscal de producţie tutunuri prelucrate
în luna ……..…anul …..

Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Stoc iniţial (A)	Cantităţi produse (B)	Intrări (C)			Ieşiri									Utilizate în activitatea proprie (F)	Stoc final (G)	Diferenţa (H)
					Achiziţii interne (RO)	Alte achiziţii (U.E.)	Import	Cu accize (D)		Fără accize (E)									
										Regim suspensiv						Scutire			
										Teritoriul naţional		U.E.		Export					
								Valoare	Cantitate	Valoare	Cantitate	Valoare	Cantitate	Valoare	Cantitate				

În cazul ţigaretelor, al ţigărilor de foi, cantităţile vor fi exprimate în mii bucăţi, iar în cazul tutunurilor de fumat se vor exprima în kg.

A — cantităţile de produse existente în antrepozit la începutul perioadei şi care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B — cantitatea de produse fabricate în antrepozit pe parcursul perioadei, care se consideră finite; C — cantităţile de produse intrate în regim suspensiv de accize în antrepozit. Se va avea în vedere data din *raportul de primire*; D — ieşiri cu accize — cantităţile de produse eliberate în consum; E — ieşiri fără accize — cantităţile fiecărui produs ieşit în regim suspensiv de accize sau în regim de scutire de la plata accizelor; F — cantităţi de produse obţinute în antrepozit şi care ulterior sunt utilizate ca materie primă în urma unui proces de producţie; G — stoc final — cantităţile pe fiecare tip de produs existente în antrepozit la sfârşitul lunii; diferenţa (H) = stoc iniţial (A) + cantităţi produse (B) + intrări (C) – ieşiri (D + E) – consum (F) – stoc final (G)

Cantităţile de produse vor fi exprimate în mii bucăţi, respectiv kg, după caz.

Data ..... Conducătorul antrepozitului fiscal .....

Semnătura

ANEXA Nr. 16
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal .....
Cod accize.....
Localitatea ....., judeţul/sectorul .....
Str. ..... nr. .....
Cod poştal .....
Domiciliul fiscal .....

S I T U A Ţ I A
privind operaţiunile desfăşurate în antrepozitul fiscal de producţie de produse energetice
în luna ..... anul .....

Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Stoc iniţial (A)	Cantităţi produse (B)	Intrări (C)			Ieşiri					Autoconsum (F)		Stoc final (G)	Diferenţa (H)
					Achiziţii interne (RO)	Alte achiziţii (U.E.)	Import	Cu accize (D)	Fără accize (E)				Cu accize	Fără accize		
									Regim suspensiv			Scutiri				
									Teritoriul naţional	U.E.	Export					

Cantităţile de produse se exprimă în tone.

A — cantităţile de produse existente în antrepozit la începutul perioadei şi care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B — cantitatea de produse fabricate în antrepozit pe parcursul perioadei care se consideră finite; C — cantităţile de produse intrate în regim suspensiv de accize în antrepozit. Se va avea în vedere data din *raportul de primire*; D — ieşiri

cu accize — cantitățile de produse eliberate în consum; E — cantitățile fiecărui produs ieşit în regim suspensiv de accize sau în regim de scutire de la plata accizelor pentru consum; E — ieşiri fără accize — cantitățile fiecărui produs ieşit în regim suspensiv sau în regim de scutire de la plata accizelor; F — autoconsum — cantitățile de produse consumate sau utilizate în cadrul antrepozitului fiscal; G —stocul final – cantitățile pe fiecare tip de produs existente în antrepozit la sfârşitul lunii; diferența (H) = stoc inițial (A) + cantități produse (B) + intrări (C) – ieşiri (D + E) – autoconsum (F) – stoc final (G)

Data ..... Conducătorul antrepozitului fiscal .....

Semnătura

ANEXA Nr. 17
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitului fiscal .....
Cod accize .....
Localitatea ....., județul/sectorul .....
Str. ..... nr. .....
Cod poştal .....
Domiciliul fiscal .....

S I T U A Ț I A
privind operațiunile desfăşurate în antrepozitul fiscal de depozitare
în luna ……..…anul …..

Cod produs accizabil	Cod NC	Concentrație grad alcoolic	Grade Plato	U.M.	Stoc inițial (A)	Intrări					Ieşiri					Utilizate în activitatea proprie (G)	Stoc final (H)	Diferența (I)
						Regim suspensiv (B)			Produs din activitatea proprie (C)	Cantități pentru amestec (D)	Cu accize (E)	Fără accize (F)						
												Regim suspensiv			Scutire/ Exceptare			
						Achiziții interne (RO)	Alte achiziții (U.E.)	Import				Teritoriul național	U.E.	Export				

Cantitățile de produse vor fi exprimate în hl pentru grupele de produse accizabile S, W , I, B, mii bucăți sau kg pentru T, tone pentru E.

A — cantitățile de produse existente în antrepozit la începutul perioadei şi care trebuie să corespundă cu stocul final din documentul lunii anterioare; B — cantitățile de produse intrate în regim suspensiv în antrepozit. Se va avea în vedere data din raportul de primire; C — cantități de produse din activitatea proprie, utilizate pentru amestec; D — cantități de aditivi, biocombustibili pentru încălzire şi biocarburanți prevăzuți la pct. 21 alin. (3), precum şi marcatori şi coloranți prevăzuți la pct. 156; E — ieşiri cu accize — cantitățile de produse eliberate în consum; E — ieşiri fără accize — cantitățile fiecărui produs ieşit în regim suspensiv de accize sau în regim de scutire/exceptare de la plata accizelor; G — cantitățile de produse consumate sau utilizate în cadrul antrepozitului fiscal. Rubricile C, D, G se completează doar în cazul antrepozitelor de depozitare produse energetice I; H — stoc final — cantitățile pe fiecare tip de produs existente în antrepozit la sfârşitul lunii; diferența (I) = stoc inițial (A) + intrări (B + C + D) – ieşiri (E + F) – (G) – stoc final (H)

Data ..... Conducătorul antrepozitului fiscal .....

Semnătura

ANEXA Nr. 18)*
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

CERERE DE AUTORIZARE	Nr……	
DESTINATAR ÎNREGISTRAT	Casetă rezervată autorității vamale teritoriale	
1. Nume și prenume sau denumirea societății și adresa exactă	Cod unic de înregistrare	
	Număr de identificare TVA	
	Număr de telefon	
	Număr de fax	
	Adresa de e-mail	
2. În cazul persoanelor juridice, se vor înscrie numele, adresa și codul numeric personal ale fiecărui administrator:		
3. Adresa locației/locațiilor de recepție a produselor:		
4. Natura produselor și cantitatea medie lunară de produse estimată a fi recepționată într-un an, după caz:		

*) Anexa nr. 18 este reprodusă în facsimil.

Băuturi alcoolice

bere _____ litri

vin liniștit _____ litri

vin spumos _____ litri

produse intermediare _____ litri

Băuturi fermentate liniștite_____ litri

băuturi fermentate spumoase_____ litri

băuturi alcoolice spirtoase _____ litri

produse energetice

combustibili _____ litri

carburanți _____ litri

tutun prelucrat

țigarete _____ bucăți

țigări și țigări de foi _____ bucăți

tutun de fumat _____ kg

5. Dacă sunteți deja titularul unei autorizații eliberate de autoritatea competentă, vă rugăm să indicați data și obiectul autorizației:

Număr _____ din _____1 1
1

Număr _____ din _____1 1
1

6. În cazul în care anterior a fost respinsă, revocată sau anulată vreo autorizație de destinatar înregistrat, precizați acest fapt:

7. Documente de anexat:

☐ cazierele judiciare ale administratorilor

☐ bilanțul pe ultimii 2 ani

☐ confirmarea organului fiscal cu privire la calitatea de plătitor de accize

☐ certificatul constatator, eliberat de oficiul registrului comerțului, din care să rezulte:

capitalul social, obiectul de activitate, administratorii, punctele de lucru în care urmează a se realiza recepția produselor accizabile, precum și copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor în vigoare

☐	copia contractelor încheiate direct între destinatarul înregistrat propus și persoana autorizată din alt stat membru
☐	lista cantităților de produse accizabile recepționate în fiecare lună din anul precedent
☐	scrisoarea de bonitate bancară, în cazul în care garanția se constituie prin consemnarea de mijloace bănești la Trezoreria Statului
☐	numele, adresa și telefonul garantului produs, precum și garanția cu privire la intenția de a asigura garanția bancară pentru o sumă și o perioadă de timp specificată (scrisoarea de garanție bancară), atunci când se constituie o garanție bancară

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații, din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte și complete.

Prevăzut pentru validarea semnăturii responsabilului societății	**Data, numele și calitatea acestuia** **(proprietar, asociat)**

ANEXA Nr. 19
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea destinatarului înregistrat/reprezentantului fiscal
.....
Cod accize/Cod identificare fiscală .....
Localitatea ....., judeţul/sectorul .....
Str. ..... nr. .....,
bl. ....., sc. ..... et. ..... ap., ... cod poştal .....

S I T U A Ţ I E C E N T R A L I Z A T O A R E
privind achiziţiile şi livrările de produse accizabile
în luna ..... anul .....

Document		Data achiziţie/ Livrare		Provenienţa/ Destinaţia (3)	Cod accize expeditor/ Cod identificare fiscală destinatar	Cod produs accizabil	Codul NC al produsului	Starea produsului (vrac/ îmbuteliat) (V/Î)	Densitate la 15°C kg/l (4)	Concentraţie grad alcoolic (5)	Grade Plato (6)	Recipienţi		Cantitate			Acciza datorată — mii lei —
Tip (1)	Număr	Tip (2)	Data									Capacitate nominală	nr.	kg	litri	mii bucăţi	

(1) eDA, DI, factura, AIM
(2) Pentru achiziţii se va înscrie „A”; pentru livrări se va înscrie „L”.
(3) Se va înscrie indicativul ţării în cazul provenienţei/destinaţiei U.E. (RO în cazul livrărilor naţionale); se va indica „EX ” în cazul livrărilor în afara U.E.
(4) Se va completa numai în cazul produselor energetice.
(5) Se va completa numai în cazul alcoolului şi băuturilor alcoolice.
(6) Se va completa numai în cazul berii.

RECAPITULAREA PERIOADEI										
Cod produs accizabil	Codul NC al produsului	U.M.	Vrac/ Îmbuteliat (V/Î)	Stoc la începutul lunii	Cantitatea intrată	Surplus pe parcursul lunii	Cantitatea ieşită	Pierderi	Stoc efectiv	Diferenţa (+) sau (-)

Numele şi prenumele .....
Semnătura ..... Data .....

ANEXA Nr. 20
la normele metodologice de aplicare
a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Nr. ..... din .....

C E R E R E
privind acordarea autorizaţiei de importator autorizat/expeditor înregistrat

Societatea ....., cu sediul social în ..... str. ..... nr. ....., înregistrată în Registrul comerţului la nr. ..... din data de ....., codul de identificare fiscală ....., telefon ....., fax ....., e-mail ....., reprezentată prin ....., domiciliat în ....., str. ..... nr. ....., bl. ....., sc. ....., et. ....., ap. ...., sectorul ....., judeţul ....., posesorul buletinului/cărţii de identitate seria ..... nr ....., eliberat/ă de ....., având funcţia de....., pe baza documentelor anexate la dosar, solicit eliberarea autorizaţiei de importator autorizat/ expeditor înregistrat pentru următoarele produse:
1. .....
2. .....
3. .....

Data .....
Numele şi prenumele .....
Semnătura .....

ANEXA Nr. 21
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea expeditorului înregistrat
.....
Sediul:
Județul ....., sectorul ....., localitatea .....
Str. ..... nr. ..., bl. ..., sc. ... et. ..., ap. ...
Codul poştal ....., telefon/fax .....
Codul de accize/Codul de identificare fiscală .....

S I T U A Ț I E C E N T R A L I Z A T O A R E
privind livrările de produse accizabile
în luna ..... anul .....

Semnificația coloanelor din tabelul de mai jos este următoarea:
A — Denumirea operatorului
B — Data expedierii
C — Cantitatea livrată

Nr. crt.	Cod produs accizabil	Cod NC	UM	Beneficiarul livrării										Cantitatea totală livrată (7+12)
				Antrepozite/Destinatari înregistrați					Alți beneficiari (export/organizații scutite)					
				A	Codul de accize	ARC	B	C	A	Nr. DVE/ Nr. Certificat de scutire	ARC	B	C	
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14

Cantitățile de produse vor fi exprimate în hl pentru grupele de produse accizabile S, W , I, B, mii bucăți sau kg pentru T, tone pentru E.

Certificată de conducerea expeditorului înregistrat
Numele şi prenumele .....
Semnătura ..... Data ……

ANEXA Nr. 22
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

D E C L A R A Ț I E P E P R O P R I A R Ă S P U N D E R E
privind utilizarea produselor energetice prevăzute la art. 394 alin. (1) din Codul fiscal în unul dintre scopurile exceptate de la regimul de accizare prevăzute la art. 394 alin. (1) pct. 2 lit. a), b) şi e) din Codul fiscal

Denumire operator economic .....
Sediul: .....
Localitatea ....., str. ..... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., județul/sectorul ....., codul poştal ....., telefon/fax .....
Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul .....
Codul de identificare fiscală .....
Obiect principal de activitate..... cod CAEN ....

Subsemnatul, ..., legitimat prin CI/BI seria ..... nr. ....., eliberat de ..... la data de ....., cod numeric personal nr. ....., cunoscând dispozițiile art. 326 din Codul penal cu privire la falsul în declarații, declar pe propria răspundere, în calitate de reprezentant al ....., că voi utiliza produsele energetice achiziționate în regim de exceptare de la regimul de accizare, potrivit art. 394 din Codul fiscal şi pct. 59 din Normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal.

Anexez la prezenta următoarele documente:
a) copia documentului de identitate;
b) dovada calității de reprezentant al …….;

Numele şi prenumele .....
Semnătura .....
Data .....

ANEXA Nr. 23
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare	Data .....
	Nr. înregistrare în registrul special constituit la nivelul autorității vamale teritoriale	Data .....

N O T I F I C A R E
privind utilizarea produselor energetice în exceptare de la regimul de accizare potrivit art. 394 din Codul fiscal/utilizarea în regim de scutire de la plata accizelor potrivit art. 397 din Codul fiscal/art. 399 din Codul fiscal

1. Numele operatorului economic	
2. Adresa	Localitatea ....., str. ..... nr. ...., bl. ...., sc. ...., et. ...., ap. ...., Județul/Sectorul ....., Codul poştal ....., Telefon/fax .....
3. Telefon	
4. Fax	
5. Adresa de e-mail	
6. Codul de identificare fiscală	
7. Numele şi numărul de telefon al reprezentantului legal sau altei persoane de contact	
8. Descrierea activității desfăşurate	Utilizare potrivit art. 394 din Codul fiscal ☐ gaz natural ☐ cărbune şi cocs ☐ energie electrică Utilizare potrivit art. 397 din Codul fiscal/art. 399 din Codul fiscal ☐ gaz natural ☐ cărbune/ cocs ☐ energie electrică ☐ biocombustibili/ biocarburanți ☐ alcool etilic şi alte produse alcoolice
9. Cantitatea de produse accizabile estimată a fi utilizată	
10. Confirmarea organului fiscal cu privire la deținerea calității de plătitor de accize — anexa nr. 1 la prezenta declarație	
11. Copiile licențelor, autorizațiilor sau avizelor privind activitatea desfăşurată — anexa nr. 2 la prezenta declarație	
12. Documentele prevăzute la pct. 113 alin. (7) de la titlul VIII din normele metodologice — anexa nr. 3 la prezenta declarație*)	

*) Se depun numai pentru utilizarea biocombustibililor şi biocarburanților în stare pură.

Numele şi prenumele .....
Semnătura .....
Data .....

ANEXA Nr. 24
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

C E R E R E
privind acordarea autorizației de utilizator final

1. Denumirea operatorului economic	
2. Adresă/Număr de identificare TVA	Județul ....., sectorul..... Localitatea ..... Strada ....., Bloc ....., scara ....., etaj ....., ap. ..... Codul poştal ..... Număr de identificare TVA .....
3. Telefon	
4. Fax	
5. Adresa de e-mail	
6. Codul unic de identificare	
7. Numele, numărul de telefon, codul numeric personal al reprezentantului legal	
8. Codul CAEN şi denumirea activității economice în care se utilizează produsele accizabile	
9. Numele, adresa şi codul fiscal al persoanelor afiliate cu operatorul economic	
10. Locul primirii produselor accizabile	Județul....., sectorul..... Localitatea ..... Strada ..... Codul poştal .....
11. Capacitatea de depozitare	

12. Tipul de produse accizabile solicitate în regim de scutire directă/exceptare de la regimul de accizare şi cantitatea estimată

Denumire comercială	Cod NC[1]	Cantitatea estimată[2] pentru un an/trei ani	UM	Baza legală pentru care se solicită autorizarea (art. ... alin. ... pct. .. lit. ... din Codul fiscal)	Destinația produsului		
					Producție	Consum propriu	Comercializare către utilizator final

13. Produse ce urmează a fi obținute

Nr. crt.	Tip produs	Cod NC	Destinația produsului obținut	
			Comercializare	Consum propriu

14. Sunteți titularul unei alte autorizații eliberate de autoritatea vamală competentă: ☐ Da ☐ Nu	Tip autorizație[3]	Număr/Dată	Validă/Invalidă

15. Documente de anexat:
— certificatul constatator, eliberat de Oficiul Registrului Comerțului, din care să rezulte: capitalul social, asociații, obiectul de activitate, administratorii, punctele de lucru în care urmează a se realiza recepția, producția şi comercializarea produselor, precum şi copie după certificatul de înmatriculare sau certificatul de înregistrare, după caz;
— cazierul fiscal al solicitantului;
— cazierul judiciar al administratorului;
— copii ale documentelor care atestă forma de deținere a utilajelor, terenurilor şi clădirilor (proprietate, închiriere sau contract de leasing);
— copii ale licențelor, autorizațiilor sau avizelor cu privire la desfăşurarea activității, după caz;
— fundamentarea cantității pentru fiecare produs în parte, identificat prin codul NC, ce urmează a fi achiziționat în regim de scutire directă/exceptare de la plata accizelor.
Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular, precum şi documentele anexate sunt corecte şi complete.

Data .....
Numele şi prenumele administratorului .....

Semnătura .....

[1] Codul NC va fi completat în mod obligatoriu la nivel de 8 cifre.
[2] Prin cantitatea estimată pentru un an se înțelege cantitatea necesară pentru 12 luni consecutive, iar în cazul cantității estimate pentru trei ani se înțelege cantitatea necesară pentru 36 de luni consecutive.
[3] Rubrica Tip autorizație se va completa cu toate tipurile de autorizații emise anterior sau în derulare.

ANEXA Nr. 25
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Autoritatea vamală teritorială
.....

A U T O R I Z A Ț I E D E U T I L I Z A T O R F I N A L
Nr. ..... din data .....

Cod utilizator final .....

....., cu sediul în ....., str. ..... nr. ....., bl. ...., sc. ....., et. ....., ap. ....., cod poştal ....., județul ....., telefon/fax ....., înregistrată la registrul comerț ului cu nr. ....., având codul de identificare fiscală ....., se autorizează ca utilizator final de produse accizabile pentru punctul de lucru având cod de utilizator ....., situat în ....., str. ....., nr. ....., bl. ....., sc. ....., et. ....., ap. ....., cod poştal ....., județul ..... telefon/fax ..... .

Această autorizație permite achiziționarea în regim de scutire directă/exceptare de la plata accizelor, în scopul prevăzut de Codul fiscal la art. .... alin. .... pct. …. lit. ...., a următoarelor produse:

— denumire produs, cod NC şi cantitate .....;
— denumire produs, cod NC şi cantitate .....;
— denumire produs, cod NC şi cantitate .....;

Nivelul garanției .....

Autorizația este valabilă începând cu data de .....;

Conducătorul autorității vamale teritoriale,
.....
(numele, prenumele, semnătura)

ANEXA Nr. 26
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea utilizatorului final/cod utilizator
…….....
Cod utilizator punct de lucru …….....
Localitatea ..... județul/sectorul .....
Strada ..... nr. .....
Bl. ....., sc. ....., et. ...., ap. ... codul poştal .....
Domiciliul fiscal .....

S I T U A Ț I E C E N T R A L I Z A T O A R E
privind achizițiile/utilizările de produse accizabile şi livrările de produse finite rezultate în luna ..... anul .....

Temei legal aferent facilității fiscale solicitate:

1. cf. art. ... alin. ..... lit. ..... Cod fiscal — autorizație nr. .....
2. cf. art. ... alin. ..... lit. ..... Cod fiscal — autorizație nr. .....
3. cf. art. ... alin. ..... lit. ..... Cod fiscal — autorizație nr. .....
.....

1. **ACHIZIȚII/LIVRĂRI PRODUSE ACCIZABILE**

Document		Achiziție/Livrare		Furnizor/ beneficiar	Cod accize expeditor/ Cod identificare fiscală destinatar	Cod produs accizabil	Cod NC	Starea produsului	Densitate la 15ºC kg/l	Concentrație	Recipienți		Cantitate	
Tip	Nr. /serie/ ARC	Tip	Data								Capacitate nominală	Nr.	kg	litri
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15

(1) Factura/Facturile DA/DI/AIM (aviz de însoțire a mărfii)/NP(notă de predare).
(3) Pentru achiziții se va înscrie „A”, pentru livrări se va înscrie „L”.
(6) În cazul utilizatorului final care comercializează produsele accizabile către alt utilizator final, se va înscrie codul de acciză al utilizatorului final.
(9) Se va menționa V — produse în vrac sau I — îmbuteliat.
(10) Se completează numai în cazul produselor energetice.
(12) Se va completa numai în cazul alcoolului şi băuturilor alcoolice.

2. **RECAPITULAREA ACHIZIȚIILOR/LIVRĂRILOR DE PRODUSE ACCIZABILE**																				
Cod produs accizabil	Codul NC al produsului	Starea produsului	Stoc la începutul lunii		Cantitate intrată		Surplus pe parcursul lunii		Cantitate ieşită						Pierderi		Stoc la sfârşitul lunii		Diferențe (+) sau (-)	
									Consum propriu		Producție		Comercializare							
			kg	litri	kg	litri	kg	litri	kg	litri	kg	litri	kg	litri	kg	litri	kg	litri	kg	litri
16	17	18	19	20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36

(18) Se va menționa V — produse în vrac sau I — îmbuteliat.
(25),(26) — Cantitatea consumată în scopul pentru care a obținut autorizația.
(27), (28) — Cantitatea comercializată în cazul utilizatorului final autorizat să comercializeze produsele către un utilizatofinal.
(29), (30) — Cantitatea utilizată în alte scopuri pentru care datorează accize.

3. **RECAPITULAREA PRODUSELOR FINITE REALIZATE/LIVRATE***										
Codul NC al produsului	Stoc la începutul lunii		Cantitate realizată în luna de raportare		Cantitate expediată		Stoc la sfârşitul lunii		Diferențe (+) sau (-)	
	cant.	um	cant.	um	cant.	um	cant.	um	cant.	um
37	38	39	40	41	42	43	44	45	46	47

*) Nu se completează de către operatorii economici beneficiari ai autorizațiilor de utilizator final cf. art. 397 din Codul fiscal.

(47), (48) — Diferența — cantitățile de produse finite stabilite după formula: stoc la începutul lunii + cantitate realizată în luna de raportare – cantitate expediată – stoc la sfârşitul lunii.

4. **LIVRĂRI PRODUSE FINITE***			
Codul NC al produsului	Cantitate expediată		Destinatar
	cant.	um	
48	49	50	51

*) Nu se completează de către operatorii economici beneficiari ai autorizațiilor de utilizator final cf. art. 397 din Codul fiscal.

(53) — Se va înscrie codul țării în cazul destinației UE, EX, în cazul exporturilor şi codul de identificare fiscală al destinatarului în cazul livrărilor naționale.

Numele şi prenumele .....
Semnătura ……. Data ……..

ANEXA Nr. 27
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

C E R E R E
de restituire a accizei în baza prevederilor art. 395 din Codul fiscal

1. Denumirea solicitantului
.....

2. Adresa din România: localitatea ....., str. ..... nr. ....., sectorul ....., codul poştal ....., codul de identificare fiscală ....., județul ..... .

În conformitate cu prevederile art. 395 alin. (1) din Legea nr . 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările şi completările ulterioare, prin prezenta cerere solicităm restituirea accizelor aferente cantității de ..... litri de ....., achiziționați conform centralizatorului anexat.

Solicităm restituirea prin virament în contul ....., deschis la .....

Numele şi prenumele .....
Semnătura solicitantului ..... Data .....

ANEXA Nr. 28
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

CERTIFICAT DE SCUTIRE DE ACCIZE

Seria nr. (opțional)

1. **INSTITUȚIA/PERSOANA BENEFICIARĂ**
Denumirea/numele .....
Strada şi numărul .....
Codul poştal, locul .....
Statul membru (gazdă) .....

2. **AUTORITATEA COMPETENTĂ PENTRU VIZARE**
(denumire, adresă şi număr de telefon)
.....
.....
.....

3. **DECLARAȚIA BENEFICIARULUI**
Instituția/Persoana beneficiară(1) declară:
(a) că produsele prevăzute la căsuța 5 sunt destinate (2)

☐ pentru uzul oficial al:
☐ unei misiuni diplomatice străine
☐ unei reprezentanțe consulare străine
☐ unei organizații internaționale
☐ forței armate a unui stat parte la Tratatul Atlanticului de Nord (NATO)

☐ pentru uzul personal al:
☐ unui membru al unei misiuni diplomatice străine
☐ unui membru al unei reprezentanțe consulare străine
☐ unui membru din conducerea unei organizații internaționale

.....
(denumirea instituției) (vezi căsuța 4)

(b) că produsele descrise la căsuța 5 corespund condițiilor şi limitelor aplicabile scutirii în statul membru menționat la căsuța 1, şi
(c) că informațiile de mai sus sunt reale.
Instituția sau persoana beneficiară se obligă prin prezenta să achite statului membru de livrare a produselor, accizele care s-ar datora în cazul în care aceste produse nu corespund condițiilor scutirii sau în cazul în care produsele nu au fost utilizate în scopul prevăzut.

…….. Locul, data
…….. Numele şi statutul semnatarului
..... Ştampila

4. **ŞTAMPILA INSTITUȚIEI** (în cazul scutirii pentru uz personal)

…… Locul, data
..... Numele şi statutul semnatarului

ŞTAMPILA

..... Semnătura

5. **DESCRIEREA PRODUSELOR LIVRATE PENTRU CARE SE SOLICITĂ SCUTIREA DE ACCIZE**
A. Informații cu privire la antrepozitul fiscal autorizat/furnizorul de gaz natural şi electricitate
(1) Numele şi adresa .....
(2) Codul de accize .....
(opțional)

B. Informații cu privire la produse

Nr.	Descrierea detaliată a produselor (3) (sau referința la formularul de comandă ataşat)	Cantitatea sau numărul	Valoarea fără accize		LEI
			Valoarea unitară	Valoarea totală	
Suma totală					

6. **CERTIFICAREA DE CĂTRE AUTORITATEA COMPETENTĂ A STATULUI MEMBRU GAZDĂ**
Livrarea produselor descrise la căsuța 5 îndeplineşte
• în totalitate
• până la cantitatea de ..... (număr) (4)
condițiile de scutire de accize

....
Locul, data Numele şi statutul semnatarului

ŞTAMPILA

……
Semnătura

7. **PERMISIUNEA DE A FOLOSI ŞTAMPILA** (doar în caz de scutire pentru uz oficial)
Prin scrisoarea nr. ..... din .....
(referire la dosar) (data)
..... i se acordă permisiunea de către ……..…..... de a folosi ştampila
(denumirea instituției beneficiare) (denumirea autorității competente)
în cadrul căsuței 6.

....
Locul, data Numele şi statutul semnatarului

ŞTAMPILA

……
Semnătura

(1) Tăiați dacă este cazul.
(2) Bifați rubrica potrivită.
(3) Tăiați spațiul care nu este utilizat. Această obligație se aplică şi în cazul în care este anexat formularul de comandă.
(4) Bifați produsele care nu sunt scutite de la plata accizelor, de la căsuța 5.

Instrucțiuni de completare la anexa nr. 28

1. Pentru antrepozitarul autorizat, acest certificat este utilizat ca document justificativ pentru scutirea de la plata accizelor a produselor destinate instituțiilor/persoanelor beneficiare, în sensul art. 12 alin. (1) din Directiva 2008/118/CE. În acest sens, se va emite un certificat distinct pentru fiecare antrepozitar . Antrepozitarul trebuie să păstreze acest certificat în evidențele proprii potrivit prevederilor legale aplicabile în statul său membru.

2. (a) Specificațiile generale cu privire la hârtia ce trebuie utilizată sunt stabilite în Jurnalul Oficial al Comunității Europene nr. C 164 din 1 iulie 1989.

Hârtia trebuie să fie albă pentru toate exemplarele şi trebuie să aibă 210 mm x 297 mm cu o toleranță maximă de 5 mm în minus sau 8 mm în plus în ceea ce priveşte lungimea.

Certificatul de scutire se emite în două exemplare:

— un exemplar care se păstrează de expeditor,

— un exemplar care însoțeşte documentul administrativ electronic tipărit.

(b) Orice spațiu neutilizat în căsuța 5.B se va bara, astfel încât să nu fie posibile adăugiri.

(c) Documentul trebuie completat lizibil şi într-o manieră care să nu permită ştergerea datelor. Nu sunt permise ştersături sau corecturi. Documentul trebuie completat într-o limbă recunoscută de statul membru gazdă.

(d) Dacă descrierea produselor (căsuța 5.B a certificatului) se referă la un formular de comandă întocmit în altă limbă decât cea recunoscută de statul membru gazdă, instituția/persoana beneficiară va trebui să ataşeze o traducere.

(e) Pe de altă parte, dacă certificatul este întocmit în altă limbă decât cea recunoscută de statul membru al antrepozitarului, instituția/persoana beneficiară va anexa o traducere a informațiilor cu privire la produsele din căsuța 5.B.

(f) Limbă recunoscută înseamnă una dintre limbile oficiale utilizate în statul membru sau orice altă limbă oficială din Comunitate, pe care statele membre o declară ca fiind utilizabilă în acest sens.

3. Prin declarația din căsuța 3 a certificatului, instituția/persoana beneficiară furnizează informațiile necesare pentru evaluarea solicitării de scutire în statul membru gazdă.

4. Prin declarația de la căsuța 4 a certificatului, instituția confirmă detaliile în căsuțele 1 şi 3 (a) ale documentului şi certifică faptul că persoana beneficiară face parte din personalul instituției.

5. a) Trimiterea la formularul de comandă (căsuța 5.B) trebuie să conțină cel puțin data şi numărul comenzii. Formularul de comandă trebuie să conțină toate elementele înscrise în căsuța 5 a certificatului. Dacă acest certificat trebuie vizat de autoritatea competentă a statului membru gazdă, formularul de comandă va trebui să fie şi el vizat.

b) Indicația privind codul de accize al antrepozitarului autorizat.

c) Moneda se indică folosind un cod din 3 litere, potrivit standardului internațional ISOIDIS 4127, stabilit de Organizația Internațională de Standardizare.

6. Declarația instituției/persoanei beneficiare menționată anterior se autentifică la căsuța 6 prin ştampila autorității competente din statul membru gazdă. Autoritatea respectivă poate condiționa aprobarea de acordul unei alte autorități din statul membru în care se găseşte. Obținerea acestui acord depinde de autoritatea competentă.

7. Pentru a simplifica procedura, autoritatea competentă poate dispensa instituția beneficiară de obligația de a solicita ştampila în cazul scutirii pentru utilizare oficială. Instituția beneficiară menționează această dispensă la căsuța 7 din certificat.

ANEXA Nr. 29
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitarului autorizat pentru producție/depozitare
….....
Sediul:
Județul …....., sectorul …....., localitatea ….....
Str. ….... nr. …....., bl. …......, sc. …....., et. …....., ap. …....
Codul poștal …....., telefon/fax ….....
Codul de accize/Codul de identificare fiscală ….....

J U R N A L
privind livrările de combustibil destinat utilizării exclusiv pentru aviație
în luna …..... anul …....

Nr. crt.	Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Beneficiarul livrării								Cantitatea totală livrată (6+10)
				Antrepozite fiscale de depozitare				Alți beneficiari				
				Denumirea operatorului	Codul de accize	Numărul şi data facturii	Cantitatea livrată	Denumirea operatorului	Codul de identificare fiscală	Numărul şi data facturii	Cantitatea livrată	
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
TOTAL												

Cantitățile de produse se exprimă în tone.

Certificată de conducerea antrepozitului
Numele şi prenumele ....
Semnătura ..... Data

ANEXA Nr. 30
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea operatorului economic/antrepozitarului autorizat
….....
Sediul:
Județul …....., sectorul …....., localitatea ….....
Str. ….... nr. …....., bl. …......, sc. …....., et. …....., ap. …....
Codul poștal …....., telefon/fax ….....
Codul de accize/Codul de identificare fiscală ….....

J U R N A L
privind achizițiile/livrările de combustibil destinat utilizării exclusiv pentru aviație
în luna …..... anul …....

Nr. crt.	Numărul şi data facturii	Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Antrepozitul fiscal de la care s-a făcut achiziția				Beneficiarul livrării		
					Denumirea	Codul de identificare fiscală	Codul de accize	Cantitatea achiziționată	Denumirea operatorului economic	Nr. de înmatriculare al aeronavei	Cantitatea
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
TOTAL									TOTAL		

Cantitățile de produse se exprimă în tone.

Certificată de conducerea antrepozitului
Numele şi prenumele ....
Semnătura ..... Data

ANEXA Nr. 31
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea antrepozitarului autorizat pentru producție/depozitare
.....
Sediul:
Județul ....., sectorul ....., localitatea .....
Str. ..... nr. ....., bl. ....., sc. ....., et. ...., ap. .....
Codul poştal ....., telefon/fax .....
Codul de accize/Codul de identificare fiscală .....

J U R N A L
privind livrările de combustibil destinat utilizării exclusiv pentru navigație
în luna ..... anul .....

Nr. crt.	Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Beneficiarul livrării								Cantitatea totală livrată (7+11)
				Antrepozite fiscale de depozitare				Alți beneficiari				
				Denumirea operatorului	Codul de accize	Numărul şi data facturii	Cantitatea livrată	Denumirea operatorului	Codul de identificare fiscală	Numărul şi data facturii	Cantitatea livrată	
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
TOTAL												

Cantitățile de produse se exprimă în tone.

Numele şi prenumele ....
Semnătura ..... Data

ANEXA Nr. 32
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea operatorului economic
Sediul:
Județul ....., sectorul ....., localitatea .....
Str. ..... nr. ....., bl. ....., sc. ....., et. ..., ap. .....
Codul poştal ....., telefon/fax .....
Codul de accize/Codul de identificare fiscală .....

J U R N A L
privind achizițiile/livrările de combustibil destinat utilizării exclusiv pentru navigație
în luna ..... anul .....

Nr. crt.	Provenienţa produselor energetice[1)]	Numărul şi data facturii	Cod produs accizabil	Cod NC	U.M.	Furnizor				Beneficiarul livrării		
						Denumirea	Codul de identificare fiscală	Codul de accize	Cantitatea achiziționată	Denumirea operatorului economic	Nr. de înmatriculare al navei	Cantitatea
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
TOTAL										TOTAL		

[1)] Se va specifica AF dacă aprovizionarea se face de la un antrepozitar autorizat, DÎ dacă produsele provin din achiziții intracomunitare proprii în calitate de destinatar înregistrat sau IM dacă produsele provin din operațiuni proprii de import.

Cantitățile de produse se exprimă în tone.

Certificată de conducerea operatorului economic distribuitor
Numele şi prenumele ....
Semnătura ..... Data

ANEXA Nr. 33
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

<table>
<tr><td rowspan="5">DOCUMENT ADMINISTRATIV DE ÎNSOȚIRE</td><td colspan="2" rowspan="2">2. Expeditor</td><td colspan="2" rowspan="2">2.a. Codul de acciză al expeditorului</td><td>Tip trimitere</td><td>1.a. Cod tip destinație</td><td colspan="2">1.d. Cod de Referință Administrativ Unic — ARC</td></tr>
<tr><td>1.e. Data şi ora validării</td><td>1.f. Număr secvențial</td><td>9.a. Număr de referință local</td><td>9.d. Cod tip origine</td></tr>
<tr><td colspan="2">5. Destinatar</td><td colspan="2">5.a. Codul de acciză al destinatarului/Nr. TVA</td><td colspan="2">7. Locul livrării</td><td colspan="2">7.a. Codul de acciză/Nr. TVA</td></tr>
<tr><td colspan="2">3. Locul de expediere</td><td colspan="2">3.a. Codul de acciză al antrepozitului</td><td colspan="2">14. Organizatorul transportului</td><td colspan="2">14.a. Nr. TVA</td></tr>
<tr><td colspan="2" rowspan="2">12. Operator garant</td><td colspan="2">12.a. Codul de acciză al operatorului

12.b. Nr. TVA</td><td colspan="2" rowspan="2">15. Primul transportator</td><td colspan="2" rowspan="2">15.a. Nr. TVA</td></tr>
<tr><td colspan="2">11. Garanția</td></tr>
<tr><td rowspan="3"></td><td>6.a. Cod stat membru</td><td>6.b. Nr. de serie al certificatului de scutire</td><td>4. Birou de expediție</td><td>8. Birou vamal de export</td><td colspan="2">10. Autoritatea competentă a locului de expediere</td><td colspan="2">9.b. Număr factură/aviz</td></tr>
<tr><td colspan="4" rowspan="2">9.1.a. Număr DVI</td><td colspan="2">9.c. Data facturii</td><td colspan="2"></td></tr>
<tr><td>9.e. Data expedierii</td><td colspan="2">9.f. Ora expedierii</td><td>1.b. Durata transportului</td></tr>
<tr><td rowspan="2">DETALII</td><td colspan="2">13. Transport</td><td colspan="6">16.f. Informații complementare</td></tr>
<tr><td>16.a. Cod unitate de transport</td><td colspan="2">16.b. Identitate unități transport</td><td colspan="2">16.c. Identitate sigiliu comercial</td><td colspan="3">16.d. Informații sigiliu</td></tr>
<tr><td rowspan="5">DETALII EXPEDIERE</td><td>17.a. Nr. unic de referință al articolului</td><td>17.b. Cod produs accizabil</td><td>17.c. Cod NC</td><td>17.d. Cantitate</td><td>17.e. Greutate brută</td><td>17.f. Greutate netă</td><td>17.g. Concen-trația alcoolică</td><td>17.h. Grade Plato</td></tr>
<tr><td>17.i. Marcajul fiscal</td><td>17.k. Indicatorul marcajului fiscal utilizat</td><td>17.l. Denumire origine</td><td>17.n. Dimen-siune producător</td><td>17.o. Densitate</td><td>17.p. Descriere comercială</td><td colspan="2">17.r. Marca comercială a produselor</td></tr>
<tr><td>17.1.a. Tip ambalaj</td><td colspan="2">17.1.b. Nr. de ambalaje</td><td colspan="2">17.1.c. Identitate sigiliu comercial</td><td colspan="3">17.1.d. Informații sigilii</td></tr>
<tr><td>17.2.a. Categoria de vin</td><td colspan="2">17.2.b. Codul zonei vitivinicole</td><td colspan="2">17.2.c. Țara terță de origine</td><td>17.2.d. Alte informații</td><td colspan="2">17.2.1.a. Codul operațiunii cu vinuri</td></tr>
<tr><td></td><td colspan="3">18. Scurtă descriere a documentului</td><td colspan="5">18.c. Referință document</td></tr>
</table>

ANEXA Nr. 34
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

<table>
<tr><td rowspan="5">DOCUMENT ADMINISTRATIV DE ÎNSOȚIRE ÎN PROCEDURĂ ALTERNATIVĂ</td><td colspan="2" rowspan="2">2. Expeditor</td><td colspan="2" rowspan="2">2.a. Codul de acciză al expeditorului</td><td>Tip trimitere</td><td>1.a. Cod tip destinație</td><td colspan="2">1.d. Cod de Referință Administrativ Unic — ARC</td></tr>
<tr><td>1.e. Data şi ora validării</td><td>1.f. Număr secvențial</td><td>9.a. Număr de referință local</td><td>9.d. Cod tip origine</td></tr>
<tr><td colspan="2">5. Destinatar</td><td colspan="2">5.a. Codul de acciză al destinatarului/Nr. TVA</td><td colspan="2">7. Locul livrării</td><td colspan="2">7.a. Codul de acciză/Nr. TVA</td></tr>
<tr><td colspan="2">3. Locul de expediere</td><td colspan="2">3.a. Codul de acciză al antrepozitului</td><td colspan="2">14. Organizatorul transportului</td><td colspan="2">14.a. Nr. TVA</td></tr>
<tr><td colspan="2" rowspan="2">12. Operator garant</td><td colspan="2">12.a. Codul de acciză al operatorului

12.b. Nr. TVA</td><td colspan="2" rowspan="2">15. Primul transportator</td><td colspan="2" rowspan="2">15.a. Nr. TVA</td></tr>
<tr><td colspan="2">11. Garanția</td></tr>
<tr><td rowspan="3"></td><td>6.a. Cod stat membru</td><td>6.b. Nr. de serie al certificatului de scutire</td><td>4. Birou de expediție</td><td>8. Birou vamal de export</td><td colspan="2">10. Autoritatea competentă a locului de expediere</td><td colspan="2">9.b. Număr factură/aviz</td></tr>
<tr><td colspan="4" rowspan="2">9.1.a. Număr DVI</td><td colspan="2">9.c. Data facturii</td><td colspan="2"></td></tr>
<tr><td>9.e. Data expedierii</td><td colspan="2">9.f. Ora expedierii</td><td>1.b. Durata transportului</td></tr>
<tr><td rowspan="2">DETALII TRANSPORT</td><td colspan="2">13. Transport</td><td colspan="6">16.f. Informații complementare</td></tr>
<tr><td>16.a. Cod unitate de transport</td><td colspan="2">16.b. Identitate unități transport</td><td colspan="2">16.c. Identitate sigiliu comercial</td><td colspan="3">16.d. Informații sigiliu</td></tr>
<tr><td rowspan="5">DETALII EXPEDIERE</td><td>17.a. Nr. unic de referință al articolului</td><td>17.b. Cod produs accizabil</td><td>17.c. Cod NC</td><td>17.d. Cantitate</td><td>17.e. Greutate brută</td><td>17.f. Greutate netă</td><td>17.g. Concentrația alcoolică</td><td>17.h. Grade Plato</td></tr>
<tr><td>17.i. Marcajul fiscal</td><td>17.k. Indicatorul marcajului fiscal utilizat</td><td>17.l. Denumire origine</td><td>17.n. Dimensiune producător</td><td>17.o. Densitate</td><td>17.p. Descriere comercială</td><td colspan="2">17.r. Marca comercială a produselor</td></tr>
<tr><td>17.1.a. Tip ambalaj</td><td colspan="2">17.1.b. Nr. de ambalaje</td><td colspan="2">17.1.c. Identitate sigiliu comercial</td><td colspan="3">17.1.d. Informații sigilii</td></tr>
<tr><td>17.2.a. Categoria de vin</td><td colspan="2">17.2.b. Codul zonei vitivinicole</td><td colspan="2">17.2.c. Țara terță de origine</td><td>17.2.d. Alte informații</td><td colspan="2">17.2.1.a. Codul operațiunii cu vinuri</td></tr>
<tr><td></td><td colspan="3">18. Scurtă descriere a documentului</td><td colspan="5">18.c. Referință document</td></tr>
</table>

ANEXA Nr. 35
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

RAPORT DE PRIMIRE

1. **Atribut**		
a. Data şi ora validării raportului de primire:		
2. **e-DA privind deplasarea produselor accizabile**		
a. Cod de Referință Administrativ Unic — ARC	b. Număr secvențial	
3. **Destinatar**		
a. Codul de acciză al destinatarului/Nr. TVA	c. Strada	
b. Numele operatorului	d. Numărul	e. Codul poştal
	f. Oraşul	
4. **Locul livrării**		
a. Codul de acciză/Nr. TVA	c. Strada	
b. Numele operatorului	d. Numărul	e. Codul poştal
	f. Oraşul	
5. **Biroul vamal de destinație**		
a. Codul biroului vamal		
6. **Raport de primire**		
a. Data sosirii produselor accizabile	b. Concluzia generală a primirii	
c. Informații complementare		
7. **Corpul raportului de primire**		
a. Numărul unic de referință al articolului		
b. Indicator de minusuri sau plusuri	c. Minusuri sau plusuri constatate	
d. Cod produs accizabil	e. Cantitatea refuzată	
7.1. **Motivul insatisfacției**		
a. Motivul insatisfacției	b. Informații complementare	

ANEXA Nr. 36
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

RAPORT DE EXPORT

1. **Atribut**		
a. Data şi ora validării raportului de export:		
2. **e-DA privind deplasarea produselor accizabile**		
a. Cod de Referință Administrativ Unic — ARC	b. Număr secvențial	
3. **Destinatar**		
a. Codul de acciză al destinatarului/Nr. TVA	c. Strada	
b. Numele operatorului	d. Numărul	e. Codul poştal
	f. Oraşul	
4. **Locul livrării**		
a. Codul de acciză/Nr. TVA	c. Strada	
b. Numele operatorului	d. Numărul	e. Codul poştal
	f. Oraşul	
5. **Biroul vamal de destinație**		
a. Codul biroului vamal nu se aplică		
6. **Raport de export**		
a. Data sosirii produselor accizabile	b. Concluzia generală a primirii	
c. Informații complementare		
7. **Corpul raportului de export**		
a. Numărul unic de referință al articolului		
b. Indicator de minusuri sau plusuri	c. Minusuri sau plusuri constatate	
d. Cod produs accizabil	e. Cantitatea refuzată	
7.1. **Motivul insatisfacției**		
a. Motivul insatisfacției	b. Informații complementare	

ANEXA Nr. 37
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

DOCUMENT DE ÎNSOȚIRE
pentru circulația intracomunitară a produselor accizabile deja eliberate pentru consum

— față —

1	1. Expeditor (Nume şi adresă) Nr. de TVA	2. Număr de referință al operațiunii	
Exemplar pentru expeditor		3. Autoritatea competentă a statului de destinație (Nume şi adresă)	
	4. Primitor (Nume şi adresă) Nr. de TVA		
	5. Transportator/mijloace de transport	6. Numărul de referință şi data declarației	
	7. Locul livrării		
1			
	8. Mărci şi număr de identificare, nr. şi tipul ambalajelor, descrierea bunurilor	9. Codul produsului (Codul NC)	
		10. Cantitate	11. Greutatea brută (kg)
			12. Greutatea netă (kg)
		13. Prețul de facturare/valoarea comercială	
	14. Certificate (pentru unele vinuri şi băuturi spirtoase — mici fabrici de bere, mici distilerii)		
	A. Mențiuni privind verificarea. Se completează de autoritatea competentă.	15. Căsuțele 1—13 corect completate Restituirea exemplarului 3 solicitată Da ☐ Nu ☐(*)	
		Societatea semnatară şi numărul de telefon	
		Numele semnatarului	
		Locul şi data	
	Continuarea pe verso (exemplarele 2 şi 3)	Semnătura	

(*) Bifați căsuța corespunzătoare.

INSTRUCȚIUNI DE COMPLETARE

(versoul exemplarului 1)

Circulația intracomunitară a produselor supuse accizelor care au fost eliberate în consum în statul membru de livrare

Observații generale

1. Documentul de însoțire simplificat este utilizat în scopul aplicării accizelor, potrivit prevederilor art. 34 din Directiva 2008/118/CE a Consiliului din 16 decembrie 2008 privind regimul general al accizelor şi de abrogare a Directivei 92/12/CEE.

2. Documentul trebuie completat în mod lizibil în aşa fel încât înscrisurile să nu poată fi şterse. Informațiile pot pretipărite. Nu sunt admise ştersături sau tăieturi.

3. Caracteristicile generale ale documentului şi dimensiunile căsuțelor sunt cele prevăzute în Jurnalul Oficial al Comunității Europene nr. C 164 din 1 iulie 1989, pagina 3.

Hârtia trebuie să fie de culoare albă pentru toate exemplarele şi să aibă formatul 210 mm pe 297 mm. Este admisă o toleranță maximă de 5 mm în minus sau 8 mm în plus în ceea ce priveşte lungimea.

4. Orice spațiu neutilizat trebuie să fie barat, astfel încât să nu se mai poată face adăugiri.

5. Documentul de însoțire simplificat constă în 3 exemplare:

exemplarul 1

trebuie păstrat de expeditor;

exemplarul 2

însoțeşte produsele şi este păstrat de primitor;

exemplarul 3

însoțeşte produsele şi trebuie să se returneze expeditorului, cu certificarea primirii confirmată de către persoana menționată la căsuța 4, dacă expeditorul solicită aceasta în scopul restituirii accizelor.

Rubrici

Căsuța 1

Expeditor: numele şi adresa complete, numărul de TVA (dacă există) al persoanei care livrează produsele într-un alt stat membru. Dacă există un număr de accize trebuie, de asemenea, indicat.

Căsuța 2. Numărul de referință al operațiunii: numărul de referință comunicat de persoana care livrează produsele şi care va identifica mişcarea cu înregistrările comerciale. În mod normal, acesta va fi numărul şi data facturii.

Căsuța 3. Autoritatea competentă a statului de destinație: numele şi adresa autorității din statul membru de destinație, căruia i-a fost declarată anticipat expediția.

Căsuța 4. Primitor: numele şi adresa complete, numărul de TVA (dacă există) al persoanei care primeşte produsele. Dacă există un număr de accize trebuie, de asemenea, indicat.

Căsuța 5. Transportator/mijloc de transport: se completează cu „expeditor", „primitor" sau numele şi adresa persoanei responsabile cu prima expediere, dacă este diferită de persoanele indicate în căsuța 1 sau căsuța 4, se va indica, de asemenea, mijlocul de transport.

Căsuța 6. Număr de referință şi data declarației:

Declarația şi/sau autorizația care trebuie dată de autoritatea competentă din statul membru de destinație înainte de începerea expediției.

Căsuța 7. Locul livrării: adresa livrării dacă este diferită de cea din căsuța 4.

Căsuța 8. Descrierea completă a produselor , marcaje şi numere şi tipul ambalajelor: marcaje şi numerele exterioare ale pachetelor, de exemplu, containere; numărul pachetelor din interior, de exemplu, cartoane; şi descrierea comercială a produselor. Descrierea poate continua pe o pagină separată ataşată fiecărui exemplar. O listă a ambalajelor poate fi utilizată în acest scop.

Pentru alcoolul şi băuturile alcoolice, altele decât berea, trebuie să se precizeze concentrația alcoolică (procent în volum la 20 grade C).

Pentru bere, concentrația alcoolică va fi menționată fie în grade Plato, fie în procente în volum la 20 grade C, fie amândouă, potrivit solicitării statului membru de destinație şi a statului membru de expediere.

Pentru uleiuri minerale se va menționa densitatea la 15 grade C.

Căsuța 9. Codul produsului: codul NC.

Căsuța 10. Cantitate: numărul, greutatea sau volumul, după caz, în funcție de accizele din statul membru de destinație, de exemplu:

— țigarete, numărul de bucăți, exprimat în mii;

— țigări şi țigări de foi, greutatea netă;

— alcool şi băuturi alcoolice, litri la temperatura de 20 grade C cu două zecimale;

— produse energetice cu excepția păcurii, litri la temperatura de 15 grade C.

Căsuța 11. Greutate brută: greutatea brută a transportului.

Căsuța 12. Greutate netă: se va indica greutatea fără ambalaje a produselor.

Căsuța 13. Prețul facturii/valoarea comercială: suma totală a facturii care include şi acciza. În cazul în care circulația nu are nicio legătură cu vânzarea, trebuie introdusă şi valoarea comercială. În acest caz se adaugă mențiunea „nu în scop de vânzare".

Căsuța 14. Certificate: acest spațiu este rezervat pentru anumite certificate care sunt cerute numai pe exemplarul 2.

1. În cazul anumitor vinuri, atunci când se consideră necesar certificatul referitor la originea şi calitatea produselor , conform legislației comunitare.

2. În cazul anumitor băuturi spirtoase, certificatul referitor la locul de producție, conform legislației comunitare.

3. În cazul berii produse de micii producători independenți conform definiției din directiva specifică a Comisiei privind structura accizelor la alcool şi băuturi alcoolice, pentru care se intenționează solicitarea unei cote reduse a accizei în statul membru de destinație, certificarea expeditorului astfel: „Prin prezenta se certifică faptul că berea a fost produsă de o mică berărie independentă cu o producție a anului anterior de ..... hectolitri de bere."

4. În cazul alcoolului etilic produs de o mică distilerie, conform definiției din directiva specifică a Comisiei privind structura accizelor la alcool şi băuturi alcoolice, pentru care se intenționează solicitarea unei cote reduse a accizei în statul membru de destinație, certificarea expeditorului astfel: „Prin prezenta se certifică faptul că produsul descris a fost fabricat de o mică distilerie cu o producție a anului anterior de ..... hectolitri de alcool pur."

Căsuța 15. Societatea semnatarului etc.: documentul trebuie completat de către sau în numele persoanei responsabile pentru circulația produselor. Dacă expeditorul solicită să i se returneze exemplarul 3 cu un certificat de recepție, acesta va fi menționat.

Căsuța A. Mențiuni privind verificarea: autoritățile competente trebuie să înregistreze pe exemplarele 2 şi 3 controalele efectuate. Toate observațiile trebuie să fie semnate, datate şi ştampilate de către funcționarul responsabil.

Căsuța B. Certificat de primire: trebuie să fie transmis de către primitor şi trebuie returnat expeditorului dacă acesta din urmă îl solicită expres în scopul restituirii accizelor.

DOCUMENT DE ÎNSOȚIRE
pentru circulația intracomunitară a produselor accizabile deja eliberate pentru consum

— față —

2	1. Expeditor (Nume şi adresă) Nr. de TVA	2. Număr de referință al operațiunii
Exemplar pentru expeditor		3. Autoritatea competentă a statului de destinație (Nume şi adresă)
	4. Primitor (Nume şi adresă) Nr. de TVA	
	5. Transportator/mijloace de transport	6. Numărul de referință şi data declarației
	7. Locul livrării	
2		
	8. Mărci şi număr de identificare, nr. şi tipul ambalajelor, descrierea bunurilor	9. Codul produsului (Codul NC)
		10. Cantitate / 11. Greutatea brută (kg)
		12. Greutatea netă (kg)
		13. Prețul de facturare/valoarea comercială
	14. Certificate (pentru unele vinuri şi băuturi spirtoase — mici fabrici de bere, mici distilerii)	
	A. Mențiuni privind verificarea. Se completează de autoritatea competentă.	15. Căsuțele 1—13 corect completate Restituirea exemplarului 3 solicitată Da ☐ Nu ☐(*)
		Societatea semnatară şi numărul de telefon
		Numele semnatarului
		Locul şi data
	Continuarea pe verso (exemplarele 2 şi 3)	Semnătura

(*) Bifați căsuța corespunzătoare.

— verso —

B. **CERTIFICAREA RECEPȚIEI**

Produse recepționate de primitor

Data ..... Locul .....

Numărul de referință .....

Accizele au fost plătite (*)/declarate pentru plată autorității competente

Data ..... Numărul de referință .....

Alte observații ale primitorului:

Locul/Data ..... Numele semnatarului .....

Semnătura .....

(*) Tăiați mențiunea inutilă.

A. Mențiuni privind verificarea (continuare)

DOCUMENT DE ÎNSOȚIRE

pentru circulația intracomunitară a produselor accizabile deja eliberate pentru consum

— față —

3	1. Expeditor (Nume şi adresă) Nr. de TVA	2. Număr de referință al operațiunii	
Exemplar pentru expeditor	4. Primitor (Nume şi adresă) Nr. de TVA	3. Autoritatea competentă a statului de destinație (Nume şi adresă)	
	5. Transportator/mijloace de transport	6. Numărul de referință şi data declarației	
	7. Locul livrării		
3			
	8. Mărci şi număr de identificare, nr. şi tipul ambalajelor, descrierea bunurilor	9. Codul produsului (Codul NC)	
		10. Cantitate	11. Greutatea brută (kg)
			12. Greutatea netă (kg)
		13. Prețul de facturare/valoarea comercială	
	14. Certificate (pentru unele vinuri şi băuturi spirtoase — mici fabrici de bere, mici distilerii)		
	A. Mențiuni privind verificarea. Se completează de autoritatea competentă.	15. Căsuțele 1—13 corect completate Restituirea exemplarului 3 solicitată Da ☐ Nu ☐(*)	
		Societatea semnatară şi numărul de telefon	
		Numele semnatarului	
		Locul şi data	
	Continuarea pe verso (exemplarele 2 şi 3)	Semnătura	

(*) Bifați căsuța corespunzătoare.

— verso —

CERTIFICAREA RECEPȚIEI

Produse recepționate de primitor

Data ..... Locul ..... Numărul de referință .....

Accizele au fost plătite (*)/declarate pentru plată autorității competente

Data ..... Numărul de referință .....

Alte observații ale primitorului:

Locul/Data .....
Numele semnatarului .....
Semnătura .....

(*) Tăiați mențiunea inutilă.

A. Mențiuni privind verificarea (continuare)

ANEXA Nr. 38
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

	Nr. înregistrare.....	Data .....

C E R E R E
privind acordarea autorizației de reprezentant fiscal

1. Numele	
2. Adresa	Județul ....., sectorul ....., localitatea ....., str. ..... nr. ....., bl. ....., sc. ....., et. ....., ap. ....., cod poştal .....
3. Telefon	
4. Fax	
5. Adresa e-mail	
6. Codul de identificare fiscală	
7. Numele şi numărul de telefon ale reprezentantului legal sau ale altei persoane de contact	
8. Descrierea activităților economice desfăşurate în România	
9. Numele, adresa şi codul fiscal ale persoanelor afiliate cu solicitantul	
10. Dacă solicitantul este persoană juridică, numele, adresa şi codul numeric personal ale fiecărui administrator; se vor anexa şi cazierele judiciare ale administratorilor	
11. Arătați dacă solicitantul (sau în cazul în care solicitantul este persoană juridică, oricare dintre administratorii săi) a fost condamnat definitiv în ultimii 5 ani pentru infracțiunile prevăzute în legislația fiscală	☐ Da ☐ Nu
12. Anexați actul constitutiv al societății care îi permite desfăşurarea activității de reprezentant fiscal	
13. Anexați copia actului de reprezentare încheiat cu vânzătorul	
14. Anexați confirmarea organului fiscal cu privire la calitatea de plătitor de accize	
15. Nivelul garanției Anexați scrisoarea de bonitate bancară	

Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete.

Numele şi prenumele
.....

Semnătura solicitantului
.....

Data
.....

ANEXA Nr. 39
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

Denumirea operatorului economic
.....
Sediul:
Județul ....., sectorul ....., localitatea .....,
str. ..... nr. ...., bl. ....., sc. ....., et. ....., ap. ...,
cod poştal ....., telefon/fax .....
Cod de identificare fiscală .....

C E R E R E
de restituire a accizelor în cazul vânzării la distanță în trimestrul ..... anul .....

Nr. crt.	Statul membru de destinație	Numărul de ordine corespunzător livrării	Descrierea produselor expediate			
			Codul NC al produsului	U.M.	Cantitatea	Suma solicitată a fi restituită*)
0	1	2	3	4	5	6

*) Se va consemna nivelul efectiv suportat. În cazul în care acesta este imposibil de stabilit, se va aplica nivelul accizelor în vigoare în ultimele 3 luni anterioare datei la care s-a realizat plata în statul membru de destinație.

Numele şi prenumele
.....
Semnătura
.....

Data
.....

ANEXA Nr. 40
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

M A C H E T E L E
timbrelor şi banderolelor

a) Timbre pentru marcarea țigaretelor şi produselor din tutun

— 45 mm —

— 22 mm —

b) Banderole pentru marcarea produselor intermediare şi alcoolului etilic
— ambalaje individuale cu capacitatea peste sau egală cu 500 ml:

— 160 mm —

— 18 mm —

— 80 mm —

— 18 mm —

— ambalaje individuale cu capacitatea sub 500 ml:

— 120 mm —

— 18 mm —

— 60 mm —

— 18 mm —

— ambalaje individuale cu capacitatea sub 50 ml:

— 60 mm —

— 18 mm —

— 40 mm —

— 18 mm —

ANEXA Nr. 41
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

N O T A D E C O M A N D Ă Nr. .....
pentru timbre/banderole din .....
(ziua) (luna) (anul)

Denumirea antrepozitarului autorizat/destinatarului înregistrat/importatorului autorizat
.....
Codul de identificare fiscală .....
Codul de accize .....
Codul de marcare .....
Sediul: .....
Județul ....., sectorul ....., localitatea .....,
str. ..... nr. .....,
bl. ....., sc. ....., et. ....., ap. .....,
cod poştal .....,
telefon/fax .....

Dimensiunile marcajului	Tipul de produs	Cantitatea de marcaje — buc. —	Preţul unitar (fără T.V.A.) — lei —	Valoare — lei —	Valoarea T.V.A. — lei —	Valoarea totală — lei —
Total	*		*			

Numele şi prenumele .....
Semnătura .....

Data aprobării comenzii .....
Numărul marcajelor aprobate .....
Modalitatea de plată .....

Conducătorul autorităţii vamale teritoriale
Numele şi prenumele .....
Semnătura .....

ANEXA Nr. 42
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

E V I D E N Ț A
achiziționării, utilizării, deteriorării, distrugerii şi returnării marcajelor
în luna ..... anul .....

Denumirea operatorului economic
.....
Sediul:
Județul ....., sectorul ....., localitatea .....,
str. ..... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. ....,
codul poştal ....., telefon/fax .....
Cod de identificare fiscală .....
Codul de accize ..... Codul de marcare .....

Nr. crt.		numărul de banderole	numărul de timbre
Pentru producția internă			
1	Stoc marcaje la începutul lunii		
2	Marcaje cumpărate în cursul lunii		
3	Total (rd. 1 + rd. 2)		
4	Marcaje aplicate		
5	Marcaje deteriorate (se menționează cauzele)		
6	Marcaje distruse (se menționează cauzele)		
7	Total marcaje utilizate (rd. 4 + rd. 5 + rd. 6)		
8	Marcaje returnate Companiei Naționale „Imprimeria Națională” — S.A.		
9	Stoc marcaje la sfârşitul lunii (rd. 3 – rd. 7 – rd. 8)		
Pentru achiziții intracomunitare şi achiziții din import			
1	Stoc marcaje la începutul lunii la operator		
2	Stoc marcaje la începutul lunii la producător/furnizor		
3	Marcaje cumpărate în cursul lunii		
4	Marcaje expediate în vederea aplicării		
5	Total marcaje la producător/expeditor (rd. 2 + rd. 4)		
6	Marcaje aplicate şi reintroduse în România		
7	Marcaje deteriorate (se menționează cauzele)		
8	Marcaje distruse (se menționează cauzele)		
9	Total marcaje utilizate de producător/furnizor (rd. 6 + rd. 7 + rd. 8)		
10	Stoc marcaje la sfârşitul lunii la producător/expeditor (rd. 5 – rd. 9)		
11	Marcaje returnate Companiei Naționale „Imprimeria Națională” — S.A.		
12	Stoc marcaje la sfârşitul lunii la operator (rd. 1 + rd. 3 – rd. 4 – rd. 11)		

Certificată de conducerea operatorului economic
Numele şi prenumele .....
Data .....
Semnătura .....

Autoritatea vamală teritorială
Verificat de .....
Semnătura .....
Data .....

ANEXA Nr. 43
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

E V I D E N Ț A
marcajelor deteriorate

Denumirea operatorului economic
.....
Sediul:
Județul ....., sectorul ....., localitatea .....,
str. ..... nr. ..., bl. ..., sc. ..., et. ..., ap. .....,
codul poştal ....., telefon/fax .....
Cod de identificare fiscală .....
Codul de accize ..... Codul de marcare .....

MARCAJE DETERIORATE

	Loc pentru lipire	

Numele şi prenumele persoanei care le-a utilizat
……
Semnătura
……

Semnătura şefului de secție
.....
Data
.....

ANEXA Nr. 44
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

C E R E R E
pentru înregistrarea operatorilor economici comercianți de marcatori şi coloranți prevăzuți la art. 426 şi art. 429 din Codul fiscal

Denumire operator economic …….....
Sediul: .....
Localitatea ....., str. ..... nr. ...., bl. ...., sc. .... , et. ...., ap. ....,
județul/sectorul ....., codul poştal ....., telefon/fax .....
Numărul de înmatriculare în registrul comerțului/anul .....
Codul de identificare fiscală .....
Obiect principal de activitate ……....., cod CAEN .....

Subsemnatul ....., legitimat prin CI/BI seria ..... nr ....., eliberat(ă) de ..... la data de ....., cod numeric personal nr ....., în calitate de reprezentant al ....., solicit înregistrarea în registrul autorității vamale teritoriale, potrivit pct. 154 şi 156 din normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal, pentru următorii marcatori şi/sau coloranți:

• marcatorul solvent yellow 124 — identificat în conformitate cu indexul de culori, denumit ştiințific N-etil-N-[2-(1-izobutoxi etoxi) etil]-4-(fenilazo) anilină;

• colorant solvent blue 35 sau echivalent — denumit ştiințific 1,4-bis(butylamino)anthracene-9,10-dione, nr. CAS 17354–14– 2

Anexez la prezenta următoarele documente:
a) copia documentului de identitate;
b) dovada calității de reprezentant al ……....

Numele şi prenumele .....
Semnătura .....
Data .....

ANEXA Nr. 45
la normele metodologice de aplicare a prevederilor titlului VIII din Codul fiscal

CERERE DE ÎNREGISTRARE A OPERATORILOR ECONOMICI CU PRODUSE SUPUSE ACCIZELOR NEARMONIZATE	Nr. ……	
	Casetă rezervată autorității vamale teritoriale	
1. Nume şi prenume sau denumirea societății şi adresa exactă	Cod unic de înregistrare	
	Număr de identificare TVA	
	Număr de telefon	
	Număr de fax	
	Adresa de e-mail	
2. În cazul persoanelor juridice, se vor înscrie numele, adresa şi codul numeric personal ale fiecărui administrator:		
3. Adresa locației/locațiilor de recepție a produselor:		
4. Natura produselor şi cantitatea medie lunară de produse estimată a fi recepționată într-un an, după caz: ☐ lichid care conține nicotină ……. ml ☐ tutun conținut în produse din tutun încălzit ……. kg		
5. Documente de anexat: ☐ cazierele judiciare ale administratorilor ☐ confirmarea organului fiscal cu privire la calitatea de plătitor de accize ☐ certificatul constatator, eliberat de oficiul registrului comerțului, din care să rezulte: capitalul social, obiectul de activitate, administratorii, punctele de lucru în care urmează a se realiza recepția produselor accizabile, precum şi copia certificatului de înregistrare eliberat potrivit reglementărilor în vigoare ☐ copia contractelor încheiate direct între operatorul înregistrat şi persoana din alt stat membru sau din țara terță ☐ scrisoarea de bonitate bancară, în cazul în care garanția se constituie prin consemnarea de mijloace băneşti la Trezoreria Statului ☐ numele, adresa şi telefonul garantului propus, precum şi garanția cu privire la intenția de a asigura garanția bancară pentru o sumă şi o perioadă de timp specificată (scrisoarea de garanție bancară), atunci când se constituie o garanție bancară		
Cunoscând dispozițiile art. 326 privind falsul în declarații din Codul penal, declar că datele înscrise în acest formular sunt corecte şi complete.		
Prevăzut pentru validarea semnăturii responsabilului societății	Data, numele şi calitatea acestuia (proprietar, asociat)	

TITLUL IX
Impozite şi taxe locale

CAPITOLUL I
Dispoziții generale

SECȚIUNEA 1
Definiții

1. (1) În înțelesul art. 453 lit. a) din Codul fiscal, *activitatea economică* se referă la orice activitate care constă în furnizarea de bunuri, servicii şi lucrări pe o piață şi cuprinde activitățile de producție, comerț sau prestări de servicii, inclusiv activitățile extractive, agricole şi activitățile profesiilor liberale sau asimilate acestora. În cazul instituțiilor publice, aşa cum sunt definite de Legea nr. 500/2002 privind finanțele publice, cu modificările şi completările ulterioare, respectiv în cazul instituțiilor publice locale, aşa cum sunt definite de Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările şi completările ulterioare, nu sunt considerate activități economice acele activități care asigură îndeplinirea scopului pentru care au fost create aceste instituții.

(2) Exemplu pentru aplicarea prevederilor de la alin. (1):

Un liceu realizează următoarele activități:

a) activități didactice, inclusiv programe „Şcoala după şcoală" ori cele pentru care se percep taxe;

b) oferă cazare în internat şi masă la cantină exclusiv elevilor şi profesorilor;

c) tipărire de cărți prin tipografia proprie;

d) închiriază altor persoane sala de sport şi cantina.

Activitatea didactică este activitatea de bază şi nu se consideră activitate economică.

Cazarea în internat, respectiv servirea mesei la cantină, asigură accesul la şcoală elevilor din alte localități; în lipsa acestora unii elevi nu ar putea urma şcoala, deci s-ar diminua rolul social al instituției. În aceste condiții, oferirea de cazare şi masă nu reprezintă activitate economică.

Tipărirea de cărți şi publicații în cadrul editurii este activitate economică dacă acestea sunt oferite contra cost.

Închirierea sălii de sport şi a cantinei constituie activitate economică.

2. (1) În vederea încadrării unei construcții în categoria clădirilor, conform definiției de la art. 453 lit. b) din Codul fiscal, aceasta trebuie să fie fixată în pământ cu caracter permanent, respectiv trebuie să existe intenția de a fi păstrat pe acelaşi amplasament cel puțin pe durata unui an calendaristic.

(2) De exemplu, sunt considerate clădiri, în înțelesul alin. (1), un container folosit ca punct de vânzare, o tonetă de ziare, o toaletă publică instalată într-un parc, care sunt menținute în acelaşi loc mai mult de un an calendaristic.

(3) De exemplu, nu sunt considerate clădiri, în înțelesul alin. (1): un container folosit ca vestiar pe durata unui şantier, instalat între 1 mai 2016 şi 30 septembrie 2017, o toaletă publică amplasată pe durata unui concert, un cort, un balon pentru acoperirea unui teren de sport, care vara este strâns, o casă de lemn amplasată în curtea unui magazin în vederea vânzării.

3. (1) În înțelesul art. 453 lit. c) din Codul fiscal, *clădiri-anexă* sunt clădiri care servesc ca dependințe ale clădirilor rezidențiale, situate în afara clădirii de locuit, cum sunt: bucătăriile, cămările, pivnițele, grajdurile, magaziile, depozitele, garajele şi altele asemenea.

(2) Clădirile menționate la alin. (1) nu sunt considerate clădiri-anexă dacă sunt utilizate pentru desfăşurarea de activități economice.

4. (1) În înțelesul art. 453 lit. d) din Codul fiscal, *clădirea cu destinație mixtă* este o clădire care are suprafețe folosite în scop rezidențial, identificate similar criteriilor de la pct. 6, respectiv suprafețe care sunt folosite în scop nerezidențial identificate similar criteriilor de la pct. 5.

(2) Suprafața clădirii cu destinație mixtă se compune din suprafața folosită în scop rezidențial şi suprafața folosită în scop nerezidențial. Delimitarea celor două suprafețe se face pe baza criteriilor de la pct. 3, 5 şi 6.

5. (1) În înțelesul art. 453 lit. e) din Codul fiscal, în categoria clădirilor nerezidențiale sunt incluse acele clădiri care sunt folosite pentru activități administrative, de agrement, comerciale, de cult, de cultură, de educație, financiar-bancare, industriale, de sănătate, sociale, sportive, turistice, precum şi activități similare, indiferent de utilizare şi/sau denumire, fără ca aceasta să intre în categoria clădirilor rezidențiale.

(2) Structurile de primire turistice sunt considerate clădiri nerezidențiale.

(3) Clădirile sau spațiile din acestea unde se înregistrează sedii secundare şi puncte de lucru se consideră că sunt folosite în scop nerezidențial.

(4) Clădirile în care nu se desfăşoară nicio activitate sunt considerate rezidențiale sau nerezidențiale în funcție de destinația care reiese din autorizația de construire.

De exemplu, sunt clădiri nerezidențiale: o clădire de birouri, un magazin, o fabrică, o clădire unde se desfăşoară activitate de asigurare, un spital, o şcoală, un hotel.

6. (1) În înțelesul art. 453 lit. f), *clădirile rezidențiale* sunt clădiri folosite pentru locuit, alcătuite din una sau mai multe camere, cu dependințele, dotările şi utilitățile necesare, care satisfac cerințele de locuit ale unei persoane sau familii şi care nu sunt folosite pentru desfăşurarea unor activități economice.

(2) Clădirile în care nu se desfăşoară nicio activitate sunt considerate rezidențiale dacă aceasta este destinația care reiese din autorizația de construire.

7. Pentru încadrarea în una dintre categoriile de la art. 453 lit. d)—f) din Codul fiscal, se are în vedere destinația finală a clădirilor, inclusiv în cazul în care acestea sunt utilizate de alte persoane decât proprietarii lor, precum şi modul de înregistrare a cheltuielilor cu utilitățile. Proprietarii clădirilor vor anexa la declarațiile fiscale orice document din care reiese destinația clădirii, precum: contracte de închiriere, contracte de comodat, autorizații de construire şi orice altele documente justificative.

8. (1) Pentru identificarea localităților şi încadrarea acestora pe ranguri de localități se aplică prevederile:

a) Legii nr. 2/1968 privind organizarea administrativă a teritoriului României, republicată, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 2/1968*;

b) Legii nr. 351/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea a IV-a — Rețeaua de localități, cu modificările şi completările ulterioare, denumită în continuare *Legea nr. 351/2001*.

(2) Ierarhizarea funcțională a localităților urbane şi rurale, potrivit prevederilor Legii nr. 351/2001, este următoarea:

a) rangul 0 — Capitala României, municipiu de importanță europeană;

b) rangul I — municipii de importanță națională, cu influență potențială la nivel european;

c) rangul II — municipii de importanță interjudețeană, județeană sau cu rol de echilibru în rețeaua de localități;

d) rangul III — oraşe;

e) rangul IV — sate reşedință de comune;

f) rangul V — sate componente ale comunelor şi sate aparținând municipiilor şi oraşelor.

(3) În aplicarea titlului IX din Codul fiscal, localităților componente ale oraşelor şi municipiilor li se atribuie aceleaşi ranguri cu cele ale oraşelor şi ale municipiilor în al căror teritoriu administrativ se află, potrivit prevederilor Legii nr. 2/1968.

9. (1) Consiliile locale adoptă hotărâri, potrivit art. 453 lit. i) din Codul fiscal, privind stabilirea unui număr de cel mult patru zone şi delimitarea acestora, în intravilanul unităților administrative-teritoriale, în funcție de poziția terenului față de centrul localității, de rețelele edilitare, precum şi de alte elemente specifice fiecărei unități administrativ-teritoriale, pe baza documentațiilor de amenajare a teritoriului şi de urbanism, a registrelor agricole, a evidențelor specifice cadastrului imobiliar-edilitar sau a oricăror alte evidențe agricole sau cadastrale. În cazul municipiului Bucureşti, hotărârea se adoptă de Consiliul General al Municipiului Bucureşti. Delimitarea zonelor se face astfel încât acestea să acopere integral suprafața intravilanului unității administrativ-teritoriale. În cazul în care în intravilan, în urma delimitării zonelor, sunt terenuri care nu au fost cuprinse în nicio zonă, acestea se consideră a fi în zona A.

(2) Identificarea zonelor în intravilanul unităților administrative-teritoriale se face prin literele: A, B, C şi D. În cazul în care se stabilesc 3 zone, acestea sunt: A , B şi C. În cazul în care se stabilesc 2 zone, acestea sunt: A şi B. În cazul în care se stabileşte doar o zonă, aceasta este A.

(3) În cazul în care la nivelul unității administrativ-teritoriale se impun modificări ale delimitării zonelor , consiliile locale pot adopta hotărâri în cursul unui an care se vor aplica începând cu anul fiscal următor. Neadoptarea de modificări ale delimitării zonelor corespunde opțiunii consiliilor locale respective de menținere a delimitării existente a zonelor pentru anul fiscal următor.

(4) Pentru asigurarea unei stabilități în ceea ce priveşte delimitarea zonelor, se recomandă ca aceasta să aibă caracter multianual.

(5) Dacă în cursul anului fiscal se modifică rangul localităților, delimitarea zonelor ori limitele intravilanului/extravilanului, după caz, impozitul pe clădiri şi impozitul pe teren, în cazul persoanelor fizice şi al celor juridice, după caz, se modifică potrivit noilor condiții, începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor.

(6) În situația prevăzută la alin. (5), impozitul pe clădiri şi impozitul pe teren datorate se determină din oficiu de organele fiscale locale, fără a se mai depune o nouă declarație fiscală, iar contribuabililor li se comunică modificările survenite.

(7) În cazul unor înființări, reînființări sau reorganizări de unități administrativ-teritoriale, vechile delimitări ale zonelor rămân în vigoare până la adoptarea unor noi hotărâri ale consiliilor locale, conform dispozițiilor alin. (3).

10. (1) Fiecare proprietate situată în intravilanul localităților se identifică prin adresa acesteia, individualizată prin denumirea proprie a străzii şi a numărului de ordine atribuit după cum urmează:

a) pe partea stângă a străzii se începe cu numărul 1 şi se continuă cu numerele impare, în ordine crescătoare, până la capătul străzii;

b) pe partea dreaptă a străzii se începe cu numărul 2 şi se continuă cu numerele pare, în ordine crescătoare, până la capătul străzii.

(2) În cazul blocurilor de locuințe, precum şi în cel al clădirilor alipite situate în cadrul aceleiaşi curți — lot de teren, care au un sistem constructiv şi arhitectonic unitar şi în care sunt situate mai multe apartamente, datele despre domiciliu/reşedință/sediu cuprind strada, numărul, blocul, scara, etajul, apartamentul.

(3) Sunt considerate clădiri distincte, având elemente proprii de identificare a adresei potrivit alin. (1) şi (2), după cum urmează:

a) clădirile distanțate spațial de celelalte clădiri amplasate în aceeaşi curte — lot de teren, precum şi clădirile legate între ele prin pasarele sau balcoane de serviciu;

b) clădirile alipite, situate pe loturi alăturate, care au sisteme constructive şi arhitectonice diferite — fațade şi materiale de construcție pentru pereții exteriori, intrări separate din stradă, curte sau grădină — şi nu au legături interioare.

(4) Adresa domiciliului fiscal al oricărui contribuabil, potrivit prevederilor prezentului punct, se înscrie în registrul agricol, în evidențele organelor fiscale ale autorităților administrației publice locale, precum şi în orice alte evidențe specifice cadastrului imobiliar-edilitar.

(5) La elaborarea şi aprobarea nomenclaturii stradale se aplică prevederile Ordonanței Guvernului nr . 63/2002 privind atribuirea sau schimbarea de denumiri, aprobată cu modificări prin Legea nr. 48/2003, cu modificările şi completările ulterioare.

(6) Fiecare proprietate situată în extravilanul localităților, atât în cazul clădirilor , cât şi în cel al terenurilor cu sau fără construcții, se identifică prin numărul de parcelă, acolo unde este posibil, sau prin denumirea punctului, potrivit toponimiei/denumirii specifice zonei respective, astfel cum este înregistrată în registrul agricol.

11. În sensul prezentelor norme metodologice, termenii şi noțiunile de mai jos au următoarele înțelesuri:

a) *acoperiş* — partea de deasupra care acoperă şi protejează o clădire de intemperii, indiferent de materialul din care este realizat; planşeul dintre apartamente este asimilat acoperişului;

b) *agrement* — activitate de divertisment, distracție desfăşurată în cluburi, cazinouri, clădiri dotate cu instalații, echipamente şi alte dotări specifice agrementului turistic şi practicării sporturilor de iarnă, din parcuri de distracții şi altele asemenea, la care accesul se face contra cost;

c) *an de referință* — anul pentru care se datorează un impozit sau o taxă, potrivit titlului IX din Codul fiscal;

d) *balcon* — platformă cu balustradă pe peretele exterior al unei clădiri, comunicând cu interiorul prin una sau mai multe uşi;

e) *clădire finalizată* — construcție care îndeplineşte, cumulativ, următoarele condiții:

(i) are ca scop adăpostirea de oameni, de animale, de obiecte, de produse, de materiale, de instalații şi de altele asemenea;

(ii) are elementele structurale de bază ale unei clădiri, respectiv: pereți şi acoperiş;

(iii) are expirat termenul de valabilitate prevăzut în autorizația de construire şi nu s-a solicitat prelungirea valabilității acesteia ori clădirea a fost realizată fără autorizație de construire; pentru stabilirea impozitului pe clădiri, se ia în calcul suprafața construită desfăşurată a părții din clădire care are elementele de la pct. (ii);

f) *consilii locale* — consilii comunale, orăşeneşti, municipale, consiliile subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor, Consiliul General al Municipiului Bucureşti, conform definiției din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

g) *destinație finală* — modul în care o clădire sau un teren este folosit efectiv de utilizatorul final;

h) *entitate* — o persoană juridică sau o persoană fizică;

i) *logie* — galerie exterioară încorporată unei clădiri, acoperită şi deschisă către exterior;

j) *lucrări de interes public* — orice lucrări finanțate din bugetele componente ale bugetului general consolidat, precum şi lucrări finanțate din fonduri externe nerambursabile prin intermediul programelor aprobate de Comisia Europeană;

k) *nivel* — fiecare dintre părțile unei clădiri cuprinzând încăperile/incintele situate pe acelaşi plan orizontal, indiferent că acestea sunt la subsol, la nivelul solului sau la orice înălțime deasupra solului;

l) *organe fiscale locale* — structuri de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale cu atribuții de administrare a creanțelor fiscale, organizate de către autoritățile administrației publice locale, conform Legii nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare;

m) *perete* — element de construcție aşezat vertical sau înclinat, făcut din beton armat, din cărămidă arsă sau nearsă, din piatră, din lemn, din vălătuci, din sticlă, din mase plastice sau din orice alte materiale, care limitează, separă sau izolează încăperile/incintele unei clădiri între ele sau de exterior şi care susține planşeele, etajele şi acoperişul;

n) *rotunjire* — operațiune de stabilire a sumelor datorate bugetelor locale la nivel de leu, fără subdiviziuni, prin reducere când fracțiunile în bani sunt mai mici de 50 de bani şi prin majorare când fracțiunile în bani sunt de 50 de bani sau mai mari.

Reguli de rotunjire:

(i) rotunjirea se aplică la fiecare tip creanță, respectiv creanță principală sau creanță accesorie;
(ii) nu se aplică rotunjiri pentru calculele intermediare privind stabilirea impozitelor şi taxelor locale;
(iii) pentru calculele intermediare se utilizează primele două zecimale;
(iv) în cazul majorării impozitelor sau taxelor rotunjirea se aplică după majorarea acestora stabilită conform art. 489 din Codul fiscal;
(v) în cazul bonificației prevăzute la art. 462 alin. (2), art. 467 alin. (2) şi art. 472 alin. (2) din Codul fiscal se aplică regulile de la pct. (i)—(iv), cu excepția cazului în care prin rotunjire rezultă o valoare a bonificației mai mare de 10% din impozit, caz în care rotunjirea bonificației se face prin diminuare.

Exemplu: Impozitul pe clădiri calculat este de 55,14 lei. Consiliul local a hotărât majorarea impozitelor şi taxelor locale cu 21%, astfel că impozitul va fi majorat cu acest procent, rezultând valoarea de 66,72 lei. În urma rotunjirii, suma datorată va fi de 67 lei. Acest impozit poate fi plătit la cele 2 termene de plată în cuantum de 34 lei, respectiv 33 lei. În cazul în care contribuabilul plăteşte întreaga sumă până la primul termen de plată, beneficiază de bonificație. Presupunând că bonificația este stabilită la nivelul de 10%, aceasta va fi: 67 lei x 10% = 6,7 lei. Deoarece bonificația nu poate depăşi 10%, aceasta se rotunjeşte prin diminuare şi va fi de 6 lei. Suma finală de plată va fi: 67 lei – 6 lei = 61 lei. În cazul în care, din cauza plății cu întârziere, rezultă accesorii de plată de 3,23 lei, suma datorată cu titlu de accesorii va fi de 3 lei;

o) *suprafața secțiunii unui nivel* — suprafața unui nivel, rezultată pe baza măsurătorilor pe conturul exterior al pereților, inclusiv suprafața balcoanelor şi a logiilor; în cazul clădirilor care nu pot fi efectiv măsurate pe conturul exterior al pereților, suprafața secțiunii unui nivel reprezintă suma suprafețelor utile ale tuturor încăperilor/incintelor, inclusiv a suprafețelor balcoanelor şi a logiilor şi a suprafețelor secțiunilor pereților, toate aceste suprafețe fiind situate la acelaşi nivel, la suprafețele utile ale încăperilor/incintelor adunând şi suprafețele incintelor de deservire comună.

CAPITOLUL II
Impozitul pe clădiri şi taxa pe clădiri

SECȚIUNEA 1
Reguli generale

12. Impozitul pe clădiri este anual şi se datorează începând cu data de 1 ianuarie, până la data de 31 decembrie a anului fiscal.

13. Impozitul pe clădiri se determină pentru un an fiscal conform situației existente la data de 31 decembrie a anului anterior.

14. (1) Impozitul pe clădiri este datorat, după caz, de:

a) titularul dreptului de proprietate asupra clădirii la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent;

b) locatar, în cazul în care la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent, clădirea face obiectul unui contract de leasing financiar;

c) fiduciar, în cazul în care la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent, clădirea face obiectul unui contract de fiducie.

(2) Dacă o clădire se află în proprietatea comună a două sau mai multor persoane, la stabilirea impozitului datorat se au în vedere următoarele:

a) cotele-părți sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară. Fiecare dintre coproprietari datorează un impozit egal, rezultat în urma împărțirii impozitului datorat pentru întreaga clădire;

b) în cazul în care cotele-părți din dreptul de proprietate asupra clădirii sunt determinate, fiecare coproprietar datorează impozitul corespunzător cotei-părți deținute.

c) în organizarea evidenței fiscale organul fiscal reflectă dreptul de proprietate în cote-părți pe baza actelor doveditoare. Evidența respectivă nu are implicații cu privire la datorarea şi plata obligațiilor fiscale;

d) în cazul existenței a doi sau mai mulți coproprietari, în actele administrative fiscale se vor indica şi ceilalți coproprietari, cu caracter informativ.

15. (1) Taxa pe clădiri este datorată de persoanele fizice sau persoanele juridice, altele decât cele de drept public, care dețin dreptul de administrare, folosință închiriere sau concesiune asupra clădirii, stabilit în condițiile legii.

(2) În cazul în care persoanele prevăzute la alin. (1) transmit ulterior altor persoane dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință a clădirii, taxa pe clădiri va fi datorată doar de prima entitate care nu este de drept public, care a primit dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință.

16. Impozitul pe clădiri şi taxa pe clădiri se stabilesc în funcție de destinația finală a clădirii, care poate fi rezidențială, nerezidențială sau mixtă, pe baza declarației pe propria răspundere a contribuabilului, şi se calculează în conformitate cu prevederile art. 457—460 din Codul fiscal.

17. (1) În cazul clădirilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, care fac obiectul unor contracte de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, care se referă la intervale de timp mai mari de o lună, se aplică următoarele reguli:

a) taxa pe clădiri se datorează de concesionar, locatar, administrator sau utilizator, după caz;

b) taxa se calculează proporțional cu numărul de luni prevăzute în contract; pentru fracțiunile mai mici de o lună, taxa se calculează proporțional cu numărul de zile;

c) concesionarul, locatarul, administratorul sau utilizatorul, după caz, depune o declarație la organul fiscal până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului;

d) concesionarul, locatarul, administratorul sau utilizatorul, după caz, are obligația să plătească taxa pe clădiri la bugetul local lunar, până la data de 25 a lunii următoare fiecărei luni din perioada de valabilitate a contractului.

(2) În cazul clădirilor proprietate publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, care fac obiectul unor contracte de concesiune, închiriere, administrare sau folosință care se referă la intervale de timp mai mici de o lună, se aplică următoarele reguli:

a) taxa pe clădiri se datorează de concesionar, locatar, administrator sau utilizator, după caz;

b) taxa se calculează proporțional cu numărul de zile sau de ore, după caz, prevăzute în contract; fracțiunile de oră se rotunjesc la oră;

c) concesionarul, locatarul, administratorul sau utilizatorul, după caz, depune o declarație la organul fiscal până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului;

d) concesionarul, locatarul, administratorul sau utilizatorul, după caz, are obligația să plătească taxa pe clădiri la bugetul local lunar, până la data de 25 a lunii următoare fiecărei luni din perioada de valabilitate a contractului.

(3) Valoarea la care se calculează taxa pe clădiri este valoarea înregistrată în contabilitatea persoanei de drept public care transmite dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, după caz.

18. În cazul în care pentru o clădire proprietate publică sau privată a statului ori a unității administrativ-teritoriale se datorează impozit pe clădiri, iar în cursul anului apar situații care generează datorarea taxei pe clădiri, atunci în anul fiscal următor diferența de impozit pentru perioada de datorare a taxei se va compensa cu obligații datorate aceluiaşi buget sau se va restitui.

19. Exemple pentru aplicarea prevederilor referitoare la taxa pe clădiri:

A. O unitate administrativ-teritorială (UAT) deține în proprietate o clădire pe care o dă în administrare unei persoane de drept public (A), care o închiriază ulterior unei persoane de drept privat (B), care la rândul ei o închiriază unei/unor terțe persoane (C).

a) Conform prevederilor Codului fiscal, taxa pe clădiri este datorată de persoana de drept privat (B).

b) Taxa se calculează similar impozitului pe clădiri, în funcție de scopul în care clădirea este folosită de ultima persoană/ultimele persoane (C).

c) În cazul în care clădirea are destinație finală rezidențială, nu se datorează taxa pe clădiri, având în vedere că aceasta nu este folosită pentru activități economice sau agrement, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

d) În cazul în care clădirea are destinație finală nerezidențială, fiind folosită pentru activități economice sau agrement desfăşurate în relație cu alte persoane decât persoanele juridice de drept public, taxa datorată de persoana B se va calcula în conformitate cu prevederile art. 458 sau ale art. 460 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal.

e) În cazul în care clădirea are destinație finală mixtă, taxa se va stabili în conformitate cu prevederile art. 459 sau ale art. 460 alin. (4) din Codul fiscal, după caz.

B. În cazul în care o clădire proprietate a statului este concesionată, închiriată, dată în administrare ori în folosință, după caz, unei persoane fizice pentru o perioadă care începe la data de 24 martie 2016 şi se încheie la data de 26 martie 2018, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local, până la data de 25 aprilie 2016, o declarație în vederea stabilirii taxei pe clădiri, însoțită de o copie a contractului de închiriere în care este menționată valoarea clădirii.

În cazul în care clădirea nu este folosită pentru activități economice sau de agrement, nu se va datora taxa pe clădiri, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

În cazul în care clădirea este folosită pentru activități economice sau de agrement, taxa se calculează lunar, astfel:

a) Pentru luna martie 2016:

Fiind fracțiune mai mică de o lună, taxa pe clădiri se calculează proporțional cu numărul de zile:

Taxa lunară = valoarea clădirii x (8 zile/ 365 de zile) x cota taxei

b) Pentru lunile întregi din perioada de valabilitate a contractului:

Taxa lunară = (valoarea clădirii/12 luni) x cota taxei

c) Luna martie 2018:

Taxa lunară = valoarea clădirii x 23 de zile/ 365 de zile x cota taxei

Locatarul va plăti taxa lunar , până la data de 25 a lunii următoare, începând cu data de 25 aprilie 2016, până la data de 25 aprilie 2018.

C. În cazul unui contract care prevede închirierea unei clădiri aflate în proprietatea unității administrativ-teritoriale pentru 2 ore în ziua de 27 august 2016, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local o declarație în vederea stabilirii taxei pe clădiri, însoțită de o copie a contractului de închiriere în care este menționată valoarea clădirii, până la data de 26 septembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 septembrie 2016.

În cazul în care clădirea nu este folosită pentru activități economice sau de agrement, nu se va datora taxa pe clădiri, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

În cazul în care clădirea este folosită pentru activități economice sau de agrement, taxa se calculează proporțional cu numărul de ore, astfel:

Taxa = (valoarea clădirii/365 de zile) x (2h/24h) x cota taxei.

Locatarul va plăti taxa pe clădiri până la data de 26 septembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 septembrie 2016.

D. În cazul unui contract care prevede închirierea unei clădiri aflate în proprietatea unității administrativ-teritoriale, pe o perioadă de câte 2 ore în 3 zile pe săptămână, pe durata a 5 săptămâni, începând cu data de 1 octombrie 2016, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local, până la data de 25 noiembrie 2016, o declarație în vederea stabilirii taxei pe clădiri, însoțită de o copie a contractului de închiriere în care este menționată valoarea clădirii.

În cazul în care clădirea nu este folosită pentru activități economice sau de agrement, nu se va datora taxa pe clădiri, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

În cazul în care clădirea este folosită pentru activități economice sau de agrement, taxa se calculează astfel:

Taxa = (valoarea clădirii/365 de zile) x (3 zile x 5) x (2h/24h) x cota taxei

Locatarul va plăti taxa pe clădiri lunar , până la data de 25 noiembrie 2016, respectiv până la data de 27 decembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 decembrie 2016.

SECȚIUNEA a 2-a

Facilități şi scutiri

20. (1) În aplicarea prevederilor art. 456 alin. (1) din Codul fiscal, pentru calculul impozitului/taxei pe clădiri în cazul încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, se efectuează următoarele operațiuni:

a) se determină suprafața construită desfăşurată a clădirii. Suprafața construită desfăşurată a clădirii care nu poate fi măsurată pe conturul exterior se stabileşte prin măsurarea suprafeței utile, delimitată de conturul interior al încăperilor, iar rezultatul se înmulțeşte cu coeficientul de transformare de 1,4;

b) se determină suprafața construită desfăşurată a încăperilor care sunt folosite pentru activități economice;

c) se determină cota procentuală din clădire ce corespunde încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, prin împărțirea suprafeței prevăzute la lit. b) la suprafața prevăzută la lit. a);

d) se determină valoarea încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, prin înmulțirea valorii clădirii cu cota procentuală determinată la lit. c);

e) se determină impozitul pe clădiri corespunzător încăperilor care sunt folosite pentru activități economice, prin înmulțirea valorii determinate la lit. d) cu cota de impozit prevăzută la art. 460 alin. (1), (2) sau (3) din Codul fiscal, după caz;

f) în cazul în care consiliul local/Consiliul General al Municipiului Bucureşti a hotărât majorarea impozitului pe clădiri potrivit art. 489 din Codul fiscal, impozitul pe clădiri datorat este cel care corespunde rezultatului înmulțirii prevăzute la lit. e) cu cota de majorare respectivă.

(2) Pentru orice clădire care nu aparține domeniului public sau domeniului privat al statului ori al unităților administrativ-teritoriale se datorează impozit/taxă pe clădiri, dacă în cuprinsul art. 456 din Codul fiscal nu se prevede altfel.

21. (1) În aplicarea art. 456 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata impozitului pe clădiri se acordă pe baza documentelor doveditoare, valabile la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior, care atestă situația respectivă, cu excepția contribuabililor care sunt deja cuprinşi în baza de date a unității administrativ-teritoriale.

(2) În înțelesul art. 456 alin. (1) lit. t) din Codul fiscal, scutirea de impozit/taxa pe clădiri se acordă începând cu data de 1 ianuarie a anului următor depunerii documentelor doveditoare, proporțional cu numărul de luni menționate în certificat.

(3) Diferențele de impozit/taxă pe clădiri se vor compensa cu obligații datorate aceluiaşi buget sau se vor restitui în anul fiscal în care contribuabilul depune documentele justificative sau organul fiscal local constată încadrarea în situațiile menționate la art. 456 alin. (1) din Codul fiscal.

22. Pentru aplicarea prevederilor art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal, se are în vedere destinația finală a clădirii/încăperii, după cum urmează:

a) pentru clădirea/încăperea care este folosită în scop economic sau de agrement, se datorează impozit/taxă pe clădiri;

b) pentru clădirea/încăperea care nu este folosită în scop economic sau de agrement, nu se datorează impozit/taxă pe clădiri.

Exemplu: În cazul unui apartament construit de ANL în condițiile Legii nr. 152/1998 privind înființarea Agenției Naționale pentru Locuințe, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, aparținând domeniului public sau privat al statului sau al unei unități administrativ-teritoriale, folosit pentru locuit, nu se datorează impozit pe clădiri şi nici taxă pe clădiri, în conformitate cu prevederile art. 456 alin. (1) lit. a) din Codul fiscal.

23. (1) Prin sintagma *clădirile care, prin destinație, constituie lăcaşuri de cult* se înțelege bisericile, locaşurile de închinăciune, casele de rugăciuni şi anexele acestora. Termenul lăcaş este variantă a termenului locaş.

(2) Anexele bisericilor se referă la orice incintă care are elementele constitutive ale unei clădiri, proprietatea unui cult recunoscut de lege sau a unei asociații religioasă, cum ar fi: clopotnița, cancelaria parohială, agheasmatarul, capela mortuară, incinta pentru aprins lumânări, pangarul, troița, magazia pentru depozitat diverse obiecte de cult, aşezământul cu caracter social-caritabil, arhondaricul, chilia, trapeza, incinta pentru desfăşurarea activităților cu caracter administrativ-bisericesc, reşedința chiriarhului, precum şi altele asemenea; prin *aşezământ cu caracter social-caritabil* se înțelege serviciul social organizat în conformitate cu prevederile Nomenclatorului serviciilor sociale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 867/2015.

(3) Beneficiază de scutirile prevăzute la art. 456 alin. (1) lit.d) din Codul fiscal cultele şi asociațiile religioase care îndeplinesc condițiile prevăzute de Legea nr . 489/2006 privind libertatea religioasă şi regimul general al cultelor, republicată.

(4) Prevederile art. 456 alin. (1) lit. m) din Codul fiscal se aplică pentru toate clădirile Academiei Române şi ale fundațiilor proprii înființate de Academia Română, în calitate de fondator unic, inclusiv în cazul în care acestea sunt folosite de alte entități, cu excepția cazurilor când sunt utilizate activități economice.

(5) În înțelesul art. 456 alin. (1) lit. v) din Codul fiscal, termenul „arhivă" se referă la arhiva notarială, în conformitate cu prevederile Legii notarilor publici şi a activității notariale nr. 36/1995, republicată.

24. (1) Pentru aplicarea prevederilor art. 456 alin. (2) din Codul fiscal, consiliile locale pot adopta hotărâri privind scutirea sau reducerea impozitului pe clădiri şi a taxei pe clădiri pe bază de criterii şi proceduri proprii. La nivelul municipiului Bucureşti, această atribuție este îndeplinită de consiliile locale ale sectoarelor, pe baza unei proceduri-cadru aprobate de către Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

(2) Scutirea sau reducerea de impozit/taxă pe clădiri se aplică începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care contribuabilul depune actele care atestă încadrarea clădirii în una din situațiile de la art. 456 alin. (2) din Codul fiscal.

(3) În aplicarea art. 456 alin. (2) din Codul fiscal Consiliile locale pot avea în vedere obiectivele din Lista Patrimoniului Mondial, obiective din Lista Tentativă a Patrimoniului Mondial a României, obiective din anexa nr. III la Legea nr. 5/2000 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea a III-a — zone protejate, zonele de interes arheologic prioritar, monumente istorice de valoare națională şi universală definite în baza art. 8 al Legii nr . 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, categorii de obiective rare la nivel național sau vulnerabile, monumente istorice reprezentative pentru patrimoniul cultural local definite în baza art. 8 al Legii nr . 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

(4) Între documentele justificative necesare pentru acordarea scutirii sau reducerii de impozit/taxă pe clădiri, potrivit art. 456 alin. (2) lit. m) şi n) din Codul fiscal, pentru lucrările la clădirile monument istoric din zonele de protecție ale monumentelor istorice şi din zonele construite protejate, se numără copia avizului conform al Ministerului Culturii sau al direcțiilor județene de cultură, respectiv al Direcției de Cultură a Municipiului Bucureşti, potrivit prevederilor legale.

25. (1) Hotărârile adoptate conform pct. 24 includ prevederi referitoare la:

a) categoriile de clădiri pentru care se acordă scutire de impozit/taxă;

b) categoriile de clădiri pentru care se aplică diverse procente de reducere;

c) documentele justificative necesare pentru acordarea scutirii sau reducerii de impozit/taxă.

(2) În cazurile în care organul fiscal dispune de documentele menționate la alin. (1) lit. c), nu mai este necesară depunerea acestora de către contribuabili.

26. Reducerea de impozit pe clădiri, în situația prevăzută la art. 456 alin. (4) din Codul fiscal, se acordă pe baza cererii contribuabililor, persoane fizice sau juridice, la care anexează documente justificative aferente activității pentru care sunt autorizați, referitoare la funcționarea structurilor turistice, cum ar fi, de exemplu: facturi de utilități, facturi fiscale, state de plată a salariaților sau orice alte documente solicitate de organul fiscal local.

27. (1) Facilitățile fiscale acordate la plata impozitului/taxei pe clădiri prevăzute la art. 456 din Codul fiscal se acordă pe baza cererii persoanelor fizice sau juridice, la care se anexează copii ale documentelor justificative care atestă situația respectivă, certificate de conformitate cu originalul potrivit

prevederilor art. 64 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Dacă în cursul unui an intervin schimbări care conduc la modificarea condițiilor în care se acordă scutirile sau reducerile de impozit pe clădiri, persoanele în cauză trebuie să depună noi declarații fiscale în termen de 30 de zile de la apariția schimbărilor.

(3) Pentru aplicarea corespunzătoare a pct. 12 din prezentele norme metodologice, scutirile şi reducerile de la plata impozitului pe clădiri prevăzute la art. 456 alin. (2) din Codul fiscal se acordă începând cu data de 1 ianuarie a anului următor, cu excepția celor prevăzute la art. 495 lit. d) din Codul fiscal care se acordă începând cu data de 1 ianuarie 2016.

SECȚIUNEA a 3-a

Calculul impozitului pe clădirile rezidențiale aflate în proprietatea persoanelor fizice

28. Pentru aplicarea prevederilor art. 457 din Codul fiscal, consiliile locale, respectiv Consiliul General al Municipiului Bucureşti, în cazul municipiului Bucureşti, adoptă anual hotărâri privind cota impozitului/taxei pe clădiri.

29. Pentru determinarea valorii impozabile a clădirilor, stabilită pe baza criteriilor şi valorilor prevăzute de art. 457 alin. (2) din Codul fiscal, se au în vedere instalațiile cu care este dotată clădirea, respectiv:

a) se încadrează pentru aplicarea valorilor impozabile prezentate în coloana a doua din tabel acele clădiri care sunt dotate, cumulativ, cu instalații de apă, de canalizare, electrice şi de încălzire, după cum urmează:

(i) clădirea se consideră dotată cu instalație de apă dacă alimentarea cu apă se face prin conducte, dintr-un sistem de aducțiune din rețele publice sau direct dintr-o sursă naturală — puț, fântână sau izvor — în sistem propriu;

(ii) clădirea se consideră că are instalație de canalizare dacă este dotată cu conducte prin care apele menajere sunt evacuate în rețeaua publică;

(iii) clădirea se consideră că are instalație electrică dacă este dotată cu cablaje interioare racordate la rețeaua publică sau la o sursă de energie electrică — grup electrogen, microcentrală, instalații eoliene, fotovoltaice sau microhidrocentrală;

(iv) clădirea se consideră că are instalație de încălzire dacă aceasta se face prin intermediul agentului termic — abur sau apă caldă de la centrale electrice, centrale termice de cartier, termoficare locală sau centrale termice proprii — şi îl transmit în sistemul de distribuție în interiorul clădirii, constituit din conducte şi radiatoare — calorifere, indiferent de combustibilul folosit — gaze, combustibil lichid, combustibil solid;

b) se încadrează pentru aplicarea valorilor impozabile prevăzute în coloana a treia din tabel acele clădiri care nu se regăsesc în explicațiile de la lit. a), respectiv cele care nu au niciuna dintre aceste instalații sau au doar una, două ori trei dintre ele.

30. Mențiunea cu privire la existența sau inexistența instalațiilor se face prin declarația contribuabilului.

31. În situația în care, pe parcursul anului fiscal, o clădire încadrată pentru aplicarea valorilor impozabile prevăzute în coloana „Clădire fără instalații de apă, canalizare, electricitate sau încălzire (lei/m^2)" din tabelul de la art. 457 alin. (2) din Codul fiscal face obiectul aplicării valorilor impozabile prevăzute în coloana a doua, ca efect al dotării cu toate cele patru instalații, modificarea impozitului pe clădiri se face începând cu anul fiscal următor celui în care a apărut această situație, contribuabilul având obligația depunerii unei noi declarații fiscale. În mod similar se procedează şi în situația în care la clădirea dotată cu toate cele patru instalații, pe parcursul anului fiscal, se elimină din sistemul constructiv oricare dintre aceste instalații.

32. În cazul unei clădiri ai cărei pereți exteriori sunt construiți din materiale diferite, tipul clădirii va fi considerat cel corespunzător materialului care are ponderea cea mai mare, aşa cum reiese din proiectul care a stat la baza emiterii autorizației de construire, iar în lipsa acestuia pe baza declarației pe propria răspundere a contribuabilului.

33. Pentru determinarea valorilor impozabile, pe ranguri de localități şi zone în cadrul acestora, atât pentru intravilan, cât şi pentru extravilan, încadrarea clădirilor urmează încadrarea terenurilor efectuată de către consiliile locale, avându-se în vedere precizările de la pct. 8 şi 9 din normele metodologice pentru aplicarea titlului IX din Codul fiscal.

34. (1) Suprafața construită desfăşurată a unei clădiri, care stă la baza calculului impozitului pe clădirile rezidențiale datorat de persoanele fizice, rezultă din actul de proprietate sau din documentația cadastrală, iar în lipsa acestora, din schița/fişa clădirii sau din alte documente asemănătoare.

(2) Dacă în documente este înscrisă suprafața construită desfăşurată a clădirii, pentru determinarea impozitului pe clădiri nu se ia în calcul suprafața utilă şi, implicit, nu se aplică coeficientul de transformare.

35. Pentru determinarea valorii impozabile în cazul în care clădirea are suprafețe ce se încadrează în categoria E sau F din tabelul de la art. 457 alin. (2) din Codul fiscal, impozitul pe clădiri pentru aceste suprafețe se stabileşte distinct şi se cumulează cu impozitul calculat pentru celelalte suprafețe.

36. Pentru calculul impozitului pe clădirile rezidențiale, în cazul persoanelor fizice, se utilizează următoarele date:

a) rangul localității unde se află situată clădirea;

b) zona în cadrul localității;

c) suprafața construită desfăşurată a clădirii, iar dacă aceasta nu se cunoaşte, suprafața utilă:

(i) cea determinată pe baza dimensiunilor măsurate pe conturul exterior al acesteia; sau

(ii) în cazul în care clădirea nu poate fi efectiv măsurată pe conturul exterior, suprafața utilă a clădirii înmulțită cu coeficientul de transformare de 1,4;

d) tipul clădirii şi instalațiile cu care este dotată aceasta, pentru încadrarea în tabelul de la art. 457 alin. (2) din Codul fiscal;

e) amplasarea apartamentului într-un bloc cu mai mult de 3 niveluri şi 8 apartamente;

f) anul terminării clădirii sau anul în care s-a efectuat recepția la terminarea lucrărilor de renovare majoră;

g) folosința clădirii, respectiv în scop rezidențial sau în scop nerezidențial;

h) cotele adiționale şi majorările stabilite pentru impozitul pe clădiri, în condițiile art. 489 din Codul fiscal.

37. Exemplu de calcul pentru impozitul pe clădiri aferent anului 2016, în cazul unei clădiri rezidențiale aflate în proprietate unei persoane fizice:

A. Date despre clădire:

a) rangul localității: III;

b) zona în cadrul localității: C;

c) suprafața utilă: 67 m^2;

d) tipul clădirii: cu pereți din cărămidă arsă, dotată cu toate cele patru instalații (apă, canalizare, electrică şi de încălzire);

e) apartament amplasat într-un bloc cu 7 etaje şi mai mult de 8 apartamente;

f) anul terminării clădirii: 1951; nu s-au efectuat lucrări de renovare majoră;

g) clădirea este folosită în scop rezidențial;

h) consiliul local a hotărât pentru anul 2016 o cotă adițională de 15%.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe clădiri, aşa cum rezultă din aplicarea art. 457 din Codul fiscal:

a) se determină suprafața construită desfăşurată a clădirii, prin înmulțirea suprafeței utile cu coeficientul de transformare de 1,4:

67 m² x 1,4 = 93,8 m²;

b) se determină valoarea impozabilă a acestei clădiri:

(i) suprafața construită desfăşurată prevăzută la lit. a) se înmulțeşte cu valoarea impozabilă a clădirii cu pereți din cărămidă arsă, dotată cu toate cele patru instalații, astfel:

93,8 m² x 1.000 lei/m² = 93.800 lei;

(ii) se identifică coeficientul de corecție din tabelul prevăzut la art. 457 alin. (6) din Codul fiscal, corespunzător zonei C şi rangului III, respectiv 2,10, care se diminuează cu 0,1 conform art. 457 alin. (7) din Codul fiscal:

93.800 lei x 2 = 187.600 lei;

(iii) vechimea clădirii este cuprinsă între 50 de ani şi 100 de ani, astfel că valoarea impozabilă se reduce cu 30%, conform art. 457 alin. (8) lit. b) din Codul fiscal:

187.600 lei x 30% = 56.280 lei

187.600 lei – 56.280 lei = 131.320 lei;

(iv) se determină impozitul pe clădiri anual:

131.320 lei x 0,1% = 131,32 lei;

(v) având în vedere hotărârea consiliului local de instituire a unei cote adiționale de 15%, impozitul determinat la pct. iv se majorează cu acest procent sau pentru uşurarea calculului, impozitul pe clădiri se înmulțeşte cu 1,15 respectiv:

131,32 lei x 1,15 = 151,018 lei.

Potrivit pct. 11 lit. n) din normele metodologice de aplicare a titlului IX, fracțiunea de 0,018 lei se neglijează, fiind sub 50 de bani, iar impozitul pe clădiri astfel determinat se rotunjeşte la 151 lei.

SECȚIUNEA a 4-a

Calculul impozitului pe clădirile nerezidențiale

38. Pentru stabilirea impozitului pe clădiri conform art. 458 şi art. 460 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal, în cazul în care contribuabilul depune la organul fiscal local o declarație la care anexează un raport de evaluare, valoarea impozabilă a clădirii este considerată a fi cea care rezultă din raportul de evaluare, chiar şi în cazul în care clădirea a fost finalizată sau dobândită în anul anterior anului de referință.

39. (1) Rapoartele de evaluare se întocmesc de un evaluator autorizat în conformitate cu standardele de evaluare a bunurilor aflate în vigoare la data evaluării şi reflectă valoarea clădirii la data de 31 decembrie a anului anterior anului de referință şi nu se înregistrează în evidențele contabile.

(2) În vederea stabilirii impozitului pe clădiri, rapoartele de evaluare se depun în copie, la organul fiscal local, ca anexă la declarația contribuabilului, până la primul termen de plată din anul de referință.

(3) Rapoartele de evaluare trebuie să conțină dovada că rezultatele evaluării au fost înregistrate în baza de date cuprinzând valorile impozabile ale clădirilor , gestionată de Asociația Națională a Evaluatorilor Autorizați din România (ANEVAR).

40. Rapoartele de evaluare în scopul stabilirii impozitului pe clădiri pot fi verificate de autoritățile locale în conformitate cu standardele de evaluare în vigoare la data evaluării.

41. Din punct de vedere fiscal, se consideră ca fiind *activități din domeniul agricol* numai cele care corespund activităților corespunzătoare grupelor 011—016 din Ordinul preşedintelui Institutului Național de Statistică nr . 337/2007 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională — CAEN.

42. Din punct de vedere fiscal, se consideră ca fiind *utilizate pentru activități din domeniul agricol* numai acele clădiri folosite în exclusivitate pentru activitățile care corespund grupelor 011—016 din Ordinul preşedintelui Institutului Național de Statistică nr . 337/2007 privind actualizarea Clasificării activităților din economia națională — CAEN.

SECȚIUNEA a 5-a

Calculul impozitului pe clădirile cu destinație mixtă

43. Pentru clădirile cu destinație mixtă, aflate în proprietatea persoanelor fizice, la adresa cărora este înregistrat un domiciliu fiscal, la care nu se desfăşoară nicio activitate economică, impozitul se calculează conform art. 457 din Codul fiscal.

44. În cazul unei clădiri cu destinație mixtă, aflată în proprietatea persoanelor fizice, la adresa căreia este înregistrat un domiciliu fiscal, la care se desfăşoară o activitate economică, când suprafețele folosite în scop rezidențial şi cele folosite în scop nerezidențial, impozitul se calculează prin însumarea impozitului aferent suprafeței folosite în scop nerezidențial rezultă din documentația cadastrală, calculat potrivit art. 457 din Codul fiscal, cu impozitul aferent suprafeței folosite în scop nerezidențial, calculat potrivit art. 458 din Codul fiscal.

45. Delimitarea suprafețelor pentru stabilirea impozitului, în funcție de destinația rezidențială sau nerezidențială, rezultă din documentul anexat la declarația depusă de contribuabil la organul fiscal local competent, care poate fi, după caz:

a) contractul de închiriere, în care se precizează suprafața transmisă pentru desfăşurarea activității economice;

b) contractul de comodat încheiat conform art. 2.146—2.157 din Codul civil, în care se precizează suprafața în care se precizează suprafața transmisă pentru desfăşurarea activității economice;

c) autorizația de construire şi/sau de desființare, după caz, privind schimbarea de destinație a clădirii, în condițiile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

d) documentația cadastrală;

e) orice documente doveditoare, altele decât cele prevăzute la lit. a)—d);

f) declarația pe propria răspundere a proprietarului clădirii înregistrată la organul fiscal, în cazul în care nu există alte documente doveditoare.

46. În aplicarea prevederilor art. 459 alin. (1) din Codul fiscal, pentru calculul impozitului/taxei pe clădiri atunci când suprafețele folosite în scop rezidențial şi cele folosite în scop nerezidențial rezultă din alte documente decât din documentația cadastrală şi au fost puse la dispoziția organului fiscal prin declarația pe propria răspundere a proprietarului se efectuează următoarele operațiuni:

a) se determină suprafața construită desfăşurată a clădirii. Suprafața construită desfăşurată a clădirii care nu poate fi măsurată pe conturul exterior se stabileşte prin măsurarea suprafeței utile, delimitată de conturul interior al încăperilor, iar rezultatul se înmulțeşte cu coeficientul de transformare de 1,4;

b) se determină suprafața construită desfăşurată a încăperilor care sunt folosite în scop nerezidențial;

c) se determină cota procentuală din clădire care corespunde încăperilor care sunt folosite în scop nerezidențial, prin împărțirea suprafeței prevăzute la lit. b) la suprafața prevăzută la lit. a);

d) se determină valoarea încăperilor care sunt folosite în scop nerezidențial, prin înmulțirea valorii clădirii rezultată dintr-un raport de evaluare nerezidențial, cu cota procentuală determinată la lit. c);

e) se determină impozitul pe clădiri corespunzător încăperilor care sunt folosite în scop rezidențial, în conformitate cu prevederile art. 457 din Codul fiscal;

f) se determină impozitul pe clădiri corespunzător încăperilor care sunt folosite în scop nerezidențial, în conformitate cu prevederile art. 458 din Codul fiscal;

g) se determină impozitul total, prin însumarea impozitului determinat la lit. e) cu impozitul determinat la lit. f) şi aplicarea rotunjirilor, conform pct. 11 lit. n) din prezentele norme.

47. Pentru aplicarea art. 460 alin. (4) din Codul fiscal, pentru calcularea impozitului pe clădirile cu destinație mixtă, aflate în proprietatea persoanelor juridice, valoarea aferentă suprafețelor folosite în scop rezidențial şi valoarea suprafețelor folosite în scop nerezidențial se stabilesc în funcție de ponderea acestora în suprafața construită desfăşurată totală a clădirii.

48. Exemple de calcul al impozitului datorat pentru anul 2016, în cazul unei clădiri cu destinație mixtă, aflată în proprietatea unei persoane fizice, când se cunosc suprafețele folosite în scop rezidențial şi în scop nerezidențial:

A. Date despre clădire:

a) rangul localității: 0;

b) zona în cadrul localității: B;

c) suprafața utilă a clădirii: 190 m^2, din care 90 m^2 cu destinație rezidențială şi 100 m^2 cu destinație nerezidențială;

d) tipul clădirii: cu cadre din beton armat, dotată cu toate cele patru instalații;

e) data construcției: 2000;

f) cotele de impozitare stabilită prin hotărâre a consiliului local pentru 2016: pentru clădirile rezidențiale 0,1%, iar pentru clădirile nerezidențiale 1%;

g) pentru anul 2016, consiliul local nu a stabilit cote adiționale la impozitul pe clădiri.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe clădiri, aşa cum rezultă din aplicarea art. 459 din Codul fiscal:

a) se determină impozitul aferent suprafeței folosite în scop rezidențial:

(i) se determină suprafața construită desfăşurată prin înmulțirea suprafeței utile cu coeficientul de transformare de 1,4:

90 m^2 x 1,4 = 126 m^2;

(ii) se determină valoarea impozabilă a suprafeței rezidențiale: suprafața construită desfăşurată prevăzută la pct. 1.1 se înmulțeşte cu valoarea impozabilă a clădirii cu cadre de beton armat, dotată cu toate cele patru instalații, astfel:

126 m^2 x 1.000 lei/m^2 = 126.000 lei;

(iii) se identifică coeficientul de corecție din tabelul prevăzut la art. 457 alin. (6) din Codul fiscal, corespunzător zonei B şi rangului 0, respectiv 2,50:

126.000 lei x 2,50 = 315.000 lei;

(iv) se calculează impozitul pe clădiri pentru suprafața folosită în scop rezidențial:

315.000 lei x 0,1% = 315 lei;

b) se determină impozitul aferent suprafeței folosite în scop nerezidențial:

(i) valoarea la 31 decembrie 2015 a clădirii reiese dintr-un raport de evaluare întocmit de un evaluator autorizat şi este de 650.000 lei;

(ii) se calculează cota procentuală din clădire care corespunde suprafeței folosite în scop nerezidențial:

(100 m^2 x 1,4)/(190 m^2 x 1,4) = 52,63%;

(iii) se determină valoarea suprafeței folosite în scop nerezidențial, prin înmulțirea valorii clădirii cu cota procentuală determinată la pct. (ii):

650.000 lei x 52,63% = 342.095 lei;

(iv) se calculează impozitul pe clădiri pentru suprafața folosită în scop nerezidențial:

342.095 lei * 1% = 3.420,95 lei;

c) impozitul total anual pentru clădirea cu folosință mixtă se calculează prin însumarea impozitului determinat la lit. a) cu cel determinat la lit. b):

315 lei + 3.420,95 lei = 3.735,95 lei,
care se rotunjeşte la 3.736 lei;

d) dacă valoarea suprafeței folosite în scop nerezidențial nu reiese dintr-un raport de evaluare sau dintr-un act doveditor al transferului dreptului de proprietate încheiat în ultimii 5 ani anteriori anului 2016, respectiv 2011—2015, impozitul aferent se calculează conform art. 458 alin. (4), astfel:

(i) se determină suprafața construită desfăşurată prin înmulțirea suprafeței utile cu coeficientul de transformare de 1,4:

100 m^2 x 1,4 = 140 m^2;

(ii) se determină valoarea impozabilă a suprafeței rezidențiale: suprafața construită desfăşurată prevăzută la pct. (i) se înmulțeşte cu valoarea impozabilă a clădirii cu cadre de beton armat, dotată cu toate cele patru instalații, astfel:

140 m^2 x 1.000 lei/m^2 = 140.000 lei;

(iii) se identifică coeficientul de corecție din tabelul prevăzut la art. 457 alin. (6) din Codul fiscal, corespunzător zonei B şi rangului 0, respectiv 2,50:

140.000 lei x 2,50 = 350.000 lei;

(iv) se calculează impozitul pe clădiri pentru suprafața folosită în scop rezidențial, prin aplicarea cotei de 2%, prevăzute la art. 458 alin. (4):

350.000 lei x 2% = 7.000 lei;

e) impozitul total anual pentru clădirea cu folosință mixtă se calculează prin însumarea impozitului determinat la lit. a) cu cel determinat la lit. d):

315 lei + 7.000 lei = 7.315 lei.

SECȚIUNEA a 6-a

Declararea, dobândirea, înstrăinarea şi modificarea clădirilor

49. Organul fiscal local are obligația înregistrării în evidențele fiscale a rezidenței proprietarilor clădirilor, în conformitate cu prevederile art. 60 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare.

50. În aplicarea prevederilor art. 461 din Codul fiscal, prin expresia *clădire dobândită* se înțelege orice clădire intrată în proprietatea persoanelor fizice sau a persoanelor juridice, precum şi orice clădire aflată în proprietatea publică sau privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale pentru care o persoană de drept privat deține dreptul de concesiune, închiriere, administrare ori de folosință.

51. În cazul clădirilor dobândite/înstrăinate prin acte între vii, translative ale dreptului de proprietate, data dobândirii/ înstrăinării este cea menționată în actul respectiv.

52. În cazul clădirilor dobândite prin hotărâri judecătoreşti, data dobândirii este data rămânerii definitive şi irevocabile/ definitive şi executorii a hotărârii judecătoreşti, după caz.

53. Pentru aplicarea art. 458 alin. (1) lit. c) şi art. 460 alin. (5) lit. d), în cazul în care valoarea clădirii nu se evidențiază distinct în actele prin care se dobândeşte/înstrăinează dreptul de

proprietate, impozitul pe clădiri se va stabili la valoarea totală din actul respectiv. De exemplu, în cazul unui contract de vânzare-cumpărare a unei clădiri şi a unui teren, în sumă totală de 300.000 lei, în care nu este identificată distinct valoarea clădirii, impozitul pe clădiri se va calcula asupra valorii de 300.000 lei.

54. Structurile de specialitate cu atribuţii în domeniul urbanismului, amenajării teritoriului şi autorizării executării lucrărilor de construcţii din aparatul de specialitate al autorităţilor administraţiei publice locale, denumite în continuare *structuri de specialitate*, întocmesc procesele-verbale prevăzute la art. 461 alin. (3) din Codul fiscal, care servesc la înregistrarea în evidenţele fiscale, în registrele agricole sau în orice alte evidenţe cadastrale, după caz, precum şi la determinarea impozitului pe clădiri.

55. (1) În cazul unei clădiri executate fără autorizaţie de construire şi nedeclarate de deţinătorul acesteia, organul fiscal local poate înregistra clădirea în evidenţe, în vederea impunerii, pe baza procesului-verbal de constatare întocmit de structurile de specialitate.

(2) Impozitul pe clădirile menţionate la alin. (1) se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor edificării clădirii, în limita termenului de prescripţie. În cazul în care data edificării este anterioară anului 2016, impozitul pe clădiri datorat până la 31 decembrie 2015 inclusiv, se stabileşte în conformitate cu prevederile legale în vigoare până la această dată.

(3) În înţelesul alin. (2), data edificării se stabileşte în baza unui proces-verbal de constatare întocmit de organul fiscal local. Procesul-verbal de constatare se întocmeşte şi în cazul contribuabililor care declară o clădire ce a fost executată fără autorizaţie de construire.

56. Contribuabilii, persoane fizice şi persoane juridice, sunt obligaţi să depună declaraţii, chiar dacă beneficiază de reducere sau de scutire la plata impozitului/taxei pe clădiri, ori pentru clădirile respective nu se datorează impozit/taxă pe clădiri.

57. În vederea stabilirii impozitului pe clădiri, contribuabilii au obligaţia să depună o declaraţie la organul fiscal local în a cărui rază teritorială se află clădirea, în termen de 30 de zile după cum urmează:

a) pentru o clădire dobândită prin acte translative ale dreptului de proprietate, de la data menţionată în act;

b) pentru o clădire dobândită prin hotărâre judecătorească, de la data rămânerii definitive şi irevocabile/definitive şi executorii a hotărârii judecătoreşti, după caz;

c) pentru o clădire care face obiectul unui contract de fiducie, de la data prevăzută în contract;

d) pentru o clădire nou-construită, de la data dobândirii, aşa cum este prevăzută la art. 461 alin. (3) din Codul fiscal;

e) pentru o clădire care a fost extinsă, îmbunătăţită, desfiinţată parţial sau care a suferit altfel de modificări, de la data la care au avut loc aceste modificări, dacă acestea au condus la modificarea valorii impozabile a clădirii cu mai mult de 25%;

f) pentru o clădire a cărei folosinţă a fost schimbată integral sau parţial, de la data acestei schimbări; dacă schimbarea folosinţei reiese dintr-un contract de închiriere, de comodat sau de alt tip, de la data prevăzută în contract;

g) pentru o clădire desfiinţată, de la data demolării sau distrugerii.

58. Impozitul pe clădiri se stabileşte pe baza declaraţiilor prevăzute la pct. 57, începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor.

59. În vederea stabilirii taxei pe clădiri, declaraţia se depune la organul fiscal local în a cărui rază teritorială se află clădirea, până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului de concesiune, închiriere, administrare ori folosinţă, după cum urmează:

a) de către titularul dreptului de concesiune, închiriere, administrare sau folosinţă, care nu este persoană de drept public, în cazul contractelor care se referă la perioade mai mari de o lună, chiar dacă acesta retransmite dreptul de administrare, închiriere, folosinţă sau concesiune asupra clădirii altor persoane care nu sunt de drept public;

b) de către persoana de drept public care transmite unor entităţi, care nu sunt de drept public, dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosinţă, în cazul contractelor care se referă la perioade mai mici de o lună.

60. (1) În declaraţia privind taxa pe clădiri, contribuabilul va menţiona destinaţia finală a clădirii. În cazul în care un contribuabil (A) transmite ulterior dreptul de administrare, închiriere, folosinţă sau concesiune asupra clădirii unui contribuabil (B), contribuabilul (B) îi va comunica contribuabilului (A) modificarea destinaţiei clădirii, pentru a fi declarată de contribuabilul (A) la organul fiscal competent.

(2) La declaraţia privind taxa pe clădiri se vor anexa copii ale documentului prin care se transmite dreptul de concesiune, închiriere, administrare ori folosinţă. Dacă valoarea clădirii/încăperii pentru care se datorează taxa pe clădiri nu reiese din acest document, la declaraţie se anexează şi un document din care reiese valoarea clădirii/încăperii respective.

61. Contribuabilii au obligaţia să depună declaraţii în termen de 30 de zile de la data apariţiei oricăreia dintre următoarele situaţii:

a) intervin schimbări privind domiciliul fiscal al contribuabilului;

b) intervin schimbări privind situaţia juridică a contribuabilului, de natură să conducă la modificarea impozitului/taxei pe clădiri;

c) intervin schimbări privind numele şi prenumele, în cazul contribuabilului — persoană fizică sau schimbări privind denumirea, în cazul contribuabilului — persoană juridică.

SECŢIUNEA a 7-a

Plata impozitului/taxei pe clădiri

62. În sensul aplicării art. 462 alin. (2) din Codul fiscal, prin *plata cu anticipaţie* se înţelege stingerea obligaţiei de plată a impozitului pe clădiri datorat aceluiaşi buget local în anul fiscal respectiv, până la data de 31 martie inclusiv.

CAPITOLUL III
Impozitul pe teren şi taxa pe teren

SECŢIUNEA 1

Reguli generale

63. Impozitul pe teren este anual şi se datorează începând cu data de 1 ianuarie, până la data de 31 decembrie a anului fiscal.

64. Impozitul pe teren se determină pentru un an fiscal conform situaţiei existente la data de 31 decembrie a anului anterior.

65. (1) Impozitul pe teren este datorat de:

a) titularul dreptului de proprietate asupra terenului la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent, indiferent unde este situat terenul în România şi de categoria de folosinţă, în intravilan sau extravilan;

b) locatar, în cazul în care terenul face obiectul unui contract de leasing financiar la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent;

c) fiduciar, în cazul în care terenul face parte dintr-un patrimoniu fiduciar la data de 31 decembrie a anului fiscal precedent, conform art. 488 din Codul fiscal.

(2) Se consideră proprietari de terenuri şi acei contribuabili cărora, în condiţiile Legii fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, li s-a constituit ori reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor

agricole sau forestiere, după caz, de la data punerii în posesie constatată prin procese-verbale, fişe sau orice alte documente de punere în posesie întocmite de comisiile locale, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, chiar dacă nu este emis titlul de proprietate.

66. (1) Taxa pe teren se datorează de persoanele fizice sau persoanele juridice care dețin dreptul de închiriere, administrare, folosință sau concesiune, stabilit în condițiile legii.

(2) Taxa pe teren se stabileşte proporțional cu perioada din an pentru care se constituie dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință.

(3) În cazul în care persoanele prevăzute la alin. (1) retransmit ulterior dreptul de administrare, folosință sau concesiune asupra terenului, taxa pe teren se datorează de prima persoană de drept privat care are relația contractuală cu persoana de drept public şi se calculează în mod similar impozitului pe teren, în conformitate cu prevederile art. 465 din Codul fiscal.

67. (1) Taxa pe teren se stabileşte proporțional cu perioada din an pentru care se constituie dreptul de concesiune, închiriere, administrare sau folosință.

(2) În cazul terenurilor care fac obiectul unor contracte de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, care se referă la intervale de timp mai mari de o lună, se aplică următoarele reguli:

a) taxa pe teren se datorează de concesionar, locatar, administrator sau utilizator, după caz;

b) taxa se calculează proporțional cu numărul de luni prevăzute în contract; pentru fracțiunile mai mici de o lună, taxa se calculează proporțional cu numărul de zile;

c) titularul dreptului de concesiune, închiriere, administrare sau folosință, după caz, are obligația să depună o declarație la organul fiscal până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului;

d) taxa pe teren se plăteşte la bugetul local lunar, până la data de 25 a lunii următoare fiecărei luni din perioada de valabilitate a contractului.

(3) În cazul terenurilor care fac obiectul unor contracte de închiriere care se referă la intervale de timp mai mici de o lună, se aplică următoarele reguli:

a) taxa pe teren se datorează de locatar, concesionar, administrator sau utilizator;

b) taxa se calculează proporțional cu numărul de zile sau de ore, după caz, prevăzute în contract; fracțiunile de oră se rotunjesc la oră;

c) locatarul depune o declarație la organul fiscal până la data de 25 a lunii următoare intrării în vigoare a contractului;

d) taxa pe teren se plăteşte la bugetul local lunar, până la data de 25 a lunii următoare.

68. În cazul în care terenul, proprietate privată a persoanelor fizice sau juridice, este închiriat, concesionat sau arendat în baza unui contract de închiriere, de concesiune ori de arendare, după caz, impozitul pe teren se datorează de către proprietar, cu excepția cazurilor prevăzute la pct. 66.

69. (1) Dacă un teren se află în proprietatea comună a două sau mai multor persoane, la stabilirea impozitului datorat se au în vedere următoarele:

a) cotele-părți sunt prezumate a fi egale, până la proba contrară. Fiecare dintre coproprietari datorează un impozit egal, rezultat în urma împărțirii impozitului datorat pentru întregul teren;

b) în cazul în care cotele-părți din dreptul de proprietate asupra terenului sunt determinate, fiecare coproprietar datorează impozitul corespunzător cotei-părți deținute.

(2) În organizarea evidenței fiscale organul fiscal reflectă dreptul de proprietate în cote-părți pe baza actelor doveditoare. Evidența respectivă nu are implicații cu privire la datorarea şi plata obligațiilor fiscale.

(3) În cazul existenței a doi sau mai mulți coproprietari, în actele administrative fiscale se vor indica şi ceilalți coproprietari, cu caracter informativ.

(4) Organul fiscal local are obligația înregistrării în evidențele fiscale a rezidenței proprietarilor terenurilor, în conformitate cu prevederile art. 60 alin. (5) din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare.

70. (1) Pentru suprafețele de teren acoperite de o clădire se datorează impozit/taxa pe teren.

(2) Prin sintagma *suprafața de teren care este acoperită de o clădire* se înțelege suprafața construită la sol a clădirilor.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri

71. În aplicarea art. 464 alin. (1) din Codul fiscal, scutirea de la plata impozitului/taxei pe teren se acordă pe baza documentelor doveditoare, valabile la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior, care atestă situația respectivă, cu excepția contribuabililor care sunt deja cuprinşi în baza de date a unității administrativ-teritoriale.

72. Terenurile utilizate pentru exploatările din subsol pot face parte din categoria celor pentru care nu se datorează impozit pe teren, prevăzute la art. 464 alin. (1) lit. i) din Codul fiscal numai dacă acestea sunt încadrate ca atare, prin hotărâre a consiliilor locale.

73. Pentru încadrarea terenurilor degradate sau poluate incluse în perimetrul de ameliorare, prevăzute la art. 464 alin. (1) lit. j) din Codul fiscal, se au în vedere prevederile din Legea nr. 46/2008 — Codul silvic, republicată, cu modificările ulterioare, şi din Hotărârea Guvernului nr. 1.257/2011 pentru aprobarea Regulamentului privind stabilirea grupelor de terenuri care intră în perimetrele de ameliorare, funcționarea şi atribuțiile comisiilor de specialişti, constituite pentru delimitarea perimetrelor de ameliorare.

74. În aplicarea prevederilor art. 464 alin. (1) lit. t) din Codul fiscal, scutirea de impozit/taxa pe teren se acordă începând cu data de 1 ianuarie a anului următor depunerii documentelor doveditoare, proporțional cu numărul de luni menționate în certificat.

75. Facilitățile fiscale menționate la art. 464 alin. (1) lit. w) din Codul fiscal se acordă tuturor suprafețelor de fond forestier certificate, tuturor arboretelor cu vârsta de până la 20 de ani aflate în proprietatea privată a persoanelor fizice şi juridice.

76. Prin sintagma *suprafețe de fond forestier certificate* se înțelege suprafețele de fond forestier aflate în proprietate, în conformitate cu actele de proprietate sau cu documentele cadastrale, după caz.

77. (1) Pentru aplicarea prevederilor art. 464 alin. (2) din Codul fiscal, consiliile locale pot adopta hotărâri privind scutirea sau reducerea impozitului pe teren şi a taxei pe teren pe bază de criterii şi proceduri proprii. La nivelul municipiului Bucureşti, această atribuție este îndeplinită de consiliile locale ale sectoarelor, pe baza unei proceduri-cadru aprobate de către Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

(2) În aplicarea art. 464 alin. (2) lit. i), l), n), p) şi q) din Codul fiscal, consiliile locale pot avea în vedere obiectivele din Lista patrimoniului mondial, terenuri aferente obiectivelor din Lista tentativă a patrimoniului mondial a României, terenuri din zonele de interes arheologic prioritar, terenuri aferente obiectivelor din anexa III la Legea nr. 5/2000, terenuri ale obiectivelor de valoare națională şi universală definite în baza art. 8 al Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare, terenuri ale unor categorii de obiective rare la nivel național sau vulnerabile, terenuri ale obiectivelor reprezentative pentru patrimoniul cultural local definite în baza art. 8 al Legii nr. 422/2001 privind protejarea monumentelor istorice, republicată, cu modificările ulterioare.

(3) Între documentele justificative necesare pentru acordarea scutirii sau reducerii de impozit/taxă de la art. 464 alin. (2) lit. r) din Codul fiscal se numără copia autorizației de cercetare arheologică sistematică sau preventivă.

78. Scutirea sau reducerea de impozit/taxă pe teren se aplică începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care contribuabilul depune actele care atestă încadrarea terenului în una dintre situațiile de la art. 464 alin. (2) din Codul fiscal, cu excepția celor prevăzute la art. 495 lit. d) din Codul fiscal care se acordă începând cu data de 1 ianuarie 2016.

79. Hotărârile adoptate conform art. 464 alin. (2) din Codul fiscal includ prevederi referitoare la:

a) categoriile de terenuri pentru care se acordă scutire de impozit/taxă;

b) categoriile de terenuri pentru care se aplică diverse procente de reducere;

c) documentele justificative necesare pentru acordarea scutirii sau reducerii de impozit/taxă, iar în cazul monumentelor istorice, terenurilor din zonele construite protejate, din zonele de protecție ale monumentelor istorice şi din siturile arheologice şi industriale avizul direcțiilor județene de cultură sau, după caz, al Direcției de Cultură a Municipiului Bucureşti.

80. În cazurile în care organul fiscal local dispune de documentele menționate la pct. 79 lit. c), nu mai este necesară depunerea acestora de către contribuabili.

81. (1) Facilitățile fiscale acordate la plata impozitului/taxei pe teren prevăzute la art. 464 din Codul fiscal se acordă pe baza cererii persoanelor fizice sau juridice, la care se anexează copii ale documentele justificative care atestă situația respectivă, certificate de conformitate cu originalul potrivit prevederilor art. 64 alin. (5) din Legea nr . 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare.

(2) Dacă în cursul unui an intervin schimbări care conduc la modificarea condițiilor în care se acordă scutirile sau reducerile de impozit pe teren, persoanele în cauză trebuie să depună noi declarații fiscale în termen de 30 de zile de la apariția schimbărilor.

SECȚIUNEA a 3-a

Calculul impozitului/taxei pe teren

82. Impozitul pe teren se stabileşte anual în funcție de suprafața terenului, rangul localității în care este amplasat terenul, zona şi categoria de folosință a terenului, în mod diferențiat, în intravilanul şi extravilanul localităților , după cum urmează:

a) în intravilan:

(i) pe ranguri de localități, identificate prin cifrele romane: 0, I, II, III, IV şi V;

(ii) pe zone, identificate prin literele: A, B, C şi D;

(iii) prin aplicarea coeficienților de corecție prevăzuți la art. 465 alin. (5) din Codul fiscal;

b) în extravilan, în funcție de categoria de folosință, identificate prin literele: A, B, C şi D, prin aplicarea nivelurilor prevăzute la art. 465 alin. (7) din Codul fiscal, înmulțite cu coeficienții de corecție corespunzători prevăzuți la art. 457 alin. (6) din Codul fiscal.

83. În aplicarea prevederilor art. 465 alin. (2)—(5) din Codul fiscal, în cazul terenurilor , identificate distinct, situate în intravilan, la calculul impozitului pe teren se vor avea în vedere următoarele:

a) suprafața înregistrată în registrul agricol la categoria de folosință terenuri cu construcții, exprimată în hectare, se înmulțeşte cu suma corespunzătoare prevăzută în tabelul de la art. 465 alin. (2) din Codul fiscal;

b) suprafața de până la 400 m^2 aferentă suprafețelor înregistrate în registrul agricol la alte categorii de folosință decât cea de terenuri cu construcții, exprimată în hectare, se înmulțeşte cu suma corespunzătoare din tabelul prevăzut la art. 465 alin. (2) din Codul fiscal;

c) suprafața de teren care depăşeşte 400 m^2 rezultată după aplicarea lit. b), pe fiecare dintre categoriile de folosință respective, exprimată în hectare, se înmulțeşte cu suma corespunzătoare din tabelul prevăzut la art. 465 alin. (4) din Codul fiscal, iar acest rezultat se înmulțeşte cu coeficientul de corecție corespunzător prevăzut la art. 465 alin. (5) din Codul fiscal.

84. Exemple de calcul privind stabilirea impozitului pe teren amplasat în intravilan:

A. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona A, rangul I, un teren în suprafață de 0,0728 ha, înregistrat în registrul agricol la categoria de folosință terenuri cu construcții.

Prin hotărârea consiliului local, în baza prevederilor art. 465 alin. (2) din Codul fiscal, nivelul impozitului pe teren se stabileşte la 9.750 lei/ha.

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Nr. crt.	Categoria de folosință conform registrului agricol	Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabileşte potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) — ha —	Nivelul impozitului pe teren care se aplică asupra suprafeței — lei/ha —	Impozitul pe teren (2 x 3) — lei —
0	1	2	3	4
1.	Teren cu construcții	0,0728	9.750	710

B. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona C, rangul II, un teren în suprafață de 0,0380 ha, înregistrat în registrul agricol la categoria de folosință arabil.

Prin hotărârea consiliului local, nivelul impozitului pe teren se stabileşte la 3.500 lei/ha pentru categoria de folosință curți cu construcții, iar pentru categoria de teren arabil la 19 lei/ha.

Impozitul pentru terenul arabil se corectează cu coeficientul aferent rangului II conform art. 465 alin. (5) din Codul fiscal:

19 lei/ha x 4 = 76 lei/ha.

Însă, cum suprafața este mai mică de 400 m^2 contribuabilului i se va stabili impozit la categoria de folosință curți cu construcții.

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Nr. crt.	Categoria de folosință conform registrului agricol	Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabileşte potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) — ha —	Nivelul impozitului pe teren care se aplică asupra suprafeței din col. 2 — lei/ha —	Impozitul pe teren (col. 2 x col. 3) — lei —
0	1	2	3	4
1.	Teren arabil	0,0380	3.500	133

C. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona C, rangul IV, un teren în suprafață de 0,1270 ha, înregistrat în registrul agricol la categoria de folosință păşune.

Prin hotărârea consiliului local, nivelul impozitului pe teren se stabileşte la 450 lei/ha pentru categoria de folosință curți cu construcții şi suma de 15 lei/ha pentru păşune.

Impozitul pentru terenul având categoria de folosință păşune se corectează cu coeficientul aferent rangului IV conform art. 465 alin. (5) din Codul fiscal:

15 lei/ha x 1,10 = 16,5 lei/ha.

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Nr. crt.	Categoria de folosință conform registrului agricol	Suprafața — ha —	Suprafața pentru impozitul pe teren potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) — ha —	Nivelul impozitului pe teren pentru suprafața din col. 2 — lei/ha —	Impozitul pe teren (3 x 4) — lei —	Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabileşte potrivit prevederilor art. 465 alin. (3)—(5) — ha —	Suma potrivit zonei C	Coeficient de corecție corespunzător rangului IV	Impozitul pe teren (6 x 7 x 8) — lei —	Impozitul pe teren datorat (5 + 9)
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	Păşune	0,1270	0,0400	450	18	0,0870	15	1,10	1,43	19

D. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona B, rangul III, un teren în suprafață de 0,1265 ha, din care:

a) 0,0550 ha la categoria de folosință terenuri cu construcții,

b) 0,0715 ha la categoria de folosință arabil.

Prin hotărârea consiliului local, nivelul impozitului pe teren se stabileşte la 6.500 lei/ha categoria de folosință terenuri cu construcții şi suma de 21 lei/ha pentru categoria teren arabil.

Impozitul pentru terenul având categoria de folosință arabil se corectează cu coeficientul aferent rangului III conform art. 465 alin. (5) din Codul fiscal:

21 lei/ha x 3 = 63 lei/ha.

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Nr. crt.	Categoria de folosință conform registrului agricol	Suprafața — ha —	Suprafața pentru impozitul pe teren potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) — ha —	Nivelul impozitului pe teren pentru suprafața din col. 2 — lei/ha —	Impozitul pe teren (3 x 4) — lei —	Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabileşte potrivit prevederilor art. 465 alin. (3)—(5) — ha —	Suma potrivit zonei B	Coeficient de corecție corespunzător rangului III	Impozitul pe teren (6 x 7 x 8) — lei —	Impozitul pe teren datorat (5 + 9)
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	Teren cu construcții	0,0550	0,0550	6500	357,5	x	x	x	x	357,5
2.	Arabil	0,0715	0,0400	6500	260	0,0315	21	3,00	1,98	261,98
	Total	**0,1265**	**0,0950**	**x**	**617,5**	**0,0315**	**x**	**x**	**1,98**	**619**

E. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona B, rangul II, un teren în suprafață de 0,4268 ha, din care:

- 0,0752 ha la categoria de folosință terenuri cu construcții,
- 0,1439 ha la categoria de folosință arabil,
- 0,0868 ha la categoria de folosință păşune,
- 0,1209 ha la categoria de folosință fâneață.

Prin hotărâre a consiliului local, nivelul impozitului pe teren se stabileşte la 5.710 lei/ha, suma de 21 lei/ha pentru arabil, suma de 19 lei/ha păşune, şi fâneață 19 lei/ha.

Impozitul pentru terenurile având categoria de folosință alta decât cea de curți construcții se corectează cu coeficientul aferent rangului II, respectiv 4,00, conform art. 465 alin. (5) din Codul fiscal.

La stabilirea impozitului pe teren se au în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din normele metodologice.

Nr. crt.	Categoria de folosință conform registrului agricol	Suprafața — ha —	Suprafața pentru impozitul pe teren potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) — ha —	Nivelul impozitului pe teren pentru suprafața din col. 2 — lei/ha —	Impozitul pe teren (3 x 4) — lei —	Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabileşte potrivit prevederilor art. 465 alin. (3)—(5) — ha —	Suma potrivit zonei B	Coeficient de corecție corespunzător rangului II	Impozitul pe teren (6 x 7 x 8) — lei —	Impozitul pe teren datorat (5 + 9)
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	Teren cu construcții	0,0752	0,0752	5710	429,39	x	x	x	x	429,39
2.	Arabil	0,1439	0,0400	5710	228,4	0,1039	21	4,00	8,72	237,12
3.	Fâneață	0,0868	0,0400	5710	228,4	0,0468	19	4,00	3,55	231,95
4.	Păşune	0,1209	0,0400	5710	228,4	0,0809	19	4,00	6,14	234,54
	Total	**0,4268**	**0,1952**	**x**	**1.114,59**	**0,2316**	**x**	**x**	**18,41**	**1133**

F. Un contribuabil deține într-o localitate, în intravilan, în zona B, rangul III, două terenuri situate la adrese poştale diferite, după cum urmează:

a) un teren (lot 1) în suprafață de 0,0350 ha, având declarate la registrul agricol 0,0150 ha la categoria de folosință curți construcții şi 0,0200 ha la categoria de folosință teren arabil;

b) un teren (lot 2) în suprafață de 0,0600 ha declarat la registrul agricol la categoria de folosință teren arabil.

Prin hotărâre, consiliul local stabileşte următoarele valori pe fiecare categorie de folosință:

a) curți construcții 6.500 lei/ha;

b) arabil 21 lei/ha;

Nr. crt.	Categoria de folosință conform registrului agricol	Suprafața — ha —	Suprafața pentru impozitul pe teren potrivit prevederilor art. 465 alin. (2) — ha —	Nivelul impozitului pe teren pentru suprafața din col. 2 — lei/ha —	Impozitul pe teren (3 x 4) — lei —	Suprafața pentru care impozitul pe teren se stabileşte potrivit prevederilor art. 465 alin. (3)—(5) — ha —	Suma potrivit zonei B	Coeficient de corecție corespunzător rangului III	Impozitul pe teren (6 x 7 x 8) — lei —	Impozitul pe teren datorat (5 + 9)
0	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1.	Teren cu construcții (lot 1)	0,0350	0,0350	6500	227,58	x	x	x	x	227,58 = 228
2.	Arabil (lot 2)	0,0600	0,0400	6500	260	0,0200	21	3,00	1,26 = 1	261,26 = 261
	Total	**0,0950**	**0,0750**	**x**	**487,58**	**0,0200**	**x**	**x**	**1,26**	**489**

85. Exemple pentru aplicarea prevederilor referitoare la taxa pe teren:

A. O unitate administrativ-teritorială (UA T) deține în proprietate un teren pe care îl dă în administrare unei terțe persoane (B).

a) Conform prevederilor Codului fiscal, taxa pe teren se datorează de persoana de drept privat (B);

b) Taxa se calculează similar impozitului pe teren.

B. În cazul în care un teren proprietate privată a statului este închiriat unei persoane juridice pe o perioadă de 2 ani, care începe la data de 24 martie 2016 şi se încheie la data de 23 martie 2018, locatarul trebuie să depună la organul fiscal local, până la data de 25 aprilie 2016, o declarație în vederea stabilirii taxei pe teren, însoțită de o copie a contractului de închiriere.

Taxa se calculează lunar, conform prevederilor art. 465 din Codul fiscal, având în vedere suprafața terenului şi rangul localității în care este amplasat terenul, zona şi categoria de folosință a terenului, în mod diferențiat, în intravilanul şi extravilanul localităților, astfel:

a) Pentru luna martie a anului 2016:

Fiind fracțiune mai mică de o lună, taxa pe teren se calculează proporțional cu numărul de zile:

Taxa lunară = taxa teren x (8 zile/365 zile);

b) Pentru lunile întregi din perioada de valabilitate a contractului:

Taxa lunară = taxa teren/12 luni;

c) Luna martie a anului 2018:

Taxa lunară = taxa teren x 23 zile/365 zile.

Locatarul va plăti taxa lunar , până la data de 25 a lunii următoare, începând cu data de 25 aprilie 2016, până la data de 25 aprilie 2018.

C. În cazul unui contract care prevede închirierea unui teren aflat în proprietatea unității administrativ-teritoriale pe o perioadă de 2 ore în ziua de 27 august 2016, locatorul are obligația să depună la organul fiscal local o declarație în vederea stabilirii taxei pe teren până la data de 26 septembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 septembrie 2016.

Conform pct. 67 alin. (3), taxa se calculează proporțional cu numărul de ore:

Taxa = (taxa teren/365 zile) x (2h/24h).

Locatarul va plăti locatorului taxa pe teren, pe care acesta o va vărsa la bugetul local până la data de 26 septembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 septembrie 2016.

D. În cazul unui contract care prevede închirierea unui teren aflat în proprietatea unității administrativ-teritoriale, pe o perioadă de câte 2 ore în 3 zile pe săptămână, pe durata a 5 săptămâni, începând cu data de 1 octombrie 2016, locatorul trebuie să depună la organul fiscal local, până la data de 25 noiembrie 2016, o declarație în vederea stabilirii taxei pe teren.

Deoarece contractul se referă la intervale de timp mai mici de o lună, taxa pe teren se calculează conform pct. 67 alin. (3):

Taxa = (taxa teren/365 zile) x (3 zile x 5) x (2h/24h).

Locatarul va plăti, lunar, locatorului taxa pe teren, pe care acesta o varsă la bugetul local până la data de 25 noiembrie 2016, respectiv până la data de 27 decembrie 2016, care este prima zi lucrătoare următoare termenului de 25 decembrie 2016.

86. Pentru a beneficia în anul următor de prevederile art. 465 alin. (6) din Codul fiscal, persoanele juridice trebuie să aibă înregistrate în evidența contabilă pentru anul respectiv documente privind desfăşurarea activității de agricultură, respectiv documente privind veniturile şi cheltuielile aferente acestei activități, ca de exemplu: facturi privind procurarea de semințe, facturi privind aprovizionarea cu combustibil, cheltuieli cu salarizarea personalului, facturi privind vânzarea de semințe sau alte produse obținute din activitatea desfăşurată.

87. În cazul terenurilor pe care se află amplasată o clădire, dintre cele prevăzute la art. 456 alin. (1) din Codul fiscal, cu încăperi care sunt folosite pentru activități economice, pentru calculul impozitului pe teren se efectuează următoarele operațiuni:

a) se determină cota procentuală din clădire ce corespunde incintelor folosite pentru activități economice, conform prevederilor art. 456 alin. (1) din Codul fiscal;

b) suprafața terenului se înmulțeşte cu cota procentuală prevăzută la lit. a) rezultând astfel suprafața terenului aferentă cotei-părți de clădire care corespunde încăperilor folosite pentru activități economice;

c) se determină impozitul pe teren pentru suprafața terenului aferentă cotei-părți de clădire care corespunde încăperilor folosite pentru activități economice, prin înmulțirea

suprafeței determinate la lit. a) cu nivelul impozitului corespunzător, potrivit prevederilor art. 465 din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 4-a

Declararea şi datorarea impozitului şi a taxei pe teren

88. Impozitul pe teren, precum şi obligațiile de plată accesorii acestuia, datorate până la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior celui în care se realizează înstrăinarea între vii a terenurilor, se datorează de partea care înstrăinează.

89. (1) Ori de câte ori intervin modificări în registrul agricol, referitoare la terenurile deținute în proprietate sau în folosință, după caz, de natură să conducă la modificarea impozitului/taxei pe teren, funcționarii publici cu atribuții privind completarea, ținerea la zi şi centralizarea datelor în registrele agricole au obligația de a comunica aceste modificări organului fiscal local, în termen de 3 zile lucrătoare de la data modificării.

(2) Înregistrarea în registrul agricol a datelor privind terenurile, precum şi a schimbării categoriei de folosință a terenurilor, se realizează de către contribuabili prin depunerea unor declarații la care se anexează copii după acte, certificate de conformitate cu originalul, conform prevederilor art. 64 alin. (5) din Legea nr . 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, prin care se atestă proprietatea persoanelor asupra terenurilor în cauză sau schimbarea respectivă, după caz.

(3) Impozitul pe teren se datorează şi în cazul contribuabililor pentru terenurile dobândite prin hotărâri judecătoreşti definitive şi irevocabile/definitive şi executorii prin care li s-a constituit sau reconstituit dreptul de proprietate asupra terenurilor agricole sau forestiere, după caz, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui punerii în posesie constatate prin procese-verbale, fişe sau orice alte documente de punere în posesie întocmite de comisiile locale, potrivit dispozițiilor legale în vigoare.

(4) Referitor la registrele agricole se au în vedere reglementările în vigoare privind registrul agricol, precum şi normele tehnice de completare a registrului agricol.

90. (1) În sensul prevederilor art. 466 alin. (2) din Codul fiscal obligația de depunere a declarației revine şi contribuabililor care înstrăinează terenul.

(2) Declarațiile se depun în termen de 30 de zile de la data dobândirii sau de la data apariției oricăreia dintre următoarele situații:

a) intervin schimbări privind domiciliul fiscal al contribuabilului;

b) se realizează modificări ce conduc la recalcularea impozitului pe teren datorat;

c) intervin schimbări privind situația juridică a contribuabilului, de natură să conducă la modificarea impozitului pe teren.

91. Autoritățile administrației publice locale de la nivelul comunei, al oraşului, al municipiului sau al sectoarelor municipiului Bucureşti, după caz, stabilesc, pentru anul fiscal 2016, până la data de 31 martie 2016, suprafața de teren care este acoperită de o clădire, respectiv de un apartament, pe baza datelor cuprinse în actele de proprietate sau în alte documente care atestă această suprafață, depuse de contribuabili în vederea stabilirii impozitului pe clădiri, sau a datelor furnizate de compartimentele de specialitate din cadrul autorităților administrației publice locale sau alte instituții care dețin aceste date.

92. (1) Declarația privind taxa pe teren se depune la organul fiscal în a cărui rază de competență este amplasat terenul, până la data de 25 a lunii următoare celei în care intră în vigoare contractul prin care se acordă dreptul de concesiune, închiriere, administrare ori folosință.

(2) Obligația depunerii declarației în scopul stabilirii taxei pe teren aparține persoanei care are calitatea de concesionar , locatar, titular al dreptului de administrare, chiar dacă aceasta transmite ulterior altor persoane dreptul de administrare, închiriere, folosință sau concesiune asupra terenului.

(3) La declarația privind taxa pe teren se anexează copii ale documentelor prin care se transmite dreptul de concesiune, închiriere, dare în administrare sau în folosință şi din care reiese suprafața şi categoria de folosință a terenului pentru care se datorează taxa pe teren.

SECȚIUNEA a 5-a

Plata impozitului şi a taxei pe teren

93. În sensul aplicării art. 467 alin. (2) din Codul fiscal, prin plata cu anticipație se înțelege stingerea obligației de plată a impozitului pe teren datorat aceluiaşi buget local în anul fiscal respectiv, până la data de 31 martie, inclusiv.

CAPITOLUL IV
Impozitul pe mijloacele de transport

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

94. Potrivit prevederilor art. 468 din Codul fiscal, impozitul pe mijloacele de transport este datorat de:

a) persoana care are în proprietate un mijloc de transport înmatriculat/înregistrat în România la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior;

b) locatar, în cazul în care mijlocul de transport face obiectul unui contract de leasing, la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior;

c) proprietarii navelor fluviale de pasageri, ai bărcilor şi luntrelor folosite în alte scopuri decât pentru transportul persoanelor fizice cu domiciliul în unitățile administrativ-teritoriale din Delta Dunării, Insula Mare a Brăilei şi Insula Balta Ialomiței, la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior;

d) fiduciarul, în cazul în care mijlocul de transport face parte dintr-un patrimoniu fiduciar, la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior, conform art. 488 din Codul fiscal.

95. Contribuabilii ale căror mijloace de transport fac obiectul înregistrării, din punct de vedere fiscal, se supun aceloraşi obligații ca şi cei ale căror mijloace de transport fac obiectul înmatriculării şi, implicit aceloraşi sancțiuni.

96. În cazul contractelor de leasing financiar , locatarul, persoana fizică sau persoana juridică, după caz, are obligația depunerii declarației fiscale la organele fiscale locale în a căror rază este înregistrat mijlocul de transport, în termen de 30 de zile de la data încheierii contractului de leasing, însoțită de o copie a acestuia.

97. (1) În cazul contractelor de leasing financiar care se reziliază, impozitul pe mijloacele de transport este datorat de locator începând cu data de 1 ianuarie a anului următor încheierii procesului-verbal de predare a bunului sau a altor documente similare care atestă intrarea bunului în posesia locatorului ca urmare a rezilierii contractului de leasing.

(2) În cazul contractelor de leasing financiar care se finalizează cu transferul dreptului de proprietate asupra mijlocului de transport, locatarul are obligația declarării acestuia la organul fiscal local competent, în termen de 30 de zile şi datorează impozit pe mijlocul de transport începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor celui în care a avut loc predarea-primirea mijlocului de transport.

98. Pentru stabilirea impozitului pe mijloacele de transport, navele fluviale de pasageri sunt asimilate vapoarelor prevăzute la pct. 7 din tabelul de la art. 470 alin. (8) din Codul fiscal.

99. Prin sintagma „folosite pentru transportul persoanelor fizice”, prevăzută la art. 469 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal, se înțelege folosirea atât pentru activități ce privesc necesitățile familiale, cât şi pentru activități de agrement.

100. Impozitul pe mijloacele de transport se face venit la bugetul local al unității/subdiviziune administrativ-teritoriale unde contribuabilul are domiciliul, sediul/punctul de lucru.

101. (1) La nivelul fiecărui organ fiscal al comunei, al oraşului, al municipiului, după caz, se instituie şi se conduce Registrul de evidență a mijloacelor de transport supuse înmatriculării/înregistrării, denumit în continuare *registru*. Registrul, formular tipizat, se ține în format letric sau în format electronic, potrivit capacității administrative de care dispune organul fiscal local. La nivelul municipiului Bucureşti, registrul se instituie şi se conduce la nivelul organului fiscal local al sectorului.

(2) Orice proprietar, persoană fizică sau persoană juridică, de mijloc de transport care face obiectul înmatriculării/înregistrării în România şi care înstrăinează/dobândeşte mijlocul de transport, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege, are obligația înregistrării actului de înstrăinare-dobândire în registrul prevăzut la alin. (1). Documentele translative de proprietate încheiate anterior datei de 1 ianuarie 2016 pot fi utilizate şi după această dată în relația cu autoritățile publice.

(3) Actul de înstrăinare-dobândire a mijlocului de transport se semnează olograf, atât de persoana care înstrăinează, cât şi de cea care dobândeşte proprietatea şi o copie certificată „Conform cu originalul" a acestuia, care se multiplică în 5 exemplare, se înregistrează la organul fiscal de la domiciliul fiscal al persoanei care înstrăinează, primind număr de înregistrare din registrul prevăzut la alin. (1). Structura minimală a informațiilor cuprinse în actul de înstrăinare-dobândire se stabileşte prin formular tipizat. Cele 5 exemplare sunt utilizate, după cum urmează:

a) un exemplar rămâne la persoana care înstrăinează;

b) un exemplar rămâne la persoana care dobândeşte proprietatea;

c) un exemplar rămâne în arhiva organului fiscal local la care este luat în evidența fiscală persoana care înstrăinează;

d) un exemplar se depune la organul competent privind înmatricularea/înregistrarea/radierea mijloacelor de transport;

e) un exemplar se depune la organul fiscal local unde îşi are domiciliul fiscal persoana care dobândeşte proprietatea.

(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), în cazul unui mijloc de transport înstrăinat către un cetățean străin, care nu are rezidență în România, actul de înstrăinare-dobândire se întocmeşte în 4 exemplare utilizate conform alin. (3) lit. a)—d).

(5) În cazul în care un mijloc de transport a fost preluat de către un operator economic în condițiile Legii nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor şi a vehiculelor scoase din uz, în registrul prevăzut la alin. (1) se înregistrează certificatul de distrugere emis de operatorul economic respectiv, iar proprietarul care predă mijlocul de transport are obligația să furnizeze organului fiscal local o copie certificată „Conform cu originalul", precum şi cu mențiunea „Documentele anexate sunt corecte şi complete, conforme cu realitatea" şi semnată de către contribuabil.

(6) În cazul unei hotărâri judecătoreşti care consfințeşte faptul că o persoană a pierdut dreptul de proprietate, aceasta are obligația înregistrării documentului respectiv în registrul prevăzut la alin. (1) şi să depună la organul fiscal o copie certificată „Conform cu originalul" şi semnată de către contribuabil.

(7) Pe baza actului de înstrăinare-dobândire organul fiscal local unde se afla înregistrat mijlocul de transport înstrăinat scoate din evidențele fiscale mijlocul de transport respectiv.

(8) Organul competent privind înmatricularea/înregistrarea/radierea mijloacelor de transport transmite anual, la cererea organelor fiscale locale, în format electronic, o situație centralizatoare a radierilor/înmatriculărilor/înregistrărilor mijloacelor de transport din unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială.

(9) Pentru realizarea schimbului de informații dintre organele fiscale locale şi organele competente privind înmatricularea/radierea mijloacelor de transport se pot încheia protocoale pentru a optimiza şi eficientiza schimbul de informații.

(10) Registrul, formularul tipizat privind înstrăinarea-dobândirea mijloacelor de transport şi protocolul-cadru pentru realizarea schimbului de informații dintre organele fiscale locale şi organele competente privind înmatricularea/înregistrarea/radierea mijloacelor de transport se aprobă prin ordin comun al ministrului dezvoltării regionale şi administrației publice, al ministrului finanțelor publice şi al ministrului afacerilor interne.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri

102. În aplicarea art. 469 alin. (1) şi (2) din Codul fiscal, scutirea sau reducerea de la plata impozitului pe mijloacele de transport se acordă pe baza documentelor doveditoare, valabile la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior, care atestă situația respectivă, cu excepția contribuabililor care sunt deja cuprinşi în baza de date a unității/subdiviziunii administrativ-teritoriale.

103. În aplicarea prevederilor art. 469 alin. (1) lit. b) din Codul fiscal, impozitul pe mijlocul de transport nu se datorează începând cu data de 1 ianuarie a anului următor depunerii documentelor doveditoare, proporțional cu numărul de luni menționate în certificat.

104. Scutirea de la plata impozitului pe mijloacele de transport se aplică începând cu data de 1 ianuarie a anului fiscal următor celui în care contribuabilii prezintă organelor fiscale ale administrației publice locale documentele prin care atestă situațiile prevăzute de lege.

105. Intră sub incidența prevederilor art. 469 alin. (1) lit. e) din Codul fiscal navele fluviale de pasageri, bărcile şi luntrele folosite pentru transportul persoanelor fizice, aflate în proprietatea atât a persoanelor fizice, cât şi a persoanelor juridice cu domiciliul în unitățile administrativ-teritoriale din Delta Dunării, Insula Mare a Brăilei şi Insula Balta Ialomiței.

106. (1) Unitățile administrativ-teritoriale prevăzute la pct. 105 se stabilesc prin ordine ale prefecților județelor respective, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentelor norme metodologice.

(2) Ordinele prefecților se aduc la cunoştință publică, se comunică autorităților administrației publice locale interesate, în condițiile Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, şi vor fi publicate în monitorul oficial al județului respectiv, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 75/2003 privind organizarea şi funcționarea serviciilor publice de editare a monitoarelor oficiale ale unităților administrativ-teritoriale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 534/2003, denumită în continuare *Ordonanța Guvernului nr. 75/2003*.

107. Intră sub incidența prevederilor art. 469 alin. (1) lit. g) din Codul fiscal operatorii de transport public local de călători a căror activitate este reglementată prin Legea serviciilor de transport public local nr. 92/2007, cu modificările şi completările ulterioare.

108. Pentru aplicarea prevederilor art. 469 alin. (1) lit. o) din Codul fiscal, operatorii economici, comercianți auto sau societăți de leasing care au mijloace de transport înregistrate ca stoc de marfă prezintă, după caz, următoarele:

a) proces-verbal de reintrare în posesie a vehiculului înscris ca marfă pe stoc — în copie;

b) declarație de inventar;

c) extras din situațiile financiare care dovedesc înscrierea pe stoc;

d) dovada radierii din circulația pe drumurile publice;

e) o cerere de scoatere din evidențele fiscale;

f) copie a actului de înstrăinare-dobândire către un operator economic care are ca obiect de activitate reciclarea/vânzarea pieselor rezultate din dezmembrarea mijlocului de transport şi/sau a oricărui alt act doveditor al recunoaşterii daunei totale de către asigurător sau al transferului de proprietate, spre exemplu factura de valorificare a vehiculului avariat către un operator specializat în dezmembrarea şi reciclarea vehiculelor, în cazul mijlocului de transport declarat daună totală.

109. Pentru aplicarea prevederilor art. 469 alin. (2) din Codul fiscal, consiliile locale pot adopta hotărâri privind scutirea sau reducerea impozitului pe mijloacele de transport agricole utilizate efectiv în domeniul agricol pe bază de criterii şi proceduri proprii. La nivelul municipiului Bucureşti, această atribuție este îndeplinită de consiliile locale ale sectoarelor pe baza unei proceduri cadru aprobată de către Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

110. Scutirea sau reducerea impozitului pe mijloacele de transport stabilită conform art. 469 alin. (2) din Codul fiscal se aplică începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care mijlocul de transport se încadrează în situațiile respective, cu excepția celor prevăzute la art. 495 lit. d) din Codul fiscal care se acordă începând cu data de 1 ianuarie 2016.

SECȚIUNEA a 3-a

Calculul impozitului

111. Impozitul pe mijloacele de transport cu tracțiune mecanică este anual şi se stabileşte în sumă fixă pentru fiecare tip de mijloc de transport prevăzut la art. 470 din Codul fiscal, pentru fiecare 200 cm³ sau fracțiune din aceasta.

112. Fiecare vehicul care are date de identificare proprii, din punct de vedere fiscal, constituie un obiect impozabil.

113. Prin sintagma *document similar*, prevăzută la art. 470 alin. (9) din Codul fiscal, se înțelege adeverința eliberată de o persoană fizică sau de o persoană juridică specializată, care este autorizată să efectueze servicii auto, potrivit legii, prin care se atestă capacitatea cilindrică sau masa totală maximă autorizată.

114. (1) Exemplu de calcul privind impozitul pe mijloacele de transport aferent anului 2016, în cazul unui autoturism având capacitatea cilindrică de 1.500 cm³:

A. Datele despre mijlocul de transport: autoturism care are capacitatea cilindrică de 1.500 cm³.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe mijloacele de transport, astfel cum rezultă textul art. 470 alin.(2) din Codul fiscal:

1. se determină numărul de fracțiuni a 200 cm³: capacitatea cilindrică a autoturismului se împarte la 200 cm³, respectiv: 1.500 cm³: 200 cm³ = 7,5; pentru calcul se consideră fracțiunea de 0,5 din 200 cm³ la nivel de unitate, rezultă 8 fracțiuni;

2. se determină impozitul pe mijloacele de transport:

2.1. în tabelul prevăzut la art. 470 alin. (2) din Codul fiscal, se identifică suma corespunzătoare unui autoturism cu capacitatea cilindrică de până la 1.600 cm³ inclusiv, respectiv 8 lei/200 cm³;

2.2. numărul de fracțiuni prevăzut la pct. 1 se înmulțeşte cu suma prevăzută la subpct. 2.1, respectiv: 8 x 8 lei/200 cm³ = 64 lei;

2.3. având în vedere prevederile art. 489 alin. (2) din Codul fiscal şi considerând că în anul fiscal 2015 pentru anul fiscal 2016 autoritatea deliberativă a hotărât majorarea impozitului pe mijloacele de transport cu 15%, suma determinată la subpct. 2.2 se majorează cu acest procent sau, pentru uşurarea calculului, această sumă se înmulțeşte cu 1,15, respectiv: 64 lei x 1,15 = 73,60 lei; potrivit prevederilor pct. 11 lit. n) din prezentele norme metodologice, fracțiunea de 0,60 lei fiind peste 0,50 lei se întregeşte la 1 leu, impozitul pe mijloacele de transport se rotunjeşte la 74 lei.

(2) Exemplu de calcul privind impozitul pe mijloacele de transport aferent anului 2016, în cazul unui autoturism având capacitatea cilindrică de 2.500 cm³:

A. Datele despre mijlocul de transport: autoturism care are o capacitate cilindrică de 2.500 cm³.

B. Explicații privind modul de calcul al impozitului pe mijloacele de transport, astfel cum rezultă din art. 470 alin. (2) din Codul fiscal:

1. se determină numărul de fracțiuni a 200 cm³: capacitatea cilindrică a autoturismului se împarte la 200 cm³, respectiv: 2.500 cm³: 200 cm³ = 12,50; pentru calcul se consideră fracțiunea de 0,50 la nivel de unitate, rezultă 13 fracțiuni;

2. se determină impozitul asupra mijloacelor de transport:

2.1. în tabelul prevăzut la art. 470 alin. (2) din Codul fiscal, se identifică suma corespunzătoare unui autoturism cu capacitatea cilindrică între 2.001 cm³ şi 2.600 cm³ inclusiv, respectiv: 72 lei/200 cm³;

2.2. numărul de unități prevăzut la pct. 1 se înmulțeşte cu suma prevăzută la subpct. 2.1, respectiv: 13 x 72 lei/200 cm³ = 936 lei;

2.3. având în vedere prevederile art. 489 alin. (2) din Codul fiscal şi considerând că în anul fiscal 2015 pentru anul fiscal 2016 autoritatea deliberativă a hotărât majorarea impozitului asupra mijloacelor de transport cu 15%, suma determinată la subpct. 2.2 se majorează cu acest procent sau, pentru uşurarea calculului, această sumă se înmulțeşte cu 1,15, respectiv: 936 lei x 1,15 = 1.076,4 lei;

2.4. având în vedere prevederile pct. 11 lit. n) din prezentele norme metodologice, suma de la pct. 2.3 se rotunjeşte la 1.076 lei.

115. Stabilirea, constatarea, controlul, urmărirea şi încasarea impozitului pe mijloacele de transport se efectuează de către organele fiscale locale în a căror rază de competență se află domiciliul, sediul sau punctul de lucru al contribuabilului.

116. (1) Pentru categoriile de autovehicule de transport marfă prevăzute la art. 470 alin. (5) din Codul fiscal, impozitul anual se stabileşte în sumă fixă în lei/an, în mod diferențiat, în funcție de numărul de axe, de masa totală maximă autorizată şi de sistemul de suspensie cu care sunt dotate.

(2) Prin *masa totală maximă autorizată* se înțelege masa totală a vehiculului încărcat, declarată admisibilă cu prilejul autorizării de către autoritatea competentă.

(3) Numărul axelor şi masa totală maximă autorizată, avute în vedere la calcularea impozitului, sunt cele înscrise în cartea de identitate a autovehiculului în rândul 7 şi, respectiv, rândul 11.

(4) Dacă sistemul de suspensie nu este înscris în caseta liberă din cartea de identitate a autovehiculului ca informație suplimentară, deținătorii vor prezenta o adeverință eliberată în acest sens de către Regia Autonomă „Registrul Auto Român”.

(5) În cazul autovehiculelor de până la 12 tone inclusiv, destinate prin construcție atât transportului de persoane, cât şi de bunuri, pentru stabilirea impozitului pe mijloacele de transport, acestea sunt asimilate vehiculelor prevăzute la pct. 7 din tabelul de la art. 470 alin. (2) din Codul fiscal, iar în cazul celor de peste 12 tone, acestea sunt asimilate autovehiculelor prevăzute la art. 470 alin. (5) din Codul fiscal. Intră sub incidența acestui alineat automobilele mixte şi automobilele specializate/autospecializate, astfel cum sunt definite de prevederile legale în vigoare.

117. În cazul în care contribuabilii nu depun documentele care să ateste sistemul suspensiei, impozitul pe mijloacele de transport se determină corespunzător autovehiculelor din categoria „vehicule cu alt sistem de suspensie”.

118. Pentru remorci, semiremorci şi rulote impozitul anual este stabilit în sumă fixă în lei/an, în mod diferențiat, în funcție de masa totală maximă autorizată a acestora.

119. În cazul combinațiilor de autovehicule, un autovehicul articulat sau tren rutier, de transport marfă cu masa totală maximă autorizată egală sau mai mare de 12 tone, omologate ca atare prin cartea de identitate a vehiculului, impozitul datorat este cel prevăzut la art. 470 alin. (6) din Codul fiscal.

120. Impozitul pe mijloacele de transport se stabileşte pentru fiecare mijloc de transport cu tracțiune mecanică, precum şi pentru fiecare remorcă, semiremorcă şi rulotă care are cartea de identitate a vehiculelor, chiar dacă acestea circulă în combinație, întrucât Registrul Auto Român omologhează vehiculele rutiere conform Directivei 2007/46/CE a Parlamentului European şi a Consiliului din 5 noiembrie 2007 de stabilirea a unui cadru pentru omologarea autovehiculelor şi remorcilor acestora, precum şi a sistemelor, componentelor şi unităților tehnice separate destinate vehiculelor respective.

121. Sub incidența prevederilor de la pct. 4 din tabelul prevăzut la art. 470 alin. (8) din Codul fiscal, respectiv nave de sport şi agrement, se include orice ambarcațiune, indiferent de tip şi de modul de propulsie, al cărei corp are lungimea de 2,5m până la 24 m, măsurată conform standardelor armonizate aplicabile şi care este destinată utilizării în scopuri sportive şi recreative definite de art. 2 alin. (1) lit. a) din Hotărârea Guvernului nr. 2.195/2004 privind stabilirea condițiilor de introducere pe piață şi/sau punere în funcțiune a ambarcațiunilor de agrement.

122. (1) Dacă mijlocul de transport înregistrat nu are caracteristicile unui autovehicul, nu intră sub incidența prevederilor art. 470 alin. (2), (4), (5) sau (6) din Codul fiscal, în vederea stabilirii impozitului pe mijloacele de transport, fiind considerat utilaj.

(2) Dacă mijlocul de transport înregistrat este prevăzut cu roți şi axe fără a avea autopropulsie se impozitează conform art. 470 alin. (7) din Codul fiscal, pentru categoria remorci, semiremorci sau rulote.

(3) Dacă mijlocul de transport înregistrat este prevăzut cu roți, axe şi autopropulsie, impozitul se stabileşte conform art. 470 alin. (2), (5) sau (6) din Codul fiscal, după caz.

(4) Dacă un mijloc de transport prevăzut la alin. (1) şi (3) nu are carte de identitate atunci se datorează taxa prevăzută la art. 486 alin. (2) şi (3) din Codul fiscal.

SECȚIUNEA a 4-a

Declararea şi datorarea impozitului pe mijloacele de transport

123. La înstrăinarea unui mijloc de transport în cursul anului, proprietarul acestuia, potrivit art. 10 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate şi certificarea autenticității vehiculelor rutiere, în vederea comercializării, înmatriculării sau înregistrării acestora în România, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 230/2003, cu modificările şi completările ulterioare, transmite dobânditorului cartea de identitate a vehiculului, urmând ca apoi cumpărătorul să declare mijlocul de transport la organul fiscal local pe raza căruia are domiciliul, sediul sau punctul de lucru, în termen de 30 de zile de la data actului de dobândire, şi să înmatriculeze/înregistreze pe numele său mijlocul de transport la autoritățile competente. Actul de dobândire se înregistrează în Registrul unic al vânzării mijloacelor de transport înregistrate în unitatea/subdiviziunea administrativ-teritorială, prevăzut la pct. 101.

124. Impozitul pe mijloacele de transport se datorează pentru întregul an fiscal de persoana care deține dreptul de proprietate asupra unui mijloc de transport înmatriculat sau înregistrat în România la data de 31 decembrie a anului fiscal anterior şi încetează de a se mai datora începând cu 1 ianuarie a anului fiscal următor în următoarele situații:

a) înstrăinarea mijlocului de transport;

b) radierea mijlocului de transport din circulație; ori

c) radierea contribuabililor persoane juridice din evidențele fiscale, inclusiv din Registrul prevăzut la pct. 101, ca urmare a pronunțării unei sentințe de închidere a procedurii falimentului;

d) schimbarea domiciliului fiscal al contribuabilului într-o altă unitate administrativ-teritorială, caz în care acesta are obligația să depună declarație fiscală în acest sens, atât la organul fiscal unde a avut domiciliul fiscal, cât şi la organul fiscal unde îşi stabileşte noul domiciliu fiscal, în termen de 30 de zile de la apariția acestei situații.

125. Înstrăinarea priveşte pierderea proprietății prin transferul dreptului de proprietate asupra mijlocului de transport prin oricare dintre modalitățile prevăzute de lege.

126. (1) Radierea din evidență a vehiculelor se face de către autoritatea care a efectuat înmatricularea sau înregistrarea doar în cazul scoaterii definitive din circulație a acestora, la cererea proprietarului, în următoarele cazuri:

a) proprietarul doreşte retragerea definitivă din circulație a vehiculului şi face dovada depozitării acestuia într-un spațiu adecvat, deținut în condițiile legii, spațiu care nu afectează domeniul public sau care afectează domeniul public, dar pentru care există o convenție sau o autorizație, în acest scop, de la autoritățile competente;

b) proprietarul face dovada dezmembrării, casării sau predării vehiculului la unități specializate în vederea dezmembrării;

c) la scoaterea definitivă din România a vehiculului respectiv;

d) în cazul furtului vehiculului.

(2) Pentru mijlocul de transport pentru care contribuabilul nu mai poate face dovada existenței fizice, scăderea de la plata impozitului pe mijloacele de transport se face prin prezentarea unui certificat de distrugere emis în conformitate cu prevederile Ordonanței Guvernului nr. 82/2000 privind autorizarea operatorilor economici care desfăşoară activități de reparații, de reglare, de modificări constructive, de reconstrucție a vehiculelor rutiere, precum şi de dezmembrare a vehiculelor scoase din uz, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 222/2003, cu modificările şi completările ulterioare, şi ale art. 19 din Legea nr. 212/2015 privind modalitatea de gestionare a vehiculelor şi a vehiculelor scoase din uz.

(3) În lipsa documentului prevăzut la alin. (2), contribuabilul care nu mai poate face dovada existenței fizice a mijlocului de transport cu care figurează înregistrat în evidențele organelor fiscale locale prezintă o declarație pe propria răspundere din care să rezulte elementele de identificare a contribuabilului şi a mijlocului de transport respectiv, documentul prin care a dobândit acel mijloc de transport, împrejurările care au condus la pierderea acestuia şi operează, în ceea ce priveşte scăderea de la plata obligațiilor fiscale datorate, începând cu data de 1 ianuarie a anului următor celui în care depune această declarație la organul fiscal la care figurează înregistrat, numai dacă are achitate integral orice obligații fiscale datorate de natura impozitului asupra mijloacelor de transport stabilite până la data de 31 decembrie a anului fiscal în care depune declarația.

(4) Scoaterea din evidență a vehiculelor înregistrate, la trecerea acestora în proprietatea altei persoane, se face de către autoritatea care a efectuat înregistrarea, la cererea proprietarului, în condițiile legii.

(5) Vehiculele declarate, potrivit legii, prin dispoziție a autorității administrației publice locale, fără stăpân sau abandonate se radiază din oficiu în termen de 30 de zile de la primirea dispoziției respective.

127. În baza situației centralizatoare prevăzute la pct. 101 alin. (8), organele fiscale locale constată care din mijloacele de transport declarate sunt înmatriculate, devenind astfel bunuri impozabile, şi care nu sunt înmatriculate, caz pentru care nu se datorează impozit.

128. Orice persoană fizică sau persoană juridică ce a dobândit/înstrăinat dreptul de proprietate asupra unui mijloc de transport are obligația să depună declarația fiscală la organul fiscal al autorităților administrației publice locale în a cărui rază de competență îşi are domiciliul fiscal, indiferent de durata deținerii mijlocului de transport respectiv , chiar şi în cazul în care, în aceeaşi zi, imediat după dobândire, are loc înstrăinarea acestui obiect impozabil.

129. În cazul mijloacelor de transport cu tracțiune mecanică, sunt aplicabile prevederile Ordonanței Guvernului nr . 78/2000 privind omologarea, eliberarea cărții de identitate şi certificarea autenticității vehiculelor rutiere în vederea comercializării, înmatriculării sau înregistrării acestora în România, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr. 230/2003, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi ale Ordinului ministrului administrației şi internelor nr . 1.501/2006 privind procedura înmatriculării, înregistrării, radierii şi eliberarea autorizației de circulație provizorie sau pentru probe a vehiculelor , cu completările ulterioare.

130. (1) Pentru definirea categoriilor de folosință ale vehiculelor rutiere se au în vedere prevederile Ordinului ministrului lucrărilor publice, transporturilor şi locuinței nr. 211/2003 pentru aprobarea Reglementărilor privind omologarea de tip şi eliberarea cărții de identitate a vehiculelor rutiere, precum şi omologarea de tip a produselor utilizate la acestea — RNTR 2, cu modificările ulterioare.

(2) Pentru înregistrarea mijloacelor de transport în evidențele organelor fiscale ale autorităților administrației publice se utilizează declarațiile stabilite conform modelului aprobat prin ordin al ministrului dezvoltării regionale şi administrației publice, cu avizul ministrului finanțelor publice, în conformitate cu prevederile art. 342 alin. (2) din Legea nr . 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare, după cum contribuabilul este persoană fizică sau persoană juridică.

(3) La declarația fiscală prevăzută la alin. (2) se anexează o copie de pe cartea de identitate, precum şi copia certificată „pentru conformitate cu originalul" de pe contractul de vânzare-cumpărare, sub semnătură privată, contractul de schimb, factura, actul notarial de donație, certificatul de moştenitor etc., hotărârea judecătorească rămasă definitivă şi irevocabilă/definitiva şi executorie, după caz, sau orice alt document similar. Întreaga răspundere pentru veridicitatea celor declarate, precum şi pentru autenticitatea actelor depuse aparține contribuabilului.

131. Impozitul pe mijloacele de transport nu se dă la scădere pentru anul fiscal următor dacă la 31 decembrie a anului fiscal în curs acestea se află în reparații curente, reparații capitale sau nu sunt utilizate din oricare alt motiv, inclusiv din lipsa unor piese de schimb din rețeaua comercială sau de la unitățile de reparații de profil.

132. Deținerea unor piese sau a unor caroserii de autovehicule nu înseamnă că acel contribuabil are un autovehicul taxabil.

133. În caz de transformare a autoturismului prin schimbarea caroseriei, nu se stabileşte un nou impozit, deoarece capacitatea cilindrică a motorului nu se modifică.

134. (1) În aplicarea prevederilor art. 471 alin. (5) din Codul fiscal, organul fiscal local în ale cărui evidențe era înregistrat mijlocul de transport transmite dosarul, cu confirmare de primire, în vederea impunerii, în termen de 15 zile, organului fiscal local de la noul domiciliu, sediu sau punct de lucru.

(2) Organul fiscal local de la noul domiciliu, sediu sau punct de lucru, după caz, verifică exactitatea datelor privind impunerea la noua adresă.

135. (1) Impozitul pe mijloacele de transport se datorează de către locatar începând cu data 1 ianuarie a anului următor încheierii contractului de leasing financiar , până la sfârşitul anului în care încetează contractul de leasing financiar.

(2) La încheierea contractului de leasing financiar locatarul are obligația depunerii declarației fiscale la organul fiscal local competent pentru a înregistra mijlocul de transport pe rolul său fiscal în baza procesului-verbal de predare-primire a vehiculului, în original şi copie, însoțit de o copie a contractului de leasing care atestă identitatea locatarului, persoană fizică sau juridică.

(3) La încetarea contractului de leasing financiar la termenul scadent în contract, locatorul are obligația depunerii la organul fiscal competent a documentelor aferente transferului proprietății către locatar, respectiv dovada plății facturii valorii reziduale şi o dovadă a achitării tuturor eventualelor debite restante ale locatarului, pentru scoaterea de pe rolul fiscal al locatorului a vehiculului respectiv. Anualitatea impozitării ia în considerare data facturii reziduale şi a documentelor care dovedesc transferul proprietății.

(4) În cazul în care contractele de leasing financiar ce au ca obiect mijloace de transport încetează, ca urmare a rezilierii din vina locatarului, acesta solicită radierea autovehiculelor din rolul fiscal deschis pe numele său şi transmite locatorului o copie a certificatului fiscal. În termen de 30 de zile, locatorul depune declarația fiscală la autoritatea fiscală prevăzută de lege.

136. În cazul contribuabililor proprietari de mijloace de transport supuse impozitului, plecați din localitatea unde au declarat că au domiciliul, sediul sau punctul de lucru, după caz, fără să încunoştințeze despre modificările intervenite, impozitele aferente se debitează în evidențele fiscale, urmând ca ulterior să se facă cercetări pentru a fi urmăriți la plată, potrivit reglementărilor legale.

SECȚIUNEA a 5-a

Plata impozitului pe mijloacele de transport

137. În sensul aplicării art. 472 alin. (2) din Codul fiscal, prin plata cu anticipație se înțelege stingerea obligației de plată a impozitului pe mijloacele de transport datorat aceluiaşi buget local în anul fiscal respectiv, până la data de 31 martie, inclusiv.

CAPITOLUL V
Taxa pentru eliberarea certificatelor, avizelor şi a autorizațiilor

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

138. Se datorează taxă conform art. 473 din Codul fiscal pentru:

a) eliberarea certificatului de urbanism;

b) prelungirea certificatului de urbanism;

c) avizarea certificatului de urbanism;

d) eliberarea autorizației de construire;

e) prelungirea autorizației de construire;

f) eliberarea autorizației de desființare, totală sau parțială a unei construcții;

g) eliberarea autorizației de foraje sau excavări;

h) eliberarea autorizației necesare pentru lucrările de organizare de şantier în vederea realizării unei construcții;

i) eliberarea autorizației de amenajare de tabere, de corturi, căsuțe sau rulote ori campinguri;

j) autorizarea amplasării de chioşcuri, containere, tonete, cabine, spații de expunere, corturi şi panouri, firme şi reclame situate pe căile şi în spațiile publice;

k) eliberarea unei autorizații privind lucrările de racorduri şi branşamente la rețele publice de apă, canalizare, gaze, termice, energie electrică, telefonie şi televiziune prin cablu;

l) eliberarea certificatului de nomenclatură stradală şi adresă.

SECȚIUNEA a 2-a

Taxa pentru eliberarea certificatelor de urbanism, a autorizațiilor de construire şi a altor avize şi autorizații

139. (1) În sensul aplicării art. 474 alin (1)—(4) din Codul fiscal, taxele pentru eliberarea certificatelor de urbanism se fac venit la bugetul local al comunei, al oraşului sau al municipiului, după caz, unde este amplasat terenul, indiferent dacă certificatul de urbanism se eliberează de la nivelul consiliului județean. La nivelul municipiului Bucureşti, taxele pentru eliberarea certificatelor de urbanism se fac venit la bugetul local al sectoarelor acestuia.

(2) În cazul în care prin cerere se indică numai adresa, potrivit nomenclaturii stradale, suprafața de teren la care se raportează calculul taxei este suprafața întregii parcele, iar în cazul în care printr-un plan topografic sau de situație solicitantul individualizează o anumită suprafață din parcelă, taxa se aplică doar la aceasta.

140. Calculul taxei pentru eliberarea autorizației de construire se face de către structurile de specialitate ale autorității administrației publice locale.

141. În aplicarea art. 474 alin (5)—(16) din Codul fiscal se stabilesc următoarele reguli:

a) Pentru eliberarea autorizației de construire, în cazul unei clădiri rezidențiale, atât persoanele fizice, cât şi persoanele juridice solicitante datorează o taxă, reprezentând 0,5% din valoarea de proiect declarată în cererea pentru eliberarea autorizației, în conformitate cu proiectul prezentat, în condițiile Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării lucrărilor de construcții, republicată, cu modificările şi completările ulterioare, valoare care include instalațiile aferente şi nu include T.V.A.

b) În cazul lucrărilor de construire a clădirilor rezidențiale, proprietate a persoanelor fizice, dacă valoarea de proiect declarată în cererea pentru eliberarea autorizației de construire este mai mică decât valoarea impozabilă determinată în condițiile art. 457 alin. (2) din Codul fiscal, taxa se calculează prin aplicarea cotei de 0,5% asupra valorii impozabile, dacă valoarea declarată a lucrărilor de construcție este mai mică decât valoarea impozabilă stabilită în condițiile art. 457 din Codul fiscal, pentru determinarea taxei se are în vedere această din urmă valoare.

c) În situația în care se apreciază că valoarea declarată a lucrărilor este subevaluată în raport cu alte lucrări similare, compartimentul de specialitate al organului fiscal local din raza de competență unde se realizează lucrările de construire, la sesizarea structurii de specialitate, are obligația să efectueze cel puțin inspecția fiscală parțială, în condițiile Codului de procedură fiscală, pentru verificarea concordanței dintre valoarea reală a lucrărilor declarate pentru regularizarea taxei şi înregistrările efectuate în evidența contabilă. Noțiunea *situația finală* corespunde procesului-verbal de recepție.

d) În cazul în care beneficiarul autorizației de construire nu efectuează începerea lucrărilor pentru care autorizația de construire s-a emis în termenul stabilit şi nu solicită prelungirea acesteia, organul fiscal local are obligația de a restitui suma reprezentând taxă pentru eliberarea autorizației de construire.

În acest scop, beneficiarul are obligația de a depune o cerere de restituire a taxei pentru eliberarea autorizației de construire, în termen de 30 de zile de la data expirării autorizației de construire, la autoritatea publică locală competentă.

Compartimentul de specialitate al autorității administrației publice locale are obligația de a constata neînceperea lucrărilor în baza unui proces-verbal de constatare.

e) Atât în cazul persoanelor fizice, cât şi al persoanelor juridice, taxa pentru eliberarea autorizației de desființare parțială sau totală a unei construcții se calculează prin aplicarea unei cote de 0,1% asupra valorii impozabile a clădirii rezidențiale sau nerezidențiale, după caz.

f) În cazul oricăror construcții şi amenajări care nu sunt de natura clădirilor, ca de exemplu: gard, construcție fără acoperiş, taxa pentru eliberarea autorizației de desființare parțială sau totală se calculează prin aplicarea unei cote de 0,1% asupra valorii reale a construcțiilor sau amenajării supuse desființării, declarată de beneficiarul autorizației.

142. Prin grija structurilor de specialitate ale autorității administrației publice locale, în termen de cel mult 15 zile de la data terminării lucrărilor de desființare, se întocmeşte procesul-verbal, formular tipizat, în care se menționează, pe lângă elementele de identificare a contribuabilului şi a autorizației de desființare, data de la care intervin modificări asupra impozitului pe clădiri şi/sau asupra impozitului pe terenul aferent construcțiilor/amenajărilor supuse desființării, precum şi elementele care determină modificările respective, cum ar fi: suprafața construită la sol a clădirilor , suprafața construită desfăşurată a clădirilor, suprafața terenului, valoarea impozabilă a clădirilor şi altele care se apreciază ca fiind necesare pentru fundamentarea modificărilor.

143. Prin termenul *desființare* se înțelege demolarea ori dezmembrarea parțială sau totală a construcției şi a instalațiilor aferente, precum şi a oricăror altor amenajări.

144. (1) În aplicarea art. 474 alin. (10) şi (11) din Codul fiscal, autorizația de foraje şi excavări se eliberează de către primarii în a căror rază de competență teritorială se realizează oricare dintre operațiunile: studii geotehnice, ridicări topografice, exploatări de carieră, balastiere, sonde de gaze şi petrol, precum şi oricare alte exploatări, la cererea scrisă a beneficiarului acesteia.

(2) Autorizația de foraje şi excavări nu este de natura autorizației de construire şi nici nu o înlocuieşte pe aceasta.

(3) Cererea pentru eliberarea autorizației de foraje şi excavări are elementele constitutive ale declarației fiscale şi se depune la structura de specialitate în a cărei rază de competență teritorială se realizează oricare dintre operațiunile prevăzute la art. 474 alin (10) din Codul fiscal, cu cel puțin 30 de zile înainte de data începerii operațiunilor.

145. (1) În aplicarea art. 474 alin. (15) din Codul fiscal, taxa pentru eliberarea autorizațiilor privind lucrările de racorduri şi branşamente la rețelele publice de apă, canalizare, gaze, termice, energie electrică, telefonie şi televiziune prin cablu se datorează de către furnizorii serviciilor respective pentru fiecare instalație/beneficiar, înainte de efectuarea lucrărilor.

(2) În aplicarea art. 474 alin. (16) din Codul fiscal, taxa pentru eliberarea certificatului de nomenclatură stradală şi adresă se datorează pentru fiecare certificat eliberat de către primari în condițiile Ordonanței Guvernului nr . 33/2002 privind reglementarea eliberării certificatelor şi adeverințelor de către autoritățile publice centrale şi locale, aprobată cu modificări prin Legea nr. 223/2002, prin care se confirmă realitatea existenței domiciliului/reşedinței persoanei fizice sau a sediului persoanei juridice la adresa respectivă, potrivit nomenclaturii stradale aprobate la nivelul localității.

(3) Nivelurile taxelor prevăzute în sumă fixă la art. 474 alin (1) şi (2) din Codul fiscal se stabilesc de către consiliile locale sau consiliile județene, după caz, între limitele şi în condițiile prevăzute în Codul fiscal. În cazul municipiului Bucureşti această atribuție se îndeplineşte de către Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

SECȚIUNEA a 3-a

Taxa pentru eliberarea autorizațiilor pentru desfăşurarea unor activități

146. Pentru aplicarea art. 475 alin. (1) din Codul fiscal, taxa pentru eliberarea autorizațiilor sanitare de funcționare are în vedere următoarele reguli:

a) taxa se referă la autorizațiile sanitare de funcționare eliberate de direcțiile de sănătate publică teritoriale în temeiul Legii nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările ulterioare;

b) nivelul taxei se stabileşte prin hotărâre a consiliului local al municipiilor, oraşelor şi comunelor . În cazul municipiului Bucureşti se stabileşte de către Consiliul General al Municipiului Bucureşti;

c) taxa este anuală;

d) taxa se achită integral, anticipat eliberării sale, indiferent de perioada rămasă până la sfârşitul anului fiscal respectiv;

e) taxa constituie venit la bugetul local al unității administrativ-teritoriale unde se află situat obiectivul sau unde se desfăşoară activitatea pentru care se solicită autorizarea. În cazul municipiului Bucureşti, aceste taxe se fac venit la bugetul local al sectorului unde se află situat obiectivul sau unde se desfăşoară activitatea pentru care se solicită autorizarea;

f) taxa nu se restituie dacă autorizația a fost suspendată temporar sau definitiv;

g) direcțiile de sănătate publică teritoriale vor solicita beneficiarilor autorizației respective dovada efectuării plății taxei în contul unității administrativ-teritoriale unde se află situate obiectivele şi/sau unde se desfăşoară activitățile pentru care se solicită autorizarea.

147. (1) Pentru aplicarea art. 475 alin. (2) din Codul fiscal, taxa pentru eliberarea atestatelor de producător , respectiv pentru eliberarea carnetului de comercializare a produselor din sectorul agricol se achită integral, anticipat eliberării atestatului de producător, indiferent de perioada rămasă până la sfârşitul anului fiscal respectiv , fără a substitui orice altă autorizație/aviz/acord/licență prevăzută ca obligație legală pentru organizarea şi funcționarea unor astfel de activități comerciale.

(2) Taxa se face venit la bugetele locale ai căror ordonatori principali de credite sunt primarii care au eliberat certificatele de producător respective.

(3) Taxa se încasează de la persoanele fizice, producători, care intră sub incidența Legii nr. 145/2014 pentru stabilirea unor măsuri de reglementare a pieței produselor din sectorul agricol.

(4) Taxa se face venit la bugetele locale ai căror ordonatori principali de credite sunt primarii care au eliberat certificatele de producător respective.

(5) Nivelul taxei se stabileşte prin hotărâri adoptate de consiliile locale. În cazul municipiului Bucureşti, nivelul taxei se stabileşte prin hotărâre adoptată de Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

SECȚIUNEA a 4-a

Scutiri

148. (1) Scutirile sau reducerile de taxe prevăzute la art. 476 alin. (2) din Codul fiscal pot fi acordate prin hotărâri ale consiliilor locale, adoptate în cursul anului pe baza criteriilor şi procedurilor stabilite de către acestea. La nivelul municipiului Bucureşti, scutirile sau reducerile de taxe se adoptă prin hotărâri ale consiliilor locale ale sectoarelor, pe baza unei proceduri-cadru aprobate prin hotărâre a Consiliului General al Municipiului Bucureşti.

(2) Hotărârile adoptate conform alin. (1) care se pot aplica monumentelor istorice, imobilelor din zonele construite protejate, din zonele de protecție ale monumentelor istorice şi din siturile arheologice şi industriale trebuie să respecte avizul direcțiilor județene de cultură sau, după caz, al Direcției de Cultură a Municipiului Bucureşti.

CAPITOLUL VI

Taxa pentru folosirea mijloacelor de reclamă şi publicitate

SECȚIUNEA 1

Taxa pentru serviciile de reclamă şi publicitate

149. În aplicarea prevederilor art. 477 din Codul fiscal, serviciile de decorare şi întreținere se includ în valoarea serviciului de reclamă şi publicitate.

150. Prestatorul de servicii de reclamă şi publicitate va evidența în conturi analitice, în mod distinct, taxa de servicii de reclamă şi publicitate datorată pe fiecare municipiu, oraş, comună, sector în parte, pe raza căruia se realizează serviciul de publicitate.

SECȚIUNEA a 2-a

Taxa pentru afişaj în scop de reclamă şi publicitate

151. (1) În sensul prevederilor art. 478 din Codul fiscal, taxa pentru utilizarea unui panou, afişaj sau structură de afişaj pentru reclamă şi publicitate într-un loc public, care nu are la bază un contract de publicitate, este stabilită prin hotărâre a consiliilor locale, pe metru pătrat de afişaj. La nivelul municipiului Bucureşti această taxă se stabileşte prin hotărâre de către Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

(2) Taxa este plătită de utilizatorul final şi se face venit la bugetul local. În cazul municipiului Bucureşti, taxa constituie venit la bugetul local al sectorului pe raza căruia este amplasat panoul, afişajul sau structura de afişaj.

(3) Taxa datorată se calculează prin înmulțirea numărului de metri pătrați sau a fracțiunii de metru pătrat a afişajului cu suma pe metru pătrat stabilită prin hotărârea consiliului local.

152. (1) Suprafața pentru care se datorează taxa pentru afişaj în scop de reclamă şi publicitate, aşa cum este prevăzută la art. 478 din Codul fiscal, este determinată de dreptunghiul imaginar în care se înscriu toate elementele ce compun afişul, panoul sau firma, după caz.

(2) Firma instalată la locul în care o persoană derulează o activitate economică este asimilată afişului.

(3) Exemplu de calcul în cazul expunerii unui afiş, panou sau siglă:

Suprafața pentru care se datorează taxa pentru afişaj în scop de reclamă şi publicitate se determină prin înmulțirea L x l, respectiv 5,73 m x 4,08 m = 23,38 mp.

153. Taxa se calculează pentru un an fiscal în funcție de numărul de luni în care se afişează în scop de reclamă şi publicitate. Fracțiunile mai mici de o lună se rotunjesc la lună.

CAPITOLUL VII

Impozitul pe spectacole

SECȚIUNEA 1

Reguli generale

154. În sensul prevederilor art. 480 din Codul fiscal, impozitul pe spectacole se plăteşte lunar , la bugetele locale ale comunelor, ale oraşelor sau ale municipiilor, după caz, în a căror rază de competență se desfăşoară. La nivelul municipiului Bucureşti impozitul pe spectacole se face venit la bugetul local al sectoarelor în a căror rază de competență se desfăşoară manifestarea artistică, competiția sportivă sau altă activitate distractivă.

SECȚIUNEA a 2-a

Calculul impozitului

155. În sensul art. 481 din Codul fiscal, persoanele fizice şi persoanele juridice care organizează manifestări artistice, competiții sportive sau orice altă activitate distractivă, cu caracter permanent sau ocazional, datorează impozitul pe spectacole, calculat în cote procentuale asupra încasărilor din vânzarea abonamentelor şi biletelor de intrare.

156. În aplicarea art. 481 alin. (4) din Codul fiscal, persoanelor care datorează impozitul pe spectacole le revine obligația de a înregistra la compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale în a căror rază teritorială îşi au domiciliul sau sediul atât abonamentele, cât şi biletele de intrare şi de a afişa tarifele la casele de vânzare a biletelor, precum şi la locul de desfăşurare a spectacolelor, interzicându-li-se să încaseze sume care depăşesc tarifele precizate pe biletele de intrare şi/sau abonamente.

157. În cazul în care contribuabilii prevăzuți la pct. 156 organizează aceste spectacole în raza teritorială de competență a altor autorități ale administrației publice locale decât cele de la domiciliul sau sediul lor, după caz, acestora le revine obligația de a înregistra abonamentele şi biletele de intrare la compartimentele de specialitate ale autorităților publice locale în a căror rază teritorială se desfăşoară spectacolele.

158. Persoanele care datorează impozit pe spectacole pot emite bilete şi abonamente de intrare la spectacole prin sistem propriu de înseriere şi numerotare, folosind programul informatic propriu, care să conțină informații minime obligatorii conform Hotărârii Guvernului nr. 846/2002 pentru aprobarea Normelor metodologice privind tipărirea, înregistrarea, evidența şi gestionarea abonamentelor şi biletelor de intrare la spectacole.

SECȚIUNEA a 3-a

Scutiri

159. În sensul art. 482 din Codul fiscal, contractele încheiate între organizatorii spectacolelor şi beneficiarii sumelor cedate în scopuri umanitare se vor înregistra la compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale în a căror rază teritorială se desfăşoară aceste manifestări, prealabil organizării acestora. Pentru aceste sume nu se datorează impozit pe spectacol.

160. Contractele care intră sub incidența prevederilor art. 482 din Codul fiscal sunt cele ce fac obiectul prevederilor Legii nr. 32/1994 privind sponsorizarea, cu modificările şi completările ulterioare.

CAPITOLUL VIII
Taxe speciale

SECȚIUNEA 1

Taxe speciale

161. În sensul art. 484 din Codul fiscal, se stabilesc următoarele reguli:

a) consiliile locale, consiliile județene şi Consiliul General al Municipiului Bucureşti, după caz, prin proceduri aprobate, vor stabili condițiile şi sectoarele de activitate în conformitate cu Legea nr. 273/2006 privind finanțele publice locale, cu modificările şi completările ulterioare, precum şi modul de organizare şi funcționare a serviciilor publice pentru care se propun taxele respective şi modalitățile de consultare şi de obținere a acordului persoanelor fizice şi juridice beneficiare ale serviciilor respective. Hotărârile acestora vor fi afişate la sediul autorităților administrației publice locale şi vor fi publicate, potrivit legii;

b) în vederea asigurării resurselor financiare pentru promovarea turistică, consiliile locale, județene şi Consiliul General al Municipiului Bucureşti, după caz, pot institui o taxă pentru cazarea turiştilor în structuri de cazare, în condițiile stabilite prin hotărârea consiliului local;

c) taxele speciale, instituite potrivit prevederilor art. 484 din Codul fiscal, se fac venit la bugetul local, fiind utilizate în scopurile pentru care au fost înființate. La nivelul municipiului Bucureşti se fac venit la bugetul local al sectoarelor.

SECȚIUNEA a 2-a

Scutiri

162. Pentru acordarea scutirilor prevăzute la art. 485 din Codul fiscal, se au în vedere următoarele:

a) prin *autorități deliberative* se înțelege consiliul local, consiliul județean, Consiliul General al Municipiului Bucureşti, consiliile locale ale subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor, potrivit Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;

b) prin *reprezentant legal* se înțelege părintele sau persoana desemnată, potrivit legii, să exercite drepturile şi să îndeplinească obligațiile față de persoana cu handicap potrivit Legii nr. 448/2006 privind protecția şi promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată, cu modificările şi completările ulterioare.

163. Scutirile pot fi acordate prin hotărâri ale consiliilor locale, adoptate în cursul anului pe baza criteriilor şi procedurilor stabilite de către acestea. La nivelul municipiului Bucureşti, scutirile se adoptă prin hotărârile consiliilor locale ale sectoarelor, pe baza unei proceduri-cadru aprobate de Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

CAPITOLUL IX
Alte taxe locale

164. În sensul aplicării prevederilor art. 486 alin. (3) din Codul fiscal, procedurile vor fi aprobate de consiliile locale interesate pentru anul fiscal următor; în municipiul Bucureşti această atribuție revine Consiliului General al Municipiului Bucureşti.

165. Nivelul taxei pentru eliberarea de copii heliografice de pe planurile cadastrale sau de pe alte asemenea planuri deținute de consiliile locale/Consiliul General al Municipiului Bucureşti/consiliile județene, prevăzută la art. 486 alin. (5) din Codul fiscal, se aprobă de consiliile locale interesate pentru anul fiscal următor, în lei/m^2 sau fracțiune de m^2. În municipiul Bucureşti nivelul taxei se aprobă de Consiliul General al Municipiului Bucureşti.

166. Taxa prevăzută la pct. 165 se achită integral, anticipat eliberării copiilor heliografice de pe planurile cadastrale sau de pe alte asemenea planuri, şi se face venit la bugetul local administrat de către consiliul local care deține planurile respective.

CAPITOLUL X
Alte dispoziții comune

SECȚIUNEA 1

Majorarea impozitelor şi taxelor locale de consiliile locale sau consiliile județene

167. (1) Pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 489 alin. (4) din Codul fiscal se au în vedere următoarele:

a) în categoria terenurilor agricole intră cele care corespund următoarelor categorii de folosință:

(i) arabil;
(ii) păşuni;
(iii) fânețe;
(iv) vii;
(v) livezi;

b) terenul agricol corespunde încadrării ca nelucrat dacă, în fapt, nu este utilizat/exploatat/lucrat/întreținut potrivit categoriei de folosință cu care figurează înregistrat în registrul agricol.

(2) Prin hotărâre a consiliului local se stabilesc:

a) majorarea între 0% şi 500%, inclusiv, pentru terenul agricol nelucrat timp de 2 ani consecutiv, indiferent că acesta se află în intravilan sau în extravilan; majorarea poate fi diferită în funcție de condițiile stabilite prin această hotărâre;

b) condițiile care trebuie avute în vedere pentru majorarea impozitului pe teren, în cazul terenurilor agricole nelucrate timp de 2 ani consecutiv.

(3) Constatarea stării de fapt se face prin proces-verbal întocmit de către persoana/persoanele anume împuternicită/ împuternicite prin dispoziție de către primarul comunei/oraşului/ municipiului/sectorului municipiului Bucureşti.

(4) Procesul-verbal privind starea de fapt a terenului agricol nelucrat, contrasemnat de contribuabil ori de împuternicitul acestuia sau, în lipsa oricăruia dintre aceştia, de persoana din cadrul aparatului de specialitate al primarului, alta decât cea care întocmeşte şi semnează acest proces-verbal, se înmânează sau se transmite contribuabilului, prin oricare dintre modalitățile prevăzute de Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, cu modificările şi completările ulterioare. În acest proces-verbal se prezintă elementele de fapt şi de drept ale situației ce conduce la majorarea impozitului pe teren.

(5) La propunerea primarului, prin hotărâre a consiliului local, cu caracter individual, se majorează impozitul pe teren pentru contribuabilii cărora pe parcursul a doi ani consecutivi li s-au transmis procesele-verbale prevăzute la alin. (3) şi (4). Majorarea impozitului pe teren se aplică numai pentru terenurile agricole nelucrate, identificate, după cum urmează:

a) pentru cele amplasate în intravilan, prin stradă şi număr administrativ, potrivit nomenclaturii stradale;

b) pentru cele din extravilan, conform titlului de proprietate şi procesului-verbal de punere în posesie sau oricărui alt document, în baza cărora a fost deschis rolul fiscal.

(6) Majorarea impozitului pe teren în cazul terenului agricol nelucrat timp de 2 ani consecutiv , se aplică pentru anul fiscal următor celui în care se adoptă hotărârea consiliului local prevăzută la alin. (5).

(7) În preambulul hotărârii consiliul local este obligatoriu să se cuprindă procesele-verbale prevăzute la alin. (3) şi (4).

168. Pentru punerea în aplicare a prevederilor art. 489 alin. (5)—(8) din Codul fiscal, privind clădirile/terenurile neîngrijite situate în intravilan, se au în vedere următoarele:

a) în cazul clădirilor: stare avansată de degradare, stare de paragină, insalubre, fațade nereparate/necurățate/netencuite/ nezugrăvite, geamuri sparte sau alte situații de asemenea natură;

b) în cazul terenurilor: stare de paragină, acoperit de buruieni, părăsit/abandonat, insalubre, neefectuarea curățeniei în curți, neîntreținerea/nerepararea împrejmuirilor sau alte situații de asemenea natură;

c) fac excepție de la majorarea impozitului pentru clădirile/terenurile neîngrijite proprietarii care dețin autorizație de construire/desființare valabilă, în vederea construirii/renovării/ demolării/amenajării terenului şi au anunțat la Inspectoratul de Stat în Construcții şi la autoritatea publică locală începerea lucrărilor;

d) în vederea identificării clădirilor/terenurilor neîngrijite de pe raza unității administrativ-teritoriale, se împuternicesc angajații din cadrul aparatului de specialitate al primarului, cu atribuții în acest sens, să efectueze verificări pe raza unității administrativ-teritoriale şi să întocmească fişa de evaluare şi nota de constatare;

e) după identificarea şi evaluarea clădirii/terenului neîngrijite/neîngrijit, prin grija compartimentului de resort din cadrul aparatului de specialitate al primarului, proprietarul va fi somat ca pe parcursul anului fiscal prin care s-a constatat starea clădirii/terenului, după caz, să efectueze lucrările de întreținere/îngrijire necesare până la sfârşitul anului respectiv şi să mențină în continuare clădirea/terenul în stare de întreținere/ îngrijire;

f) dacă pe parcursul anului respectiv proprietarul clădirii/terenului s-a conformat somației, se încheie proces-verbal de conformitate. În cazul intervențiilor pe monumente istorice, clădiri şi terenuri din zonele de protecție a monumentelor istorice şi din zonele construite protejate, procesul-verbal face referire la conformarea lucrărilor cu avizul Ministerului Culturii, respectiv al serviciilor deconcentrate ale acestuia, potrivit prevederilor legii;

g) dacă, după expirarea termenului acordat, se constată că proprietarul nu a efectuat lucrările de întreținere/îngrijire necesare, persoanele prevăzute la lit. d) vor încheia o notă de constatare în care va fi consemnată menținerea clădirii/terenului în categoria celor considerate, conform prezentei proceduri, ca fiind neîngrijite. În acest caz, la sesizarea compartimentului de specialitate, primarul unității administrativ-teritoriale va propune spre adoptare consiliului local proiectul de hotărâre de majorare a impozitului pentru imobilul respectiv. În municipiul Bucureşti, această atribuție revine consiliilor locale ale sectoarelor . Hotărârea are caracter individual, va cuprinde elementele de identificare privind zona în cadrul localității, respectiv elementele de identificare potrivit nomenclaturii stradale, precum şi datele de identificare ale contribuabilului. Organul fiscal local va opera majorarea în evidențele fiscale, va emite şi va comunica actul administrativ fiscal în baza hotărârii consiliului local;

h) în cazul în care proprietarul unei clădiri sau al unui teren neîngrijit înstrăinează imobilul respectiv înaintea termenului la care trebuia să efectueze lucrările de întreținere/îngrijire necesare, se reia procedura de la lit. d), pe numele noului proprietar;

i) majorarea impozitului pe clădiri/teren în cazul clădirii neîngrijite şi/sau al terenului neîngrijit nu înlocuieşte sancțiunile şi nici nu exonerează de răspundere în ceea ce priveşte aplicarea prevederilor:

(i) Ordonanței Guvernului nr . 21/2002 privind gospodărirea localităților urbane şi rurale, aprobate cu modificări şi completări prin Legea nr. 515/2002;
(ii) art. 75 din Legea fondului funciar nr . 18/1991, republicată, cu modificările şi completările ulterioare;
(iii) oricăror altor reglementări în această materie.

CAPITOLUL XI
Dispoziții finale

SECȚIUNEA 1
Implicații bugetare ale impozitelor şi taxelor locale

169. În vederea aplicării art. 494 alin (2)—(4) şi (7)—(9) din Codul fiscal, în municipiul Bucureşti impozitul/taxa pe clădiri, precum şi amenzile aferente acestora, impozitul/taxa

pe teren, precum şi amenzile aferente acestora, impozitul asupra mijloacelor de transport, precum şi amenzile aferente acestora, taxa pentru serviciile de reclamă şi publicitate, pentru afişaj în scop de reclamă şi publicitate, precum şi amenzile aferente acestora, impozitul pe spectacole, precum şi amenzile aferente acestora, precum şi celelalte taxe locale prevăzute la art. 486 din Codul fiscal se fac venit la bugetul local al sectorului.

170. În vederea aplicării art. 494 alin. (12) din Codul fiscal, pentru stabilirea reală a situației fiscale a contribuabililor , organele fiscale ale autorităților administrației publice locale au competența de a solicita informații şi documente cu relevanță fiscală contribuabililor în cauză, iar în cazul în care informațiile nu sunt concludente, autoritățile administrației publice locale pot solicita registrului comerțului, Agenției Naționale de Administrare Fiscală, notarilor, avocaților, executorilor judecătoreşti, organelor de poliție, organelor vamale, serviciilor publice comunitare pentru regimul permiselor de conducere şi înmatriculare a vehiculelor, serviciilor publice comunitare pentru eliberarea paşapoartelor simple, serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, precum şi oricărei altei entități care deține informații sau documente cu privire la bunuri impozabile ori taxabile sau pentru identificarea contribuabililor ori a materiei impozabile ori taxabile, după caz, menționând corect denumirea persoanei fizice/juridice, codul numeric personal/codul de identificare fiscală, domiciliul/sediul acestora sau orice alte informații.

SECȚIUNEA a 2-a

Dispoziții tranzitorii

171. (1) În aplicarea art. 495 din Codul fiscal, pentru stabilirea impozitelor şi taxelor locale pentru anul fiscal 2016 se stabilesc următoarele :

a) persoanele fizice care au în proprietate clădiri nerezidențiale sau clădiri cu destinație mixtă au obligația să depună declarații până la 31 martie. Depun declarații, în cazul clădirilor cu destinație mixtă, persoanele fizice care au înregistrat un sediu social, persoanele fizice care desfăşoară activități independente şi care au declarat sediul la adresa de domiciliu, inclusiv cele care nu îşi deduc cheltuielile cu utilitățile înregistrate în desfăşurarea activității economice;

b) declarațiile vor fi însoțite, după caz, de:

(i) raportul de evaluare întocmit de un evaluator autorizat, în conformitate cu standardele de evaluare a bunurilor aflate în vigoare la data evaluării, care reflectă valoarea clădirii la data de 31 decembrie a anului anterior anului de referință;

(ii) procesul-verbal de recepție finală, din care reiese valoarea clădirii, în cazul unei clădiri finalizate în ultimii 5 ani;

(iii) actul de dobândire a dreptului de proprietate asupra unei clădiri, în ultimii 5 ani, din care reiese valoarea clădirii; în cazul în care valoarea clădirii nu se evidențiază distinct, impozitul pe clădiri se va stabili la valoarea totală din actul respectiv;

c) persoanele juridice care au în proprietate clădiri nerezidențiale pot depune până la primul termen de plată rapoarte de evaluare întocmite de un evaluator autorizat, în conformitate cu standardele de evaluare a bunurilor aflate în vigoare la data evaluării;

d) persoanele fizice care dețin în proprietate clădiri cu destinație nerezidențială şi care nu depun niciunul dintre documentele menționate la lit. a), cota care se aplică impozitului pe clădiri este cea prevăzută la art. 458 alin. (4) din Codul fiscal;

e) persoanele juridice care dețin în proprietate clădiri au obligația de a depune până la 31 martie declarațiile fiscale în care se menționează destinația clădirii.

(2) Formularele tipizate pentru activitatea de administrare a impozitelor şi taxelor locale, aflate în stocul autorităților administrației publice locale până la data de 31 decembrie 2015, se vor utiliza până la epuizarea acestora.

(3) Potrivit prevederilor art. V din Ordonanța Guvernului nr. 17/2015 privind reglementarea unor măsuri fiscal-bugetare şi modificarea şi completarea unor acte normative, aprobată cu modificări şi completări prin Legea nr . 316/2015, se aplică în mod corespunzător, în sensul că atât persoanele fizice, cât şi persoanele juridice de drept privat, precum şi entitățile fără personalitate juridică nu au obligația de a aplica ştampila pe declarații, inclusiv pe cele fiscale, pe cereri sau pe orice alte documente depuse la organele fiscale locale.

TITLUL X
Impozitul pe construcții

SECȚIUNEA 1

Definiția construcțiilor

1. (1) În cazul contribuabililor care aplică reglementările contabile conforme cu Standardele internaționale de raportare financiară şi care stabilesc pentru amortizarea mijloacelor fixe specifice activității de explorare şi producție a resurselor de petrol, gaze şi alte substanțe minerale politici contabile specifice domeniului de activitate, în concordanță cu cele mai recente norme ale altor organisme de normalizare care utilizează un cadru general conceptual similar pentru a elabora standarde de contabilitate, alte documente contabile şi practicile acceptate ale domeniului de activitate, construcțiile casate nu intră sub incidența art. 497 din Codul fiscal.

(2) Nu sunt considerate construcții, în sensul art. 497 din Codul fiscal, imobilizările corporale în curs de execuție evidențiate potrivit reglementărilor contabile aplicabile.

SECȚIUNEA a 2-a

Cota de impozitare şi baza impozabilă

2. (1) În aplicarea prevederilor art. 498 alin. (1) din Codul fiscal, prin valoarea construcțiilor existente în patrimoniul contribuabililor la data de 31 decembrie a anului anterior se înțelege valoarea evidențiată contabil în soldul conturilor corespunzătoare construcțiilor, fără a lua în considerare construcțiile înregistrate în conturi în afara bilanțului, conform reglementărilor contabile aplicabile.

(2) Pentru determinarea bazei impozabile stabilite prin prevederile art. 498 alin. (1) din Codul fiscal, corelat cu reglementările în vigoare pentru determinarea impozitului pe clădiri, potrivit prevederilor titlului IX din Codul fiscal, în cazul în care valoarea evidențiată contabil în soldul debitor al conturilor corespunzătoare construcțiilor este diferită de valoarea care a reprezentat baza pentru determinarea impozitului pe clădiri, potrivit prevederilor titlului IX din Codul fiscal, valoarea care se scade este valoarea evidențiată contabil în soldul debitor al conturilor corespunzătoare construcțiilor.

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:
Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică şi se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an

Prețurile sunt exprimate în lei şi conțin TVA.
Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

MONITORUL OFICIAL

„Monitorul Oficial" R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, Bucureşti; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea" Bucureşti
şi IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie şi Contabilitate Publică a Municipiului Bucureşti
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, Bucureşti, şos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 şi 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial" R.A.

5 948368 932814

Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 22/13.I.2016 conține 256 de pagini. Prețul: 51,20 lei **ISSN** 1453—4495